TÀO THÁO

Thánh nhân đê tiện 6

Lê Tiến Đạt *dịch*

Vương Hiểu Lỗi

vh alphabooks trithuc

TÀO THÁO - THÁNH NHÂN ĐÊ TIỆN

Tác giả: Vương Hiểu Lỗi

Dịch giả: Nhiều dịch giả

Công ty phát hành: Alphabooks

NXB Văn học & NXB Lao động

Ngày xuất bản: 2/2014 - 7/2017

—★—

ebook©vctvegroup

Năm 2019

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 81

Tào Tháo liên tục đánh bại quân Hà Bắc, Viên Thiệu tính mệnh nguy cấp

Trận chiến Thương Đình

Tháng Tư năm Kiến An thứ sáu (năm 201 sau Công nguyên), bầu không khí khốc liệt bao trùm khắp một vùng bên bờ Hoàng Hà. Trời càng ngày càng nóng hơn, mặt trời giữa trưa tựa như một quả cầu lửa thiêu đốt mặt đất mênh mông, khiến mặt sông đang ào ào chảy về đông hắt lên những ánh vàng chói chang, lấp lánh.

Tại Thương Đình trên bờ bắc Hoàng Hà, hơn bảy vạn tướng sĩ đang nghiêm trận chờ đợi, lập thành ba lớp phòng tuyến trước sau, chuẩn bị chặn đánh quân Tào sắp vượt sông. Đại tướng quân Viên Thiệu dựng soái kỳ trên một gò đất cách bãi sông không xa, ông ta đã gầy đi nhiều, sắc diện cũng tái xanh hơn, nhưng trước sau vẫn chăm chú nhìn sang bờ đối diện, không nói một câu.

Chỉ có quân sư Thẩm Phối, tham quân Bàng Kỷ và Viên Đàm nhận ra, hôm nay Viên Thiệu không giống như trước nữa, mà đã giảm đi mấy phần uy phong của một hậu duệ danh môn bốn đời tam công. Tuy không nói, nhưng ông ta ngồi trên ghế lắc lư thở dốc, những thớ thịt trên mặt thi thoảng lại giật giật, tay nắm chặt chuôi gươm cũng run rẩy mãi - đó không phải vì căng thẳng mà là vì bị sỉ nhục!

Viên Thiệu dẫn mười vạn đại quân vượt sông xuống phía nam, hô to khẩu hiệu "Phụng Hán uy linh, chiết xung vũ trụ",[239] kết quả lại thua trước Tào Tháo với binh lực chưa bằng một nửa mình, lương thảo

https://thuviensach.vn

khí giới tổn thất quá một vạn xe. Vì không có cách nào vượt sông rút lui nên hơn bảy vạn quân Hà Bắc đã phải chết thảm dưới lưỡi đao của quân Tào. Với một tướng quân kiêm danh sĩ cao quý, ngạo mạn như Viên Thiệu, thì đó là một sự sỉ nhục không sao nói hết được. Một trận thất bại mà thay đổi quá nhiều, quân sĩ chiêu mộ suốt mấy năm phải bỏ mạng, lương thảo vất vả tích lũy bị mất sạch, ái tướng từng là cánh tay phải đắc lực chạy theo giặc. Trong khi đó, nửa năm trước Tào Tháo vẫn còn suốt ngày lo sợ, bây giờ lại xuân phong đắc ý, diễu võ dương oai, sắp đánh tới tận Hà Bắc này rồi. Tình thế đã hoàn toàn đảo ngược.

Viên Đàm khoanh tay đứng bên cạnh Viên Thiệu, nhìn mồ hôi đang túa đầm đìa trên trán phụ thân, trong lòng y xuất hiện một linh cảm chẳng lành, bèn cúi mình nói nhỏ:

— Phụ thân, mấy ngày nay ngủ không yên giấc, hôm nay lại không ăn sáng, có lẽ phụ thân nên về trướng nghỉ ngơi chăng? Hơn nữa, Quách Đồ đã bố trí đâu vào đấy, việc theo dõi quân địch, chỉ huy trận địa hãy để con tạm thay cho.

Viên Thiệu không nói nửa lời, chỉ một mực lắc đầu. Dù có về trướng cũng chẳng thể chợp mắt được. Chỉ cần nhắm mắt lại, hình ảnh đêm bại trận ấy lại hiện lên trong đầu ông, dù có cao lương mỹ vị cũng không thể nuốt trôi, lục phủ ngũ tạng đã bị lửa hận lấp đầy cả rồi. Hơn nữa đời người, có thể nói Viên Thiệu luôn thuận buồm xuôi gió, Công Tôn Toản dũng mãnh hơn người, Trương Yên nhất hô bá ứng, nhưng đứng trước mặt ông chẳng phải kẻ thì chết, kẻ thì trốn chạy? Cho nên hắn suy nghĩ mãi mà không thể hiểu nổi vì sao mình lại hồ đồ thua dưới tay Tào Tháo? Mấy hôm trước Bàng Kỷ từ Nghiệp Thành[240] chạy đến báo cho biết, quan Trưởng sử Điền Phong - người trước trận chiến đã năm lần bảy lượt ngăn cản việc xuất binh và bị Viên Thiệu tống vào đại lao - gần đây lại ra sức buông lời chế nhạo rằng, bởi ông không chịu nghe lời can gián nên mới bại trận như vậy. Viên Thiệu chẳng nói chẳng rằng, liền sai người lôi Điền Phong ra chém luôn. Ông ta có thể đối mặt với mọi khó khăn thách thức nhưng không thể chịu được thất bại và sỉ nhục. Dù Hứa Du đã làm phản, Trương Cáp đã hàng, Thư Thụ

https://thuviensach.vn

đã chết, Điền Phong đã giết, nhưng lòng kiêu ngạo của ông tuyệt nhiên không dao động, chỉ cần còn một hơi thở, ông sẽ chiến đấu với Tào Tháo tới cùng, trận quyết đấu này một mất một còn.

Trong khi Viên Thiệu lòng như lửa đốt, đội thân binh chợt rẽ ra một lối, Đô đốc Quách Đồ vung roi đuổi ngựa tới dưới gò đất:

— Khải bẩm Đại tướng quân, quân Tào bờ bên kia đang rục rịch động binh, dường như muốn qua sông!

— Hừ! - Viên Thiệu cố ý cười nhạt một tiếng. - Binh pháp có nói, đợi quân địch đến giữa sông thì đánh. Hôm nay bản tướng quân nhất định sẽ rửa mối nhục lần trước!

Nét mặt cứng nhắc của Quách Đồ lộ rõ vẻ cố chấp:

— Chúa công an lòng, ba tuyến phòng ngự của chúng ta vững tựa thành đồng, Tào tặc không đến thì còn tốt cho chúng, chứ đến thì ta sẽ đánh cho chúng không còn mảnh giáp! -Bỏ lại mấy câu cứng cỏi, ông ta liền vung lệnh kỳ quay về trận tiền.

Viên Đàm rất thân thiết với Quách Đồ, thường ngày vẫn coi như bậc thầy, lúc này vẫn không quên khen ngợi:

— Gió to mới hay cỏ cứng, nước loạn mới biết trung thần! Những kẻ như Hứa Du đều là lũ vong ân bội nghĩa, người thực sự trung thành với phụ thân chính là Quách Công Tắc vậy!

Viên Thiệu dường như có được một chút an ủi, gật gật đầu theo thói quen.

Thẩm Phối, Bàng Kỷ lặng lẽ nhìn nhau, tuy không nói gì nhưng trong lòng hiểu rõ trận này chưa thể lạc quan. Trận thua ở Quan Độ mất gần tám vạn quân, lính tráng kẻ bỏ trốn, kẻ chạy theo địch. Bây giờ cố gắng gom lại được bảy vạn sĩ tốt, tuy nói rằng binh lực vẫn chiếm ưu thế so với đối thủ, nhưng đám quân này vừa là bại binh, vừa đã mệt mỏi, lại lẫn lộn trong đó nhiều dân thường, e là chỉ cần nhắc đến hai chữ “Tào Tháo” cũng đủ khiến chân chúng quay ngược lại đằng sau rồi. Ba vị công tử Viên Hi, Viên Thượng, Cao Cán vẫn đang tìm cách chiêu mộ thêm quân chi viện. Nhưng nước xa sao cứu được lửa gần,

https://thuviensach.vn

dựa vào thực lực trước mắt có thể giữ được bến Thương Đình đã là giỏi lắm rồi, chẳng dám mơ đến lập công, chỉ mong không có lỗi lầm mà thôi, còn đánh bại Tào Tháo đúng là không dám nghĩ tới. Lấy thành đồng vững chắc, chuyển công sang thủ có lẽ là thượng sách lúc này, nhưng Viên Thiệu đang phẫn uất đầy ruột, nhất định muốn liều mạng. Nhìn gương Điền Phong bị giết, còn ai dám khuyên ngăn nữa? Đáng cười là đại công tử Viên Đàm và Đô đốc Quách Đồ đến giờ vẫn còn mơ tưởng đến chuyện cuốn chiếu cả Trung Nguyên, ảo tưởng rằng có thể gom góp công trạng cho địa vị trong tương lai.

Binh pháp có câu: "Triều khí nhuệ, trú khí nọa, mộ khí quy",[241] ban trưa là lúc binh sĩ khí thế trễ nải, nhưng dây cung trong đầu Viên Thiệu đã được kéo rất căng, mấy lần truyền lệnh căn dặn binh sĩ lấy lại tinh thần, không để cho quân Tào lợi dụng cơ hội. Quả nhiên, hai bên cầm cự đến giờ Mùi thì những chiến thuyền của Tào Tháo từ quận Hà Nội điều xuống từ thượng du đã xuôi dòng đến nơi, các cánh quân Tào tiên phong bắt đầu lên thuyền sang sông.

Tiếng tù và lanh lảnh xé toạc bầu không khí, phá tan sự tĩnh lặng trên bãi sông, một toán thuyền nhẹ của quân Tào cuộn trào sang bờ bắc như những ngọn sóng. Quách Đồ đã bố trí ổn thỏa từ trước, cây lệnh kỳ màu vàng trong tay vung lên, binh lính ở phòng tuyến đầu tiên lập tức xông ra từ các lớp rào chông, tên nào tên nấy cầm sẵn cung tên, bắn ra như mưa. Quân Tào trên thuyền lập tức giơ tấm khiên để bảo vệ, người chèo thuyền co lại trên ván thuyền, ra sức chèo nhanh hơn. Chỉ trong nháy mắt, bảy tám chiếc thuyền đã tới bờ bên kia, những chiếc phía sau cũng đội mưa tên lục tục cập bờ. Quân Tào vung trường mâu nhảy lên bờ, quân Hà Bắc vứt cung cầm thương ào lên chặn lại... Chớp mắt, tiếng hò hét long trời lở đất, đao kiếm người qua kẻ lại, nhưng đánh nhau trên bờ sông, bên phòng thủ vẫn chiếm lợi thế hơn. Đám quân Tào không bị giết tại bờ thì cũng bị đẩy lùi lại thuyền, trận thế của Quách Đồ dường như không thể chọc thủng.

Viên Thiệu ngồi trên gò cao, mắt chăm chú theo dõi trận chiến, miệng lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

— Giết hay lắm... giết hết, giết không chừa một mống cho ta!

Nhưng ông ta không vui sướng được bao lâu, tiếng chém giết ngày càng kịch liệt, từng lớp từng lớp thuyền đổ lên bờ. Quân Tào không ngơi tay chèo, quân Viên không ngừng vãi tên. Ban đầu thuyền quân Tào vẫn giữ được đội hình, sau dạt cả ra mà tránh tên, lúc nhúc đầy mặt sông. Tiếng trống trận, tiếng hò hét, tiếng binh khí va nhau đinh tai nhức óc. Lính Tào trúng tên loạng choạng ngã xuống sóng nước cuồn cuộn, lính Viên bị đâm gục nắm chặt bùn đất trên bãi sông, kêu lên những tiếng thê thảm cuối cùng. Dòng sông cuồn cuộn tựa một nồi nước sôi, hai bên công thủ cùng rơi vào một cuộc ác đấu.

Trận đánh lớn thế này tuy dựa vào binh lực nhưng quan trọng hơn vẫn là sĩ khí. Quân Viên mới bị thua trận ở Quan Độ, hôm nay tuy chiếm được địa lợi nhưng không ít kẻ là bại binh lần trước, không còn khí thế nữa. Còn bên Tào Tháo sĩ khí đang hăng, chỉ cần một tiếng trống, lớp trước xông lên, lớp sau lao theo, mái chèo đua bơi, có những dũng sĩ bị tắc lại phía sau, sốt ruột nhảy cả sang thuyền phía trước, nóng lòng tham gia vào cuộc chiến. Qua nửa canh giờ kịch chiến, rào chắn bị hất đi thành những lối vào - phòng tuyến trên bãi sông đã bị công phá.

Viên Thiệu chứng kiến cảnh đó tức giận vỗ đùi đen đét. Lần đầu tiên Viên Đàm thấy phụ thân giận dữ như vậy, vội an ủi:

— Tào lão tặc chẳng qua chỉ đắc thế một lúc, bọn chúng đã bị thương rất nhiều, thế đã suy sức đã yếu, chắc chắn không thể xuyên thủng được phòng tuyến thứ hai.

Nhưng tình hình không đơn giản như Viên Đàm nghĩ, quân Tào xông lên được bãi sông khí thế càng mạnh, đặc biệt là các lộ tướng quân của Tào doanh cũng đi theo cướp bãi lên bờ, tinh kỳ phấp phới, giáp trụ sáng lòa, riêng điều ấy cũng đã đủ để uy hiếp tinh thần. Quân Viên đang bò lết bên các chiến hào, trông thấy kẻ địch uy vũ như vậy, bất giác nhớ tới trận thảm bại Quan Độ, nhớ tới bảy vạn huynh đệ bị

https://thuviensach.vn

chôn thây, nhớ tới những đồng bọn bị cắt tai cắt mũi ở Ô Sào khi xưa... lập tức có kẻ kinh hãi vứt binh khí bỏ chạy!

Quách Đồ ngồi trấn giữa đại trận, trông thấy quân của mình lâm trận bỏ chạy, vội vàng vung lệnh kỳ trấn áp:

— Quay lại! Kẻ nào đào thoát sẽ bị trừng trị!

Tướng lĩnh các bộ dẫn theo thân binh xông xáo ngược xuôi, hò hét hồi lâu mới xua được quân lính quay lại chiến hào. Lúc này quân Tào đã đánh tới nơi, kẻ tấn công hò hét như mãnh hổ, người phòng thủ nhân địa lợi hiểm trở chống cự lại, một trận chiến kịch liệt lại bắt đầu.

Viên Thiệu chăm chú nhìn chiến trường đang giằng co, cố nén lửa giận trong lòng. Từ nhỏ ông ta đã chịu sự giáo dục nghiêm khắc của nhà công hầu thế gia, hiểu rõ rằng dù Thái Sơn có sụp ngay trước mắt cũng không được biến sắc, nhưng chìm trong sự nghiêm khắc suốt hơn năm mươi năm, hôm nay làm sao có thể kìm chế nổi bản thân? Thực ra chiến trường vẫn chưa phân thắng bại, giữ được Thương Đình thì vẫn có cơ sở vững chắc, huống hồ viện binh có thể đến bất cứ lúc nào, không biết chừng còn có thể tiêu diệt được hết quân Tào ở Hà Bắc. Nhưng Viên Thiệu vẫn không thể giữ vững được tinh thần, hai tay run lên bần bật theo tiếng trống trận thùng thùng, đến chuôi gươm cũng không nắm chắc được. Nhìn quân Tào đang liều chết xông lên, nhìn quân mình đang cố gắng giữ vững chiến hào, nhìn cây lệnh kỳ trong tay Quách Đồ múa như bánh xe quay tít, lại còn vầng mặt trời chói chang ở trên đầu... Viên Thiệu càng run rẩy mạnh hơn, tựa hồ có ma quỷ đang chui vào trong người. Ông ta cố gắng chế ngự tinh thần, nhưng lại chợt thấy hai tấm đại kỳ xuất hiện ngay giữa trận doanh bên địch - một tấm viết chữ “Trương” lớn bằng cái đấu, còn tấm kia là chữ “Cao” sắc tía rực rỡ.

Trương Cáp và Cao Lãm?! Đại tướng năm xưa còn là thuộc hạ của mình, giờ đây lại trở giáo làm tiên phong cho Tào Tháo. Đường đường bậc bá chủ bốn đời tam công ở Hà Bắc làm sao lại rơi vào thế bị động thế này? Nhân tâm ở đâu? Thiên lý còn không? Viên Thiệu không thể

https://thuviensach.vn

khống chế nổi mình nữa, nào là danh phận Đại tướng quân, nào là uy nghiêm công hầu gia thế, đều biến đâu mất cả! Ông ta đứng vụt dậy, muốn nguyền rủa, muốn thóa mạ, muốn gào hét, muốn đập tan cái vỏ nghiêm túc trong cả cuộc đời của mình, nhưng chưa kịp nói câu gì thì từ trong miệng đã phun ra một dòng máu tươi!

— Đại tướng quân!

— Phụ thân đại nhân!

May có Viên Đàm, Bàng Kỷ kịp thời đỡ lấy, Viên Thiệu mới không bị ngã gục. Tay ông ta không còn run rẩy nữa, mà chỉ yếu ớt lau vệt máu bên khóe miệng, rất lâu sau mới nói:

— Ta không sao...

Tâm phúc thấy ông ta sắc mặt nhợt nhạt, hai môi tím tái, toàn thân vô lực, mồ hôi trán chảy ròng ròng - Thế mà còn không sao ư? Bàng Kỷ đưa mắt nhìn một lượt cảnh tượng hỗn chiến:

— Chúa công, chúng ta tạm rút trước đi!

Viên Thiệu chậm rãi nở một nụ cười buồn thảm, ngửa mặt lên thở dài một tiếng. Ông có rất nhiều điều muốn nói, nhưng vì chóng mặt nên cổ họng nghẹn lại, điều ấy dường như giúp Viên Thiệu giữ được sự trầm lặng vốn có, vậy là rốt cuộc ông ta vẫn không thể thoát khỏi bản tính của mình. Trước khi xuất binh ở Quan Độ, Viên Thiệu đã cảm thấy sức khỏe không tốt, nhưng vẫn cắn răng chịu đựng đến nay. Điền Phong, Thư Thụ đều khuyên Viên Thiệu không nên nam tiến, phải nuôi dưỡng binh lực đợi thêm mấy năm nữa, bọn họ phân tích đúng là có lý, nhưng lại quên mất một điểm, đó là tuổi tác. Năm tháng chẳng đợi người, Viên Thiệu đã hơn năm mươi tuổi, thời gian để dựng gây sự nghiệp ngày càng ít đi, đời người ai chẳng muốn hoàn thành hoành đồ đại nghiệp? Há chẳng nóng lòng ư? Sức khỏe của Viên Thiệu cuối cùng cũng suy sụp, nhưng nếu muốn tích lũy thực lực rồi mới đánh Tào Tháo thì không biết còn phải đợi bao nhiêu năm. Lần thổ huyết này khiến Viên Thiệu tỉnh ngộ, cuộc đời ông đã sắp đến cuối con đường rồi,

https://thuviensach.vn

mong ước dẹp yên thiên hạ chỉ có thể đặt vào tay con cháu đời sau mà thôi.

Bàng Kỷ dù là kẻ siểm nịnh, nhưng dẫu sao vẫn là người theo Viên Thiệu vào sinh ra tử từ khi còn ở Lạc Dương đến nay. Thấy dáng vẻ Viên Thiệu như vậy, đã hiểu được đến tám chín phần, vội vàng khuyên bảo:

— Đại tướng quân chớ nên cả nghĩ, đây chỉ là mệt mỏi lâu ngày gây ra chút triệu chứng vậy thôi, nghỉ ngơi vài ngày sẽ ổn. Thuộc hạ gọi thân binh đưa ngài về Nghiệp Thành, việc chiến sự không phải lo lắng gì cả.

Viên Thiệu phản ứng một cách yếu ớt, dường như không muốn đi. Viên Đàm đưa tay ông ta cho Thẩm Phối, quay người quỳ xuống:

— Phụ thân cứ an tâm về nghỉ ngơi, hài nhi sẽ ở đây chỉ huy thay người, nhất định sẽ chặn đứng quân Tào ở phía nam Hoàng Hà.

Viên Thiệu cảm thấy sắp thổ huyết lần hai, vội mím chặt miệng, lắc đầu cười khó nhọc:

— Tiểu tử ngốc, con hữu dũng vô mưu, sao có thể đấu nổi Tào Tháo đây...

Quân sư Thẩm Phối lo lắng vô cùng:

— Bẩm chúa công, dù Thương Đình thất thủ, Tào tặc cũng đừng hòng lay chuyển được nửa phân đất Hà Bắc chúng ta. Tịnh Châu, U Châu, Thanh Châu đều có quân. Quân tử báo thù mười năm chưa muộn, sau khi quay về chúng ta sẽ hạ lệnh cho các thành phòng thủ kỹ lưỡng, dọn sạch đồng ruộng, rồi điều binh mã phá giặc cũng chưa muộn! Mau đi thôi! - Nói xong không đợi Viên Thiệu phản ứng, liền gọi thân binh đỡ ông ta xuống núi.

Quách Đồ vẫn đang chỉ huy trong trận, liên tiếp đánh lui ba đợt tấn công của quân Tào. Đang hy vọng có cơ chuyển thắng, bỗng thấy sau lưng náo loạn. Quay đầu lại nhìn, thấy quân sĩ lớp phòng tuyến cuối cùng đang rúng động, hình như có ý hoảng sợ rút lui. Ngẩng đầu nhìn

https://thuviensach.vn

lên, trên đỉnh đồi nơi đại tướng quân ngồi trấn, cờ tiết mao, lưỡi phủ việt vẫn dựng nguyên, nhưng chỗ ngồi của chủ soái đã trống không.

Binh pháp có câu: "Kỳ tật như phong, kỳ từ như lâm, xâm lược như hỏa, bất động như sơn."[242] Chủ soái giống như một ngọn núi trấn trong quân, kỵ nhất là tùy tiện di động. Quân Viên vốn đã hơi khiếp địch, giờ không thấy chủ soái đâu thì còn ai tiếp tục liều mạng nữa? Hậu quân rời khỏi chiến trường đầu tiên, trung quân đang liều mạng chiến đấu cũng hốt hoảng nháo nhác. Quân Tào nhân cơ hội ấy ra sức chém giết, nhanh chóng đột phá lớp phòng tuyến thứ hai.

Quách Đồ mồ hôi đầm đìa, tay vung cờ lệnh miệng hò hét:

— Đứng lại! Kẻ nào lâm trận bỏ trốn chém ngay! Quay lại hết cho ta!...

Đến lúc này tất cả đều tháo chạy, còn ai nghe lời ông ta nữa? Vị Đô đốc bản tính cố chấp ấy liền vứt cờ lệnh, thuận tay rút ngay bội kiếm ra:

— Kẻ nào không sợ chết? Là đại trượng phu thì theo ta xông lên! - Tiếng hét của ông ta không nhỏ, nhưng chẳng mấy ai hưởng ứng.

Quân Tào giết sạch những tên lính Viên còn chống cự, những mũi tên đã nhằm hướng Quách Đồ bắn tới, nhưng ông ta không tránh cũng không bỏ chạy, quyết tâm ở lại liều chết. Viên Đàm dẫn một đội thân binh xông tới, thúc ngựa chạy lên phía trước kéo Quách Đồ lại:

— Quách Công Tắc! Phụ thân ta đột nhiên phát bệnh đã đưa về Nghiệp Thành. Chúng ta rút mau! Rút mau!

— Ta không đi! - Quách Đồ thân là Đô đốc phải chịu liền hai trận thua, lúc này gần như phát điên, - Quan Độ chiến bại, Thương Đình há có thể bại nữa? Quách mỗ ta nhất định sẽ chặn đứng Tào tặc! Ta làm Đô đốc há lại thua Thư Thụ? Ta cũng có thể đánh thắng trận!...

Mấy mũi tên bay thẳng đến đoạt mạng một tên thân binh. Viên Đàm không dám chậm trễ, cướp lấy dây cương của Quách Đồ:

— Chớ cố chấp! Đừng quên ông đã nhận lời giúp ta mưu giành đại vị đấy! - Rồi không đợi phân bua, cướp lấy dây cương của Quách

https://thuviensach.vn

Đồ, lôi ông ta cùng chạy.

Phía sau lưng họ, quân Tào đã xông pha ngang dọc không còn e dè gì nữa, chưa đến giờ Sửu, tất cả đã sang sông hết, hạ được trọng trấn bến Thương Đình, một lần nữa chiếm được doanh trại của Viên Thiệu.

Qua hai trận ác chiến Quan Độ và Thương Đình, cục thế bắc cường nam nhược hai bên bờ Hoàng Hà có sự xoay chuyển căn bản. Cuối cùng Tào Tháo đã trở thành một bá chủ đích thực ở Trung Nguyên, còn quân Yên Triệu của Viên Thiệu thì đã không còn hùng phong trước đây nữa...

Cháu con hiển quý

Tin báo tiệp liên tục truyền đến Hứa Đô, trên đến thiên tử, dưới đến quần thần, ai cũng vui mừng, triều đình cuối cùng đã tránh được mối họa diệt vong. Nhưng chẳng được bao lâu, mọi người lại bắt đầu lo lắng, thắng trận Quan Độ cũng có nghĩa là quyền thế của Tào Tháo càng thêm vững chắc, mọi người vẫn phải tiếp tục cụp đuôi giữ mình dưới tay đại nhân vật đã lập được công lao cái thế này.

Một năm lẫn lộn trong chiến loạn thực sự quá dài. Rất nhiều người già yếu, bệnh tật không thể sống qua nổi. Sau khi hoàng tử Nam Dương Vương Lưu Phùng bị bệnh qua đời, một vị chư hầu khác là Đông Hải Vương Lưu Kỳ cũng bệnh chết. Tông thân trong hoàng thất nối nhau qua đời, rõ là điềm không lành đối với vương triều đại Hán. Ngoại triều lại có các lão thần Thị trung Dương Kỳ, Đại hồng lư Trần Kỷ, Đãng khấu Tướng quân Triệu Dung qua đời. Những nhân vật đại danh lừng lẫy trước kia nay lại qua đời lặng lẽ như một chiếc lá rơi, tất cả đã bị tiếng hoan hô của chiến thắng che lấp, lớp mới thay thế lớp cũ, triều đình hiện nay đã thay đổi hoàn toàn!

Thượng thư lệnh Tuân Úc vẫn bận rộn như xưa, sáng tinh mơ đã vào cung xử lý công vụ. Trước hết là chiếu mệnh cho Khổng Dung chủ

https://thuviensach.vn

trì việc tế tự hai vương Nam Dương và Đông Hải vừa qua đời, thỉnh linh vị tới phối thờ ở tông miếu. Bàn nghị công lao hộ giá trước đây của Dương Kỳ, phong cho con trai ông ta là Dương Lượng làm Đình hầu. Lại chuẩn cho Trần Quần về quê cử tang phụ thân là Trần Kỷ. Đãng khấu Tướng quân Triệu Dung từng làm Tây viên hiệu úy cho Tào Tháo, luận công luận tư đều nên vỗ về ưu ái. Tuân Úc ngoài mặt thì bận rộn, nhưng thực ra đều là xử lý công văn giấy tờ, chớp mắt đã đến chính ngọ, vấn an thiên tử xong bèn lên xe về phủ.

Tuân Úc đã quen với cuộc sống đi đi lại lại như thế, có những việc trong cung, có những việc ở phủ đệ. Ở triều đình chỉ là sự vụ bề ngoài, nói trắng ra là làm cho người ngoài thấy. Còn công vụ thực sự quan trọng vẫn phải xử lý ở phủ đệ mới an toàn. Đặc biệt là khi Tào Tháo, Tuân Du không có mặt, gánh nặng trên vai ông càng nặng nề hơn, thường thường bận đến không kịp ăn. Hôm nay ngay trong khi ngồi xe về phủ, đầu óc Tuân Úc cũng không được nghỉ ngơi, liên tục nghĩ đến việc xảy ra ở quận Lư Giang.

Lư Giang nguyên là địa bàn của Lưu Huân, từng thuộc ngụy đế Viên Thuật. Sau khi Viên Thuật chết, Tôn Sách đột kích Lưu Huân cướp lấy thành trì, nhận mệnh cho một người là Lý Thuật làm Thái thú Lư Giang. Bộ hạ của Lưu Huân lưu tán không chốn nương thân, dựa vào quan hệ cũ chạy theo Tào Tháo, nhưng không lâu sau Tôn Sách cũng bị hành thích bỏ mạng, Lý Thuật lại lật mặt với họ Tôn, trở thành một thế lực cát cứ độc lập ở Giang Bắc. Tào Tháo từ lâu đã muốn nhúng tay vào Lư Giang, nhưng ở chiến trường không có cách nào phân thân được, liền sai Nghiêm Tượng - người trước đây từng được sai làm Thứ sử Dương Châu đến Hoàn Thành liên hệ với Lý Thuật, ý muốn lôi kéo Lý Thuật để thu lấy địa bàn.

Thứ sử Dương Châu Nghiêm Tượng tự Văn Tắc, là nhân sĩ ở Kinh Triệu, là người được Tuân Úc tiến cử nhận chức. Trước đây, Thứ sử tiền nhiệm là Lưu Diêu bị bệnh chết, Tào Tháo sai ông ta tiếp quản bộ thuộc còn lại của Lưu Diêu. Nhưng cùng với sự trỗi dậy của họ Tôn, người mà Nghiêm Tượng dựa vào là Trần Vũ chiến bại bỏ trốn, Tôn

https://thuviensach.vn

Sách lại lợi dụng con trai của Lưu Diêu là Lưu Cơ, lấy mất không ít binh tướng, khiến cho Nghiêm Tượng trở thành một Thứ sử bù nhìn, không có thực quyền. Ông ta thân ở Dương Châu nhưng chẳng làm được việc gì, chỉ có thể gió chiều nào che chiều ấy giữa hai thế lực Tôn, Tào. Do vậy khi nhận được mệnh lệnh của triều đình điều đến Lư Giang, ông ta thở phào một tiếng, nghĩ rằng không còn phải chịu ấm ức nữa, đâu biết bản thân đã bước lên con đường không có ngả quay về. Tên thổ bá vương Lý Thuật chẳng những không quỵ lụy họ Tôn mà cũng không coi Tào Tháo ra gì, đã sai quân chặn giết Nghiêm Tượng ở ngang đường.

Sự việc này khiến cả thiên hạ phải xôn xao. Từ khi triều đình Hứa Đô được dựng lên đến nay, tuy đã gặp không ít kháng cự, nhưng chưa từng có ai dám công nhiên sát hại mệnh quan triều đình phái đi. Tào Tháo và Tuân Úc tất nhiên không thể tha cho tên hung thủ Lý Thuật, càng không thể bỏ qua địa bàn Lư Giang, nhưng trong lúc họ thư từ bàn bạc với nhau, đã có người ra tay trước - đó là Tôn Quyền, kẻ mới mười tám tuổi, vừa kế thừa cơ nghiệp Giang Đông.

Tôn Quyền dâng biểu lên triều đình, lấy cớ "Lý Thuật hung ác, khinh phạm luật lệ nhà Hán, tàn hại quan lại ở châu, hoành hành vô đạo, phải nhanh chóng diệt trừ để răn đe kẻ xấu. Nay muốn được thảo phạt, trước là để quét sạch kình ngạc cho triều đình, sau là để báo phục oán cừu cho các tướng. Đó là đại nghĩa của thiên hạ, là tâm nguyện từ trước nay." Ngoài mặt thì ra vẻ sẵn lòng nghe theo mệnh lệnh, nhưng thực tế thì không đợi Tào Tháo trả lời đã đưa quân lên phía bắc, sấm nổ chớp giật đoạt lấy Lư Giang, tiêu diệt Lý Thuật.

Lần đầu tiên Tôn Quyền thi triển thân thủ mà đã gọn gàng sắc bén như vậy, chẳng khác nào muốn tuyên cáo với thiên hạ, sự nghiệp tranh đoạt thiên hạ của Tôn gia vẫn được kế tục! Tuân Úc nghe tin kinh hãi mãi, nhận thấy rằng triều đình phải có một sự dứt khoát với họ Tôn, nhược bằng luôn có một con hổ rình sau lưng mình, chắc chắn ảnh hưởng đến chiến cục thống nhất phương bắc. Phải nghĩ cách để đè nén thế phục hưng của họ Tôn...

https://thuviensach.vn

Tuân Úc đang suy tính xem nên báo cáo việc này với Tào Tháo ra sao thì đã về đến cửa phủ lúc nào không hay. Người bộc tòng vén rèm xe lên, ông còn chưa bước chân ra đã trông thấy Tư không Tế tửu Trương Kinh đứng trước đầu xe, cung kính thi lễ:

— Lệnh quân đã về tới, hạ quan đã đợi ngài từ lâu.

— Có công vụ gì sao?

Trương Kinh lại gần đỡ Tuân Úc xuống xe, cười nói:

— Có mấy quan viên nhận chức ngày mai phải rời kinh, ngài phải gặp mặt một chút! Ngoài ra... - Ông ta rút từ trong tay áo ra một mảnh thư lụa gấp kỹ:

— Tào công có mật thư cho ngài.

— Được rồi! - Tuân Úc không xem, chỉ đút ngay vào trong áo.

Tuy rằng Tào Tháo đã đốt hết những thư từ ngầm thông đồng với Viên Thiệu của các quan viên, nhưng một số huyện lệnh hành sự lộ liễu thì không được may mắn như vậy, bị bãi miễn hay điều chuyển là điều khó tránh. Những tân quan được bổ nhiệm đại đa số đều là những người từng được Tào Tháo trưng dụng, có người từng làm Tư không duyện thuộc, có người đượcTào Tháo điểm danh trưng vời, ngoài ra lại lấy thêm một vài danh sĩ để làm đẹp cho triều đường cũng tốt. Những người này trước khi đến gặp Tuân Úc, đã được sàng lọc qua một lượt ở chỗ Tư không Đông tào[243] duyện Mao Giới, cần trung thành với ai, phải nghe lời ai đều đã được nhắc nhở thông suốt rõ ràng. Trương Kinh lại đưa bọn họ đến đây, chẳng qua là để Tuân Úc dặn dò thêm mấy câu, mang tính hình thức mà thôi.

Tuân Úc bước vào cửa phủ đưa mắt nhìn quanh, số quan lại điều đi nhận chức đứng đầy một sân, kẻ già thì đã quá tuổi bất hoặc[244], người trẻ thì vừa qua tuổi nhược quán[245], tất cả đều mặc áo vải sắc đen, giản dị không xa hoa, không hề có vẻ vui mừng của tân quan mới nhận chức. Trong lòng Tuân Úc không khỏi cười thầm: “Mao Giới chọn quan ưa tiết kiệm giản dị, những người này dù có quần áo đẹp cũng không dám mặc”. Xét lớn nhỏ tụ hội cả, ông cũng không dẫn bọn

https://thuviensach.vn

họ vào chính đường để bảo ban mà chỉ mời sang gác bên ngồi trò chuyện.

Trương Kinh vội vàng đưa danh sách lên, Tuân Úc xem qua một lượt, không có ai phải chú ý nhiều, chỉ thấy hàng cuối có một cái tên bị mực đen xóa đi, nhìn kỹ thì nhận ra là ba chữ "Tư Mã Ý".

— Tư Mã Ý này phạm phải việc gì, làm sao lại xóa đi?

Trương Kinh nói:

— Người này từ chối trưng vời, không chịu lên kinh.

— Không đến sao lại viết vào đây?

— Tư Mã Ý là con thứ hai của Tư Mã Kiến Công, Tào công vốn muốn ban cho quan chức, nhưng đột ngột ngã bệnh không đến được.

Trương Kinh không tiện nói rõ trước mặt mọi người. Năm xưa, khi Tào Tháo được xét hiếu liêm, phụ thân của Tư Mã Ý là Tư Mã Phòng khi ấy làm chức Thượng thư hữu thừa đã cự tuyệt không cho Tào Tháo làm Huyện lệnh Lạc Dương như thỉnh cầu, do vậy Tào Tháo cố ý muốn sai phái con cháu nhà Tư Mã phải dốc sức vì mình, coi như giải mối hận năm xưa. Sau khi thu phục quận Hà Nội, Tư Mã Phòng được vời về triều nhận chức, con trai trưởng của ông ta là Tư Mã Lãng đã làm quan trước khi Đổng Trác về kinh, hiện nay cũng làm Tư không duyện thuộc. Nhưng Tư Mã Phòng sợ Tào Tháo trao cho cha con mình chức quan nhỏ, không bằng lòng để con thứ cũng lội vào vũng bùn, do vậy lấy cớ mắc bệnh để từ chối, giữ Tư Mã Ý ở lại quê nhà.

Tuân Úc nghĩ bây giờ vẫn có người dám công nhiên cự tuyệt lời mời của Tào Tháo thì quả là có gan. Ông bỏ tờ danh sách xuống bàn, lần lượt quan sát từng người một, lúc này mới nhận ra một số duyện thuộc trong mạc phủ Hà Quỳ, Lưu Phức, Lương Mậu, Trịnh Hồn cũng đều có mặt, ngay cả Vương Tư - người bị nhiều dị nghị cũng ở trong số đó.

— Vương hiền đệ, ông cũng được cho ra ngoài nhận chức à?

Vương Tư quá quen thuộc với Tuân Úc, nên nói chuyện rất thoải mái:

https://thuviensach.vn

— Bẩm lệnh quân, khi xưa tôi với Tiết Đễ, Mãn Sủng cùng đi theo chúa công, nay mọi người đều ở ngôi quận thú cả rồi, mà tôi vẫn ngày này qua ngày khác tối mắt với công văn giấy tờ, lấy làm hổ thẹn! Khó khăn lắm mới có cơ hội này, coi như cũng có ngày được mở mày mở mặt!

Tuân Úc mỉm cười nói:

— Tào công không cho ông ra ngoài là muốn rèn giũa tính cách cho ông. Sau này làm quan phụ mẫu rồi, phải nhẫn nại, chớ nóng vội. Không được lại...

— Vâng, tôi biết rồi! Tôi nhất định sẽ sửa chữa. -Vương Tư biết Tuân Úc định nói gì, vội cắt lời nói.

Xét về tài trí Vương Tư không hề thua kém ai, kinh nghiệm từng trải càng không ai sánh bằng, chỉ là rất kém nhẫn nại. Có bận ông ta soạn công văn, có con nhặng xanh cứ vo ve trước mắt, ông ta liền bỏ bút đi đánh nhặng, đánh không được, tức giận hất tung cả thẻ tre cùng thư án, dẫm nát cả bút trên nền nhà. Chuyện này lan truyền trong phủ ngoài phủ chẳng ai không biết, đến nay vẫn là một chuyện cười cho thiên hạ. Ngay cả một người xốc nổi, nóng nảy, tính khí kỳ quặc như Vương Tư cũng cho ra ngoài nhận chức, có thể thấy Tào Tháo đã có ý để cho những tâm phúc của mình từng bước tiếp quản chính sự ở các địa phương.

Tuân Úc thấy ông ta có vẻ ngượng ngùng thì mỉm cười không nói thêm nữa. Lại thấy trong đám đông có một khuôn mặt non nớt lẫn giữa đám râu dài trông nổi bật hẳn lên, ông liền hỏi:

— Ngươi là người ở đâu? Lần này được trao chức gì?

Người trẻ tuổi cất giọng rất văn nhã, ôn hòa:

— Tại hạ là Ôn Khôi ở huyện Kỳ, Thái Nguyên, nhận chức Huyện lệnh Lẫm Khâu.

— Họ Ôn ở huyện Kỳ... - Tuân Úc nghĩ ngợi, - Thái thú Trác Quận Ôn Thứ lừng lẫy tiên triều, là đồng tộc của cậu hắn?

Ôn Khôi đứng dậy chắp tay:

https://thuviensach.vn

— Chính là gia phụ.

— Hóa ra là hậu duệ của bậc danh thần, thật đắc tội rồi... - Tuân Úc cũng cúi mình chắp tay, - Hiền danh của lệnh tôn vang lừng Hà Bắc, tiếc rằng đã mất nhiều năm. Mong rằng các hạ nối tiếp đức hạnh của tiên phụ, toàn tâm dốc sức vì triều đình. - Tuân Úc lại nhận thấy một ý vị khác, Ôn Khôi dù có năng lực, nhưng rốt cuộc còn ít từng trải, cái mà Tào Tháo nhắm đến ấy là thanh danh của phụ thân cậu ta. Khi Ôn Thứ nhận chức Thái thú Trác Quận rất được sĩ nhân ở Hà Bắc ca ngợi, bây giờ đưa con trai ông ta ra làm quan, rõ ràng là muốn tranh thủ tình cảm của sĩ nhân Hà Bắc.

— Tại hạ nhất định nhớ kỹ lời chỉ dạy của Lệnh quân, không phụ sự ủy thác của triều đình cũng như mong mỏi của Tào công! - Lời nói của quan viên bây giờ, nếu câu đầu tiên biểu thị lòng trung thành với triều đình, câu sau tất phải nhắc tới Tào Tháo. Ôn Khôi tuy tuổi còn trẻ nhưng cũng đã học được cách nói như vậy.

Tuân Úc tất nhiên không thể nói không đúng, nhưng luôn cảm thấy hơi khó chịu, bèn không hỏi thăm lần lượt tất cả mọi người nữa, chỉ nói chung lại mấy câu, dặn dò bọn họ phải trung thành với thiên tử, lo chính sự ở địa phương, phải lấy việc dân làm đầu, không được chỉ nghĩ đến việc nhanh chóng thăng quan tiến chức. Ông nói mấy câu nghiêm nghị, ngẫu nhiên đưa mắt nhìn lên, chợt thấy tấm rèm cửa bằng lụa xanh được vén lên, ba thiếu niên mặc áo gấm thêu thủng thẳng đi vào. Người đi đầu là con trai Tào Tháo - Tào Phi, theo sau là nghĩa tử của Tào Tháo - Tào Chân và cháu Hạ Hầu Uyên - Hạ Hầu Thượng.

Ba vị công tử này đến thật không đúng lúc, khiến cho người ta có một ấn tượng là con cháu Tào gia có thể tùy tiện can dự vào chính sự. Tuân Úc hơi chau mày, có ý giận tên bộc tòng canh cửa không thông báo, nhưng lại suy nghĩ, nhi tử của Tào Tháo, ai dám ngăn cản? Bèn ra vẻ bề trên, vuốt râu cười:

— Là các công tử ư? Ta đang nói chuyện với chư đại nhân, các công tử nếu có việc gì, xin hãy lên chính đường đợi ta.

https://thuviensach.vn

Ba người trẻ tuổi cung kính thi lễ, Tào Chân, Hạ Hầu Thượng rất ý tứ lui ra, Tào Phi thì nâng rèm cửa giải thích nói:

— Kỳ thực cháu cũng không có việc gì, chỉ là tìm Trưởng Thiến hiền đệ trò chuyện thôi. Không nghĩ rằng đại nhân lại làm việc ở gác bên... Thật đắc tội! - Trưởng Thiến là Tuân Uẩn, con trai Tuân Úc.

Trong lòng Tuân Úc chỉ bực Tào Phi không đi ra nhanh, xua tay nói:

— Mấy vị đại nhân đều sắp đi nhận chức, ta còn có những việc khẩn cấp dặn dò. Các công tử muốn tìm Uẩn nhi thì cứ xuống nhà sau đi.

Tào Phi nghe nói những người này sắp đi nhận chức, một chân đã bước ra ngoài cửa lại thu trở lại, vái chào khắp một vòng, cười ha hả nói:

— Tiểu đệ thất lễ, khiến các đại nhân chê cười rồi. Chư vị dốc sức cho triều đình, bôn ba vì việc nước, vãn sinh trong lòng bội phục, hôm nay được gặp thấy thật vinh hạnh. Ngày sau nếu như vãn sinh có rời kinh ra ngoài, nhất định bái vọng liệt vị... - Tào Phi tướng mạo hơn người, nói năng nho nhã, lúc nói chuyện trên mặt luôn nở một nụ cười chan hòa, lại cố ý nâng cao tay áo lộ vẻ phóng khoáng. Những người ở đó có kẻ biết thân phận của Tào Phi, muốn đứng dậy đáp lễ, nhưng lại e người bên cạnh nói mình siểm nịnh. Cũng có người không biết, ngồi yên tại chỗ vẻ mặt khó hiểu, cảm thấy tên tiểu tử này hoa chân múa tay khiến người ta phát ghét.

Tuân Úc vẻ mặt khó xử, cảm thấy vị đại công tử này nhiều lời quá, không hợp quy củ, mà lại khiến người ta cho là thích làm trò, vội hắng giọng mấy tiếng, cắt ngang lời Tào Phi. Trương Kinh thấy vậy vội đứng dậy cười nói:

— Lệnh quân cũng đã căn dặn nhiều rồi. Thực ra các vị đây cũng đều đã qua mấy vòng tuyển lựa, phải làm việc thế nào trong lòng cũng đã có tính toán. Công việc đã gấp, mọi người ngày mai phải lên đường nhận chức rồi. Tại hạ thấy chúng ta cũng nên kết thúc ở đây, để mọi

https://thuviensach.vn

người có thời gian gặp gỡ từ biệt bằng hữu, hôm sau lên đường được thảnh thơi, ý đại nhân thế nào? Mấy ngày nay ngài vất vả quá rồi, cũng nên giữ gìn sức khỏe.

— Được rồi. - Tuân Úc thở dài, thuận theo ý mọi người. - Chỉ mong chư vị sau khi nhận chức không phụ ủy thác của triều đình, khuyến khích nông tang, bảo ban bách tính. Trận Quan Độ đã thắng rồi, nhưng tiền lương vẫn còn thiếu thốn, phải bổ sung khẩn cấp. Triều đình cũng đã đưa ra cách tính thuế khóa mới giúp cho các vị rồi, vậy cứ thế nhé!

— Dạ. - Mọi người đứng dậy cáo lui, nối đuôi nhau theo Trương Kinh đi ra.

Ra đến ngoài cửa, tất cả đều vái chào Tào Phi.

Tào Phi vẻ mặt tươi cười, lần lượt đáp lễ tận đến khi tất cả mọi người đã ra hết, mới tiến đến trước mặt Tuân Úc:

— Lệnh quân gần đây gầy đi nhiều, phải giữ gìn sức khỏe cho tốt mới được!

— Để hiền điệt phải lo lắng rồi. - Tuân Úc trong lòng thừa hiểu, tên tiểu tử này miệng nói đến tìm con trai mình, nhưng lại không vội xuống nhà sau, cứ một mực nói những câu khách sáo, chắc hẳn muốn xin xỏ việc gì đây. Dù có là con trai của Tào Tháo, nhưng dẫu sao cũng vẫn là kẻ bạch thân[246], Tuân Úc xưa nay vốn ghét việc xin xỏ, với thân phận Tào Phi lại càng phải tránh né, bèn cố ý nói sang chuyện khác:

— Kỳ thực ngồi giữ kinh sư cũng không có gì gọi là vất vả, lệnh tôn dụng binh ở ngoài mới thực sự khó nhọc. Gần đây công tử có viết thư thăm hỏi không? Chứng bệnh đau đầu của Tào công thực khiến người ta phải lo lắng...

— Trong thư nhà gia phụ cũng có nói, từ sau trận thắng ở Quan Độ, chưa bị đau lại. Đó cũng là người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái vậy. Chiến trận ở Hà Bắc còn đang tiếp diễn, vương sư có về tới chí ít cũng phải mất vài tháng. Có thể thuận lợi lấy được Nghiệp Thành

https://thuviensach.vn

hay không cũng còn chưa rõ, cháu cũng rất nhớ phụ thân ạ. - Tuy nói như vậy, nhưng vẻ mặt Tào Phi không có vẻ gì là tha thiết nhớ nhung. Thấy Tuân Úc dường như không quan tâm gì tới việc mình tới đây, Tào Phi lại kiếm cớ khác nói, - Đúng rồi... Lần này vương sư đắc thắng, khi trở về có cần làm nghi thức gì không? Liệu cháu có giúp được gì chăng?

— Không cần. Lệnh tôn lập được công lao lớn, khi ấy thánh thượng tự khắc sắp đặt, nếu lại chủ động xin làm việc ấy, há chẳng phải là giành mất ân đức của thánh thượng? Đó không phải là đạo của kẻ thần tử... Thêm nữa, hiền điệt còn bạch thân, không được tùy tiện ra vào phủ của triều thần, chuyện ấy sẽ làm ảnh hưởng không tốt cho lệnh tôn. - Tuân Úc nói mấy câu nghiêm khắc, rồi tiện tay cầm một bản công văn giả vờ đọc, kỳ thực là tỏ ý muốn Tào Phi nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Nào ngờ Tào Phi chẳng những không đi, mà lại thêm Tào Chân, Hạ Hầu Thượng bước vào, ba tên tiểu tử đều sán đến trước án nói chuyện. Tuân Úc thấy vậy, biết rằng bọn chúng muốn ăn vạ ở đây, đành bỏ công văn xuống:

— Các ngươi rốt cuộc có chuyện gì?

Tào Chân từ tốn thưa:

— Nghe nói Khổng Dung phụng chiếu tế tự hai vương Nam Dương, Đông Hải, văn chương của ông ta nức tiếng. Không biết văn tế đã viết xong chưa, có thể cho chúng cháu được xem trước một chút không? - Tào Chân đã mười bảy tuổi, thân hình cao lớn, khuôn mặt rám vàng, mũi sư tử, mắt hổ, miệng rộng, lông mày như lưỡi kiếm.

Tuân Úc biết Tào Chân nói năng dứt khoát, bèn ậm ừ nói:

— Sáng nay mới chính thức truyền chiếu xuống, làm sao có thể viết dược nhanh như vậy? Đợi khi tế tự xong chẳng phải cũng biết ư?

— Cháu không thể đợi được. - Hạ Hầu Thượng cười tinh quái cướp lời. Tên tiểu tử này trên má trái có mấy nốt mụn cơm, thường tự khoe khoang rằng đó là mụn cơm thông minh, rất nhiều trò quỷ quái. -

https://thuviensach.vn

Mấy ngày trước cháu có đọc ba bài thơ của Khổng Văn Cử viết cho Tào công, thật sự là lạ lùng! Trong đó có mấy câu như: "Từ Lạc đến Hứa xa ngút; Tào công phụ quốc vô tư; Giảm bớt chi dùng xa xỉ; Quần liêu nườm nượp theo đi". Đại nhân nghe xem, thơ lục ngôn này có lạ lùng không?

Tuân Úc lại không lấy gì làm lạ:

— Thơ lục ngôn đã phổ biến, đâu có hiếm hoi gì. Trong *Quy Điền Phú* của Trương Hành có câu: *"Dạo thành ấp đã lâu lắm; Chẳng tài lược mà giúp đời; Đến bên sông thường thích cá; Nơi dòng trong hẹn chửa xuôi."* Đó chẳng phải cũng là lục ngôn ư?

— Cái này không giống như vậy. Của Khổng Dung đây không phải là tản cú, không có nhiều "chi hồ giả dã" như vậy, đây mới thực sự là thơ đúng nghĩa! - Hạ Hầu Thượng lắc lư đầu, lại cất giọng ngâm nga, tựa hồ như rất say sưa, - *Quách Lý phấn loạn tranh li; Dời đô Trường An muốn về; Trông mãi đông kinh thảm buồn; Mong Tào công trở lại luôn...*

— Chỉ cần thơ viết cho hay, thì lục ngôn có gì là không được? - Tuân Úc vuốt râu cảm thán, - Từ sau khi Sái Ung chết đi, vẻ văn nhã phong lưu của sĩ nhân không còn nữa, những bậc tài hoa như Khổng Văn Cử ngày càng ít đi. Đáng tiếc thay, đáng tiếc thay...

Hạ Hầu Thượng thầm cười lão tiên sinh đã bước vào con đường mà cậu ta mở ra, quay sang phía Tào Phi nháy nháy mắt. Tào Phi hiểu ý, vội rút từ trong tay áo ra một mảnh lụa, cười nói:

— Lệnh quân tinh tường thơ văn, sáng lòng sáng mắt, xin hãy xem bài thơ này viết thế nào?

Tuân Úc miễn cưỡng cầm lấy xem, thấy trên mảnh lụa viết:

Gà trống lông sặc sỡ;
Đôi cựa sắc như dao.
Nguyện tỏ tài uy vũ;
Hội chiến giữa sân trào.

https://thuviensach.vn

Móng sắc bấu thềm ngọc;

Mắt giận quắc lửa thiêu.

Cánh dài tung gió nổi;

Lông cứng chính vươn cao.

Mỏ nhẹ vươn móc sắc;

Vụt mổ xong lượn nhào.

— Thơ này viết về gà chọi đây! - Tuân Úc không ngăn được bật cười. - Xem câu "Nguyện tỏ tài uy vũ; Hội chiến giữa sân trào" cũng rất có tinh thần thượng võ, có thể coi là giai tác đấy!

Hạ Hầu Thượng cười hỏi:

— Ngài có biết đây là tác phẩm của ai không ạ?

— Chẳng lẽ là thơ của hiền điệt làm? - Tuân Úc hoài nghi nhìn Tào Phi.

Hạ Hầu Thượng xua tay:

— Không phải, không phải. Người viết thơ này là Lưu Trinh, tự Công Cán, là con cháu trong tôn thất. Tổ phụ của người này chính là Lưu Mạn Sơn[247], văn sĩ tiên triều - người từng viết *Biện hòa đồng chi luận.*

Tào Phi ghé đến bên tai Tuân Úc khen ngợi:

— Lưu Công Cán này cháu cũng đã từng gặp, thực là một bậc nhân tài, nay mới hai mươi bảy tuổi, thủ hiếu mãn tang cha nay mới lại về kinh. Giờ là lúc triều đình đang cần dùng người, trong phủ chúng ta lại đưa rất nhiều duyện thuộc ra ngoài nhận chức, nên chăng...

Tuân Úc đã hiểu lý do bọn họ đến đây hôm nay, bèn cầm mảnh lụa dúi lại vào tay Tào Phi, cầm công văn lên, lạnh lùng nói:

— Việc dùng người của triều đình, không phải là việc các công tử có thể can dự được!

Tào Phi vẫn không nản:

— Cháu với Lưu Trinh kia không hề có tình riêng, đây hoàn toàn là vì nước mà tiến cử hiền tài thôi. Hơn nữa, nếu như Lệnh quân e ngại

https://thuviensach.vn

việc *Qua điển lỹ hạ*[248], không muốn can dự, thì chỉ cần nói một tiếng với Mao Hiếu Tiên để vời đến mạc phủ làm duyện thuộc thì có gì mà không được?

— Nếu đơn giản như vậy, các công tử trực tiếp đi xin với Mao Giới lại chẳng được ư? - Tuân Úc nói một câu làm cả ba người cứng họng, nhìn bọn họ có vẻ khó xử, ông biết ngay bọn họ đã bị Mao Giới từ chối nên mới chạy đến đây đánh đòn vu hồi này.

Ba công tử người nọ nhìn người kia, đứng ngây hồi lâu, Tào Phi mới lại cất lời, lần này không gọi là "lệnh quân" nữa mà gọi là "thúc phụ":

— Tuân thúc phụ, cháu xin nói thực, cây cung cứng Mao Hiếu Tiên ấy nếu như có thể kéo nổi thì chúng cháu đã không làm phiền đến thúc phụ. Ông ấy chọn quan như thế nào thúc phụ đâu phải không biết, phàm cứ là danh môn tôn thất thì không bao giờ lọt nổi vào mắt ông ta...

— Này! Không được tùy tiện bàn luận người khác như thế. - Tuân Úc sợ Tào Phi nói bừa gây chuyện thị phi, - Chỗ ta công việc như núi, không có thời gian lo được chuyện khác đâu. Hơn nữa chuyện này cũng không hợp quy củ, các công tử đi đi.

Hạ Hầu Thượng đánh bạo giữ lấy công văn trong tay Tuân Úc, tươi cười nói:

— Nói thì như vậy, nhưng ngài lại nhẫn tâm nhìn nhân tài bị chôn vùi ư? Ngài cũng công nhận rằng thơ viết rất hay mà.

Tuân Úc vẻ mặt sắt đá:

— Ta đã nói thế, nhưng trị lý thiên hạ không thể chỉ dựa vào mấy bài thơ. Hơn nữa đây là thơ gì? Chọi gà dong chó chỉ là chuyện vặt của tử tôn nhà quý tộc, có thể bước vào nơi đại nhã ư? Các công tử hãy thử đọc kỹ sách sử xem, thời Xuân Thu, nước Lỗ từng vì việc chọi gà mà sinh ra nội loạn[249], chơi bời thoái chí là mầm họa quốc vậy!

Tào Chân liền nói:

https://thuviensach.vn

— Thúc phụ nặng lời rồi. Làm được việc nhỏ rồi mới có thể làm được việc lớn, Lưu Trinh cũng có văn chương nghiêm túc, để điệt nhi mang tới cho thúc phụ xem qua!

— Thôi khỏi! Ta không có thời gian xem văn chương.

Tào Phi kéo tay Tuân Úc năn nỉ:

— Thúc phụ hà cớ cự tuyệt dứt khoát thế? Thúc phụ thử nghĩ xem, người này vừa là hậu duệ nhà danh môn, lại thuộc dòng tôn thất họ Lưu, dùng được chẳng tốt hay sao? Đó cũng là làm tăng thêm vẻ vang cho triều đình vậy!

Tào Chân cũng thuận thế kéo tay trái Tuân Úc, Hạ Hầu Thượng thì nắm lấy chòm râu của ông ta. Ba tên tiểu tử đem cách vòi vĩnh xin kẹo ra dùng, kẻ co người kéo, bên trái một câu "thúc phụ", bên phải một tiếng "lệnh quân", nghe ngọt hơn cả mật.

Tuân Úc thực sự không có cách nào chịu nổi bọn chúng, đám tiểu tử cứ quấy nhiễu thế này chẳng làm lỡ bao nhiêu việc hay sao. Lại nghĩ lại, mời một kẻ con cháu tôn thất, sĩ nhân văn chương cũng không có gì là thiệt, đành thở dài nói:

— Mau buông tay! Để ta xem, hãy bảo Lưu Trinh viết một bản lý lịch đem đến chỗ ta, có cơ hội ta sẽ đề đạt với Mao Hiếu Tiên.

Tào Phi quá đỗi vui mừng, vội rút trong người ra một mảnh trúc ghi tên đặt lên mặt án:

— Cháu đã chuẩn bị sẵn rồi đây, thúc phụ đã hứa với chúng cháu, xin người chớ quên!

— Chỉ lần này thôi đấy, lần sau không có ngoại lệ đâu! - Tuân Úc nghiêm khắc nhắc nhở.

— Cháu biết, sau này tuyệt đối không làm phiền thêm thúc phụ nữa. - Tào Phi chắp tay liên tục.

— Nhị công tử, tam công tử sao không đi cùng các cậu?

Tào Phi đáp:

— Thực nhi đến Đinh gia chơi với Đinh Nghi, còn Chương nhi thì dẫn đám gia đồng ra ngoài thành săn bắn. - Tào Thực rất thân thiết với

https://thuviensach.vn

Đinh Nghi - con trai Đinh Xung, còn Tào Chương tuổi tác tuy còn nhỏ nhưng rất hiếu võ, huynh đệ ba người tính cách rất khác nhau.

— Đi săn? - Tuân Úc đứng bật dậy, - Ai đồng ý cho tiểu công tử ra ngoài thành? Chiến trận tuy đã lắng, nhưng xung quanh vẫn còn chưa yên đâu! Tiểu công tử mới ngần ấy tuổi! Công tử làm anh thế nào vậy? Tào công bảo Trần Quần đôn đốc huynh đệ công tử học hành, ông ấy mới về chịu tang nửa ngày mà các công tử đã làm loạn hết cả như vậy. Mau sai người tìm Chương nhi về ngay, từ sau chưa được sự đồng ý của ta, không được tùy tiện ra khỏi thành! - Trọng trách của Tuân Úc quá nặng nề, hết việc trong triều ngoài triều, nay lại phải thay Tào Tháo quản giáo các con nữa.

— Dạ, vậy cháu đi đây. - Tào Phi tuy vâng lời nhưng vẫn cười không ngậm được miệng, khoác vai Hạ Hầu Thượng, Tào Chân đủng đỉnh đi ra, lại còn liên mồm nói, - Có Lưu Công Cán, sau này có thể bàn luận văn chương tiêu khiển rồi...

Ba người ra đến ngoài cửa, tấm rèm bích sa chợt vén lên, vẫn còn hai vị tân quan chưa chịu về, mà đứng đợi ngoài cửa ân cần vén rèm cho bọn họ. Tuân Úc đã trông thấy cả, định bụng gọi hai người họ vào mắng cho một trận, nhưng lễ nghi tầm thường cũng không tìm được lỗi gì lớn cả. Cha làm quan lớn, đừng nói là con, ngay cả chó trong nhà cũng có người xu phụ. Vì việc này mà mắng mỏ, chẳng những không có tác dụng, trái lại còn khiến bọn họ hận mình ngăn cản tiền đồ của họ.

Tuân Úc đứng sau rèm lặng lẽ nhìn theo bóng Tào Phi. Vị đại công tử này đã mười lăm tuổi, lớn thì chưa lớn, nhưng cũng không còn nhỏ nữa. Tuổi này đã có nhiều bằng hữu rồi, ngày sau đó sẽ là một nhóm nhỏ vậy. Tào Chương mười một tuổi, Tào Thực cũng mười tuổi, lại còn một công tử được yêu mến nhất là Tào Xung, qua mấy năm nữa những tiểu tử này mỗi người sẽ có một nhóm những kẻ cùng trang lứa vây quanh, đến khi ấy... Nghĩ đến việc ba con một cháu của Viên Thiệu mỗi kẻ nắm giữ một châu, Tuân Úc không khỏi toát mồ hôi lạnh, hôm

https://thuviensach.vn

nay ông mới ý thức đến chuyện Tào Ngang tử chiến ở Uyển Thành nghiêm trọng thế nào.

Thuận dòng suy tư, Tuân Úc càng trăn trở càng sợ hãi, vội quay về chỗ ngồi tiếp tục xử lý công văn để có thể hóa giải nhanh nhất nỗi bất an ấy. Lơ đễnh đọc hồi lâu, ông mới nhớ ra phong mật thư Tào Tháo gửi cho vẫn chưa đọc.

Hóa ra chiến sự ở Hà Bắc không được thuận lợi như dự kiến. Tuy trận Thương Đình khiến cho quan viên ở một số quận huyện dao động nhưng Viên Thiệu lại tập trung binh mã dẹp loạn kịp thời, quyết tâm không cho Tào Tháo cướp được một tòa thành trì nào. Nếu thế cục như vậy vẫn tiếp diễn thì rõ ràng sẽ không thể nhanh chóng thu phục Hà Bắc. Lại thêm Lưu Bị vẫn còn gây họa ở Nhữ Nam, nên đành nhanh chóng thu quân kết thúc cuộc chiến. Cùng với thư còn có bản kê tên các tướng có công trong trận Quan Độ, đòi Tuân Úc làm biểu tấu, tất cả hơn hai mươi người, người đứng đầu danh sách là Trương Tú còn có thêm yêu cầu ban cho phong ấp một ngàn hộ.

Tuân Úc hơi chần chừ, ban cho võ tướng đãi ngộ cao như vậy phải chăng là quá coi thường các quan trong triều? Bởi trong số các lão thần có công trạng, rất nhiều người không được phong ấp. Nhưng từ khi cử binh ở Trần Lưu đến nay, Tào Tháo chưa hề có ý thăng thưởng tướng có công nào, nhân cơ hội này ban đãi ngộ cao cho họ dường như cũng không có gì quá. Tuân Úc đang ở vị trí chẳng những không thể phản bác Tào Tháo, mà cũng không thể thúc ép hoàng đế, hơn nữa không thể để người ngoài nói ra nói vào, thực sự nan giải. Ông nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định làm theo lời Tào Tháo, mở tấm lụa ra viết thư trả lời, nhân tiện báo cáo cả chuyện Tôn Quyền tập kích Lý Thuật. Nhưng vừa nhấc bút, ngẩng lên nhìn, ông lại trông thấy tấm danh thiếp của Lưu Trinh.

Tuân Úc bắt đầu hối hận vì đã bằng lòng chuyện này với Tào Phi, nó sẽ tạo ra một tiền lệ không hay. Nghĩ lại mấy hôm trước, hoàng đế Lưu Hiệp cũng oán trách ông không dùng người theo ý của ngài, đường đường thiên tử mà còn không bằng mấy vị công tử Tào gia. Quyền thế

https://thuviensach.vn

của Tào Tháo đang mở rộng mạnh mẽ, đã vươn tới tất cả các ngóc ngách của triều đình, tuy nhiên xét ở mức độ cụ thể, đây chỉ là vô tình tạo ra, nhưng rốt cuộc nó vẫn nảy sinh sự chia rẽ trong dự tính ban đầu khi phục hưng nhà Hán. Vậy mà những quyền thế quá đáng ấy vẫn tiếp tục được mở rộng, thậm chí đã vươn tới con cháu thân quyến của Tào Tháo. Cứ tiếp tục như vậy, thiên hạ sẽ bị dẫn dắt về đâu? Tuân Úc là một bậc quân tử khiêm nhường, cũng từng tin tưởng sâu sắc vào việc phục hưng Hán thất là nguyện vọng bình sinh của Tào Tháo, cho nên mỗi khi gặp kẻ nào bàn ra tán vào sau lưng Tào Tháo, ông đều nghiêm khắc trách mắng biện minh cho Tào công. Nhưng đến hôm nay, ngay cả ông cũng bắt đầu hoài nghi, do dự, thậm chí sợ hãi... Năm xưa, Quang Vũ Đế Lưu Tú cũng chỉ muốn được làm một chức Chấp kim ngô bảo vệ kinh thành, nhưng cuối cùng đã thành bậc chí tôn cửu ngũ. Xét cho cùng, lòng người trên thế gian này vẫn luôn thay đổi theo cảnh ngộ gặp phải.

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 82

Trong nhà lục đục, Tào Tháo bỏ người vợ Tào Khang

Vương sư khải hoàn

Tháng Chín năm Kiến An thứ sáu (năm 201 sau Công Nguyên), ngoài thành Hứa Đô nhã nhạc du dương, nghi trượng la liệt, công khanh triều thần đứng đầy bên đường dịch đạo. Hay tin Tào Tháo dẫn quân hồi triều, thiên tử Lưu Hiệp sao dám chậm trễ, vội vàng ban ngay chiếu thư, trừ những quan viên trực trong cung, còn lại từ Tư đồ Triệu Ôn trở xuống, mọi người đều phải ra ngoài phía bắc thành mười dặm nghênh đón.

Mệnh lệnh của thiên tử ai dám không theo? Uy của Tào công há lại không sợ? Văn võ cả triều đều tuân lệnh thi hành, kéo đi như ong vỡ tổ. Mũ mão trùng trùng như núi, tay áo phất phơ như mây, nhưng không ai dám nghiêng đầu ghé tai chuyện trò nửa câu, bởi vì những hiệu sự Lư Hồng, Triệu Đạt do Tào Tháo nhận mệnh cũng đang lẫn lộn trong đám đông, từng giờ từng phút quan sát động tĩnh của mọi người, nếu như ai đó lỡ miệng nói sai một từ, đều có thể gây ra họa sát thân. Quan viên không ai nói một câu, mắt dõi theo hướng bắc, luôn tay sửa sang lại y phục đai áo, chỉ sợ có điều gì thất lễ.

Nhưng sau lưng đội ngũ quan viên mấy trượng, không khí lại hoàn toàn khác. Dân chúng quanh Hứa Đô biết tin, một truyền mười, mười truyền trăm, khiến cho bách tính ở những thôn trang gần đó đều kéo đến đón chào. Không ít người đỡ già dắt trẻ, dẫn cả nhà cùng đến, vì có

https://thuviensach.vn

binh lính ngăn lại nên họ không thể đến gần, những cái cây gần bên đường dịch đạo cũng vô số người trèo lên. Mọi người đều muốn được thấy khí thế của vương sư về triều, càng muốn được nhìn xem vị đại quan đã định Hứa Đô, hưng đồn điền, tiêu diệt Lã Bố, đánh bại Viên Thiệu, có mỹ danh là "lập công cái thế" ấy tướng mạo thế nào.

Sự yên lặng của đội ngũ quan viên và huyên náo của bách tính tạo nên sự tương phản rõ ràng, tất cả mọi người đều đứng dưới nắng, đợi hơn nửa canh giờ mới thấy dải chân trời phía bắc bụi đất cuộn mù, đại đoàn quân dần thu cả vào tầm mắt. Không lâu sau, có quân xích hậu mặc nhung phục phi ngựa chạy nhanh tới trước, quay về phía những người đang nghênh đón hô vang:

— Tào công đã dẫn quân về triều!

— Chúng thần phụng chiếu nghênh đón... - Cùng với lời đáp lại của bách quan, tiếng chuông tiếng trống, tiếng trúc tiếng tơ nhất loạt vang lên, tấu khúc mừng công thắng lợi, khiến tâm trí mọi người đều rúng động. Dân chúng đứng xem cũng nhảy nhót cả lên, cổ ai nấy đều vươn dài như cổ ngỗng để nhìn.

Thắng lợi về triều, trên đường quân đội đã có điều chỉnh vị trí, những quân già yếu thương tật nhất loạt được bố trí ở hậu đội áp tải quân nhu quân dụng, còn đội quân đi đầu là trung quân của Tào Tháo. Số binh lính này phần lớn là người Dự Châu bản địa, khải hoàn về quê tất nhiên vô cùng vui mừng. Thấy người người nghênh đón đông đảo như vậy, nét mặt chợt lộ rõ vẻ tươi cười đắc ý, dù vác trường thương đại kích cũng quên hẳn mệt mỏi, tinh thần phấn chấn, sĩ khí dâng cao, bước chân càng thêm mạnh mẽ, với cái uy của Tào Tháo thì nếu có đường, bọn họ có thể bước thẳng lên tận trời!

Hơn ngàn bộ binh vừa mới đi qua, lại thấy giáp trụ đâu mâu chói lòa, đội hổ báo kỵ của Tào Tháo đi sát ngay sau. Đây là đội quân con cháu của Tào gia, đều là thân thích trong họ hay hương lý cố cựu. Người thống lĩnh là Tào Thuần, chẳng những có hàm Nghị lang trong triều mà còn kiêm chức tham quân trong phủ Tư không. Tào Thuần

https://thuviensach.vn

hôm nay đổi mặc bộ giáp trụ vàng, tay cầm giáo dài, lưng đeo bảo kiếm, cưỡi một con ngựa cao to dẫn đầu. Đội hổ báo kỵ phía sau ai nấy đều đội khôi mặc giáp, khoác bào thắt đai, ngay cả bờm ngựa cũng được chải bóng mượt, vô cùng uy dũng.

Dân chúng vừa trông thấy liền nhảy nhót reo mừng, có kẻ còn lấy giọng hét lên khen ngợi. Liền sau đó, lại thấy tinh kỳ như rừng, rợp trời kín đất, cờ tiết mao trắng phất phơ theo gió, lưỡi phủ việt vàng ánh lạnh sáng lòa, không biết bao nhiêu tướng lĩnh như quần tinh ủng nguyệt hộ vệ một vị tướng quân trung niên vóc người tầm trung. Người này mình mặc bộ giáp trụ màu vàng tía, đầu đội mũ dải đỏ, lưng đeo Thanh Cang bảo kiếm, cưỡi trên lưng con chiến mã hung vàng. Khuôn mặt người ấy trông đã quá tuổi bất hoặc, chòm râu dài màu xám đã lốm đốm sợi bạc, lọn tóc bên tai cũng sợi đen sợi trắng, nhưng khuôn mặt trắng trẻo vẫn chưa có nếp nhăn, đôi lông mày dày rậm xiên chếch vào tận chân tóc, đôi mắt như mắt chim ưng hơi híp, đưa ánh nhìn quét hết một lượt bên trái lại bên phải. Tuy diện mạo không có gì khiến người khác phải kinh sợ, nhưng không giận vẫn thấy có uy. Đó chính là quan Tư không đại Hán - Tào Mạnh Đức.

Tào Tháo thúc ngựa tiến nhanh lên trước đoàn quân. Lúc này theo sau ông không chỉ có các tướng lĩnh duyện thuộc vẫn cùng vào sinh ra tử, mà còn có cả những người ở Hà Bắc quy hàng như Hứa Du, Tiên Vu Phụ, Điền Dự, Quốc Uyên, Trương Cáp, Cao Lãm. Uy phong khí thế ấy chẳng kém gì thiên tử tuần du. Tướng soái anh hùng như vậy, quân đội khí phách như vậy, còn kẻ nào dám chỉ trích vị Tư không đại nhân đã gây nhiều tranh cãi này? Tào Tháo đi đến đâu, quan viên lập tức lũ lượt quỳ xuống trước ngựa, tựa như một trận gió mạnh thổi rạp từng đợt lúa non. Dân chúng thấy các quan đều quỳ cả thì cũng mơ mơ hồ hồ quỳ hết xuống theo, rối rít reo hò những câu chào đón.

Tào Tháo khẽ gật đầu, vừa ruổi ngựa vừa nhìn những người đang quỳ lạy. Lần này, ông không còn từ chối khiêm nhường mà vui vẻ nhận lấy tất cả những lời khen ngợi. Vào sinh ra tử, nam chinh bắc chiến chẳng phải là để tìm kiếm giây phút này ư? Hiện giờ tuy chưa thể nói là

https://thuviensach.vn

hoàn thành đại công, nhưng đã là xoay đường mở lối, tiền đồ sáng sủa rồi, cũng nên hưởng thụ những lời tán thưởng. Huống chi trong đầu Tào Tháo vẫn chưa được nhàn nhã, nhận dược tấu chương của Tuân Úc, ông lập tức tính toán xem nên giáo huấn tên nhãi Tôn Quyền không biết nông sâu kia thế nào. Lại còn tên phản tặc Lưu Bị đang có mấy ngàn quân ô hợp chiếm cứ Nhữ Nam, đang đợi ông đến tính sổ. Bao nhiêu việc cần phải suy nghĩ như vậy, chẳng có công đâu mà khách sáo với những người này.

Các công tử Tào Phi, Tào Chương, Tào Thực, Tào Huyền, Tào Xung, Tào Bưu cũng đã đến, chầm chậm chạy đến trước ngựa nghênh đón phụ thân. Tào Tháo chỉ xua xua tay:

— Ta vẫn ổn cả, các con hãy lui xuống. - Rồi lại tiếp tục đi.

Tào Tháo nhìn khắp hai bên tả hữu dịch đạo để tìm một khuôn mặt. Khi thấy những thân tín như Đinh Xung, Đổng Chiêu, Dương Bái, ông chỉ khẽ gật đầu, không hề có ý bảo bọn họ đứng dậy mà vẫn tiếp tục tìm kiếm, đến khi biết chắc người mình muốn tìm không lộ mặt, Tào Tháo mới nở một nụ cười bí hiểm. Đi tiếp một đoạn, bỗng ông thấy một vị đại quan mũ miện dây xanh, chỉ vái dài mà không quỳ, nổi bật lên giữa đám người đang quỳ rạp xung quanh. Tào Tháo hơi chau mày nhìn kỹ xem ai, thì ra là thiếu phủ khanh Khổng Dung.

Tào Tháo thầm cười nhạt: “Lớn thì triều đình, nhỏ thì gia tộc, lúc nào chẳng có những thứ tạp âm không vừa tai. Những kẻ chân còn cứng hơn cổ như Khổng Dung cũng chẳng so đo làm gì. Nếu như nói lý với ông ta, ông ta lúc nào cũng có sẵn mười xe ngôn ngữ có thể xổ ra ngay, xảo ngôn lệnh sắc, vẽ vời lắm chuyện, không cần phải để ý làm gì. Hơn nữa quả chanh này vẫn chưa được vắt kiệt nước, còn phải lợi dụng danh tiếng của ông ta để thu hút các danh sĩ như Hoa Hâm, Vương Lãng, Bỉnh Nguyên, Trương Phạm, Vương Liệt đang lánh nạn ở ngoài. Nghĩ đến đó, Tào Tháo vốn định ghì cương ngựa dừng lại trò chuyện với ông ta, lại trông thấy đương triều quốc trượng Phục Hoàn đang quỳ bên cạnh Khổng Dung, càng không thể chờ đợi thêm, vội vàng xuống ngựa đỡ Phục Hoàn dậy:

https://thuviensach.vn

— Quốc trượng, há dám làm phiền đại giá của ngài, xin chớ khiến lão phu phải chết!

Phục Hoàn sợ hãi nói:

— Tào công ưu ái rồi. Xét công lao mà nói, ngài dẹp yên loạn tặc, lập công cái thế, lão hủ nên có một lễ này. Còn nếu nói đến quan chức, tôn ti trên dưới tất đáng phải vậy. - Phục Hoàn hiện giờ không còn là Phủ quốc Tướng quân danh nghĩa tương đương như tam ty[250] nữa rồi. Từ sau khi Đổng Thừa, Vương tử Phục bị giết vì vụ "chiếu thư trong đai ngọc", ông ta đã chủ động trả lại ấn thụ, chuyển sang làm Trung tán đại phu.

Tào Tháo cố nở nụ cười hồn hậu:

— Tuy nói như vậy, nhưng rốt cuộc ngài vẫn là quốc thích hàng đầu, không thể tự hạ thấp thân phận, xin hãy mau đứng dậy! - Vừa nói Tào Tháo vừa quay lại gọi Hứa Chử dắt một con ngựa đến, mời Phục Hoàn cưỡi lên, cùng đi đến hoàng cung diện kiến thánh thượng. Đích thân đỡ ông ta lên rồi, Tào Tháo khi ấy mới quay sang Khổng Dung cười nói, - Văn Cử huynh, ta phải chúc mừng ông mới được. Trước kia Bắc Hải bị mất, để cho cha con Viên Thiệu khinh nhờn, giờ đây coi như ta đã báo thù cho ông rồi. - Khổng Dung từng đảm nhiệm chức Bắc Hải Tướng, bị Viên Đàm đánh bại mới điều về triều đình.

Tào Tháo gọi ông ta là "huynh", thái độ tỏ vẻ thấp hơn, đó chẳng qua chỉ muốn Khổng Dung phải nói một câu cung kính, nhưng Khổng Dung vẫn chưa vừa ý:

— Đại nghĩa của triều đình là trên hết, chuyện được mất cỏn con ấy của tại hạ có đáng gì? Hạ quan chỉ mừng vì việc báo quốc của Tào công mà thôi, chứ không hề có mảy may tình riêng.

— Văn Cử huynh thật chí công vô tư vậy! - Tào Tháo chẳng những không thể bác lại mà còn phải công khai tán thưởng, trong lòng chát đắng.

Vừa nói xong đã thấy hiệu sự Lư Hồng ở bên cạnh thò ra, chỉ vào Khổng Dung nói giọng hợm hĩnh:

https://thuviensach.vn

— Hôm nay quần thần nghênh đón Tào công đều quỳ cả, riêng Khổng đại nhân chỉ đứng vái không quỳ, chẳng phải quá thất lễ ư?

Chức trách của hiệu sự chính là giám sát các quan, Khổng Dung thấy Tào Tháo ngay trước mặt mà không chịu nể phục, Lư Hồng thân làm ưng khuyển há có thể dễ dàng bỏ qua?

Khổng Dung coi thường những kẻ bỉ ổi ấy, không thèm đưa mắt nhìn lại, sang sảng nói to:

— Chúng ta nhận mệnh thiên tử đến đây nghênh đón, người khác quỳ hay không quỳ bản quan không hề can thiệp, nhưng ta cho rằng không nên khinh thiên tử mà trọng đồng liêu. - Câu nói của ông ta có cứ có lý, khiến Lư Hồng cứng họng.

Tào Tháo giả bộ trách mắng:

— Lư Hồng to gan, ngươi chẳng qua là một tên tiểu lại, lão phu nói chuyên với công khanh đâu đến lượt ngươi nói chen vào? Còn không lui xuống cho ta!

Lư Hồng vâng dạ lui đi, Tào Tháo gặp phải một cái đinh rắn, cũng không muốn nói thêm nữa, vội vàng vào việc chính:

— Lão phu rời kinh đã lâu, những việc trong triều đã khiến Văn Cử huynh cùng các vị đại nhân phải vất vả rồi.

— Đều là công lao của Tuân lệnh quân cả. - Khổng Dung là người cầu thị nhưng câu nói này cũng thật khó hiểu. Rốt cuộc là khen Tuân Úc công lao lớn hay là nói Tuân Úc nắm hết việc chính sự, những người khác đều không được tham gia?

Tào Tháo giả bộ không hiểu, nhìn một vòng xung quanh mỉm cười nói:

— Hôm nay các quan viên triều đình đã đến đây không ít, Thị ngự sử Trương Hoành sao lại không thấy?

Trương Hoành là sứ giả trước đây Tôn Sách sai đến Hứa Đô triều kiến, được Tào Tháo biểu tấu phong làm Thị ngự sử, giữ lại Hứa Đô. Khổng Dung rất thân thiết với ông ta, nay thấy Tào Tháo hỏi han, ngữ khí dịu đi một chút:

https://thuviensach.vn

—Trương đại nhân thỉnh mệnh vào cung phụng chức, đang ở chỗ Tuân lệnh quân.

Tào Tháo gật gật đầu, suy nghĩ giây lát lại nói:

— Giờ Ngọ, trong phủ ta có thiết yến khao thưởng các tướng lĩnh xuất chinh lần này, Văn Cử huynh hãy qua tham dự chung vui nhé!

Khổng Dung liệu rằng đây chỉ là câu khách sáo, bèn chối từ nói:

— Tại hạ chỉ là thư sinh mặt trắng, không dám ngồi cùng chư vị tướng quân, làm mất hứng thú của mọi người. - Tuy nói vậy, nhưng khẩu khí ông ta vô cùng khinh xảo, tựa hồ không muốn ngồi cùng với cánh võ phu.

Nào ngờ Tào Tháo liền túm chặt lấy tay ông ta:

— Huynh đài không được phụ ý tốt của ta, nhất định phải đến... Còn nữa, phiền huynh mời giúp Trương Hoành cùng đến tệ xá yến ẩm.

— Ồ? Mời Trương Tử Cương cùng dự yến?

— Đúng vậy. - Tào Tháo bóp mạnh cổ tay ông ta mấy cái, cười gượng nói. - Đất Giang Đông rất nhiều danh sĩ lánh nạn, nay mối nguy ở Hà Bắc đã giải được, cục thế Trung Châu đã ổn định, phải chăng ta nên bàn bạc một chút, mời những bậc cao hiền đang còn đất khách quê người ấy cùng...

Khổng Dung tuy cố chấp nhưng không hồ đồ, nghe Tào Tháo nói lấp lửng đã hiểu ngay rằng ông ta muốn mượn miệng Trương Hoành bức Tôn Quyền phải cho những danh sĩ tị nạn ở đó quay về, sau đó khiến họ quy phục theo triều đình. Bằng hữu cũ của Khổng Dung như Vương Lãng, Hoa Hâm, Tôn Thiệu đều đang ở đó cả, từ lâu ông đã mong mỏi họ quay về cùng lo việc nước, nên vừa thấy Tào Tháo có tính toán như vậy, trong lòng vô cùng vui mừng, vội bằng lòng ngay:

— Hạ quan hiểu rồi. Xin minh công yên lòng, tại hạ nhất định sẽ lôi Trương Hoành cùng đến dự tiệc! - Nói rồi còn nháy mắt với Tào Tháo, hai người thần giao ý hội, cùng cầm tay nhau mà cười.

Quan viên có mặt tại đó chưa bao giờ thấy hai người bọn họ lại có lúc tâm đầu ý hợp như vậy, đều vô cùng ngạc nhiên quay sang nhìn

https://thuviensach.vn

nhau. Chợt thấy Tào Tháo lại lên ngựa đi tiếp, những cái đầu vừa mới hơi ngẩng lên liền vội vàng cúi thấp xuống...

Dọa đánh Tôn Quyền

Trương Hoành là sĩ nhân ở Quảng Lăng, vì chiến loạn mà lánh nạn sang Giang Đông, sau được Tôn Sách đem lễ đến mời ra đảm nhiệm chức Chính nghị Hiệu úy, cùng với Trương Chiêu ở Bành Thành là mưu sĩ trong quân, giúp Tôn Sách khai mở cơ nghiệp ở Giang Đông, người đời thường gọi là "Giang Đông nhị Trương"[251]. Sau này họ Tôn cường thịnh, đánh tan Lưu Huân ở Lư Giang, Hoàng Tổ ở Giang Hạ, liền sai Trương Hoành đến Hứa Đô dâng biểu, danh nghĩa là dâng biểu tỏ lòng tôn sùng triều đình, nhưng thực tế là muốn thị uy với Tào Tháo. Khi ấy Tào Tháo còn đang chuẩn bị cho trận đánh Quan Độ, đâu dám tự tiện gây chuyện, chỉ còn cách kết thân với họ Tôn, lại lấy danh nghĩa thiên tử phong cho Trương Hoành làm Thị ngự sử, giữ lại trong triều, lại đặc biệt nhắc nhở Tuân Úc, Khổng Dung táng thêm đãi ngộ với ông ta. Nhưng ngày vui ngắn ngủi, Tôn Sách nhân khi Viên, Tào trai cò mổ nhau để làm ngư ông đắc lợi, lại không ngờ bị Trần Đăng đánh tan, rồi trên đường bắc phạt lần thứ hai bị hành thích phải mất mạng.

Tôn Sách chết rồi, Tào Tháo tự nhiên không còn sự uy hiếp ở Giang Đông nữa, vị sứ giả Trương Hoành đang có chỗ dựa vững chắc bỗng dưng trở thành cá nằm trên thớt, bị Tào Tháo nắm chặt trong tay. Mỗi ngày của ông ta ở Hứa Đô dường như dài cả năm vậy, ngày nào cũng thấp thỏm như đi trên băng mỏng. Đặc biệt từ sau khi Tôn Quyền tiến đánh tiêu diệt Lý Thuật trước, tình cảnh của Trương Hoành lại càng khó xử, trong lòng có thể nói là buồn vui lẫn lộn. Vui là vì Tôn Quyền đã không phụ tráng chí của cha anh mình, có thể là một minh chủ đáng đi theo; buồn là vì thế lực của Tào Tháo đã vững chắc, Giang Đông không còn là đối thủ nữa, đột kích Lư Giang sớm quá sẽ để lộ ra mũi nhọn của mình.

https://thuviensach.vn

Hôm nay vương sư về triều, Trương Hoành liệu rằng sớm muộn Tào Tháo cũng tính đến món nợ đột kích Quảng Lăng với mình, bèn cố ý trốn trong sảnh trung không ra nghênh đón. Sau lại nghe tin Tào Tháo dẫn chư tướng vào cung chúc mừng thì ông thực sự đứng ngồi không yên, vội vàng tìm đến Tuân Úc xin nói đỡ giúp mình. Đang lúc chuyện trò thì Khổng Dung hớn hở đến hẹn ông ta đi dự tiệc. Tuân Úc thuận dòng đẩy thuyền, đứng bên cổ vũ, Trương Hoành trong lòng càng khó hiểu, cứ liên tục chối từ không đi. Không bao lâu sau, chợt nghe chuông vang gióng giả, Tào Tháo cùng mọi người từ giá rời cung, Trương Hoành không tránh né được, đành thấp thỏm lên xe của Khổng Dung, theo sau đoàn tướng lĩnh nhân mã đến phủ Tư không.

Khổng Dung cũng thật khôn khéo, đến phủ rồi không gặp Tào Tháo vội, liền bảo:

— Tào công đã lâu chưa về tất có việc nhà, không nên đến rồi lại làm phiền ngay, chúng ta hãy tạm tìm một chỗ ngồi nghỉ đã. Đoạn kéo Trương Hoành đến phòng của duyện thuộc.

Mao Giới, Trương Kinh, Tư Mã Lãng đang xử lý công việc, thấy Khổng Dung dẫn Trương Hoành vào, vội vàng mời ngồi lên trên, tạm gác công việc sang một bên, xúm lại chuyện trò.

Người này nói:

— Những người Tào công hạ lệnh trưng mời ngày trước đang tị nạn ở Giang Đông, cách trở không thể đến được!

Người kia lại nói:

— Chẳng những cần nhanh chóng sửa sang sau chiến dịch ở Quan Độ, mà bách tính ở quận Quảng Lăng cũng phải vỗ về.

Có người ra vẻ hồ đồ:

— Chuyện ở Lư Giang đã xong chưa? Chỗ ấy rốt cuộc là quy thuộc triều đình hay là quy về cho họ Tôn?

Lại có người công nhiên oán trách:

— Trong khi phải dồn quân lên Quan Độ, có kẻ nhân hỏa hoạn mà ăn cướp, chúng ta có nên đề đạt Tào công đòi món nợ này không?

https://thuviensach.vn

Ngoài mặt là chuyện phiếm với Khổng Dung, nhưng kỳ thực câu nào câu nấy đều nhằm vào họ Tôn ở sau lưng Trương Hoành. Trương Hoành không biết phải nói sao, cứ giả ngây giả ngọng, cúi đầu âm thầm chịu đựng.

Trương Hoành như ngồi trên đống lửa gần nửa canh giờ mới thấy Trưởng sử Lưu Đại hớt hải chạy vào:

— Ồ! Hai vị đại nhân đã đến rồi ư, sao không báo một tiếng? Yến tiệc đã bày biện đâu vào đấy, mời các vị mau lên sảnh đường thôi. Chúa công đang mắng tôi không biết liệu việc đấy!

Bị nói xa nói gần nãy giờ, Trương Hoành cười không được, khóc cũng không xong, bèn theo Khổng Dung đi lối cửa bên lên sảnh đường. Từ rất xa đã nghe thấy bên trong tiếng người huyên náo, rèm cửa đều được vén lên cao, Tào Tháo đang đứng quay lưng lại phía cửa, tay giơ cao một cây bảo kiếm cho mọi người xem:

— Thế nào? Kiếm này có phải là danh khí hiếm có trong thiên hạ không?

Mọi người đua nhau phụ họa tán thưởng không ngớt.

Khổng Dung ngần ngại không muốn đường đột, nán ở ngoài cửa đợi Lưu Đại vào bẩm báo trước. Nhìn kỹ, thấy cây kiếm trong tay Tào Tháo vô cùng đặc biệt, chính là được luyện bằng thứ thép thuần chất, dài gần năm thước, lưỡi kiếm rộng tới gần một thước, lớn hơn rất nhiều so với những cây bội kiếm thông thường, gần như có thể dùng làm lá chắn được. Chuôi kiếm có trang trí sợi vàng chạm hoa, khảm nhiều ngọc quý, thực là một thứ bảo bối. Lưu Đại bước vào bẩm báo nhưng Tào Tháo dường như không nghe thấy, vẫn tiếp tục khoe với mọi người:

— Cây kiếm này còn có một điều bí mật nữa, để ta nói cho các ngươi biết! - Nói rồi, ông ta tiện tay cầm một chén rượu rưới lên thanh kiếm, trên thân kiếm đang tỏa thứ ánh sáng lạnh đến chói mắt bỗng thấp thoáng hiện lên hai chữ "Ỷ Thiên" viết theo lối chữ triện.

https://thuviensach.vn

— Đúng là cây Ỷ Thiên kiếm! Có bảo bối này sẽ càng làm tăng thêm uy danh của Tào công! - Không rõ kẻ nào lấy giọng kêu to.

Tào Tháo cầm kiếm trong tay ngắm nhìn kỹ lưỡng từ trên xuống dưới, trầm ngâm nói:

— Sắc nhọn chỉ là thứ yếu, hay là hay ở hai chữ "Ỷ Thiên" này. Lão phu kiến công lập nghiệp chính là dựa vào thiên uy, thay đương kim thiên tử quét sạch loạn ly, nếu kẻ nào dám công nhiên chống lại, đó chính là đối chọi với thiên tử, đối chọi lại triều đình đại Hán. Dù chúng ở góc biển chân trời, mãi miền Bách Việt, Tào mỗ ta cũng sẽ dựa vào thiên uy, dùng cây kiếm này mà tru diệt!

Trong tiếng reo hò, mọi người cùng cạn chén, Tào Tháo làm như vô tình quay đầu lại, thấy hai người Khổng, Trương, vội thu lại bảo kiếm trách mắng Lưu Đại:

— Hai vị đại nhân đã đến rồi, sao không bẩm báo? Ngươi làm việc thế nào vậy?

Lưu Đại biết Tào Tháo cố ý làm ra vẻ nổi giận là để cho người ngoài nghe, vội vàng quỳ xuống thỉnh tội. Khổng Dung khuyên can:

— Lưu Trưởng sử đã bẩm báo rồi, là Tào công không nghe thấy đó thôi.

Tào Tháo giả vờ vỗ vỗ trán:

— Ôi chao, thật là đắc tội. Mời vào, mời hai vị vào!

Trương Hoành bán tín bán nghi, nghĩ đi nghĩ lại mãi câu "dù chúng có ở góc biển chân trời, mãi miền Bách Việt, thì Tào mỗ ta cũng sẽ dựa vào thiên uy, dùng cây kiếm này mà tru diệt!" Phải chăng câu ấy là muốn nói với họ Tôn ở Giang Đông? Vái chào xong bước vào sảnh đường, thấy những người trong tiệc ngoài các võ tướng thì đều là tham mưu trong mạc phủ, không hề có một quan chức triều đình nào khác, Trương Hoành lại càng cảm thấy bất an.

Khổng Dung ngược lại rất thoải mái, đưa tay kéo Trương Hoành ngồi vào một bàn tiệc còn để trống, nói đùa:

https://thuviensach.vn

— Mạnh Đức huynh, cây Ỷ Thiên kiếm này từ đâu ra vậy? Không phải là ở trong đại doanh của Viên Bản Sơ đấy chứ?

— Viên Thiệu há xứng với hai chữ "Ỷ Thiên" này? Ta cũng là ngẫu nhiên mà có...

Ỷ Thiên kiếm thực sự không phải là thu được trong trận chiến Quan Độ, mà là Triệu Đạt, Lư Hồng khi thay Tào Tháo quật mộ Lương vương trút giận, đã phát hiện ra trong số những đồ tùy táng ở lăng Lương Hiếu Vương. Chuyện này đã gây ảnh hưởng rất tai ác, trước trận chiến Quan Độ, Trần Lâm còn nhắc đến nó trong bài hịch của mình, thậm chí thêm mắm dặm muối nói rằng Tào Tháo đặt ra chức quan "Phát khâu Trung lang tướng", "Mạc kim hiệu úy" chuyên chỉ đi đào trộm mộ. Bây giờ khó khăn lắm mọi người mới hơi quên đi, ông cũng không muốn nhắc lại nữa, vội tra kiếm vào vỏ.

Trương Hoành bây giờ mới chú ý thấy, ngồi sát bên cạnh Tào Tháo không phải là Hạ Hầu Đôn, cũng không phải là Tuân Du, mà là Hứa Du - bằng hữu cũ mới chạy theo trong trận Quan Độ và Lưu Huân - người từng nhận chức quan phụ mẫu ở Bái Quốc. Chuyện này không có gì lớn, nhưng cũng có thể đoán ra rằng, Tào Tháo muốn đề cao địa vị của những cố giao khi xưa một chút, để tạo thêm những người thân tín. Quân sư Tuân Du lại ngồi chỗ các tướng Trương Tú, cùng một bàn với duyện thuộc Viên Hoán. Quách Gia, Trình Dục còn ở sau nữa. Trương Hoành vẫn chưa hiểu ra sao, chợt thấy Tào Tháo đã bưng rượu đến mời:

— Từ lâu nghe Trương đại nhân là danh sĩ ở Quảng Lăng, lần trước xuất chinh gấp rút, chưa được chuyện trò nhiều với ngài, Tào mỗ xin kính ngài một chén trước!

Trương Hoành vội vàng đứng dậy:

— Không dám, không dám. Tào công chiến thắng về triều, hạ quan còn chưa mừng chiến công của ngài...

Tào Tháo cắt lời:

https://thuviensach.vn

— Há phải nói những câu khách sáo như vậy? Tào mỗ thực lòng mến mộ ngài, không uống là không nể mặt lão phu đây.

Trương Hoành nào dám trốn tránh nữa, vội bưng chén rượu ngửa cổ uống cạn. Đúng như người ta vẫn nói: "Không có công thì không thụ lộc", chén rượu hồ đồ ấy dường như theo sống lưng trôi tuột xuống vậy. Trương Hoành bỏ chén rượu, chậm rãi ngồi xuống, còn chưa chạm tới ghế đã nghe thấy Hứa Du cất lời:

— Nói đến cố hương Quảng Lăng của Trương đại nhân, nơi ấy có một vị quan rất tốt! Trần Đăng. Trần Nguyên Long chẳng những trị dân khéo léo mà cũng rất giỏi dụng binh. - Vừa nói, Hứa Du vừa đưa mắt nhìn Lưu Huân. - Theo như tại hạ thấy, Trần Nguyên Long giỏi hơn Tử Đài huynh. Huynh có phục hay không?

Trương Hoành đã hiểu rõ như soi đuốc, những câu này đều có dụng ý cả. Lưu Huân khi xưa bị Tôn Sách đánh bại, bộ hạ lưu tán, gia quyến bị bắt làm tù binh mới chạy theo Tào Tháo. Trần Đăng thì lại ở Quảng Lăng lấy ít thắng nhiều, đánh lui Tôn Sách, câu này nghĩa đen nghĩa bóng đều là nhằm vào họ Tôn ở Giang Đông. Trương Hoành dự cảm thấy ngọn thương trước mắt, mũi tên bắn ngầm đều nhắm sẵn cả rồi, đến đũa cũng không dám cầm lên nữa, chỉ chăm chú nhìn cử động của mọi người. Quả nhiên, Lưu Huân lập tức hùa theo:

— Hừ! Trần Đăng chẳng qua chỉ ăn may mà đánh thắng thôi, ta thì không có vận may như thế. Đáng hận là tên tiểu tử Tôn Sách đã bị chết vào tay thích khách, nếu không ta nhất định sẽ liên quân với vùng Giang Biểu[252] để báo thù rửa hận!

Hứa Du vuốt râu, tiếp tục châm lửa thổi bễ:

— Tử Đài huynh tự so mình với Lý Thuật xem sao? Đừng nói đến Tôn Sách, chỉ sợ là ngay cả em trai của hắn cũng đấu không nổi ấy chứ?

Lưu Huân cũng lớn giọng nói:

— Tên nhãi Tôn Quyền là cái thá gì? Nếu chẳng phải ông đây theo Tào công đến Hà Bắc thì đã dẫn quân tiễu trừ Lý Thuật rồi, đâu để

https://thuviensach.vn

cho hắn cướp trước chứ?

— Bây giờ cử binh cũng không muộn! - Nhạc Tiến ném miếng thịt mới nhai được một nửa xuống. - Nếu Lưu tướng quân muốn cử binh, mạt tướng xin nguyện làm tiên phong. Tôn Sách tuy đã chết, nhưng Chu Du, Trình Phổ vẫn còn, cũng phải phân rõ cao thấp, trên dưới với chúng. Chẳng những đoạt lại Lư Giang, ngay cả đất Giang Đông cũng phải san bằng!

— Đúng, đúng, đúng! - Nhạc Tiến vừa cất lời, đám võ biền thích tranh công như Hạ Hầu Uyên, Trương Liêu, Chu Linh lập tức hưởng ứng.

— Hừm! - Hạ Hầu Đôn hắng giọng một tiếng, chúng tướng nghe thấy đều ngưng bặt. Ông ta trợn trừng con mắt phải còn lại, đưa ánh nhìn dữ dằn quét qua mọi người. - Dụng binh là việc lớn, há do các ngươi tùy tiện bàn bạc?

Tào Tháo mỉm cười nhìn ông ta:

— Ý Nguyên Nhượng thế nào?

Hạ Hầu Đôn hiểu ý, cười nhạt nói:

— Họ Tôn ở Giang Đông coi thường triều đình đã lâu. Khi chúng ta có chiến sự ở Quan Độ, chúng lại tập kích Quảng Lăng, dã tâm lang sói đã rõ. Hiện nay Lưu Bị tuy bại, nhưng vẫn còn hoạt động ở Nhữ Nam. Chúa công có thể sai một cánh quân đi tiễu trừ y, sau đó hợp binh với Lý Thông tiến thẳng đến Giang Hoài, lấy Lưu Huân tướng quân làm tiên phong, lại hẹn với Trần Đăng, Tang Bá dẫn quân Quảng Lăng từ hạ du xuất kích, chúa công đích thân thống lĩnh đại quân đi sau, tất có thể đánh một trận mà định được Giang Đông!

Chiến lược này rất có trọng lượng, chúng tướng trong sảnh không còn ai hò hét gì nữa, chỉ chằm chằm nhìn Tào Tháo đợi quyết định cuối cùng, nhưng Tào Tháo vẫn không nói năng gì. Trương Hoành lòng bàn tay đã túa mồ hôi, đưa mắt nhìn chúng tướng ai nấy dữ tợn như hung thần ác quỷ. Bọn Tuân Du, Quách Gia thì cúi đầu không nói, còn

https://thuviensach.vn

Khổng Dung đang ngồi bên cạnh thì chẳng để vào tai, chỉ hết rượu lại thịt, ăn uống ngon lành. Trương Hoành đành kéo tay áo Khổng Dung:

— Văn Cử huynh, huynh xem việc dụng binh này...

Khổng Dung cười ha hả nói:

— Ngu huynh không am hiểu về việc dụng binh, những việc này đều do Tào công chủ trì, ta chỉ việc ăn uống là được. Nào nào nào, chúng ta cùng uống một chén!

Trương Hoành từ lâu đã nghe nói, Khổng Văn Cử luôn khiến người ta tức chết mà không đền mạng, hôm nay đúng là được lĩnh giáo. Đây đâu phải là mừng công mà rõ ràng là bày tiệc Hồng Môn yến riêng cho Trương mỗ ta! Trương Hoành đã nếm đủ ý vị, lại thấy Tào Tháo cười nheo mắt nhìn mình, biết rõ không thể giả vờ là người ngoài cuộc được nữa, liền nghiến răng bước ra lạy thưa:

— Xin thứ lỗi cho hạ quan đường đột, có câu này xin Tào công suy xét cho.

Tào Tháo chính là đang đợi ông ta bước ra:

— Hôm nay không phải là đại yến văn võ, không cần phải đa lễ. Tử Cương có điều gì cứ ngồi xuống từ từ nói.

Trương Hoành vẫn không dám động đậy, cứ quỳ như cũ:

— Hạ quan cho rằng chưa thể thảo phạt Giang Đông.

— Vì sao? - Tào Tháo vừa ăn vừa hỏi, tựa hồ như không quan tâm lắm.

Trương Hoành không nghe ra giọng điệu gì đặc biệt trong câu hỏi của Tào Tháo, không hiểu là thực hay hư, vội vàng vắt óc tìm lý do:

— Bởi vì... bởi vì... Tôn Sách vừa chết, Tôn Quyền tuổi còn nhỏ, nhân khi người ta có tang mà xuất binh thì là đại bất nghĩa vậy...

— Ha ha ha!... - Ông ta còn chưa nói hết câu, chúng tướng trong sảnh đường đã cười lớn - tuy nói rằng nhân khi người có tang mà xuất binh là hành động đại bất nghĩa, nhưng ai lại cho những câu như vậy là thật. Chiến tranh bao giờ cũng cao hơn mọi giáo điều, thế đạo giờ đây là ỷ manh hiếp yếu, là giậu đổ bìm leo.

https://thuviensach.vn

Lưu Huân có thù với họ Tôn, càng làm bộ cáo mượn oai hùm:

— Trương Tử Cương, ông cũng to gan thật! Tào công phụng mệnh thiên tử thảo phạt kẻ bất thần mà ông dám nói là đại bất nghĩa? Thân là thần tử lại đi biện giải cho bọn giặc cát cứ, ông có ý đồ gì đây? - Một câu hỏi mà khiến cho Trương Hoành suýt ngã lăn xuống đất.

Tào Tháo cười ha hả:

— Tử Đài nặng lời rồi, chúng ta cứ thoải mái nói điều mình nghĩ. Nhân người có tang mà xuất binh là hành động bất nghĩa, đó cũng là câu trong binh pháp, không thể nói là ông ấy không có lý.

Trương Hoành được câu nói ấy mới ngộ ra việc này vẫn có đường lui, tự nhiên vững tâm lên hẳn, không còn nói năng lung tung như khi nãy nữa:

— Nhân người có tang mà xuất binh chỉ là một lẽ, cục thế hiện nay mới là quan trọng. Kinh Châu, Dương Châu cùng ở Giang Nam, hai nơi ấy chỗ này yếu thì chỗ kia mạnh. Lần trước Tôn Sách đánh bại Hoàng Tổ, Dương Châu mạnh mà Kinh Châu yếu. Nay Tôn Sách đã chết, tương quan mạnh yếu thay đổi. Lưu Biểu ở Kinh Châu lòng dạ khó lường, vốn muốn liên thủ với Viên Thiệu, gặp khi Thái thú Trường Sa Trương Tiện cử nghĩa mới không thể không buông tay. Đến nay ông ta chẳng những dẹp yên được họ Trương, lại khống chế được các quận ở phía nam như Linh Lăng, Vũ Lăng, Quế Lâm, thế lực từ phía nam đã tiến sát tới Giang Đông. Nghe nói cháu Lưu Biểu là Lưu Bàn thường dẫn kỵ binh cướp bóc Giang Đông, lê dân bách tính bị quấy nhiễu không thể chịu nổi. Nếu lúc này Tào công đem quân phá Giang Đông, chỉ e là roi dài đánh không tới, dù có lấy được cũng không thể đóng giữ lâu, há chẳng phải là tự nhiên làm giúp cho Lưu Biểu ư?

Tào Tháo dường như vẫn không hề để tâm chút nào đến phân tích tinh tường ấy, chỉ ngồi ăn uống. Trương Hoành vẫn không dám trễ nải:

— Lưu Biểu vốn giao hảo với Viên gia, nếu Tào công dẫn quân xuống phía nam, Lưu Biểu thông đồng với Viên Thiệu dấy binh, khi ấy cả hai phía nam bắc của Trung Nguyên há chẳng cùng có giặc ư? Viễn

https://thuviensach.vn

giao cận công, xa mạnh hợp yếu, không thể vì lợi ích nhất thời mà cùng lúc đối địch với ba nhà!

Đạo lý quân sự đơn giản như vậy Tào Tháo há lại không hiểu? Huống chi những nhân sĩ mưu trí như Tuân Du, Quách Gia, Hứa Du đều ở đây cả, đâu đến lượt Trương Hoành - một tai mắt của họ Tôn nhắc nhở. Nhưng hôm nay Tào Tháo cố ý bày ra trận thế này nhằm đánh động Tôn Quyền, rồi mượn lời Trương Hoành nói cho Tôn Quyền biết hiện nay ai mới là kẻ mạnh trong thiên hạ. Cho nên khi nghe thấy Trương Hoành vội vội vàng vàng nói hết câu, Tào Tháo mới lau miệng, giả bộ than thở:

— Viễn giao cận công, xa mạnh hợp yếu, đạo lý chính là ở đó. Nhưng huynh đệ họ Tôn đã làm những việc thái quá. Chuyện ở Quảng Lăng tạm chưa nói đến, quận Lư Giang cũng có thể không cần so đo. Chỉ nói đến việc trưng vời những sĩ nhân lánh nạn thôi, triều đình đã cho vời Hoa Hâm, Vương Lãng từ mấy năm nay nhưng Tôn gia không chịu thả người, há chẳng phải công nhiên đối chọi với triều đình ư? Cứ nghĩ đến chuyện ấy ta lại thấy giận... - Vừa nói, Tào Tháo vừa dằn mạnh cái chén xuống, làm rượu bắn ra khắp bàn.

Trương Hoành thấy thần sắc Tào Tháo thay đổi, đang suy nghĩ xem giải thích ra sao cho vẹn toàn thì Khổng Dung chợt nói chen vào:

— Tử Cương này, ngài tuy nhận chức của triều đình, nhưng dẫu sao cũng chỗ thân tình với Tôn gia. Ngài nên chăng viết thư khuyên Tôn Quyền, bảo hắn thả cho người ta đi được không? - Lưỡi dao bén ngọt ấy thật lợi hại, chỉ một câu đã nói rõ tất cả.

Trương Hoành lườm Khổng Dung, hận đến độ nghiến răng ken két, nhưng đâu dám nói một tiếng "Không", vội vàng gật đầu đồng ý:

— Lẽ tất nhiên, việc này hạ quan sẽ làm, xin Tào công bớt giận.

Nào hay câu bằng lòng vừa thốt ra đã có ngay điều kiện hà khắc kèm theo sau. Hứa Du vân vê mấy sợi ria chuột nói:

— Lần trước Viên Thuật bại vong, bọn bộ hạ là Lôi Bạc, Ngô Lan, Mai Càn kéo nhau tụ tập ở vùng núi non Giang Hoài. Họ Tôn qua lại

https://thuviensach.vn

thông đồng với bọn tiếm nghịch phản tặc ấy có hợp lẽ chăng? Cũng xin Trương đại nhân khuyên nhủ Tôn Quyền không được làm việc chiêu hàng nạp phản, khiến cho người thân thì đau, kẻ thù thì mừng như thế. Ngài thấy thế nào? - Tuy là giọng điệu bàn bạc, nhưng ý trong ý ngoài đều không còn chỗ để từ chối.

Trương Hoành nói bừa:

— Tại hạ sẽ cố gắng hết sức!

Vẫn chưa hết, Lưu Huân lại đập bàn:

— Những chuyện khác ta không hỏi làm gì, nhưng khi xưa Tôn Sách đánh lén Hoàn Thành, bắt gia quyến và bộ hạ của ta, lại cướp đoạt của cải nhà ta, hãy bảo Tôn Quyền mau trả lại, bằng không chúng ta sẽ đánh!

— Lưu tướng quân khắt khe quá. - Viên Hoán cười ha hả tiếp lời, - Gia quyến bộ hạ tất phải trả về, còn vàng bạc của cải thì thôi. Vả chăng đó cũng là ngài cướp được từ tay người khác, tướng quân không nên vì chút tư lợi mà làm khó người ta... Nhưng Trương đại nhân, ta cũng có chút việc cầu ông.

— Xin Viên tiên sinh cứ nói. - Trương Hoành lau mồ hôi trên trán.

Viên Hoán chậm rãi nói:

— Huynh đệ của tại hạ tị nạn ở Giao Châu, vì họ Tôn ngăn trở nên thư từ không tới được. Hãy xin với Tôn tướng quân cho lưu thông một chút, sau này những sứ giả công tư từ triều đình đến Giao Châu không được ngăn cản nữa. Khắp thiên hạ đâu chẳng phải đất của nhà vua, đều là một triều đình, hành sự như vậy thử hỏi là lòng dạ gì đây?

Tất cả những chuyện ấy đều là những việc cần kíp cả. Cho những sĩ nhân lánh nạn trở về sẽ ảnh hưởng đến căn cơ danh vọng của Tôn gia; bỏ không chiêu dụ dư đảng của Viên Thuật sẽ hạn chế sự phát triển của Giang Đông; đưa trả bộ hạ của Lưu Huân tất sẽ gây lục đục nội bộ về việc quy thuận triều đình. Thực ra khó khăn nhất chính là đề nghị của Viên Hoán, nếu cho phép Tào Tháo đưa chiếu mệnh thông đến Giao Châu, chẳng những khiến cho những danh sĩ Trung Nguyên lánh

https://thuviensach.vn

nạn hết đường sống, mà hơn nữa triều đình Hứa Đô rất có thể sẽ nhân đó xây dựng quan hệ với Sĩ Nhiếp - Thái thú Giao Chỉ, đó chẳng phải là đóng một cái đinh vào sau lưng họ Tôn ư? Trương Hoành nhìn một lượt những người dự tiệc, nghe những yêu cầu khắt khe ấy, nhất thời tâm tưởng như lìa khỏi xác, cảm thấy không phải mình đang ngồi trên sảnh đường phủ Tư không nữa, mà là đang ở giữa một bầy sói - Tào Tháo rõ ràng đang bắt chẹt mình!

Dù rằng chuyện đem quân thảo phạt Đông Ngô chỉ là dọa dẫm, nhưng Tào Tháo vẫn là người chiếm thế chủ động. Chỉ cần truyền lệnh cho Trần Đăng, sai ông ta thỉnh thoảng cho quân xuống phía nam gây rối, hoặc nghiêng một chút lập trường về phía Lưu Biểu, ngầm ủng hộ cho ông ta xâm lấn khu vực hạ du Trường Giang, Tôn Quyền tất sẽ lĩnh đủ. Sau trận chiến Quan Độ, thực lực Tào Tháo giờ đã lớn mạnh, không còn ai có thể đơn độc chống lại được nữa. Đại trượng phu phải biết lúc co lúc duỗi, Trương Hoành nhắm hờ hai mắt, nén cơn giận dữ, hồi lâu mới mở mắt ra đáp:

— Những yêu cầu của chư quân, tại hạ nhất định sẽ viết thư gửi cho Tôn gia. Nhưng có bằng lòng hay không, tại hạ không thể đảm bảo. Trương mỗ ta dù gì vẫn là mệnh quan của triều đình!

Tào Tháo nhận thấy sự bất mãn trong câu nói ấy, nếu o ép thêm nữa e rằng khiến Trương Hoành bị bức quá. Nếu khiến cho hai nhà thực sự trở mặt với nhau thì cả đôi bên đều không hay ho gì, nghĩ đến đó Tào Tháo quyết định dừng lại, ông đứng dậy bước đến bên bàn của Trương Hoành:

— Câu “dù gì vẫn là mệnh quan của triều đình” đúng lắm! Kỳ thực sở dĩ lão phu mời ngài đến đây cũng là vì điểm này. Khắp dưới trời này chỉ có một nhà đại Hán, điều ấy chúng ta ai cũng biết. Tôn Quyền đột kích Lư Giang về danh nghĩa là báo thù cho Nghiêm Tượng, bảo vệ triều đình đại Hán! Hiện nay có một số kẻ ưa làm loạn, đem lòng phản trắc, tự cho rằng có thể cắt một phương ngồi trấn lập lấy uy quyền, mưu lập nước riêng có vạn cỗ xe. Với những kẻ như thế, lão phu đâu thèm nói chuyện với chúng, mà chỉ có rút gươm tiến đánh.

https://thuviensach.vn

Viên Thiệu chính là một thí dụ rõ nhất... Lại còn một số kẻ bất tài lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, nói ta có ý nhòm ngó ngôi báu, càng là chuyện nực cười thay! Tào mỗ nếu không mang dạ chí trung, tất chẳng thể có ngày hôm nay. - Những câu này, đoạn đầu là nói cho Trương Hoành nghe, còn đoạn sau là nói với Khổng Dung cùng những người có mặt trên tiệc.

Nói xong Tào Tháo tự rót đầy một chén rượu đưa đến trước mặt Trương Hoành. Lần này Trương Hoành ngay cả câu cảm tạ cũng không nói, lập tức bưng lấy dốc cạn.

— Hay lắm! - Tào Tháo cười cười, lại nói tiếp câu khi nãy, - Ta nhớ danh phận của Tôn Quyền hiện nay cũng chỉ là Huyện lệnh Dương Tiện đúng không? Tào mỗ ta xin hứa, nếu như Tôn Quyền đồng ý với những việc vừa rồi, ta sẽ lập tức biểu tấu cho làm Bình lỗ Tướng quân, cho danh chính ngôn thuận quản hạt Giang Đông.

— Thật vậy chứ ạ? - Trương Hoành có vẻ động tâm. Danh phận cố nhiên là một thứ rất phù phiếm, nhưng đôi khi một chút hư danh có thể khiến những danh sĩ trọng danh tiết quy phục hơn một đội quân vững mạnh. Danh phận chính thức được triều đình ban cho có thể giúp Tôn Quyền mới lên nắm đại vị ổn định được cục diện đang dao động.

— Lão phu nhất ngôn cửu đỉnh. Trương đại nhân với Tôn gia cộng sự đã lâu, có lẽ cũng rất muốn gặp lại Tôn Quyền chứ? Chuyện này nếu như làm xong, ta cũng có thể để ngài về phương nam.

— Ngài bằng lòng cho hạ quan rời khỏi triều đình? - Trương Hoành không tin vào tai mình.

— Không phải là rời khỏi triều đình, mà là về phương nam nhận chức. - Tào Tháo đính chính lại cho rõ, - Đó không phải là việc gì lớn! Chính ngài đã nói rồi, ngài là mệnh quan của triều đình, trở về cũng là do triều đình sai về.

Trương Hoành hỏi một cách dứt khoát:

— Minh công rốt cuộc là ý thế nào?

https://thuviensach.vn

— Ý thế nào ư? Ha ha ha!... - Tào Tháo ngửa mặt cười lớn, bỗng nhiên lại trừng mắt. - Tôn Quyền có tài năng kế thừa cơ nghiệp cha anh hay không, tạm thời chưa nói trước được. Nếu như không đủ tài, phiền Trương đại nhân khuyên nhủ y mau mau nộp đất quy hàng, lão phu có thể đảm bảo Tôn Quyền được phú quý vinh hoa. Nếu ngài thấy tên tiểu tử ấy có bản lĩnh, có thể trổ tài tranh đua trong thời loạn này, vậy tiếp tục đi theo y cũng không sao cả. Nhưng nếu một ngày chúng ta phải đem binh nhung ra nói chuyện với nhau, khi đó lão phu sẽ không khách khí đâu! Hai con đường đều đã bày sẵn trước mặt, xin Trương đại nhân hãy tự mình chọn lấy.

Trương Hoành ban đầu là kinh ngạc, tiếp theo lại cảm thấy Tào Tháo lật ngửa ván cờ như vậy cũng là quang minh lỗi lạc. Có thể có thành tựu như ngày hôm nay, quả thực không phải chỉ dựa vào việc võ mà giành lấy được. Trương Hoành nín lặng hồi lâu, cuối cùng cũng nói một cách thành thực:

— Tào công đã muốn tại hạ tự chọn, chỉ e là tại hạ sẽ khiến ngài thất vọng...

Tào Tháo không cần biết ông ta cứng giọng thế nào, chỉ xua tay nói:

— Không nên quyết định sớm như vậy! Ngài vẫn chưa về đến Giang Đông kia mà, còn chưa biết rõ tình thế, huống chi những yêu cầu của chư vị đây ngài vẫn còn chưa bằng lòng...

— Tại hạ bằng lòng ngay! Xin đảm đương tất cả. - Trương Hoành ngẩng cao đầu, hai mắt sáng ngời, không còn thấy vẻ cẩn trọng như khi nãy nữa.

— Ngài có thể quyết định việc này thay Tôn Quyền?

— Tại hạ sẽ gửi một bức thư cho Trương Chiêu, những việc này tất có thể đáp ứng.

— Được. “Giang Đông nhị Trương” quả là danh bất hư truyền.

Trương Hoành đã hạ quyết tâm, lại tự mình rót đầy chén rượu:

https://thuviensach.vn

— Mong Tào công giữ đúng lời hứa, biểu tấu phong chức cho Tôn Quyền và chớ khinh phạm Giang Đông.

— Chuyện ấy tất lẽ! Người không phạm ta, ta hà tất phạm người? Tôn Quyền có kẻ địch của y, lão phu cũng có đối thủ của lão phu. Chúng ta ai lo việc người nấy, thành bại lợi hại, ngày sau sẽ rõ. Ta cũng không cần giúp Lưu Biểu, làm việc hại người mà chẳng lợi lộc gì.

— Đã vậy, xin chắc chắn một lời... - Trương Hoành cạn chén rượu, rồi đứng lên vái tạ. - Tại hạ không làm phiền nữa, lập tức quay về viết thư, thuật rõ lại việc này.

— Được, vậy lão phu cũng chuẩn bị dâng biểu. Khi nào các sĩ nhân lánh nạn lên đường trở về cũng là ngày triều đình gia phong cho Tôn Quyền.

— Tại hạ xin cáo từ...

— Xin tự nhiên.

Trương Hoành vái dài một vái, bước ra khỏi sảnh đường, bất giác ngoái đầu nhìn lại - Tào Tháo đã trở về chỗ mình, quay sang tả hữu liên tục mời rượu, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ điềm tĩnh lão luyện. Tuy việc này được giải quyết êm thấm, nhưng trong lòng Trương Hoành vẫn thấy hoài nghi: Chuyện mua bán này tuy là đôi bên cùng thỏa hiệp, nhưng rõ ràng Tào Tháo đã chiếm được nhiều lợi ích hơn. Ông ta tinh ranh như vậy, lại nắm hiệu lệnh triều đình trong tay, Tôn Quyền tuổi còn trẻ, có thể địch nổi ông ta không? Mấy yêu cầu kia được đáp ứng rồi, tất nhiên có thể giúp Giang Đông yên ổn được vài năm, nhưng nếu Tôn gia muốn tự mưu tính lớn mạnh sẽ càng khó hơn. Đánh tan Lý Thuật có thể chỉ là may mắn, sau này liệu còn may mắn như vậy nữa không? Viên Thiệu đã suy yếu, một ngày nào đó Tào Tháo bình định xong Hà Bắc mà dẫn quân xuống phía nam, khi ấy nên ứng phó thế nào? Lại còn Lưu Biểu lấy Hoàng Tổ làm lá chắn để ngăn cản mũi nhọn của quân Giang Đông, rốt cuộc có thể đánh bại được y không? Tôn Quyền ơi Tôn Quyền, chỉ mong ngài quyết chí tự cường, vì cha anh đã mất của mình...

https://thuviensach.vn

Trương Hoành còn đang mải suy nghĩ thì Khổng Dung đã đi theo ra, ngại ngùng nói:

— Tử Cương hiền đệ, chuyện hôm nay xin chớ trách ngu huynh...

— Hừ! - Trương Hoành vốn qua lại thân thiết với Khổng Dung, nhưng những chuyện vừa rồi khiến ông rất không vui, chẳng thèm đoái hoài đến Khổng Dung, quay gót đi thẳng.

Khổng Dung vội nắm lấy tay Trương Hoành:

— Hiền đệ xin đừng trách, ngu huynh cũng chỉ là quan tâm đến đại cục toàn triều. Mong đệ sớm khuyên Tôn Quyền đầu hàng, cùng quay về triều đình với các vị còn đang lánh nạn, khi ấy chúng ta quần hiền đủ cả, cùng lo việc nước, thiên hạ nhà Hán lo gì chẳng phục hưng?

Trương Hoành liếc nhìn Khổng Dung, cười nhạt nói:

— Thiên hạ của nhà nào vẫn còn chưa tỏ!

— Câu ấy là thế nào?

— Văn Cử huynh sao lại u mê đến vậy! Là huynh thực sự không nhận ra, hay là không dám thừa nhận? - Trương Hoành giật tay ra, nhìn Khổng Dung với vẻ thương hại. - Huynh muốn phục hưng nhà Hán, nhưng người khác chưa chắc đã nghĩ như vậy. Dù hôm nay nghĩ như vậy, nhưng ngày mai còn chưa biết thế nào đâu! Tiểu đệ xin khuyên huynh một câu, chớ để cho người ta lợi dụng, rốt cuộc sẽ là rổ thưa múc nước, phỏng ích gì? - Nói đoạn, phất tay áo bỏ đi.

Nhìn theo bóng Trương Hoành, nụ cười của Khổng Dung dần dần biến mất. Khuyên người khác mà không khuyên nổi mình, thực ra có khi nào ông không hoài nghi về Tào Tháo? Đặc biệt là sau khi xảy ra việc mật chiếu trong đai ngọc, Đổng quý nhân đang mang thai long chủng mà nói giết là giết, lăng mộ của Lương vương nói san phẳng là san phẳng, lại còn dùng hai tên tiểu nhân Lư Hồng, Triệu Đạt giám sát bá quan triều đình, những hành vi khác thường này, rốt cuộc là có ý gì? Trong triều có vây cánh của Tào Tháo, địa phương có thuộc hạ của Tào Tháo, ngoài thành đầy rẫy quân đội của Tào Tháo, ngay cả thị vệ của

https://thuviensach.vn

thiên tử cũng là đồng hương của Tào Tháo, thiên hạ nhà Hán rốt cuộc sẽ đi về đâu?...

Khổng Dung mơ mơ hồ hồ như người trong mộng, cũng không nghe thấy trên sảnh đường đang bàn bạc những gì, bỏ dở buổi tiệc vẫn đang ồn ào náo nhiệt, cúi đầu bỏ đi không nói một lời.

Phu thê ngoảnh mặt

Trương Hoành đi rồi, chư võ tướng bắt đầu hò hét uống rượu, không khí huyên náo hẳn lên. Tào Tháo thấy Khổng Dung đứng lặng một mình dưới sảnh đường, cười ha hả nói:

— Văn Cử huynh, hôm nay may mà có huynh giúp đỡ. Lại đây, lại đây, lão đệ kính huynh một chén.

Nào ngờ Khổng Dung như bịt tai không nghe, cúi đầu rảo bước nhanh ra cửa ngoài, không từ mà biệt, khiến cho Tào Tháo đỏ bừng cả mặt.

— Ơ? Khổng Văn Cử sao lại lẳng lặng bỏ đi thế? - Hứa Du ngạc nhiên trông ra ngoài. - Phải chăng là có việc gì?

Tào Tháo cười ngượng mấy tiếng:

— Hờ hờ... Cứ để ông ta đi đi.

— Hừ! - Lưu Huân tỏ vẻ không hài lòng, - Người này cũng thật ngông cuồng, nói đi là đi, ngay đến câu chào cũng không, có còn coi Tào huynh ra gì không? Cứ theo ý tại hạ, chúng ta hãy soạn bản tấu chương dâng lên thiên tử, trị tội mạo phạm công khanh của ông ta.

— Đúng đúng đúng! Từ lâu đã không vừa mắt với ông ta rồi, hôm nay nghênh đón vương sư, ông ta chỉ đứng mà không quỳ cũng nên trị tội! - Đám võ phu có mặt nhất loạt hưởng ứng.

Tào Tháo cũng không muốn làm chuyện được thỏ giết chó, chỉ cười nhạt. Tuân Du liên tục chau mày, quay sang ra hiệu với Quách Gia. Quách Gia giỏi ăn nói, vội vàng nâng chén rượu:

https://thuviensach.vn

— Khổng Văn Cử là kẻ u mê ngoan cố, cần chi phải so đo với hắn ta? Không nhắc đến hắn nữa! Việc của họ Tôn đã định, chúng ta hãy nâng cốc chúc mừng Tào công! - Quách Gia kêu to một câu, chư tướng lũ lượt kính rượu, bèn gác chuyện Khổng Dung sang một bên.

Nhìn những khuôn mặt đen sạm tươi cười, Tào Tháo trong lòng vô cùng cảm xúc, một năm trước chính là thời gian khó khăn nhất ở Quan Độ, khi ấy ngay chính bản thân ông thiếu chút nữa cũng buông xuôi, đâu nghĩ sẽ lại có ngày được uống say như hôm nay? Những tướng lĩnh ngồi đây, bất kể những người trung thành nhất mực từ thuở ở Duyện Châu như Vu Cấm, Nhạc Tiến, hay những người thu phục được sau này như Trương Liêu, Chu Linh, thậm chí cả những người quy phục gần đây như Trương Cáp, Cao Lãm, nào có ai chưa từng lập được công lao? Còn như các huynh đệ Tào gia, Hạ Hầu gia càng không cần phải nói... Tào Tháo cầm chén rượu đến bên Trương Tú kính rượu trước tiên:

— Trương tướng quân, lão phu đắc thắng phen này, người đáng cảm tạ nhất chính là ngài đó!

Trước trận chiến Quan Độ, Trương Tú lâm nguy phải chạy theo Tào Tháo để giải quyết mối lo sau lưng mình. Hơn nữa khi giao chiến luôn đi trước tiền doanh chống cự với mũi nhọn quân địch cho Tào Tháo, công lao thực sự không nhỏ, cho nên đã được phong ấp ngàn hộ, tấn thăng lên làm Phá Khương Tướng quân, là người được ban thưởng hậu hĩ nhất trong số các tướng. Dù rằng như vậy, nhưng trong lòng Trương Tú vẫn chưa hết lo lắng, tuy giờ đây nhận được đãi ngộ như vậy, lại kết thân gia với Tào Tháo, nhưng mối thù giết hại Tào Ngang, Tào An Dân vẫn không rửa sạch được. Cho nên thấy Tào Tháo mời rượu mình, trong lòng ông ta ba phần vui mừng mà đến bảy phần lo lắng, vội đứng lên khỏi bàn tiệc:

— Bôn ba vì nước là lẽ đương nhiên, mạt tướng không dám...

— Ha ha ha!... - Tào Tháo vòng qua bàn chủ soái, đưa tay vỗ vai Trương Tú cười nói, - Đã là thân gia, hà tất phải khiêm nhường như vậy? Chúng ta đã là người một nhà, công lao của ngài cũng là công lao

https://thuviensach.vn

của lão phu, vinh quang của lão phu cũng là vinh quang của ngài. - Nói rồi, Tào Tháo lại quay ra mời tất cả mọi người trong sảnh đường. - Nào, nào các ngài hãy cùng chúc rượu Trương tướng quân! - Tào Tháo đã nói như vậy, nào ai dám không theo? Bất kể là có phục hay không, tất cả đều nhất loạt nâng chén chúc Trương Tú.

Trương Tú thấy Tào Tháo dường như đã hơi say, sợ toát mồ hôi hột, vái tạ lại mọi người:

— Chư vị khách khí quá rồi, mạt tướng không dám... - Ông ta khi ra chiến trường thì như mãnh hổ, nhưng trong bữa tiệc nhỏ này lại im như ve sầu mùa đông.

Tào Tháo liếc nhìn ông ta:

— Đấng nam tử Lương Châu trời không sợ, đất không sợ năm xưa giờ sao lại bẽn lẽn như nữ nhi vậy? Trong lòng ngài nghĩ gì lão phu biết cả... Từ xưa những bậc làm nên đại sự đâu có để tâm đến thù riêng. Xưa Chương Hàm bắn chết Hạng Lương, Hạng Vũ lại bẻ tên làm phép thề[253]; Chu Vũ tiếm hại Lưu Diễn, Quang Vũ bèn chỉ sông làm phép thề[254]. Tào mỗ ta làm sao có thể quên được sự anh kiệt của các bậc tiền bối? Ngài an tâm đi, ngài với lão phu cùng bảo vệ nhà Hán, chúng ta hãy làm tấm gương tiêu biểu cho việc bỏ thù riêng để an định thiên hạ, sau này thanh sử lưu danh, thiên cổ truyền tụng, há chẳng phải chuyện hay ư? Nào nào nào, chúng ta cùng uống chén rượu này!

Nghe xong những lời bộc bạch của Tào Tháo, Trương Tú coi như đã yên lòng, miệng không ngớt lời cảm tạ, nâng chén rượu lên, vừa định cùng uống với chư tướng thì bỗng nghe thấy ầm ĩ dưới sảnh - từ ngoài cửa, một nữ nhân độ trung niên xồng xộc chạy vào vừa khóc vừa chửi.

Nữ nhân ấy thực ra tuổi tác vẫn chưa đến ngũ tuần, nhưng trông già trước tuổi, mái tóc đã bạc quá nửa, khuôn mặt không điểm trang hằn lên những nếp nhăn; mình mặc xiêm trắng, bộ y sam màu tro, thắt lưng đai trắng, trong tay nắm chặt cái thoi dệt vải. Bà ta hằm hằm xông vào khách đường, nhảy lên mà chửi rủa, sau lưng là mấy vú già, nha

https://thuviensach.vn

hoàn hớt hải chạy theo, người kéo, kẻ ôm, có người lại quỳ sụp xuống vừa dập đầu vừa khuyên giải. Chư tướng kinh hãi há mồm tròn mắt, không biết bà điên này ở đâu ra mà lại đến đây sinh sự. Chỉ có những thân quyến như Hạ Hầu Đôn là biết rõ - đó chính là Đinh thị, người vợ kết tóc se tơ của Tào Tháo.

Đinh thị tuy là chính thất của Tào Tháo nhưng không được Tào Tháo sủng ái. Thị thiếp là Lưu thị sau khi sinh Tào Ngang thì qua đời, chính Đinh thị một tay dưỡng dục Tào Ngang nên người. Bà dưỡng dục Tào Ngang hơn mười năm, tuy không phải thân sinh nhưng coi như con mình, dồn cả tâm huyết vào Tào Ngang. Nhưng cuối cùng trong trận chiến ở Uyển Thành, người đầu bạc lại phải khóc kẻ đầu xanh. Tào Tháo lấy thê tử của Trương Tế, khiến cho Trương Tú hàng rồi lại phản; Tào Ngang nhường ngựa cứu cha chết thảm dưới làn tên bay, đến thi thể cũng không tìm được. Đinh thị đau đớn tưởng muốn chết, tính khí trở nên cáu bẳn, động chút là giận dữ, nhiều lần trách mắng Tào Tháo hại chết con trai, quan hệ phu thê giờ chỉ còn trên danh nghĩa. Tào Tháo tự biết đuối lý, cũng không tranh cãi với Đinh thị, mọi việc trong nhà do Biện thị chủ trì. Lại có những tì thiếp xinh đẹp như Hoàn thị, Đỗ thị, ai nấy đều như hương mềm ngọc ấm, giọng yến lời oanh, nên Tào Tháo chỉ coi Đinh thị như người thừa, cho những nha hoàn vú già đến dỗ dành khuây khỏa mà thôi. May là Tào Tháo thường xuyên chinh chiến bên ngoài, Đinh thị ngày ngày lấy việc canh cửi làm vui, lâu dần cũng nguôi ngoai đi.

Nào ngờ hôm nay mạc phủ bày tiệc, gia nô tôi tớ, người qua kẻ lại làm kinh động đến hậu đường. Đinh thị nghe nói kẻ thù giết con mình cũng có mặt, vừa buồn vừa giận, chẳng cần biết đến lễ nghi trong ngoài nữa, nộ khí xung thiên xông thẳng lên sảnh đường, khóc lóc kêu gào đi tìm Trương Tú báo thù.

Tào Tháo thấy Đinh thị chạy đến gây rối không cần biết đến lễ nghi, mặt đỏ như hòn than, sợ chư tướng cười chuyện trong nhà mình, bèn đập bàn quát to:

https://thuviensach.vn

— Làm loạn gì vậy! Lão phu đang uống rượu với các tướng, há để cho nữ nhân ngoại đạo đến gây rối? Đi ra mau!

Đinh thị nào có chịu nghe, đứng ngay giữa sảnh đường lớn tiếng chửi rủa:

— Tên cẩu tặc Trương Tú bước ra đây mau! Ngươi hại chết con ta, còn mặt mũi nào bước vào cửa phủ này! Ta chỉ hận không được ăn thịt lột da ngươi! Trả con lại cho ta đi!... - Đinh thị vốn không bước chân khỏi cửa, cũng chẳng thể biết người nào là Trương Tú, chỉ còn cách hoa tay múa chân chửi mắng một lượt những người có mặt trên sảnh.

Tào Tháo vừa thẹn vừa giận, nhưng trước mặt bao nhiêu người như vậy, càng giận dữ càng mất mặt, chỉ có thể đập mạnh bàn chủ soái, hét gọi:

— Người đâu! Phu nhân phát điên rồi, đưa bà ấy xuống hậu đường mau!

— Ông mới điên đấy! Tôi phải báo thù cho con trai!

Những vệ binh, gia nô bên ngoài cũng không ít, nhưng đều đứng cúi đầu thật thấp, không một ai dám bước vào lôi ra, ai dám động vào Tư không phu nhân? Nha hoàn, vú già thì xúm hết cả lại, người lôi người ôm, nhưng cũng không dám mạnh tay. Đinh thị chẳng những không để bọn họ lôi đi, ngược lại càng giận dữ hơn, miệng chửi rủa không chỉ Trương Tú nữa:

— Tào A Man, ông là tên giết người vô lương tâm! Mối thù hại chết con trai cũng không chịu báo... Khi xưa nếu chẳng phải ông qua lại với quả phụ ấy thì Ngang nhi sao đến nỗi phải chết dưới tay tên cẩu tặc? Bây giờ kẻ thù ở ngay trước mặt, ông chẳng những không báo thù cho Ngang nhi mà còn cho tên cẩu tặc đó được quan cao lộc hậu, lại còn kết thân gia với hắn. Ông có xứng với đứa con bất hạnh ấy của chúng ta không? Lão già vô tình vô nghĩa kia, chó hoang ăn mất lương tâm của ông rồi! Mau trả lại Ngang nhi cho ta!... Con trai khốn khổ của ta!... - Đinh thị làm ầm ĩ đến nỗi đầu tóc xõa xượi, vừa nói vừa khóc.

https://thuviensach.vn

Những câu ấy cũng là hợp tình hợp lý, Tào Tháo bị Đinh thị mắng chửi không đáp lại được câu nào, khuôn mặt hết đỏ lại tái, chỉ biết quát suông:

— Đàn bà con gái hiểu gì chứ? Bà hãy về hậu đường ngay cho ta! Bà hãy... bà hãy... - Tào Tháo cũng không biết phải xử trí thế nào.

Còn uống rượu làm sao được nữa? Quách Gia là người đầu tiên không ngồi yên được, cười gượng gạo nói:

— Chúa công vừa mới về phủ, chắc hẳn còn có việc nhà cần sắp xếp. Thuộc hạ không tiện quấy rầy, hôm khác xin lại đến bái vọng. - Nói xong, men theo bên tường chuồn ra.

Quân sư không quản việc trong nhà, Tuân Du vái dài một vái rồi kéo Viên Hoán vội vã cáo lui. Bọn họ đi trước, kéo theo chư tướng chẳng người nào dám ở lại xem trò cười, chớp mắt ai nấy đều lục tục đi cả, chỉ còn lại Hạ Hầu Đôn và Trương Tú.

Con trai Hạ Hầu Đôn là Hạ Hầu Mậu lấy con gái của Đinh thị, xét ra Đinh thị vừa là tẩu tẩu, vừa là thân gia, muốn ở lại khuyên giải mấy câu. Còn Trương Tú vốn có chút bất an, giờ thấy Đinh phu nhân moi gan vạch ruột như vậy, Tào Tháo thì thẹn quá hóa giận, ông cũng không quan tâm đến việc nam nhi chẳng dễ uốn chân, phủ phục xuống đất nói lớn:

— Phu nhân không cần phải giận dữ! Ngàn cái sai, vạn cái sai đều là ở một mình tội tướng! Hôm nay tội tướng đã đến đây, muốn giết muốn chém xin tùy ý phu nhân!

— Hóa ra là ngươi! Đồ cẩu tặc! - Đinh thị vừa thấy kẻ thù bèn nhảy xổ tới định đánh, nha hoàn hai bên vội vàng giữ chặt không buông. Đinh thị cầm thoi dệt ném mạnh khiến cái thoi văng trúng mặt Trương Tú.

Tào Tháo thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, ông phải dùng trăm phương ngàn kế mới lôi kéo được Trương Tú về theo, trận Quan Độ may mắn nhờ có người này, vừa rồi Tào Tháo còn lên giọng thề thốt rằng sẽ khuyên giải người nhà, vậy mà bây giờ quăng cái thoi vào mặt

https://thuviensach.vn

người ta thì có khác nào quăng vào mặt mình? Tào Tháo giận dữ hất tung soái án, rượu thịt đồ ăn tung tóe đầy đất:

— Bà điên kia! Nếu như không niệm tình bà bị mất đứa con thì lão phu đã bỏ bà từ lâu rồi! Nếu vẫn còn vô lễ với Trương tướng quân nữa, ta sẽ... ta sẽ...

— Ông sẽ làm sao?! - Đinh thị hét lên.

— Ta sẽ phanh thây bà! - Lời đã đến đầu lưỡi, Tào Tháo không thể không nói.

— Lão già kia! Ông có giết ta đi nữa, hôm nay ta cũng phải báo thù cho Ngang nhi!

Hạ Hầu Đôn thầm kêu khổ trong lòng, biết rõ nếu Trương Tú không đi có khi còn xảy ra án mạng, vội chạy lại đỡ dậy:

— Trương tướng quân, phu nhân với Tào công có chút tranh cãi, chuyện vợ chồng trong nhà, không liên quan đến chúng ta, mau đi thôi... - Rồi không đợi phân bua lôi Trương Tú dậy chạy ra ngoài.

Đinh thị trông thấy kẻ thù định bỏ trốn, cũng không để ý đến Tào Tháo nữa, giằng ra khỏi tả hữu mà đuổi theo, lật đật chạy đến cửa sảnh đường thì trước mặt đã có một đám đông ngăn lại - các vị cơ thiếp Biện thị, Hoàn thị, Tần thị, Doãn thị, Đỗ thị đều kéo đến cả. Phía sau lại còn các công tử lớn nhỏ Tào Phi, Tào Chương, Tào Thực, Tào Chân, Tào Huyền, Tào Xung. Mọi người quỳ sụp xuống đất chặn đường, người thì kéo tay gọi tỷ tỷ, kẻ thì ôm chân gọi mẫu thân. Các vú già, nha hoàn phía sau cũng đã chạy đến, ôm chặt lấy vai Đinh thị.

Đinh thị không cách nào thoát thân được, mắt long lên nhìn Hạ Hầu Đôn và Trương Tú đi khuất ra khỏi tường hoa, đành phục xuống đất khóc to:

— Ôi, Ngang nhi khốn khổ của ta...

Đinh thị khóc lóc khiến tất cả cơ thiếp, nha hoàn có mặt cũng đều rơi lệ theo, sân mạc phủ bỗng chốc ầm ĩ tiếng khóc than.

— Im cả đi cho ta! - Tào Tháo hầm hầm bước ra. - Lão phu là bậc tam công tôn quý, trong ngoài Hứa Đô ai dám không theo? Bà điên kia

https://thuviensach.vn

lại làm loạn buổi tiệc ngay trước mặt mọi người, có còn coi mặt mũi ta ra gì không?

Thực ra Tào Tháo cũng biết Đinh thị phải chịu thiệt thòi, ông nổi giận như thế cũng chỉ vì mất mặt, bây giờ chúng tướng đều đi hết cả, chỉ cần Đinh thị chịu nói mấy câu mềm mỏng thì cơn phong ba này cũng coi như sóng yên bể lặng. Nhưng Đinh thị đã liều lên rồi, nhất định không chịu nhận lỗi:

— Lão giết người! Ông đã hại chết con ta rồi, trả lại con cho ta đi!...

— Ngang nhi là con bà, lẽ nào lại không phải con ta?

Đinh thị đứng vụt dậy, chỉ tay vào bọn Tào Phi nói:

— Ông có cả một đàn con thế này, nhưng ta chỉ có một mình Ngang nhi! Ngang nhi chết rồi, ta chẳng còn gì cả... Lão oan gia băm vằm ngàn mảnh... Năm xưa sao lại muốn lấy ta làm gì?

Tào Tháo giận đến run người, chợt thấy trong đầu nổi cơn đau âm ỉ, biết là bệnh cũ tái phát, bóp trán hét lên:

— Bà về ngay phòng cho ta! Còn làm loạn nữa ta sẽ bỏ bà ngay!

— Bỏ ta?! - Đinh thị bỗng cất tiếng cười man dại, - Ha ha ha... Tào A Man, ông có còn lương tâm nữa hay không? Ông hãy vắt tay lên trán mà nghĩ xem, ta có chỗ nào không phải với Tào gia ông? Từ khi lấy ông đến nay, ta thay chồng dạy con muôn gian ngàn khó, nhưng có được ngày nào hưởng phúc không? Lưu thị vốn là nha hoàn của ta, ông thích ta cũng cho ông nạp làm thiếp, sinh hạ được con trai, ta coi như con mình mà nuôi dạy! Còn ông thì sao, ông hãy tự vấn lương tâm mình xem, đã khi nào ông coi ta là phu nhân của ông chưa? Đã khi nào ông yêu thương ta, quan tâm đến ta chưa? Trừ Ngang nhi ta chẳng có gì cả! - Nói đến đó, Đinh thị lại đưa tay chỉ vào đám cơ thiếp có mặt. - Lão già háo sắc, bạc hạnh vô tình, ông chỉ biết lấy hết người này đến người khác! Nếu là tiểu thư khuê các thì không nói làm gì, đằng này ông bất kể của thơm của thối đều khuân về nhà cả, cướp cả quả phụ nhà

https://thuviensach.vn

người ta! Lại còn mặt mũi nào nói mình là bậc tam công cao quý, quyền nghiêng trong triều ngoài nội... Hừ! Vô sỉ!

Nói ra những câu này, chẳng những Tào Tháo bị mất mặt mà ngay cả các phu nhân cũng cảm thấy hổ thẹn. Biện thị, Hoàn thị thì không nói làm gì. Doãn thị vốn là con dâu của Hà Tiến, về nhà họ Tào còn mang theo đứa con của người chồng đã chết là Hà Yến. Đỗ thị vốn là vợ của Tần Nghi Lộc, lại qua lại bất chính với Lã Bố cũng dẫn về theo một đứa con trai không thể nói cho rõ ràng được là Tần Lãng. Ngoài ra còn quả phụ của Trương Tế là Vương thị cùng với Châu thị vốn là thân gia của Trương Tú, cái chết của Tào Ngang vốn do bọn họ mà ra, cho nên cả hai nấp sau gốc cây nãy giờ không dám lộ mặt, lúc này nghe thấy câu ấy chỉ hận không tìm được cái lỗ nẻ nào mà chui xuống. Xét kỹ ra thì đám cơ thiếp này quá nửa là có xuất thân bất chính.

Tào Tháo thấy Đinh thị nói năng không nể nang như vậy, liền quát lớn cắt lời:

— Bà im đi! Ta sẽ lập tức... lập tức viết hưu thư bỏ bà!

— Ông bỏ đi, bỏ đi! Lão giết người, con ta đã không còn nữa thì còn cần cái gì, hôm nay ta liều mạng với ông! - Đinh thị nhảy chồm về phía Tào Tháo vừa đánh vừa đập đầu.

Tào Tháo đang ong đầu hoa mắt vội giơ tay chống đỡ, bỗng thấy xót trên má - ông đã bị móng tay Đinh thị cào một vết xước chảy máu. Đường đường tam công mà để nữ nhân cào rách mặt, lên triều đường còn dám nhìn mặt ai nữa? Tào Tháo lửa giận đã bốc quá đầu, vung tay cho thê tử một bạt tai thật mạnh, khiến Đinh thị ngã nhào xuống đất, thuận tay rút ngay cây bội kiếm toan giết.

Lúc ấy mọi người cùng loạn lên, tất cả cơ thiếp và nhi tử đều chạy xô hết cả lại, kẻ đoạt lấy kiếm, người ôm lấy eo. Tào Tháo nổi cơn hung hãn, đâu quan tâm đến việc can ngăn của bọn họ:

— Buông ta ra! Kẻ nào ngăn cản ta giết kẻ đó!

Con trai Hoàn thị là Tào Xung tuổi mới lên sáu, thường ngày rất được sủng ái, ôm chặt lấy chân Tào Tháo:

https://thuviensach.vn

— Cha không được làm khó mẫu thân![255] Dù cho mẫu thân có lỗi, nhưng cha là bậc tam công, giết chính thất há chẳng khiến thiên hạ chê cười ư?

Tào Tháo nghe thấy câu ấy, bất giác lạnh run người: "Tên tiểu tử này nói rất đúng, thiếu chút nữa vì nhất thời nóng giận mà tự chuốc lấy tiếng ác!" Tào Tháo chầm chậm hạ kiếm xuống, nhìn chằm chằm vào người vợ đang nằm bất động dưới đất. Đinh thị tóc tai rũ rượi, quá nửa mái đầu đã nhuốm tuyết pha sương, mặt đầy nếp nhăn, ánh mắt đờ đẫn, nước mắt giàn giụa. Cái bạt tai của Tào Tháo khi nãy quá mạnh, khiến má Đinh thị còn in hằn dấu bàn tay đỏ tía, một dòng máu rỉ ra bên khóe miệng. Lòng Tào Tháo chợt mềm lại, tuy ông chưa từng sủng ái vị phu nhân này, nhưng với Tào gia, Đinh thị thực sự không có gì phải hổ thẹn với lòng mình. Năm xưa Tào Tháo mới bước vào đường sĩ hoạn, hai bận bãi quan, chính Đinh thị đã ở bên cạnh khích lệ tinh thần ông, phu thê kết tóc cùng nhau trải qua hoạn nạn!

Tào Tháo buông kiếm, thở dài:

— Bà, bà... bà đã biết sai chưa?

Đinh thị hai mắt trống rỗng, cúi đầu chẳng buồn nhìn Tào Tbáo. Tào Tháo đầu đau nhức nhối, cố nhẫn nại hỏi thêm lần nữa:

— Bà đã biết sai chưa?

Đinh thị cắn chặt hai hàm răng không đáp.

— Bà nói đi chứ! - Tào Tháo không muốn làm ầm lên nữa, lúc này chỉ cần Đinh thị đáp lại một tiếng thì chuyện này coi như xong, nhưng bà ta nhất định không thèm để tâm. Đinh thị không đáp lời thì Tào Tháo không thể nuốt trôi cơn giận này, không còn cách nào khác, Tào Tháo đưa tay vẫy Vương Tất đang đứng mãi đằng xa, - Ngươi hãy đến Đinh gia, bảo họ đem xe đến đón phu nhân về! Lão phu không cần bà ta nữa!

Biện thị vội ngăn lại:

— Phu quân không thể...

https://thuviensach.vn

— Im miệng! - Tào Tháo tra bội kiếm vào vỏ. - Việc đã đến nước này, đừng có ai khuyên can nữa. Tục ngữ có câu: "Trí mã phá xe, ác phụ phá gia."[256] Dân chúng còn có lệ "thất xuất"[257], há có thể tha cho bà ta náo loạn vô lý như vậy? Mau gọi Đinh gia đón bà ta về, ngày mai ta sẽ cho đưa hưu thư đến. Chẳng phải Tào mỗ ta vô tình vô nghĩa, mà là bà ấy không muốn sống cùng ta nữa. Người đâu! Đỡ bà ấy về phòng thu dọn đồ đạc.

Đinh thị lặng im không nói, mặc cho nha hoàn đỡ mình đi, trước sau cũng không thèm nhìn chồng thêm lần nào nữa. Âm ĩ nửa ngày như vậy, Tào Tháo cũng thấm mệt, ngồi dựa luôn xuống bậc cửa, Tào Phi, Tào Chân vội chạy lại đỡ phụ thân. Trong sảnh đường chén bát bừa bãi, Tào Xung đem một chiếc ghế ra để Tào Tháo tạm ngồi nghỉ ngoài cửa, đám nô bộc nha hoàn thu dọn đồ đạc, còn cánh thân binh lẳng lặng tránh đi hết. Tất cả cơ thiếp đứng ở bên, không một ai dám động đậy nửa bước.

Tào Tháo bóp bóp cái đầu đang đau ê ẩm, dẫu sao ông cũng đã gần năm mươi tuổi rồi, hồi lâu sau ông mới lấy lại được tinh thần:

— Mọi người đều phải kinh sợ rồi... Qua mấy hôm nữa ta còn phải dẫn quân đến Nhữ Nam đánh Lưu Bị, lần này cả nhà ta sẽ cùng đi.

— Chúng thiếp cùng đi ư? - Các vị phu nhân quay sang nhìn nhau.

— Ta với Viên Thiệu thắng bại đã rõ, đám quân ô hợp của Lưu Bị chỉ cần chạm nhẹ là tan vỡ. Chuyện trên chiến trường đâu cần ta phải lo lắng, chúng ta tiện đường về thăm quê nhà ở huyện Tiều. Hiện nay Hứa Đô coi như ổn định rồi, ta cũng nên trở về tế tự tổ tiên, thăm hỏi các phụ lão ở quê nhà.

Tào Xung bưng một bát nước đến, Tào Tháo uống một ngụm, xoa xoa lên má đứa con lanh lợi:

— Tiểu tử ngươi sinh ra ở Hứa Đô, còn chưa về quê bao giờ. Theo cha về thăm quê, còn bái tế ông nội nữa.

Tào Xung chớp chớp mắt cười nói:

https://thuviensach.vn

— Vậy phụ thân đừng đuổi mẫu thân đi nữa! Chúng ta cùng về quê, có được không?

Tào Tháo cười nhăn nhó không đáp. Tiệc mừng công đang vui vẻ, náo nhiệt thì bị Đinh thị phá tan tành, cũng phải chia xa một khoảng thời gian mới được. Kỳ thực ông không hề có ý định bỏ vợ, chỉ mong bà ấy về nhà cha mẹ rồi sẽ tỉnh ngộ, đợi đến khi từ huyện Tiêu quay về sẽ đón trở lại phủ, chỉ mong sao thời gian có thể xoa dịu tất cả. Tào Tháo thấy hơi bất lực, ngay cả Viên Thiệu cũng bị ông đánh bại, vậy mà không biết xử trí thế nào với thê tử của mình! Vì sao một nữ nhân nổi cơn thịnh nộ lại khó ứng phó hơn cả hàng vạn quân địch như thế?

Tào Tháo giơ tay ra hiệu cho mọi người giải tán, ông cũng không muốn nghĩ đến chuyện này nữa. Vất vả bao năm như vậy, giờ đây coi như có thể thở phào, lẽ nào lo việc nước rồi lại còn quản cả những chuyện cỏn con trong nhà nữa sao? Coi như thôi, láo nháo cho qua vậy...

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 83

Áo gấm về quê, Tào Tháo phong thưởng cho hương thân phụ lão

Ban ơn cho hương dân

Tào Tháo ở lại Hứa Đô không lâu, đến tháng Giêng năm Kiến An thứ bảy (năm 202 sau Công Nguyên) một lần nữa xuất binh, mục tiêu là quân phản nghịch Lưu Bị đang chiếm cứ Nhữ Nam.

Xưa, trước trận quyết chiến ở Quan Độ, Lưu Bị chiếm cứ Hạ Phì làm loạn, sau khi thất bại chạy theo Viên Thiệu. Trong lúc chiến sự giằng co lại lẻn đến Nhữ Nam, tập họp bọn dư đảng Khăn Vàng là Lưu Tích, Cung Đô cùng cử sự, chẳng những giết chết tướng được sai đi chinh phạt là Sái Dương, còn cướp đoạt các quận ở Dự Châu ý muốn đem quân đến vây Hứa Đô. Nếu không có Tào Nhân hỏa tốc chạy đến tập kích đánh lui, thiếu chút nữa đã gây ra đại họa. Nay chiến sự ở Hà Bắc đã xong xuôi, cũng nên đòi món nợ này. Nhưng lần xuất binh này không giống những lần trước, Tào Tháo phó thác hết việc trên chiến trường cho các tướng Vu Cấm, Nhạc Tiến, còn mình ung dung về thăm quê nhà ở huyện Tiều, nước Bái.

Từ khi Tào Tháo cử binh đến nay, đánh đông dẹp tây, nam chinh bắc chiến, duy chỉ có hồi bình định quân Khăn Vàng ở Dự Châu là tiện đường về quê một lần, lần đó cũng chỉ là về chôn cất phụ thân và đệ đệ, chứ không lưu lại lâu. Giờ đây, phía bắc Viên Thiệu đã bị đánh bại, Hứa Đô đã yên ổn, cuối cùng Tào Tháo đã có thể thực sự được hưởng niềm hạnh phúc phú quý hồi hương rồi. Chẳng những dẫn theo bầu

https://thuviensach.vn

đoàn thê tử, còn cho cả những đồng hương nước Bái trong quân và mạc phủ cùng theo về.

Từ sau khi Đổng Trác về kinh, huyện Tiều chiến loạn liên miên, gia tộc họ Tào hầu hết lưu tán khắp nơi, một số đi theo Tào Tháo, Tào Hồng cử binh chinh chiến, một số theo Tào Tung đi lánh nạn ở Từ Châu mà cùng bị hại, còn lại những người nghèo khó cô quả, huyết thống xa một chút thì chạy đến Trung Nguyên kiếm kế sinh nhai. Những họ hàng ở lại tôn Tào Du lên đứng đầu, tổ chức hương dũng bảo vệ trang viên. Tào Du là thúc thúc họ xa của Tào Hồng, tuổi mới năm mươi nhưng luận về thứ bậc thì là bề trên của Tào Tháo, biết tin người cháu đã làm nên công trạng muốn về thăm quê thì mừng cuống cả lên! Thân thuộc trực hệ của Tào Tháo đều ở Hứa Đô, nhà cũ ở quê bao năm binh hỏa không người coi sóc, đã hoang tàn cả rồi. Tào Du liền vội vàng cho người tu sửa lại, rồi nào là giết lợn mổ dê, bắt cá ủ rượu, nào là chỉ dạy cho hương thân các lễ nghi, chỉ sợ có điều gì sơ suất. May thay Tào Tháo đắc ý trở về cũng không câu nệ gì, dẫn theo gia quyến vào ở trong nhà cũ, qua hôm sau dẫn anh em con cháu đi tế bái mộ phần tổ phụ Tào Đằng, phụ thân Tào Tung cũng như mấy vị thúc thúc huynh đệ khác, đều suôn sẻ cả. Duy có một điểm chưa trọn vẹn, đó là sau nhiều năm chiến hỏa, nhiều bạn cũ ngày xưa của Tào Tháo người chết, kẻ chạy loạn, chẳng tìm lại được một ai để cùng hàn huyên chuyện cũ, trong lòng không tránh khỏi có chút buồn rầu. Vừa sang đầu Giêng, tiết trời còn lạnh, chỉ còn biết ngày ngày ngồi quanh bếp lửa, trò chuyện với vị tiểu thúc thúc họ xa tám cây sào chưa tới ấy.

Hôm ấy, Tào Tháo đang chuyện phiếm với bọn Tào Du, Hạ Hầu Uyên, Đinh Phỉ, Biện Bỉnh, chợt có tiệp báo từ Nhữ Nam truyền đến, bộ tướng của Lưu Bị là Lưu Tích, Cung Đô đều đã bị bắt và giết chết, nhưng Lưu Bị đã nhanh chân trốn đến Kinh Châu. Được tin, Tào Tháo không khỏi cười buồn:

— Lưu Tích, Cung Đô chẳng qua chỉ là bọn tép riu nhảy chỗ này sang chỗ khác, kẻ thực sự làm mưa làm gió chỉ có tên Lưu Bị ấy. Tên

https://thuviensach.vn

giặc tai to này dùng binh thì chẳng có tài nhưng trốn chạy thì rất có thuật, nếu không diệt cỏ tận gốc, tất sẽ gây hậu họa khốn cùng.

— Tại hạ thấy cũng không hẳn đâu. - Đinh Phỉ ngồi bên vẻ mặt trầm ngâm. Phu nhân Đinh thị là đồng tộc với ông ta, từ khi bị Tào Tháo cho về nhà, trong lòng bất mãn nhưng không dám công khai bày tỏ ý kiến gì với Tào Tháo, cho nên giờ phản đối lại với vẻ chua chát. - Lưu Bị đi lần này là muốn dựa dẫm vào Lưu Biểu. Lưu Cảnh Thăng kia cũng đã giao thiệp với vô số người rồi, há có thể dung cho Lưu Bị nắm quân làm lớn? Tại hạ thấy tên giặc tai to ấy hỏng rồi, đất khách quê người, binh mã mất hết, cùng lắm cũng chỉ được như bọn phản tướng Duyện Châu Vương Khải, Hứa Dĩ khi xưa, chỉ là gắng gượng sống được ngày nào hay ngày đó ở Kinh Châu mà thôi!

— Câu này sai rồi... - Tào Tháo không cho là vậy, - Chớ nói là Lưu Biểu, lão phu tung hoành bao nhiêu năm nay, chẳng phải cũng bị hắn lừa đó sao? Xưa ở Đan Dương có tên Trách Dung, lấy chiêu bài "Hoằng dương Phật giáo", đi khắp nơi lừa bịp, giết người cướp của, đầu tiên là hại chết Thái thú Quảng Lăng Triệu Dục, sau giết tướng Bành Thành là Tiết Lễ, cuối cùng lại hại chết Thái thú Dự Chương Chu Hạo. Thủ đoạn tầm thường đó mà dùng được hết lần này đến lần khác, đủ thấy người trong thiên hạ cũng như con cá dưới sông, chỉ thấy mồi thơm mà không thấy lưỡi câu, đến khi bị lừa mắc câu rồi lại chẳng đáng buồn sao. - Qua việc phản loạn ở Hạ Phì, Tào Tháo đã ý thức được dã tâm của Lưu Bị, nhân vật nhỏ bé này phải chú ý đề phòng hơn cả Viên Thiệu, Lưu Biểu. Theo nhìn nhận của Tào Tháo, Lưu Bị chưa chắc đã làm nên đại sự nhưng cũng đủ để làm hỏng việc của người khác.

Đinh Phỉ thấy câu nói của mình bị Tào Tháo bác đi, không nói thêm gì nữa, cúi đầu tiếp tục oán thầm. Tào Du tuy không phải người trong Tào doanh, nhưng sống ở nước Bái, chuyện Lưu Bị làm loạn có thể nói là bản thân đã trải qua, vội kiếm câu nói góp:

— Tào công nói rất đúng! - Ông ta không dám tùy tiện gọi là "cháu", - Năm ngoái bộ hạ của Lưu Bị là Trương Phi đến chỗ chúng ta đây cướp phá lương thực, những kẻ y dẫn theo có phải là binh lính gì

https://thuviensach.vn

đâu! Y hệt như lũ thổ phỉ Khăn Vàng vậy! Huyện lệnh ở mấy thành lân cận đều bị dọa cho chết khiếp, chính lúc ấy Tần Nghi Lộc đã chạy theo giặc đấy.

— Ồ?! - Tào Tháo biết Tần Nghi Lộc đi theo quân phản loạn sau đó bị giết, nhưng không hiểu hết nội tình, - Tên cẩu nô tài ấy lẽ nào lại chạy theo Trương Phi?

— Còn sai sao được! Nghe các hương thân nói, Trương Phi dẫn quân đến huyện Chất, họ Tần kia đóng chặt cửa thành, đến tên cũng không dám bắn, sợ đến vãi đái ra quần. Trương Phi đứng ở ngoài thành lôi hết tổ tông tám đời nhà hắn ra chửi rủa, lại còn nói cái gì mà "vợ ngươi đã chui vào chăn với người ta rồi, tên khốn kiếp ngươi còn liều mạng vì người ta ư", những câu khó nghe lắm! Họ Tần kia cũng đúng là hèn, bị ăn chửi một trận rốt cuộc lại mở cửa ra chạy theo bọn chúng, ngài nói xem có đáng cười không?

Những người có mặt đều không phải người ngoài, chỉ có mình Tào Du là không biết chuyện của phu nhân Đỗ thị, nghe thấy ông ta nói câu "vợ ngươi đã chui vào chăn với người ta rồi" tất cả đều bưng miệng cười thầm, còn Tào Tháo thì ngượng đến đỏ mặt tía tai, vội nói sang chuyện khác:

— Sau đó thì sao, hắn ta làm sao mà chết?

Tào Du vẻ mặt coi thường:

— Nghe nói Tần Nghi Lộc hay tin Lưu Bị tiến công Hứa Đô thất bại, định bỏ trốn thì bị Trương Phi bắt được, cho một lưỡi mâu chết luôn!

— Giết là phải, hạng tiểu nhân bỉ ổi như hắn chết là đáng kiếp, Trương Dực Đức coi như đã trừ hại cho lão phu, - Tào Tháo chợt tươi tỉnh hẳn lên, lưỡi mâu ấy của Trương Phi có thể nói đã trừ tiệt hậu họa, sau này không còn lo việc Tần Nghi Lộc nói lung tung chuyện của Đỗ thị, làm bại hoại danh thanh của mình nữa.

Nhưng còn chưa dứt câu, Hạ Hầu Uyên ngồi bên chợt buồn rầu nói:

https://thuviensach.vn

— Mạnh Đức vui mừng, nhưng nhà ta thì đúng là thê thảm! Tên tiểu nhân Trương Phi ấy đã cướp cháu gái của ta mang đi! - Hạ Hầu Uyên vốn có một đứa cháu gái, tuổi vừa mười bốn, sinh ra đã rất xinh đẹp. Thiếu nữ ấy một bữa ra đồng lấy củi, chẳng may gặp đúng lúc Trương Phi dẫn theo một đội quân đến huyện Tiều cướp lương, tiện tay dắt dê, hắn liền cướp luôn cả người đi.

Tào Tháo thở dài:

— Đó cũng là nha đầu ấy số khổ... - Tuy nói rằng dẫn quân đánh trận cố gắng không làm tổn hại đến dân chúng vô tội, nhưng sĩ tốt mỗi khi hạ được một nơi thì không tránh khỏi chuyện cướp bóc. Kẻ cầm quân thường phiên phiến cho qua, không tiện truy cứu, Tào Tháo cũng vậy. Những nữ nhân bị cướp đem đi ấy hết bị tướng sĩ lăng nhục lại còn phải làm việc nặng nhọc, kết cục rất đáng thương.

Hạ Hầu Uyên nhớ lại chuyện này, nghiến răng giận dữ:

— Nếu lại giao chiến với tên giặc tai to ấy, xin Mạnh Đức cho tại hạ làm tướng cầm quân, nhất định sẽ giết sạch bọn chúng để rửa mối nhục cho nhà Hạ Hầu!

— Ờ, được. - Tào Tháo gật gật đầu, nhưng trong lòng lại thầm cầu nguyện, chỉ mong sao từ nay trở đi tên giặc tai to đó sẽ bị Lưu Biểu khống chế, sau này cùng dọn dẹp một thể là hơn cả.

Trong khi Tào Tháo đang nghĩ ngợi, tấm rèm vải bông chợt vén lên, một luồng gió lạnh tràn vào. Tào Phi phẩy phẩy tấm áo lông cáo hớn hở bước vào:

— Phụ thân, bên ngoài có tuyết rơi rồi! Khai xuân có tuyết xuống chính là điềm lành, năm nay nhất định ngũ cốc sẽ được mùa!

Tào Chân, Hạ Hầu Thượng đi ngay sau cũng bước vào, cùng nhau thi lễ với các vị trưởng bối trong nhà.

— Đại công tử nói không đúng rồi. - Tào Du vẻ mặt khốn khổ. - Năm nay khai xuân đã mấy lần đổ tuyết, mùa xuân mà còn rét thế này rất hại cho việc trồng cấy. Xem ra năm nay thu hoạch cũng sẽ không được tốt.

https://thuviensach.vn

— Hừ! - Tào Tháo đưa mắt lườm con trai. - Nghe thấy chưa? Chút kiến thức cỏn con ấy mà còn không biết... Con đi đâu mà từ sáng sớm đã không thấy tăm hơi đâu thế?

Tào Phi vội ngưng cười, gãi gãi đầu nói:

— Con theo Tử Đan[258] huynh đi tìm mộ phần của bá phụ, bá mẫu.

Năm xưa phụ thân của Tào Chân, Tào Bân là Tần Thiệu vì che giấu Tào Tháo mà chết, mẫu thân lại e ngại làm phiền cho việc khởi binh nên cũng tự vẫn theo. Thi thể của hai người được chôn giấu phía sau ngôi nhà gianh của Tần gia, để tránh quan phủ phát hiện nên không đắp cao thành nấm. Nhiều năm trôi qua, chiến loạn liên miên, ngôi nhà gianh của Tần gia đã mất dạng từ lâu, chỉ còn một khoảnh đất hoang lớn, có muốn tìm cũng không tìm được nữa. Tào Tháo thấy nghĩa tử ngấn nước mắt, cúi đầu không nói, liền khuyên bảo:

— Tử Đan con ta, chớ có bi thương. Thân sinh phụ mẫu của con có ân cứu mạng ta, lão phu đời này kiếp này không bao giờ quên, mộ phần tuy không tìm thấy, nhưng ta sẽ cho dựng một ngôi miếu thờ họ ở gần đó, để người ở quê hương hỏa lễ bái. Ngoài ra... em gái con cũng sắp đến tuổi hứa gả cho người ta rồi nhỉ?

Khi Tần Thiệu chết, ngoài hai con trai còn một đứa con gái vẫn còn quấn tã, cũng được Tào Tháo nuôi dưỡng. Đếm đốt ngón tay, đứa con gái ấy giờ cũng đã hơn mười tuổi rồi. Tào Chân cúi đầu bẩm:

— Tiểu muội tuổi vẫn còn nhỏ, nhưng nếu như phụ thân đã nhắc đến, thì sớm sắp đặt chuyện hôn nhân cũng tốt ạ.

— Huynh đệ các ngươi đã vừa ý ai chưa? Cứ nói thẳng với ta đừng ngại.

Tào Chân rất biết lễ nghi:

— Ơn sinh không bằng công dưỡng, anh em con nhờ ơn phụ thân dưỡng dục, chuyện hôn nhân xin nhờ người đứng ra làm chủ.

— Được! Nếu đã như vậy, ta sẽ thay Tần đại ca chủ trì việc nhà... - Mắt Tào Tháo sáng lên, đưa tay chỉ vào Hạ Hầu Thượng, - Tên có

https://thuviensach.vn

mụn cơm thông minh kia, ngươi thấy thế nào?

Hạ Hầu Thượng không ngờ Tào Tháo chỉ định uyên ương lại chỉ vào đúng đầu mình, đưa tay sờ sờ lên nốt mụn cơm trên mặt, ngượng ngùng cúi đầu thật thấp. Tào Chân thì vô cùng vừa ý, cậu ta từ nhỏ đã chơi cùng bọn Tào Phi, Hạ Hầu Thượng, tri giao từ lâu, đã hiểu rõ nhau, vội chắp tay nói:

— Hạ Hầu hiền đệ thông minh đĩnh ngộ, đã thân lại càng thêm thân, anh em chúng con xin tuân mệnh phụ thân.

Tào Tháo vuốt râu cười hỏi Hạ Hầu Thượng:

— Nghĩa nữ của lão phu gả cho tiểu tử ngươi, ngươi có bằng lòng không?

"Chí hướng cao xa" nhất trong đời Hạ Hầu Thượng là lấy được một mỹ nữ tuyệt sắc, em gái Tào Chân cậu ta đã gặp mặt rồi, dung mạo bình thường, tính cách mạnh mẽ, tuyệt không phải là cô nương trong mộng. Nhưng đây lại là Tào Tháo chỉ định trước mặt, cậu ta há dám không đồng ý ư? Hạ Hầu Thượng cắn răng mím miệng, nhưng lại không dám phản đối:

— Cái này... cái này...

— Làm sao mà cái này với cái kia? Chuyện hôn nhân chúng tại hạ bằng lòng! - Hạ Hầu Uyên mở to đôi mắt lớn cất lời. - Thân càng thêm thân, chuyện tốt như vậy, tiểu tử ngốc ngươi xấu hổ gì chứ? Mau bái lạy nhạc phụ đi. - Rồi không để Hạ Hầu Thượng kịp phân bua, Hạ Hầu Uyên ấn đầu xuống dập đầu trước Tào Tháo.

Mọi người ai nấy cùng cười lớn, Tào Tháo càng thêm vui. Chuyện hôn sự này xem ra có vẻ ngẫu nhiên, nhưng chính là đã tính toán từ lâu. Bây giờ lớp huynh đệ Tào Tháo đều đã qua tuổi trung niên, đã đến lúc cần dẫn dắt cho con cháu lớp sau. Hạ Hầu Thượng cũng là kẻ thông minh hơn người, ngày sau có thể trở thành hiền tài hữu dụng. Từ lâu Tào Tháo đã muốn lôi cậu ta về làm con rể của mình, sau này có thể trọng dụng làm tâm phúc. Nhưng con gái lớn của Tào Tháo đã gả cho con trai Hạ Hầu Đôn là Hạ Hầu Mậu. Ngoài ra cũng có mấy con gái

https://thuviensach.vn

của các vị trắc thất phu nhân, nhưng tuổi đều còn nhỏ. Duy chỉ có chọn em gái Tào Chân để kết mối nhân duyên này là thích hợp nhất. Trong lòng Tào Tháo, nữ nhi rốt cuộc vẫn chỉ là nữ nhi, nói thẳng ra chẳng qua chỉ là một quân cờ mà thôi.

Tào Chân bái tạ những người có mặt, lại nói:

— Còn một việc này xin được phụ thân ân chuẩn. Khi còn bé con thường chơi cùng với hai vị huynh trưởng ở làng bên là Tào Tuân và Chu Tán. Hiện giờ hai người ấy phải chịu khốn khổ vì chiến loạn, phụ mẫu già cả, gia cảnh nghèo khó, có thể để bọn họ... - Tào Chân không tiện nói thẳng ra là xin cho họ làm quan.

Tào Tháo khi còn trẻ cũng có biết hai tiểu tử ấy, chẳng những không học hành gì, võ nghệ lại càng không, chỉ là hai kẻ nông phu bình thường, dùng chúng vào việc gì được chứ? Nhưng ân tình của vợ chồng Tần Thiệu lớn như trời bể, cũng không thể không nể tình Tào Chân. Tào Tháo bằng lòng nói:

— Con đã có lời như vậy, hãy sung bọn chúng trung quân, sau này nếu lập được công lao thì sẽ thăng thưởng lên. Còn thực sự không có được điểm gì hơn người thì... cho hưởng thêm chút lương tiền cũng được. Đó coi như ta nể tình Tử Đan con rồi đó!

— Vâng, vâng. Đa tạ phụ thân ưu ái. - Tào Chân vội vàng tạ ơn.

Tào Phi thấy Tào Tháo nhận hai người ấy, trong lòng cũng ngứa ngáy, nói chen vào:

— Phụ thân, Chu gia ấy còn một tiểu huynh đệ tên là Chu Thước, thông minh lanh lợi là bậc nhân tài, chỉ nhỏ hơn con hai tuổi, có thể cho y vào trong phủ giúp con làm... - Còn chưa nói hết câu thì thấy phụ thân đã đổi sắc mặt, cậu ta vội vàng im bặt.

Tào Tháo nghiêm giọng nói:

— Mạc phủ là nơi bàn bạc những việc quân quốc trọng sự, há có thể nhận người theo ý riêng? Khi ta xuất binh đánh Quan Độ, ngươi đã đến chỗ Tuân lệnh quân nhờ vả, tưởng ta không hay biết ư? Hiện nay triều đình đã ổn định, ở quê nhà cũng không thể không chỉnh đốn quân

https://thuviensach.vn

trú phòng, những hương dũng sẵn có trong gia tộc, ta thấy có thể chọn lấy một số biên chế vào trung quân, không làm lỡ tiền đồ của họ. Những việc này ta tự có chủ ý, không đến lượt ngươi phải lo lắng!

Tào Phi sợ xanh mặt, còn Tào Du ngồi bên thì sung sướng vô cùng: Ông ta vất vả hầu hạ Tào Tháo bao lâu như vậy chính là đợi một câu nói này. Thu nạp dân binh ở quê tất nhiên không thể thiếu được kẻ thủ lĩnh hương dũng là ông ta. Như vậy có nghĩa là ông ta sắp được làm quan rồi. Ông ta tuy không có tài cán gì, nhưng nói đến vai vế thì chí ít cũng là tộc thúc của quan Tư không đương triều, sau này vinh hoa phú quý, tử ấm thê phong là điều chắc chắn!

Tào Tháo tất nhiên hiểu tâm tư của vị thúc thúc này. Sở Bá Vương Hạng Vũ khi xưa có câu: "Phú quý mà không về quê thì có khác gì áo gấm đi đêm"; Hán Cao Tổ Lưu Bang cũng từng có câu ca: "Gió lớn nổi chừ mây cuộn dương; Uy chấn khắp cõi chừ về cố hương"; Quang Vũ Đế Lưu Tú sau khi lên ngôi có đến năm lần về Nam Dương. Tào Tháo tuy không so được với các vị đế vương đời trước, nhưng cũng đứng dưới một người mà trên vạn người, trong lòng ông rất rõ, về quê là phải tiêu tốn nhiều tiền. Tào Tháo quyết định việc tốt là phải làm đến nơi đến chốn, tức phải ban ơn trả nghĩa cho hương thân phụ lão, ông tiện tay cầm tờ thủ trát còn trống, lấy bút viết một đạo giáo lệnh[259]: *Ta khởi nghĩa binh, để trừ bạo loạn cho thiên hạ. Nhân dân nơi đất cũ, chết chóc hầu hết, đi trọn ngày trong nước cũng không gặp ai quen biết, khiến ta vô cùng đau lòng. Từ khi cử nghĩa đến nay, những tướng sĩ hy sinh không có người nối dõi, cho tìm trong thân thích để lấy người kế thừa, ban cho ruộng đất, cấp cho trâu cày, sắp đặt thầy học để dạy dỗ chữ nghĩa. Lại lập miếu thờ để những người còn sống tế tự cho những người đã khuất. Hồn phách họ nếu có linh thiêng, thì ta sau trăm năm còn gì phải hối hận nữa?*

Lần sắp xếp ấy đã đem lại rất nhiều ưu đãi cho dân chúng huyện Tiêu, không những việc cấy cày lương thực được bảo đảm, mà việc đi học làm quan cũng được nhiều ưu tiên. Quê hương rốt cuộc vẫn là quê hương, những quan lại xuất thân cùng quê càng đáng tin cậy hơn.

https://thuviensach.vn

Chuyện này có khác gì với việc Lưu Tú sau khi xưng đế hậu đãi bách tính Nam Dương, Tào Tháo tuy không phải hoàng đế, nhưng có thể quyết định được những việc tương tự.

Tào Tháo viết một mạch rồi đưa cho những người có mặt lần lượt xem, ai nấy đều tấm tắc khen ngợi. Tất cả đều là người quê nhà, nào có ai không được hưởng ân huệ? Cho mọi người truyền nhau xem xong, Tào Tháo trịnh trọng đưa tới trước mặt Đinh Phỉ, Biện Bỉnh:

— Chuyện này giao cho hai ngươi lo liệu.

Đinh Phỉ nghe được câu này, bao ấm ức trong lòng đều tan biến, hai mắt sáng ngời - công việc này kiếm chác được đây! Tu tạo học quán cần phải có lương tiền, trâu cày càng không thể thiếu công, đồn dân thuê trâu cũng phải móc hầu bao ra. Nhận được việc này, ông ta và Biện Bỉnh kiếm chác bỏ túi riêng thì ai biết? Chỉ cần chăm lo tốt cho những họ hàng thân thích, những người nghèo khổ khác thì làm trò một chút, còn lại tất cả đều là đút vào túi riêng.

Tào Tháo đâu có hồ đồ như vậy. Sở dĩ ông chọn Đinh Phỉ là vì khi xưa lúc mới khởi binh có nhờ tài lực của nhà họ Đinh, nay đã đến lúc trả ơn. Còn nội đệ Biện Bỉnh, tuy có công lao nhưng chưa được thăng quan tiến chức, nhà đại Hán để ngoại thích can thiệp vào chính sự mà loạn nước, Tào Tháo không muốn bị mất thanh danh vì chuyện đề bạt thân thích họ hàng. Thế nên thay vì thăng quan tiến chức, coi như đem tiền tài bù vào cho.

Đinh Phỉ đưa tay định nhận, nhưng Tào Tháo lại rụt tay dặn dò thêm:

— Các ngươi làm việc phải có tính toán, cụ thể cần bao nhiêu tiền lương thì tìm Nhậm Tuấn để bàn bạc ra một con số chuẩn, một lần tính toán cho rõ ràng, chớ có xin đi xin lại mãi không thôi. Mấy ngày nữa ta sẽ phong Viên Hoán làm Huyện lệnh huyện Tiêu, ông ta chấp pháp như sơn, sẽ không nể mặt các ngươi đâu. Ngoài ra, đất đai điền sản của Tử Liêm ở quê nhiều rồi, không cho phép lại ban thêm nữa, hãy chăm lo nhiều hơn cho những người nghèo. Đã rõ chưa? - Tào Tháo biết rõ

https://thuviensach.vn

Đinh Phỉ lòng tham vô đáy, nếu không dặn dò mấy câu hắn ta tất sẽ bỏ túi riêng hết. Trong Tào doanh, những tham tài cũng không phải ít, Tào Hồng thấy tiền như thấy mạng không cần phải nói, Lưu Huân, Hứa Du, Quách Gia cũng kiếm chác thành thần. Đều là những người có công, Tào Tháo không tiện quản giáo quá nghiêm, nhưng nếu Đinh Phỉ làm lộ liễu quá, gây ra điều tiếng thì sao có thể quản được người khác, đến khi ấy mặt mũi người nào cũng khó coi cả.

— Rõ rồi, rõ rồi, ngài yên tâm đi. - Đinh Phỉ thấy tiền còn hơn thấy cha, hớn hở nhận lấy văn thư, quay sang Biện Bỉnh nháy nháy mắt rất ý nhị.

Tào Tháo thấy bộ dạng ông ta như vậy thực sự không an lòng, lắc đầu than thở:

— Mấy hôm trước Duyện Châu đưa tin báo rằng Thái thú Trần Lưu Táo Chi đã qua đời. Khi xưa nếu không có ông ta sửa đổi chế độ đồn điền thì triều đình làm gì có nhiều tiền của như vậy. Dưới gầm trời này đâu đâu cũng chỉ thấy kẻ ngửa tay xin tiền, có mấy ai hiểu được cách khơi nguồn như Táo Chi đâu? Tuân lệnh quân đang xem xét sửa đổi chính sách thuế khóa, nếu Táo Chi còn sống thì tốt biết mấy, thật đáng tiếc...

Đinh Phỉ chẳng để vào tai câu nào, chỉ muốn lập tức lôi bàn tính ra tính toán, bèn nói họa theo mấy câu rồi kéo Biện Bỉnh đứng lên:

— Các phụ lão ở quê đang nhao nhao chờ đợi, không nên để lỡ công việc, chúng tại hạ lập tức về doanh bàn bạc với Nhậm Tuấn xem làm thế nào. Chư vị tiếp tục hầu chuyện Tào công nhé.

Tào Tháo cũng chẳng muốn giữ tên hám của ấy ở lại, phẩy phẩy tay:

— Đi đi, đi đi!

— Dạ! - Đinh Phỉ cứ dính đến tiền là tinh thần phấn chấn ngay, thuận tay kéo Biện Bỉnh đi luôn. Tào Phi, Hạ Hầu Thượng, Tào Chân đứng từ nãy cũng đã buồn chân, nhân cơ hội đó chẳng nói chẳng rằng theo sau đi luôn.

https://thuviensach.vn

Ngoài trời tuyết đã rơi dày, không lâu sau tuyết đã dày đến nửa thước, hơn nữa vẫn chưa có gió, từng mảng từng mảng tuyết bay xuống tới tấp như lông ngỗng, khiến ai nhìn thấy cũng vui thích một cách kỳ lạ. Đinh Phỉ hớn hở bước ra, nhất thời không chú ý bị trơn trượt loạng choạng, may có Biện Bỉnh đỡ cho:

— Chẳng phải là có cơ kiếm chác thôi ư, sao ông cứ như được chén mật ong thế? Chớ để mất mặt trước mọi người chứ... - Còn chưa nói dứt câu bỗng thấy tối tăm mặt mũi, một nắm tuyết lớn bay trúng giữa mặt, khiến nước đá chảy cả vào miệng. Biện Bỉnh vừa ho vừa mắng, - Khục khục!... Kẻ nào ném đấy? Khốn kiếp, không muốn sống nữa ư?

Dụi mắt ngẩng đầu lên nhìn, thì ra là một đám trẻ con, cầm đầu là mấy công tử Tào Chương, Tào Thực, Tào Xung, Tào Bưu, ngoài ra còn có Hạ Hầu Mậu, Hạ Hầu Uy, Hạ Hầu Hành, Tào Thái - con Tào Nhân, Tào Phức - con Tào Hồng, cả con của Biện Bỉnh là Biện Lan cũng có mặt trong đó, đứa lớn mới độ mười tuổi, đứa nhỏ còn chưa tới năm sáu tuổi, vừa nhảy nhót vừa nô đùa. Biện Bỉnh vốn xuất thân từ phường hát xướng, theo tỷ tỷ đến Tào gia, công việc đầu tiên được giao là trông nom dỗ dành bọn trẻ, đám tiểu bối trong tộc đều cùng chơi với Biện Bỉnh mà lớn lên. Bây giờ thấy lũ trẻ này, Biện Bỉnh chợt dâng niềm đồng cảm, chuyển giận thành vui, nắm ngay lấy một nắm tuyết ném Biện Lan đầu tiên:

— Con dám ném cha, ta kiện ngươi tội ngỗ nghịch bất hiếu!

Biện Bỉnh vừa ném thì tất cả bọn trẻ đều vốc tuyết lên ném trả, Tào Chương từ nhỏ đã to lớn hơn những đứa trẻ khác, vén tay áo kêu to:

— Ta đánh cữu cữu tội người lớn mà không nghiêm!

Thế là tất cả những nắm tuyết đều rào rào ném về phía Biện Bỉnh, bọn trẻ “muôn tên cùng bắn” tấn công cữu cữu.

Đinh Phỉ chưa bao giờ thấy chuyện mất tôn ti trên dưới như thế, liền quát tháo:

https://thuviensach.vn

— Không được làm loạn! Tất cả không được làm loạn! Chúng ta còn có công việc đấy.

Biện Bỉnh tránh những nắm tuyết ném tới, cười nói:

— Huynh đi làm việc của huynh đi, ta cũng có biết mánh khóe moi tiền gì đâu, cần bao nhiêu huynh cứ việc nói với Nhậm Tuấn, ta không chia chác, cũng không tra xét huynh là được chứ gì? - Biện Bỉnh vẻ ngoài xuề xòa, nhưng trong lòng rất sáng suốt. Tỷ tỷ Biện thị sinh hạ được ba con trai, là người có tư cách nhất trong số các vị trắc thất. Sau này tỷ tỷ có cơ lên thay, nên không thể vì chút tiền mà hủy hoại thanh danh được. Nếu Đinh gia tham ô mà Biện gia thanh liêm thì những kẻ sáng mắt nhìn thấy tất có đánh giá thấp cao, ai dám đảm bảo rằng đây không phải là cách Tào Tháo thử thách hai nhà? Cần phải biết nhìn xa trông rộng một chút!

Đinh Phỉ tuy là kẻ có tài nhưng tiền làm mờ mắt, không nghĩ được đến như vậy, vừa cúi mình, vừa chắp tay:

— May được hiền đệ chiếu cố, ngày sau ngu huynh tất sẽ có phen báo đáp. - Rồi tự cho rằng mình đã được lợi nhiều, cười ha hả đi khuất.

Ông ta đi rồi, Biện Bỉnh chơi với lũ trẻ càng vui hơn, tuyết ném tung tóe khắp nơi, không còn biết là ai đang ném ai nữa. Tào Chương tuy nhỏ nhưng rất khỏe, ném liên tục ba nắm tuyết một, cuối cùng khiến cho đệ đệ Tào Xung ngã sóng soài. Biện Bỉnh thấy vậy, vội vàng "đình chiến", vừa phủi tuyết vừa mắng Tào Chương:

— Cháu là anh mà nặng tay với em thế, khỏe tay thì luyện tập cung mã đi, ngày sau ra chiến trường giết giặc giúp phụ thân... Xung nhi, ngã có đau không?

— Không sao ạ. - Tào Xung cười toe toét bò dậy, sửa sang lại y phục xộc xệch. Cậu ta là con của Hoàn thị, được thừa hưởng từ mẹ dung mạo thanh tú, lại mặc bộ áo lông cáo màu trắng toát, trông hệt như một con rối bằng bạc.

Biện Bỉnh nắm chặt bàn tay nhỏ bị lạnh đến đỏ lựng của Tào Xung:

https://thuviensach.vn

— Cháu là bảo bối trong lòng phụ thân, được phụ thân yêu mến hơn cả, nếu chẳng may có sơ sẩy gì, ta gánh sao nổi trách nhiệm đây... Nhìn y phục của cháu xem có đẹp không, người ta vẫn nói "Da ngàn con dê không bằng nách một con cáo", phải giết bao nhiêu cáo mới gom được một cái áo lông cáo này, sao cháu lại có thể mặc nó mà lăn lê trong tuyết thế?

Tào Xung chẳng hề bận tâm:

— Cha cháu nói rồi, hang cáo ở khắp nơi dưới gầm trời này, sau này sẽ moi tận hang ổ của chúng, lột hết da bọn chúng. Khi ấy cháu cũng đã lớn, sẽ may cho cháu một tấm áo bào thật oách!

Trẻ con nghe là học nói theo, nhưng những lời này khiến Biện Bỉnh giật nảy mình, rõ ràng trong lời nói của Tào Tháo có ẩn ý khác, phải chăng ông rất vừa ý với đứa con này? Trong lúc đang ngây người suy nghĩ, Biện Bỉnh chợt thấy sau lưng lạnh buốt - thì ra Tào Chương bị mắng mấy câu, liền nhân khi Biện Bỉnh không đề phòng vốc một nắm tuyết lớn nhét vào cổ áo Biện Bỉnh.

— Ối chao ôi! - Biện Bỉnh lạnh đến run người. - Lũ nhóc này nghịch ngợm quá, làm ướt hết áo ta rồi. Còn làm việc thế nào được nữa? Mau giải tán hết đi, về sưởi ấm, thay quần áo. Đứa nào cũng là cục cưng của cha mẹ, lạnh mà sinh ốm thì há lại không lo lắng ư? - Nói đoạn bế Biện Lan lên đi về.

Bọn trẻ thấy cữu cữu đi rồi, túm đôi tụm ba một lát rồi cũng dần giải tán, chỉ còn Tào Chương, Tào Xung, Tào Bưu vẫn chưa thấy chán, kéo tay áo Tào Phi đòi chơi nữa. Tào Phi mấy hôm nay mọi việc đều không được như ý, từ khi Tào Tháo dẫn quân về triều, động một chút là la mắng, hôm nay vừa mở miệng nhắc đến chuyện Chu Thước lại bị mắng tại trận, còn tâm tư nào dỗ dành em trai nữa:

— Đi đi, đừng đến làm phiền ta! Ta còn có việc, ai được như các đệ ngày nào cũng chỉ biết chơi!

Tào Chương thấy Tào Phi khó chịu như vậy, làm bộ mặt xấu trêu nói:

https://thuviensach.vn

— Hừ! Động một tí là ra vẻ ca ca, có gì ghê gớm chứ? Huynh cứ tưởng phụ thân coi trọng huynh lắm hả?... Xung nhi, Bưu nhi, chúng ta chơi với nhau thôi, mặc kệ huynh ấy đi!

Tào Phi bỗng giật mình, đứng lặng đi trong tuyết: "Đứa bé mười tuổi sao hiểu hết được ý nghĩa mấy câu ấy? Đây tất là người trong phủ nói chuyện riêng với nhau để nó nghe thấy, mình là con trưởng mà không được phụ thân coi trọng, xem ra đó không còn là điều bí mật nữa rồi..." Đúng lúc đang hoang mang, Tào Phi bỗng nghe thấy tiếng khóc lóc thảm thiết vang lên, từ ngoài sân một người lính già run run rẩy rẩy đi vào - đó chính là Lý Thành, người cai quản tàu ngựa trong mạc phủ.

Lý Thành cũng là người huyện Tiều, nước Bái, hồi nhỏ làm bộc đồng trong Tào gia, sau theo Tào Tháo tòng quân đánh giặc, đến khi lớn tuổi thì phụ trách tàu ngựa, có thể coi là một gia nô rất mực trung thành. Ông ta thường ngày tính tình vui vẻ, hay cười hay nói, nhưng hôm nay bộ dạng buồn bã, gần sáu chục tuổi đầu mà ngày đổ tuyết đi ra ngoài đến cái áo bông cũng không chịu mặc, mũ nón không đội, bê theo chiếc yên ngựa vừa đi vừa khóc lóc.

— Ồ, ông làm sao thế? - Tào Phi lấy làm lạ hỏi.

Lý Thành như không nghe thấy, chỉ cúi đầu vừa khóc vừa lẩm bẩm:

— Sống không nổi rồi... Sống không nổi rồi...

Tào Chương thấy ông ta tuổi tác đã cao mà còn khóc lóc đến lạ, chạy lại giật giật chòm râu. Nào ngờ Lý Thành bị cậu ta giật râu, liền nhân thế quỳ sụp xuống đất, ôm yên ngựa gào khóc to hơn.

Bọn Tào Phi vội vàng đỡ dậy:

— Ông có việc gì hãy nói ra, khóc có tác dụng gì chứ?

Lý Thành lau giọt nước mắt già nua, nâng cái yên ngựa lên:

— Các vị công tử xin hãy nhìn đây...

Chiếc yên ngựa ấy, da bọc đã lên nước đen bóng, được vẽ sơn màu, có vòng đồng để chân, vừa nhìn có thể nhận ra ngay là vật của Tào Tháo, nhưng bên cạnh đã thủng một lỗ to bằng ngón tay cái. Lỗ

https://thuviensach.vn

thủng tuy nhỏ, nhưng khiến những người có mặt đều giật mình sợ hãi. Tào Tháo bình sinh vốn thích ngựa, tất cả đồ dùng đều yêu cầu người dưới phải chăm chút cẩn thận. Đặc biệt là chiếc yên ngựa này chính là di vật của Tào Ngang, bị hỏng như thế há có thể sửa là xong? Tào Tháo quản thuộc hạ vô cùng nghiêm khắc, duyện thuộc trong phủ làm việc chỉ cần thiếu chu toàn một chút là bị phạt đòn trước mặt mọi người, hôm nay nếu Tào Tháo nổi cơn lôi đình, chưa biết chừng sẽ lấy cái mạng già của Lý Thành!

Tào Phi cũng hoảng hốt:

— Làm sao mà ra thế này?

— Chuột cắn đấy ạ. - Lý Thành sợ sệt nói, - Nô tài mới ra ngoài một lúc, bọn chuột đã chui vào trong tàu ngựa rồi!

— Ông xưa nay làm việc cẩn thận, sao lại để sơ suất như thế? Hôm trước chẳng phải đã cho phép ông về thăm nhà rồi ư, ngày đổ tuyết thế này còn đi ra ngoài làm gì?

— Lão nô đến chỗ thầy lang xin một đơn thuốc, nào biết đâu... - Lý Thành ôm chặt cổ chân Tào Phi, - Xin đại công tử cứu mạng, công tử nói giúp lão nô một câu, lão nô tuổi tác thế này không chịu nổi đòn đâu... Công tử xin cứu lão với...

Tào Phi biết rõ phụ thân vui giận thất thường, bản thân lại không được yêu mến đến thế, ăn nói không khéo chưa biết chừng lại còn vạ lây, từ nay về sau càng khó có thể được coi trọng!

Tào Chân, Hạ Hầu Thượng cũng lắc đầu quầy quậy, chẳng ai có thể giúp được việc này. Lý Thành thấy vậy, biết không có hy vọng gì, phủ phục xuống đất khóc thất thanh, bỗng thấy bên tai có một giọng trẻ con:

— Lão bá chớ khóc, ta sẽ giúp lão bá việc này.

Lý Thành ngẩng lên nhìn, thì ra là công tử Tào Xung mới sáu tuổi, làm sao cậu ta có thể lo được việc của người lớn? Nhưng Tào Xung đã có chủ ý trong lòng, ghé đến bên tai Lý Thành thì thầm mấy câu. Cũng thật lạ, Lý Thành quả nhiên không khóc nữa, gạt nước mắt nói:

https://thuviensach.vn

— Cách ấy... có được không?

— Làm sao không được? - Tào Xung vung tay ra vẻ người lớn. - Chỉ cần lão bá nghe thấy ta hắng giọng thì chạy vào thỉnh tội, chắc chắn sẽ bình an vô sự.

— Cái ấy thì không khó... - Lý Thành bán tín bán nghi nhìn cậu bé. - Nhưng công tử nói giúp lão nô chuyện này thế nào?

— Cái ấy lão bá không cần phải hỏi. - Tào Xung cười vẻ bí hiểm, - Phiền các ca ca tìm một sợi dây thừng trói tay Lý Thành lão bá ra sau lưng, làm cho ông ấy lôi thôi một chút... Chân ca ca, cho đệ mượn cây bội kiếm của huynh.

— Đệ còn bé thế muốn mượn kiếm làm gì? - Tào Chân lấy làm khó hiểu, nhưng vẫn rút bội kiếm ra đưa cho cậu ta, - Đệ cẩn thận đấy, chớ để đứt tay.

Nào ngờ Tào Xung cầm lấy kiếm rồi chẳng nói chẳng rằng cởi ngay chiếc áo lông cáo ra cắt thủng một miếng.

— Ối! Tên nhóc này... - Tào Phi, Tào Chân giật mình kêu lên, Lý Thành cũng tròn mắt ra nhìn, chiếc áo quý giá như vậy há có thể phá hỏng?

Tào Xung cười hi hi mân mê chỗ lỗ thủng, vò vò cho đến khi tuột ra rất nhiều lông cáo rồi mới vừa ý, lại dặn Lý Thành:

— Lão bá phải nghe thật rõ nhé, đợi ta ho rồi mới được chạy vào. - Nói xong Tào Xung vứt bảo kiếm xuống, nhảy chân sáo chạy thẳng lên chính đường...

Tào Tháo lúc này vẫn đang buồn rầu vì cái chết của Táo Chi, chợt thấy rèm cửa vén lên, Tào Xung hớt hải chạy chúi vào lòng mình, khóc thút thít:

— Không hay rồi! Không hay rồi! Cha mau cứu con với...

— Nín đi, nín đi! - Tào Tháo tưởng đứa con cưng bị bắt nạt, vội ôm lấy nó, cho ngồi lên đùi, vén râu hôn lên má rồi bảo, - Xung nhi, nín đi nào... Có chuyện gì hãy nói cho cha nghe, có kẻ nào to gan bắt nạt con ư?

https://thuviensach.vn

Tào Xung chỉ khóc giả vờ, nghe vậy liền dẩu cái miệng nhỏ xinh nói:

— Là chuột ạ! Chuột cắn cái áo mới của con, cha nhìn mà xem! - Cậu giơ lỗ thủng trên chiếc áo lông cáo cho mọi người xem.

Tào Du ngồi bên nói chen vào:

— Tiểu công tử chưa từng sống ở quê nên không biết đấy thôi. Bên ngoài tuyết rơi nhiều, tất nhiên chuột sẽ chui vào trong nhà.

Tào Xung vẫn một mực không nghe, đung đưa cái áo nhau nhảu nói:

— Không đúng, không đúng, ta có nghe vú em nói, nếu chuột cắn áo ai thì người ấy sẽ có tai họa. Xung nhi hôm nay nhất định mắc nạn rồi, cha cứu Xung nhi với...

— Ha ha ha! - Tào Tháo cười nghiêng ngả, véo nhẹ cái mũi nhỏ của con. - Con trai ngốc của ta, đó đều là những câu mê tín của đám đàn bà con gái, há có thể tin là thật?

Tào Xung giả vờ run rẩy, túm lấy râu Tào Tháo giật giật:

— Con sợ, con sợ lắm!

— Được rồi, được rồi. - Tào Tháo kéo một cái ghế lại. - Con cứ ngồi ở bên cạnh ta, nếu thực sự có hoạn nạn gì, ta sẽ đỡ cho con.

Tào Xung khi ấy mới hết lo, thở phào một tiếng nói:

— Thiên hạ ai cũng nói cha uy danh bốn biển, vô cùng nghiêm khắc, chớ nói là kẻ ác nhân mà ngay cả quỷ thần cũng phải sợ mấy phần!

Điều khiến người làm cha trong thiên hạ vui nhất là được con khen. Huống chi lại còn nói quỷ thần cũng phải sợ mấy phần, Tào Tháo nghe được câu này còn hơn rót mật vào tai:

— Xung nhi nói đúng lắm, có cha ở đây con không phải sợ gì hết, sau này con cũng phải đội trời đạp đất giống như cha đây nhé! Chẳng phải chỉ là cái áo thôi sao, thủng một lỗ cũng tốt, không bỏ cái cũ đi sao có cái mới được, sang năm cha lại bảo người may cho con cái mới.

https://thuviensach.vn

Hai cha con Tào Tháo nói chuyện với nhau, người ngoài ai nghe thấy cũng phải tấm tắc. Ăn mặc của bản thân thì Tào Tháo không chú ý lắm, nhưng với đứa con này thì lại rất chăm chút, áo lông cáo quý giá như vậy mà bảo may mới là may mới ngay, từ đại công tử Tào Phi trở xuống nào có ai được như vậy?

Tào Xung cũng không ầm ĩ lên nữa, ngoan ngoãn ngồi yên lặng một bên. Tào Tháo tiếp tục bàn bạc chuyện truy thưởng cho Táo Chi với Hạ Hầu Uyên, quyết định gia phong tước vị cho con trai ông ta, rồi cầm bút lên viết tấu chương. Ước khoảng nửa canh giờ, Tào Xung thấy phụ thân dừng bút trầm ngâm nghĩ ngợi câu chữ, liệu rằng thời cơ đã đến, liền lấy giọng ho lên mấy tiếng. Bọn Lý Thành, Tào Phi đợi sẵn dưới cửa sổ nãy giờ, ngồi lâu đã tê cả chân, Lý Thành vội vàng quỳ sụp xuống đất, cất giọng hô to:

— Lão nô cầu kiến Tào công!

— Lý Thành hả? Vào đi... - Tào Tháo nhận ra giọng ông ta, ngẩng đầu lên nhìn.

Tên mã phu già mặc độc chiếc áo đơn màu nâu, tóc tai rũ rượi, tự trói hai tay, quỳ gối lết vào cửa, liên tục dập đầu côm cốp:

— Tiểu nhân có tội, xin chúa công trách phạt!

— Chuyện gì mà nghiêm trọng thế?

— Tiểu nhân nhất thời không cẩn thận, để chuột chui vào tàu ngựa, cắn thủng yên cương của chúa công. Xin chúa công trách phạt.

— Chuyện cỏn con đó có đáng kể gì? Ngươi ra ngoài đi!

Lý Thành ngỡ rằng mình nghe nhầm, vẫn dập đầu mãi không thôi:

— Bất luận thế nào thì cũng là lỗi của lão nô. Đó là di vật của Ngang công tử để lại, xin chúa công giáng tội...

Tào Tháo lừ mắt nhìn ông ta:

— Thế có gì mà cuống lên? Áo của Xung nhi để trong phòng ngủ còn bị chuột cắn nữa là! Trong tàu ngựa có chuột thì có gì lạ đâu?

— Lão nô bất tài...

https://thuviensach.vn

— Đừng nói nữa. - Tào Tháo đang để tâm vào bản tấu chương, sốt ruột xua tay, - Chuyện cỏn con ấy có gì mà trị tội! Đi đi, cho ngựa của ngươi ăn đi, đừng ở đây quấy rầy lão phu nữa.

Thế là coi như không có việc gì.

Lý Thành thở phào một hơi, lại dập đầu lần nữa rồi lui ra. Tào Xung nhẫn nại ngồi thêm một lúc nữa, khi thấy Tào Tháo đã viết xong tấu chương, liền giật giật tay áo ông nói:

— Cha cứ viết viết vẽ vẽ chán chết, hài nhi không ngồi ở đây nữa đâu.

— Ồ! - Tào Tháo bị con trai lừa mà vẫn không biết, - Tiểu tử này không biết kiên nhẫn gì cả, thôi đi tìm bọn Bưu nhi chơi đi... Ta nghe con có vẻ hơi ho đấy, mặc nhiều áo một chút!

Tào Xung thuận miệng vâng một tiếng rồi vui vẻ chạy đi, qua cửa ngoài một quãng khá xa, thấy ca ca, đệ đệ đang vây quanh Lý Thành cười đùa. Mọi người thấy Tào Xung chạy tới đều tỏ ý khen ngợi. Tào Xung dương dương đắc ý, nhưng thấy Lý Thành vẫn có vẻ lo lắng, liền bảo:

— Chuyện yên ngựa ổn cả rồi, lão bá còn lo gì nữa?

Lý Thành thở dài:

— Tránh được kiếp nạn hôm nay, nhưng lão nô vẫn không tránh được phải chết... Các công tử có cười cũng không dám giấu, lão phu thân mắc trọng bệnh, nếu năm nay vẫn không có thuốc chữa trị, lão nô tất sẽ không qua khỏi.

Tào Xung chớp chớp mắt:

— Tìm thuốc thì có khó gì? Phụ thân ta quyền khuynh thiên hạ, có cái gì mà không kiếm được? Đến ngự dược trong cung muốn lấy lúc nào cũng được. Lão bá là người trong phủ từ xưa, chỉ cần cầu xin một câu, phụ thân ta sẽ lấy cho lão bá.

Lý Thành cười nhăn nhó:

— Tên phải bắn vào con chim hết số, bệnh phải trị vào tay kẻ biết nguyên do. Bệnh này của lão nô, duy chỉ có vị “thần tiên sống” Hoa Đà

https://thuviensach.vn

ở huyện ta mới có thể chữa được.

— Hoa Đà? Lại còn là "thần tiên sống" ư? Chúng ta sao lại chưa được nghe về người này nhỉ? - Đám công tử đua nhau nói.

— Các công tử đều lớn lên ở kinh thành, tất nhiên là không biết. Những người ở vùng này có ai là không biết đến Hoa Đà tiên sinh? Đó đúng là một người tài giỏi, nhân từ, thuốc đưa ra là bệnh liền hết, bất cứ chứng bệnh khó trị thế nào cũng đều có thể chữa khỏi. Bệnh này của lão nô, mười tám năm trước đã có rồi, ngày nào cùng ho mãi không dứt, trong đờm có kèm theo máu, rất nhiều thầy thuốc đã bó tay rồi! Cuối cùng tìm đến chỗ Hoa tiên sinh, chỉ uống một thang thuốc của ông ấy là đỡ luôn. Nhưng Hoa tiên sinh có nói, bệnh này không chữa tận gốc được, mười tám năm sau sẽ lại tái phát, rồi cho lão nô thêm một thang thuốc để phòng đến khi ấy thì dùng. Mấy hôm trước lão nô có người họ hàng cũng mắc phải chứng ấy, lão nô nhất thời dễ dãi đã đem thang thuốc ấy cho người ta rồi. - Nói đến đó, nét mặt Lý Thành lộ vẻ hối hận, - Lão nô vốn nghĩ còn có thể gặp Hoa tiên sinh, nào ngờ hôm trước đến tìm thì ông ấy không có nhà. Vừa nãy lão nô đội tuyết đến tìm lần nữa, nhưng ông ấy vẫn chưa về. Qua hàng xóm hỏi thăm mới biết, Hoa Đà được Thái thú Quảng Lăng mời đến chữa bệnh. Từ đây đến Quảng Lăng cách xa ngàn dặm, không biết bao giờ ông ấy mới quay về, mấy ngày nữa, chúng ta lại phải khởi hành về kinh rồi... Lão nô e là không qua nổi năm nay...

— Trên đời làm gì có chuyện như thế! Bệnh đã cách mười tám năm há lại tái phát? Chỉ là những lời đồn nhảm nhí, vớ vẩn. - Tào Chân chỉ cho là chuyện nực cười.

Lý Thành vẫn nói chắc như đinh đóng cột:

— Công tử không biết tài năng của Hoa Đà đó thôi. Ông ta chỉ cần nhìn một cái là có thể biết mình có bệnh hay không, bệnh nặng đến mức nào rồi. Trước đây có vị Huyện lệnh trí sĩ về quê đến gặp ông ấy, sức khỏe như vâm, nói năng không có gì khác lạ, nhưng Hoa Đà lại nói bệnh của ông ta đã chạy đến cao hoang[260], sắp chết đến nơi. Huyện

https://thuviensach.vn

lệnh chỉ cho là lời nói điên cuồng, nào hay trên đường về nhà liền thấy hoa mắt chóng mặt, đỡ từ trên xe ngựa xuống đất thì chết! Rất nhiều bách tính hương lý đều tận mắt chứng kiến, nếu không sao lại tôn ông ấy là Hoa thần tiên chứ?

— Thế gian rộng lớn, chẳng có chuyện lạ gì mà không có, không biết chừng Hoa Đà kia đúng là có tài hơn người. - Tào Xung đưa tay lau nước mắt cho Lý Thành. - Lão bá đừng khóc nữa, nếu Xung nhi không nhầm, thì Hoa Đà cũng sắp hồi hương rồi.

— Ồ? Tiểu công tử làm sao mà biết?

— Quét sạch loạn đảng, phục hưng xã tắc là niềm mong mỏi của phụ thân ta. Trần Đăng vốn là người giữ quân tự vệ, trước đây cho ông ta làm Thái thú chẳng qua là để rảnh tay đối phó với Hà Bắc, bây giờ Viên Thiệu đã thua rồi, phụ thân ta há có thể dung cho ông ta tác oai tác quái, độc bá một phương? Ta liệu rằng vài tháng nữa hay cùng lắm là một năm, phụ thân ta nhất định sẽ điều Trần Đăng ra khỏi Quảng Lăng! Khi ấy Hoa Đà sẽ cùng đi theo đến, lão bá chẳng phải sẽ được cứu ư?

Lý Thành vẫn không hề lạc quan, dù có đúng như lời Tào Xung nói, thì ai biết khi ấy liệu còn chữa kịp nữa hay không? Nhưng ý tốt của Tào Xung cũng nên cảm tạ, Lý Thành quỳ sụp xuống đất dập đầu liên tục:

— Đại ân của công tử lão nô không biết lấy gì báo đáp, nếu may mắn không chết, ngày sau xin được dắt ngựa nâng chân cho công tử. Dù cái mạng già này có vì bệnh mà chết, thì kiếp sau xin làm thân trâu ngựa để báo đáp ân đức của công tử!

Tào Phi đứng bên nghe mà toát mồ hôi lạnh: “Tên tiểu tử này không những rất hiểu tâm tính phụ thân, mà đến đại sự của triều đình cũng hiểu rõ như soi đèn, chả trách phụ thân yêu mến nó đến vậy. Chuyện hôm nay nếu Lý Thành kể cho mọi người biết thì trên dưới trong phủ sẽ đều nói tên tiểu tử này biết thương kẻ dưới... Nó mới có sáu tuổi thôi! Sau này không biết sẽ còn thông tuệ đến mức nào nữa!”

https://thuviensach.vn

Đúng lúc ấy, một tràng vó ngựa dồn dập vọng đến, thì ra là Tào Thuần đội tuyết từ quân doanh chạy sang, đến trước ngõ liền nhảy xuống ngựa vội vàng chạy vào trong, tay cầm cuộn văn thư.

Tào Chân trông thấy lấy làm lạ:

— Tử Hòa thúc thúc, trong quân có chuyện gì ư?

— Chuyện vui, chuyện vui thôi! - Tào Thuần tươi cười hớn hở, - Bằng hữu cũ của chúa công là Lâu Khuê muốn đi theo chúng ta!

Bạn cũ về theo

Cỏ mượt oanh bay, tiết dương xuân lại đến, băng tuyết dần tan, vạn vật đều bừng tỉnh, trên đồng ruộng công việc đồng áng cũng dần bận rộn. Nhờ những ưu đãi đặc biệt của triều đình, việc trồng cấy của dân chúng Bái Quốc cũng trở nên vô cùng thuận lợi, nông dân được lĩnh trâu cày, lâu xa[261], thậm chí quân đội cũng được sai đến để giúp khai hoang, những mảnh đất vô chủ từ khi xảy ra chiến loạn đến nay được khôi phục canh tác trở lại. Tất cả những điều ấy đều là nhờ ơn của Tào Tháo.

Tào Tháo lỏng buông tay khấu, vừa đi vừa nhìn ngắm cảnh sắc thôn quê, tâm tình vô cùng phấn chấn. Lương thực là gốc của quân đội, dân lấy ăn làm trời, chỉ cần có lương thực thì bất cứ vấn đề gì đều có thể giải quyết một cách dễ dàng. Đồn điền giúp nông nghiệp phát triển, tích lũy sản xuất, đó là cơ sở giúp Tào Tháo có được ngày hôm nay, cũng là phép tắc bất di bất dịch của kẻ xưng bá xưa nay. Tào Tháo nhìn ra phía xa xa, thấy từng tốp dân chúng đang vận chuyển gỗ đá, chuẩn bị sửa sang học quán, bất giác nhớ lại chuyện xưa, quay lại nhìn Lâu Khuê cười nói:

— Tử Bá, còn nhớ chuyện năm xưa chúng ta theo Kiều công đi chơi, được nghe những lời dạy bảo của lão nhân gia chứ?

https://thuviensach.vn

Lâu Khuê vui vẻ gật đầu nhưng không đáp lời, sự nghiệp ông ta gây dựng mười mấy năm nay so với Tào Tháo thì kém xa. Trước đây Lâu Khuê với Vương Tuấn, Hứa Du cùng là bằng hữu của Tào Tháo, lại đều được Kiều Huyền dạy bảo, nhưng con đường đi thì lại khác hẳn nhau. Vương Tuấn theo túc nguyện của mình là làm một vị ẩn sĩ, đóng cửa ở nhà, viết sách lập ngôn, hiệu đính kinh điển, không màng đến chuyện chìm nổi trên đời; Hứa Du ban đầu đi theo Viên Thiệu lập công ở Hà Bắc, sau đó trong trận Quan Độ lại chạy theo Tào Tháo, bày mưu lập kế, thi triển quyền mưu, cũng có được tiền tài phú quý. Luận về tài hoa thì Lâu Khuê tuyệt nhiên không kém gì bọn họ, chí hướng khi xưa còn cao hơn bọn họ, nhưng mấy năm nay lại im lìm không ai biết đến, chẳng khác gì một kẻ bỏ đi.

Từ khi Đổng Trác dấy loạn, Lâu Khuê trở về quê nhà Nam Dương, vốn định rằng sẽ hưng binh khởi nghĩa, kiến công lập nghiệp một phen, không ngờ để cho Viên Thuật ra tay đoạt trước. Lâu Khuê hổ thẹn vì ở dưới người khác, không bằng lòng giúp sức dưới trướng, tự mình dẫn một toán quân nhỏ đánh lẻ ở phía bắc Nam Dương. Nhưng trong đời loạn, những thế lực nhỏ bé như vậy thực sự quá nhiều, nếu không có chỗ dựa thì không thể tự tồn tại được. Sau đó huynh đệ họ Viên đánh nhau ở Dự Châu, Lâu Khuê quân thiếu, lương ít, thực sự không thể gắng gượng được nữa, chỉ còn cách hạ mình đi theo Lưu Biểu. Kinh Châu là nơi nhân sĩ Trung Nguyên đến lánh nạn nhiều nhất, quần hiền đủ cả, lớn nhỏ tụ tập, những kẻ sĩ tên tuổi nhiều không kể xiết, nên ngôi sao cỏn con như Lâu Khuê chẳng thể sáng lên được. Mới đầu Lưu Biểu còn coi Lâu Khuê là một nhân vật quan trọng, từng sai lên Vũ Quan ở phía bắc để chiêu nạp dân tị nạn. Lâu dần chẳng buồn dòm ngó, bỏ mặc Lâu Khuê một xó, dần dà chả khác gì một tên bạch đinh. Nếu Lâu Khuê không làm một việc gì đó, e rằng đời này sẽ phải buông trôi theo sông nước. Vừa hay khi ấy gặp Lưu Bị binh bại chạy đến Kinh Châu, Lưu Biểu khoan hậu dung nạp coi như thượng khách, Lâu Khuê dự cảm rằng Lưu Biểu tất sẽ hoàn toàn chia rẽ với Tào Tháo, bèn chạy đến huyện Tiêu theo bằng hữu cũ, hy vọng sẽ có hồi làm nên.

https://thuviensach.vn

— Tử Bá này, chuyện ngày xưa đã xa vạn dặm, ta cứ nghĩ đời này chúng ta không còn dịp gặp lại nhau nữa. - Tào Tháo nhìn Lâu Khuê từ đầu đến chân. - Nhưng đệ chẳng hề già đi chút nào, còn ta thì rõ ra một tên lính già rồi!

Lâu Khuê tuổi cũng gần ngũ tuần nhưng râu tóc vẫn còn đen, đến một sợi ria bạc cũng không có. Ông ta mình cao chín thước, tướng mạo khôi vĩ, ngồi trên lưng ngựa cũng cao hơn Tào Tháo rất nhiều, hai người mặc áo thường xuất hành, đi ngựa sóng đôi, ai không biết tất cho rằng Lâu Khuê mới là đương triều Tư không, còn Tào Tháo chỉ giống như một lão nô tầm thường.

Lâu Khuê tay nâng chòm râu dài nói:

— Mạnh Đức chớ nói vậy, da dẻ tóc râu này thì làm được gì? Năm xưa Kiều công từng nói, sự nghiệp của chúng ta ngày sau đều không ai bằng huynh, đến nay xem ra chẳng đúng lắm ư? Nam nhi trên đời đều muốn làm nên, nếu như ta ở vào vị trí của huynh... - Lâu Khuê nói đến đó chợt im bặt. Nhược điểm lớn nhất của Lâu Khuê, đó là hay đem mình so với người khác, lúc nào cũng nói "nếu như tôi là ông thì tôi sẽ như thế, như thế", cứ như so với bất kỳ người nào trong thiên hạ mình cũng cao minh hơn vậy. Ông ta cũng biết cái tật ấy là không hay, nhưng vẫn thường không giữ nổi miệng.

Trong lòng Tào Tháo rất rõ, bằng hữu dù thân đến đâu, nhưng xa cách lâu ngày tất có khoảng cách nhất định, huống chi trong đời loạn trôi nổi dọc ngang này. Dù năm xưa chung một chí hướng, thì nay đã khác xa một trời một vực rồi, đâu còn có thể dốc lời gan ruột với nhau như xưa nữa. Con người Lâu Khuê không giống Hứa Du, không thể lấy tiền tài tước vị ra mà khống chế được. Tào Tháo vừa mến tài lại vừa sợ chí của ông ta, trong lòng tuy cẩn trọng nhưng vẫn giả như vô cùng thân thiết, vỗ vai Lâu Khuê nói:

— Có gì đệ cứ việc nói thẳng, giữa chúng ta với nhau còn có gì phải e ngại chứ? Ta còn nhớ khi xưa đệ từng nói rằng: "Nam nhi ở đời,

https://thuviensach.vn

nên có mấy vạn binh, vài ngàn ngựa ở sau lưng", giờ đây đệ có còn cái chí hướng như vậy nữa không?

Lâu Khuê nghe Tào Tháo hỏi như vậy, trong lòng vô cùng buồn bã, chí hướng năm xưa chưa có một ngày nào quên, chỉ là số phận hẩm hiu khó được như mong muốn. Những câu ấy ông ta không tiện nói với Tào Tháo, chỉ còn biết thở dài nói:

— Tuổi trẻ cuồng ngôn, nhắc lại làm chi. Giờ đây chẳng qua chỉ là láo nháo qua ngày mà thôi.

Tào Tháo cũng biết Lâu Khuê nói không thật lòng, cười bảo:

— Kỳ lân há có thể mai một nơi đồng ruộng? Nếu hiền đệ không chê, hãy làm một chức tư mã trong quân của ta, đợi một thời gian, ta sẽ biểu tấu cho đệ lên làm hiệu úy, tướng quân, đệ thấy thế nào?

Câu ấy chính trúng ý Lâu Khuê, nhưng ông ta không dám lộ vẻ vui mừng, nghiêm trang đáp lại:

— Đã đến đây rồi, thôi thì xin nghe theo sự sắp xếp của Mạnh Đức.

— Ha ha ha!... - Tào Tháo ngửa mặt lên trời cười lớn. - Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, đệ vẫn là một người có chí khí! Từ nay về sau huynh đệ chúng ta cùng mưu đại sự, an định giang sơn, phục hưng xã tắc, há chẳng phải là một chuyện tốt ư? Vậy sau khi về doanh trại, ta sẽ chính thức phong cho đệ làm Biệt bộ tư mã, thống lĩnh quân mã đi theo nghe lệnh trong quân. Chúng ta đã là bằng hữu cũ, có yêu cầu gì đệ cứ nói thẳng đừng ngại. Bây giờ so với năm xưa có gì khác nhau chứ?

— Vâng, vâng. - Lâu Khuê tuy liên tục đáp lời nhưng vẫn ngoảnh đầu nhìn lại phía sau - cách đó không xa, Hứa Chử dẫn theo mấy chục võ sĩ giáp trụ nai nịt, từng giờ từng phút bảo vệ an toàn cho Tào công, dù là Tào Tháo chỉ đi nhàn du cùng bằng hữu cũng không ngoại lệ. Sự đề phòng như vậy, địa vị khác xa nhau như vậy, sao có thể nói giống như ngày xưa đây?

Lâu Khuê vẫn còn đang thầm oán trách ông trời bất công, lại thấy Tào Tháo nói sang chuyện khác:

https://thuviensach.vn

— Tên Lưu Bị kia sau khi đến Kinh Châu thì cảnh ngộ ra sao?

Lâu Khuê hơi ngạc nhiên rồi lập tức tỉnh ngộ. Hứa hẹn phong quan chẳng qua chỉ là hình thức, điều ông ta quan tâm hơn cả chính là tin tức mà mình mang đến, Lâu Khuê vội đáp:

— Lưu Biểu đối đãi với Lưu Bị thực sự không giống như người thường, ngày nào cũng cùng yến ẩm trò chuyện, tựa hồ có ý sai ông ta ra đóng quân ở Tân Dã kháng cự với minh công. - Lâu Khuê nói đến đây, cố ý chuyển từ cách xưng hô "Mạnh Đức" đổi sang gọi là "minh công".

— Hừ! - Tào Tháo cười nhạt một tiếng, - Lưu Biểu đúng là không khôn ra được chút nào cả, khi xưa nâng đỡ cho Trương Tú ngăn trở lão phu, bây giờ lại dựng tên giặc tai to kia lên, bắt hắn đi làm bia hứng tên cho ông ta, còn bản thân thì trốn ở Tương Dương tiêu dao thích chí. Nghe nói gần đây Lưu Biểu còn tiếm vượt lễ chế, làm lễ tế trời đất, thực là không hiểu việc dụng binh. Nhưng Lưu Bị đâu phải như Trương Tú, không cẩn thận sẽ lại nuôi ong tay áo thôi! - Tào Tháo hiểu rất rõ chuyện này. - Lần trước trong trận Quan Độ, Lưu Biểu vốn muốn tập kích ta, vừa hay gặp lúc Thái thú Trường Sa Trương Tiện làm loạn mới miễn cưỡng bỏ qua. Giờ đây phụ tử Trương Tiện binh bại thân vong, Trường Sa lại về tay Lưu Biểu, ông ta lấy người nào thay vào vị trí của họ Trương?

— Trương Cơ ở Nam Dương.

— Trương Cơ? - Tào Tháo không dám tin, - Là Trương Trọng Cảnh vốn xưa nay chỉ nghiên cứu y thuật đó ư?

— Chính là người ấy. - Lâu Khuê đáp lời. - Họ Trương là vọng tộc ở Nam Dương, Lưu Biểu tuy giết cha con Trương Tiện, nhưng vẫn phải dùng người trong họ đó.

Trương Trọng Cảnh là chi hệ suy vi trong họ, dùng người này làm Thái thú chẳng những có thể mượn danh vọng của họ Trương, lại không phải lo lắng chuyện sau này ông ta lớn mạnh lên. Huống chi chiến trận ở Trường Sa khiến cho quan dân bị thương vong, lại gặp

https://thuviensach.vn

dịch bệnh hoành hành, số người chết do cảm nhiễm thương hàn lên đến gần một nửa. Trương Trọng Cảnh am hiểu y thuật, ngoài việc chính sự còn có thể làm nghề thuốc cứu giúp cho dân chúng.

Tào Tháo lại châm chọc nói thêm:

— Sách *Thuyết văn* có nói: "Y, là việc trị bệnh vậy." Nói thẳng ra chẳng qua chỉ là đám thợ vu y bách công[262] mà thôi, không phải là việc làm của người quân tử. Lưu Biểu dùng một kẻ không biết việc ấy vào làm Quận tướng, há có thể giúp yên ổn địa bàn, bảo vệ dân chúng? Dù cho ông ta có thể chữa được bệnh thương hàn, lẽ nào lại có thể chữa được những nỗi thống khổ trong thiên hạ?

Lâu Khuê đã từng gặp Trương Trọng Cảnh, tuyệt đối không phải là kẻ tầm thường như lời Tào Tháo nói, nhưng không tiện phản bác, chỉ nói thuận theo:

— Lưu Cảnh Thăng dùng người rất kém! Khi xưa lệnh cho Biệt giá Hàn Tung về kinh bái yết thiên tử, ngài biểu tấu cho ông ta làm Thái thú Linh Lăng. Sau khi Hàn Tung trở về liền bị Lưu Biểu nghi kỵ, trách mắng là kẻ thập thò đuôi lươn. Lần trước Quan Độ kịch chiến, Hàn Tung ra sức ngăn cản Lưu Biểu xuất binh, bị Lưu Biểu bắt bỏ ngục đến nay vẫn còn phải chịu cảnh lao tù khốn khổ. Lòng dạ hẹp hòi không nghe lời hay như thế, há có thể được mọi người ủng hộ? Mọi việc nội ngoại chẳng qua chỉ nhờ vào Sái Mạo, Khoái Việt mà thôi. Người Tương Dương đều nói Lưu Cảnh Thăng chẳng qua chỉ là ngồi không trên sảnh đường, còn hai họ Sái, Khoái mới là chủ nhân thực sự ở Kinh Châu.

Tào Tháo càng cười nhạt:

— Khi xưa Lưu Biểu một mình một ngựa đi nhận chức không có căn cơ gì, được hai nhà Sái, Khoái tương trợ mới đứng được vững chân. Giết Tô Đại, trừ Bối Vũ, kết giao với Hoàng Tổ, chiêu nạp các danh sĩ thanh lưu, họ đều lập được công lao lớn, Lưu Biểu sao có thể khống chế nổi nữa? Ta từ nhỏ đã quen biết với Sái Mạo, đó là kẻ rất có tâm kế. Nghe nói em gái Sái Mạo được gả cho Lưu Biểu làm tục huyền,

https://thuviensach.vn

kết nên mối thân tình lang cữu. Xã tắc trong thiên hạ bại hoại phần lớn là do ngoại thích can dự vào chính sự mà ra, dùng người kỵ nhất điểm này. Còn như Khoái Việt, năm xưa từng làm chức Tây tào duyện trong phủ của Hà Tiến, khi ấy Lưu Biểu còn phải nghe lời ông ta nữa kia!

Lâu Khuê giọng đầy cảm thán:

— Những kẻ như Viên Thiệu, Lưu Biểu tuy chiếm cứ một phương, nhưng đều dựa vào thế lực cường hào ủng hộ mà lập lên, duy chỉ có Mạnh Đức ngài là hạn chế thổ hào, tự nắm lấy quyền uy, thắng bại há lại tự dưng mà có!

Câu ấy khiến cho Tào Tháo vô cùng đắc ý. Hạn chế thổ hào, tự nắm uy quyền, nói thì dễ nhưng làm được mới khó. Chuyện làm phản của Trương Mạc, Trần Cung ở Duyện Châu trước đây khiến Tào Tháo tưởng chừng không còn chỗ đứng chân. Sự cường thịnh hôm nay phải trải qua muôn vàn gian khó mới có được. Tào Tháo quay lại nhìn Lâu Khuê, trầm mặc hồi lâu mới nói:

— Những bàn luận cao minh trong thiên hạ có nhiều điểm giống nhau, chúng ta đã xa cách nhiều năm mà trong lòng vẫn có nhiều điểm tương đồng vậy... Ngu huynh năm xưa mỗi khi gặp những chuyện không thể quyết định được, vẫn thích nghe kiến giải của đệ, bây giờ cũng thế. Trước mắt đang có một chuyện rất khó quyết định, xin phiền Tử Bá giải giúp có được chăng?

— Tại hạ không dám...

Tào Tháo không đợi ông ta khách sáo, liền nói luôn:

— Sau trận chiến Thương Đình, Viên Thiệu co về Hà Bắc, ta dẫn quân đến đánh, nửa năm vẫn chưa thắng được. Trong khi ấy, Lưu Biểu ở sau lưng ta bỏ tù Hàn Tung, thu nạp Lưu Bị, dường như có ý muốn làm loạn. Bây giờ ta nên tiến lên phía bắc thảo phạt Viên Thiệu, hay là nên xuống phía nam lấy Kinh Châu?

— Cái này... - Ý Lâu Khuê là muốn đánh lên phía bắc, nhưng lại không tiện nói ra. Một là mới vào Tào doanh còn chưa có một danh phận thực sự. Hai là ông ta từ Kinh Châu đến, nếu nói thẳng rằng Lưu

https://thuviensach.vn

Biểu vẫn chưa thể lấy được, tất khó tránh khỏi bị hiềm nghi là có ý bảo vệ người cũ.

Tào Tháo đã nhận ra cả:

— Đã nói nửa ngày rồi mà đệ vẫn chưa chịu thật lòng thật dạ với ta ư? Đã là bằng hữu cũ của ta, cũng nên làm hết chức trách của bằng hữu. Nói đúng nói sai đều không sao hết, quyền lựa chọn chẳng phải là ở ta ư? Ngu huynh chưa bao giờ oán trách ai vì việc nói năng. - Tào Tháo chỉ trời thề nguyền.

Lâu Khuê thấy Tào Tháo có thái độ như vậy, cũng yên tâm lên tiếng:

— Nên bắc tiến đánh Viên Thiệu.

— Vì sao?

— Uy danh trong thiên hạ không ai cao hơn họ Viên, môn sinh cố lại, của cải tiền tài chẳng đâu hơn được Hà Bắc. Minh công với Viên Thiệu đã đối đầu mấy năm nay, mới có chiến công ở Quan Độ, Thương Đình, chính nên nhân thế mà quét sạch gai góc, há có thể bỏ lỡ thời cơ? Còn Lưu Biểu kia ở đất Kinh, Tương, chính là nơi bốn bề chiến địa. Tây có Lưu Chương, đông có Tôn Quyền, nam có Sơn Việt[263]. Với tài của minh công muốn lấy cũng không khó, nhưng phía bắc chưa vững chắc, lấy gì để bảo toàn đây?

Tào Tháo liền nói:

— Tuy nói như vậy, nhưng trận thắng ở Quan Độ chẳng qua chỉ là vì bắc yếu mà nam mạnh, đem quân cố lấy chưa chắc đã dễ dàng thắng lợi... - Thực ra Tào Tháo cũng đã thử một lần, căn bản đánh không được Viên Thiệu.

— Thời gian trôi đi tất sẽ có thay đổi, nếu tại hạ là minh công thì sẽ lên phía bắc đóng quân ở Duyện Châu để sẵn sàng chiến đấu, chỉ cần Hà Bắc có biến cố gì đó thì lập tức đem quân qua sông đánh thẳng đến Nghiệp Thành! - Lâu Khuê nói rất say sưa, không hề ý thức rằng mình đã lại phạm phải tật cũ.

https://thuviensach.vn

Có thể nói đây là một lời thức tỉnh kẻ trong mộng. Mấy ngày nay Tuân Du, Quách Gia đều khuyên Tào Tháo trước hết lấy Hà Bắc, thậm chí là Tuân Úc đang ở Hứa Đô cũng gửi thư đến vì việc này. Nhưng điều thực sự làm Tào Tháo lay động chính là kế sách này của Lâu Khuê. Duyện Châu chỉ cách Hà Bắc một con sông, một chút động tĩnh là có thể biết ngay, thực sự là nơi rất tốt để ém quân sẵn sàng chờ đánh. Tào Tháo trong lòng đã hạ quyết tâm, nhưng vẫn ra vẻ dửng dưng nói:

— Cách này cũng rất khả thi. Kỳ thực từ lâu ta cũng đã tính đi Duyện Châu, đại chiến thắng lợi cũng nên vỗ về bách tính ở đó một chút, ngoài ra ta muốn tiện đường đi Thư Dương tế bái lăng mộ Kiều công. Đệ đến thật đúng lúc, ta sẽ viết một phong thư gọi cả Hứa Du đến, xưa chúng ta cùng nhận hậu ân của Kiều công, lẽ tất nhiên phải cùng đi bái tế.

— Thực là vẹn cả đôi đường, hay lắm, hay lắm! - Lâu Khuê vừa trình bày được cao luận của mình, trong lòng rất vui sướng.

— Cũng không còn sớm nữa, chúng ta về doanh thôi. - Tào Tháo ngoặt cương ngựa, - Về doanh ta sẽ chính thức phong cho đệ làm Biệt bộ tư mã. Nhưng giao chiến với Viên Thiệu sĩ tốt đã tử thương nhiều, từ trung quân trở xuống thiếu rất nhiều quân, e là chưa có nhiều quân sĩ để cấp cho đệ sai khiến. Đệ cùng với bọn Quách Gia cùng tham gia quân cơ, sau này chiêu mộ thêm quân sẽ quy về cho đệ thống lĩnh vậy.

Lâu Khuê không cam lòng:

— Mạnh Đức nói đùa đấy ư? Tư mã mà không có quân há chẳng phải là chức suông sao?

— Ha ha ha!... - Tào Tháo cười vang, - Cấp phát cho lương tiền, xây nhà ở Hứa Đô, ngu huynh há lại để cho đệ thiệt thòi? Quân lính sớm muộn cũng sẽ bổ sung cho đệ, chúng ta là bằng hữu cũ kia mà! - Nói đoạn liền vung roi quất ngựa đi trước.

Lâu Khuê không biết làm sao, đành cười nhăn nhó đi theo sau. Hai người dẫn theo đám quân hộ vệ về nơi đóng trại, còn cách cửa ải rất xa đã nghe phía trước có đám đông ầm ĩ. Thấp thoáng trông thấy mấy tên

https://thuviensach.vn

vệ binh đang vây lại ẩu đả kẻ nào đó, bên cạnh còn có một chiếc xe có ván sàn cũ kỹ, trên xe là một người y phục rách rưới đang ngồi. Tào Tháo chau mày, gọi Hứa Chử lại bảo:

— Ngươi chạy qua xem có chuyện gì, nếu là kẻ gian hay vi phạm thuế khóa thì đem giao cho nha huyện trị tội. Nếu là sĩ tốt vô cớ gây sự thì ta sẽ nghiêm khắc trừng phạt. Tụ tập trước cửa đại doanh đánh người, còn ra thể thống gì nữa!

Tào Tháo vốn không có thời gian để quan tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như vậy. Nhưng từ sau chiến thắng Quan Độ, sĩ tốt như cởi bỏ được gánh nặng, quân kỷ đã hơi lơ là, hôm nay có chuyện rối loạn như vậy, chính là dịp tốt để giết mấy tên lập lại kỷ cương, nhân đó Tào Tháo mới dừng ngựa lại trước viên môn, lạnh lùng nhìn thẳng vào đám đông, khiến mấy tên lính vừa đánh người sợ run như cầy sấy. Hứa Chử hỏi rõ nguyên do, quay về bẩm báo:

— Khải bẩm chúa công, quân sĩ không phải là vô cớ gây sự, mà là có kẻ mạo nhận thân thích nhà quan ạ!

— Nói láo! - Kẻ bị đánh nghe thấy Hứa Chử nói vậy, vội vàng bò dậy. - Ta rõ ràng là thân thích nhà quan, sao lại nói là mạo nhận?

Hứa Chử thấy hắn ta cứng cổ, định hạ lệnh bắt giam, Tào Tháo giơ tay ngăn lại, nhìn kỹ người đó: Đầu tóc bù xù, mặt mũi nhem nhuốc, tiết đầu xuân rét căm căm mà chỉ mặc độc chiếc áo đơn, rách rưới tả tơi lộ cả cánh tay đen đúa, không có dây lưng, chỉ buộc một sợi thừng ngang bụng, dưới chân thì đến đôi giày cũng không có. Trên chiếc xe kéo bên cạnh hình như là một bà lão, tóc bạc phất phơ, mặt mũi nhăn nheo, mặc cái áo bông rách bẩn thỉu, sợ quá chỉ cúi đầu không dám nhìn ai - rõ ràng là hai kẻ hành khất!

Tào Tháo lắc lắc đầu:

— Dân lưu tán không kế sinh nhai thì coi như cũng thôi, nhưng mạo nhận thân thích nhà quan thì thật là đáng ghét, hãy đem giao cho nha huyện trị tội. - Nói xong Tào Tháo không thèm để ý đến nữa, dong ngựa đi vào trong doanh.

https://thuviensach.vn

Tên cùng đinh kia vẫn còn muốn giải thích, nhưng đám binh lính đã xúm cả lại định trói, người ấy không chống lại được, chỉ một mực kêu to:

— Lão già kia thật to gan! Ta mà tìm được thúc phụ nói rõ cho ông ấy biết, ông ấy quyền cao chức trọng, không lấy mạng của lão mới lạ!

— Khoan đã! - Tào Tháo bỗng ghìm cương ngựa, quay sang nhìn kỹ tên cùng đinh bẩn thỉu ấy, khi đó mới nhận ra kỳ thực hắn vẫn còn ít tuổi, - Thả hắn ra... ngươi nói là lấy mạng của lão đây ư? Được thôi, vậy lão đây phải hỏi cho rõ ràng mới được, vị thúc thúc ấy của ngươi rốt cuộc là ai?

Tên cùng đinh ấy dường như đã bị đánh đến nổi khùng, chống nạnh hô to không biết sợ là gì:

— Lão hỏi đường thúc của ta hay là hỏi tộc thúc danh tiếng ngút trời của ta?

— Ồ? - Tào Tháo nghiến răng, - Ta đều muốn biết cả.

— Đường thúc nhà ta chính là Minh Đình hầu, Đô hộ Tướng quân Tào Tử Liêm; còn tộc thúc của ta chính là đương triều Tư không Tào Mạnh Đức!

Tào Tháo vừa tức vừa buồn cười:

— Nói như vậy ngươi chính là hậu duệ nhà công hầu rồi! Thế ngươi thấy lão đây là hạng người nào?

Quân lính thấy Tào Tháo rõ ràng không quen biết tên kia, tất cả đều bưng miệng cười.

Duy có Lâu Khuê là thầm chặc lưỡi: “Tào Mạnh Đức ơi là Tào Mạnh Đức, thân là bậc tể phụ đương triều lạ đi so đo với đám tiểu dân như vậy, sao ngài lại thành một người như thế chứ?”

Tên kia thấy Tào Tháo có ý châm chọc mình, lớn tiếng mắng lại:

— Ta thấy lão đúng là kẻ bụng dạ nhỏ nhen, thâm độc xảo quyệt, ghen ghét hiền tài, thực là một tên gian tặc vô lại!

https://thuviensach.vn

Hứa Chử biết Tào Tháo rất dễ nổi nóng, tên kia dám cuồng ngôn như thế, khó mà tránh khỏi bị muôn đao băm vằm, không đợi ra lệnh lập tức xông lên ấn cổ hắn xuống đất, quát lớn:

— To gan thật, dám nhục mạ Tào công, ngươi không muốn sống nữa ư?

Nào hay hắn ta không sợ hãi mà lại mừng rỡ, vùng vẫy kêu toáng lên:

— Ông ấy chính là Tào công ư?... Thúc phụ! Là cháu đây! Cháu là Hưu nhi đây... Thúc phụ không nhận ra cháu sao?...

Tào Tháo đang giận tím mặt vì bị hắn mắng mỏ, bỗng nghe thấy hai từ "Hưu nhi", chợt giật mình: Năm xưa con trai của tộc thúc Tào Đỉnh mất sớm, để lại một đứa con còn trong bụng mẹ đặt tên là Tào Hưu, cô nhi quả phụ khốn khổ qua ngày, sau lại gặp hồi chiến tranh loạn lạc, phải lánh nạn bên ngoài, người trong hương lý đều cho rằng họ đã chết. Chẳng lẽ tên trẻ tuổi kia chính là Tào Hưu? Nghĩ đến đó, Tào Tháo lại quay sang nhìn thật kỹ, nhưng trong ký ức của ông Tào Hưu chỉ là một đứa bé con, không thể nhận ra được là thực hay giả.

Đang lúc phân vân, bỗng thấy bà lão ngồi trên xe cất tiếng khóc rống lên:

— Thả con ta ra!... Các ngươi mau buông nó ra... Ối trời ơi!...

— Dừng tay! - Tào Tháo nhảy xuống ngựa, bước nhanh đến trước xe. Tuy bà lão đã tóc trắng phơ phơ, hình dung tiều tụy, nhưng nét mặt khi xưa vẫn nhận ra được, quả nhiên đúng là tẩu tẩu góa bụa của ông! - Ôi chao, lão tẩu tẩu của ta! Tẩu, tẩu... vẫn còn sống ư!

Bà lão sợ hãi đến mụ người, lấy tay áo che mặt run run rẩy rẩy. Tào Tháo gỡ tay bà ta ra:

— Tẩu nhìn lại ta đi, ta là A Man đây!

— Ôi... - Bà lão kêu to một tiếng, rồi phủ phục xuống khóc lóc, - Đúng là ông trời có mắt, tổ tông phù hộ, cuối cùng con cũng gặp được thân nhân rồi... Vong phu con đúng là không có phúc, không có mắt rồi...

https://thuviensach.vn

Bà già nghèo khổ chẳng biết lễ giáo, Tào Tháo sợ mọi người trông thấy chê cười, vội khuyên:

— Lão tẩu, nín đi nín đi, về quê gặp lại họ hàng, phải vui mới đúng chứ!

Tào Hưu quỳ xụp xuống đất, lết gối đến trước Tào Tháo:

— Thúc phụ đại nhân, cháu là Hưu nhi, là Hưu nhi đây! Cháu khi nãy vô lễ, xin được chuộc tội với người! - Vừa nói Tào Hưu vừa dập đầu.

— Đứa cháu đáng thương của ta... - Tào Tháo vội vàng ôm chầm lấy hắn. - Mẹ con cháu đã đi đâu, để cho thúc bá trong tộc đều rất thương nhớ. Lão thúc Tào Cảnh Tiết của ta chỉ có một mình cháu, nếu lại chết ở đất khách quê người, há chẳng phải khiến lão thúc của ta tuyệt tự ư?

Tào Hưu vừa khóc vừa nói:

— Năm xưa quân Đổng Trác cướp bóc Dự Châu, mẫu thân phải dắt cháu chạy đến nhà bà ngoại ở huyện bên, nào ngờ cả nhà bà ngoại cháu đều bị hại hết, đến nhà cửa cũng bị quân Tây Lương đốt trụi. Lại có bọn sơn tặc thảo khấu nhân loạn cướp bóc, mẫu thân cháu sợ hãi không còn đường nào khác, phải theo đám lưu dân chạy xuống phía nam, từ đó xa cách quê hương. Đến vùng Nam Dương rồi, Viên Thuật lại bắt lính khắp nơi, mẫu thân sợ cháu bị hại, lại men theo bờ Trường Giang xuôi xuống Hoài Nam, hai mẹ con phải ăn xin sống qua ngày, gặp phải năm mất mùa, đến rau dại cũng không có mà ăn, thế rồi lại qua sông chạy đến Ngô Quận, may mắn gặp được một ông quan tốt bụng, nhận mẹ con cháu vào nha môn quận nha, cháu thì làm bộc đồng, còn mẫu thân thi may vá cho họ, nhưng cũng chỉ đủ miếng ăn mà thôi.

Tào Tháo thấy mẫu tử hai người họ gặp nhiều khốn khổ như vậy, không ngăn được nước mắt:

— Cháu ơi là cháu, sao không đến tìm thúc phụ?

— Binh hỏa loạn lạc, đường đi không thông, cháu đâu biết thúc phụ ở chỗ nào! Qua mấy năm sau, được biết thúc phụ nghênh đón

https://thuviensach.vn

thánh giá lập lại triều đình, nhưng đất Giang Đông năm nào cũng đánh nhau, muốn về cũng không thể về được. Mẹ con cháu ở nơi đất khách lại không dám để lộ với người ngoài về quan hệ với thúc phụ, - Tào Hưu nói đến đó càng thấy đau lòng, - Tổ phụ cháu khi còn tại thế mới hiển quý làm sao, trên vách đại đường ở nha môn Ngô Quận vẫn còn bức họa lão nhân gia đấy! Mẹ con cháu mỗi khi nhớ nhà chỉ biết quỳ trước bức họa ông mà khóc...

Tào Tháo chợt nhói lòng, tứ thúc Tào Đỉnh - Tào Cảnh Tiết từng làm chức Thái thú Ngô Quận, nhưng ông ấy cũng không phải là vị quan tốt cho lắm, tham ô hối lộ, liên tục bị đàn hặc. Không ngờ sau khi ông ấy chết nhiều năm, con dâu cháu chắt phải để cho người ta sai khiến, chịu đủ khổ sở ở nơi ông ấy làm việc ác trước đây, rồi hằng ngày đến trước bức họa ông cho ông nhìn thấy! Đó lẽ nào lại là một sự báo ứng...

Tào Hưu gạt nước mắt, cắn răng run rẩy nói:

— Mẹ con cháu chỉ biết nhẫn nhịn, nhẫn nhịn cho tới khi Tôn Sách bị hành thích, Tôn Quyền lên kế vị, đất Giang Đông thu quân mới dám trở về. Muôn vàn khó khăn cũng không sợ gì, nhưng chân của mẫu thân cháu...

Tào Tháo khi ấy mới chú ý, lão tẩu từ nãy đến giờ vẫn cứ ngồi trên xe, quân lính đánh con mình cũng không thấy bà ấy động đậy gì.

— Lão tẩu, lão tẩu làm sao...

— Liệt rồi! - Bà lão đập đập lên sàn xe. - Ngô Quận nóng ẩm, không phục thủy thổ, ngày ngày tôi làm việc giặt giũ, hai chân giờ thành tàn phế rồi. Khốn khổ thằng bé, phải bỏ hết số tiền lộ phí ra mới mua được cái xe cũ này, xa xôi ngàn dặm kéo tôi về đây... Đứa con hiếu thảo của tôi...

Nghe đến đó, Tào Tháo vô cùng xúc động, nhìn chăm chăm vào Tào Hưu - Đứa bé này tuy y phục rách rưới, mặt mũi nhem nhuốc, nhưng trong ánh mắt rõ ràng lộ lên một khí chất quả cảm, cương nghị. Một mình vất vả đưa được mẹ già từ Ngô Quận về đến huyện Tiêu quê nhà, đó thực là một nghị lực phi thường, một hiếu tâm vô cùng! Nỗi

https://thuviensach.vn

khổ trong đời người ta không gì bằng loạn li, lúc ra đi mẹ ẵm con thơ còn nhỏ dại, khi trở về thì con kéo mẹ tàn phế... Tào Tháo đứng lặng hồi lâu, xoa đầu Tào Hưu nói:

— Cháu đúng là con ngựa câu ngàn dặm của Tào gia ta! Tự cổ trung thần vốn từ những hiếu tử mà ra, ngày sau con tất sẽ làm nên đại nghiệp!

Hai mẹ con Tào Hưu phục trước xe khóc thật lâu, Tào Tháo đưa họ vào trong doanh cho cơm ăn áo mặc, rồi vội gọi Tào Hồng đến, thúc điệt nhận nhau lại một phen mừng mừng tủi tủi. Mẹ con Tào Hưu xa quê đã nhiều năm, điền sản đã hoang phế từ lâu, Tào Tháo liền giữ họ lại ở nhà mình, chọn hơn mười nữ tì giỏi giang tài cán cho hầu hạ tẩu tẩu, lại dặn dò bọn thuộc hạ lấy lễ công tử mà đối đãi với Tào Hưu, tất cả mọi chuyện ăn mặc chi dùng không khác gì Tào Phi. Hai nhà Tào gia, Hạ Hầu gia yến ẩm mấy ngày, mừng vui đoàn tụ, dân chúng huyện Tiều được ơn huệ của triều đình cũng đều hớn hở vui mừng.

Độ một tháng, lại có quân báo của Thái thú Nhữ Nam Mãn Sủng báo tin bọn dư đảng phản tặc trong địa bàn đã bị tiễu trừ hoàn toàn, thủ cấp của Lưu Tích, Cung Đô đã được đưa đến kinh sư báo công, các tướng dẹp loạn là Vu Cấm, Nhạc Tiến đều dẫn quân về triều. Chuyến về quê của Tào Tháo cũng kết thúc ở đó, sau đó tiếp tục dẫn quân lên Duyện Châu ở phía bắc, đợi thời cơ tiến lên Hà Bắc một lần nữa chinh thảo Viên Thiệu.

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 84

Viên Thiệu qua đời, Tào Tháo bớt một mối họa lớn vẫn canh cánh trong lòng

Tế bái Kiều Huyền

Cách huyện Tuy Dương năm dặm về phía bắc, phong cảnh tươi đẹp, rừng cây rậm rạp, tùng bách xum xuê. Gần ngay đó là con sông Tuy Thủy nước chảy lững lờ, tiếng sóng rì rào, tiếng chim ríu rít, ai đến nơi này rồi cũng thấy lòng mình thư thái hẳn. Giữa vùng tùng xanh bách biếc ấy, một tòa lăng mộ được dựng cao, ấy là nơi an giấc ngàn thu của tiền triều Thái úy Kiều Huyền. Với Tào Tháo, Kiều Huyền không chỉ là người thầy đầu tiên dẫn bước ông trên con đường sĩ hoạn mà còn là một người bạn vong niên. Những hậu đãi và ân đức trước đây của Kiều Huyền suốt đời Tào Tháo không bao giờ quên. Vì vậy trên đường lên phía bắc đến Duyện Châu, Tào Tháo đã chủ ý đi vòng qua lối Tuy Dương để đến bái tế Kiều Huyền.

Quan lại ở địa phương đã quét dọn lăng mộ sạch sẽ chu đáo, bày biện sẵn hương án, đỉnh đồng, đồ tế phẩm theo lễ thái lao[264]. Tào Tháo đích thân dâng hương, làm chủ tế. Lâu Khuê, Hứa Du bưng rượu tế, lại có con trai Kiều Huyền là Kiều Vũ cùng đứng hầu bên cạnh làm bồi tế. Những duyện thuộc trong mạc phủ và những bộ tướng trong quân cũng dập đầu bái lạy theo. Tào Tháo đã soạn sẵn một bài điếu văn, sai người mới nhận chức ký thất[265] là Lưu Trinh đọc to trước lăng mộ:

https://thuviensach.vn

Cố Thái úy Kiều công, sinh ra đã sẵn có đức sáng, rộng lòng bao dung yêu thương mọi người. Quốc gia vẫn nhớ cầu minh huấn, kẻ sĩ còn ghi khắc lời răn. Đã từ lâu hồn về cõi u linh, thân chôn vùi cát bụi. Ta từ ấu thơ đã được gần gũi nơi điện đường, mang theo cái tư chất ngu độn, mà được bậc đại quân tử dung nạp. Ta được tăng thêm vinh dự vẻ vang, là nhờ sự giúp đỡ của ngài. Có khác chi Trọng Ni tự nói rằng không được bằng Nhan Hồi, Lý Sinh khen ngợi cho Giả Phục vậy. Câu "Kẻ sĩ chết vì người tri kỷ", ta vẫn thường ghi nhớ không quên. Ngài lại từng thung dung mà hẹn với ta rằng: "Sau khi chết rồi, nếu có tiện đường qua trước mộ, mà không đem đấu rượu con gà tế bái cho ta, thì xe đi ba bước bị đau bụng chớ trách." Tuy khi ấy chỉ là câu đùa bỡn, nhưng nếu chẳng phải là chỗ chí thân chí cốt, làm sao nói ra câu như vậy được? Hôm nay tế bái cho ngài, chẳng phải là sợ ngài giận mà khiến ta sinh tật, mà chính là nhớ đến giao tình của ngài khi xưa, trong lòng vô cùng sầu thảm. Tháo phụng mệnh đông chinh, đóng quân ở quê hương bên cạnh, nhìn lên phía bắc thấy quê cũ của ngài, trong lòng chợt nhớ đến phần mộ của ngài. Đem chút lễ bạc đến đây tế tự, xin ngài thượng hưởng.

Điếu văn sang sảng đọc xong, Tào Tháo cầm một chung rượu rưới xuống trước lăng mộ:

— Phục duy thượng hưởng[266], muôn đời nhớ ơn... Vãn bối còn phải hành quân, không dám quấy rầy thêm giấc ngủ của lão ngài nữa, xin được từ biệt. - Rồi lại cung kính vái dài một vái, đoạn dẫn mọi người ra khỏi rừng.

Lâu Khuê vuốt râu than thở nói:

— Lão nhân gia trọn đời danh giá được khen ngợi khắp trong triều ngoài nội, rốt cuộc cũng chỉ làm bạn với khoảnh núi rừng này. Đã có lúc ta từng nghĩ, người ta phấn đấu cả đời rốt cuộc là được cái gì...

— Đừng nghĩ nữa. - Tào Tháo vừa đi vừa nói. - Thiên hạ còn chưa bình yên, há có thể không ốm mà rên như vậy? Hãy nên nghĩ xem làm

https://thuviensach.vn

thế nào để kế thừa được di nguyện của lão nhân gia, làm thế nào để phục hưng Hán thất, yên định lê dân.

Hứa Du đi bên cạnh nói chen vào:

— Mạnh Đức, Tử Bá các ngài nói xem, trong chúng ta ai giống lão nhân gia nhất đây?

— Cái ấy còn phải hỏi, tất nhiên là Mạnh Đức rồi. - Lâu Khuê thuận miệng đáp.

— Cũng chưa phải. - Hứa Du cười ha hả, - Nếu nói đến tài đối địch với người Khương, cầm quân đánh trận, tất nhiên Mạnh Đức là hơn cả. Nhưng nếu luận về khí khái phi phàm, Tử Bá huynh cũng rất được chân truyền vậy!

Lâu Khuê cũng cười theo:

— Nếu nói như vậy, tính khôi hài hóm hỉnh của lão nhân gia có thể nói là đã truyền thụ được cho Hứa Tử Viễn huynh rồi, ba người chúng ta mỗi người được một điểm vậy.

— Các ngài còn quên mất một người, - Tào Tháo quay lại nói, - Nếu nói đến chuyện coi thường danh lợi thì ai giống lão nhân gia hơn Vương Tử Văn đây?

Ông vừa nhắc đến Vương Tuấn thì Lâu Khuê, Hứa Du đều lặng im không nói. Nếu nói đến việc hiếu kính với Kiều Huyền, thực ra bọn họ đều không thể so được với Vương Tuấn, tòa lăng mộ này chính do Vương Tuấn cùng với Kiều gia xây dựng nên. Chỉ vì Vương Tuấn cam lòng sống đến già ở chốn lâm tuyền tu thân vô vi, làm một bậc ẩn sĩ bế môn ở quận Vũ Lăng, Kinh Châu. Bách tính cảm vì sự hiền đức của Vương Tuấn mà có tới hơn trăm hộ tự nguyện đi theo. Vương Tuấn chẳng những không nhận chức quan Lưu Biểu trao cho, mà ngay cả Tào Tháo đem mệnh lệnh của thiên tử trưng vời ra làm chức Thượng thư, Vương Tuấn cũng không đến. Buổi tế bái Kiều Huyền hôm nay chỉ thiếu có Vương Tử Văn, không thể không nói là một sự đáng tiếc vô cùng.

https://thuviensach.vn

Kiều Vũ - con của Kiều Huyền đi cuối cùng, thấy bọn họ đều có ý buồn rầu, bèn tiến lên nói:

— Tào công bất tất phải đau lòng, Lưu Biểu không có tài xưng bá một phương. Sẽ có ngày thu phục được đất Kinh Tương, ngài với Tử Văn vẫn còn có ngày tái ngộ vậy.

— Chỉ mong được như lời huynh trưởng nói. - Tào Tháo ngửa mặt mà than.

Kiều Vũ lại cung kính nói:

— Tào công và liệt vị đại nhân đến đây bái tế gia phụ, tại hạ vô cùng vinh hạnh. Nhưng lễ thái lao là dành cho triều đình tế tự tiên vương. Hôm nay Tào công đem dùng tế lễ cho gia phụ, tại hạ thực sự xấu hổ vô cùng. - Kiều Vũ tuổi đã quá ngũ tuần, là một người trung hậu biết giữ bổn phận, nên cảm thấy việc tế lễ hôm nay đã hơi tiếm vượt.

Tào Tháo lại không hề bận tâm:

— Ha ha ha! Lão nhân gia khi còn sống có nói đùa với ta rằng sau khi ngài tạ thế, nếu ta có tiện đường đi ngang qua mộ ngài mà không đem gà béo rượu ngon cúng tế một phen, thì xe đi qua ba bước sẽ làm cho ta bị đau bụng! Bây giờ Tào mỗ ta đã hiển đạt rồi, lão nhân gia muốn gà béo rượu ngon, nhưng ta phải tặng cho ngài đại lễ thái lao. “Không trái không hại, ít người không theo. Người cho trái đào, tạ người trái mận.” Đó cũng là tấm tình cảm kích của tiểu đệ, Kiều huynh không cần bận tâm. - Tào Tháo không cho việc tiếm vượt lễ chế có gì là quan trọng cả, người khác tất nhiên không dám truy cứu, Kiều Vũ vội vàng gật đầu.

Trong lúc nói chuyện, mọi người đã ra khỏi rừng, đại đội binh mã sắp hàng chờ sẵn bên đường cái quan, Tào Phi dắt ngựa lại cho phụ thân. Lâu Khuê, Hứa Du cùng chắp tay thi lễ:

— Mời chúa công lên ngựa. - Ở vị trí là bằng hữu cũ trước đây, chỗ riêng tư thì gọi nhau bằng tên tự, nhưng trước mặt mọi người đều xưng hô là chúa công, hai người bọn họ phải giữ cho đúng khoảng cách.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo vẫy tay ra hiệu cho bọn họ lui xuống, quay sang Tào Phi gật gật đầu:

— Tên Lưu Trinh mà con tiến cử bừa đó cũng có thể coi là một nhân tài đấy. Văn chương phóng khoáng không kém gì Lộ Túy, Phồn Khâm. Hôm nay đọc văn tế cũng rất ra dáng. Có thể giao lưu với những bằng hữu như vậy, coi như con cũng có tiến bộ rồi.

Tào Phi chẳng mấy khi được Tào Tháo khen ngợi, sung sướng ra mặt, đỡ phụ thân lên lưng ngựa, trong lòng đã có dự định: "Phụ thân vốn thích văn chương thơ phú, từ nay về sau ta sẽ phải dày công rèn luyện!"

— Hạ quan kính tiễn Tào công! - Kiều Vũ cùng các quan viên huyện Tuy Dương cùng bái biệt Tào Tháo.

— Đứng dậy đi! - Tào Tháo lại quay sang nhìn Kiều Vũ, - Ta bận rộn nhiều việc cũng không nhớ rõ, Kiều huynh hiện đang làm chức quan gì vậy?

— Tại hạ hiện làm chức Tòng sự Dự Châu. - Kiều Vũ tuy trung hậu từng trải, nhưng tài năng không có gì xuất chúng.

Tào Tháo nghĩ ngợi hồi lâu, rồi mỉm cười nói:

— Từ sau khi Lưu Bị làm phản, Nhậm Thành tướng My Phương cũng đi theo hắn, hiện chức ấy vẫn còn để trống. Ta sẽ sai Tuân lệnh quân thảo chiếu mệnh cho Kiều huynh bổ khuyết vào chức này.

Từ một chân thuộc lại ở Dự Châu nhảy luôn lên chức quận thú lương hai ngàn thạch, không biết đã vượt qua bao nhiêu cấp trung gian, Kiều Vũ vội vàng từ chối:

— Tại hạ có tài đức gì mà nhận được đề bạt như vậy, xin minh công hãy thu lại mệnh lệnh...

— Kiều huynh không cần phải từ chối, huynh từng trải đã nhiều, rất xứng đáng với vị trí ấy. Huống chi khi xưa Kiều công còn tại thế từng đem chuyện thê tử phó thác cho ta, đó cũng là chút tấm lòng của ta. Gia cảnh nhà huynh trưởng vẫn tốt chứ?

Kiều Vũ chắp tay nói:

https://thuviensach.vn

— Nhờ phúc của Kiều Công, mọi việc vẫn được như ý, chỉ có hai tiểu muội là chưa được trở về.

Kiều Huyền cuối đời sinh hạ được hai người con gái song sinh, đều đẹp như hoa, người trong vùng yêu mến gọi là Đại Kiều và Tiểu Kiều. Năm xưa hai người theo cha về ẩn cư ở Giang Hoài, gặp khi binh đao loạn lạc, bị quân Giang Đông bắt đi. Tôn Sách thấy hai người thì rất ưng ý, lấy Đại Kiều làm vợ chính thất, lại đem Tiểu Kiều gả cho ái tướng là Chu Du. Tôn lang, Chu lang đều là nhân tài tuấn kiệt, chị em Kiều gia lưu lạc ở đất Giang Đông, không ngờ trong rủi có may lại lấy được người chồng rất xứng tâm. Chỉ có điều Tôn Sách bị hành thích qua đời, Đại Kiều tuổi còn trẻ đã phải ở góa, lại thêm nam bắc cách trở, thời cuộc gian nan, không có cách nào quay về phía bắc để đoàn tụ với huynh trưởng, đành cùng con là Tôn Thiệu sống cô đơn qua ngày.

Tào Tháo cười nhạt nói:

— Họ Tôn ở Giang Đông đã không còn uy phong như trước, đợi ta bình định đất Hà Bắc xong, sẽ có ngày dong quân xuống cho ngựa uống nước Trường Giang, thay huynh trưởng đón lệnh muội về... - Trong đầu Tào Tháo bỗng nhớ lại, hai vị muội muội này từ nhỏ đã vô cùng xinh đẹp, không biết bây giờ dung mạo ra sao?

Tào Tháo đang nghĩ ngợi miên man, chợt phía sau vang lên những tiếng cười giòn giã, quay lại nhìn, hóa ra là các công tử Tào Phi, Tào Chân, Tào Thực cùng đám đông các bộ tướng đang vây lấy Trung quân Hiệu úy Vương Trung chỉ chỉ trỏ trỏ, ai nấy đều vui cười nghiêng ngả. Trong quân điều lệ rất nghiêm, quân sĩ không được tùy tiện cười đùa, Tào Tháo đang định hỏi xem có chuyện gì, chợt thấy trên ngựa của Vương Trung buộc một cái đầu lâu, cũng bật cười khanh khách.

Vương Trung vốn là nhân sĩ đất Kinh Triệu, tuổi mới hơn ba mươi nhưng đi theo Tào Tháo từ rất sớm. Ông ta vốn xuất thân là đình trưởng ở Quan Trung, lúc thiên hạ đại loạn, bèn dẫn theo một đội quân nửa lính nửa phỉ chạy xuống Vũ Quan ở phía nam hành nghề cướp bóc, vào năm mất mùa đói kém không cướp được lương ăn, chúng còn tàn sát ăn

https://thuviensach.vn

thịt cả lưu dân. Sau Vương Trung ra Vũ Quan gặp đúng lúc Lâu Khuê thay Lưu Biểu đến chiêu tập sĩ nhân lánh nạn, ông ta chẳng những không theo, còn tập kích Lâu Khuê cướp đi rất nhiều tài vật, sau đó mới chạy lên phía bắc theo về Hứa Đô. Khắp trong Tào doanh mọi người đều biết ông ta từng ăn thịt người, nên khi nãy không biết kẻ nào nghĩ ra trò trêu chọc này, nhân lúc bái tế Kiều Huyền lấy trộm túi lương khô treo bên yên ngựa của Vương Trung, lại lấy một cái đầu lâu buộc vào đó. Chúng binh tướng nhìn thấy sao mà không buồn cười cho được?

Vương Trung xấu hổ đỏ bừng mặt, mắt trợn tròn như muốn lộn ra ngoài, giậm chân mắng:

— Kẻ nào dám làm vậy? Có giỏi đứng ra đây cho ông xem!

Tào Tháo vội nín cười, lấy lại vẻ nghiêm nghị nói:

— Giữa chốn ba quân, kẻ nào vô lễ như thế, còn không mau nhận lỗi với Vương tướng quân? Bằng không chịu bước ra lão phu sẽ nghiêm trị. - Vừa nói Tào Tháo vừa nhìn đám con của mình - đám tiểu tử này cười khoái trá nhất, chắc tám phần là do bọn chúng làm rồi.

Quả nhiên Tào Chương, Tào Thực cười ha hả đẩy một tên bộc đồng gầy còm ra. Kẻ ấy quỳ thụp xuống đất:

— Xin chúa công thứ tội, là chư vị công tử sai tiểu nhân trêu đùa Vương tướng quân đấy ạ.

— Hừ! Trêu đùa cũng phải có chừng mực... Đầu lâu kia lấy ở đâu ra?

Tên bộc đồng cố nhịn cười đáp:

— Người có giàu nghèo, ngói có âm dương. Ngài bái tế Kiều công có lăng tẩm tôn nghiêm, nhưng bên đường đầy rẫy mồ hoang không người coi sóc, xương trắng phơi cả ra. Tiện tay nhặt một cái đầu lâu có khó gì ạ?

Tên tiểu tử này nói năng rắn rỏi, không hề có ý kính sợ với Tào Tháo. Phàm là kẻ dưới đâu có chuyện đáp lời chủ như vậy, còn có quy củ gì nữa không? Tào Tháo nghe xong rất giận, định sai người nọc ra đánh cho một trận thật đau, nào hay nhìn kỹ, thấy tên tiểu tử này dường

https://thuviensach.vn

như chưa tới hai mươi, vóc dáng gầy gò quắt queo, mũi hin má hóp, tuy mặc trang phục của kẻ dưới nhưng căn bản không phải là người trong phủ. Ông càng nổi giận hơn:

— Ngươi là ai? Sao ta chưa trông thấy bao giờ?

Kẻ ấy hàm hồ đáp lại:

— Tiểu nhân là người hầu của công tử.

— Nói láo! Người trong phủ lão phu há lại không biết? Nếu không nói thật ta sẽ ghép ngươi vào tội gián điệp mà xử phạt!

Tên tiểu tử ấy đúng là miệng lưỡi gang thép:

— Tiểu nhân không phải là gián điệp, mà là người hầu trong phủ của ngài!

— Vẫn còn ngoan cố? - Tào Tháo đã giận đến nỗi râu ria dựng ngược.

— Có lẽ là ngài không nhớ ra chăng? - Hắn vẫn dám nói thêm.

Các công tử trái lại biết rất rõ về hắn, thấy chuyện này bại lộ thì tính mạng hắn khó toàn, vội nhất loạt quỳ xuống:

— Xin phụ thân khai ân, vị huynh đệ này chính là bằng hữu cũ của chúng con ở quê nhà, tên là Chu Thước.

— Chu Thước? - Tào Tháo đảo mắt, chợt nhớ đến chuyện Tào Phi xin xỏ lần trước, chắc hẳn là bọn chúng không được đồng ý nhưng vẫn đem theo tên tiểu tử này trà trộn vào đám bộc đồng dẫn theo từ huyện Tiêu đến đây. Quay đầu lại nhìn Tào Phi, thấy cậu ta đã sợ hãi đến tái mặt. Tào Tháo vẫn không tha, - Ngươi to gan thật! Dám làm chuyện dối trá này trước mắt ta, ta đã có gia pháp để trừng trị ngươi!

Tào Phi còn chưa kịp nói gì, Chu Thước đã đứng dậy, vung cánh tay gầy gò, vỗ lên cái ngực gầy giơ xương kêu to:

— Minh công bất tất làm khó công tử, là do tiểu nhân không biết xấu hổ tự bám theo đến đây. Nếu ngài thấy tiểu nhân không thuận mắt, xin cho một đao phanh thây tiểu nhân đi là xong, công tử cũng không làm gì nên tội, chuyện này không liên quan đến công tử. Ngài muốn đánh muốn mắng, tiểu nhân xin chịu hết!

https://thuviensach.vn

Tào Tháo từ khi đắc chí đến nay, chưa từng có kẻ nào dám đối đáp với mình như vậy, bèn giận dữ lớn tiếng mắng:

— Hừ! Tên nhãi ranh ngươi mà cũng dám nói lý với ta? Ta dạy dỗ con ta trước, rồi phanh thây ngươi cũng chưa muộn!

Chúng tướng thấy Tào Tháo muốn trách phạt con, lý nào lại dám đứng nhìn, lũ lượt đứng ra xin xỏ giúp. Ngay cả Vương Trung cũng nói:

— Xin chúa công bớt giận. Công tử chẳng phải cũng là quý mến hương lý, thay mặt ngài mà làm việc tốt ư? Trẻ con ở thôn quê còn chưa hiểu chuyện, khó tránh khỏi nói mấy câu không phải, ngài đại nhân đại lượng, sao có thể chấp bọn chúng được? Xin chúa công khai ân tha cho!

Nể mặt mọi người, Tào Tháo thất vọng trừng mắt nhìn Tào Phi:

— Vừa nãy ta đã khen nhầm ngươi mấy câu, rốt cuộc ngươi vẫn là đồ bỏ đi! Chuyện này ta tạm cho qua, về sau ngươi hãy liệu đấy! - Tào Tháo nói một hồi khiến Tào Phi lủi mãi ra tận đằng xa. - Tên tiểu tử họ Chu kia, ngươi hãy cút về cho ta! Trong phủ lão phu không có chỗ cho những kẻ vô lễ ngông cuồng như ngươi.

Trong các tướng, Vương Trung là người ít tuổi nhất, mấy hôm nay vẫn luôn đi cùng bọn Tào Phi, Tào Chân, cũng có ý muốn xu phụ, bèn giả bộ làm người tốt đến cùng:

— Thôi thôi! Tên tiểu tử này đã đi theo xa thế này, xin chúa công chớ đuổi nó đi. Nó cũng là đồng hương với chúa công, đuổi nó về há chẳng phải làm mất mặt ngài ư?

Tào Tháo liếc nhìn Vương Trung:

— Tên tiểu tử này ương bướng vô cùng, khi nãy chẳng phải nó đã đùa bỡn ngươi ư?

— Chuyện ấy có gì đâu? - Vương Trung vỗ vỗ lên cái đầu lâu trên ngựa, cười cợt nói, - Mạt tướng trước đây đã từng ăn thịt người, cũng chẳng trách mọi người trêu đùa. Lát nữa hành quân, mạt tướng vừa đi

https://thuviensach.vn

vừa gặm cái đầu lâu này cũng đỡ buồn! - Thấy Vương Trung làm bộ lợn chết không sợ nước sôi, ai nấy đều ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Tào Tháo cũng cười nói:

— Trong phủ lão phu không cần một tên nô tài vô lễ như hắn.

— Mạt tướng cần, mạt tướng cần! - Vương Trung túm luôn lấy Chu Thước. - Mạt tướng lại thích tên khốn kiếp này! Cho hắn vào làm lính trong doanh của mạt tướng rất phù hợp. Đến chúa công mà hắn cũng không sợ, thì có sợ gì quân địch?

Mọi người lại cười ầm cả lên, nhưng không ai nhận ra ý a dua với Tào Phi của hắn.

— Có một tướng quân như ngươi mới có một tên lính như hắn, tùy ngươi vậy. - Tào Tháo cũng không so đo nữa, giật cương ngựa lại dặn dò, - Cũng không còn sớm nữa, mau lên đường thôi.

Quân lệnh lần lượt được truyền đi, không lâu sau, tiền đội đã sẵn sàng cất quân, Tào Tháo dẫn đầu tướng sĩ trung quân, xe ngựa của các phu nhân và công tử đi sát ngay sau. Vương Trung lựa lúc rảnh rỗi từ hậu quân chen lên trước, ghé sát đến bên Tào Phi:

— Công tử đừng lo lắng. Minh công xưa nay thẳng tính nóng nảy, mắng xong rồi cũng không để bụng đâu.

— Khi nãy may nhờ tướng quân giúp cho. - Tào Phi vội cảm tạ.

— Mạt tướng có thể dốc sức vì công tử, thật vô cùng vinh hạnh, - Vương Trung cười nịnh, - Tiểu huynh đệ họ Chu đi theo công tử cũng rất khá, mạt tướng há lại để cho hắn làm một tên lính tầm thường? Hãy tạm để làm một chân quân lại trong doanh mạt tướng, sau này sẽ tìm cơ hội cho hắn lập công. Mạt tướng đảm bảo không đến ba năm nhất định sẽ cho hắn làm một chân tư mã, sắp đặt như vậy, công tử thấy có được không?

— Đa tạ, đa tạ... - Tào Phi chắp tay mãi, trong lòng thầm tính toán, nếu như có được vài bằng hữu trong quân, thật không còn gì bằng.

https://thuviensach.vn

Nghiệp Thành đại tang

Tào Tháo không hề biết rằng trong khi ông rời Tuy Dương lên Duyện Châu thì Viên Thiệu - vị bằng hữu cũ và cũng là đối thủ của mình đã đi đến những giây phút cuối của cuộc đời.

Thực ra từ sau chiến bại ở Thương Đình, sức khỏe của Viên Thiệu đã ngày một giảm sút, tuy một năm nay ông cố gắng gượng điều binh khiển tướng, nhưng đó chẳng qua chỉ là được chống đỡ bởi tính cố chấp và lòng kiêu ngạo nên mới không bị gục ngã. Đến khi Tào Tháo lui về Hà Nam rồi, Viên Thiệu cuối cùng đã đổ bệnh không thể dậy được nữa, tất cả thuốc thang đều vô tác dụng, dần dần bệnh đã vào đến cao hoang...

Một ngày tháng Năm, năm Kiến An thứ bảy (năm 202 sau Công Nguyên), sau một thời gian nằm bệnh lâu ngày, Viên Thiệu bỗng cảm thấy tinh thần đỡ hơn một chút, toàn thân nhẹ nhõm, nỗi buồn bực chất chứa trong lòng bấy lâu cũng đã vơi đi rất nhiều. Đám thê thiếp và bộc tòng thấy Viên Thiệu ăn thêm được nửa bát cháo nhỏ so với bình thường đều nhao nhao chúc mừng, Viên Thiệu cũng nở một nụ cười vốn vắng bóng lâu nay với họ.

Cười thì cười vậy, nhưng vốn là người biết nhiều hiểu rộng, trong lòng Viên Thiệu rất rõ, đây có lẽ cũng giống khoảnh khắc sáng bừng trước khi tắt của ngọn nến. Lưu thị - vợ của Viên Thiệu - đã âm thầm sai người chuẩn bị sẵn quan quách và đi tìm đất đặt mộ. Ba con trai cũng kín đáo dặn dò người ở may áo tang, để tránh khi việc đến chân lại bối rối. Đừng tưởng Viên Thiệu nằm im trên giường không biết gì, những chuyện ấy ông đều biết cả. Mảnh đất Hà Bắc này Viên Thiệu đã phải vất vả phấn đấu mới có được, tất cả mọi người, mọi việc trên đất này Viên Thiệu đều hiểu rất rõ, rõ như chính cơ thể mình vậy.

Chính vì Viên Thiệu có thể dự cảm được rằng sau khi mình chết sẽ xảy ra chuyện gì, nên ông thấy cần phải dặn dò kỹ lưỡng mọi việc trước khi nhắm mắt xuôi tay. Nhân hôm nay tinh thần thoải mái, Viên Thiệu

https://thuviensach.vn

liền sai cả ba con trai đi gọi những quan viên chủ chốt trong quân đội và châu phủ đến, còn chú ý dặn dò các con nói năng phải khách khí, lễ nghi phải chu đáo với họ. Đợi các con đi rồi, Viên Thiệu lại bảo người hầu tắm gội, thay y phục cho mình, cố gắng lấy lại thần thái như trước đây, thậm chí còn sai người mở các cửa sổ cho bay hết mùi thuốc trong phòng, tuyệt nhiên không để những vị huynh đệ từng cùng ông giành lấy thiên hạ ngửi thấy.

Bọn Bàng Kỷ, Thẩm Phối, Quách Đồ, Tân Bình, Tuân Thầm, Thôi Diễm, Trần Lâm ai nấy đều đang bận rộn, nhận được lời mời của ba vị thiếu chủ bèn vội vàng bỏ hết mọi công việc chạy đến. Trong lòng mọi người đều hiểu rõ, đây có lẽ sẽ là lần gặp mặt cuối cùng. Không đầy nửa canh giờ, mọi người đã tề tựu đông đủ trên đại đường mạc phủ, rồi cúi đầu đi theo ba vị công tử, xuyên qua những dãy hành lang, đến thẳng bên giường bệnh của Viên Thiệu.

— Tham kiến Đại tướng quân! - Mọi người đều quỳ hết cả xuống, mắt chỉ dám cúi nhìn khe gạch dưới gối mình, không một ai đành lòng ngẩng đầu lên nhìn vị chủ nhân đang gần đất xa trời của mình. Khi xưa Viên Thiệu mới uy nghiêm làm sao, anh võ làm sao, phong độ làm sao, nhưng bây giờ lại thê thảm thế này đây?

— Các ngươi ngẩng đầu cả lên... - Giọng Viên Thiệu bình tĩnh, nhẹ nhàng.

Mọi người run run ngẩng đầu lên nhìn: Sự thật khiến tất cả không ngờ, Viên Thiệu nghiêng người ngồi tựa trên giường, sắc diện xám ngắt, hai mắt trũng sâu, sau mấy tháng trời bị bệnh tật dày vò, thân hình ông đã gầy xọp hẳn đi, hai cánh tay vốn to béo giờ teo tóp hẳn lại, run run đưa ra trước mọi người. Phu nhân Lưu thị mặt mũi sầu não đang ngồi kế bên, tự mình bưng một bát nước, nhè nhẹ thổi cho bớt nóng. Nhưng lúc này đây, mái tóc Viên Thiệu vẫn được chải mượt gọn gàng, dường như còn được thoa một chút dầu, mình mặc một bộ áo lụa trắng tinh. Nụ cười nghiêm trang, vẻ mặt tự phụ và ánh mắt nghiêm nghị ấy không khác gì trước đây - Viên Thiệu rốt cuộc vẫn là Viên Thiệu, dù sắp chết cũng phải giữ cho được uy nghiêm.

https://thuviensach.vn

— Chúa công... - Bàng Kỷ sống mũi cay xè, một nỗi đau thương cuộn lên trong lòng nhưng không dám bật khóc, cố nén nước mắt thành những tiếng nấc nghẹn sụt sùi. Bọn Thẩm Phối, Tân Bình cũng không cầm lòng được, cất tiếng sụt sịt theo.

Viên Thiệu chăm chú nhìn bọn họ hồi lâu, hơi lắc đầu nói:

— Các ngươi làm sao phải khóc... Thiên hạ có tiệc vui nào mà không tan, con người ta rốt cuộc ai cũng phải chết...

Vừa nghe Viên Thiệu nói một từ "chết", Lưu thị nghẹn ngào nói:

— Phu quân, xin chớ...

Viên Thiệu trừng mắt nhìn vợ vẻ không bằng lòng, nếu không phải là sức khỏe không cho phép, nhất định ông ta sẽ mắng Lưu thị một câu: "Đàn ông nói chuyện, không đến lượt bà nói chen vào!" Nhưng giờ đây Viên Thiệu không còn đủ sức làm vậy nữa rồi, chỉ còn biết xua xua tay một cách yếu ớt, ra hiệu cho bà ta không được nói nhiều, rồi từ từ lấy hơi nói tiếp:

— Ta đã là kẻ gần đất xa trời, nhưng đại nghiệp quét sạch loạn lạc, thống nhất thiên hạ vẫn phải được tiếp tục, những chuyện sau khi ta đi rồi...

Nghe Viên Thiệu nói vậy, ai nấy đều bật khóc, rồi ngước lên chăm chú nhìn ông. Giờ phút ấy nỗi bi thương hẳn nhiên ai cũng có, nhưng điều mọi người quan tâm hơn cả là ai sẽ là người kế thừa vị trí của ông, điều ấy không những liên quan đến đại nghiệp sau này, mà còn liên quan đến chính lợi ích của bản thân và gia đình họ nữa!

Viên Thiệu dường như cố ý thăm dò bọn họ, nói đến đó bỗng nhiên đổi giọng, trở nên cảm khái:

— Gia tộc họ Viên ta, từ thời cao tổ phụ Viên An đã chịu nhiều hoàng ân, cho nên có được sự tôn quý bốn đời tam công... Cứu vớt lê dân, khôi phục triều cương chính là trách nhiệm mà Viên gia ta phải tận lực. Nhớ lại thời Hoàn đế, Linh đế xưa, sủng ái hoạn quan, cấm cố hiền sĩ... Mở ra Hồng Đô Môn Học, khiến bọn hèn mạt được vào nơi miếu đường, dựng ra Tây Viên treo bảng bán quan, dung túng cho bọn gian

https://thuviensach.vn

tà tiểu nhân được ở ngôi cao. Luân lý bại hoại, cương thường tan nát, thói đời không còn như xưa, thiên hạ này há lại chẳng loạn ư? Ta từ khi tráng niên đã có chí trừ gian diệt ác, nhưng nào hay trời chẳng chiều người. Đổng Trác vào kinh, tiểu nhân làm loạn, để rồi đến nỗi không thể dẹp được nữa... - Nói đến đó, Viên Thiệu ra hiệu cho Lưu thị cho mình một ngụm nước, gắng sức nuốt xuống, thở dài rồi lại tiếp lời, - Bản tướng quân dựng nghiệp ở Hà Bắc gần mười năm nay, diệt Công Tôn, đánh bại Hắc Sơn, lung lạc các bộ tướng cũ ở U Châu, vốn định rằng một trận có thể lấy lại được Trung Nguyên. Nào hay gian tặc Tào Tháo... - Nhắc đến đối thủ cũ, hai má Viên Thiệu hơi giật giật, nhưng lại lập tức lại trở lại bình thường, - Tào Tháo quỷ kế đa đoan, chiêu dụ bọn phản tướng của ta, thiêu hủy lương thảo của ta, khiến ta bị thảm bại ở Quan Độ. Ôi chao... Đó cũng là số trời mờ mịt, việc không làm sao được vậy...

Mọi người đều cúi mắt nhìn xuống - thế nào gọi là số trời mờ mịt, việc không làm sao được? Rõ ràng là do nóng vội lập công, hám lợi trước mắt, không chịu nghe lời trung ngôn. Lúc dụng binh lại hành động chậm chạp, phòng bị lơ là mới có kết cục như vậy. Đến hôm nay, Viên Thiệu vẫn cứ vì chút thể diện của mình, không chịu thừa nhận thất bại, thậm chí còn vì mấy câu sàm ngôn mà giết luôn Điền Phong một dạ trung thành, thể diện thực sự quan trọng đến thế sao? Nhưng cho đến hôm nay, cuộc đời vô thường, dầu cạn đèn khô, ai đúng ai sai không còn quan trọng nữa rồi.

Viên Thiệu trầm ngâm hồi lâu, đột nhiên vẫy vẫy tay:

— Hiển Tư[267], con lại đây...

Viên Đàm thấy phụ thân gọi trong thời khắc quan trọng này, liệu rằng mình sẽ là người kế thừa gia nghiệp, mừng như mở cờ trong bụng nhưng lại ra vẻ nghẹn ngào, quỳ lết lên mấy bước đến bên giường, nắm lấy tay Viên Thiệu nói:

— Phụ thân, phụ thân có chuyện gì dặn dò hài nhi?

https://thuviensach.vn

Viên Thiệu đổi hẳn giọng dạy dỗ thường ngày, vỗ vỗ đầu Viên Đàm, nhẹ nhàng nói:

— Họ Viên ta là vọng tộc ở Nhữ Nam, vốn vô cùng hiếu đễ... Nhưng từ khi Viên Công Lộ thúc phụ con hưng binh ở Nam Dương, công nhiên đối địch với cha, sau đó lại tiếm nghịch tự lập làm vua, đã làm mất mặt Viên gia chúng ta... Con chim sắp chết cất tiếng bi thương, con người sắp chết cần nói lời phải. Con hãy nhớ kỹ lời ta, phải lấy việc của Viên Thuật mà làm gương cho mình, đoàn kết với huynh đệ, hậu đãi với người trong gia tộc, họ Viên ta mới có hy vọng phục hưng...

Những người có mặt đa số là hào tộc ở Hà Bắc, thường ngày đều không hòa thuận với Viên Đàm vốn là kẻ kiêu ngạo, tự phụ, lúc này thấy cha con Viên Thiệu ôn tồn như vậy, đều toát mồ hôi lạnh, nhưng không một ai nhận ra ý tứ ẩn sau lời nói của Viên Thiệu. Phu nhân Lưu thị cũng ngồi không vững, tay bưng bát nước run lên bần bật. Bà vốn là vợ tục huyền của Viên Thiệu, còn Viên Đàm, Viên Hy là con của người vợ trước, nếu Viên Thiệu không lập Viên Thượng - người con của bà sinh ra - làm người nối dõi thì những ngày tháng sau này, mẹ con bà khó bề yên ổn được!

Viên Đàm liệu rằng việc này đã chắc như đinh đóng cột, cố nén nỗi vui mừng, phủ phục lên đùi cha khóc rống lên:

— Hài nhi nhất định ghi nhớ lời của phụ thân... Hu hu hu...

— Đàm nhi chớ khóc, cha vẫn còn chưa nói xong mà... - Viên Thiệu cất cao giọng khiến mọi người phải sững sờ, - Gia tộc họ Viên ta vốn chi phái đông đúc, nhưng giận thay lão tặc Đổng Trác khi nắm giữ triều chính đã sát hại cả nhà thúc tổ Viên Ngỗi và thúc thúc Viên Cơ của con. Mỗi khi nhớ tới chuyện ấy cha đây đều vô cùng đau đớn... Nghe nói khi đối địch ở Quan Độ, tên khốc lại Mãn Sủng ở Nhữ Nam đã ra tay sát hại không ít con cháu các chi phái của gia tộc ta, khiến Viên gia ta suy bại hoàn toàn. Cho nên hôm nay, cha sẽ cho con sang làm thừa tự bên chi Viên Cơ, để nối tiếp hương hỏa đời sau cho chi phái bên ấy.

https://thuviensach.vn

— Hả! - Viên Đàm nghe thấy câu ấy tựa như sét đánh ngang tai, - Phụ thân không cần hài nhi nữa ư?!

Viên Thiệu xoa đầu y, chậm rãi nói:

— Con nói bậy gì thế?... Khi nãy những điều cha nói con không nghe thấy ư? Phải lấy thúc phụ Viên Công Lộ của con ra làm gương, đoàn kết huynh đệ, hậu đãi họ tộc. Sang bên ấy thừa tự, con vẫn là con cháu của Viên gia ta, có khác gì đâu?

Có khác gì đâu? Hùng tâm tráng chí kế thừa ngôi vị Đại tướng quân, thống lĩnh binh mã bốn châu, cùng tranh thiên hạ, quyền lực địa vị với Tào Tháo... tất cả đều đã tan biến! Viên Đàm không thể nào hiểu nổi, vì sao phụ thân chỉ xem trọng Viên Thượng mà không coi mình ra gì. Năm xưa khi Viên Đàm nhận mệnh thống lĩnh Thanh Châu, địa bàn của Viên Gia ở đó chỉ có một huyện, nhờ có y xung phong hãm trận, công thành cướp đất, đuổi Điền Khải, đánh bại Khổng Dung, tiễu trừ Khăn Vàng, lăn lộn vất vả vì phụ thân giành được cả một châu! Trận chiến ở Quan Độ lại không rời phụ thân nửa bước, chỉ huy quân đội bao phen vất vả trên lưng ngựa, nhưng rốt cuộc phụ thân chẳng những không truyền ngôi vị cho y, ngược lại còn đưa đi làm thừa tự kẻ khác. Viên Đàm thực sự không thể chấp nhận được, y phải đem lý ra tranh cãi lại:

— Phụ thân, sao người lại...

— Đừng gọi ta là phụ thân nữa. - Viên Thiệu hiểu rõ tính khí Viên Đàm, hôm nay nếu không khống chế được y thì sau này khó tránh được hậu họa, bèn cố lấy tinh thần trừng mắt nhìn y, ánh mắt nghiêm khắc ấy tựa như hai mũi dao nhọn, - Từ giờ trở đi, con đã là người đi thừa tự, phải gọi ta là thúc phụ... thúc phụ...

Viên Đàm vẫn muốn hỏi thêm nhưng chỉ thấy ánh mắt Viên Thiệu lạnh như băng, hai tầng uy nghiêm của phụ thân kiêm chúa công ấy đã đè bẹp những ấm ức trong lòng. Viên Đàm không thể chống lại, mà cũng không dám chống lại, chỉ muốn khóc thật to, nhưng lại không biết

https://thuviensach.vn

nên khóc gọi phụ thân hay là gọi thúc phụ, bèn gỡ tay Viên Thiệu phủ phục xuống đất nghẹn ngào.

Giữa cha với con há có thể thực sự vô tình? Viên Thiệu nhìn mà lòng đau như cắt, nhưng vẫn cắn răng nói:

— Đừng khóc nữa, còn rất nhiều việc phải trông chờ vào các con đấy... Bây giờ con hãy đi lên nhà trên chuẩn bị linh đường, việc đón tiếp khách khứa đến phúng điếu con cũng phải lo liệu. Sau khi xong việc tang cũng không cần phải vội về Thanh Châu, hãy lưu lại Nghiệp Thành bày mưu tính kế giúp em con... đi đi, đi đi... - Nói xong, Viên Thiệu nhắm mắt quay đi, không nhìn lại Viên Đàm nữa. Viên Đàm như bị dội gáo nước lạnh, không đứng lên nổi, phu nhân Lưu thị lập tức gọi mấy kẻ bộc đồng, đỡ Viên Đàm dậy đưa luồn ra ngoài.

Đợi đến khi tiếng khóc tấm tức của Viên Đàm đã xa dần, Viên Thiệu mới chậm rãi mở mắt ra, chuyện đau lòng này xử trí quá tổn thương, khiến ông cảm thấy lòng như lửa đốt, thân thể nặng trĩu, bất kể nhìn ai cũng thấy chập chờn như thành hai bóng, Viên Thiệu biết rõ số trời sắp tận, không thể chậm chạp hơn nữa, vội gọi con trai thứ hai.

Viên Hy mới hơn hai mươi tuổi, tướng mạo vô cùng thanh tú nhưng là người trầm mặc ít nói, hơi có vẻ nhu nhược. Hôm nay thấy cảnh sinh ly tử biệt đã khóc cạn cả nước mắt, run rẩy quỳ xuống bên giường nhưng không thốt lên được câu nào. Viên Thiệu thở dài, nét mặt ôn tồn nói:

— Trong ba anh em, con là khiến ta yên lòng nhất... sau này phải tiếp tục thuận theo đạo hiếu đễ, đối xử tốt với huynh trưởng và tiểu đệ. Phải ghi nhớ để phòng tai họa, nhất thiết không để bọn tiểu nhân gian tà ly gián quan hệ giữa huynh đệ các con. - Câu này của Viên Thiệu ngoài mặt là nói với Viên Hy, nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Viên Thượng.

— Vâng... - Viên Hy đã khóc không thành tiếng từ nãy giờ.

Việc đã đến đây, không còn gì phải suy nghĩ nữa, người kế thừa đại nghiệp của Viên Thiệu chính là con thứ ba - Viên Thượng. Đám sĩ

https://thuviensach.vn

nhân Hà Bắc đứng đầu là Thẩm Phối thở phào nhẹ nhõm. Bọn Bàng Kỷ, Tuân Thầm thì không phải nói làm gì, phu nhân Lưu thị cũng yên lòng hẳn. Chỉ có Quách Đồ và Tân Bình mặt lạnh như băng - Quách Đồ là sĩ nhân ở Dĩnh Xuyên, xưa nay vốn bất hòa với bọn Thẩm Phối, nhiều năm nay đã ngầm qua lại giúp đỡ Viên Đàm; Tân Bình cũng là người Dĩnh Xuyên như Quách Đồ, quan hệ với những thổ hào bản địa cũng không tốt.

Viên Thiệu không thể đợi thêm được nữa, vội vàng gọi:

— Thượng nhi, con lại đây...

Viên Thượng quỳ giữa Thẩm Phối và Bàng Kỷ, nghe thấy gọi mình thì gạt nước mắt, bò đến trước mặt cha. Y mới vừa hai mươi tuổi, là người có vẻ ngoài giống Viên Thiệu nhất trong số ba người con trai, thường ngày đối xử với mọi người cũng ôn tồn nho nhã, rất có khí chất của con cháu nhà quý tộc. Viên Thiệu chăm chú nhìn Viên Thượng hồi lâu, bỗng nhiên trở nên nghiêm túc, vỗ vai Viên Thượng nói:

— Thi lễ với liệt vị đại nhân đi!

Viên Thượng ban đầu ngớ ra, nhưng lập tức hiểu ý của phụ thân, vội quay lại bái chào tất cả mọi người trên sảnh đường, khiến bọn họ giật mình, Thẩm Phối, Bàng Kỷ vội bước lên đỡ Viên Thượng dậy:

— Chúa công, chúng tôi sao có thể nhận lễ của công tử được!

— Nên nhận chứ. - Viên Thiệu gật gật đầu nói, - Ta quyết định... quyết định... - Ông muốn nói rằng “quyết định giao gia nghiệp và chức vị truyền cho đứa con này, xin chư vị hãy gạt bỏ niềm riêng, dốc sức phụ tá”, nhưng không tài nào nói ra được, cổ họng như bị ai đó bóp nghẹt.

Thẩm Phối, Bàng Kỷ thấy tình cảnh ấy nước mắt lã chã tuôn rơi, quỳ trước mặt Viên Thiệu cất tiếng thề lớn:

— Hoàng thiên hậu thổ thần người cùng chứng giám. Chúng tôi nguyện phụ tá thiếu chủ kế thừa đại nghiệp, nhất định một dạ trung thành quyết không hai lòng!

https://thuviensach.vn

Những người khác thấy bọn họ đã làm vậy, bất luận là thực lòng hay giả dối chỉ còn cách lũ lượt dập đầu phụ họa theo.

Dù đã nghe rõ thái độ của họ, Viên Thiệu vẫn không thể yên lòng. Không phải ông hoài nghi lòng trung thành của Thẩm Phối, Bàng Kỷ, mà là việc phế trưởng lập ấu vốn trái với lễ pháp, mối quan hệ tế nhị giữa ba đứa con này thực sự khiến ông không thể an tâm! Nhưng Viên Thiệu chỉ có thể quyết định như vậy, lựa chọn Viên Thượng tuyệt nhiên không phải vì thiên vị, mà là ông đã suy nghĩ rất kỹ lưỡng.

Công bằng mà nói Viên Đàm vừa là con trưởng, lại lập được nhiều chiến công, không thể gạt sang một bên được. Nhưng Viên Đàm vốn là người cay nghiệt, vô tình, lại thiếu mưu lược, quan hệ không tốt với nhiều hào tộc ở Hà Bắc, như vậy sẽ gặp trở ngại rất lớn cho con đường sau này. Nguyên tắc thống trị Hà Bắc của Viên Thiệu là trọng dụng hào tộc, hạn chế bách tính, cùng hào tộc cai trị thiên hạ, ra sức xây dựng một trật tự đẳng cấp nghiêm ngặt. Nếu như trận Quan Độ chiến thắng, có địa bàn mới thì lập Viên Đàm lên kế vị cũng được. Nhưng trận đánh ấy Viên Thiệu lại thua, không những tổn thất xương máu mà mâu thuẫn nội bộ cũng bắt đầu nảy sinh. Nhiệm vụ quan trọng nhất từ nay về sau là giữ vững đất đai, khôi phục thực lực, như thế có thể sẽ phải nỗ lực ít nhất ba đến năm năm, hơn nữa cần dựa vào sự hậu thuẫn của các vọng tộc ở đất Hà Bắc này. Viên Đàm vốn có quan hệ không tốt với Thẩm Phối, lòng người không thuận sao có thể chống chọi được với Tào Tháo chứ? Còn con thứ hai Viên Hy, tuy tính tình trung hậu nhưng không có tài cán gì, chọn Viên Hy làm chúa e là sẽ khiến cho đám vọng tộc ở Hà Bắc liều lĩnh lớn mạnh lên, vật cực tất phản, sau này khó bề khống chế. Chọn đi chọn lại, người có thể đảm đương ngôi vị này chỉ còn lại con thứ ba Viên Thượng. Viên Thượng từ nhỏ đã thông minh hơn người, lại biết kính trọng kẻ hiền sĩ, đám hào cường ấy nhân khi Viên Thượng còn ít tuổi có làm chuyện móc nối kiểu như thôn tính đất đai cũng không gây hại gì lắm, với thiên tư của mình lại thêm được rèn luyện, ngày sau Viên Thượng nhất định có thể xử lý được. Chỉ có lập Viên

https://thuviensach.vn

Thượng mới có thể chu toàn cả trong lẫn ngoài, trói chặt cánh hào tộc Hà Bắc vào cỗ xe ngựa của Viên gia.

Nhưng chọn Viên Thượng kế vị có nghĩa là phế trưởng lập ấu, Viên Hy thì không có gì đáng nói, nhưng con trưởng Viên Đàm ở Thanh Châu đã lâu, chẳng những có binh mã lại được Quách Đồ phụ tá, nhất định sẽ không chịu để yên. Huống chi lại còn một đứa cháu là Cao Cán, từ sau khi nắm được Tịnh Châu ngày càng khó chế ngự, nghiễm nhiên lập ra một cõi riêng, bởi vậy tuyệt nhiên không thể gây ra chuyện huynh đệ tương tranh được. Cho nên Viên Thiệu phải cho Viên Đàm ra thừa tự bên ngoài, chặt đứt ưu thế trong quan hệ huyết thống của y, đồng thời cấm chỉ y không được rời khỏi Nghiệp Thành đi nắm quân đội, có như vậy mới tránh được họa từ trong tường vách. Dù mọi đường đi nước bước đã được tính toán chu toàn như vậy, nhưng Viên Thiệu vẫn vô cùng lo lắng, trước mắt thì không vấn đề gì, nhưng ngày sau thế nào ai có thể đoán biết được? Chỉ có thể lo hết việc người, chứ sao biết được mệnh trời, người trí giả lo ngàn việc cũng có một việc hỏng cơ mà...

Nhưng không thể trách ai được, chỉ có thể trách mình hám lợi trước mắt mà bị thua Tào Tháo, đánh mất đi cơ hội hiếm có. Viên Thiệu nghĩ đến đó càng thấy như trời đất quay cuồng, trong ngực như có thứ gì đó chẹn lại, hơi thở đứt quãng. Hé mắt ra nhìn, lại thấy Quách Đồ đang quỳ ở đằng xa, mặt như chàm đổ, muốn gọi lại nhắc nhở mấy câu lại không thốt nên lời, chỉ có thể đưa tay run rẩy chỉ vào ông ta.

Bàng Kỷ vô cùng nhanh nhạy, vội ghé sát tai vào miệng Viên Thiệu, vừa gật đầu vừa vâng dạ, giả vờ như nghe được điều gì, sau rồi quay mặt lại nói lớn:

— Quách Công Tắc, chúa công có lệnh: Thiếu chủ kế vị, thế cục bất ổn, tạm bãi chức Đô đốc của ông, binh mã ở Hà Bắc từ nay giao cho quân sư Thẩm Phối thống lĩnh!

Quách Đồ thấy hắn ta giả truyền hiệu lệnh, lập tức nổi giận, nhưng quay đầu lại nhìn - không biết từ khi nào, người của Viên Thượng là Lý

https://thuviensach.vn

Phu đã dẫn theo mười mấy tên vệ sĩ mặc giáp trụ canh giữ ở cửa, tên nào tên nấy đao thương lăm lăm, sát khí đằng đằng, nếu có ý chống cự, tính mệnh lập tức sẽ gặp nguy. Quách Đồ giận dữ nhưng không dám nói gì, chỉ còn cách nghiến răng chắp tay nói:

— Thuộc hạ tuân mệnh...

Thẩm Phối đưa tay ra không hề khách sáo:

— Công Tắc, ông giao binh phù ra đây.

Quách Đồ nén giận, lưỡng lự móc tấm hổ phù trong người ra, để vào tay Thẩm Phối. Thẩm Phối cầm lấy đưa lại trước mặt Viên Thiệu, Viên Thiệu đến gật đầu cũng không còn sức nữa, chỉ còn biết chớp chớp mắt - coi như cũng đã yên lòng! Tay ông ta lần sờ đến bên mép giường, nhặt lấy một cái lược nhỏ, cố hết sức đưa đến trước ngực để chải chải chòm râu.

Lưu thị biết tính chồng, dù có chết cũng phải chết cho đàng hoàng, định cầm lấy làm giúp cho ông, nhưng Viên Thiệu nhất định nắm chặt không buông, muốn tự mình làm lấy. Mọi người thấy Viên Thiệu còn gắng gượng như vậy ai nấy lại rơi nước mắt. Viên Thiệu lập cập chải được mấy cái, bỗng nhiên môi run run, khó nhọc nói:

— Đi cả, cả... ra...

Bọn Thẩm Phối nặng nề dập đầu, nhìn chúa công lần cuối rồi nghẹn ngào lui ra. Quách Đồ một bụng phẫn uất, nhưng chuyện Viên Thượng kế vị đã được định đoạt, bây giờ ngay đến binh quyền cũng bị người ta tước mất rồi, chỉ còn biết tức giận giậm chân mà đi ra. Tân Bình cũng là người phản đối việc lập Viên Thượng, một là sau này nhất định ông ta sẽ bị chèn ép, hai là luôn cảm thấy việc phế trưởng lập ấu là hậu họa vô cùng, nhưng việc đã đến nước này dù có muôn vạn lời thì Viên Thiệu cũng không thể nghe theo được. Huống chi, họ Tân vốn có quan hệ thân thích với Tuân Du - quân sư của Tào Tháo, chỉ cần nói lỡ một câu khó mà tránh khỏi bị quy là nội gián, ông ta đành thở dài theo Quách Đồ đi ra. Viên Hy không phải do Lưu thị sinh ra, lại thấy Viên Thượng được kế thừa gia nghiệp, tự biết rằng còn đứng mãi ở đây chỉ

https://thuviensach.vn

thêm vướng víu người khác, đến dũng khí nhìn mặt phụ thân lần cuối cũng không có, run rẩy quỳ lết ra ngoài cửa.

Bên giường Viên Thiệu chỉ còn lại Lưu thị và Viên Thượng, ánh mắt Viên Thiệu nhìn họ vẻ mơ hồ, lại lẩm bẩm nói:

— Đi... ra... - Viên Thượng vẫn còn muốn nói thêm điều gì, nhưng Lưu thị đã nắm chặt lấy con - bà quá hiểu chồng mình, Viên Đại tướng quân vốn tự cao hơn trời, tuyệt nhiên không cho phép bất kỳ ai trông thấy mình qua đời như thế nào, dù là vợ con cũng không được!

Hai mẹ con bỏ những gối tựa sau lưng Viên Thiệu ra, đỡ ông nằm xuống ngay ngắn, rồi vừa khóc lóc vừa lui ra ngoài. Chân còn chưa bước qua ngưỡng cửa, chợt nghe thấy Viên Thiệu lấy hết sức kêu lên một câu cuối cùng:

— Dù gì... cũng không được làm khó Đàm nhi!...

— Dạ! - hai mẹ con Lưu thị nuốt lệ đáp lời, rồi mới lui ra bên ngoài quỳ xuống.

Viên Thiệu lấy hết sức kêu xong, nghe thấy bọn họ đáp lời, cuối cùng chậm rãi nhắm hai mắt lại. Những gì có thể làm được, ông đã làm hết rồi, chuyện sau khi chết thế nào có muốn quản cũng không thể quản nổi, con cháu tự có phúc của con cháu, cứ mặc cho chúng tự bước đi mà thôi!

Con người ta ai cũng cô đơn mà đến, khi đi cũng không ai có thể tiễn được, những giờ khắc cuối cùng vẫn phải dành riêng cho mình. Trong lúc sắp rời xa cõi đời, Viên Thiệu hồi tưởng lại cuộc đời mình, có thể nói là sóng gió trập trùng, một đời anh hùng khí khái nhưng lại kết cục thê lương, ngoại trừ trận chiến bại ở Quan Độ, còn lại không có gì đáng phải hối hận cả. Nói kỹ ra thì sự nghiệp trong đời ông còn vượt qua cả lão tổ tông Viên An - người khai mở gia nghiệp dòng họ, so với lớp cha chú như Viên Thành, Viên Phùng, Viên Ngỗi cũng chẳng thua kém gì. Được rồi, vậy là đã xứng đáng với tổ tông, với dòng họ Viên này rồi.

https://thuviensach.vn

Viên Thiệu không còn suy nghĩ gì nữa, tình bạn thời niên thiếu, niềm phấn khích kiến công lập nghiệp, tình quân thần phụ tử, tình phu thê... tất cả chưa từng hiện diện trong tâm trí ông một cách chân chính. Trong linh hồn ông chỉ có lòng tự tôn ngoan cố. Viên Thiệu cũng không nhọc sức hít thở nữa, chỉ nằm bất động ở đó, mặc cho nỗi đau đớn của giờ phút cuối cùng giày vò, nhưng ông nằm tựa như một pho tượng thần, cố sức giữ gìn sự cẩn trọng, uy nghiêm của mình. Lòng tự tôn ấy đã có từ khi mới sinh ra, là lòng tự tôn của hậu duệ con nhà quyền quý bốn đời tam công, nó sẽ mãi mãi ở lại cùng Viên Thiệu. Tào Tháo có thể đánh bại Viên Thiệu trên chiến trường, nhưng vĩnh viễn không thể đánh bại lòng cao ngạo của ông. Vĩnh viễn không thể...

Chuẩn bị chiến đấu ở Duyện Châu

Kể từ khi Tào Tháo và Tôn Quyền ngầm đạt được thỏa thuận với nhau, Trương Hoành được triều đình phong chức Cối Kế Đông bộ Đô úy, trở về Giang Đông mang theo sứ mệnh khuyên nhủ Tôn thị quy hàng. Cùng lúc đó, Tôn Quyền cũng nới lỏng những hạn chế, cho phép nhân sĩ lánh nạn ở Giang Đông được trở về quê hương ở phía bắc. Trong số những người ấy, tiếng tăm nhất là Vương Lãng và Hoa Hâm.

Vương Lãng tự Cảnh Hưng, người huyện Diệm, Đông Hải, là môn sinh đắc ý của tiên triều Thái úy Dương Tứ, nổi tiếng là người thông hiểu kinh thư. Trước khi xảy ra loạn lạc, ông ta phụng mệnh Đào Khiêm đến Tây Kinh triều bái thiên tử, được phong làm Thái thú Cối Kê. Lúc Tôn Sách công chiếm Giang Đông ông ta cố thủ chống cự, nhưng rốt cuộc không địch nổi, trên đường trốn chạy đến Giao Châu thì bị Tôn Sách bắt được, tuy không bị xử tử nhưng cả nhà bị giam ở Khúc A, sau đó lại mấy phen lăn lộn, chịu không ít khốn khổ.

Hoa Hâm tự Tử Ngư, người Cao Đường, Bình Nguyên, hai mươi năm trước đã là một nhân vật tên tuổi lẫy lừng. Gia tộc họ Hoa cũng

https://thuviensach.vn

từng sánh ngang với họ Trần ở Dĩnh Xuyên. Thời chiến loạn, ông từng đảm nhiệm chức Thái thú Dự Chương, sau này thế lực Tôn Sách dần lớn mạnh, ông bị bức bách không còn cách nào khác phải dâng thành đầu hàng, từ đó về sau bị anh em họ Tôn lưu giữ dưới trướng, ngoài mặt thì rất được coi trọng, nhưng kỳ thực cũng chỉ là giam lỏng một cách lịch sự.

Hai người này tuổi đều đã ngoài bốn mươi, thoát khỏi Giang Đông đến được Hứa Đô chẳng khác gì được thay da đổi thịt, sống lại một phen vậy. Một số danh sĩ ở kinh thành như Khổng Dung, Hy Lự, Tuân Duyệt đều lũ lượt tới chúc mừng. Tuân lệnh quân lập tức thảo tấu biểu, xin phong cho Vương Lãng làm Gián nghị đại phu, còn Hoa Hâm thì sung chức Nghị lang, hai người phút chốc trở thành những quan viên trọng yếu của triều đình. Nhưng chủ tể thực sự của triều đình là Tào Tháo thì không ở Hứa Đô. Theo đúng lễ nghi hai người còn phải vất vả thêm một chuyến nữa, đến tận huyện Tuấn Nghi, Duyện Châu bái kiến Tào Tháo.

Mạc phủ Trưởng sử Lưu Đại đã sắp xếp mọi việc đâu vào đấy, bố trí hai cỗ xe ngựa đẹp đẽ đưa hai người đến nơi bình an. Dọc đường ăn uống đã có người hầu kẻ hạ, xuống xe ngựa đặt chân lên sân lát đá xanh của huyện nha, trên giày đến một hạt bụi cũng không có. Ở đó lại có Tư không chủ bạ Vương Tất phụ trách tiếp đãi, sai bộc đồng hầu hạ từ tắm rửa đến thay y phục, đồ ăn thức uống thượng hạng bưng đến trước mặt, chỉ còn thiếu nước mớm cho từng miếng mà thôi. Việc sắp đặt chu đáo như vậy khiến hai người cảm thấy có chút không quen, nhưng Tào Tháo thì vẫn chưa thấy bóng dáng đâu cả. Đợi đến tận chiều ngày thứ ba, Vương Tất mới báo cho họ đến gặp Tào Tháo và chuẩn bị hai con ngựa tốt dẫn họ ra khỏi huyện thành.

Ước đi được năm sáu dặm, đại doanh của quân Tào đã hiện ra trước mắt. Nhưng người dẫn đường là Vương Tất vẫn chưa dừng lại, tiếp tục đi vòng qua doanh trại độ ba bốn dặm nữa, đến bên bờ Hồng Câu[268] mới gò cương ngựa. Từ huyện Tuấn Nghi về phía đông là nơi phân nhánh của Hồng Câu, dòng chính thuận thế chảy xuống phía nam,

https://thuviensach.vn

mà nhánh chảy xuống phía đông nam chính là sông Tuy Thủy. Lúc này ở đây vô cùng náo nhiệt, vô số binh lính cởi trần vung xẻng làm việc bên cửa sông, có vẻ đang định đào một con kênh. Vương Tất nhìn hai người Vương, Hoa đang đứng ngây ra, vẫy vẫy tay:

— Hai vị đại nhân, xin mời đi lối này. - Đoạn dẫn theo bọn họ lên một gò đất cây cối um tùm.

Hai người đưa mắt quan sát, xung quanh gò đều có quân sĩ canh phòng, phía trên dựng một căn chòi đơn sơ. Trong chòi có hai người, một người dường như là quan nhỏ, đang cúi mình nâng một tấm da dê chỉ chỉ trỏ trỏ nói gì đó; còn người kia mình mặc áo gấm, nhìn vào tấm da chăm chú lắng nghe - không phải Tào Tháo thì còn ai vào đây nữa? Vương Tất đưa hai người đến gần rồi lễ phép lùi ra. Hai người thấy Tào Tháo đang nghe thuộc hạ bẩm báo, còn do dự không biết có nên quấy rầy hay không, đã thấy Tào Tháo vừa nhìn cuộn da, vừa cất lời:

— Hai vị đại nhân, xin qua đây cùng ngồi.

Hoa Hâm và Vương Lãng đưa mắt nhìn nhau, nếu không hành lễ mà đã vào ngồi e rằng thiếu tôn ti trên dưới, nhưng lại thấy trước mặt Tào Tháo đã bày sẵn hai chiếc ghế, biết là Tào Tháo đã đợi từ lâu, bèn ung dung vào chỗ.

Vị quan đang bẩm báo tuổi còn trẻ, nước da đen bóng, thấy hai nhân vật quan trọng đã đến thì vội vàng ngưng lời xin cáo lui, Tào Tháo bèn nói:

— Ngươi cứ nói hết đi đã.

— Dạ. - Người ấy nói tiếp, - Nếu đào theo sơ đồ này thì con kênh khi hoàn thành có thể thông với Biện Thủy, Tuy Thủy, trăm họ trong vùng đều được hưởng lợi.

Tào Tháo vuốt râu:

— Tính toán của ngươi tuy hay, nhưng con kênh dài như thế, đâu phải ngày một ngày hai có thể làm xong, lão phu còn chưa biết khi nào sẽ phải đi đây. - Tào Tháo đến Duyện Châu mục đích chính là để thu

https://thuviensach.vn

thập lương thảo và nghe ngóng tình hình ở Hà Bắc, nếu có bất kỳ động tĩnh gì, sẽ lập tức đưa quân lên phía bắc.

— Chuyện này cũng không đáng ngại lắm, có thể chiêu mộ bách tính cùng ra công, trên đến huyện Tuấn Nghi, dưới đến huyện Tuy Dương đều phải đi đào, dân chúng các vùng hai bên sông đều huy động hết, chắc chắn không khó để hoàn thành.

— Ờ. - Tào Tháo gật gật đầu, - Ngươi là người thạo việc, tất cả cứ theo như ngươi nói mà làm. Chỉ có điều không được để bách tính vất vả quá. Ta đến để ban ân huệ, chứ không phải để kết oán với họ, thừa chẳng bõ thiếu.

— Dạ. - Người ấy cuộn tấm da dê lại, - Vậy hạ quan xin cáo từ.

— Hãy khoan! Hai vị danh sĩ đương triều đang ở đây, hậu sinh ngươi há có thể không gặp ư? - Tào Tháo cười ha hả, - Để lão phu đích thân giới thiệu cho ngươi. Vị ngồi bên trái kia là Vương Cảnh Hưng đại nhân, là người tài cao hiểu rộng được ca ngợi khắp Giang Đông; còn vị ngồi bên phải này là Hoa Tử Ngư đại nhân, là người thanh cao đức hạnh nổi tiếng ở Dĩnh Xuyên.

Vương Lãng, Hoa Hâm giật mình kinh ngạc - bình sinh hai người chưa từng gặp Tào Tháo, Vương Tất cũng không đến tận nơi giới thiệu, sao Tào Tháo lại biết ai là ai chứ? Hai người ngạc nhiên đến nỗi khi viên quan kia vòng tay thi lễ, hai người họ mải nhìn nhau quên cả nói mấy câu khách sáo.

Tào Tháo biết hai người này không phải tầm thường, nếu chẳng thể hiện chút bản lĩnh tất khó khiến cho họ phục mình. Kỳ thực ngoài mặt thì ông đang xem văn thư, nhưng vẫn luôn đưa mắt quan sát bọn họ. Hoa Hâm là người dâng thành đầu hàng, ở dưới trướng Tôn Sách cũng rất được hậu đãi, không phải lo cơm ăn áo mặc, do vậy mà da dẻ mịn màng, tóc râu bóng mượt, mặt mũi cũng khá béo tốt. Còn Vương Lãng khi thành bị phá chỉ thoát được thân mình, lưu lạc ở Giang Đông phải chịu nhiều hoạn nạn, tuy mấy ngày nay đã được nghỉ ngơi chăm sóc nhưng chân mày khóe mắt vẫn hiện rõ vẻ mệt mỏi, khó nhọc, râu

https://thuviensach.vn

tóc cũng xơ xác đi nhiều. Hai người tuy đều ngoài bốn mươi tuổi, ăn mặc tương tự nhau, nhưng một người từng là thượng khách, một người từng phải lưu lạc, sao lại không phân biệt được chứ!

Vương Lãng không nén nổi tò mò cất tiếng hỏi:

— Dám hỏi Tào công, làm sao ngài có thể biết rõ được hai chúng tôi ai là ai?

Tào Tháo phẩy tay, mỉm cười không đáp - đó là một lớp rèm thưa, chỉ cần chọc nhẹ một cái là rách toạc ngay, nhưng cái ông cần là vẻ cao thâm khó lường. Tào Tháo kéo viên quan trẻ lại nói:

— Hai vị đại nhân, vị này là Hà Đê Yết giả Viên Mẫn, tinh thông thủy lợi, quả là hậu sinh khả úy đấy!

— Ồ, từ lâu đã ngưỡng mộ, ngưỡng mộ! - Hai người Vương, Hoa không hề biết, nhưng cũng phải nói mấy câu khách sáo.

Viên Mẫn vái dài một vái, cười nói:

— Tại hạ còn phải tạ ơn hai vị đại nhân, nhờ phúc của nhị vị, tam ca của tại hạ đang lánh nạn ở Giao Châu đã có thể gửi thư từ đến Hứa Đô được rồi. - Viên Mẫn là em của Viên Hoán. “Viên gia tứ kiệt” là bốn anh em Hoán, Bá, Huy, Mẫn, hiện nay chỉ có lão tam Viên Huy còn ở Giao Châu chưa được đoàn viên. Tào Tháo và Tôn Quyền sau khi thỏa hiệp được với nhau, không những kẻ sĩ lưu lạc ở Giang Đông có thể về bắc, mà thư từ cũng có thể gửi tới được Giao Châu.

Hoa Hâm mỉm cười nho nhã:

— Viên đại nhân quá khen rồi, đó là nhờ sức của Tào công vậy. Chẳng những chúng tôi được về phương bắc, mà ngay cả những bộ hạ cũ của Lưu Tử Đài ở Lư Giang như Lưu Hoa, Tưởng Tế, Thương Từ cũng được thả hết. Phu nhân Vương thị của Lưu Tử Đài cũng được trở về rồi. - Con người Lưu Huân lòng tham vô đáy, nhưng lại có diễm phúc lấy được người vợ tên là Vương Tống, không những là một mỹ nhân nổi tiếng vùng Giang Hoài, mà còn là người hiền thục, đức hạnh, rất được lòng người trong gia tộc.

https://thuviensach.vn

— Ngươi hãy đi làm việc của mình đi. - Tào Tháo nhắc Viên Mẫn, lại quay ra khách sáo nói, - Hai vị lặn lội đường xa trở về, rồi lại đi đến Tuấn Nghi này, chắc vất vả lắm phải không?

Hoa Hâm khẽ gật đầu:

— Đội ơn Tào công và liệt khanh triều đình quan tâm, dọc đường đi được ăn no mặc ấm, cũng không có gì phải khó nhọc.

Sự thực không được tốt đẹp như những gì ông ta nói. Hoa Hâm dẫu sao cũng được Tôn gia coi là thượng khách, khi ông lên đường còn có các quan lại thân sĩ Giang Đông hơn ngàn người đến tiễn, xe ngựa đầy tớ nườm nượp, tất nhiên không phải khổ sở gì. Nhưng Vương Lãng thì thê thảm hơn nhiều, khi ở Khúc A hay tin, cả nhà lớn bé lúc khởi hành ngay cả ngựa cũng phải đi thuê, con trai ông là Vương Túc chưa đến mười tuổi cũng phải giúp người lớn mang vác hành lý, suốt dọc đường phải chịu không ít vất vả. Nhưng Hoa Hâm đã nói như vậy, Vương Lãng cũng chỉ còn cách gật đầu theo.

Thực ra Tào Tháo cũng biết có sự khác nhau trong đó, bèn vỗ nhẹ lên tay Vương Lãng:

— Hai vị đại nhân hãy an lòng, Hứa Đô tuy nhỏ nhưng cũng có thể bố trí được chỗ ở cho các ngài... - Lại khách khí hồi lâu, Tào Tháo mới nói vào việc chính, - Hai vị đại nhân may mắn trở về đây, nhưng không biết Giang Đông còn nhân vật nào chưa trở về được?

Vương Lãng biết Tào Tháo thế nào cũng hỏi câu ấy, nên đã chuẩn bị trước:

— Huynh đệ Hứa Thiệu, Hứa Tĩnh ở Nhữ Nam vốn cùng tị nạn ở chỗ tôi. Sau đó Hứa Thiệu bị bệnh mà chết, hôm Tôn Sách phá thành, tôi chạy trốn bị bắt lại, còn Hứa Tĩnh thoát được đến Giao Châu, Tào công nên cho mời ông ta trở về triều.

Nhắc đến hai huynh đệ này, Tào Tháo không khỏi muốn bật cười. Năm xưa ông bày mưu bức Hứa Thiệu đến nỗi phải đặt câu phong dao bình phẩm về mình rằng “Tôi giỏi trong đời thịnh, gian hùng trong đời loạn”, khiến cái tên Tào Tháo nổi lên trong đám kẻ sĩ. Hứa Thiệu tuy

https://thuviensach.vn

đã chết, nhưng Hứa Tĩnh há lại không phong thanh nghe được từ chính miệng huynh đệ mình nói rằng Tào Tháo là nhân vật như thế nào? E rằng người này sẽ không quay về đâu. Tào Tháo trong lòng nghĩ như vậy, nhưng ngoài miệng vẫn nói:

— Vậy xin phiền Cảnh Hưng viết giúp một phong thư khuyên ông ấy trở về.

Hoa Hâm nhất cử nhất động đều rất lịch duyệt, vuốt chòm râu dài nói:

— Thực ra còn có hai người rất đáng dùng. Một là Tôn Thiệu, tự Trường Tự, là nhân sĩ ở Bắc Hải. Khi Khổng Văn Cử nhận chức Bắc Hải tướng, ông ta từng làm công tào ở đó. Còn người kia là Thịnh Hiến, tự Hiếu Chương, trước đây từng nhận chức Thái thú Ngô Quận, ông ta tuy là nhân sĩ Cối Kê nhưng lại bất hòa với anh em họ Tôn, cũng là chỗ bằng hữu chí thân với Khổng Văn Cử.

— Ồ, có thể sẽ phải suy xét. - Tào Tháo đã nghe rõ ràng, hai người kia dường như còn có quan hệ thân thiết với Khổng Dung hơn cả Hoa Hâm, Vương Lãng. Tào Tháo thường chỉ coi Khổng Dung là một chiêu bài của mình nhằm chiêu hiền nạp sĩ, chứ không hy vọng ông ta có thể thực sự làm được việc.

Vương Lãng không hiểu nội tình, lại nói tiếp:

— Tôi ở Hứa Đô được mấy ngày nhưng thấy cảm xúc rất sâu sắc, bạn cũ gặp lại, cùng bàn thế sự thật là thích thú. Văn Cử huynh có nói với chúng tôi, triều đình đang lúc cần dùng người, hy vọng chúng tôi có thể cùng tham gia triều chính, sửa sang phong hóa. Chúng tôi tuy không có tài cầm quân, nhưng cũng có thể nắm giữ việc phong hóa chứ?

— Đúng vậy. - Hoa Hâm hồ hởi gật đầu, mặt lộ vẻ đắc ý.

Tào Tháo cười nhạt, đột nhiên quay lại chỉ tay ra phía sau gò đất nói:

— Xin hai vị nhìn xem, trong đám cỏ cây um tùm kia có ba ngôi mộ.

https://thuviensach.vn

Hai người Vương, Hoa nhìn theo hướng tay Tào Tháo chỉ, quả nhiên có ba ngôi mộ nhỏ, trên mộ cỏ mọc um tùm, phía trước chỉ có tấm bia đá thấp, nét chữ đã mòn khó nhận ra được, trong đó một tấm bia đã bị vỡ. Vương Lãng thấy vô cùng khó hiểu:

— Tào công bảo chúng tôi xem nấm mồ hoang ấy để làm gì? Lẽ nào ngài biết ai chôn ở đó ư?

— Tất nhiên là biết. - Tào Tháo nói nhỏ, - Ngôi mộ bia gãy nằm ở giữa chính là mộ của Biên Nhượng, tự Văn Lễ - nhân vật tiếng tăm lừng lẫy ở huyện Tuấn Nghi này. Hai bên trái phải là mộ của Viên Trung, tự Trọng Phủ và Hoàn Thiệu, tự Văn Lâm.

Hai người Vương, Hoa nghe thấy vậy đều sợ toát mồ hôi lạnh, toàn thân như mềm nhũn ra. Năm xưa Tào Tháo làm Thứ sử Duyện Châu, đã giết hại ba vị danh sĩ là Biên Nhượng, Viên Trung, Hoàn Thiệu, lại tàn sát cả nhà họ, chuyện này được lan truyền ầm ĩ, thiên hạ không ai không biết, chẳng ai không hay. Nào ngờ bao nhiêu năm đã trôi qua, vậy mà ông ta vẫn không hề có chút hối hận nào, lại còn ngồi ngay bên cạnh chỗ cô hồn oan khuất mà trò chuyện như không. Hai người thoáng chốc hiểu ra ngay, Tào Tháo rõ ràng có dụng ý rằng chỉ cần có nửa lời chống đối và phỉ báng ông ta thì kết cục cũng chẳng khác gì bọn Biên Nhượng. Dưới tình thế như vậy, còn nói gì đến chuyện tham gia triều chính, sửa sang phong hóa đây?

Tào Tháo thấy hai người lộ rõ vẻ sợ hãi thì vô cùng đắc ý: “Đại sự triều đình đều ở tay ta mà ra, những người khác chỉ nên ai lo phận nấy, ca tụng tán dương là đủ, không cần phải bàn bạc đúng sai, bình luận đầu cuối”. Những nhân sĩ như Hoa Hâm, Vương Lãng đều có cái tật là hay châm biếm, đả kích chính trị đương thời, điều ấy rất bất lợi cho chính sách cai trị của Tào Tháo. Có một Khổng Dung đã đủ lắm rồi, không thể có thêm kẻ thứ hai nữa.

Hoa Hâm nín lặng hồi lâu rồi lập tức lấy lại vẻ bình thường, vẻ mặt hòa nhã nói:

https://thuviensach.vn

— *Kinh Thi* có câu: “Chiến chiến căng căng, như lâm thâm uyên, như lý bạc băng”,[269] kẻ quân tử nếu có thể cẩn thận đến từng việc nhỏ, sao đến nỗi phải nước mất nhà tan? Do đó mà xem, ba người bọn Biên, Viên, Hoàn cũng chẳng phải là mười phần quân tử vậy.

Vương Lãng liếc nhìn Hoa Hâm, trịnh trọng nói:

— Lý trong thiên hạ nhiều chỗ biến thông. Quân tử thận trọng hành vi thực sự không sai. Nhưng câu: “Quân tử thảng đương đương, tiểu nhân thường thích thích”,[270] lại là nói cho ai nghe đây? Xin Tào công thứ cho tại hạ bạo miệng nói một câu, ba người này tuy tự chuốc lấy cái chết, nhưng tình cũng đáng thương.

Tào Tháo mỉm cười, trong lòng đã rõ. Hoa Hâm đúng là kẻ giảo hoạt, rất khéo đưa đẩy, gió chiều nào che chiều nấy, thực ra từ việc ông ta đầu hàng Tôn Sách mà nhận được nhiều hậu đãi là có thể thấy rõ. Còn Vương Lãng rốt cuộc đã từng đấu với Tôn Sách một trận, phong thái cứng cỏi hơn, học vấn cũng không kém. Nghĩ đến đó, Tào Tháo lại bảo:

— Cảnh Hưng nói cũng phải, ba người này cũng có chút tài hoa, ta không hề quên điều ấy. Biên Nhượng có một môn sinh tên gọi Dương Tuấn, là nhân sĩ quận Hà Nội, lão phu vẫn cho mời vào phủ làm duyện thuộc. Lại còn mấy ngày trước, tộc đệ của ta là Tào Hồng cũng muốn mời một người ở vùng này tên gọi Nguyễn Vũ ra làm thư tá, bị người ấy thẳng thừng cự tuyệt, ta cũng không hề giận. Ông ta nếu không muốn dốc sức cho đám võ phu thì ta sẽ cho mời đến phủ của ta, ở đó cũng có thể coi như được trổ hết tài của mình. Ta vẫn nhớ khi Hiếu Linh Đế còn ở ngôi, dân gian có truyền câu ca rằng: “Bạch cái tiểu xa hà diên diên, Hà Gian lai hòa hiệp”,[271] Quang lộc đại phu Lưu Thúc tiến cử Hiếu Linh Đế kế vị, Đậu Vũ và hoạn quan Hầu Lãm nghe theo. Sau đó Hầu Lãm giết hại Lưu Thúc, bá quan trong triều chẳng ai không phẫn nộ, vì thế lại mời em của Lưu Thúc là Lưu Cáp vào kinh nhận chức quan cao, dư luận trên dưới từ đó đều hài hòa, an thỏa.

https://thuviensach.vn

“Hoạn quan khi xưa dùng việc giết chóc để trừ khử những người không theo mình, đem lời mời mọc mua chuộc lòng người, lẽ nào triều đình hiện nay cũng đi theo con đường ấy?” Trong khi hai người đang suy nghĩ, chợt thấy có tiếng vấn an, Thứ sử Duyện Châu Tiết Đễ dẫn theo một viên tòng sự đã đến dưới gò.

Đầu óc Tào Tháo thay đổi rất nhanh, đang bàn những chuyện huyền cơ với bậc túc nho, vừa trông thấy Tiết Đễ đã nghĩ ngay tới công việc:

— Hiếu Uy đấy hả, việc điều động quân lương làm đến đâu rồi?

Tiết Đễ nói với vẻ đắc ý:

— Số lương thực cuối cùng từ huyện Đông Bình cũng đã chuyển đến rồi. Lương thực cho các bộ ở Duyện Châu đều đã đầy đủ.

— Ồ! Nhanh quá nhỉ! - Tào Tháo rất vừa ý, - Nhậm Tuấn mấy hôm nay sức khỏe không tốt, đã khiến ngươi phải vất vả rồi. - Điển nông Trung lang tướng Nhậm Tuấn là muội phu của Tào Tháo, chuyên lo việc đôn đốc lương thảo, lần này ông ta bị ốm khiến công việc gặp không ít phiền hà.

Tiết Đễ kéo viên tòng sự đứng bên cạnh nói:

— Không dám giấu minh công, việc điều động quân lương lần này là nhờ công sức của người này đấy ạ.

Tào Tháo nhìn kỹ, người đó mới độ hơn hai mươi tuổi, mày rậm mắt to, thân hình cao lớn, dáng vẻ tuấn tú, không ngăn được niềm yêu mến, liền cười hỏi:

— Tiểu tử ngươi tên gì? Làm chức quan nào?

Người ấy quỳ xuống bẩm:

— Tại hạ là Đổng Tự ở Trần Lưu, được triều đình tin dùng, nhờ ân điển của Tào công và đề bạt của Tiết châu tướng, tại hạ hiện làm Tòng sự Duyện Châu.

Tào Tháo thấy y không những khôi ngô, giỏi việc mà lại khéo ăn nói thì vô cùng hài lòng:

https://thuviensach.vn

— Chớ có dốc sức làm cho Tiết Đễ nữa, ta phong cho ngươi làm Điển nông Đô úy.

— Đa tạ Tào công. - Đổng Tự đúng là không khách sáo.

— Chớ có tự kiêu. - Tào Tháo nhắc nhở, - Trước đây Táo Chi có công trong việc đồn điền ở Duyện Châu, tiếc rằng trời không cho thọ. Sau này công việc ở đây ngươi phải kế tục ông ấy mà làm cho tốt. Nhậm Tuấn đang bị ốm, không được quấy rầy ông ấy tĩnh dưỡng. Lần này xuất binh lão phu lệnh cho Lý Điển, Trình Dục giám sát áp tải quân lương, ngươi hãy trực tiếp làm việc với họ.

Tiết Đễ nói chen vào:

— Lý Điển vẫn chưa về.

Tào Tháo đến Duyện Châu lần này cũng phải an ủi bách tính, điếu tế những người đã mất, nên đã sai sứ giả đến huyện Bình Dương tế tự Bào Tín, đến huyện Kỷ Ngô tế tự Điển Vi, đều dùng lễ thiêu lao. Con của Vệ Tư là Vệ Trân làm thuộc lại dưới trướng Hạ Hầu Đôn, cũng cho về Tương Ấp tế cha. Lý Điển cũng về quê tế tự bọn Lý Càn, Lý Chỉnh, nhà ông ta ở quận Sơn Dương, xa hơn tất cả những người khác.

— Nếu vậy hãy đợi ông ta về rồi tính. - Tào Tháo ra hiệu cho bọn họ lui ra, nhưng chợt nhớ ra điều gì, - Hãy khoan!

— Tào công còn có việc gì dặn dò? - Tiết Đễ quay trở lại.

— Bào Tín một đời trung dũng, chết thực là đáng tiếc. Ngươi hãy viết một bản tấu chương đưa đến Hứa Đô để Lệnh quân phong tước hầu cho con trai ông ấy, phải từ cấp Đình hầu trở lên. Ngoài ra Điển Vi cũng có một con trai, mới đi học chưa lâu, tên là... là...

— Điển Mân. - Tiết Đễ nhắc, - Đứa bé này vẫn còn nhỏ tuổi.

— Không cần biết bao nhiêu tuổi, cũng nhắc Lệnh quân quan tâm một chút. Cho vào Thái học làm đồng tử lang, sau này dần chỉ bảo thêm. - Tào Tháo nói xong quay sang nhìn Vương Lãng, Hoa Hâm đầy dụng ý - Phụ thân của chúng lúc sinh tiền đều ra sức vì lão phu, tất nhiên ta không thể để chúng thiệt thòi được.

https://thuviensach.vn

Hai người Vương, Hoa trông thấy nãy giờ coi như đã hiểu rõ. Cục thế của triều đình hoàn toàn không đơn giản như Khổng Dung tưởng, hiện giờ Tào Tháo không phải chịu bất cứ sự ràng buộc nào. Một tên Tòng sự nhỏ mọn chỉ cần được Tào Tháo yêu mến là có thể thăng lên chức Đô úy, tước hầu khắp thiên hạ của nhà Hán đều do ông ta phong, kể cả trường Thái học cũng có thể tùy ý nhét người vào. Nói ngắn gọn một câu: Ai tốt với họ Tào kẻ đó có thể thăng quan phát tài, còn ngược lại giống như bọn Biên Nhượng kia, có tài nhưng không để cho Tào Tháo sử dụng, chỉ có giết bỏ chứ chẳng để cho ai dùng cả.

Tất cả đều đã rõ ràng, còn gì để nói nữa đây? Hoa Hâm dè dặt mỉm cười không nói, Vương Lãng hai mắt trống rỗng không thốt nên lời. Tào Tháo thấy bọn họ đã chịu phục rồi, liền thu lại câu nói của mình:

— Hai vị cũng không cần phải lo lắng quá, triều đình trăm công ngàn việc, những việc cần làm rất nhiều. Hôm trước Tuân Lệnh quân trong thư có nói, phép tô thuế ở địa phương chưa ổn, đó chính là việc lớn trong tài chính. Lại còn Chung Do cũng đang nghĩ cách để an định Quan Trung, đó cũng là việc liên quan đến đại cục. Hai vị đại nhân sau khi trở về xin hãy tham mưu giúp họ, lão phu đánh trận ở ngoài, chuyện trong triều xin trông mong cả vào chư vị.

— Đội ơn Tào công tin tưởng. - Hoa Hâm bị Tôn Sách khống chế nhiều năm nên cũng có kinh nghiệm, đứng dậy vái tạ nói, - Sách *Trung Dung* có câu: "Quân tử tố kỳ vị nhi hành, bất nguyện hồ kỳ ngoại."[272] Chúng tôi sẽ dốc sức vì triều đình, còn những chuyện khác không hỏi tới thì thôi.

— Hoa đại nhân không hổ là bậc quân tử khiêm cung, tốt lắm. - Tào Tháo gật đầu đắc ý.

Vương Lãng cũng đứng dậy cáo từ:

— Tào công còn bận việc quân, chúng tôi không tiện quấy rầy thêm, xin được mau chóng trở về giúp lo việc chính sự, bày mưu tính kế cho Tuân Lệnh quân.

https://thuviensach.vn

— Tốt lắm. Việc đào kênh trị thủy ở đây đang gấp rút, thứ lỗi cho lão phu không tiễn xa được.

— Không dám, không dám... - Hoa Hâm và Vương Lãng dắt tay nhau, chao đảo như đi trên mây xuống dưới chân gò.

Tào Tháo nhìn theo bóng bọn họ, trong lòng cười thầm - cung kính nhún nhường, có lợi cũng có hại, dùng được thì có thể khiến thiên hạ quy tâm, còn dùng không được cũng sẽ có lời chê bai phỉ báng. Qua lần nhắc nhở này, bọn họ chắc hẳn sẽ không dám a dua theo chân Khổng Dung nữa.

Tào Tháo còn đang lơ đãng, chợt thấy Quách Gia và Tuân Diễn hớt hải chạy lại. Quách Gia còn tuổi trẻ, chạy trước vui mừng nhảy cẫng lên, còn Tuân Diễn tuổi đã cao, chỉ hổn hển phía sau, chạy không kịp thở - không biết chuyện gì mà khiến cho lão già vốn xưa nay trầm tĩnh lại vội vàng như thế? Tào Tháo chợt có một dự cảm kỳ lạ, vội đứng vụt dậy:

— Viên Thiệu có chuyện rồi hả?

— Chúc mừng Tào công! Chúc mừng Tào công! - Quách Gia vui mừng hớn hở nhảy lên gò, - Vừa mới nhận được tin, Viên Thiệu đã chết rồi!

— Vậy ư... - Tào Tháo đột nhiên thư thái trong lòng, nhưng không hiểu vì sao ngay sau sự thư thái đó lại là một nỗi buồn thảm, hụt hẫng mơ hồ.

Quách Gia cười tươi như hoa:

— Đích xác rồi! Hơn nữa quân Liêu ở Hà Bắc lại phế trưởng lập ấu, đưa con thứ ba của Viên Thiệu là Viên Thượng lên kế thừa ngôi vị Đại tướng quân. Tên nhãi ranh chưa từng trải qua đại sự ấy há lại là đối thủ của Tào công? Ha ha ha!...

Tào Tháo thảng thốt nhìn mãi ra xa, không còn nghe thêm được câu nào nữa; nét mặt, giọng nói và nụ cười của Viên Thiệu thời trẻ dường như hiện rõ trên mặt sông đang cuồn cuộn. Tuân Diễn mãi lâu sau mới hổn hển chạy tới nơi:

https://thuviensach.vn

— Viên... Viên Thiệu... chết...

Quách Gia vỗ vai ông ta nói:

— Tại hạ đã nói cả rồi, ngài cứ nghỉ ngơi đi đã.

Tuân Diễn vừa ngồi xuống, lừ mắt nhìn Quách Gia:

— Tiểu tử ngươi... - Tuân gia có một chút quan hệ ở Hà Bắc, tin này là do ông ta biết được, nhưng lại để cho Quách Gia nghe được rồi giành trước mất.

Tào Tháo bóp bóp chân mày định thần lại, tựa như không thấy hứng thú gì, lạnh lùng nói:

— Trước khi xuất binh, còn một việc cần phải làm.

— Tại hạ biết! - Quách Gia buột miệng nói luôn, - Phải giải quyết Thái thú Quảng Lăng Trần Đăng! - Quách Gia như đi guốc trong bụng Tào Tháo vậy.

Tuân Diễn lại nói:

— Trần Nguyên Long cai trị Quảng Lăng nào có lỗi lầm gì đâu?

Tào Tháo không biết phải trả lời ra sao, Trần Đăng đúng là không có lỗi lầm gì, nhưng ông ta khiến người khác không yên tâm. Trước đây Trần Đăng từng phản bội Lã Bố, lại rất thân thiết với Lưu Bị, hơn nữa còn được bách tính Quảng Lăng ủng hộ, quan trọng hơn cả là ông ta nắm trong tay một lượng lớn binh mã. Kẻ có dã tâm, có mưu trí, có danh vọng, có binh mã như vậy há có thể không đề phòng ư? Bây giờ nếu dẫn đại quân bắc phạt, vạn nhất Trần Đăng làm phản sau lưng thì không hay.

Quách Gia biết Tào Tháo ngại nói ra, bèn thay ông giải thích với Tuân Diễn:

— Sau nhà chất đống rơm khô, tuy chưa chắc đã cháy nhưng vẫn phải đề phòng chứ.

Đều là những người sáng suốt, chỉ cần chút gợi ý là hiểu rõ sự tình. Tuân Diễn gật đầu, nét mặt vẫn lộ vẻ lo lắng:

— Nhưng Trần Đăng không dễ đụng vào đâu, trước đây Lệnh quân muốn điều ông ta vào kinh, mà bách tính ở Quảng Lăng chút nữa

https://thuviensach.vn

đã dâng biểu toàn dân!

Tào Tháo đã có chủ ý:

— Đổi một dải huyện Đông Thành thành quận Đông Thành, chuyển Trần Đăng đi làm Thái thú Đông Thành, điều ông ta rời khỏi Quảng Lăng. Ngoài ra, Trần Kiều, Từ Tuyên là hai cánh tay đắc lực của ông ta, hãy cho Mao Giới biết sự tình, trưng vời hai người này vào làm duyện thuộc trong mạc phủ, cắt bỏ hai cánh tay của ông ta đi.

Quách Gia nhắc nhở:

— Thứ sử Nghiêm Tượng trước đây đã chết, nếu lại điều Trần Đăng đi nơi khác, vẫn phải chọn một người để đề phòng họ Tôn, mà chức Thứ sử Dương Châu cũng vẫn còn khuyết...

Nhắc đến Thứ sử Dương Châu Nghiêm Tượng trước đây, Tào Tháo rất không vừa ý với người này. Từ khi ông ta nhận chức ở Dương Châu đến nay, dường như đã bắt cá hai tay, một đằng thì ca tụng công đức của triều đình, một đằng khác lại khom lưng uốn gối trước họ Tôn, thực sự không xứng đáng với chức vị được giao. Cuối cùng ông ta chết dưới tay Lý Thuật ở Lư Giang, Tào Tháo vẫn cho rằng ông ta tội đáng bị như vậy, nhưng nể mặt ông ta là người được Tuân Úc tiến cử nên không tiện nói ra. Bây giờ chọn người thay thế tiếp quản, phải lựa chọn kỹ mới được. Tào Tháo nhắm mắt trầm tư, điểm lại trong đầu những người đã từng làm duyện thuộc trong mạc phủ, hồi lâu mới nói:

— Lưu Phức từng lánh nạn ở Dương Châu, khuyên được bộ bạ của Viên Thuật đi theo ta, người này rất mực trung thành với triều đình, hơn nữa lại là người huyện Tương, Bái Quốc, có chút đồng hương với lão phu. Hãy cho ông ta tiếp nhận chức Thứ sử Dương Châu vậy... Hữu Nhược huynh, bây giờ huynh hãy viết một lá thư cho Lệnh quân để ông ấy làm mấy việc này.

— Dạ. - Tuân Diễn vừa thở được lại bình thường, lại vâng mệnh xuống núi.

— Hỏa tốc gửi thư đến Từ Châu, sai Tang Bá, Tôn Quan, Doãn Lễ tiếp tục đánh Thanh Châu, khống chế binh lực của kẻ địch. Lại lệnh

https://thuviensach.vn

cho Chung Do theo dõi nghiêm ngặt động tĩnh của Cao Cán ở Tịnh Châu, có gì bất thường phải báo ngay đến trung quân. - Trong đầu Tào Tháo đã tính toán từ lâu, khi thời cơ đến là quân lệnh được ban ra liên tục không ngừng, - Hiểu dụ cho ba quân, trừ những ai đang đào kênh trị thủy ra, nhất loạt chuẩn bị hành lý, sáng sớm ngày mai giờ Mão điểm danh, giờ Thìn đại quân xuất phát. Bộ quân của Hạ Hầu Đôn quay về Hứa Đô canh phòng, các đội quân xa gần khác không cần phải đến đây tập kết, tất cả nhanh chóng đến tập hợp ở Quan Độ. Lệnh cho Trình Dục áp tải lương thảo đến Quan Độ trước, Lý Điển sau khi trở về, hỏa tốc đuổi theo.

Tào Tháo nói một câu, Quách Gia lại gập một đầu ngón tay, rồi nhẩm lại một lượt, cuối cùng chắp tay nói:

— Xin chúa công an lòng, thuộc hạ lập tức sắp đặt năm đạo quân lệnh này!

— Ngươi nhớ tài lắm, mau đi đi! - Tào Tháo đưa tay vẫy Hứa Chử ở dưới gò, - Trọng Khang sắp xếp hành lý giúp ta, sai một số thân binh hộ tống gia quyến về Hứa Đô, đánh trận không dùng đến bọn họ được.

Hứa Chử định dặn dò mấy bộc đồng đi làm, Tào Tháo bèn nói:

— Ngươi cũng lui đi, lão phu muốn yên tĩnh một mình.

Mọi người đều đi cả rồi, chỉ còn một mình Tào Tháo đứng lặng trên gò cao. Bao nhiêu ân oán giữa ông với Viên Thiệu giờ đã tan như mây khói, giờ đây chỉ còn lại nỗi hoài niệm về người bằng hữu cũ. Ông lờ mờ cảm thấy, kỳ thực mình hoàn toàn chưa đánh bại được Viên Thiệu, tính cách cao ngạo của Viên Thiệu dường như vĩnh viễn không thể đánh bại. Nếu luận về thực lực hai quân giao chiến trên sa trường, Tào Tháo tuyệt đối không thua Viên Thiệu, nhưng nếu luận về kết giao phong nhã, lôi kéo danh sĩ trong thiên hạ, thì dù Tào Tháo có lôi lên một vị thiên tử bù nhìn cũng chỉ có thể ngang tài ngang sức với Viên Bản Sơ mà thôi. Cho đến hôm nay, Tào Tháo vẫn rất để ý đến chuyện mình là “giống xấu xa của hoạn quan để lại”, còn Viên Thiệu dù nằm dưới ba tấc đất thì vẫn mang theo vòng hào quang đẹp đẽ “bốn đời tam

https://thuviensach.vn

công”. Người trong thế gian đều có một cái đầu, hai con mắt, mà sao dấu ấn thân phận, địa vị lại sâu sắc đến như vậy?

Tào Tháo hồi tưởng những chuyện đã qua, đến tận khi ánh chiều tà đã buông xuống mà lòng vẫn mãi không nguôi...

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 85

Gặp trở ngại, Tào Tháo lui quân tạm hoãn thôn tính Hà Bắc

Trận chiến Lê Dương

Sau khi Viên Thiệu bị bệnh qua đời, bọn Thẩm Phối, Bàng Kỷ tôn con thứ ba của Viên Thiệu là Viên Thượng lên làm chúa Hà Bắc, kế thừa ngôi vị Đại tướng quân, Kháng Hương hầu[273] kiêm chức Châu mục bốn châu: Ký, Thanh, U, Tịnh. Viên Hy lĩnh chức Thứ sử U Châu, Cao Cán lĩnh chức Thứ sử Tịnh Châu, hai người ngồi giữ địa bàn như cũ. Viên Đàm thân là trưởng huynh, trên danh nghĩa vẫn là Thứ sử Thanh Châu như trước đây, nhưng bị giữ lại ở Nghiệp Thành, bãi hết quyền lực quân sự cũng như chính trị. Tào Tháo biết được chuyện này bèn điều động binh mã bắc phạt một lần nữa, mũi tiến công nhắm thẳng tới Lê Dương[274].

Thành Lê Dương không những là một trọng trấn phòng thủ bên bờ Hoàng Hà mà còn là cửa ngõ vào đại bản doanh ở Ngụy Quận của họ Viên. Một khi nơi này thất thủ thì tương lai Tào Tháo có thể qua lại giữa nam bắc Hoàng Hà mà không bị khống chế gì cả, chiến sự quân Viên sẽ hoàn toàn rơi vào thế bị động. Viên Thượng xưa nay chưa từng trải qua những trận đánh lớn, được tin quân báo thì luống cuống không biết làm sao. Viên Đàm từ lâu muốn thoát cảnh tù túng, bèn tự xin đem quân đi chống địch. Dẫu sao y cũng thường theo phụ thân chinh chiến, có uy tín trong quân, hơn nữa người của họ Viên đích thân ra trận sẽ giúp ổn định sĩ khí. Quân địch đang ở ngay trước mắt, không thể để ý

https://thuviensach.vn

đến mâu thuẫn huynh đệ được, Viên Thượng chỉ còn cách đồng ý để Viên Đàm cầm quân đi.

Viên Đàm tự tin tiến đến Lê Dương, điều khiển binh mã các bộ, nghĩ rằng có thể đánh đòn phủ đầu Tào Tháo, nào ngờ trận đầu tiên ngăn cản quân Tào vượt sông đã bị đánh cho thảm bại. Những trận xuất kích sau đó đánh lần nào thua lần đó, từ khi bắt đầu giao chiến tháng Chín năm Kiến An thứ bảy (năm 202 sau Công Nguyên), Viên Đàm chẳng những chưa thể chặn được quân Tào, ngược lại còn bị hao binh tổn tướng phải rút lui hết lần này đến lần khác. Đến tháng Ba năm Kiến An thứ tám, quân Tào đã tiến sát thành Lê Dương...

— Hai tên phản tặc Trương Cáp, Cao Lãm thật đáng ghét, ta thề sẽ băm vằm xác chúng! - Viên Đàm hằm hằm tức giận quay về huyện nha, khắp người bùn đất, sắc mặt ủ dột - lại một lần nữa phản công thất bại.

Bàng Kỷ thấy sắc diện Viên Đàm không tốt, vội vàng bưng một bát nước đưa đến trước mặt Viên Đàm:

— Đại công tử chớ tức giận, hãy uống hớp nước cho hạ hỏa.

Viên Đàm trợn mắt nhìn ông ta vẻ dữ dằn:

— Ngươi gọi ta là gì?

Bàng Kỷ vội vàng nói chữa:

— Thuộc hạ sai rồi, là tướng quân! Mời tướng quân uống... - Đứng dưới hiên thấp, không thể không cúi đầu. Sau khi ra trấn thủ Lê Dương, Viên Đàm tự phong cho mình là Xa kỵ Tướng quân, Bàng Kỷ biết rõ tước quan này chưa được biểu tấu rõ ràng là không danh chính ngôn thuận, nhưng đã chịu sai khiến dưới tay Viên Đàm, cũng không dám công nhiên phản bác.

— Hừ! - Viên Đàm tức tối cầm bát nước, chỉ uống một ngụm nhỏ rồi quăng chiếc bát vỡ tan. Y đang tức giận đầy bụng, vốn mong đánh thắng vài trận nhằm lấy lại uy tín của đại công tử, nào ngờ thua hết trận này đến trận khác càng làm mất hết cả danh dự. Đáng ghét hơn là Viên Thượng, Thẩm Phối sai Bàng Kỷ đến làm Giám quân, ngoài mặt là để

https://thuviensach.vn

giúp sức nhưng thực chất là giám sát. Bên ngoài có giặc mạnh, bên trong có tai mắt, trận chiến này càng đánh càng uổng công.

Bàng Kỷ biết rõ Viên Đàm hận mình đến tận xương tủy, nhưng để giữ đại cục, đành đem lòng kiên nhẫn như khi phù tá Viên Thiệu ra, khúm núm cười nói:

— Tướng quân xin chớ lo lắng, quân Tào chẳng qua nhất thời đắc thế. Chúng ta chỉ cần giữ vững Lê Dương, chặn đường yếu đạo, quân Tào đánh không được, tiến cũng không xong, một thời gian sau tất sẽ lui quân. Đến khi ấy, chúng ta xuất quân truy kích theo sau, tất có thể thắng được. Lấy quân nhàn chống quân mệt mỏi, há chẳng hay ư?

— Kiến thức tầm thường! Binh pháp có nói: "Phàm thủ thành giả, dĩ đả thương địch vi thượng, kỳ diên nhật trì cửu dĩ đới cứu chi chí, bất minh thủ giả dã"![275] Đáng tiếc cho ông đã theo cha ta bao nhiêu năm như vậy, mà chút đạo lý cỏn con ấy cũng không hiểu.

— Tướng quân cao kiến, lão hủ thật không bằng được. - Rõ ràng là thứ lý luận sai bét, nhưng Bàng Kỷ cũng không dám biện bác.

Viên Đàm chỉ chăm chăm vào việc lập công, có đánh thắng trận sau này mới đủ tư cách tranh giành với tiểu đệ, không chừng còn có thể cướp lại được ngôi vị. Hám lợi đen lòng, há lại chịu cố thủ không ra đánh? Viên Đàm ngồi trên đại đường, vung vẩy cây bội kiếm, lạnh lùng nói:

— Từ sau trận thua ở Quan Độ, Tào lão tặc ngày càng ngông cuồng, khiến cơ nghiệp họ Viên ta vô cùng nguy ngập. Nếu không cho lão tặc ấy một bài học, ngày sau hắn tất sẽ được đằng chân, lân đằng đầu, Hà Bắc vĩnh viễn không được một ngày yên ổn. Trận này dù muốn hay không vẫn phải đánh, cố thủ không ra không phải là kế hay, không thể để quân địch tăng thêm nhuệ khí mà làm tan uy phong của ta được!

Bàng Kỷ xưa nay vẫn giỏi biết lòng người, há lại không hiểu ý tứ của Viên Đàm? Nhưng giờ đây tuyệt không phải là lúc trở mặt với nhau, một là huynh đệ bất hòa sẽ khiến Tào Tháo ngư ông đắc lợi; hai

https://thuviensach.vn

là bản thân đang nằm dưới lưỡi dao của Viên Đàm! Vì thế Bàng Kỷ không biện bác gì thêm, chỉ nói:

— Lý lẽ của tướng quân rất đúng, nhưng đánh nhau liền mấy tháng hao binh tổn tướng, hiện giờ quân số không tới một vạn, một nửa lại bị thương, nếu cứ tiếp tục liều mạng chỉ e là muốn giữ cũng không thể giữ nổi.

Viên Đàm vỗ vỗ đùi, thở dài nói:

— Khi phụ thân ta còn tại thế, Hà Bắc mới cường thịnh làm sao? Dù có thua trận, Tào Tháo cũng không thể đoạt được nửa tấc đất. Giờ đây phụ thân mới qua đời hơn nửa năm mà đất Ký Châu đã thành ra thế nào? Cao Cán khi xưa lưu lạc được phụ thân ta nuôi dưỡng, vừa mới chiếm cứ được Tịnh Châu liền lấy oán trả ơn không nghe theo sự sai bảo nữa, tam đệ rốt cuộc không làm gì được hắn. Còn nữa! Ta rõ ràng đảm nhiệm chức Thứ sử Thanh Châu, nhưng lại không đồng ý cho ta về Bình Nguyên quản hạt, hiện giờ bọn Tang Bá, Tôn Quan như tằm ăn dâu, gặm dần các quận huyện ở đông thổ, cứ tiếp tục thế này mãi làm sao được? Ta thấy tam đệ tuổi nhỏ chưa biết gì, tầm mắt hạn hẹp, lại chưa từng kinh qua chiến sự, không hiểu việc quân, như thế về sau tất làm nhục uy danh của phụ thân. Thực là đáng buồn, đáng hận thay...

Nói đi nói lại, chẳng phải vẫn đang lưu luyến ngôi vị kia ư? Bàng Kỷ trong lòng hiểu rõ nhưng ngoài miệng vẫn giả bộ nói:

— Tướng quân chớ đau lòng, hành sự tại nhân! *Dịch truyện* có câu: "Nhị nhân đồng tâm, kỳ lợi đoạn kim",[276] chỉ cần tướng quân có thể cùng... - Nói đến đó, ông ta chợt ngừng lại, hiện giờ Viên Thượng kế thừa ngôi vị Đại tướng quân, Viên Đàm lại tự xưng là Xa kỵ Tướng quân, không thể nói là "tướng quân cùng tướng quân" được? Bàng Kỷ nghĩ ngợi giây lát mới nói tiếp, - Chỉ cần tướng quân cùng chúa công đồng tâm hiệp lực, giữ vững địa bàn, vỗ về bách tính, chỉ cần vài năm là có thể chấn hưng thanh thế khi xưa. Cao Thứ sử tuy có chút bất đồng với việc sai khiến, nhưng rốt cuộc vẫn là người Hà Bắc chúng ta. Còn về đất Thanh Châu, vốn ở phía nam Hoàng Hà, hiện nay cục diện nguy

https://thuviensach.vn

cấp chưa thể quan tâm đến chỗ ấy được. Chỉ cần giữ vững đất Hà Bắc này, ngày sau lấy lại cũng sẽ dễ như trở bàn tay. Tào lão tặc phía nam có Lưu Biểu, Tôn Quyền, chư tướng ở Quan Trung cũng chưa hoàn toàn quy phục, ngày rộng tháng dài tất sẽ có biến.

Viên Đàm đứng phắt dậy:

— Ngày rộng tháng dài? Ta ghét nhất là câu này! Đại sự trong thiên hạ bị hỏng chính là vì bốn chữ "ngày rộng tháng dài" này. - Y bị mất cơ hội kế thừa đại vị nên đã có kinh nghiệm thiết thân. Bây giờ nghĩ lại, nếu như nhân khi cha già nằm bệnh khống chế ông ấy, cướp lấy ngôi vị thì đâu đến bước đường như hôm nay?

Bàng Kỷ nghe ra ý tứ ẩn trong lời nói của Viên Đàm, không dám tùy tiện đáp lại nữa. Nào ngờ Viên Đàm lại sang sảng ra lệnh:

— Bàng Nguyên Đồ, ta lệnh cho ông viết tiếp một phong thư, hỏa tốc đưa đến Nghiệp Thành, bảo Viên Thượng dẫn quân cứu viện!

— Tại hạ đã liên tiếp gửi liền ba bức quân báo rồi, chắc chắn viện binh đang được chuẩn bị, tướng quân hãy đợi thêm xem sao.

— Hừ! - Viên Đàm túm lấy cổ áo ông ta gầm lên, - Ngươi gửi ba bức quân báo, nhưng trong đó viết cái gì thì chỉ có trời mới biết được!

Bàng Kỷ tuổi tác đã cao, sợ đến run người. Ông ta thực sự đã ba lần viết thư gửi tới Nghiệp Thành, cũng có nói tới việc viện binh, nhưng cũng không yêu cầu khẩn thiết lắm. Một là, nếu như Viên Đàm đổi công thành thủ thì Lê Dương có thể giữ được và chưa chắc đã cần viện binh tiếp ứng; hai là từ khi Viên Đàm tiến vào đóng ở Lê Dương, tự phong cho mình là Xa kỵ Tướng quân, biến tất cả các tướng lĩnh quân đội thành tâm phúc của mình, rồi cho Quách Đồ thống nhất chỉ huy, lại sai bộ tướng tâm phúc là Nghiêm Kính đến huyện Âm An tiếp quản binh mã ở đó. Sắp đặt như vậy, quân sĩ sai đến đều trở thành bộ quân riêng của Viên Đàm, nếu tiếp tục làm như vậy, chỉ e đến khi Tào Tháo lui binh sẽ là lúc anh em trở mặt, mối ẩn họa ấy không thể không đề phòng.

https://thuviensach.vn

Viên Đàm tay trái túm lấy cổ áo Bàng Kỷ, tay phải sờ xuống thắt lưng, chậm rãi rút thanh bội kiếm:

— Lão già ngươi từng giờ từng phút khống chế ta ở phía sau, đề phòng ta như đề phòng trộm cắp, tưởng ta mù ư? Ngươi ngoài mặt viết thư cầu viện, nhưng lại ngầm bảo Viên Thượng án binh bất động có đúng không? Bản tướng quân hôm nay sẽ phanh thây ngươi vì tội làm rối loạn lòng quân!

Bàng Kỷ nắm chặt lấy cổ tay Viên Đàm liên tục xin tha mạng:

— Tướng quân bớt giận! Tướng quân bớt giận! Tại hạ thực sự đã xin lệnh phát binh, việc này đích xác là vậy. Ngày sau về tới Nghiệp Thành, xem lại thư từ khắc rõ... Hơn nữa, tại hạ cũng thân ở trước quân giặc, nếu không đồng tâm nhất trí với tướng quân, một khi Lê Dương thất thủ, cái mạng già của tại hạ chẳng phải cũng chôn vùi ở đấy ư? Tướng quân nhất định phải tin tại hạ!

Viên Đàm nghe ông ta nói cũng có lý, bèn tra kiếm vào vỏ, thuận thế đẩy Bàng Kỷ ngã lăn quay:

— Ngươi đã đồng tâm với ta, vậy hãy viết thêm một bức quân báo nữa, bảo tam đệ lập tức cử viện binh đến. Tào Tháo đã tiến sát dưới thành, đợi viện binh đến, ta sẽ ra ngoài thành đánh một trận với hắn!

Bàng Kỷ lồm cồm bò dậy:

— Việc này trách nhiệm rất lớn, nên chăng đợi Quách Đồ quay về ta sẽ thương nghị...

— Còn thương nghị cái gì? Quách Công Tắc phải chỉ huy chiến sự trên địch lâu, chứ đâu có như lão già ngươi lén lén lút lút trốn ở trong thành? Ý ta đã quyết, ngươi viết ngay cho ta!

Bàng Kỷ không dám trái ý nữa, trong lòng chửi thầm Thẩm Phối sai mình đi làm giám quân, đó chẳng phải là nằm trong hang cọp ư? Ông ta phục trên soái án viết thư cáo cấp, Viên Đàm khoanh tay đứng cạnh nhìn chằm chằm, khiến ông ta run lẩy bẩy, viết xiên viết xẹo. Nhưng vừa viết chưa được một dòng, đã thấy Quách Đồ vội vã chạy vào.

https://thuviensach.vn

Viên Đàm giật mình:

— Công Tắc, có tình hình gì ư?

Quách Đồ mình mặc áo giáp, sắc mặt tái xám, những vết nhăn như dao khắc trên mặt giật giật, tựa hồ như có chuyện gì đó khiến ông ta vô cùng phẫn uất. Rõ ràng nghe thấy Viên Đàm hỏi nhưng ánh mắt ông ta chỉ xoáy vào Bàng Kỷ, giọng nói lạnh lùng tưởng chừng có thể khiến người ta đóng băng:

— Khải bẩm tướng quân, viện binh ở Nghiệp Thành đã tới.

— Tốt lắm! - Viên Đàm phấn chấn hẳn lên, - Mau truyền lệnh, mở cửa bắc đón họ vào thành.

Nhưng Quách Đồ vẫn không nhúc nhích, cười nhạt nói:

— Tại hạ cũng đã tự ý cho bọn họ vào thành rồi, nếu giờ mới đến thỉnh lệnh ngài, chỉ e là bây giờ số viện binh ấy đã bị Tào Tháo bao vây tiêu diệt rồi.

Viên Đàm nghe câu ấy dường có vấn đề, lại hỏi:

— Nghiệp Thành cho bao nhiêu viện binh đến?

— Một ngàn người.

— Sao? - Viên Đàm không tin vào tai mình. - Bao nhiêu người?

Quách Đồ chắp tay, nói giọng kỳ quái:

— Khải bẩm tướng quân, huynh đệ tốt của ngài chỉ phái đến cho ngài một ngàn viện binh thôi ạ!

Bàng Kỷ nghe thấy mà rụng rời chân tay: “Tam công tử và Thẩm đại quân sư của ta ơi! Nếu các người không muốn phát binh thì đừng sai một người nào đến cả, còn đã muốn phát binh thì nên đích thân dẫn đại quân đến. Chỉ cho một ngàn quân đến trợ chiến, chẳng phải hại chết cái mạng già này ư!”

Ông ta hoảng hồn vội vàng giải thích:

— Hắn là chúa công nhầm lẫn con số rồi. Tại hạ đã viết xong thư rồi đây, xin tướng quân...

https://thuviensach.vn

— Vứt thứ rác rưởi đó đi! - Viên Đàm giơ chân đạp soái án đổ ụp xuống. Thẻ tre, nghiên mực bay tung tóe, mực văng hết cả vào bức bình phong bên ghế chủ soái, bắn vào mặt Bàng Kỷ đen nhèm. Viên Đàm tức giận hai mắt lóe hung quang, tựa như một con hổ đói, đi đi lại lại trên sảnh đường, - Được... Được lắm! Đệ đệ tốt của ta rốt cuộc là muốn đẩy ta vào chỗ chết đây! Giương mắt ra nhìn ta bại trận không chịu phát binh, kỳ thực đâu cần phải cho một ngàn người này đến chết theo ta, cứ việc đưa một chén rượu độc đến chẳng phải là xong việc ư? Hắn có thể ngồi vào ngôi vị ấy, chẳng phải phụ thân thiên vị hắn ư, đáng tiếc là phụ thân mắt đã mờ rồi!

Quách Đồ càng giận dữ hơn nữa:

— Bọn Thẩm Phối đúng là gian thần loạn quốc, ngồi giữ bộ hạ, ép chủ theo ý mình, phế trưởng lập ấu, bại hoại nước nhà. Chỉ cần Quách mỗ ta vẫn còn hơi thở, há lại để yên cho chúng? Nhất định có ngày ta sẽ đem lũ hổ báo Hà Bắc ấy giết không còn một mống! - Quách Đồ rốt cuộc không hận gì Viên Thượng, mà chỉ hận đám Thẩm Phối, cường hào Hà Bắc đã đoạt quyền của ông ta.

— Phụ thân!... Phụ thân thật bất công, thiên vị cho lão tam mặc sức làm bừa, lại còn đem hài nhi cho đi thừa tự người khác, giờ đây mới bị chà đạp thế này! Bọn chúng muốn bức hài nhi phải chết đây!... - Viên Đàm ngửa mặt lên trời gào to, cũng không biết câu nào thực sự làm mình xúc động tâm can, khiến y nước mắt tuôn trào.

Bàng Kỷ đầu tóc rối bời ngồi bệt dưới đất, nhìn hai kẻ đang điên cuồng kia, rất lâu sau mới đánh bạo nói:

— Tướng quân xin chớ than khóc, tam công tử kế thừa đại vị đã là sự thực, dám mong ngài hiểu rõ đại nghĩa lấy sự nghiệp nước nhà làm trọng! Tướng quân từ nhỏ đã đọc thuộc sách sử, há không nghe chuyện bảy nước Ngô Sở mưu loạn? Hiếu Cảnh Đế và em là Lương vương Lưu Vũ vốn bất hòa, nhưng gặp khi triều đình nguy nan, nếu chẳng phải nhờ Lương vương ngồi trấn Tuy Dương, một mình chống lại giặc mạnh thì Chu Á Phu dù có tài bằng trời cũng không thể quét sạch sào huyệt giặc

https://thuviensach.vn

chặn đứng cuồng phong? Ngày bình định bảy nước, người trong thiên hạ đều khen Lưu Vũ là bậc hiền vương, phú quý đều vượt hơn tất cả mọi người. Ngày nay, tướng quân chính là Lương vương của chúa công, tuyệt đối không thể làm việc chủ quan. Lê Dương không phải là không thể giữ được, mong tướng quân giữ vững thành trì, chớ ra đánh với giặc, chỉ cần có thể bức Tào Tháo lui binh đã là công lớn lắm rồi, ngày sau chúa công sao có thể để ngài phải thiệt thòi? Xin tướng quân hãy minh xét...

— Ngươi chớ có nhắc đến chuyện Lương vương nữa, mộ của ông ta đã bị Tào Tháo san phẳng rồi! - Viên Đàm bị lợi lộc thiêu đốt tâm can, không muốn nghe Bàng Kỷ nói thêm nữa. - Hơn nữa, Hiếu Cảnh Đế khi xưa vốn ít lao dịch, nhẹ thuế khóa, là bậc minh quân một đời. Chứ Viên Thượng kia thì đáng kể gì? Hắn là thứ lang sói được mụ Lưu thị nuôi nấng! Mụ chó cái Lưu thị là thứ chẳng ra gì, phụ thân ta vừa tạ thế, mụ liền giết chết năm người thiếp xưa kia từng tranh sủng với mụ ta, lại còn khoét mắt, cắt lưỡi, cạo tóc, rạch mặt, sợ bọn họ được trùng phùng với phụ thân ta nơi chín suối. Giống đàn bà ghen tuông tàn độc như vậy có xách dép cho mẫu thân ta cũng không xứng, há có thể sinh ra được giống tốt đẹp gì? Ta thấy chuyện ở Hà Bắc chắc chắn sẽ hỏng dưới tay mẹ con mụ ta!

Bàng Kỷ sợ hãi đứng lặng một chỗ, không dám tin vào tai mình nữa, những lời cay nghiệt ấy của Viên Đàm đang nói về kế mẫu và huynh đệ của mình ư? Ông ta lờ mờ cảm thấy mọi việc trước mắt dường như không phải là thật, cảnh tượng trở mặt với nhau, miệng lưỡi ác độc thế này giống như tái diễn chuyện trở mặt của Viên Thiệu với Viên Thuật mười mấy năm về trước. Bàng Kỷ không ngăn được nỗi buồn đau trong lòng, ngửa mặt lên trời kêu to:

— Đại tướng quân! Ngài trên trời có thiêng hãy mở mắt ra mà xem! Bọn họ muốn phá nát cơ nghiệp mà ngài phải khổ cực vất vả mới gây dựng được! Khi ngài còn tại thế, quân thần đồng tâm nhất trí, nào ngờ ngài mới mất được nửa năm mà đã loạn tử loạn tôn rồi, thật hối

https://thuviensach.vn

hận đã vì lòng nhân, nhất thời cho đại công tử lãnh binh, Hà Bắc khó mà giữ được rồi...

Viên Đàm thấy mỗi lời ông ta nói đều là đang nhục mạ mình, giận dữ túm ngay lấy Bàng Kỷ:

— Tên tiểu nhân đê tiện, nếu chẳng phải ngươi liên tục dâng lời sàm tấu thì đâu đến nỗi thế này? - Nói rồi, y hầm hầm đấm liền mấy quả vào bụng Bàng Kỷ, rồi đẩy sang chỗ Quách Đồ.

Quách Công Tắc đâu phải kẻ tốt bụng, túm ngay lấy cổ áo Bàng Kỷ bạt cho ông ta một bạt tai nhớ đời:

— Bàng Nguyên Đồ, tên miệng lưỡi vô sỉ ngươi! Điền Phong đã bị ngươi dâng lời sàm ngôn hãm hại mà chết, ngươi lại giả truyền hiệu lệnh đoạt binh phù của ta, có mặt mũi nào làm bộ khóc gió than mưa như thế!

Viên Đàm vẫn chưa hết giận, lại đạp vào ngực ông ta thêm cái nữa, khiến Bàng Kỷ ngã nhào xuống đất không bò dậy được nữa.

Bàng Kỷ bị đánh đến gân cốt rời ra, miệng thổ máu tươi, máu đỏ mực đen hòa lẫn với nhau loang lổ trên người, giống hệt như cuộc đời vô sỉ, siểm nịnh nhưng cũng nhất mực trung thành của ông ta. Bàng Kỷ biết rằng hôm nay mình khó tránh khỏi phải chết, ánh mắt lờ đờ nhìn thẳng vào Viên Đàm, thều thào nói:

— Tướng quân nói ta là tiểu nhân đê tiện, nhưng cả đời Bàng Kỷ ta trung thành với họ Viên... Dù cho ta có đem sàm ngôn hại chết Điền Phong... đó cũng là vì nghĩ đến chức vị của mình mà gắng sức vì Viên gia các ngươi, cũng là vì thể diện của phụ thân ngươi... Nhớ khi xưa, ta với phụ thân ngươi cùng trong mạc phủ của Hà Tiến, quyết tâm cùng mưu đại sự thiên hạ, kết thành mối giao tình sống chết có nhau... Không có ta bày mưu tính kế, cha con ngươi sao có thể lấy được Ký Châu. Tiểu tử ngươi sao có thể được quyền uy hống hách như hôm nay? Ta thực hận... hận tên ngỗ nghịch không ra gì nhà ngươi! Cơ nghiệp Hà Bắc sớm muộn cũng bị hủy hoại bởi tay ngươi...

https://thuviensach.vn

Viên Đàm thấy ông ta vẫn còn nhục mạ mình, rút phăng cây bội kiếm. Ánh kiếm sắc lạnh lóe lên - một đời Bàng Kỷ coi như đã trở về cùng cát bụi!

Quách Đồ lòng dạ độc ác, thấy một lưỡi kiếm đã kết liễu Bàng Kỷ dường như vẫn chưa nguôi giận, lại rút gươm ra đâm liền mấy nhát lên xác ông ta rồi mới thôi. Viên Đàm, Quách Đồ trong khi phẫn uất đã giết Bàng Kỷ, giận tuy đã nguôi, nhưng trận đánh trước mắt nên làm thế nào đây? Hai người chống kiếm bốn mắt nhìn nhau, không nói câu gì chỉ thở dài.

— Báo... - Một tên tiểu hiệu hốt hoảng quỳ sụp ở cửa sảnh đường. - Tướng quân, quân địch cho đại binh công thành!

— Sợ cái gì? - Quách Đồ thở mạnh, liếc nhìn tên tiểu hiệu. - Ngươi lên trước truyền lệnh, trên địch lâu bí mật sắp đặt cung nỏ, bắn xối xả cho ta! Quân Tào binh mã tuy nhiều cũng không thể công phá nổi thành này.

Thấy tên tiểu hiệu đi rồi, Viên Đàm lau mồ hôi trên mặt, nói:

— Hôm nay đã giết Bàng Kỷ, ta với Viên Thượng đã ở vào thế đối đầu. Ta thấy cứ ở đây quần thảo với Tào lão tặc, chẳng bằng bỏ chỗ này quay về Nghiệp Thành, cướp lại ngôi vị Đại tướng quân.

— Tuyệt đối không thể! - Quách Đồ bình tĩnh hơn Viên Đàm nhiều, - Nay đại quân của Tào lão tặc ở trước mặt, nếu không chống đỡ mà anh em lại trở giáo đánh nhau, Tào lão tặc tất sẽ thừa thế truy kích ở sau, quân ta tất sẽ loạn. Dù tướng quân có may mắn giành lại đại vị, ngày sau còn mặt mũi nào đứng ở đất Hà Bắc này nữa? Chẳng bằng hãy giữ vững Lê Dương chống Tào Tháo trước đã. - Quách Đồ tất nhiên oán hận Viên Thượng, Thẩm Phối nhưng còn hận Tào Tháo hơn, đoạt lấy đại vị không phải là mục đích, mục đích quan trọng nhất là phụ tá Viên Đàm, tiêu diệt Tào Tháo thống nhất thiên hạ.

— Hừ! Nếu ta cố thủ Lê Dương không ra thì có gì khác với kiến nghị của Bàng Kỷ đâu? Đó chẳng phải trúng kế của Viên Thượng, Thẩm Phối ư?

https://thuviensach.vn

Quách Đồ vẻ mặt trầm ngâm, nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

— Chúng ta điều động binh mã toàn thành cùng bách tính đánh một trận với Tào lão tặc. Nếu giành phần thắng, tướng quân có thể chiếm cứ Lê Dương, tích lũy lương thảo, tạo lập uy danh với muôn dân, với các bộ tướng cũ Thanh Châu đến hội hợp, sau này sẽ lại hỏi tội Nghiệp Thành. Nếu không thể thắng được thì tụ tập tàn binh quay về Nghiệp Thành.

— Bàng Kỷ đã chết, chúng ta quay về há chẳng phải tự chui đầu vào rọ ư?

— Tướng quân sai rồi... - Quách Đồ cười nhạt nói, - Hai quân trước trận, cục thế khó lường, chúng ta đem lý do binh bại đổ lên đầu tên ma chết ấy, nào ai có thể biết được? Hơn nữa phụ thân tướng quân lúc lâm chung đã có di huấn, Viên Thượng tất không dám mưu hại tướng quân để đưa chuôi cho người ta nắm đâu. Hơn nữa, ở Nghiệp Thành còn có bọn Tân Bình nguyện ra sức vì tướng quân, tướng quân vẫn có hy vọng được cầm quân, chỉ cần tính toán ổn thỏa, củng cố thực lực, đợi Tào Tháo lui quân rồi khởi sự cũng chưa muộn. Khi ấy không còn kẻ địch bên ngoài, việc còn lại chẳng qua chỉ là huynh đệ giải quyết với nhau, đoạt được đại vị thì người ngoài dám nói năng được gì?

— Được! Vậy cứ theo kế của Công Tắc. - Viên Đàm thu bảo kiếm lại, bước ra ngoài đại đường, nói to với các thủ hạ. - Bàng Nguyên Đồ đem lời xằng bậy ly gián huynh đệ cốt nhục ta, đã bị bản tướng quân ta xử tử, hãy bêu đầu thị chúng để ba quân được biết! Ngoài ra, hãy đánh trống khua chiêng chiêu tập tất cả binh mã và dân chúng trong thành, ngày mai mở cửa thành dốc toàn lực đánh một trận, thề liều chết với Tào lão tặc!

Viên Đàm, Quách Đồ định mưu đâu vào đấy, nhưng tình hình thực tế không hề lạc quan như họ tưởng tượng. Quân Hà Bắc bị thua nhiều lần sĩ khí đã cạn, lại thêm bị thương vong nghiêm trọng, căn bản không thể ra ngoài thành đánh đấm gì thêm được nữa. Trong khi quân Tào liên tục thắng lợi, khí thế mạnh mẽ, người nào người nấy đều như mãnh

https://thuviensach.vn

hổ xuống núi. Khi hai quân bắt đầu giao phong, hàng tướng Hà Bắc là Trương Cáp, Cao Lãm dẫn theo bộ quân đột kích trước tiên, quân Hà Bắc vừa gặp liền tan vỡ, vứt khôi quăng giáp chạy trốn tán loạn. Còn đám dân thường vô tội bị lôi vào cuộc chiến ấy thì đều phải bỏ mạng, trở thành cô hồn dã quỷ nơi sa trường. Quân dân ở Lê Dương bị quân Tào giết thây chất thành núi, máu chảy thành sông, tử vong đến gần vạn người.

Viên Đàm thảm bại, dẫn theo mấy trăm kỵ binh đột phá vòng vây mà chạy, gần đến Nghiệp Thành thì gặp Viên Thượng đích thân dẫn đại đội viện binh tới. Quách Đồ vu cho Bàng Kỷ ly gián huynh đệ, làm loạn nhân tâm, Viên Thượng biết rõ là giả, nhưng quân giặc đang trước mắt không thể để ý đến thù riêng được, bèn thuận nước đẩy thuyền, quy tội cho Bàng Kỷ. Hai huynh đệ hợp binh làm một, quay về Nghiệp Thành, bằng mặt nhưng không bằng lòng cùng bàn cách chống giặc. Nhưng Lê Dương đã rơi vào tay Tào Tháo, cửa ngõ vào Hà Bắc đã mở toang.

Tốc chiến gặp trở ngại

Lần bắc phạt này không thuận lợi như Tào Tháo dự tính, Viên Đàm đánh trả khắp nơi, hoàn toàn không theo lề lối binh pháp nào cả, khiến Tào Tháo phải bận rộn bao phen. Nhưng điều khiến ông thực sự đau đầu không phải là quân giặc trước mắt, mà là Thứ sử Tịnh Châu Cao Cán.

Cháu của Viên Thiệu là Cao Cán khi ở Quan Độ trở về đã lung lạc nhân tâm ở mặt tây, vừa đe dọa vừa dụ dỗ nhằm khống chế cường hào địa phương và các tướng ở Quan Trung, lại còn lôi kéo cả cháu của Tư lệ hiệu úy Chung Do là Quách Viện, công nhiên đối đầu với chính cữu cữu của mình, phá hại nặng nề kế hoạch “không động can qua, chiêu dụ Quan Trung” của Tào Tháo. Trong trận chiến ở Quan Độ, Thái thú Hà

https://thuviensach.vn

Nội Ngụy Chủng trấn thủ nơi hiểm địa đã bị bệnh qua đời, còn Thái thú Hà Đông Vương Ấp lại không phải là tâm phúc của Tào Tháo, toàn bộ tuyến phòng ngự với Tịnh Châu trở nên suy yếu. Cao Cán thấy Tào Tháo và huynh đệ Viên gia đánh nhau bất phân thắng bại, thừa cơ gây sự, làm dậy cơn sóng gió ở Quan Trung.

Cao Cán khởi binh đánh vào quận Hà Đông, tự ý phong Quách Viện làm Thái thú Hà Đông, tiến đánh Thái thú thực sự là Vương Ấp. Hưởng ứng theo chẳng những có cường hào địa phương, thổ phỉ thảo khấu, thậm chí còn có cả Thiền vu Hung Nô là Hô Trù Tuyền, cả vùng Quan Trung một phen đại loạn. Chung Do dựa vào uy tín của mình tập hợp thế lực các nơi đã quy thuận triều đình, dẫn quân vây đánh huyện Bình Dương nơi Hô Trù Tuyền đóng quân. Cao Cán, Quách Viện biết tin lập tức quay về cứu Bình Dương, đồng thời cổ vũ quân Tây Lương tràn vào, Hàn Toại làm phản, cùng theo giáp kích Chung Do. Việc đến nước ấy, Chung Do chẳng những không thể hạ được Bình Dương, ngược lại phải ứng phó với hai cánh quân cứu viện của địch, rơi vào tình cảnh hiểm nguy lưỡng đầu thọ địch.

Tào Tháo hiểu rõ lợi hại trong việc này, một khi Chung Do thất bại, chư tướng Quan Trung tất sẽ gió chiều nào che chiều ấy, sẽ quay sang theo Cao Cán, triều đình sẽ mất đi sự khống chế đối với Quan Trung, thành quả vất vả gây dựng mấy năm nay phút chốc sẽ tan thành mây khói. Nhưng Tào Tháo bị trói chân ở Ký Châu, đừng nói đến việc không thể thoát thân được, mà cho dù có tạm thời lui quân cũng không cứu kịp Chung Do. Đã không thể lo liệu được nữa, chỉ còn cách dằn lòng mà tiến quân vào đại bản doanh Nghiệp Thành của họ Viên.

Tôn Tử binh pháp có câu: “Phàm dụng binh chi pháp, toàn quốc vi thượng, phá quốc tự chi.”[277] Tào Tháo tất nhiên hiểu đạo lý này, thậm chí trong khi chú giải binh thư, ông còn chúc thêm một câu rằng: “Hưng binh trường khu thâm nhập, cự kỳ đô ba, tuyệt kỳ nội ngoại, địch cử quốc lai phục vi thượng, dĩ kích phá đắc chi vi tự dã.”[278] Ý nói là, đánh địch nên đuổi đến tận nơi, đánh tận vào sào huyệt của địch. Hiện giờ nếu như hạ được Nghiệp Thành, toàn cõi Ký Châu tất sẽ nghe

https://thuviensach.vn

tiếng mà đến hàng, hơn nữa có thể làm lay chuyển cục diện bất lợi ở Hà Đông.

Nghiệp huyện từ xưa vốn là trọng trấn của binh gia, thời Chiến Quốc từng là bồi đô (kinh đô thứ hai sau kinh đô chính) của nước Ngụy, Tây Môn Báo nhận chức Nghiệp lệnh, sửa trị lại những chỗ trái phép tắc, làm thay đổi phong tục cũ, đào kênh dẫn nước sông, khai khẩn thêm được nhiều ruộng tốt, từ đó Nghiệp huyện trở thành một nơi giàu có. Nhưng Nghiệp Thành nằm rất gần địa giới phía nam của Ký Châu, là vị trí thuận lợi khi Viên Thiệu muốn tiến đánh Trung Nguyên, song một khi quân địch từ phía nam đánh vào Ký Châu thì vị trí ấy lại trở thành điểm bất lợi. Bởi xuất phát từ thành Lê Dương đi lên phía bắc, đến Nghiệp Thành chỉ có một trăm năm mươi dặm. Trong khoảng một trăm năm mươi dặm ấy, Viên Thượng liên tục sai các toán quân ra đánh chặn, nhưng đều bị Tào Tháo đánh tan. Đến tháng Tư năm Kiến An thứ tám (năm 203 sau Công Nguyên), quân Hà Bắc đã không còn lực để tiến hành những cuộc chống cự quy mô lớn nữa, quân chủ lực của Tào Tháo đã tiến vào sâu trong địa bàn Nghiệp huyện...

— Tào Công có lệnh! Tiếp tục tiến binh, tạm chưa hạ trại!... - Tiếng hô của quan truyền lệnh truyền lanh lảnh vang xa.

Tuy đã vào mùa hạ, nhưng sau giờ Dậu, trời chuyển tối rất nhanh, nếu vẫn tiếp tục hành quân là sẽ phải hạ trại trong đêm. May mà liên tục đánh thắng mấy trận, quân địch không dám đến gây rối, thậm chí ngay cả quân thám báo lẻ tẻ cũng không thấy. Trên từ tướng lĩnh dưới đến binh lính, người nào người nấy chí chiến đấu đều rất cao, cấp tốc đi nửa ngày đường rồi mà không một ai kêu mệt, yên tâm hành quân xuyên qua những đồng ruộng, rừng cây. Tuy vậy, mấy người Tào Tháo đang được đội hổ báo kỵ bảo vệ ở trung quân lại bị một nỗi lo lắng bao trùm.

Quân sư Tuân Du, Tế tửu Quách Gia cho tới Hứa Du, Lâu Khuê đều vây xung quanh Tào Tháo, nhưng như thế cũng không thể hóa giải được nỗi lo ngại trong lòng mọi người, bởi nước cờ tiếp theo rất khó lựa chọn. Mấy vị mưu sĩ trong quân đều lặng im không nói, cúi đầu

https://thuviensach.vn

nhìn con đường trước mặt, rốt cuộc lại là Tào Tháo phá tan bầu không khí im lặng:

— Chỗ này cách Nghiệp Thành còn bao xa?

Hứa Du từng giúp sức cho Hà Bắc gần mười năm, có thể nói là một bức địa đồ sống trong lần xuất chinh này, nhìn ra xa thấy thấp thoáng như có thôn trang:

— Có lẽ còn khoảng mười mấy dặm nữa.

— Một tòa thành lớn như thế, chỉ cách mười mấy dặm há lại không thấy thành lâu ư? - Quách Gia đùa bỡn với Hứa Du đã thành quen, - Ngài không nhớ lầm đấy chứ?

Hứa Du trợn mắt nhìn Quách Gia:

— Khốn kiếp, ta lại có thể nhớ làm sao? Mở to con mắt của ông ra mà nhìn đi, khoảnh đất lớn mé đông kia là điền sản của lão quân sư chó má Thẩm Phối đấy! Ông đâu phải chưa từng ở Hà Bắc, cố ý giả vờ giả vịt với ta ư?

Quách Gia nhếch miệng cười hì hì, Lâu Khuê thì tâm tư không được tốt như thế, nắm lấy cương ngựa nói nhỏ:

— Trời tối rồi nên không nhìn được xa như thế, nếu là tôi thống... - Ông ta vội vàng kiềm chế tật cũ, - Tôi thấy chúng ta nên hạ trại thôi.

— Không được! - Tào Tháo gạt đi ngay, - Chiến sự không thể kéo dài nữa. Chỗ Chung Do chưa có tin tức gì, chúng ta chỉ có thể tiến chứ không thể lui, phải mau chóng khống chế quân địch.

— Nghiệp Thành là tòa thành vững chắc nhất Hà Bắc, dù quân ta có tới được đó cũng không thể đánh thắng trong chốc lát được, chưa biết chừng còn phải mất thời gian dài công thành nữa. - Khẩu khí Lâu Khuê có vẻ ấm ức. Tào Tháo bằng lòng cho ông ta làm chức Biệt bộ tư mã, thống lĩnh một bộ quân, thăng quan rất nhanh nhưng chẳng có một mống quân nào trực tiếp giao cho điều khiển cả.

— Có đến sớm hay muộn thì cũng thế. - Hứa Du nghĩ rất thoáng. - Hơn nữa, dù chỗ Chung Do có xảy ra việc gì chúng ta cũng không thể cứu nổi, cứ tiến về phía trước thôi.

https://thuviensach.vn

— Không phải ta lo chuyện chỗ Chung Do, mà chỉ sợ chúng ta hành quân vội vàng, rơi vào chỗ mai phục của địch. - Lâu Khuê giải thích.

Hứa Du bác lại:

— Theo ta nghĩ thì không còn mai phục nữa đâu, Viên gia có bao nhiêu binh mã ta đã biết rõ cả. Tên tiểu tử Viên Thượng bị chúng ta đánh lui mấy bận, còn chưa kịp tập hợp tàn binh, há lại có thể đến gây sự. Hơn nữa, chúng ta đã đi lên đường quang rộng rãi, không có lợi cho phục binh.

Tào Tháo cũng nghĩ như vậy, bèn quay lại hỏi Tuân Du:

— Công Đạt sao không thấy nói gì?

Vị đại quân sự vẻ mặt trầm ngâm, mãi lâu sau mới đáp lời:

— Tại hạ có mấy điểm không rõ. Chung Nguyên Thường làm việc vô cùng cẩn thận, bất luận là thắng hay bại cũng luôn có bẩm báo, vậy mà đến nay vẫn chưa có tin tức từ Bình Dương, hơn nữa lương thảo đi theo sau cho chúng ta cũng chưa thấy đưa đến...

— Chuyện ấy có gì phải lo? Chúng ta đâu có thiếu lương. - Hứa Du bô bô nói.

Tuân Du đưa mắt lườm Hứa Du, trong lòng thầm nghĩ: “Chả trách Viên Thiệu, Thẩm Phối không coi ông ra gì, rốt cuộc ông chỉ là kẻ có tài khéo léo lựa thời, chứ kiến thức thì kém cỏi lắm!”

Tào Tháo thì nói một câu trúng ngay:

— Sao lại không lo cho được? Quân báo và lương thảo đều không thấy tới, đó là việc rất không bình thường! Thẩm Chính Nam, Quách Công Tắc đều là những tên cáo già xảo quyệt, há có thể để chúng ta dễ dàng tiến vào Nghiệp huyện thế này? Nhất định là... - Nhất định là quân Hà Bắc đã vòng ra phía sau, phong tỏa đường sông, quân ta không qua được sông nên quân báo và lương thảo đều không đến được. Tào Tháo rõ ràng nghĩ như vậy nhưng không thể nói ra miệng, vạn nhất để cho quân sĩ nghe thấy, rồi một đồn mười, mười đồn trăm, truyền ra toàn quân thì trận này không tài nào đánh nổi!

https://thuviensach.vn

Quách Gia thì không hồ đồ như Hứa Du, trong lòng ông ta đã có suy tính, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ bình thản nói:

— Chúa công chỉ nghĩ ngợi nhiều, đã để Tuân Diễn, Giả Tín ở lại giữ Lê Dương rồi, nếu quả thực có việc bất ngờ bọn họ sẽ bẩm báo đến đây. Chúng ta chỉ việc dấn bước tiến lên mà thôi!

Tào Tháo thầm thở dài, trận này thực sự không hề đơn giản như mình tưởng, cứ nghĩ rằng Viên Thiệu chết rồi Hà Bắc sẽ sụp đổ, nào ngờ vẫn còn nhiều khó khăn như thế. Xem ra Viên Bản Sơ thực sự không đơn giản, đã hoàn toàn lôi kéo được bộ hạ theo mình, lập Viên Thượng lên nối ngôi cũng không phải việc dễ dàng, Viên Thiệu lúc lâm chung vẫn còn để lại một cánh tay... Tào Tháo không dám nghĩ tiếp nữa, vung roi ngựa truyền lệnh lần nữa:

— Tiến quân không được dừng nghỉ, đến sát Nghiệp Thành mới hạ trại!

— Tiến quân không được dừng nghỉ! Đến sát thành hạ trại!... - Tiếng truyền lệnh lại nối nhau vang lên.

Lần xuất chinh này, Tào Nhân ở bên trái, Tào Hồng bên phải, Hạ Hầu Uyên đi phía sau, các tướng Vu Cấm, Nhạc Tiến, Trương Liêu, Chu Linh đều ở tiền quân, nhưng Trương Tú, Lưu Huân đã lui xuống vị trí phòng tuyến thứ hai, tiên phong là Trương Cáp, Cao Lãm. Bọn họ là hàng tướng Hà Bắc, quen thuộc địa hình Ký Châu, luôn dẫn đi theo đường gần và thuận tiện nhất.

Thấy đã đến cuối giờ Thân, trời sắp tối hẳn, quân sĩ vất vả suốt một ngày trời có vẻ mệt mỏi, kẻ nghiêng đầu ghé tai với bạn đồng hành bên cạnh, kẻ cất tiếng ngâm nga bài hát quê nhà, người bốc hạt đậu trong túi lương khô ra ăn. Quân xích hậu qua lại báo tin cũng đã thấm mệt, lại thêm trời tối không nhận ra được đường đi, ngựa chạy chậm hẳn lại. Dù gì quân địch đã bị đánh cho tan tác, tối nay đến bên Nghiệp Thành hạ trại xong rồi phải đánh một giấc thật ngon, chứ ngày mai công thành sẽ vất vả đây!

https://thuviensach.vn

Mò mẫm khoảng hai ba dặm nữa, mấy tên thám mã đi đầu phát hiện phía trước có một đám đông dân chúng. Thực ra đó cũng là việc thường thấy khi hành quân, đặc biệt là hiện giờ đã đến gần Nghiệp Thành, nơi có nhiều hào tộc Hà Bắc, nông nô tất nhiên càng nhiều. Đừng nói là thôn dân lều cỏ, ngay cả những trang viên to lớn cũng đã đi ngang qua ba bốn nơi rồi, gặp vài người dân cũng không có gì lạ, lát nữa bọn họ nhìn thấy rõ tình hình chắc chắn đều tháo chạy cả - tác oai tác phúc cũng là một thú vui của đội quân tiên phong!

Nào ngờ đám dân đen chẳng những không chạy mà thậm chí còn vẫy tay hò hét. Là bách tính đến đầu hàng ư? Quân xích hậu đã phạm sai lầm, có hai tên đánh bạo dong ngựa chạy lên trước, còn chưa kịp mở miệng hỏi han, chợt thấy đám dân chúng ấy tay đã giương cung! Hai tên lính kinh hãi thất sắc, vội kéo ngựa định chạy nhưng lập tức bị bắt chết tại chỗ. Những người đi sau thấy có biến vội vàng quay ngựa lại cấp báo, không ngờ còn chưa kịp vung roi đã nghe tiếng dây cung tanh tách, lại một trận mưa tên nữa, cả người lẫn ngựa đều bị tên đâm dày như lông nhím!

Trương Cáp và Cao Lãm chiến đấu cùng nhau đã lâu, dẫn quân ra trận đã có quy ước ngầm, một người độc trước, một người áp sau. Lúc này Cao Lãm đi tiên phong, đang nói chuyện với tên tiểu hiệu tâm phúc, chợt nghe tiếng hò hét hô đánh vang trời lở đất, chưa kịp kinh ngạc thì quân địch đã ào ào xông tới. Đám quân ấy có đủ loại sắc phục, kẻ mặc khôi giáp kẻ không, lại có đội khăn xám quấn đầu, đao thương kiếm kích đủ loại binh khí, hỗn loạn không ra trận thế nào cả. Nhưng bọn chúng người đông, cờ quạt bất ngờ dựng lên rợp trời khắp đất, dày đặc như rừng. Lại thêm trời đã chuyển tối, ánh sáng mờ mịt, không biết phía sau còn có bao nhiêu tên nữa, chỉ nhìn trận thế ấy cũng đủ khiến người ta phải kinh hãi!

Tào Tháo mấy hôm nay giao chiến với giặc, gần như đã đánh tan hết quân chủ lực của Hà Bắc, trong thời gian ngắn không thể tập hợp tàn binh lại được, vậy sao vẫn còn đông như vậy? Bị tập kích bất ngờ

https://thuviensach.vn

không kịp phòng bị, quân Tào còn chưa giao chiến đã hốt hoảng. Cao Lãm là tay cứng cỏi, thấy vậy liền rút gươm khỏi vỏ:

— Xông lên theo ta!

Quân tiên phong đã rối loạn, mọi người tự bảo vệ mình còn khó, làm gì còn ai dám theo ông ta xông lên? Nhất thời tiếng người kêu ngựa hí loạn như ong vỡ tổ, quân Tào chưa kịp dàn trận đã phải giáp chiến với địch. Đám giặc ấy lại không giống như những kẻ khác, tất cả đều liều mạng xông lên, chưa nghe thấy tiếng binh khí chạm nhau đã thấy quân tiên phong bị chúng đánh tan rồi. Một người bỏ chạy, trăm người chạy theo, tất cả đều vứt binh khí chạy ngược trở lại. Trương Cáp ở phía sau đang định ngăn lại, chưa kịp nói câu nào đã bị loạn quân xô vào suýt ngã xuống đất.

Bộ quân thứ hai do Lưu Huân đốc thúc tiến đội. Gã hám của ấy còn đang tính toán xem sau khi đoạt được Ký Châu rồi sẽ kiếm chác thêm điền sản thế nào. Nghĩ đi nghĩ lại, thấy dựa vào mối giao tình của mình với Tào gia trước đây, nhất định sẽ không thể ít được. Nào ngờ còn đang thích thú thì bại quân đã chạy tới nơi, nháy mắt đã rối loạn hết cả. Lưu Huân giơ cây đại đao:

— Mẹ kiếp! Không để cho ta kiếm tiền thì ta sẽ phanh thây cả nhà các ngươi! Giết đi! - Ông ta cũng né được ra, nhưng chỉ có đám thân binh tâm phúc là liều mạng theo cùng.

Trương Tú đôn đốc hậu quân, quá giờ Thân chưa hạ trại ông ta bụng đã đói rồi, may là dũng sĩ Lương Châu tài cưỡi ngựa hơn người, nên một tay cầm thịt khô, một tay cầm túi nước, vừa ăn vừa uống, hai chân vẫn kẹp bên sườn ngựa nên không bị lỡ việc hành quân. Trương Tú đang nhai một miếng thịt bò khô, bỗng nghe thấy tiếng la hét, đám bại binh đã ào ào chạy tới. Trương Tú quăng hết thức ăn, tiện tay cầm lấy cây thương bạc do một tên thân binh vung lên, như một con rồng bạc đâm ngã hai tên lính vừa lao tới. Cây thương vừa quét một đường thì miếng thịt bò cũng đã nuốt xong, ông ta lập tức hét to:

https://thuviensach.vn

— Có đại quân bọc đằng sau, sợ cái gì? Kẻ nào còn dám trốn chạy ta sẽ giết không tha! - Nhưng ông ta quản được chỗ gần chứ không quản được chỗ xa, hai bên phải trái vẫn có những tên lính tháo chạy... Thế là cứ đội này xông vào đội kia như vậy, binh mã quân Tào như bị một đợt sóng lớn cuốn đi, quân địch và bại binh trộn lẫn với nhau, những chỗ chúng chạy qua đều nát như tương.

Nghe thấy phía trước có biến, Tào Tháo vội gò cương ngựa, sai các tướng lĩnh trung quân là Sở Hoán, Hàn Hạo mau chóng điều tất cả các tay khiên, và quân cầm trường mâu hộ vệ phía trước - đây không chỉ là phòng quân địch mà còn phòng cả bại quân, đội quân của chủ soái nếu cũng loạn thì toàn quân sẽ loạn hết! Lo lắng cuống quýt một hồi, các tay khiên đã được sắp đặt ổn thỏa, bộ binh được đổi lên trên chen sát bên nhau giữ khiên, ngoài đội hổ báo kỵ ra, tất cả kỵ binh khác đều lui lại phía sau để tránh ngựa bị giật mình. Tào Hưu đem đội hổ báo kỵ vây thành một vòng, bảo vệ Tào Tháo và mọi người ở phía trong. Lại truyền lệnh cho Hạ Hầu Uyên để ông ta giữ vững hậu quân không được xao động.

Tiếng hò hét ngày càng lớn, trời cũng ngày càng tối, để tránh bị kẻ địch đột kích, trung quân ngay cả một bó đuốc cũng không đốt, mấy người Tào Tháo chỉ có thể mù mờ đứng lặng trong bóng đêm. Một lát sau, có tiểu hiệu ở mặt đông bẩm báo:

— Thưa, tiền quân của Tào Nhân tướng quân bị tập kích!

Một lát, mặt tây lại có tin đến:

— Tào Hồng tướng quân bị bại binh phá hỏng trận thế!

— Làm ăn thế nào vậy! - Tào Tháo bực bội vỗ lên yên ngựa.

Quách Gia tiếp lời nói:

— Từ trận Quan Độ đến nay, chúng ta chưa thua trận nào, cánh võ phu ấy khó tránh khỏi kiêu ngạo. Lại thêm hôm nay hành quân lâu hơn thường ngày nửa canh giờ, binh sĩ đã thấm mệt rồi.

— Hừ! Năm xưa ta đuổi Viên Thuật liên qua bốn thành, phá Lưu Bị qua lại hàng ngàn dặm cũng không một tên lính nào dám trễ nải.

https://thuviensach.vn

Xem ra phải chỉnh đốn lại quân kỷ cho nghiêm mới được!

— Không cần vội, cứ từ từ ạ. - Quách Gia không hề hoảng sợ, - Quân địch trận thế tán loạn, đánh nhau mò mẫm thế này, ta loạn mà chúng cũng loạn, chỉ lát nữa là không phân biệt được ai là ai nữa.

Sự tình đúng như Quách Gia dự liệu, lúc bắt đầu thì quân Tào thua, nhưng lâu sau phát hiện kẻ địch cũng chẳng mạnh lắm, khi trận thế đôi bên đều rối loạn thì cứ liều mạng đánh bừa thôi! Sĩ tốt hai bên ai nấy tự tìm đối thủ của mình mà chém giết, tiếng hò hét hỗn loạn hòa vào làm một. Đến quá giờ Dậu, sắc trời đã tối mịt, không thể nào đánh tiếp được nữa, quân Tào gõ chiêng thu quân, quân Hà Bắc lẫn trong ấy cũng ồn ào dồn ra ngoài, tuy đại bộ phận đã thoát được khỏi nơi rối loạn, nhưng số bị quân Tào vây giết cũng không ít.

Đợi quân sĩ dần yên tĩnh trở lại, trung quân khi ấy mới đốt đuốc lên. Bọn Trương Tú, Lưu Huân cùng tìm chỗ sáng chạy lại, ai nấy đều đánh giết đến nỗi toàn thân vấy máu, trông bộ dạng họ như vậy Tào Tháo cũng không đành lòng trách mắng nữa, chỉ hạ lệnh dọn dẹp tử thi trước đã. Bọn Hứa Du trông thấy xác chết đầy đất, nghĩ mãi vẫn không thể hiểu nổi:

— Quân chủ lực của Viên Thượng đã bị đánh tan từ lâu, sao bây giờ lại nảy ra nhiều người thế này? Hơn nữa đám quân này phục sắc khác nhau, giáp trụ không đều, chiến đấu chẳng có trận thế gì cả, giống hệt một lũ thổ phỉ. Không phải là quân của giặc Hắc Sơn Trương Yên chứ?

— Không phải! - Lâu Khuê cũng nhíu chặt hai mày. - Trận ác đấu khi nãy, quân địch nếu không có một vạn thì cũng phải tám ngàn, thảo khấu nơi nào đông người như vậy? Giặc Hắc Sơn Trương Yên với Viên gia lại là cừu thù, chắc chắn không thể ra tay tương trợ lúc này.

Tuân Du suy nghĩ hồi lâu, lát sau quay ra nhìn xung quanh, chợt hiểu ra:

— Ta hiểu rồi... Đội quân này không phải là quân của huynh đệ họ Viên, cũng không phải thổ phỉ, càng không phải là quân Hắc Sơn.

https://thuviensach.vn

— Ý ngươi là thế nào? - Tào Tháo lúc này đầu óc cũng rối loạn.

— Ôi... - Tuân Du liên tục lắc đầu, - Chúa công sao lại quên rồi. Từ khi làm chủ Ký Châu đến nay Viên Thiệu luôn được đám hào cường ủng hộ giúp sức. Những kẻ ấy ruộng vườn điền sản đều ở đây cả, nếu các nhà cùng huy động đội quân của mình, trong chốc lát là có thể dồn được hơn vạn quân.

— Đâu chỉ hơn vạn? Chỉ tính riêng gia binh tá điền một gia tộc của Thẩm Phối đã có tới vài nghìn. - Hứa Du cũng đã hiểu ra. - Chỉ cần tên quân sư chó má ấy truyền ra một câu, nói năm nay không thu điền tô nữa, hay là không cần đòi lại số tiền đã cho vay thì tất cả lính tráng, tá điền sẽ đều ra đánh nhau cả! Chả trách cờ quạt, áo giáp của chúng muôn hình muôn vẻ.

Tào Tháo nghe thấy câu ấy đột nhiên kinh sợ - Đám thổ bá vương ấy thật lợi hại! Trong trận Quan Độ ta đã giết gần tám vạn quân địch, từ trận Thương Đình đến nay đánh thắng liên tục, không ngờ vẫn còn nhiều người có thể ra trận đến thế. Ta chỉ cho rằng Viên Thiệu dung túng cường hào, hiệu lệnh bất nhất, nào ngờ chiêu này hóa ra cũng có điểm hay. Ta đánh đất này tuy là đối đầu với Viên gia nhưng cũng là đụng tới đám thổ bá vương này, bọn chúng há lại không liều mạng với ta ư? Đám cường hào ở đây vô số kẻ giàu có, đông quân, nếu không dừng lại mà tiếp tục tiêu hao binh lực ở đây thì không biết ngày tháng nào mới công phá được Nghiệp Thành. Nếu Chung Do chiến bại mà ta ở đây cũng không thể thắng nhanh được, Hứa Đô không khéo... Ông càng nghĩ càng sợ, bất giác ngẩng đầu lên nhìn ra xa. Nghiệp Thành đã thấp thoáng dưới ánh trăng lờ mờ, tòa thành cao vút ấy với tường sơn đen tựa như một con quái vật khổng lồ đứng sừng sững giữa đồng bằng, trên địch lâu còn có những ánh lửa lập lòe, đó là lính giữ thành đang đi tuần tra, chắc hẳn tên khỏe nỏ cứng, gỗ khúc đá tảng đã chuẩn bị sẵn sàng cả rồi!

Tào Tháo đang đứng lặng thì Trương Cáp vẻ mặt thê thảm chạy đến:

https://thuviensach.vn

— Khải bẩm Tào Công, tiền quân bị hao tổn gần một nửa, Cao Lãm đã chiến tử trong đám loạn quân... - Trương Cáp với Cao Lãm vốn là huynh đệ tốt từ khi ở dưới trướng Viên Thiệu, sau khi chạy đến Tào doanh cũng luôn kề vai sát cánh chiến đấu bên nhau, nay bạn thân chiến tử, sao không khỏi đau lòng cho được?

Thua một trận ngay trước cửa nhà kẻ địch, lại mơ mơ hồ hồ mất một viên đại tướng, ai nấy đều không dám lên tiếng. Dưới ánh lửa lờ mờ, cũng không nhìn rõ vẻ mặt của Tào Tháo, một lúc lâu sau mới nghe ông thở dài nói:

— Khâm liệm cẩn thận thi thể của Cao tướng quân để an táng, đợi chiến sự xong rồi, ta sẽ truy tặng công lao cho ông ấy... Hạ trại tại chỗ, ngày mai sẽ bàn kế phá địch.

— Chúng ta chỉ tổn thất chút ít, vẫn có thể chiến đấu được, lẽ nào lại lui ở đây? Nếu như bộ quân của Trương tướng quân đã bị tổn thất, mạt tướng xin được đi tiên phong, nếu gặp quân giặc sẽ đánh cho chúng không còn mảnh giáp! - Chu Linh lên tiếng đầu tiên.

Lưu Huân cũng hét to:

— Mẹ kiếp! Chết mấy người thì đáng gì, chúng ta cứ tiến lên đánh tiếp, ông đây không tin là không thể đập nát cái ổ giặc của lũ chó Viên gia!

— Đúng, đúng, đúng... - Hai người ấy vừa cất lời, các tướng khác cũng nhao nhao lên tiếng.

— Hỗn xược! - Tào Tháo trợn mắt nhìn bọn họ, - Lão phu truyền lệnh, ai dám không theo? Các ngươi ngày càng không có quy củ gì cả, thế trận dàn trải như vậy còn để cho người ta đánh cho hỗn loạn, còn mặt mũi nào hò hét trước mặt ta nữa? Kẻ nào còn nhiều lời hãy coi chừng quân pháp, trở về ta sẽ tính sổ với các ngươi! - Nói xong, Tào Tháo giật cương ngựa dẫn đường đi trước, chúng tướng ai nấy mặt mũi lem luốc dẫn theo quân của mình mà đi.

Đại quân vừa hạ trại xong, liền có ba bản quân báo từ Lê Dương chuyển tới - hóa ra là bộ hạ của Viên Thượng - Thái thú Ngụy Quận

https://thuviensach.vn

Cao Phiên nhân lúc Tào Tháo tiến quân đi đã vòng đến bên bờ Hoàng Hà, bày trận thế cắt đứt đường vận chuyển quân lương của quân Tào. Giả Tín đóng giữ Lê Dương binh lực có hạn, hơn nữa Cao Phiên được tướng trấn giữ ở Âm An là Nghiêm Kinh tiếp ứng, cho nên trước sau không thể phá được quân địch, quân báo từ Bình Dương cũng không thể chuyển đi được. Đúng lúc quan trọng thì Lý Điển, Trình Dục áp tải quân lương đến nơi, hai người dùng thuyền lương yểm hộ đột kích Cao Phiên, khi ấy mới đánh tan được phòng tuyến quân địch.

Cao Phiên thua rồi, tiệp báo ở Bình Dương cũng được gửi đến, hóa ra Mã Đằng thập thò đuôi lươn, tuy nhận lời cùng Cao Cán khởi binh, nhưng kỳ thực cũng rất lo lắng về tình hình chiến sự. Chung Do liền sai sứ giả đến du thuyết, Thứ sử Lương Châu Vĩ Đoan cũng viết thư khuyên can, cuối cùng Mã Đằng lâm trận tạo phản, sai con là Mã Siêu dẫn quân đột kích Cao Cán, chẳng những giải được mối nguy cho Chung Do mà bộ tướng Tây Lương là Bàng Đức còn chém chết ngụy Thái thủ Quách Viện ngay tại trận, Cao Cán thua to phải quay về Tịnh Châu.

Quân Hung Nô của Hô Trù Tuyền thấy quân cứu viện tan vỡ, chỉ còn cách mở cửa thành đầu hàng - đất Quan Trung tuy hoảng sợ một phen nhưng không nguy hiểm gì, tránh được một kiếp nạn.

Nhưng khiến người ta bất ngờ nhất là bản quân báo thứ ba. Trước lúc bắc phạt lần này, Tào Tháo đã lệnh cho các bộ quân Từ Châu công chiến vào Thanh Châu để làm sách ứng, nhưng Xương Bá - tên Thái thú Xương Lự vốn xuất thân thổ phỉ đã nhân khi bọn Tang Bá, Tôn Quan lên phía bắc, cử binh tạo phản dẫn bộ quân chiếm lĩnh các huyện ở Đông Hải. Xương Bá xưa nay vẫn không muốn dốc sức vì triều đình, từ khi được chiêu an đến nay đã mấy lần phản phúc, tính ra đây đã là lần thứ tư hắn tạo phản rồi! Tên đầu sỏ thổ phỉ này tựa hồ có máu làm phản trong người, binh lực tuy chỉ có vài ngàn nhưng vẫn không ngớt làm loạn, thực sự khiến người ta dở cười dở khóc.

Hành quân đánh trận cả ngày khiến Tào Tháo thấm mệt, xem xong ba bản quân báo có mừng có lo, thực sự không muốn thảo luận tiếp

https://thuviensach.vn

nữa, xua tay nói với chúng tướng:

— Sắp đến canh ba rồi, các ngươi hãy về nghỉ ngơi đi, ngày mai tiếp tục bàn bạc kế sách công phá Nghiệp Thành.

Chúng tướng vừa bị một trận mắng, cúi đầu kéo nhau đi hết, bọn Tuân Du, Lâu Khuê cũng rời khỏi đại trướng, chỉ có Quách Gia sửa sang áo mũ ở lại sau cùng.

— Phụng Hiếu có điều gì muốn nói ư? - Tào Tháo thấy Quách Gia còn chần chừ chưa chịu đi, liền biết ngay là có chuyện.

Quách Gia lập tức dừng chân, tươi cười bước lại gần Tào Tháo:

— Quân ta hiện đã tiến tới gần Nghiệp Thành, chúa công chắc đã nghĩ ra kế phá giặc.

— Thực không hổ là tuổi trẻ, nửa đêm rồi vẫn có tinh thần như vậy. - Tào Tháo ngáp dài ra bộ nói, - Nghiệp Thành kiên cố khó lấy được, tốt nhất là dụ Viên Thượng ra giao chiến... Không còn sớm đâu, ngày mai hãy bàn tiếp vậy.

Quách Gia vẫn chưa có ý cáo từ, lại hỏi:

— Nếu Viên Thượng cố thủ không ra thì sao?

— Vậy chỉ còn cách cho đại quân vây khốn, đợi đến khi chúng cạn lương thảo thôi.

— Trận bại tối nay, chúa công đã chính mắt trông thấy, các bộ quân của cường hào Hà Bắc rất đông, nếu cho quân vây thành, thế nào chúng cũng lũ lượt kéo đến quấy nhiễu. Huống chi Thanh Châu, U Châu còn có binh mã. Nếu chúng đến cứu viện thì ta biết làm sao?

Tào Tháo nghĩ ngợi:

— Quân đến tướng chặn, nước lên đất ngăn, vây chặt Nghiệp Thành sẽ dễ đánh quân cứu viện.

Nào hay Quách Gia lại hỏi tiếp:

— Nếu như Viên Thượng bỏ thành chạy, đi tìm chỗ khác đứng chân, vậy chúng ta có cần tiếp tục vây thành nữa không?

https://thuviensach.vn

Thế chẳng phải là nói thừa ư? Tào Tháo lúc này đã mệt, muốn đuổi Quách Gia đi nhưng lại thấy hắn cười vẻ láu lỉnh, khi ấy mới hiểu ra:

— Tiểu tử ngươi vòng vo với lão phu gì thế, phải chăng đã có chủ ý ma mãnh gì rồi?

— Chút tâm ý của tại hạ làm sao trốn được tuệ nhãn của chúa công chứ! - Quách Gia vẫn không quên nịnh một câu, - Có điều, tại hạ nghĩ rằng, hiện giờ chúng ta nên lui quân thôi.

— Lui quân... Khó khăn lắm mới đánh được đến đây, lại vội vàng lui quân há chẳng phải bỏ hết công lao khi trước đi ư? - Tào Tháo tuy nói như vậy, nhưng khi nãy trên đường cũng đã nghĩ đến hạ sách này.

— Tại hạ xin mạn phép phân tích cho chúa công. - Quách Gia đã thấy rõ tâm tư của Tào Tháo qua ánh mắt miễn cưỡng của ông, - Nay quân ta tuy đến dưới Nghiệp Thành, nhưng là đi sâu vào đất giặc, các cánh quân của chúng vây quanh rình rập, huynh đệ Viên gia dựa vào thành vững không chịu nghênh chiến, nếu Viên Hy ở U Châu đưa binh mã đến, ta lại phải chia quân để chọn địch. Thân nơi hiểm địa, đánh không lấy được, đó là một mối lo trước mắt vậy. - Quách Gia chắp tay sau lưng, sang sảng nói, - Thêm nữa, Cao Cán ở Tịnh Châu tuy bị đánh bại, nhưng thế lực của hắn cắm rễ ở Quan Tây đã lâu, không hắn không dám ngóc đầu trở dậy, nếu đất Hà Đông lại gặp nguy, Chung Do còn có thể may mắn đắc thắng nữa không? Đó là hai mối lo vậy. Cuối cùng, Lưu Biểu ở Kinh Châu lâu nay được Lưu Bị tương trợ, nếu quân ta bị trói chân ở đây, ngày tháng lâu dài, chúng tất mưu đồ xua quân chiếm Nam Dương xâm phạm Hứa Đô, khi ấy biết phải làm sao?

Tào Tháo không thể không gật đầu:

— Ba mối lo ngươi nghĩ rất đúng, lão phu cũng từng nghĩ đến, nhưng đã đánh được đến đây không thể nói bỏ là bỏ được. Nếu để Viên Thượng giữ vững được Hà Bắc, nuôi dưỡng thế lực, dựa vào sự sung túc ở Ký Châu, chẳng bao lâu chúng sẽ gây dựng lại được thế lực như trước...

https://thuviensach.vn

— Chắc chắn không thể! - Quách Gia cười nhạt một hồi.

— Sao ngươi dám quả quyết như vậy?

Quách Gia ghé sát tai Tào Tháo nói:

— Xin thứ tội cho tại hạ nói thẳng, ví như Viên Đàm không dẫn quân ra nghênh chiến, chúa công nắm được mấy phần thắng?

Câu hỏi ấy của Quách Gia khiến Tào Tháo sững sờ, nhưng bình tâm tĩnh trí suy xét, Quách Gia hỏi rất có lý! Cao Phiên đóng quân trên Hoàng Hà chặn đứt đường tiếp lương, Cao Cán lại gây rối ở Hà Nội, nếu như Viên Đàm lại cố thủ thành trì giữ chân ta ở đây, e rằng trận chiến này sẽ có kết quả hoàn toàn đảo ngược, kẻ bị thua không phải là huynh đệ họ Viên mà chính là Tào mỗ ta vậy! Nghĩ đến đó, trong lòng Tào Tháo chợt dâng lên một nỗi lo sợ, càng cảm thấy rằng uy danh của Viên Thiệu chưa hết, thắng lợi mà mình giành được chỉ là may mắn.

Quách Gia để cho ông suy nghĩ hồi lâu mới nói:

— Trong lòng chúa Công hẳn đã có đáp án rồi? Nhưng sự tình rất khéo là, Viên Đàm vô cùng hiếu chiến, hám lợi trước mắt, liên tục bị quân ta đánh bại đến nỗi tan vỡ không còn ra một đội quân, khó mà đánh thêm nữa. Viên Thượng mắt thấy huynh trưởng bị khốn nhưng không chịu cho đại quân đến cứu, cuối cùng Lê Dương phải thất thủ. Ngài không cảm thấy hành động của hai huynh đệ chúng có điểm bất thường ư?

Tào Tháo như được mở bung đầu óc, dội vào một gáo nước lạnh, tất cả mệt mỏi đều tan biến, tay chống lên soái án, mắt sáng ngời lên:

— Ngươi muốn nói... giữa huynh đệ bọn chúng...

— Đúng vậy! - Quách Gia ngồi xuống bên cạnh Tào Tháo giải thích, - Viên Đàm là con trưởng của Viên Thiệu, mở mang Thanh Châu lập nhiều chiến công, lại rất có thế lực trong quân, nhưng là kẻ hữu dũng vô mưu, kiêu căng ngạo mạn. Viên Thiệu truyền vị cho con thứ ba Viên Thượng, tên này tuy có thể đoàn kết nhân tâm, vỗ về cường hào nhưng lại chưa từng trải qua chiến trận, kinh nghiệm chưa nhiều. Giữa hai huynh đệ chúng vốn có nhiều hiềm khích, lại thêm Quách Đồ,

https://thuviensach.vn

Thẩm Phối mỗi kẻ ủng hộ một chủ, đấu đá lẫn nhau, càng làm cho mâu thuẫn sâu sắc hơn. Nay đại binh quân ta tiến sát chân thành, hai anh em hắn vì tình thế bức bách nên miễn cưỡng hợp tác bảo vệ lẫn nhau, nếu quân ta không tiến công nữa, huynh đệ chúng được rảnh rang tất sẽ đấu đá với nhau!

— Ý ngươi là...

— Chúa công hãy tạm thời lui binh, làm ra vẻ xuống phía nam đánh Lưu Biểu để huynh đệ chúng rảnh rang mà trở mặt với nhau, đợi có biến loạn rồi mới đến đánh, chỉ cần một trận có thể định được Hà Bắc!

Tào Tháo tuy thấy có lý nhưng vẫn hơi do dự:

— Đạo thắng thua không cầu ở bên ngoài được.

— Chúa Công không cần phải lo thêm! - Quách Gia nói vẻ chắc chắn, - Khi xưa Tề Hoàn công tôn sùng vương thất, ngăn chặn di địch, tập hợp được các chư hầu, rốt cuộc năm con tranh nhau ngôi vị, để cho ông ấy phải chết đói trong cung, đó đều là do trưởng thứ bất phân, lớn nhỏ lẫn lộn. Viên Bản Sơ khi còn sống lệnh cho ba con, một cháu mỗi kẻ thống lĩnh một châu, Viên Đàm, Viên Thương ai nấy đều kết bè kéo cánh tranh quyền đoạt lợi, coi nhau như cừu thù, cái họa tường vách này còn nguy hại hơn cả kẻ địch bên ngoài! Chúa Công há không nghe câu ngạn ngữ đời xưa: “Vải may, gạo giả cũng xong; Anh em hai kẻ chẳng dung nhau nào.”

Câu nói của Quách Gia chẳng khác một lời cảnh tỉnh, Tào Tháo mới nghe còn cúi đầu suy nghĩ, phút chốc ngửa mặt lên trời cười lớn:

— Ha ha ha!... Hay! Nhớ năm xưa Viên Thiệu, Viên Thuật hẹp hòi mặc ý cốt nhục tương tàn, nay Viên Đàm, Viên Thượng cũng muốn đi theo vết xe đổ của lớp cha chú mình rồi. Hãy để cho bọn chúng trai cò mổ nhau, ngông cuồng một lúc, lão phu sẽ ngồi đợi ngư ông đắc lợi. Lập tức truyền lệnh ba quân, ngày mai trở về Lê Dương, chuẩn bị lui quân.

https://thuviensach.vn

— Hãy khoan. - Quách Gia lại cười hì hì ngăn lại, - Trước lúc lui quân vẫn còn mấy việc lớn cần làm: Một là năm nay lúa mạch đã gần chín, chúa công nên nhân khi Viên Thượng không ra đánh, cướp lấy lương thực. Hai là xung quanh Nghiệp Thành có nhiều nông phu của các cường hào, chúng ta cũng nên dời bách tính quay về Hà Nam để cắt bớt sức lực của chúng. Ba là huyện Âm An nằm giáp biên giới giữa ta với địch, nếu chiếm lấy đất ấy làm thành thế ỷ dốc với Lê Dương, đường vận lương của chúng ta sẽ có thể được thuận lợi không bị địch khống chế.

— Tất cả mọi việc đều theo như kế của Phụng Hiếu! - Tào Tháo buồn bực nửa ngày, đến lúc này mới thấy vui vẻ, - Nhậm Tuấn bị ốm đang nằm trong quân, hãy lệnh cho Hạ Hầu Uyên đôn đốc việc quân lương thay cho vậy.

Quách Gia nói thêm:

— Diệu Tài tướng quân tuy bình dị, gần gũi mọi người nhưng tính tình nóng nảy, chúa công cũng phải dặn dò thêm nhiều mới được.

Câu ấy lại nhắc Tào Tháo nhớ ra, thắng lợi liên tiếp khiến cho tính khinh địch trong quân được dịp nổi lên, cũng cần chỉnh đốn lại quân kỷ một chút. Ông tiện tay lấy ra một cuốn thẻ tre, đưa nhanh nét bút viết một đạo quân lệnh:

Sách Tư Mã Pháp có nói: "Tướng cầm quân binh bại phải trị tội", cho nên mẹ Triệu Quát từng xin không phải chịu tội cùng. Ấy là người làm tướng khi xưa bị thua trận ở ngoài, thì người ở nhà cũng phải chịu tội vậy. Sai tướng cầm quân ra trận, nhưng chỉ thưởng công mà không phạt tội, đó không phải là luật lệ quốc gia. Nay lệnh cho chủ tướng xuất chinh, kẻ nào bại sẽ bị trị tội, kẻ nào thất lợi sẽ bị miễn quan tước.

Viết xong, Tào Tháo thổi cho khô mực rồi đưa cho Quách Gia:

— Đem lệnh này truyền cho chúng tướng bảo bọn chúng phải giữ quy củ cho ta! Lui ngày hôm nay là để tiến ngày mai, không cho bọn chúng tùy tiện nghị luận tiết lộ quân cơ.

https://thuviensach.vn

Quách Gia đã có tính toán trong lòng: “Từ khi hưng binh đến nay, nhiều lần gặp nguy nan vẫn luôn khoan dung cho chư tướng để thu phục nhân tâm, nay thế lực đã lớn mạnh, sẽ phải ‘mặt sắt’ để làm theo kỷ cương đây!” Quách Gia tuy nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói nịnh:

— Chữ của chúa công viết thật đẹp...

— Phụng Hiếu vất vả công cao, truyền quân lệnh rồi cũng nên nghỉ ngơi sớm đi. - Tào Tháo đưa tay vuốt râu, nhìn theo chàng trai trẻ ấy, trong lòng vô cùng yêu mến. Quách Gia tuy làm chức Quân sư Tế tửu, nhưng mưu lược không kém gì quân sư Tuân Du, hơn nữa mới hơn ba mươi tuổi, tiền đồ rộng mở, ngày sau còn nhiều việc lớn, sẽ còn phải nhờ đến y...

Quân lệnh chỉnh đốn quân kỷ về việc chiến bại sẽ phải chịu tội được ban ra, chúng tướng không ai dám buông thả, trễ nải nữa. Khi Tào Tháo hồi binh tiến đánh Âm An, quả nhiên người người đều dũng cảm phấn chấn, chỉ tiến không lui. Trương Liêu, Nhạc Tiến tiên phong công phá thành trì, giết chết tướng giữ thành của Viên thị là Nghiêm Kinh.

Viên Thượng trước sau vẫn không dám ra nghênh chiến, quân Tào nhân cơ hội cắt lấy lúa mạch ở lân cận Nghiệp Thành, rồi lại ép bách tính xung quanh dời sang phía nam Hoàng Hà, biến khu vực trong khoảng trăm dặm quanh Nghiệp Thành thành một vùng đất không một bóng người. Sau đó, cho Giả Tín chia quân ở lại trấn thủ Lê Dương; lệnh Tuân Diễn giám sát động tĩnh của huynh đệ Viên gia; sai Hạ Hầu Uyên đôn đốc quân lương ở ba châu Duyện, Dự, Từ; Trương Liêu đến Đông Hải chinh thảo phản tặc Xương Hi. Còn Tào Tháo dẫn đại quân trở lại Hứa Đô. Lần bắc phạt này tuy chưa thể thành công, nhưng dưới sự tham mưu của Quách Gia, một kế hoạch mới đã được lập ra, Tào Tháo sẽ giả đem quân chinh phạt Lưu Biểu để xúi cho Viên Thượng, Viên Đàm cốt nhục tương tàn...

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 86

Tào Tháo vờ đánh Lưu Biểu, khiến hai con Viên Thiệu tranh quyền

Giả vờ xuống nam

Tào Tháo nghe theo kế của Quách Gia, sau khi về đến Hứa Đô lập tức sai Hạ Hầu Đôn chia quân xuống phía nam, làm ra vẻ nhòm ngó Kinh Châu, nhưng lại ngầm lệnh cho Giả Tín, Tuân Diễn trấn thủ Lê Dương từng giờ từng phút chú ý động tĩnh của huynh đệ họ Viên, quân báo từ Lê Dương không ngừng bí mật chuyển về Hứa Đô.

Sự việc quả đúng như dự liệu của Quách Gia. Tào Tháo vừa lui, mâu thuẫn giữa hai huynh đệ họ Viên lại trở nên kịch liệt. Viên Đàm đề nghị truy kích quân Tào, đòi Viên Thượng giao thêm cho binh mã giáp trụ. Viên Thượng nghi ngờ Viên Đàm muốn giữ quân tự vệ, từ chối không cấp thêm cho. Lại thêm đám tâm phúc của hai người, kẻ nào cũng tranh quyền đấu thế vì chủ mình. Thẩm Phối nhảy ra đòi truy cứu cái chết của Bàng Kỷ; Quách Đồ, Tân Bình chỉ trích Thẩm Phối chuyên quyền. Sự tình ngày càng căng thẳng, dẫn đến huynh đệ hai người chia nhau ra lập mạc phủ riêng ở Nghiệp Thành, ai nấy tự làm theo ý mình - chuyện tranh giành giữa hai huynh đệ đã như mũi tên bắn ra không thể thu lại được nữa.

Vào một buổi chiều lại có tin quân báo từ Hà Bắc đưa đến mạc phủ. Đúng lúc Tào Tháo đang ở trong cung, Tuân Du không dám chậm trễ, lập tức thay áo mũ mang theo quân báo vào cung tìm. Qua cửa nghi môn, men theo đường phục đạo đến Trung đài, Ô đài[279] tìm khắp một

https://thuviensach.vn

vòng cũng không thấy bóng dáng Tào Tháo đâu. Liệu rằng Tào Tháo đã lên điện gặp hoàng đế, đang không biết làm thế nào thì chợt nghe một tràng cười vui vẻ, thấy Tào Tháo dẫn theo đứa con yêu Tào Xung cùng Thượng thư lệnh Tuân Úc, An Nam Tướng Quân Đoàn Ổi, Thị trung Cảnh Kỷ, Nghị lang Châu Cận, Thượng thư tả thừa Hàm Đan Thương, Thượng thư hữu thừa Phan Húc cũng với một viên quan trẻ không quen đang nói cười rôm rả từ ngự viên đi lên.

Tuân Du nhét bức quân báo vào người, vội bước đến thi lễ:

— Tham kiến Tào công cùng chư vị đại nhân.

— Có chuyện gì gấp khiến đại quân sư của ta phải vào tận sảnh trung thế này? - Tào Tháo nét mặt hoan hỉ, hỏi đùa.

— Cũng không có chuyện gì... - Tuân Du nổi tiếng là kín miệng, trước mặt những triều thần ở ngoài mạc phủ thế này tuyệt nhiên không bao giờ để lộ quân cơ, - Huyện trưởng Tây Ngạc Đỗ Tập được minh công cho mời hiện đã vào kinh.

Tào Tháo biết rõ ông ta và nói như vậy, liền cũng nhân đà nói theo với mọi người:

— Các ngài còn chưa biết về vị Đỗ Tập, Đỗ Tử Tự này đâu. Năm ngoái Lưu Biểu thừa lúc ta đang ở Hà Bắc, tập kích huyện thành Tây Ngạc, sự việc bất ngờ không được báo trước, bách tính quá nửa vẫn đang ở ngoài thành cày cấy, Đỗ Tử Tự nhất thời chỉ tập hợp được hơn năm chục người canh giữ huyện thành. Nhưng chỉ dựa vào hơn năm chục người ấy mà đã chiến đấu hơn nửa tháng trời với quân Kinh Châu, giết chết vài trăm tên giặc, thực là giỏi! Sau khi lão phu dẫn quân về, Lưu Biểu cũng lui binh, nhưng món nợ đánh trộm vào Ngạc Tây cùng tội dung túng cho Lưu Bị nhất định phải tính sổ với Lưu Cảnh Thăng. Lão phu mấy hôm nữa sẽ xuống phía nam chinh thảo Kinh Châu, nên cho gọi Đỗ Tập hỏi han một chút xem thế giặc ra sao. - Tào Tháo không lúc nào quên làm ra vẻ sẽ cho quân đi đánh Lưu Biểu.

— Vâng, vâng, Tào công tính toán lo liệu quả là nhìn xa trông rộng. Lần này nam hạ nhất định mã đáo thành Công. Lưu Biểu kia như

https://thuviensach.vn

trứng chọi đá, nhất định sẽ bó tay chịu trói. - Thị trung Cảnh Kỷ là huyền tôn của trung hưng công thần Cảnh Huống, nhờ phúc ấm tổ tiên nên được tập tước, tuy thường tham mưu chính sự cùng với Tuân Úc, nhưng tự biết không phải cùng đám với Tào Tháo nên vô cùng thận trọng, lúc nào cũng nói tốt.

Tuân Úc lại cảm thán nói:

— Trước kia, ba người Đỗ Tập, Triệu Nghiễm, Phồn Khâm cùng được trưng vời, được tại hạ với Tào công cùng tiếp kiến. Tại hạ cho rằng Đỗ Tập tính cương, Triệu Nghiễm lại nhu, còn Phồn Khâm hỏng ở chỗ siểm nịnh. Tào Công lại không cho là vậy, đều chiếu lệ ban cho họ quan chức. Mấy năm nay, Phồn Khâm soạn thảo công văn đâu ra đấy, Triệu Nghiễm khi làm Huyện lệnh Lãng Lăng hành xử lấy nhu chế cương, an định các nhà hào tộc. Nay Đỗ Tập cũng có công lớn. Xem ra Tào công quả biết cách dùng sở trường của từng người. Tại hạ tuy lo chính sự nhiều năm, thực không nhìn xa bằng Tào công được vậy!

Tào Tháo biết Tuân Úc không hề nịnh nọt, nghe thấy câu này tự nhiên thầm lấy làm đắc ý.

Viên quan trẻ tuổi đứng bên cũng khen ngợi thêm:

— Kỳ thực nhìn con là biết cha rồi. Nhi tử của Tào công mới sáu bảy tuổi mà còn thông tuệ nhường ấy, huống chi là phụ thân chứ!

Câu nói ấy khiến mọi người cùng vui cười. Vốn là Vu Điền Quốc ở Tây Vực[280] từng tiến cống triều đình một con voi nhà, cho ở trong ngự viên, vừa rồi Tào Tháo dẫn Tào Xung cùng bọn Tuân Úc đi xem voi. Mọi người đều là nhân sĩ Trung thổ, chưa từng nhìn thấy con vật nào to lớn như vậy, Tào Tháo hiếu kỳ muốn biết trọng lượng của con voi, nhưng làm gì có cái cân nào có thể cân được con voi ấy? Bọn Tuân Úc đều không biết làm sao, vậy mà cậu nhóc Tào Xung lại nghĩ ra cách là: cho con voi lên một chiếc thuyền lớn trên hồ, rồi vạch lại ngấn nước trên mạn thuyền, sau đó đổ đá lên thuyền đến khi thuyền nặng chìm đến vạch ngấn nước khi nãy, sau đó đem cân số đá ấy lên xem nặng bao

https://thuviensach.vn

nhiêu cân thì con voi sẽ nặng bấy nhiêu cân. Cách này vừa nói ra ai nấy đều phải vỗ tay khen hay, khen Tào Xung là tuổi nhỏ tài cao.

Nghị lang Châu Cận không những tinh thông ngôn ngữ các dân tộc ở Tây Vực mà còn thông thuộc kinh sách, tán thêm một câu:

— Lời Tượng quẻ Càn *Kinh Dịch* nói rằng: "Thiên hành kiện, quân tử dĩ tự cường bất tức."[281] Nay Tào Công muốn đem quân nam hạ mà Vu Điền Quốc đúng lúc này lại tiến cống voi lớn, há chẳng phải điềm đại cát ư?

Phan Húc, Hàm Đan Thương cùng lũ lượt gật đầu phụ họa. Tuân Du thì không hề để tâm đến chuyện voi, chỉ nhìn kỹ viên quan trẻ không quen kia, thấy người này khoảng hơn hai mươi tuổi, sắc mặt đen sạm, mặc bộ quan phục màu xanh mới tinh, lưng đeo ấn dây đen. Mới tuổi ấy đã làm chức Nghị lang thực sự là rất ít.

Tào Tháo thấy Tuân Du có vẻ ngạc nhiên, bèn giới thiệu:

— Công Đạt, để ta giới thiệu với ngươi. Vị này là con trai của Thứ sử Lương Châu Vi Hưu Phủ, tên gọi Vi Đản, tự Trọng Tương. Vi Đản vâng mệnh cha theo đoàn sứ giả Vu Điền Quốc vào kinh, vừa được nhận mệnh làm Nghị lang.

Tuy chưa từng gặp Vi Đản, nhưng Tuân Du đã được nghe về người này. Thứ sử Lương Châu Vi Đoan có ba con trai, con trưởng Vi Khang tự Nguyên Tương, hai năm nay thường đến Hứa Đô chuyển công văn, con thứ ba Vi Hùng còn chưa đến tuổi nhược quán. Vi Đản là con thứ hai. Tuân Du lại nhìn sang Hàm Đan Thương, đột nhiên nhận ra Tào Tháo tuyệt không phải là nhàn rỗi dẫn mấy người này dạo chơi ngự viên. Khi nãy nhất định có chuyện quan trọng bàn bạc. Hàm Đan Thương khi còn ở Tây Kinh được triều đình nhận mệnh làm Thứ sử Lương Châu, gặp lúc đất Tam Phụ rối loạn không thể đi được, cho nên chức Thứ sử Lương Châu vẫn do Vi Đoan nắm giữ. Họ Vi là gia tộc lớn ở Kinh Triệu, giữ ngôi Thứ sử này về danh nghĩa là nghe theo sự điều khiển của triều đình, nhưng thực tế cũng là cát cứ các huyện ở Vũ Uy. Tào Tháo hẹn người nhà họ Vi và Hàm Đan Thương cùng đến đây, nhất

https://thuviensach.vn

định là muốn truyền tin qua Vi Đản, bảo phụ thân y nhường vị trí cho Hàm Đan Thương, triều đình sẽ có thể trực tiếp nắm giữ sự vụ ở Lương Châu, cũng không cần phải lo lắng rằng Cao Cán có thể làm loạn ở đó nữa.

Tào Tháo thấy Tuân Du có vẻ bồn chồn, liệu rằng tất có việc quân khẩn cấp, bèn đưa tay lên nói với bọn Đoàn Ổi:

— Ngự viên đã đi dạo rồi, voi cũng đã xem rồi, chúng ta cũng nên giải tán thôi. Đoàn tướng quân hiếm khi vào triều, Vi Nghị lang lại mới được thăng quan, tối nay lão phu xin làm chủ tiệc mời chư vị đến tệ xá uống rượu!

Lão tướng Đoàn Ổi lần này về kinh vừa là đi theo sứ giả Tây Vực, cũng là nhận ủy thác của Chung Do bẩm báo việc quân ở Quan Trung. Ông ta tuy tuổi đã cao những vẫn thích vui nhộn, âu cũng là tâm tính của kẻ võ phu, nghe nói đến yến ẩm thì hào hứng ngay:

— Tào công ban yến, mạt tướng không dám chối từ, nhưng chỉ có mấy chúng ta thì có thú gì? Hay là mời thêm chư tướng trong doanh của ngài cùng đến, vậy càng vui hơn.

— Ha ha ha!... - Tào Tháo thì không muốn bữa tiệc tế nhị này trở thành buổi tụ hội của đám võ phu, - Lão tướng quân chớ có làm đẹp mặt thêm cho bọn chúng, đám tướng lĩnh ấy đúng là không ra sao, mấy hôm nay ta vừa hạ lệnh chỉnh đốn quân kỷ, để bọn chúng luyện rèn cho tốt. Lão ngài yên tâm, lát nữa ta sẽ cho người đi mời các quan viên trọng yếu trong kinh đến phủ, sẽ chẳng thiếu người uống với ngài đâu!

— Xin theo sự sắp đặt của minh công. - Khuôn mặt đầy nếp nhăn của Đoàn Ổi cười như một đóa cúc khô.

Tào Tháo đổi giọng nói:

— Nhưng lão phu còn có mấy việc phải thương nghị với Lệnh quân, xin mời chư vị hãy đến phủ ta trước nhé... Xung nhi! Con cũng về nhà đi.

Đoàn Ổi từ nãy đã thấy thích cậu bé này, không cần biết đang ở chốn hoàng cung, bế luôn Tào Xung lên nói:

https://thuviensach.vn

— Tào công yên tâm, ta sẽ đưa tiểu công tử về. Ta cũng muốn được nghe xem cậu chàng này còn biết bao nhiêu chuyện nữa nào!

Tào Xung cũng không sợ người lạ, tóm lấy chòm râu bạc của Đoàn Ổi cười khanh khách!

Từ biệt mọi người rồi, Tào Tháo cùng Tuân Úc, Tuân Du vào một tòa gác trong sinh đài. Cảnh Kỷ, Phan Húc đều rất biết ý, nhận thấy bọn họ có chuyện bí mật muốn nói, vội bảo các thượng thư, lệnh sử trong gác đi hết ra ngoài, lại tiện tay đóng cửa lớn lại. Tuân Du khi ấy mới lấy bức quân báo ra - hóa ra là huynh đệ họ Viên tranh đoạt đại vị đã nổ ra giao tranh ở Nghiệp Thành, Viên Đàm quân ít bị thua, cùng Quách Đồ, Tân Bình chạy ra ngoài thành, lấy danh nghĩa là Xa kỵ Tướng quân, Thứ sử Thanh Châu chiêu mộ binh mã khắp nơi, lại cho gọi bộ hạ của y ở Thanh Châu khẩn cấp đến Ký Châu giúp mình cướp lại ngôi vị. Nhưng các bộ quân Thanh Châu phần lớn là cường hào địa phương, chỉ muốn được bảo toàn tư lợi, không muốn tham gia nội chiến. Thêm nữa, bọn họ đã nhiều năm phải chống cự với bọn Tang Bá, Tôn Quan đến xâm lấn, nên thực sự đã mất niềm tin với Viên Đàm. Bộ tướng Thanh Châu là Lưu Tuân cử binh tạo phản ở huyện Luy Ấm, chỉ trong vòng mấy ngày ngắn ngủi mà kẻ làm phản trong thành đã không thể đếm hết được. Duy chỉ có Biệt giá Vương Tu, Thái thú Đông Lai Quản Thống là có lòng đi theo Viên Đàm, dẫn theo binh mã lên phía bắc hưởng ứng. Trận chiến cốt nhục tương tàn đã không thể tránh khỏi.

Tuân Du thấy thời cơ đã chín muồi, đề nghị một lần nữa lại đưa quân bắc phạt. Nhưng Tào Tháo vẫn chưa vội:

— Ta thấy vẫn còn sớm quá... “Đả hổ thân huynh đệ, thượng trận phụ tử binh.”[282] Huynh đệ họ Viên tuy đã trở mặt với nhau, nhưng dẫu sao cũng là người một nhà. Nếu lúc này bắc phạt, tất sẽ lại khiến bọn chúng tái hợp, liên thủ cùng đối địch với ta, chuyện lần trước chẳng phải là một bài học ư? Ta với Phụng Hiếu đã bàn bạc việc này rồi, đối đầu trực tiếp với chúng chẳng bằng để chúng tự cốt nhục tương

https://thuviensach.vn

tàn, hao binh tổn tướng, mất hẳn lòng dân, chúng ta hãy ngồi chờ ngư ông đắc lợi.

Tuân Du lại có vẻ lo lắng:

— Ngồi chờ ngư ông đắc lợi cố nhiên là tốt. Nhưng cũng phải nắm được đúng thời cơ, nếu như Viên Đàm bị Viên Thượng đánh bại, mối ngư lợi này cũng sẽ không còn!

— Yên tâm đi, ta tin lời Phụng Hiếu, tên tiểu tử ấy nói không thể sai! - Tào Tháo cười, - Gửi thư cho các tướng Tang Bá, Tôn Quan, bảo bọn họ nhanh chóng tiến quân. Ký Châu cứ để cho huynh đệ chúng làm loạn, nhưng Thanh Châu có thể nhân loạn mà giành lấy. Nếu Lưu Tuân bằng lòng quy thuận triều đình là tốt nhất, còn không sẽ tru diệt cả. Phiền Lệnh quân soạn hai bản chiếu thư, lệnh cho Lã Kiền đi làm Thứ sử Từ Châu, Tang Bá kiêm lĩnh Thứ sử Thanh Châu, mảnh đất được biếu không lẽ nào lại không lấy?

Tuân Du lại nói:

— Việc này không đơn giản. Thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ vẫn luôn nhòm ngó Thanh Châu. Khi Viên Thiệu còn sống, hắn không dám động thủ, nhưng nay đã sai người cướp được mấy huyện ven biển rồi, lại còn đổi tên cho khu vực đó là "Doanh Châu", muốn đặt ra chức Doanh Châu mục! Làm sao để đối phó với hắn đây?

Liêu Đông tuy thuộc địa bàn U Châu, nhưng vẫn là "nước riêng trong nước", không nghe theo điều khiển của họ Viên. Tên Công Tôn Độ phía đông xâm lấn Cao Cú Lệ, phía tây đánh đuổi Ô Hoàn, thậm chí thôn tính cả Phù Dư Quốc[283] vào làm đất của mình, đem những vùng đất ngoại bang cướp được lập ra hai quận Liêu Tây, Trung Liêu. Gần đây y lại còn tự xưng là "Liêu Đông Vương", gần như một thiên tử nước khác. Hiện nay địa bàn ở phía đông bắc Công Tôn Độ đã cướp đủ rồi, lại vượt eo biển sang cướp vùng Thanh Châu.

Tào Tháo cười nhạt nói:

— Công Tôn Độ thực không biết trời cao đất dày là gì, cho rằng đánh bại được đám man di ở biên cương như vậy đã là thiên hạ vô địch

https://thuviensach.vn

ư? Mấy hôm trước Phụng Hiếu có bàn bạc với ta chuyện này, ta quyết định để triều đình phong cho hắn chức Vũ Uy Tướng quân, tước Vĩnh Ninh hầu. Nếu như hắn biết điều mà quy hàng là tốt nhất, còn nếu chấp mê bất ngộ thì ta sẽ xử trí hắn!

— Nên sai ai đi truyền chiếu?

— Phụng Hiếu tiến cử Lương Mậu, ta thấy rất thích hợp.

Tuân Du tuy đã nhiều tuổi nhưng trong lòng vẫn cảm thấy thật chua chát, Quách Gia mới chỉ là một chân Tế tửu nhưng lại được coi trọng hơn chức quân sư của ông. Ông cố gạt đi sự ganh tị trong lòng, nói sang chuyện khác:

— Vừa nãy ngài mời Vi Đản và Hàm Đan Thương cùng dạo chơi ngự viên, phải chăng vì việc thay đổi chức Thứ sử Lương Châu

— Không sai! Lần trước đánh nhau ở Bình Dương nguy hiểm quá! - Ánh mắt Tào Tháo lộ vẻ lo sợ, - Nếu không phải khi ấy thuyết phục được Mã Đằng thì hậu quả không biết sẽ ra sao, bằng không đất Quan Trung đã rơi cả vào tay Cao Cán rồi.

— Nghe nói bộ hạ của Mã Siêu có một chiến tướng tên là Bàng Đức, chém chết Quách Viện ngay tại trận. Sau đó Chung Do nhận ra thủ cấp của cháu mình đã bật khóc. Là người một nhà ai thờ chủ nấy, thực khiến người ta phải đau lòng.

— Cao Cán, Quách Viện là cháu gọi Viên Bản Sơ, Chung Nguyên Thường bằng cậu, không ngờ đại sự của lão phu thiếu chút nữa đã bị hỏng bởi tay của hai đứa cháu ấy! - Tào Tháo không hề quan tâm đến cảm nhận của người khác. - Mã Đằng biết quay ra khỏi đường mê cũng coi như có công, hãy tận thăng cho ông ta làm Chinh Nam Tướng quân. Nhưng chuyện này chỉ có một lần, không có lần thứ hai. Nếu ông ta lại làm phản thì triều đình há có thể dung túng được ư? Hay là cần phải có một chức Thứ sử do triều định bổ nhiệm để giám sát Mã Đằng. Vi Đoan rốt cuộc cũng là cát cứ một phương, không phải việc gì ông ta cũng bẩm báo lão phu.

Tuân Du lại không cho là vậy:

https://thuviensach.vn

— Họ Vi tuy không có danh nghĩa, nhưng dẫu sao cũng có danh vọng ở Lương Châu. Nếu sai người ngoài đến làm Thứ sử, chỉ e tướng lĩnh ở đó không nghe theo. Hơn nữa, Hàm Đan Thương có đáng cho ngài tin tưởng không? Đã có Nghiêm... - Ông ta vốn muốn nói rằng: "Đã có Nghiêm Tượng bị thất bại ở Dương Châu là một tiền lệ rồi, những chuyện này phải rất thận trọng." Nhưng người tiến cử Nghiêm Tượng là Tuân Úc đang ngồi bên cạnh, nên đành nuốt lời lại không nói ra.

— Cũng không đáng ngại. - Tào Tháo hiểu rõ điều lo lắng của Tuân Du, - Hàm Đan Thương là nhân sĩ ở Trần Lưu, Duyện Châu, ta đã từng hỏi thăm qua Vạn Tiềm, Tiết Đễ rồi, người này trung thuận, nghiêm minh, rất đáng tin cậy. Ngoài ra ta nghe Vi Đản nói, phụ thân cậu ta từ lâu đã có ý rời khỏi Lương Châu. Chúng ta có thể mời Vi Đoan vào triều ban cho chức quan cao, nhưng giữ con trai ông ta là Vi Khang ở lại Lương Châu tiếp tục thống lĩnh bộ hạ, như vậy vừa có thể khống chế được Lương Châu, lại có thể nắm được con tin của họ Vi, làm tốt chuyện này còn có thể làm gương cho đám võ phu ở Lương Châu. Đám thổ hào ấy đến ngủ cũng mơ được làm đại quan đấy!

Tuân Du vẫn thấy Tào Tháo suy nghĩ quá đơn giản, nhưng nếu bình định được Hà Bắc tất sẽ uy hiếp được Quan Tây, sắp đặt như vậy tựa hồ cũng không ảnh hưởng đến đại cục:

— Nếu họ Vi bằng lòng, việc này coi như đã xong. Nhưng đất Tây Lương không thể để một mình Mã Đằng lớn mạnh được. Mã Đằng và Hàn Toại tuy kết nghĩa anh em nhưng lại thường xuyên mâu thuẫn, vậy sao không thăng chức cho Hàn Toại để hai kẻ ấy kiềm chế lẫn nhau, không ai có thể độc bá ở Lương Châu được.

— Ý hay lắm! - Mắt Tào Tháo chợt sáng lên. - Hàn Toại này lão phu đã biết từ lâu. Phụ thân hắn được xét hiếu liêm cùng một năm với ta, bản thân hắn cũng từng du học Lạc Dương, còn được bái kiến Hà Tiến. Nhưng khi ấy hắn tên là Hàn Ước, tự Văn Toại, sau đó bị Bắc Cung Bá Ngọc hiếp bức mà tạo phản, để tránh tai mắt của người khác, nên đổi tên Hàn Ước, tự Văn Toại thành Hàn Toại, tự Văn Ước. Dẫu

https://thuviensach.vn

sao hắn cũng từng là người đọc sách, biết rằng tạo phản là việc đáng chê cười, có thể nói hắn thông minh hơn Mã Đằng nhiều. Thế này đi... Mã Đằng làm Chinh nam Tướng quân, Hàn Toại cũng thăng lên làm Chinh tây Tướng quân, một kẻ chinh nam, một kẻ chinh tây, để cho bọn chúng tranh nhau vậy!

Tuân Úc lật giở những tấu chương để bừa bãi trên án, nói thêm:

— Gần đây Thái thú Vũ Uy bị bệnh chết, Đoàn Ổi tiến cử con trai danh tướng Trương Hoán là Trương Mãnh thay giữ chức này, nhưng người đó còn ở Hoằng Nông, chúng ta chưa được gặp, không biết có thể trọng dụng được không?

Tào Tháo cười nói:

— Trước kia Đoàn Quýnh với Trương Hoán bất hòa, vì chuyện chinh thảo người Khương mà công kích, đàn hặc lẫn nhau. Đoàn Quýnh dựa vào hoạn quan Vương Phủ, Trương Hoán thì hô hào lật lại vụ án cho đảng nhân, không ngờ sau khi bọn họ chết đi, anh em con cháu hai người lại hòa hợp, thân thiết với nhau. Trương Mãnh, tự Thúc Uy là hổ tử của tướng môn, con mắt của Đoàn Ổi chắc hẳn không sai, hơn nữa huynh trưởng của ông ta là Trương Sưởng vẫn ở trong triều làm chức Hoàng môn Thị lang, chắc sẽ không hai lòng với chúng ta. Hàm Đan Thương làm Thứ sử, Trương Mãnh làm Thái thú Vũ Uy, hãy để bọn họ cùng đến Lương Châu nhận chức, để còn có thể bảo vệ lẫn nhau. - Tào Tháo trầm tư hồi lâu, lại nhớ ra một chuyện. - Lệnh quân, những duyện thuộc trưng dụng gần đây đã đến đủ cả chưa?

Tuân Úc cầm một tờ trát đưa cho Tào Tháo:

— Đây là trát của Mao Giới vừa chuyển đến, số người này đã đến được bảy tám phần mười rồi. Trần Kiều, Từ Tuyên ở Quảng Lăng, Dương Tuấn ở Hà Nội, Lưu Dực trốn về từ Kinh Châu, Đỗ Tập nhận chức bên ngoài được vời về, lại còn những bộ hạ cũ của Lưu Huân là bọn Lưu Việp, Tưởng Tế, Thương Tử cũng nằm trong số đó, chỉ có Tư Mã Ý vẫn chối từ không nhận chức. Ngoài ra tại hạ cũng tự mời thêm ba người.

https://thuviensach.vn

Duyện thuộc ở mạc phủ cũng thường xuyên thay đổi, Tào Tháo mỗi khi cần dùng người đều chọn những kẻ có tài cho ra làm huyện lệnh ở địa phương, lâu dần sẽ tấn thăng lên làm quận thú, như vậy những quan viên trọng yếu ở địa phương sẽ do người trong mạc phủ nắm giữ, hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của Tào Tháo. Đến nay, những duyện thuộc lớp trước như Hà Quỳ, Lưu Phức, Viên Hoán, Lương Mậu, Ta Mã Lãng, Trịnh Hồn, Từ Dịch đã được cho ra ngoài nhận chức hết, cần bổ sung gấp người mới.

— Người khác thì không nói, nhưng Trần Kiều, Từ Tuyên thì ta muốn gặp riêng một chút, không biết Trần Đăng có chịu rời Quảng Lăng không? - Tào Tháo cầm bản danh sách, đọc xem, thấy cuối hàng có ghi bổ sung thêm tên ba người: Trương Ký, Đỗ Kỳ, Vi Hoảng. - Lệnh quân sao lại bổ sung ba người này?

Tuân Úc thong thả nói:

— Trương Ký, tự Đức Dung, người huyện Cao Lăng, Tả Phùng Dực làm chức Huyện lệnh Tân Phong. Trong cuộc chiến ở Bình Dương, chính ông ta đã thuyết hàng Mã Đằng thay cho Chung Do đấy ạ.

— Có can đảm, có kiến thức. - Tào Tháo gật gù. - Còn hai người kia?

— Đỗ Kỳ, tự Bá Hầu là nhân sĩ ở Đỗ Lăng, Kinh Triệu. Ông ta là người từng trải, từng làm các chức Công tào Kinh Triệu, Huyện lệnh Trịnh Huyện, Phủ thừa Hán Trung, sau vì Trương Lỗ ở Hán Trung làm loạn nên phải lánh sang Kinh Châu mấy năm gần đây vừa mới về đến Quan Trung, hiện làm Công tào dưới trướng Kinh Triệu doãn Trương Thời... - Nói đến đây, Tuân Úc chợt cười.

— Ôi chà! - Tào Tháo liếc nhìn Tuân Úc, - Lão phu có mấy khi thấy Lệnh quân cười thế đâu? Phải chăng Đỗ Kỳ kia có điểm gì thú vị ư?

— Không dám giấu Tào công, tại hạ phát hiện ra người này cũng rất ngẫu nhiên. Đỗ Kỳ ấy với Thị trung Cảnh Kỷ vốn là bạn chí thân,

https://thuviensach.vn

tối hôm trước hai người họ đến gặp nhau, đốt đèn trò chuyện thâu đêm. Hôm ấy vừa hay tại hạ ngủ lại sảnh đài, ngay sát phòng Cảnh Kỷ, chuyện họ nói với nhau nghe rõ mồn một. Đỗ Kỳ rất có kiến thức trong việc sửa chữa thói tật ở đời, hơn nữa lại rất phù hợp với sách lược "lung lạc Quan Trung, không đánh mà yên" của Tào công. Cho nên hôm qua tại hạ đã chất vấn Cảnh Kỷ chuyện "biết bậc quốc sĩ mà không tiến cử, sao xứng với ngôi vị của mình", để lấy được lý lịch của người này ạ.

— Ha ha ha!... - Tào Tháo cũng cười mãi không thôi. - Tuân Lệnh quân tiến cử người hiền, đúng là không biết mệt mỏi. Ta thấy nhân tài trong thiên hạ, sớm muộn cũng bị ngài đánh lưới hết thôi!

— Tào công quá khen. - Tuân Úc chắp tay khiêm nhường.

Tào Tháo kéo Tuân Du lại nói:

— Nếu đem so thì Tuân quân sư lại là người trừ ác không biết mệt mỏi. Tất cả những diệu kế phá địch, lão phu đều phải nhờ vào ngài. Nhờ có hai ngài như hai cánh tay trái phải giúp cho lão phu, còn lo chi đại sự không thành?

Tuân Du thì không thấy gì, nhưng Tuân Úc lúc này cảm thấy rất hoài nghi với "đại sự" mà Tào Tháo nói, bèn quay lại chuyện khi nãy:

— Còn một người nữa là Vi Hoảng, cũng là người trong Vi tộc ở Kinh Triệu, nổi tiếng là người nghiêm cẩn, trung chính.

— Rất tốt, ba người này đều có thể dùng được. Cái hay ở chỗ là bọn họ đều quê quán ở Quan Trung, dùng những người như thế, đất Quan Trung còn lo gì không yên ổn? Khi nãy Đoàn Ổi có nói với ta, tuổi tác đã cao rồi, không thích chuyện đánh đấm nữa, ta nghĩ đợi bình định xong Hà Bắc sẽ gọi ông ta về kinh, trao cho một chức trong hàng cửu khanh, cũng là dựng lên một tấm gương trong việc quy phục triều đình cho chư tướng ở Quan Trung.

Tuân Du lại nói:

— Chuyện của Đoàn Trung Minh tạm không cần phải vội, theo như tại hạ thấy, nên mau chóng triệu Thái thú Hà Đông Vương Ấp vào

https://thuviensach.vn

triều. Người này thân là quận thú, nhưng trước việc Cao Cán tiếm lập Quách Viện cũng chẳng buồn để tâm. Cao Cán tiến đánh Quan Trung, ông ta cũng chỉ giữ chặt thành trì không dám ra nghênh chiến, đó rõ ràng là khoanh tay đứng nhìn, gió chiều nào xoay chiều ấy, là kẻ ba phải mà thôi!

Thái thú Hà Đông Vương Ấp được nhận mệnh từ khi triều đình còn ở Tây Kinh, khi thiên tử trở về phía đông, ông ta từng dâng cống một số lương thảo, giúp đỡ cho triều đình lưu vong dừng chân ở An Ấp, do vậy được phong làm Đại tư nông, Dương Đình hầu. Nhưng người này thực lực yếu kém, không lo tiến thủ, chỉ biết trơ mắt nhìn Tào Tháo đón thiên tử đi, đến nay ông ta vẫn dẫn theo đám binh mã của mình đồn trú ở Hà Đông. Triều đình cũng giữ ý nên chức vị Đại tư nông và tước hầu của ông ta vẫn để đó chưa thu lại.

Tào Tháo nghĩ ngợi một lúc rồi nói:

— Cũng nên điều ông ta về từ lâu rồi, nhưng việc này phải có sách lược, Vương Ấp từ lâu trấn thủ Hà Đông, tất có phe cánh, nếu vì điều ông ta về mà kết oán với cường hào ở Quan Trung thì khác nào vì cái nhỏ mà mất cái lớn.

— Để tại hạ suy nghĩ thêm xem có kế sách vẹn toàn nào không. - Tuân Úc lại lấy hai cuốn thẻ tre trên án, - Về việc trưng dụng duyện thuộc, Khổng Dung cũng tiến cử một người, đó là Thịnh Hiến ở Cối Kê...

— Không dùng người này! - Tào Tháo gạt đi luôn. - Ta từng nghe nói rồi, Thịnh Hiến có quan hệ rất thân thiết với Khổng Dung. Triều đình này có một tên điên đã đủ phiền lắm rồi, không thể lại dùng thêm một nhân vật như thế nữa!

— Dạ. - Tuân Úc nuốt nước bọt, lại nói, - Còn một người nữa, tại hạ muốn đặc biệt tiến cử lên minh công, đó là một người ở Cao Bình, Sơn Dương, tên là Trọng Trưởng Thống. Người này đã thông hiểu kinh thư, lại biết nhìn xa trông rộng, từng dụng tâm soạn bộ sách *Xương Ngôn*. Tại hạ từng được đọc qua, ngôn từ tinh tế, đúng đắn, thiết thực

https://thuviensach.vn

không kém gì bộ *Pháp Ngôn* của Dương Hùng, *Tân Luận* của Hoàn Đàm, *Tiềm Phụ Luận* của Vương Phù, là bậc đại tài đời này vậy! Tại hạ đã mời ông ta đến đây để minh công có thể nhận mệnh bất cứ lúc nào. - Vừa nói Tuân Úc vừa cầm cuốn thẻ tre đặt vào tay Tào Tháo, - Đây là một cuốn trong bộ *Xương Ngôn, thiên Lý Loạn*, xin minh công xem qua!

Tuân Úc đã tiến cử không ít hiền tài, nhưng hiếm khi đánh giá người khác cao như vậy, lại còn đem so với Dương Hùng, Hoàn Đàm nữa, vậy thì Trọng Trưởng Thống kia nhất định có điểm hơn người. Tào Tháo càng nghe càng thấy hứng thú, liền vội mở ra đọc to:

— *Kẻ hào kiệt nắm thiên mệnh, đầu tiên phải phân chia thiên hạ. Không phân chia thiên hạ, tất sẽ nổi lên chiến tranh. Khi ấy, giả mượn uy trời, chiếm cứ địa bàn, tập hợp binh mã để đấu tài trí, đem dũng khí để so thư hùng, chẳng biết sẽ đi đến đâu, làm lầm lẫn cho thiên hạ, số ấy không thể đếm hết được...*

Chỉ đọc qua mấy câu ấy, Tào Tháo đã thấy nóng mặt! Thế nào là "giả mượn uy trời, chiếm cứ địa bàn", thế nào là "chẳng biết sẽ đi đến đâu, làm lầm lẫn cho thiên hạ"? Câu này đọc đi đọc lại cứ y như phê phán mình không chịu trả chính sự lại cho thiên tử vậy. Tào Tháo trong lòng thầm ghét, nhưng nể mặt Tuân Úc nên không tiện nói gì, chỉ bảo:

— Văn chương tuy hay, nhưng chưa hẳn đã có thực tài. Số duyện thuộc trưng dụng thế cũng đủ nhiều rồi, đợi sau này có cơ hội sẽ nói sau vậy.

Tuân Úc sở dĩ không viết tên Trọng Trưởng Thống vào danh sách là vì muốn tiến cử riêng với Tào Tháo. Theo nhìn nhận của ông, người này tiền đồ không thể chỉ làm một chân duyện thuộc cỏn con, mà rất có thể được đứng vào chốn miếu đường làm danh thần một đời. Nào hay Tào Tháo chỉ hai câu nói liền gạt đi luôn, ông bèn vội vàng tranh luận:

— Trọng Trưởng Thống thực sự là tài năng hiếm có, xin minh công...

https://thuviensach.vn

— Sau này vẫn còn cơ hội mà! - Tào Tháo không đợi Tuân Úc nói hết câu liền đứng dậy luôn. - Tối nay ta phải thiết yến trong mạc phủ, phiền Lệnh quân và quân sư thay ta mời rộng rãi quần thần, càng đông càng tốt. Ngoài ra, cũng gọi cả Trần Kiều, Từ Tuyên và các huyện thuộc khác cùng đến dự, nhân cơ hội này để mọi người làm quen với nhau. Lão phu phải về tiếp Đoàn Ổi, việc ở đài các, vất vả Lệnh quân vậy... - Kỳ thực Tào Tháo còn có một dụng ý khác, muốn diễn cho đủ vở kịch và phát binh đánh kinh Châu, nên mượn bữa tiệc này làm cho bá quan trong triều ai ai cũng biết, khiến khắp kinh sư phải xôn xao, như vậy Viên Thượng, Viên Đàm được tin mới có thể yên tâm đầu đá nhau được.

Tuân Úc còn muốn nói thêm mấy câu cho Trọng Trưởng Thống, nhưng Tào Tháo đã ra khỏi đi thẳng. Tuân Du liếc nhìn Tuân Úc, khẽ nói:

— Việc trong thiên hạ đều phải theo ý của Tào công. Dù là bậc đại tài, nhưng không hòa đồng theo ý ngài ấy liệu có được không? Văn Nhược này, bất luận là chúng ta tiến hiền hay trừ ác, cũng phải có mức độ vừa đủ thì thôi.

Không ngờ đứa cháu lớn hơn mình sáu tuổi ấy lại nói ra câu đó, Tuân Úc im lặng hồi lâu, cũng chỉ còn biết gật đầu đành vậy...

Văn thái phong lưu Tào Tháo trước sau vẫn luôn lưu tâm đến Thái thú Quảng Lăng Trần Đăng, thứ nhất là vì trước đây ông ta từng phản bội Lã Bố, thứ hai là ông ta từng có giao tình rất thân thiết với Lưu Bị. Năm ấy, Tôn Sách có ý tiến lên phía bắc, Tào Tháo lo việc quyết chiến với Viên Thiệu, không muốn chuốc thêm phiền toái, nên tạm thời để Trần Đăng lưu lại Quảng Lăng, đồng thời gia phong làm Phục Ba Tướng quân, dùng Trần Đăng làm lá chắn ngăn cản Tôn Sách. Nhưng Tôn Sách đã chết, ông ta không còn tác dụng gì nữa, mà ngược lại, dưới con mắt Tào Tháo, có khi còn là mối ẩn họa. Vì vậy Tào Tháo đã lệnh cho Trần Đăng rời khỏi Quảng Lăng đi lĩnh chức Thái thú Đông Thành, đồng thời cắt hai cánh tay đắc lực của Trần Đăng là Trần Kiều, Từ Tuyên đem về mạc phủ.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo hội kiến các vị duyện thuộc mới nhận chức, gặp mặt chuyện trò mấy câu với từng người, rồi giữ hai người Trần, Từ ở lại. Trần Kiều thì Tào Tháo đã được biết từ khi bình định Lã Bố, trong thời gian đánh nhau ở Quan Độ ông ta từng chạy đến Tào doanh cầu viện, Tào Tháo rất coi trọng Trần Kiều, hôm nay gặp gỡ, vô cùng vui mừng:

— Mấy năm chưa gặp, Quý Bật đã hơi phát tướng rồi nhỉ?

Trần Kiều rất biết chiều lòng:

— Đó là nhờ ân đức và tín nhiệm của Tào công nên mới phát tướng vậy.

Tào Tháo không có tâm trạng nghe ông ta nói đùa:

— Ta nghe nói Trần Nguyên Long khi chuyển đi làm Thái thú Đông Thành, bách tính ở Quảng Lăng quyến luyến mãi không rời, lại còn có người chuyển cả nhà, dẫn theo vợ con cùng đi theo ông ta. Có chuyện ấy ư?

— Quả đúng có chuyện đó. - Trần Kiều thành thật đáp, - Trần Quận tướng nhận chức ở Quảng Lăng ngần ấy năm, chấp pháp công minh, khuyến khích nông tang, tiêu trừ cướp biển, phía nam thì chống lại giặc ngoài, bách tính được an cư lạc nghiệp nên đều nhớ ơn đức ông ấy. Do vậy khi nghe Trần Quận tướng phải dời đi làm quan nơi khác, hương thân phụ lão đều mong muốn đi theo, dù có phải bỏ quê quán đến Đông Thành khẩn hoang đi nữa... Kỳ thực cũng bởi Tào công biết cách dùng người, Trần Quận tướng mới có thể được dân chúng mến yêu, một phương khen ngợi vậy!

Tào Tháo nghe mà cười không nổi, khóc không xong, dường như có chút ghen tị với Trần Đăng, nhưng con người ấy danh vọng cao như vậy, dù cho có đi khỏi Quảng Lăng rồi cũng không thể coi thường được:

— Thời buổi loạn lạc, bách tính phải chịu nhiều cảnh loạn ly khốn khổ, khó khăn lắm mới gặp được một viên quan tốt như Trần Đăng, tất nhiên sẵn lòng đi theo ông ta. Nhưng... - Tào Tháo đổi giọng - Quận

https://thuviensach.vn

huyện các nơi vốn đã có dân bản hạt, tùy tiện di dời là không lợi cho kế dân sinh vậy.

Trần Kiều tựa hồ hiểu được ẩn ý trong lời Tào Tháo nói. Hiện giờ ông ta đã được Tào Tháo vời vào mạc phủ, ăn cây nào phải rào cây ấy, liền phụ họa theo:

— Đất Quảng Lăng là nhờ ân đức Tào công mới được yên ổn, lòng người hướng về ngời ngời vừng nhật. Trần Quận tướng những năm qua cũng vẫn thường tỏ lòng kính trọng ngài với chúng tại hạ. Hơn nữa...

— Sao?

Trần Kiều hơi nhướn mày:

— Không phải là tại hạ vô ơn nói bừa, Trần Quận tướng có lẽ mệnh cũng không còn được lâu nữa.

— Ồ! - Tào Tháo sững sờ, - Nói vậy là thế nào?

— Trần Quận tướng mắc phải chứng khí muộn nhiều năm, mỗi khi phát bệnh trong ngực nhức nhối không thể ăn uống được. Mùa xuân năm ngoái bệnh lại phát ra, đau đớn đến đỏ mặt tía tai, nghiêm trọng hơn trước rất nhiều. Thấy có vẻ nguy đến tính mạng, ông ấy đã cho mời danh y Hoa Đà đến chữa trị, uống một thang thuốc liền thổ ra tới hai thang thử trùng bọ đầu đỏ, thân hồng, đằng đuôi có vẩy, ngo ngoe sống nguyên...

Tào Tháo nghe ông ta miêu tả chợt thấy ghê sợ, vội đưa tay ngăn lại:

— Không cần kể thêm nữa, rốt cuộc là bệnh gì?

— Hoa Đà tiên sinh nói rằng bệnh này là do ăn cá sống mà ra[284], Trần Quận tướng từ nhỏ đã thích ăn món này, mắc bệnh quá lâu đã không thể chữa trị tận gốc được. Lần này tuy đã đuổi được thứ trùng này ra, nhưng lục phủ ngũ tạng đã bị tổn hại nghiêm trọng, trong vòng ba năm tất sẽ lại phát bệnh. Khi ấy dù có Biển Thước tái sinh cũng không thể cứu được!

https://thuviensach.vn

Tào Tháo chỉ mong Trần Đăng chết sớm, nhưng ngoài miệng vẫn giả vờ nói:

— Nguyên Long tài trí phi phàm, vậy mà lại mắc phải chứng nan y, ông trời thật bất công quá! Nhưng đám phương sĩ vu y trên thế gian đều hay dọa dẫm khiến người ta nghe phải sợ, lúc bắt mạch thì nói là chứng bệnh nan y, đến lúc chữa khỏi liền tự khoe khoang là tài năng của mình. Hoa Đà kia thực ra là đồng hương với lão phu, tuy cũng có chút tài mọn nhưng ông ta nói không cứu được cũng chưa hẳn đã là thế.

— Minh công bận rộn bên ngoài cũng có khi không biết, Hoa Đà hoàn toàn không phải là đám giang hồ thuật sĩ, ông ta chẳng những tinh thông y thuật mà còn thông hiểu kinh thư. Tuy vọng, văn, vấn, thiết, [285] đều theo phép tắc, nhưng hoàn toàn không lấy đó làm nghề chính, ngay cả những kẻ quan cao chức trọng tìm ông ta nhờ xem bệnh cũng không dễ dàng gì. Chỉ vì phụ thân của Trần Quận tướng là Trần Hán Du khi làm chức Bái Quốc Tướng từng xét hiếu liêm cho Hoa Đà, nên nhờ mối ân tình riêng ấy mới mời được ông ta. - Trần Kiều vẻ thành thực, - Tại hạ có đề nghị thế này, sao minh công không vời người này vào mạc phủ, một là giao cho ông ta một công việc đàng hoàng, hai là nếu minh công trong người không khỏe có thể gọi ông ta đến bắt mạch kê đơn cho.

Từ Tuyên từ lúc thi lễ với Tào Tháo đến giờ vẫn đứng một bên, tận đến khi nghe được như vậy mới nói chen vào:

— Quý Bật nói sai rồi! Khổng Tử nói: “Quân tử bất khí”, [286] đám đồng cốt thầy lang, thợ thuyền, đầu bếp, hát xướng, tuyệt không phải hàng sĩ đại phu. Hoa Đà không làm việc chính đạo mà lại đi nghiên cứu phương thuật, há chẳng phải là gốc ngọn đảo lộn ư? Quý Bật hiện đã là duyện thuộc trong mạc phủ, không tiến cử bậc đại tài lên cho chúa Công, sao lại đề bạt đám hãnh tiến tà đạo ấy chứ?

Từ Tuyên với Trần Kiều tuy cùng là người Quảng Lăng, đều cộng sự giúp sức dưới trướng của Trần Đăng nhiều năm, nhưng thường bất hòa với nhau. Trong cuộc chiến Quan Độ, một người mượn binh quân

https://thuviensach.vn

Tào, một người dẹp loạn ở Hà Tây, đều lập được công lao trong việc đánh lui Tôn Sách, tài năng cũng không thua kém gì nhau, chỉ là không ưa nhau mà thôi.

Trần Kiều là kẻ sĩ ung dung nhàn dật, cử chỉ nói năng khá thoải mái, còn Từ Tuyên lại là người nghiêm khắc giáo điều, nổi tiếng là đức độ chính trực, tính cách hai người tựa như nước và lửa vậy! Hôm nay Từ Tuyên gây sự với mình ngay trước mặt Tào Tháo, Trần Kiều đâu có chịu lép vế, phản bác với vẻ châm chọc:

— Tại hạ tiến cử Hoa Đà là nghĩ đến sức khỏe của minh công, chứ đâu có suy xét đến đạo lý lớn lao như vậy? Từ Bảo Kiên ơi là Từ Bảo Kiên, con người ông đúng là giống hệt cái tên mình, cứng nhắc đến độ không thấu hiểu nhân tình vậy!

Từ Tuyên nghiêm mặt nói:

— Bậc quân tử không thể nói bừa, ông châm chọc cái tên của tôi là quá rồi đấy!

— Thế ông chẳng đã từng đi kể khắp nơi chuyện gia sự của tôi ư?...

Tào Tháo từ lâu đã biết hai người vốn bất hòa với nhau, nhưng không ngờ chỉ cần một đốm lửa là bùng lên ngay như vậy, thấy Từ Tuyên sắc mặt sa sầm đứng thẳng vẻ nghiêm trọng, Trần Kiều thì mặt mũi đỏ gay ghé mắt nhìn xéo, đúng là vừa tức vừa buồn cười, bèn vội vàng dàn hòa:

— Lời Bảo Kiên nói tuy rất đúng, nhưng không tránh khỏi quá khắt khe. Kỳ thực say mê y thuật chưa hẳn đã là không hay, chí ít cũng có thể trị bệnh cứu người. Người ta ở đời họa phúc khó lường, ví như Trần Nguyên Long kia, chẳng qua mới hơn ba mươi tuổi, ngay cả Tôn Sách ở Giang Đông cũng bị ông ta chặn đứng. Nhưng ngờ đâu chỉ vì thích ăn mấy miếng cá sống mà sắp phải bỏ mạng như vậy!

Đang lúc trò chuyện thì Vương Tất vào bẩm báo:

— Khải bẩm chúa công, liệt vị đại nhân đến dự yến đã tới cửa cả rồi ạ.

https://thuviensach.vn

— Ồ, mau mau mời vào. - Tào Tháo vội vàng đứng dậy, dẫn theo hai người Trần, Từ xuống nhà.

Bọn Đỗ Kỳ, Lưu Việp, Thương Từ, những duyện thuộc mới đến đều đứng cả ngoài sân, thấy Tào Tháo đi ra vội nhất tề thi lễ. Tào Tháo vẫy tay bảo bọn họ bình thân:

— Lát nữa ta bày tiệc mời khách, các ông cũng không được trốn tránh, ta sẽ sai người bày bàn ghế ở trong sân, các ông cứ trò chuyện thoải mái, sau này cùng làm việc cũng hiểu nhau hơn.

— Đa tạ chúa công ban yến. - Mọi người cùng đồng thanh.

Tào Tháo vừa định đi, chợt thấy Tào Phi cũng đứng lẫn trong đám đông:

— Sao ngươi lại cũng đứng đây?

Tào Phi bước ra nói:

— Bẩm phụ thân, Thực nhi đi tìm huynh đệ Đinh gia, Xung nhi chơi cả ngày bây giờ cũng đã về đi ngủ rồi, Chương nhi đòi đi cưỡi ngựa, hài nhi không yên tâm đã bảo Tử Đan huynh đi cùng đệ đệ ấy rồi...

— Ta không hỏi chúng. - Tào Tháo trừng mắt. - Ta nói ngươi sao không ở nhà sau đọc sách, lại mò ra đây làm gì?

— Các huynh đệ đều không có nhà, hài nhi vừa cùng Lưu Trinh, Nguyễn Vũ trò chuyện thơ văn, thấy bên ngoài có tiếng người ồn ào, cho nên đi ra đây xem sao... - Tào Phi vừa nói vừa lui lại phía sau.

— Đừng đi nữa! Hôm nay ta mời khách, con hãy ở lại có việc gì thì giúp ta.

— Dạ! - Tào Phi vẫn muốn được lộ mặt trước mọi người, lần này coi như đã được như ý.

Trước cửa mạc phủ ngựa xe tấp nập, chư vị đại thần được mời tới đã tự động sắp thành hàng theo cấp bậc trong triều. Từ Tư đồ Triệu Ôn trở xuống có hơn ba chục vị, người nào người nấy y quan tề chỉnh, hia mũ trang trọng, chào hỏi hàn huyên như được tắm gội hơi xuân. Tào Tháo dẫn các duyện thuộc ra nghênh đón, ai nấy đều nhường nhau mấy

https://thuviensach.vn

lần rồi mới bước vào trong phủ - đến phủ Tào Tháo, bọn họ lại dám không khách sáo ư?

Lúc này gia đinh bộc đồng trong phủ đang bận tíu tít, sắp bàn đặt ghế, vần từng vò rượu, ngoài ra còn có nhạc công sắp đặt chuông khánh nhã nhạc, ti trúc quản huyền, chuẩn bị tấu nhạc hầu rượu. Tào Tháo kéo tay Tư đồ Triệu Ôn:

— Nào, nào, Triệu công vào ngồi cùng với ta.

Triệu Ôn là nhân sĩ ở Thành Đô, Thục Quận, thuở còn trẻ khi mới bước chân vào đường sĩ hoạn từng có câu cuồng ngôn rằng: "Đại trượng phu nên sải cánh, há có thể nằm co!" Mấy chục năm sau ông ta thăng quan tiến chức rất nhanh, từ khi còn ở Tây Kinh đã bước lên ngôi tam công, nhưng khi ấy Lý Thôi, Quách Dĩ làm loạn chính sự. Nhưng nay Tào Tháo độc chiếm đại quyền, có muốn bay cũng không thể bay lên được, đành phải ngoan ngoãn nằm co mà thôi. Ông ta tuổi gần thất thập, mấy năm nay làm chiêu bài cho Tào Tháo nhưng cũng rất được việc, lại thêm sẵn giọng thổ ngữ Thục Trung vô cùng mềm mỏng, nói rất dễ nghe:

— Tào công là chủ, chúng tôi là khách, lão hủ không dám cho khách vượt chủ đâu! - Nói xong cũng không đợi Tào Tháo nhường thêm lần nữa, ông ta ngồi luôn xuống bàn tiệc đầu hàng phía đông. Triệu Ôn muốn làm gương cho những người khác, phía sau, bọn Khổng Dung, Hoa Hâm, Vương Lãng, Hy Lự, Cảnh Kỷ, Tuân Duyệt, Châu Cân đều theo thứ tự mà ngồi, duy chỉ có Tuân Úc ngồi trấn trung đại là không đến. Bên dãy phía tây thì không câu thúc như vậy, Đinh Xung, Đổng Chiêu đều là những tâm phúc của Tào Tháo, ngoài ra là Hoàng Tôn Thị lang Trương Sương, Nghị lang Kim Toàn là những người vốn quê quán Quan Tây cùng đi với Đoàn Ổi, Vi Đản vào tiệc, Hàm Đan Thương sắp đi nhận chức cũng ngồi trong số đó. Còn đám duyện thuộc trong phủ chẳng qua là được chung vui cùng, nên bày tiệc thêm ở ngoài sân cho họ. Duy có Tào Phi là không giống ai, cả hai nơi đều không ngồi cùng được, phải bày riêng cho cậu ta một bàn ngoài hành lang, nhưng lại có thể nhìn rõ ràng cả hai chỗ trong ngoài, Tào Tháo ngồi

https://thuviensach.vn

vào ngôi chủ tiệc, dặn dò khởi nhạc khai yến, lại liếc thấy Giả Hủ ngồi chung bàn với Hứa Du dưới sân, vội gọi Lưu Đại:

— Mời Giả Văn Hòa lên nhà. Ông ấy là người đã từng làm chức Thượng thư lệnh, Chấp kim ngô, lại quê quán ở Lương Châu, xét về lý nên cùng ngồi với Đoàn tướng quân.

Lát sau, các món ăn đã được chuyển lên như hành vân lưu thủy, dâng lên từng bàn - nem ngũ vị, tương bát hợp,[287] rau xanh, hoa quả. Lại còn cả nho do sứ giả Tây Vực tiến cống, bào ngư của chư tướng ở Thanh Châu dâng lên, đồ uống là thứ rượu thơm Xa Điếm đã ủ nhiều năm. Đám nhạc công đàn sáo ai nấy trổ tài, tấu khúc *Dương xuân,* thực là cảnh chung minh đỉnh thực, phú quý vô biên!

Lễ Ký có câu: "Phu lễ chi sơ, thủy chư ẩm thực."[288] Chuyện ẩm thực thường nhật ở mạc phủ cũng rất bình thường, nhưng hôm nay thì khác, là một bữa tiệc được dày công sắp đặt. Đồ ăn thức uống thượng hạng, không hề sơ sài nhưng chẳng thấy ai nói cười. Dãy phía tây phần lớn là những quan viên bộn bề công việc, ghé tai thì thầm bàn luận thế cục ở Quan Trung. Dãy phía đông đều là các vị quan lớn phải làm gương, ai nấy ngồi nghiêm chỉnh không nói năng gì, chỉ có mình Khổng Dung là tùy tiện, thoải mái. Còn đến cánh duyện thuộc dưới sân thì càng không dám tự tiện nói năng. Tào Tháo bình sinh thích ăn cá nhưng giờ cũng không thấy hứng thú, cứ định đưa đũa ra thì lại nhớ đến thứ trùng bọ trong bụng Trần Đăng, đành nâng chén rượu cố nghĩ ra một câu để nói:

— Phục quốc trượng và Dương công sao không đến?

Mọi người thấy Tào Tháo nhắc đến Phục Hoàn và Dương Bưu, lại cho rằng ông có ý trách cứ, Triệu Ôn cười nói:

— Phục quốc trượng mấy hôm nay bị trúng phong nằm bẹp trên giường không dậy nổi, còn Dương đại nhân thì vẫn là chứng bệnh cũ ở chân, không tiện ra khỏi nhà. Bọn họ không đến được, mong Tào công lượng thứ.

https://thuviensach.vn

Chuyện Phục Hoàn bị bệnh là thật, còn chứng đau chân của Dương Bưu có từ ngày bị bãi miễn chức Thái úy, đó là cái cớ để ông không tham dự vào chuyện thế sự. Tào Tháo cũng chẳng buồn so đo làm gì, chỉ nói:

— Gần đây thời tiết không tốt, Thị trung Lưu Mạc cũng đổ bệnh nằm nhà, muội phu của ta là Nhậm Bá Đạt cũng bị ốm đấy. - Lưu Mạc cũng có thể coi là ân nhân của Tào Tháo, tuy khi xảy ra vụ án "chiếu thư trong hai ngọc" cũng có chút trái ý với nhau, nhưng Tào Tháo vẫn nhớ đến ơn của lão nhân gia. Hiện ông ấy đã quá tuổi cổ lai hy, cũng gần đất xa trời rồi. Còn bệnh của Nhậm Tuấn thì cũng không hề nhẹ, gần đây những việc đồn điền đã phải tạm nghỉ. Tào Tháo đã mời ngự y đến chữa trị cho ông ta, lại chuyển ông ta sang nhận chức Trưởng thủy hiệu úy, ở lại Hứa Đô an tâm tĩnh dưỡng.

Chỉ nói được hai câu ấy, rồi tất cả lại yên lặng, Tào Tháo bèn gọi Tào Phi lên kính rượu liệt vị đại nhân. Mọi người nào dám làm vất vả vị Tào đại công tử ấy, có mấy vị quan lớn triều đình còn không kể thân phận, bước ra đáp lễ khiến công tử trẻ tuổi Tào Phi càng thêm khó xử. Tào Tháo thấy mấy người ấy thực chẳng hứng thú gì, dốc một chén rượu nói:

— Hôm nay lão phu thiết yến, một là để đáp lại công lao khó nhọc của chư công đã giữ vững triều cương; hai là để chia tay với chư vị để lên đường nam chinh Kinh Châu. Chư vị im ắng thế này còn ra làm sao nữa, ai có thể ngâm một bài thơ để trợ tửu hứng chăng?

Chư vị đại thần nghe Tào Tháo nói, quay sang nhìn nhau nhưng không ai dám bước ra. Tào Tháo bèn xua tay:

— Đã vậy thì, trước hết hãy bảo duyện thuộc trong phủ ta phao chuyên dẫn ngọc vậy. Phồn Hưu Bá, Lộ Văn Úy, các ngươi tiên phong đánh trước, được không?

Phồn Khâm ngồi ngoài cửa sảnh đường nghe thấy gọi cùng Lộ Túy quay sang nhìn nhau, rồi vội bước ra khỏi tiệc quỳ xuống:

https://thuviensach.vn

— Khải bẩm chúa công, chúng tại hạ nhiều năm nay chỉ biết soạn công văn, tuổi tác đã cao mà cũng không có tài cán gì đặc biệt, hãy để những người trẻ tuổi thể hiện tài năng thôi ạ.

Người trẻ tuổi mà ông ta nhắc đến là chỉ Nguyễn Vũ, Lưu Trinh - mấy người mới vào phủ gần đây. Bọn họ mới hai ba mươi tuổi nhưng đều nổi tiếng thơ văn. Tào Tháo vốn thích thơ ca, điều bọn họ từ chân thư tá[289] thăng lên làm kỷ thất[290], được hưởng bổng lộc như hàng lệnh sử nhưng lại rất ít khi soạn thảo tấu chương, mà phần lớn là ngâm thơ viết phú cùng với bọn công tử Tào Phi.

— Cũng được... - Tào Tháo mỉm cười, nhìn Lưu Trinh nói, - Công Cán! Tiểu tử ngươi hãy mau làm một bài thơ giúp liệt công trợ hứng nào. Lẽ nào còn phải bắt lão phu xuống lôi ngươi lên?

Lưu Trinh vốn tính khôi hài lại thích khoe khoang, trong bụng đã chuẩn bị sẵn một bài thơ hay, nhưng nghe thấy gọi vẫn chưa chịu bước ra, cười hì hì chắp tay nói:

— Xin chúa công thứ tội, tại hạ nhất thời chưa kịp chuẩn bị, xin được suy nghĩ thêm chút nữa... Nhưng Nguyên Du huynh là người văn thơ lai láng, xin hãy để huynh ấy đi đầu ạ! - Lưu Trinh lại đẩy gánh nặng sang vai Nguyễn Vũ.

Tào Tháo cười ha hả:

— Không muốn làm tiên phong sao không nói thẳng ra, tiểu tử ngươi láu cá lắm đấy. Vậy Nguyên Du hãy làm một bài, lát nữa nếu hắn không làm được bằng ngươi, lão phu sẽ sai người đổ rượu lên đầu hắn.

Nguyễn Vũ không dám thoái thác, đành rời bàn tiệc lên sảnh đường, vái chào mọi người:

— Dám hỏi chúa công, muốn làm một bài thơ về đề tài gì ạ?

— Hôm nay không phải hội văn, chẳng qua chỉ là hầu rượu các đại nhân đây, đâu cần phải cầu kỳ như thế? Ngươi cứ tùy ý làm một bài là được.

Nguyễn Vũ thầm nghĩ: “Cục thế hôm nay không biết sẽ phải làm bao nhiêu thơ văn. Mình bị điểm danh đầu tiên, một khi đã lên là phải

https://thuviensach.vn

theo đến hết sức, thơ của Lưu Trinh có hay đến đâu cũng chẳng còn thấy ra gì nữa. Tốt nhất là ứng cảnh làm một bài thơ nghiêm túc, chỉ cần trung dung, hài hòa là ổn...” Nghĩ đến đó, Nguyễn Vũ liền đưa tay vuốt râu, chậm rãi ngâm:

Tiết dương xuân khí hòa rung động
Đấng chúa biển vốn chuộng đúc nhân.
Ban ơn thỏa khắp xa gần;
Mến yêu chẳng khác người thân một nhà.
Sảnh trên cùng vui hòa tụ tập;
Món thời trân dọn khắp trong ngoài.
Dồi dào ngũ vị đủ đầy:
Thỏa thuê chén chuốc như mây bời bời.

— Hay lắm, hay lắm... - Hoa Hâm vốn tốt bụng, cất lời khen ngợi đầu tiên. Ông ta đã nói thì người khác đều hưởng ứng theo, đồng loạt khen hay, không khí nhanh chóng sôi nổi hẳn lên, Tào Tháo cũng gật đầu cười.

Trong tiếng ồn ào, Khổng Dung lấy giọng kêu to:

— Không được, không được! Thứ thơ bình thường như thế sao gọi là giai tác được.

Bậc tiên sinh khiêu khích vốn không nên biện bạch, nhưng Nguyễn Vũ chỉ muốn nhân dịp bày trò để làm vui cho Tào Tháo, bèn đánh bạo chạy đến trước mặt Khổng Dung:

— Dám hỏi Khổng đại nhân, bài thơ ấy của tại hạ có chỗ nào không được như ý?

— Từ đầu đến cuối đều không như ý. - Khổng Dung uống chén rượu, cười mỉm nói, - Trước hết là đầu tiên “Tiết dương xuân khí hòa rung động”, dám hỏi cậu, bây giờ là tháng mấy rồi?

— Đại nhân chỉ ra rất đúng. Nhưng cái mà những kẻ làm thơ chúng ta đi tìm là ý cảnh, hôm nay mọi người cùng vui vẻ tụ họp đến

https://thuviensach.vn

đây dự yến hội, há chẳng phải tình người ấm hơn cả ý xuân ư? - Nguyễn Vũ nói năng rành rọt.

— Cũng được. Lão phu tạm bỏ qua cho ngươi câu đó. - Khổng Dung tươi cười, nhưng vẫn nói tiếp, - Câu thứ hai là gì nào, "Đấng chúa hiền vốn chuộng đức nhân", câu này thật hoang đường! Chúa hiền là để gọi đương...

Hoa Hâm nghe thấy câu này, tim đập thình thịch, Khổng Dung lại còn muốn hỏi rõ chữ "chúa hiền" là chỉ Tào Tháo hay hoàng đế! Ông vội vàng nâng chén rượu, không để Khổng Dung kịp nói ra mấy từ "đương kim thánh thượng", liền đứng ngay dậy mời rượu:

— Liệt công, xin mời... - Hoa Hâm vốn là người cơ trí, đầu tiên là mời rượu Đinh Xung.

Con sâu rượu Đinh Ấu Dương dù là lính tốt hay phu xe mời rượu cũng đều uống cả, lập tức kêu lên theo:

— Nào, nào, nào, mời chư vị cùng uống!

Mọi người lũ lượt mời nhau ầm ĩ hồi lâu, át đi câu nói của Khổng Dung ở sau lưng. Đợi đến khi mọi người dân yên ắng trở lại, thì chỉ còn nghe thấy nửa câu sau:

— Câu "Dồi dào ngũ vị đủ đầy" thì nói làm gì? Lẽ nào người muốn viết ra hết tất cả những món sơn hào hải vị ở đây ư? Nếu như cho ngươi viết tiếp nữa, chỉ e là "Biển rộng bào ngư nhảy; Nho chín khắp nhà bay" ngươi đều viết cả vào đấy!

Câu nói ấy của Khổng Dung khiến ai nấy đều phải bật cười.

— Cổ nhân nói: "Ngũ hành phối ngũ vị". Cho nên việc nấu nướng là làm chín món ăn mà điều hòa ngũ vị vậy. Trong đó có thâm ý sâu xa, lão đại nhân há lại không biết? - Nguyễn Vũ chắp tay sau lưng giải đáp hết mọi câu hỏi.

— Khiên cưỡng, quá khiên cưỡng...

Hai người bọn họ vẫn lời qua tiếng lại, tranh luận mãi không thôi, chợt nghe thấy sau lưng có tiếng khen ngợi:

— Chữ đẹp! Đúng là diệu bút!

https://thuviensach.vn

Hóa ra Vị Đản vốn viết chữ rất đẹp, ở Tây Châu được mọi người rất mến mộ, cậu ta lại trẻ tuổi, thích khoe tài, nên trong lúc Nguyễn Vũ đang ngâm thơ liền tìm Lưu Đại xin một tờ giấy Sái Hầu[291] lớn, cứ theo từng câu mà viết lại, bây giờ mới cầm lên cho mọi người xem, không ai là không khen ngợi.

— Mời Tào công xem qua... - Nguyễn Vũ cầm tờ giấy, bước nhanh đến trước soái án..

Tào Tháo chăm chú ngắm nhìn - bức chữ triện này nét nào nét nấy đều như dây sắt, móc bạc. Tuy chưa được như Lương Hộc - danh gia chữ triện tên tuổi lẫy lừng, nhưng tuổi còn trẻ mà đã có được bút pháp như vậy cũng rất phi phàm. Tào Tháo liên tục gật đầu tán thưởng:

— Quả là hậu sinh khả úy... Nếu chăm chỉ thêm nữa, ngày sau trình độ sẽ không thể lường hết được.

— Đa tạ minh công khen ngợi! - Tên tiểu tử Vi Đản không hề khách sáo.

— Bức chữ này lão phu sẽ giữ lại. - Tào Tháo vẫy tay gọi Lưu Đại, - Ngươi sai người lấy một chiếc đai ngọc tặng cho Vi công tử, tạm coi là có lễ qua lại... À, lấy thêm một ít vải lụa và bút mực để tặng cho Nguyên Du nữa.

Lưu Đại cũng nói theo góp vui:

— Tại hạ có chủ ý này, hay là ta cho chuyển sẵn một hòm vải lụa lên, sau đây không biết sẽ còn có bao nhiêu thơ được làm nữa, cứ nhất loạt ban thưởng cho mọi người vậy.

— Hay lắm, cho ngươi đi lo việc này! - Tào Tháo lúc này đã cao hứng, làm cái gì cũng được.

Tào Phi thấy vậy thì sốt ruột, chợt nảy ra một ý: “Nếu mình cũng làm một bài thơ trước mặt mọi người, há chẳng phải là ai cũng khen ngợi ư? Khi ấy phụ thân cũng phải coi trọng ta hơn một chút”, liền nói:

— Phiền ông cũng mang cho ta một cuốn thẻ tre lên đây. - Tào Phi không dám công nhiên khoe thơ, dự tính sẽ nghiền ngẫm kỹ, viết ra rồi mới nói.

https://thuviensach.vn

Lưu Trinh đã chuẩn bị sẵn dưới sân, đợi Nguyễn Vũ đi ra, vẫn không quên nói một câu khách sáo:

— Đa tạ huynh trưởng lưu tình, đã để lại chỗ trống cho tiểu đệ thể hiện. - Rồi sải bước nhanh lên đại đường, nói, - Chư vị đại nhân, tại hạ cũng có một bài thơ, xin chư vị chỉ giáo! - Nói xong, vung tay áo rộng, vừa ca vừa múa:

Diều kêu vươn cánh tung bay;
Nhẹ nhàng chao lượn tầng mây xanh rờn.
Ta vùng giận dữ đứng lên;
Anh hào khí thế thần tiên còn nhường.
Nhanh như lừa xẻ kinh hoàng
Tên bay ba mũi, diều tàn một đôi.
Đầu tường màu sắc tanh ôi;
Lông theo gió cuộn tả tơi la đà.
Sĩ dân cất tiếng ngợi ca;
Bắn cung chàng đích thực là tuyệt hay.

Lưu Trinh còn chưa tới ba mươi tuổi, đang độ thanh xuân, lại được phú cho tướng mạo anh tuấn, tay áo dài khéo múa, phấp phới lượn bay, khi phất phơ rủ xuống, khi như cánh diều bay, thực là đẹp đẽ tuyệt luân, khiến cho mọi người trên sảnh chẳng ai không vỗ tay tán thưởng.

Tào Tháo vừa uống một hớp rượu, thì nghe thấy câu "Nhanh như lửa xe kinh hoàng; Tên bay ba mũi, diều tàn một đôi", không ngăn được phì cả rượu ra ngoài, rồi ngửa mặt lên trời cười lớn - Tên tiểu tử này sao lanh lợi thế. Huynh đệ Viên Thượng, Viên Đàm tranh giành lẫn nhau, lão phu đúng là đang muốn nhất tiễn hạ song điêu đây!

— Hay! - Các vị bên dãy phía tây lại nâng một bức chữ lên, đó là chữ của Hoàng Tôn Thị lang Trương Sưởng viết. Chữ cuồng thảo của hai đời cha con Trương gia có thể nói là nếp gia học, đẹp như rồng bay phượng múa. Tào Tháo vỗ đùi tấm tắc khen:

https://thuviensach.vn

— Thơ hay, chữ càng hay! Tuyệt diệu, tuyệt diệu!

Trương Sưởng tuổi đã gần thất tuần, đứng dậy khiêm tốn nói:

— Lão hủ dâng chút nghề vụng, chư vị thực đã quá khen rồi. Nếu tiên phụ và gia huynh tại thế, không biết là so với ta còn hơn đến thế nào!

Câu này không hề sai, phụ thân Trương Sưởng là Trương Hoán, tự Nhiên Minh, chẳng những giỏi đánh trận mà thảo thư cũng vào hàng đệ nhất. Còn huynh trưởng của ông ta là Trương Chi thì hạ bút như thần, thiên hạ vô song. Trương Sưởng cũng có được mấy phần, nhưng còn kém xa cha anh của mình. Nhưng giờ đây, Trương Hoán, Trương Chi đều đã qua đời, nên tài năng của Trương Sưởng mới được biết đến.

Đoàn Ổi chỉ quen nghiệp võ, ngồi cạnh Trương Sưởng, kéo tay ông ta nói:

— Lão huynh đệ, thế này là đủ cho người ta nể phục rồi! Hôm nay người Quan Đông ngâm thơ, người Quan Tây viết chữ, bọn họ là văn, chúng ta là võ... Cạn chén nào!

Mọi người cười nói ồn ã, Tào Tháo vui cười nghiêng ngả, khăn trên đầu rơi cả vào bát canh ướt hết. Lưu Đại cũng rất nhanh nhẹn, lấy ra hai xấp lụa mang tới cho Lưu Trinh, còn Trương Sưởng chẳng những có đai ngọc mà còn được thêm một miếng ngọc như ý chạm trổ tinh xảo - Những món đồ này giành được trong trận Quan Độ, Tào Tháo lại không dùng, nay mang ra tặng cũng là mua lấy lòng người cho ông.

Tào Phi trăn trở mãi nhưng chẳng viết được chữ nào, nhã trí như Nguyễn Vũ, hào sảng như Lưu Trinh hay làm một bài theo cách riêng của mình đây? Mấy người Đinh Xung, Khổng Dung, Đoàn Ổi cứ thi nhau hò hét, khiến đầu óc Tào Phi rối loạn cả lên. Suy nghĩ hồi lâu mới viết được một câu, còn chưa kịp đặt bút viết tiếp lại thấy Khổng Dung đứng lên nói:

— Đoàn Trung Minh, tên lính già ông có phải là chê cười Quan Đông chúng ta không có kẻ sĩ hào sảng ư? Lão phu sẽ làm một bài, để ông dỏng tai lên mà nghe cho rõ! - Ông ta vừa nói xong câu ấy, những

https://thuviensach.vn

người có mặt cho đến cả Tào Tháo cũng đều yên lặng, ai cũng biết rằng Khổng Dung là bậc thầy văn chương ở đây. Chỉ thấy Khổng Dung cầm đũa lên, nhẹ gõ chén bát, rồi ngửa mặt ca lớn:

Đỉnh Chung Sơn ngất cao vời vợi
Chói chang đường nắng xối buổi đang.
Cửa trời cao rọi sáng choang
Cảnh xa trắng lóa như băng một vùng.
Mấy đời bất khuất dòng kẻ sĩ
Đã vun trồng gốc rễ bền lâu.
Lã Vọng kia lão thất phu
Bởi chưng thế cố làm bừa mà thôi.
Kia Quản Trọng nhỏ nhoi tù hoạn
Há riêng mình lập đặng nên công
Đời người nào mãi được thường,
Chỉ lo năm tháng dần sang yếu già.
May vẫn được đẫy đà sức óc
Hãy hiên ngang cất bước hùm beo.
Há đành khổ một thân sao?
Cùng đời thế tục làm theo những gì.
Bởi bất cẩn chẳng nề tiểu tiết
Để phàm phu cười miệt ta đây.
Trên đời Lã Vọng còn đây
Di, Tề nào đáng người nay mộ cầu.

— Ha ha ha!... - Bài thơ rất ngông nghênh, ngang tàng, khiến không ít người nghe xong phải phì cười.

Đoàn Ổi cười mãi không thôi:

— Ông đúng là một lão ngông cuồng, tuổi tác càng lớn lại càng cuồng đến không biết bờ bến nào nữa. “Lã Vọng kia lão thất phu”,

https://thuviensach.vn

“Quản Trọng nhỏ nhoi tù hoạn”, ta thấy ông không cam chịu tuổi già như vậy thì đừng ngồi trên sảnh đường này nữa, hãy xuống sân ngồi cùng với đám hậu sinh tiểu tử kia đi vậy![292]

Mọi người cùng cười, Tào Tháo chẳng những không vui, trái lại trong lòng còn thấy hơi ghét: Khổng lão quỷ này gan to hơn trời, lại dám đọc thơ như vậy ngay trước mặt ta! “Trên đời Lã Vọng còn đầy; Di Tề nào đáng người nay mộ cầu”. Thái Công Lã Vọng mà hắn còn không coi ra gì, Bá Di Thúc Tề cũng không đáng nhắc đến, câu ấy rốt cuộc là muốn nhắm vào ai? Lẽ nào hắn muốn phỉ báng ta có ý mưu toan thoán vị? Nhưng xem ra cũng không phải... Thôi vậy, uống rượu ngâm thơ cũng không có lỗi gì, huống chi bây giờ lão phu vẫn cần dùng đến hắn. Nhưng chuyện này ta cũng tạm ghi nhớ lại đấy đã, ngươi nói Quản Trọng chỉ là tên tiểu tù hoạn, đừng trách sau này có ngày ta sẽ cho ngươi làm tù phạm!

Trên sảnh đường cũng có những người tinh ý, bọn Hy Lự, Vương Lãng, Tuân Duyệt đều nhận ra ẩn ý trong khúc nhạc, lén đưa mắt quan sát sắc mặt Tào Tháo. Dần dà mọi người cảm thấy có điều không ổn, lát sau tất cả đều yên ắng trở lại, duy có Khổng Dung chẳng để ý gì, vẫn còn cười.

Đổng Chiêu khều Giả Hủ, che miệng nói lẩm bẩm:

— Văn Hòa, Tào công dường như nổi giận rồi...

Giả Hủ vẫn và không nghe thấy, cứ cắm cúi ăn uống.

Đang lúc tất cả đều yên lặng Tư đồ Triệu Ôn ngồi ở bàn trên đột nhiên cất lời:

— Chư vị đại nhân, món canh bào ngư hôm nay tươi ngon quá!

Hoa Hâm vội vàng tiếp lời nói:

— Phải đấy, nho Tây Vực cũng rất ngọt.

Hai lão láu cá kẻ xướng người họa, phá tan không khí khó xử lúc ấy, những người khác cũng vội tìm lời nói thêm vào, coi như cũng giải quyết được xong chuyện.

https://thuviensach.vn

Có lẽ Tào Tháo cũng cảm thấy sự thất thố của mình, dần nở một nụ cười, đứng dậy nói lớn:

— Hôm nay chư vị cao tài đều có giai tác, lão phu cũng xin được góp vui, ca một bài theo điệu nhạc phủ cổ *Thiện Tai hành*, xin chư vị chỉ giáo.

Vừa nghe thấy nhân vật chính muốn có một khúc, khắp trên sảnh dưới sân đều vỗ tay tán thưởng, nhạc công đàn sáo hai bên đều chuẩn bị sẵn sàng, vội vàng dìu dặt cung thương ai nấy đều trổ hết tài năng. Tào Tháo bước ra khỏi soái án, vừa nhìn khắp lượt mọi người, vừa lấy giọng ca vang:

Cổ công Đản phụ;
Vun bồi đắc nhân;
Lo mở đạo lớn;
Thánh hương đất Mân.
Thái Bá, Trọng Ung
Vương đức từ nhân;
Gây dựng trăm đời;
Tóc cắt, mình xăm.
Bá Di, Thúc Tề
Thánh hiền đời xưa;
Nhường nước chẳng ham;
Chết đói Thù San.
Trí thay Sơn Phủ;
Tướng của Tuyên Vương;
Đâu cần Đỗ Bá;
Lụy bậc thánh hiền.
Tề Hoàn xưng bá;
Nhờ có Trọng Phụ;
Lũ kế vị tôi;

https://thuviensach.vn

Hổ lang khắp ngõ.

Án tử Bình Trọng

Tích đức cùng nhân;

Đức sáng ở đời;

Mệnh lệnh chẳng cần.

Trọng Ni xuất thế;

Vua trong chư hầu;

Tùy lễ uống rượu;

Quan lại đều theo.

Giọng Tào Tháo sang sảng, câu thơ lập ý cao xa, hát lên sự nhân đức của một loạt các vị tiên hiền, từ Cổ Công Đản Phụ, Thái Bá, Trọng Ung, Bá Di, Thúc Tề, Trọng Sơn Phủ, Quản Trọng, Án Anh, Khổng Khâu,[293] thực là một bài hát quân tử chính đạo! Các đại thần có mặt quá nửa không phải là tâm phúc của Tào Tháo, nhưng nghe thấy bài thơ trang nhã, khẳng khái hiên ngang như vậy, ai còn có thể hoài nghi lòng chân thành phụ tá nhà Hán của Tào Tháo đây? Nhưng những người tinh ý đều có thể nghe ra, vừa rồi Khổng Dung phỉ báng cổ nhân, chỉ chó mắng mèo, còn Tào Tháo lại tránh thực đánh hư, khen ngợi tiên hiền, lập ý của hai người rõ ràng là chống chọi lại nhau vậy.

Khổng Dung nhận ra bài thơ của Tào Tháo là nhằm vào mình, trong dạ cười thầm: "Kẻ chê chưa chắc đã là chê, còn kẻ khen cũng không hẳn là thành thực, ca tụng thánh nhân thì kẻ nào chẳng biết? Nhìn nhận con người, không thể chỉ nghe họ nói thế nào, quan trọng là phải nhìn xem họ làm thế nào."

Những người khác thì không để ý nhiều đến thế, vội vàng dời bàn tiệc quỳ xuống đất:

— Tào công văn chương siêu phàm, đức theo kịp tiên hiền, chúng tại hạ không thể bì kịp.

— Ha ha ha!... - Tào Tháo dương dương đắc ý, đang định mời mọi người thêm một tuần rượu, chợt thấy chủ bạ Vương Tất hớt hải chạy

https://thuviensach.vn

lên sảnh đường, không cần để ý đến ai, chạy thẳng tới bên cạnh Tào Tháo ghé vào tai nói thầm mấy câu.

— Tên giặc tai to đáng ghét!... - Nụ cười trên mặt Tào Tháo chợt biến mất. - Lão phu có chút việc quân phải làm, chư vị đại nhân xin cứ tự nhiên. Công Nhân, Văn Hòa, hai ông đi cùng với ta.

— Dạ! - Đổng Chiêu, Giả Hủ vội vàng đứng dậy, bước nhanh theo Tào Tháo vào hậu đường.

Bọn họ vừa đi, không khí trong sinh đường lập tức trầm xuống. Nào ai có tâm tư uống rượu làm thơ nữa, chẳng qua chỉ là diễn kịch mà thôi. Bọn Hoa Hâm, Vương Lãng chỉ cúi đầu không nói, lặng lẽ ăn uống. Đoàn Ổi cùng Trương Sưởng, Hàm Đan Thường thì thấp giọng bàn bạc chuyện riêng. Cho đến bọn Lưu Trinh, Nguyễn Vũ và đám duyện thuộc mới được mời vào ở dưới sân thì càng không dám tùy tiện bàn luận. Chỉ có mình Khổng Dung là sang sảng nói cười, tự nhiên như thường.

Không khí vừa lắng xuống, lập tức ý văn của Tào Phi tuôn như suối chảy, cậu ta một tay vuốt chòm tóc mai, một tay đưa bút, thong thả viết ra một bài thơ đắc ý của mình, vốn cũng định đợi phụ thân quay lại sẽ dâng lên khoe tài, nào ngờ đợi mãi mà vẫn không thấy tăm hơi đâu cả. Một lúc lâu sau, Lưu Đại chợt từ bên ngoài chạy lên sảnh đường, vái khắp một vòng rồi nói lớn:

— Chúa công ta có công việc quan trọng bất ngờ, không thể cùng uống rượu với các vị đại nhân tiếp được, xin chư vị đại nhân thứ tội. Chúa công cũng nói, xin chư vị cứ ăn uống tự nhiên, không phải câu nệ gì cả, lát nữa nếu vị nào muốn về xin cũng cứ tùy ý.

Chủ nhân không ra nữa, còn uống rượu làm gì? Tư đồ Triệu Ôn đứng lên cáo từ trước tiên. Tào Tháo không có ở đây, chức quan của ông ấy là lớn nhất, Triệu Ôn muốn về, tất cả mọi người đều phải ra tiễn chân, các vị như Đoàn Ổi, Trương Sưởng cũng nhân cơ hội đi luôn. Đám danh sĩ Hoa Hâm, Khổng Dung, Vương Lãng cũng nhường nhau mãi, rồi cùng sánh bước mà đi. Những quan viên khác uống một hớp

https://thuviensach.vn

rượu, nhắm một miếng thức ăn, nói vài câu nhàn đàm rồi cũng lui chân, đám duyện thuộc túm đội tụm ba ra về. Cuối cùng ngay cả Đinh Xung tay không rời hũ rượu cũng đứng dậy, lúc bước ra cửa chút nữa vấp phải cái hòm đựng lụa. Trong sảnh đường bát đĩa ngổn ngang cuối cùng chỉ còn lại một mình Tào Phi. Thế là lại lỡ mất cơ hội thể hiện tài năng trước mặt mọi người. Tào Phi thở dài một tiếng, cầm bài thơ vừa viết xong, thẫn thờ bước xuống sành đường.

— Công tử! - Lưu Trinh tiễn khách xong quay lại, chạy đến trước mặt Tào Phi. - Vừa rồi ta thấy công tử cầm bút suy tư, không biết có giai tác gì vậy?

— Giai tác với không giai tác gì chứ? Chỉ là trò mọn này thôi. - Tào Phi đưa cho Lưu Trinh xem.

Sông Tề, Hà, Đông Việt;
Bờ bể lớn trông vời.
Rung rinh cần trúc vút;
Sàn sạt cá quẫy đuôi.
Khách đi đường thích thú;
Mồi thơm cứ nhử hoài.

— Ôi! - Lưu Trinh kinh ngạc thốt lên, - Tiếc thay, tiếc thay! Khi nãy không kịp mang ra cho mọi người cùng thưởng thức, đây là bài hay nhất ngày hôm nay đấy!

— Hừ! - Tào Phi cho rằng Lưu Trinh đang nịnh mình, - Huynh chớ đem ta ra làm trò cười, mấy câu viết chơi ấy mà cũng đáng để kinh ngạc thế ư?

Lưu Trinh lắc đầu:

— Tại hạ không hề nịnh bợ công tử, bài thơ này của công tử thực sự có chỗ cao minh. Kinh Thi có câu: “Cần câu bằng trúc vót cao; Để ta cầm đến ngồi câu sông Kỳ. Há rằng ta chẳng nhớ mi? Xa xôi chẳng thể nào đi tới cùng.”[294] Đó là cái tình tương tự trên thế gian. Câu thơ

https://thuviensach.vn

“Rung rinh cần trúc vút; Sàn sạt cá quẫy đuôi” của công tử có thể coi là kế thừa được cái đẹp ấy. Đúng là giai tác... giai tác...

— Thực ra tự ta cũng thấy không tệ. - Tào Phi nhìn Lưu Trinh đang lắc lư ngâm nga như say như mê, dường như không giống như lời an ủi.

Lưu Trinh trầm ngâm hồi lâu, cười bảo:

— Khi nãy, bài *Công Yến thi* của Nguyên Du chẳng qua chỉ là bài vặt vãnh, ứng cảnh mà làm thôi, bài *Xạ diên* của ta thì ca đại phong tụng dũng sĩ, chỉ quý ở chỗ nhất tiễn hạ song điêu, mua vui cho mọi người. Lão già Khổng Dung ngông cuồng ngang ngạnh, cả vú lấp miệng em, chẳng qua cũng là chí hướng bình sinh của ông ta, vui cười chửi rủa cũng thành văn chương, người khác đúng là không bị được! Đến như bài *Thiện Tai hành* của chúa công thì là để nói lên đức nhân của tiên hiền, tự mình không dám sánh bằng. Đem cả ra mà xem xét, thì duy có bài này của công tử là hay hơn cả, yểu điệu nhẹ nhàng, thực phù hợp với tâm cảnh. Nghĩ lại, Công tử đã sắp tới tuổi nhược quán, tình yêu chớm nở, tương tư mỹ nhân cũng là thường tình của nam tử ở đời vậy!

— Chớ đem ta ra làm trò cười. - Tào Phi hơi đỏ mặt, trong lòng không tán đồng cách nhìn của Lưu Trinh. Bài thơ này không phải là viết về mối tương tư nào cả, hợp với ý trong *Kinh Thi* cũng chỉ là ngẫu nhiên. Nhưng Lưu Trinh là bậc cao thủ trong làng thơ, nếu như người này đã thực lòng khen hay thì nhất định là không tệ. Sau này nếu có dịp sẽ mang ra cho phụ thân xem, chắc chắn sẽ được một câu khen ngợi. Nghĩ đến đó, Tào Phi liên mồm cảm tạ, trò chuyện thêm mấy câu rồi quay vào hậu đường. Nào hay còn chưa đi tới cửa sau, chợt nghe thấy một giọng nói lạ gọi ở sau lưng:

— Công tử, xin dừng bước.

Tào Phi quay lại nhìn - Hóa ra là một duyện thuộc mới đến. Người này không xuất chúng như bọn Lưu Việp, Đỗ Kỳ, khi nãy ngồi lẫn

https://thuviensach.vn

trong đám đông không hề hé nửa câu. Đến tên họ của người này Tào Phi cũng không biết, liền hỏi bừa một câu:

— Tiên sinh có chuyện gì sao?

Người ấy cung kính chắp tay nói:

— Thứ lỗi cho tại hạ mạo muội, có thể cho tại hạ xem bài thơ trong tay công tử không?

Tào Phi không biết ý người ấy thế nào, nhìn suốt một lượt cân nhắc: Người này tầm hai bốn, hai lăm tuổi, giọng nói mang hơi hướng khẩu âm Duyện Châu, vóc người không cao, mặt mũi trắng trẻo, ngũ quan tướng mạo đều không có gì xuất chúng, để bộ ria ngắn bóng mượt mới nuôi được, mình mặc áo chung đen của duyện thuộc thông thường, không đội mũ, trên đầu cài một chiếc trâm bằng gỗ hoàng dương. Hắn chỉ là một nhân vật bình thường mà thôi.

Người ấy thấy Tào Phi không nói gì, vội giải thích:

— Công tử xin chớ hiểu lầm, chỉ là tại hạ nghe nói công tử văn chương xuất chúng, đại bút hoa hàn nên muốn được chính mắt xem thơ của công tử làm mà thôi.

Tào Phi liệu rằng hắn ta cũng là đám a dua hãnh tiến, nếu như không cho xem nhất định sẽ quấy rầy không thôi, bèn nói vẻ không vui:

— Tiên sinh xem cũng được, nhưng ta đang còn việc bận ở nhà trong, tiên sinh xem nhanh một chút nhé.

Người đó cầm lấy cuộn thẻ tre, cúi đầu khom lưng dáng vẻ cẩn thận, đọc thầm một lượt, rồi đưa bài thơ trả lại, khen bảo:

— Thơ hay, thơ hay! Người đời nay chen nhau lũ lượt đi tìm danh lợi, nhưng nào có biết đó chỉ là mồi thơm như mình. Đời người như nước chảy về đông, tranh giành lẫn nhau, rốt cuộc có làm được gì chứ?

— Tiên sinh... - Tào Phi vô cùng kinh ngạc, trong lòng thầm lấy làm lạ, đó mới chính là nguyên lý của bài thơ này! Khi nãy Lưu Trinh không nhận ra điều ấy, Tào Phi cho rằng do mình công lực chưa đủ, bây giờ người này lại hiểu được rõ ràng, đúng thực là nhìn nhận người không thể dựa vào tướng mạo bên ngoài. Tào Phi vội gạt kiểu cách

https://thuviensach.vn

công tử khi nãy của mình, sửa lại áo quần chắp tay nói, - Dám hỏi tiên sinh quý tính đại danh, cùng quý quán nơi nào?

— Không dám. - Người ấy nghiêm cẩn đáp lễ - Tại hạ là Ngô Chất, người huyện Định Đào, Trần Lưu.

— Từ lâu đã ngưỡng mộ! - Kỳ thực Tào Phi chưa từng được nghe về ông ta, nhưng nghe ông ta giảng giải về thơ, liền biết rằng ông ta cũng là người hiểu biết. - Khi nãy ta có trò chuyện với Lưu Công Cán, ông ta nói thơ này chỉ có ý tương tư, ta cứ tưởng rằng mình viết chưa đủ công lực, khiến khéo thành vụng mất rồi! Tiên sinh đúng là tâm nhãn tinh tường.

Ngô Chất chẳng những hiểu thơ mà còn rất hiểu nhân tình:

— Lưu Công Cán chẳng phải là không hiểu rõ ý của bài thơ, mà là cả ngày lo lắng việc thư trát nên thiếu mất mấy phần tâm cảnh bình hòa mà thôi. Thứ cho tại hạ nói thẳng, với địa vị của công tử chẳng phải là dễ dàng viết ra được bài thơ này, những lời cảm khái thế tất phải có cảm ngộ mới phát ra được, phải chăng công tử có chuyện gì không được như ý?

Tào Phi đỏ mặt, chuyện này sao có thể dễ dàng tâm sự được. Bèn xua xua tay nói:

— Chẳng qua chỉ là chút phiền muộn trong lòng, không có gì to tát cả, tâm tư chợt đến ngẫu nhiên làm thơ thôi.

— Ồ. - Ngô Chất không hề phản bác, ngâm nga bài thơ một lần nữa, trầm giọng nói, - Có mấy câu này, tại hạ cứ nói chơi, xin công tử cũng nghe chơi, nếu như có chỗ không đúng, xin lượng thứ cho. Tại hạ nghe phong thanh Tào công cũng rất thích thơ phú, tinh thông *Kinh Thi*, am tường âm luật, nhưng khi ở vào độ tuổi công tử hiện nay cũng chưa chắc đã viết được tác phẩm thế này. Công tử đã là con hơn cha rồi, nhưng... - Ông ta nói được nửa câu, đột nhiên chau mày ngừng lại.

— Nhưng sao?

— Tại hạ khuyên công tử một câu, bài thơ này tuyệt đối không nên để cho lệnh tôn đọc.

https://thuviensach.vn

— Hả? - Tào Phi lặng người, - Vì sao?

Ngô Chất càng hạ thấp giọng nói hơn:

— Công tử đang ở tuổi vũ tượng[295], sách *Chu Lễ* có câu: "Vũ tượng giả, vũ võ giả, vi dụng can qua chi tiểu vũ dã."[296] Độ tuổi này của công tử đang là tuổi hiếu dũng tranh cường, tiền đồ mở rộng, săn bắn cưỡi ngựa múa gươm, hâm mộ anh hào, tráng chí ngút trời, sao có thể không bệnh mà rên như thế? Tào công sinh ra đã có khí phách siêu phàm, các huynh đệ của công tử lại nhiều, ai nấy đều là bậc anh tài, nếu Tào công thấy công tử làm thơ thế này, e là... Khà khà... - Những câu đụng chạm đến chuyện trong nhà, Ngô Chất liền không nói nữa.

Một lời thức tỉnh người trong mộng, Tào Phi bất giác lạnh run người - phụ thân đang tuổi tráng niên, bữa trước tiểu thiếp Lý thị lại sinh thêm một trai, đặt tên là Tào Chỉnh, vậy là cả lớn cả nhỏ huynh đệ các phòng đã có tới hơn mười người. Xung nhi được sủng ái không cần phải nói nữa, ngay cả Chương nhi, Thực nhi, Bưu nhi cũng không thua kém gì mình. Phụ thân mà đọc được bài thơ này, rồi hiểu lầm rằng ta không nghĩ đến chuyện tiến thủ, suốt ngày chỉ biết ai oán, há lại có thể coi trọng ta ư?... Tào Phi chợt tỉnh ngộ, thực sự cảm thấy ân hận vì gặp Ngô Chất muộn, vội vàng thi lễ lần nữa:

— Đa tạ tiên sinh chỉ bảo, xin được lĩnh giáo, lĩnh giáo!

Ngô Chất trước sau vẫn chỉ mỉm cười:

— Được xem thơ văn của công tử, quả là danh bất hư truyền, tại hạ đã được thỏa nguyện, thực là may mắn ba đời vậy. Cũng không còn sớm nữa, công tử còn có việc nhà, tại hạ xin được bái biệt ở đây.

— Kính tiễn tiên sinh.

Tào Phi muốn lưu Ngô Chất lại nói thêm mấy câu, nhưng đám bộc đồng đi qua đi lại, không tiện thổ lộ tâm tư, lại thấy quan Hiệu sự Triệu Đạt, Lư Hồng lượn lờ lui tới, những câu kín đáo há có thể để cho hai kẻ tiểu nhân ấy nghe thấy ư?

Ngô Chất cung kính lui liền mấy bước rồi mới quay mình đi ra, mới bước được mấy bước bỗng nhiên lại quay đầu lại nói:

https://thuviensach.vn

— Đúng rồi! Công tử nếu như đã thích chuyện thơ phú, sao không làm những bài về hành quân đánh trận chứ? Nếu một ngày nào đó phụ tử cùng xuất chinh, cho ba quân tướng sĩ hát vang những bài ca của công tử, tất sẽ hùng tráng biết bao! Ha ha ha!...

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 87

Viên Thượng, Viên Đàm huynh đệ tương tranh. Tào Tháo ngư ông đắc lợi

Quách Gia dâng diệu kế

Tào Tháo sai Hạ Hầu Đôn dẫn quân xuống phía nam chỉ là giả ý thảo phạt Kinh Châu, chẳng ngờ Lưu Biểu không hiểu ý tứ bên trong, lại tưởng là thật. Ông ta nghe tin Hạ Hầu Đôn dẫn quân ra khỏi kinh thành cho là đại chiến cận kề, vội vàng tăng thêm binh quyền cho Lưu Bị, sai ông ta đi đánh chiếm trước lấy các huyện ở Nam Dương và đồn binh ở huyện Bác Vọng[297] nhằm ngăn cản quân Tào từ phía bắc xuống. Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm, Lý Điển đánh nhau liền mấy trận với Lưu Bị, chiến sự không thể hóa giải được nữa.

Tháng Tám năm Kiến An thứ tám (năm 203 sau Công Nguyên), sau một thời gian dài cầm cự với quân Tào, Lưu Bị đã lợi dụng địa thế, khéo đặt phục binh, tự đốt doanh trại giả vờ rút quân. Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm dẫn quân truy kích rơi vào vòng vây của Lưu Bị, may nhờ có Lý Điển ở lại giữ doanh trại kịp thời đến cứu viện nên hai tướng mới thoát được, nhưng tổn thất binh mã nghiêm trọng buộc phải chuyển từ công thành thủ. Lưu Bị dẫn quân tiến thẳng đến huyện Diệp, lập tức đánh vào địa phận Dự Châu. Tào Tháo bị bức vào tình thế chỉ còn cách chơi giả thành thật, dẫn đại quân tiến vào động ở Tây Bình để đối trận với Lưu Bị.

Trong lúc chiến sự ở phương nam nổ ra thì cuộc đấu đá nội bộ của huynh đệ họ Viên cũng đến hồi không còn kiêng nể gì nữa. Viên

https://thuviensach.vn

Thượng đích thân dẫn quân tấn công huynh trưởng, Viên Đàm thua hết lần này đến lần khác, đành tháo chạy về huyện Bình Nguyên, Thanh Châu thu thập tàn quân. Viện Thượng thừa thắng truy kích, bao vây công phá mãnh liệt thành Bình Nguyên. Lúc này Viên Đàm tiền tuyến thảm bại, hậu phương tạo phản, rơi vào thế cùng quẫn, bàn đi tính lại với bọn Quách Đồ, chỉ còn cách sai em Tân Bình là Tân Tỵ đến đầu hàng cầu viện Tào Tháo cho quân đến giải vây Ký Châu - Huynh đệ họ Viên đã tới mức một mất một còn.

Tân Tỵ phụng mệnh xông ra ngoài vòng vây, qua mấy phen lăn lộn mới đến được tiền tuyến của quân Tào, trước tiên tìm gặp quân sư Tuân Du, khẩn cầu ông ta cố gắng nói giúp việc này với Tào Tháo. Sau lưng có thời cơ tốt nhưng phía trước có mối họa Lưu Bị, quân Tào lại rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan...

Trong trướng trung quân tranh luận suốt nửa ngày mà vẫn chưa quyết định được, nhưng đại bộ phận tướng lĩnh đều thấy Viên gia đã loạn, nếu đem so sánh thì Lưu Biểu mới là kẻ địch lớn, chủ trương trước hết phá Lưu Bị, đánh thẳng đến Kinh Châu. Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm trước đây bị thua, lại càng ra sức ủng hộ chủ trương này, chỉ số ít bọn Hứa Du, Quách Gia, Lâu Khuê là đồng ý tiếp nhận lời cầu xin đầu hàng của Viên Đàm và dẫn quân lên phía bắc.

Tào Tháo ngồi im trước soái án, chau mày suy nghĩ mãi cũng không biết nên lựa chọn thế nào. Tào Tháo biết Viên Thượng cố nhiên là mối họa trong lòng, nhưng tên giặc tai to càng khiến người ta phải đau đầu. Chuyện đánh thẳng đến Kinh Châu thì Tào Tháo vẫn chưa nghĩ tới, nhưng tuyệt nhiên không thể để tên giặc tai to nhân lúc vắng người mà tiến vào. Một khi quân chủ lực điều về mạn bắc, biên giới Dự Châu sẽ bỏ ngỏ, nếu lại có một trận thảm bại như trận Bác Vọng, Hứa Đô tất sẽ nguy to! Lưu Bị chẳng phải không biết đánh nhau, chỉ là hơn mười năm nay chưa có đất đứng chân mà thôi. Hiện nay hắn được Lưu Biểu hậu thuẫn, giáp mã đầy đủ, lương thảo không thiếu thì không thể nào coi nhẹ được!

https://thuviensach.vn

Tuân Du nhìn Hứa Du, Lâu Khuê tranh biện với chư tướng, trước sau vẫn nhíu chặt hai mày, không nói một tiếng. Chuyện này ông tuy ủng hộ, nhưng lại không tiện nói nhiều. Chỉ vì Tân gia và Tuân gia cùng là những đại tộc ở Dĩnh Xuyên, hai nhà có quan hệ thông gia với nhau. Cô mẫu của Tuân Du gả cho nhà họ Tân, con của bà là Tuân Thao, nếu so với Tân Tỵ thì là huynh đệ đồng tộc. Tân Tỵ xông được ra khỏi Bình Nguyên, vì ngại đã nhiều năm giao chiến nên không dám gặp mặt Tào Tháo, trước hết chạy đến Hứa Đô tìm cách liên hệ với Tân Thao, túm lấy người em con cô của Tuân Du để đến dâng thư. Hơn nữa chuyện xin hàng lần này còn liên quan đến tính mạng của mấy chục người nhà họ Tân nữa! Trong chuyện công cũng gồm cả tình riêng, không ít người đã nghe được phong thanh, khiến Tuân Du không tiện thể hiện thái độ của mình.

Tào Tháo từ nãy đã thấy Tuân Du hôm nay có điều khác lạ, mấy bận định hỏi nhưng lại thôi, liền đưa tay ngăn lời bàn tán của mọi người lại:

— Quân sư có cao kiến gì?

Tuân Du chắp tay nói:

— Chuyện này có nhiều uẩn khúc, lại liên quan đến thân quyến của tại hạ...

— Ồ! Tiến cử người hiền cho nước, còn không tránh né người thân, huống chi là việc quân. Ông cứ nói ra không ngại.

Tuân Du đứng dậy:

— Tại hạ cho rằng, trước hết lấy Hà Bắc vốn là ý nguyện của chúa công, không thể dễ dàng bỏ qua, cho nên dẫn quân lên phía bắc là hơn cả.

Chưa nói dứt câu, Hạ Hầu Đôn liền phản bác ngay:

— Xin quân sư thứ cho mạt tướng vô lễ. Ngôi vị ở Hà Bắc, Viên Thiệu vốn đã truyền cho Viên Thượng. Viên Đàm tự đặt cho mình danh hiệu là Xa kỵ Tướng quân, mưu hại em mình. Kẻ này ngay đến tình thủ túc cũng chẳng để tâm thì sao có thể thực lòng đầu hàng quân ta?

https://thuviensach.vn

Huống chi đất Thanh Châu còn chưa thu được toàn bộ, Vương Tu, Quản Thống đều mưu với Thượng. Cố nhiên quân ta tiến lên phía bắc lần này có thể phá được Viên Thượng, nhưng nếu Viên Đàm kia chiêu dụ bộ hạ của Viên Thượng mà làm lớn, thu lại đất của Viên Thượng kháng cự với quân ta, thì chúng ta há chẳng phải uổng công sao? Trừ một kẻ địch, lại lập một kẻ địch khác, rốt cuộc sẽ lại giống như hai lần trước ra về công cốc thôi.

Vu Cấm cũng nói theo:

— Nỗi lo hiện nay không phải phía sau, mà là ở phía trước. Nếu không thể đánh lui được Lưu Bị, chỉ e là muốn rút quân cũng không được...

— Các ngươi chớ nói chen ngang! Mời quân sư nói hết đi đã. - Tào Tháo chau mày quát lớn.

— Đa tạ chúa công! - Tuân Du tạm gạt những nghi ngại trong lòng sang một bên, ung dung bước ra giữa đại trướng, - Khi thiên hạ nổi cơn sóng gió, quần hùng chẳng kẻ nào không đem binh đao kiêm tính đất lân cận, duy chỉ có Lưu Biểu ngồi giữ đất Giang Hán, mượn tay bọn Trương Tú, Hoàng Tổ, Khoái Kỳ làm phên giậu chặn địch, có thể thấy ông ta không có chí hướng mở mang ra bốn phương vậy! Viên gia vốn chiếm cứ bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh, quân đông tới hơn chục vạn. Viên Thiệu lấy khoan hậu để được lòng người, lại mượn sức hào cường để tự củng cố. Nếu như hai con ông ta là Viên Thượng, Viên Đàm hòa thuận cùng nhau giữ gìn cơ nghiệp, đó sẽ còn là mối lo trong thiên hạ vậy. Nhưng nay huynh đệ chúng trở mặt thành thù tranh đoạt đại vị, một sống một chết! Viên Thượng thế lớn, nếu để hắn tiêu diệt được Viên Đàm, đất Hà Bắc sẽ lại nhất thống, quyền lực được tập trung thì chúng ta khó mà toan tính được. Chúa công không thể ngồi nhìn suông, mà nên nhân thời cơ này tiêu diệt cả hai huynh đệ chúng, như vậy thiên hạ có thể định được vậy... Lời tại hạ, xin chúa công và chư vị tướng quân suy nghĩ kỹ thêm.

https://thuviensach.vn

Câu ấy đã nói trúng vào tâm tư của Tào Tháo, nhưng điều Vu Cấm lo lắng cũng đúng, vấn đề trước mắt là làm thế nào để quẳng cái gánh nặng Lưu Bị đi, Tào Tháo bèn quay sang hỏi:

— Công Nhân, Văn Hòa, các ngươi có cao kiến gì?

Đổng Chiêu và Giả Hủ được Tào Tháo đặc biệt điều vào quân trung. Đổng Chiêu tuy không có sở trường về quân mưu, nhưng từng làm chức Thái thú Ngụy Quận Hà Bắc, có thể dựa vào mối quan hệ cũ để phát huy tác dụng. Giả Hủ xưa nay giỏi mưu kế, nhưng còn mang trên mình tội làm loạn Trường An, giết hại Tào Ngang, từ khi quy thuận đến nay mọi việc vẫn đều rất giữ mồm giữ miệng, chỉ sợ khiến Tào Tháo nghi kỵ. Lúc này cả hai đều đang ngồi im trên ghế, cúi đầu không nói, nghe thấy được hỏi chỉ một mực lắc đầu - một người muốn nói mà không lời, còn một người có lời mà không nói.

Đầu óc Tào Tháo như ù đi, gần đây sức khỏe của ông không được tốt, có thể là do quá mệt mỏi, lúc này Tào Tháo thực sự không nghĩ ra được chủ ý nào, bèn ra ngoài trướng hít thở không khí. Lâu Khuê lặng lẽ theo sau, đến bên nói nhỏ:

— Mạnh Đức, cục thế trong thiên hạ tạm chưa bàn đến, chúng ta bôn ba nhiều năm đã sắp đến tuổi tri thiên mệnh rồi. Nếu ta mà là huynh... - Nói được nửa câu, Lâu Khuê chợt nhận ra lại mắc phải tật cũ, vội vàng im bặt.

Nhưng nửa câu ấy cũng khiến Tào Tháo nghe như sấm nổ bên tai. Hiện trời đã sắp vào đông, cây cỏ khắp nơi quá nửa đã khô vàng, thời gian một năm lại sắp đi qua, Tào Tháo cũng đã sắp bước vào tuổi năm mươi, mà con đường an định thiên hạ vẫn còn quá xa, cần phải tranh thủ thời gian... Nghĩ đến đó, Tào Tháo chợt quay mình lại nói:

— Cứ theo kế của quân sư, cho phép Viên Đàm quy hàng, chọn ngày dẫn quân lên phía bắc!

Quyết định ấy vừa đưa ra, những người có mặt đều thở dài, có người cảm thấy mừng, có người không biết phải làm sao. Vu Cấm chắp tay nói:

https://thuviensach.vn

— Chúa công! Việc quân địch trước mắt, làm thế nào để thoát thân?...

— Sẽ có cách, hãy để lão phu suy nghĩ thêm. - Tào Tháo phất tay áo. - Ý ta đã quyết, tất cả giải tán đi.

Tào Tháo chưa dứt lời thì thấy Tào Hồng từ cửa viên môn đi nhanh vào trong, cách từ rất xa đã kêu lên:

— Mẹ kiếp lũ khốn! Tên giặc tai to lại đến quấy rối, Trương Tú đã ra giao chiến với chúng. Mọi người chỉ đứng ngây ra đó, mau đem quân tới giúp đi thôi!

Sự thật thì không thể khinh thường, trong tình hình này cơ bản không có cách nào để thu quân. Hạ Hầu Đôn, Vu Cấm lại quay sang nhìn Tào Tháo, thấy ông vẫn không có vẻ muốn đổi ý chút nào, đành lắc đầu đi ra. Những người khác cũng lục tục theo sau, Tuân Du muốn nói thêm mấy câu nhưng lại ngại chuyện này không tiện nói nhiều. Giả Hủ đang vừa đi ra vừa lắc đầu thì bị Quách Gia gọi lại:

— Văn Hòa huynh, hãy tạm dừng bước. Ta có kế sách muốn dâng lên chúa công, phiền huynh cùng góp ý thêm cho rõ.

Tào Tháo quay về trước soái án, lật lật cuốn binh pháp đang chú giải, đợi mọi người đi hết mới hỏi Quách Gia:

— Tiểu tử ngươi lại có điều gì muốn nói!

Quách Gia vẻ mặt tươi cười nói:

— Tại hạ thấy chúa công tuy ý đã quyết nhưng vẫn lo lắng về kẻ địch trước mắt, nên muốn cùng Văn Hòa huynh giải mối lo cho chúa công.

Tào Tháo đưa mắt lên nhìn. Giả Hủ đã đứng lại, nhưng vẫn chậm chạp đứng vào một góc, cúi đầu chỉ dòng tai lên nghe, bèn nói:

— Ngươi không cần phải lôi kéo người khác, có kế sách phá địch thế nào, mau nói đi!

— Các huyện ở Nam Dương đã rơi vào tay Lưu Biểu, tên giặc tai to chỉ hằng ngày chia quân ra quấy rối, không chịu bày trận giao chiến.

https://thuviensach.vn

Quân ta tuy đông, muốn lấy nhanh cũng không thể được, nhưng cũng có thể khiến cho Kinh Châu tự lui quân.

— Hừ! - Tào Tháo liếc nhìn Quách Gia, - Không phải ngươi nghĩ đến việc liên kết với Tôn Quyền tiến công Giang Hạ đấy chứ? Cách ấy căn bản không được, Giang Đông đang có dân Bách Việt gây loạn, ta còn nghe rằng cháu của Lưu Biểu là Lưu Bàn liên tục đánh cướp ở phía nam, bản thân Tôn Quyền còn không có thời gian rảnh rỗi, làm gì có công đâu mà giúp chúng ta?

Quách Gia vừa định giải thích, thấy ngoài cửa trướng có một tên xích hậu quỳ gối bẩm báo:

— Khải bẩm chúa công, tướng quân Trương Liêu từ Đông Hải dẫn quân về, Giám quân Vũ đại nhân muốn kiến diện chúa công ngay.

Giám quân Vũ Châu và Trương Liêu tính khí không hợp, thường tranh cãi nhau về sách lược dụng binh. Mới đầu hai người tranh cãi còn có lý do, sau rồi chẳng có chuyện gì cụ thể, hễ nhìn thấy nhau là ngứa mắt, động một chút là chạy đến tố cáo lẫn nhau.

— Biết rồi. - Tào Tháo lộ rõ vẻ khó chịu, - Ta sai Trương Liêu đi dẹp loạn Xương Bá, hắn lại cự nhau với Vũ Châu rồi. Nửa tháng trước, hai người bọn họ gửi thư tới ai theo lý người nấy, toàn những chuyện nhỏ như hạt đậu hạt vừng, ta cũng chẳng muốn quan tâm. Người xem, Vu Cấm và Giám quân Hạo Châu có khổ cùng chịu, có rượu cùng uống, hai người bọn họ chưa bao giờ to tiếng với nhau. Tại sao Trương Liêu với Vũ Châu lại không hòa thuận chứ? Nếu thực không được thì sẽ tách hai người họ mỗi kẻ một chỗ vậy.

Quách Gia lại không tán đồng:

— Trương Liêu thẳng tính chứ không ý tứ như Vu Cấm, nên quan hệ với chư tướng không được tốt. Vũ Châu là người cương trực, có ông ta ở bên cạnh ước thúc, Trương Liêu ít nhiều cũng giảm bớt được một chút, tại hạ thấy để cho hai người họ cùng nhau là đúng. Cãi cọ chút ít cũng không đến nỗi mắc phải lỗi lớn, tách họ ra chưa hẳn đã là hay.

https://thuviensach.vn

Vũ Châu cũng rất nhanh chân, tên xích hậu vừa đi khỏi, ông ta đã hầm hầm xông vào, lấy giọng kêu lớn:

— Khải bẩm chúa công! Trương Văn Viễn kia chống lại mệnh lệnh của chúa công, lại gặp riêng Xương Bá cho phép hắn đầu hàng. Tại hạ khuyên can liên tục mà không nghe, chẳng những vi phạm quân lệnh, lại còn dẫn theo cả Xương Bá kia về đây, xin chúa công hãy trừng phạt thật nghiêm kẻ không coi quân pháp ra gì ấy!

Tào Tháo ngán ngẩm lắc đầu - Trương Liêu khó bỏ được tính lỗ mãng, vẫn còn quen nghĩa khí với đám người như Xương Bá. Quân pháp đã quy định rõ ràng kẻ bị vây rồi mới hàng thì không được tha, vậy mà ông ta vẫn không thèm làm theo. Nhưng Trương Liêu dẫu sao vẫn là một đại tướng được Tào Tháo coi trọng, khi xưa để thu phục Trương Liêu Tào Tháo đã phải tốn bao tâm sức, còn Xương Bá chẳng qua chỉ là một tên thảo khấu một phương, vì chút việc cỏn con ấy mà xử trí Trương Liêu thị thực không đành lòng. Tào Tháo vỗ vỗ soái án cười nhăn nhó:

— Bá Nam vất vả rồi. Việc Trương Liêu hãy để lão phu lo liệu, mấy ngày nay đường xa vất vả, lại phải chịu ấm ức, ông hãy về trướng nghỉ ngơi đi đã.

Vũ Châu biết rõ Tào Tháo lại muốn xoa dịu, liền nói to:

— Chúa công không thể như vậy được! Chúa công phải làm theo phép công chứ! Trương Liêu đã quá...

— Được rồi, được rồi, ta biết cả rồi. - Tào Tháo không muốn nghe ông ta nói nữa, - Trương Liêu chỉ là một kẻ võ biền, không hiểu được quy củ pháp lệnh là gì, ngươi không nên so bì với ông ta. Đợi Trương Liêu đến đây ta sẽ khuyên nhủ ông ấy, nhất định sẽ bắt ông ta phải chuộc lỗi với ngươi.

— Tại hạ há có phải chỉ vì tức giận mà tranh giành? - Vũ Châu chắp tay nói mãi, - Trước đây, chúa công cũng từng ban giáo lệnh làm nghiêm quân pháp. Hôm nay nếu Trương Văn Viễn có thể tùy ý làm bừa, rồi ngày mai chúng tướng cả doanh đều không nghe theo điều

https://thuviensach.vn

khiển của chúa công nữa, cứ như thế lâu dài liệu có được không? Huống chi tên phản tặc Xương Bá kia, đây đã là lần thứ tư hắn làm phản, nếu vẫn bỏ qua đó sẽ là dung túng, đám bất pháp trong thiên hạ cho rằng chúa công xử sự khoan dung, sẽ động một chút không vừa ý là liền cử binh, cử binh không xong thì quay sang đầu hàng, cứ loanh quanh luẩn quẩn như thế thiên hạ tất sẽ loạn vậy!

Những điều Vũ Châu nói đều rất có lý, Tào Tháo nghe xong cứng họng không nói được một câu. Quách Gia tiếp lời nói:

— Những điều Bá Nam huynh nói quả nhiên không sai, nhưng Xương Bá cùng với bọn Tang Bá, Tôn Quan, Doãn Lễ, Ngô Đôn đều là tướng ở Từ Châu, lại đều là chỗ giao hảo thân thiết, trước đây chúa công trừ diệt Lã Bố, cắt các quận ở phía đông cho bọn họ tự trị, đến nay bọn Tang Bá các tướng đều có công lao. Nếu như lúc này chúng ta xử Xương Bá tội chết, há chẳng phải làm mất lòng chư tướng sao? Tướng quân Trương Liêu biến chuyện lớn thành chuyện nhỏ cũng là một sự khổ tâm, xin Bá Nam huynh cũng không nên quá hà khắc.

— Đúng, đúng, đúng! - Tào Tháo được dịp nói theo. - Phụng Hiếu nói rất có lý, Bá Nam ngươi hãy yên tâm, những chuyện này trong lòng lão phu đã có tính toán, ngươi không phải lo lắng, đợi Trương Liêu đến đây, lão phu sẽ đích thân hòa giải cho các ngươi. - Trương Liêu là ái tướng dũng mãnh, thiện chiến, Vũ Châu là tâm phúc đã giúp sức nhiều năm, lòng bàn tay, mu bàn tay đều không thể để bị đau được.

Vũ Châu vẫn muốn phản bác, chợt có viên tiểu hiệu vào bẩm báo:

— Trương Liêu tướng quân xin gặp!

Vũ Châu nghe thấy câu ấy liền phất tay áo lẳng lặng đi ra, đúng lúc đụng mặt Trương Liêu đi vào, hai người cùng tránh bước đi qua tựa hồ như không nhìn thấy nhau. Hai vị tướng quân và giám quân này cứ y như một cặp oan gia đối đầu vậy.

Trương Liêu bước vào đại trướng vội vàng quỳ sụp xuống:

— Mạt tướng tham kiến chúa công!

https://thuviensach.vn

Tào Tháo đang suy nghĩ xem nên giáo huấn Trương Liêu thế nào, chỉ đáp lại một câu:

— Đứng lên đi.

Nhưng Trương Liêu vẫn quỳ như cũ:

— Mạt tướng hành sự không theo quân lệnh, xin chúa công trị tội.

Đã biết là chống lại quân lệnh, vậy mà vẫn cố tình làm theo ý mình, phải làm thế nào với một kẻ như thế? Tào Tháo thở dài nói:

— Ta phải nói thế nào với ngươi đây? Thôi được rồi... Lát nữa người về doanh xin lỗi Vũ Bá Nam đi, lần sau còn để ông ta tố cáo thì lão phu nhất định không tha cho ngươi đâu!

Trương Liêu cũng không phải mới đến Tào doanh một vài ngày, đã liệu được kết quả sẽ như vậy:

— Đa tạ chúa công khoan dung, sau này tại hạ nhất định sẽ giữ nghiêm quân lệnh. - Câu ấy đã nói không biết bao nhiêu lần rồi, nói xong thì hai người vẫn lại đâu vào đấy.

— Xương Bá ở đâu?

Trương Liêu chỉ tay ra ngoài trướng - Tào Tháo chưa từng gặp Xương Bá, giờ mới nhìn thấy một kẻ to lớn, ngực để trần, lưng để lộ, tự trói hai cánh tay đang quỳ dưới chân đại kỳ. Người này lưng hổ eo gấu, bụng lớn mười ôm, khắp mình mọc đầy lông đen bóng, khuôn mặt to béo đỏ tía, đầy những thớ thịt nổi rõ lên, tai to rủ xuống, lông mũi mọc dài như râu rồng, hai con mắt lồi hẳn ra ngoài. Tuy trói tay như vậy nhưng hắn lại ngẩng mặt, nhếch miệng không có vẻ gì là kẻ đến thỉnh tội cả, hai con mắt to liếc ngang liếc dọc, nhìn đông nhìn tây.

— Chả trách tên này có biệt hiệu là Xương Hi[298], quả nhiên là một con lợn rừng không biết đến trời cao đất dày là gì! - Tào Tháo cười nhạt, - Ngươi khuyên hàng hắn thế nào?

Trương Liêu chắp tay nói:

— Mạt tướng và Hạ Hầu tướng quân đem quân vây núi Tam Công đã lâu, trong khi tuần tra phát hiện Xương Bá luôn ở trên núi chăm chú quan sát chúng mạt tướng. Quân của hắn phòng thủ trên đỉnh núi, tên

https://thuviensach.vn

bắn ra đã càng ngày càng ít, mạt tướng hiểu rõ tính khí hắn, chắc chắn là thấy quân ta khí thế lớn nên trong lòng do dự, không biết là nên đánh hay hàng. Mạt tướng bèn cải trang thành quân đưa thư lên núi nói chuyện, hắn liền đầu hàng.

Trương Liêu nói có vẻ dễ dàng, nhưng Tào Tháo nghe mà sợ đến toát mồ hôi:

— Đây không phải là việc đại tướng được phép làm!

Trương Liêu vẫn không hề để tâm, mỉm cười nói:

— Không ngại chi cả, mạt tướng với hắn cũng là người quen biết cũ, đã đến nhà hắn uống một trận rượu, còn từng gặp cả vợ con hắn rồi.

Tào Tháo chặc lưỡi liên hồi:

— Văn Viễn à Văn Viễn, ngươi đúng là khinh suất quá, bỏ lại binh sĩ để một mình vào chốn hang hùm. Nếu như hắn ta lật mặt vô tình giết người trên đỉnh núi, vậy thì ngươi để ba quân tướng sĩ nghe theo ai chỉ huy đây? Vũ Bá Nam mắng ngươi là phải lắm!

— Chúa công không nên quá lo lắng. - Trương Liêu cười nói, - Chẳng ai không biết uy tín của chúa công bao trùm bốn bể, phụng mệnh thiên tử thảo phạt kẻ bất thần. Mạt tướng dựa vào uy của chúa công cũng như phụng chiếu hành sự, Xương Hi kia có lớn mật đến đâu há lại dám hại mạt tướng ư.

Quách Gia đứng bên cười thầm - Trương Văn Viễn cũng biết học nịnh rồi cơ đấy.

Quả nhiên Tào Tháo nghe thấy "đạo lý" ấy của Trương Liêu, chợt thấy nở mày nở mặt, đổi sang bộ mặt tươi cười:

— Tuy nói như vậy, nhưng sau này người tuyệt đối không được làm những việc như vậy nữa.

— Dạ, sau này mạt tướng nhất định lấy đại cục làm trọng. - Trương Liêu vội vàng vâng lời, lại nói giúp cho Xương Bá, - Xương Bá đã đến đây rồi, niệm tình hắn tự đến quy thuận, chúa công có thể...

— Có thể khoan hồng dung thứ, đúng không? - Tào Tháo hừ một tiếng, - Từ khi lão phu cử binh đến nay đã gặp vô số kẻ địch, nhưng

https://thuviensach.vn

không có tên nào lếu láo như hắn. Nếu là một lần tạo phản thì cũng thôi, nhưng hắn đã là lần thứ tư rồi. Dù hắn không có bao nhiêu quân mã, nhưng lão phu cũng không thể mất thì giờ suông với hắn được! Từ cổ chí kim, làm gì có đời nào một kẻ làm phản đến bốn lần mà không bị tru diệt:

Trương Liêu dẫu sao cũng là bằng hữu với Xương Bá, lại nói:

— Lần này hắn đã thực sự thành tâm thành ý quy phụ, còn mang theo tới đây hai đứa con, bằng lòng để lại kinh sư làm con tin, xin chúa công hãy tha cho hắn một lần nữa ạ.

— Cái này... - Tào Tháo lại quay ra nhìn tên lỗ mãng ngoài trướng ấy, - Thôi được, giữ hai con hắn trong trung quân, niệm tình hắn cũng có chút danh vọng ở động thổ, ta không bãi chức hắn, hãy cắt bớt một nửa số binh mã rồi thả cho hắn về. - Trương Liêu thở phào một hơi, đang định vẫy tay gọi Xương Bá đi vào thì bị Tào Tháo ngăn lại, - Không cần! Một kẻ thảo mãng như hắn há lại xứng nói chuyện với ta ư? Ngươi hãy nói lại với hắn rằng, lần này tất cả là nhờ nể mặt Trương Văn Viễn ngươi, bảo hắn từ nay về sau phải phục tùng điều khiển, nếu còn dám nghĩ quấy làm bừa, lão phu sẽ lấy mạng hắn bất cứ lúc nào!

— Mạt tướng thay Xương Bá đa tạ chúa công. - Trương Liêu lại quỳ xuống.

— Được rồi, cởi trói ra bảo hắn cút đi... Ngươi cũng về nghỉ ngơi đi.

Tào Tháo tha mạng cho Xương Bá đều là vì Trương Liêu. Viên tướng này là người vô cùng nghĩa khí, nếu có thể chu toàn cho việc trượng nghĩa lần này của y, về sau khi chinh chiến sa trường Trương Liêu nhất định sẽ gắng sức hơn nữa. Trương Liêu quả thực cảm kích ân đức của Tào Tháo:

— Nếu đã có địch trước mắt, mạt tướng há dám nghỉ ngơi? Thu xếp xong việc của Xương Bá, mạt tướng xin được dẫn quân đi đồn trú ở tiền doanh, cùng Trương Tú chặn đánh Lưu Bị.

https://thuviensach.vn

— Giỏi lắm! Thế mới đúng là một tướng quân thực sự chứ! - Đặc điểm lớn nhất trong việc trị quân của Tào Tháo là không tiếc lời khen ngợi tướng lĩnh, lúc nào cũng luôn khiến họ vui vẻ xả thân vì mình.

Đợi Trương Liêu đi rồi, Quách Gia nhắc bảo:

— Tại hạ thấy tướng mạo Xương Bá không phải là kẻ tốt lành gì, ngày sau nhất định sẽ lại làm phản, Văn Viễn vì nghĩa riêng mà làm hỏng việc công rồi.

Tào Tháo gật đầu:

— Xương Bá có đáng tin cậy không, không đáng phải cân nhắc, tên này làm phản đi làm phản lại mấy lần, đã đánh mất hết niềm tin, còn ai bằng lòng cộng sự với hắn nữa? Số quân cỏn con của hắn sau khi cắt bớt đi chỉ còn lại vài trăm, dù có tiếp tục tạo phản liệu có thể làm được gì đây? Hắn đã bằng lòng đem con đến làm con tin thì lão phu cũng nể mặt bọn Trương Liêu, Tang Bá, chỉ mong hắn từ nay sẽ biết an phận.

Quách Gia lại nói:

— *Kinh Dịch* có câu: "Quá thiệp diệt đỉnh"[299], lần một thì cho qua, lần hai thì nhắc nhở, lần thứ ba vẫn tái phạm thì phải tru diệt. Nay Xương Bá đã làm phản đến lần thứ tư, dù cho chúa công có tha thứ thì trong lòng hắn có chịu yên không? Một người nếu có thể tạo phản đến bốn lần, cũng không ngại có đến lần thứ năm đâu. Đó là bẩm tính khiến vậy... - Nói đến đó Quách Gia quay trở lại câu chuyện chính, - Chuyện ấy cũng giống như Lưu Bị với Lưu Biểu, tên giặc tai to kia từ khi cử binh đến nay đã bỏ Công Tôn, phản Lã Bố, trở mặt với chúa công, bỏ trốn khỏi Viên Thiệu, loại người này há có thể hy vọng hắn trung thành với Lưu Biểu? Hơn nữa, con người Lưu Biểu bản tính quá cẩn thận, với chúa công hết hòa lại chiến, hết chiến lại hòa, lần này hắn sẽ lại muốn hòa giải vậy.

— Sao ngươi chắc chắn thế? - Tào Tháo không tán đồng lắm với cách lý luận về tính người như vậy.

Quách Gia lại nở nụ cười đầy vẻ đắc ý:

https://thuviensach.vn

— Nếu chúa công không tin, vậy xin Văn Hòa huynh hãy nói ra huyền cơ trong ấy.

— Ồ? - Tào Tháo gần như quên mất Giả Hủ, giờ mới nhớ ra ông ta hiện vẫn đứng trong góc đại trướng, khoanh tay giấu vào áo, cúi đầu nhìn xuống đất không dám thở mạnh, nói chuyện suốt từ nãy tới giờ cứ như không có mặt ông ta trong đại trướng vậy. Tào Tháo không ngăn được cười nói, - Văn Hòa, Phụng Hiếu mời ngươi giảng giải thế cục ở Kinh Châu.

— Ôi... - Giả Hủ bước lên trước mấy bước, vẫn cúi đầu nói, - Tại hạ thực sự không biết Phụng Hiếu muốn nói đến chuyện gì?

Quách Gia cũng thật không câu nệ, túm ngay lấy ria mép Giả Hủ:

— Lão giảo hoạt huynh còn giả bộ hồ đồ gì nữa, nói ra mấy câu chẳng lẽ chúa công lại ăn thịt huynh ư? Khi nãy trước mặt chư tướng, ta đã giữ thể diện cho huynh rồi, bây giờ cũng nên nói ra đi, nói xem khi xưa lúc huynh cùng Trương Tú ở Nam Dương, Lưu Biểu đã đối đãi với bọn huynh như thế nào.

— Ồ ồ ồ... - Giả Hủ làm ra vẻ chợt ngộ ra, chậm rãi nói, - Năm xưa, tại hạ cùng Trương tướng quân còn ăn nhờ ở đậu tại Nam Dương, nhiều lần cùng... Xin chúa công thứ tội. - Nhắc lại chuyện cũ, ông ta vẫn không quên xin thứ tội, - Nhiều lần cùng giao chiến với chúa công, Lưu Cảnh Thăng vừa sợ chúa công đánh xuống phía nam, nhưng cũng sợ Trương tướng quân lớn mạnh lên ở Nam Dương, cho nên chỉ cung cấp quân lương khí giới vừa phải chứ không có dư thừa, chỉ đủ dưỡng binh mà thôi. - Giả Hủ nói đến đó, liền không nói tiếp nữa, lặng lẽ lùi lại một bước.

— Chúa công vẫn chưa hiểu ư? - Giả Hủ không nói nữa, Quách Gia liền giảng giải rõ ý hơn, - Năm xưa Lưu Biểu giúp Trương Tú đóng ở Nam Dương, chẳng qua là muốn lấy đó làm lá chắn ngăn cản thế quân của chúa công, bây giờ Lưu Bị cũng vậy. Nghĩ tên Lưu Bị kia nhiều lần phản phúc, uy tín còn kém xa Trương Tú, Lưu Biểu đâu phải không biết điều ấy? Ông ta chỉ có ý muốn chiếm cứ Nam Dương để bảo

https://thuviensach.vn

vệ Tương Dương, chứ không có ý định chinh chiến lên phía bắc, như nay có được Nam Dương trong tay, có thể thấy đủ mà dừng. Nếu dung túng cho Lưu Bị tiếp tục tiến lên phía bắc, nhúng tay vào Nhữ Nam, hoặc là tiến thêm một bước tấn công Hứa Đô, thì Lưu Biểu kia có hay ho gì không? Còn như việc không giải quyết nói, Lưu Bị chiến bại, chúa công thuận thế đánh xuống, chiến hỏa lan đến Tương Dương, ông ta tất sẽ mắc họa. Nhược bằng Lưu Bị may mắn mà thắng, sẽ nhân thời cơ tự lập mà phản lại ông ta, Lưu Biểu há chẳng phải là vừa trừ được một kẻ địch, lại lập nên một kẻ địch mới ư?

— Câu này có lý! - Tào Tháo chợt tỉnh ngộ - Nếu đã như vậy, nên xử trí thế nào?

Quách Gia vốn đã có sẵn biện pháp:

— Có thể sai sứ giả vượt qua Lưu Bị, trực tiếp tìm đến Lưu Biểu để nghị hòa, đem quận Nam Dương tạm thời nhường cho Lưu Biểu, chỉ giữ lại Diệp Huyện làm đường thông xuống phía nam sau này, ông ta nhất định sẽ lập tức gọi Lưu Bị bãi chiến về đồn trú, chiến sự trước mắt có thể hóa giải được.

— Ờ... - Cách làm ấy dường như có thể thực hiện được, nhưng bắt Tào Tháo phải cúi đầu cầu hòa với Lưu Biểu, cũng làm mất không ít uy danh.

Vừa hay khi ấy, Giả Hủ thuận miệng lẩm bẩm một câu:

— Thực ra Lưu Cảnh Thăng rất đa nghi.

Quách Gia nghe thấy câu ấy, chợt lóe lên một ý, vội nói:

— Chúa công cũng không cần phải cúi đầu cầu hòa, có thể sai người đến Tương Dương phao tin, nói rằng uy thế của Lưu Huyền Đức không thể đương nổi, chúa công đã có ý lui quân, Lưu Biểu kia chắc chắn sẽ chủ động đến tìm chúng ta để nghị hòa.

— Hay! Vậy cứ theo như kế của Phụng Hiếu.

Giả Hủ chắp tay nói:

— Nếu như ý chúa công đã quyết, tại hạ xin được cáo lui.

https://thuviensach.vn

— Đã làm phiền Văn Hòa rồi, ông cứ đi đi... Nhưng phải giữ kín kế này không được tiết lộ.

— Dạ. - Giả Hủ cúi đầu khom lưng, vẻ vô cùng thận trọng lui ra ngoài trướng.

Tào Tháo vuốt râu cười:

— Giả Văn Hòa này lúc nào cũng cẩn thận như đi trên băng mỏng vậy. Chẳng phải là sợ người khác nhắc lại chuyện ông ta tiến quân xâm phạm Trường An ư? Khi xưa ông ta lập kế hại chết con trai ta, ta cũng không hề truy cứu, sao vẫn chưa thể thực tâm thực ý chân thành đối đãi với nhau chứ? Đúng là ông ta lo lắng quá rồi, ngươi nói có phải không?

Quách Gia cúi đầu không nói, nhưng trong lòng thầm nghĩ: “Chân thành đối đãi nói ra thì rất dễ, hiện giờ chúa công không coi ông ta là tội nhân, nhưng ai biết ngày sau lại sẽ thay đổi? Khi nãy một câu nói Lưu Biểu đa nghi của ông ấy rõ ràng là nhắc nhở ta, trong lòng có sẵn dự tính nhưng không nói nhiều, người này đại trí mà giả như ngu ngơ vậy...”

— Phụng Hiếu! - Tào Tháo cất tiếng gọi cắt ngang dòng suy nghĩ của Quách Gia, - Ngươi từng làm thuộc lại ở Hà Bắc, có quen biết Tân Tỵ kia không?

— Tất nhiên có biết, người này chính là em của Tân Bình, Tân Trọng Trị.

— Hóa ra là ông ta? Hừ... - Tào Tháo cười nhạt. - Năm xưa Hứa Đô vừa dựng lên, Lệnh quân sử dụng rất nhiều đồng hương Dĩnh Xuyên các ngươi làm mưu sĩ, lão phu cũng từng đem mệnh thiên tử để trưng vời huynh đệ họ Tân, nhưng bọn họ đều khảng khái thề trung thành với Viên gia, chắc hẳn không ngờ lại có ngày như hôm nay?

Quách Gia liền nói:

— Tân Bình tuy đi theo Viên Đàm, nhưng ông ta vốn là người ngay thẳng, không ngoan cố cứng nhắc như Quách Đồ; còn Tân Tỵ cũng là người có biện bác sắc bén vậy.

https://thuviensach.vn

— Điều khiến ta không yên tâm chính là tài biện bác này! Nếu Viên Đàm chưa bị khốn đốn mà hắn nói năng phóng đại ở đây, khiến lão phu hấp tấp dẫn quân đi đánh Viên Thượng, há chẳng phải một phen vất vả vì kẻ khác ư? Nguyên Nhượng khi nãy nói cũng rất có lý. - Tào Tháo vẫn rất lo lắng, - Viên Đàm tuy bị khốn ở Bình Nguyên, nhưng ở Thanh Châu hắn còn bao nhiêu quân vẫn chưa biết rõ. Nếu như ngươi có quen biết với Tân Tỵ, hãy đi thăm dò xem sao.

Quách Gia chợt nhanh trí:

— Tại hạ cùng Tuân Diễn, Đổng Chiêu tuy từng nhận chức ở Hà Bắc, nhưng đã đi theo chúa công nhiều năm, những sĩ liêu dưới trướng Viên gia hiện nay đều không quen biết. Dù cho có biết sơ sơ một vài người, cũng không thể biết tình hình bên trong Nghiệp Thành hiện giờ ra sao, chúa công lần này tiến quân lên phía bắc, có cần liên hệ người làm nội ứng không?

— Chuyện ấy tất nhiên là đang muốn mà chẳng được đây. - Nếu liên hệ được nội ứng, có thể xúi giục thuộc hạ của huynh đệ họ Viên ra trận quay giáo, làm tốt thì có thể trong ứng ngoài hợp hạ được Nghiệp Thành cũng không biết chừng.

Quách Gia vòng tay nói:

— Chúa công bất tất phải tìm đâu xa, tại hạ thấy Tân Tỵ chính là người cần tìm vậy!

— Phụng Hiếu muốn khuyên hàng ông ta? - Tào Tháo không tin tưởng lắm. - Người này dám lặn lội vượt vòng vây đến đây cầu viện binh giúp Viên Đàm, có thể thấy là tâm phúc của họ Viên vậy.

— Ha ha ha!... - Quách Gia ngửa mặt cười lớn. - Huynh đệ họ Tân đúng là rất mực trung thành với Viên Đàm, nhưng lại có một việc khó khăn nằm trong tay chúng ta, không phải chúa công thì không thể giải quyết được.

— Chuyện khó gì?

Quách Gia mỉm cười không giải thích, chỉ nói:

https://thuviensach.vn

— Nếu chúa công tin tưởng tại hạ, hãy cho tại hạ thời gian mấy ngày, đồng thời bảo quân sư tạm tránh gặp Tân Tỵ một thời gian. Tại hạ sẽ đem ba tấc lưỡi, nhất định khiến ông ta quy hàng dưới trướng chúa công. Chẳng những nói rõ thực tình với chúa công, mà còn tình nguyện mở đường dẫn lối liên kết nội ứng cho ngài.

Tào Tháo mới đầu chỉ cho là câu nói đùa, nhưng ngẫm thấy rằng từ sau trận Quan Độ đến nay mọi việc đều không nằm ngoài dự liệu của Quách Gia, liền tin ngay đến tám chín phần:

— Có thể thuyết hàng được người này thì tốt nhất, nhưng chớ nên kéo dài thời gian.

— Việc này sẽ chẳng hết mấy ngày đâu. Tại hạ có thể đảm bảo, trước khi sứ giả ở Kinh Châu đến nhất định sẽ thuyết phục được người này quy thuận, tuyệt đối không làm lỡ đại sự của chúa công. Xin chúa công hãy đợi tin tốt lành. - Nói xong, Quách Gia vái một vái dài, cười ha hả lui ra...

Tân Tỵ quy thuận

Tân Tỵ tự Tá Trị, người Dương Địch, Dĩnh Xuyên. Thời Đổng Trác làm loạn chính sự, ông ta cùng huynh trưởng là Tân Bình chạy đến Hà Bắc lánh nạn, được Ký Châu mục khi ấy là Hàn Phức thu dùng, sau đó quy thuộc dưới trướng Viên Thiệu. Sau khi Tào Tháo phụng mệnh nghênh đón Lưu Hiệp dời đô đến Hứa Huyện, lấy Tuân Úc làm Thượng thư lệnh, nhân vì mấy vị mưu sĩ trong quân như Hý Chí Tài, Tuân Du, Chung Do, Quách Gia đều là người Dĩnh Xuyên, cho nên từng muốn lôi kéo bọn họ về dưới trướng của mình. Song huynh đệ họ Tân một dạ trung thành với Viên Thiệu, căn bản không thèm để mắt tới lệnh trưng vời của Tư không nào cả. Nhưng tháng năm lưu chuyển, gốc ngọn xoay chiều, giờ đây lại đến lượt Tân Tỵ phải muối mặt đến cầu xin Tào Tháo.

https://thuviensach.vn

Mấy ngày gần đây, trong lòng Tân Tỵ nóng như lửa đốt, Tào Tháo rõ ràng đã bằng lòng rút quân tiến lên phía bắc, vậy mà mấy ngày liền không hề có mảy may động tĩnh gì là nhổ trại dỡ doanh cả. Tuân Du cũng tránh mặt không gặp, chỉ có mỗi Quách Gia đến kéo ông đi chỗ nọ chỗ kia, nay thì quan sát quân sĩ luyện tập, mai lại dạo núi ngắm sông, chẳng hề đả động đến việc phát binh, khiến cho Tân Tỵ vô cùng sốt ruột. Cứu hay không cứu Viên Đàm thì cũng thôi, nhưng việc này còn can hệ đến tính mạng mấy chục người trong nhà họ Tân nữa!

Hóa ra khi Viên Đàm trốn khỏi Nghiệp Thành tình thế vô cùng nguy cấp, Quách Đồ đã có chuẩn bị, bí mật đưa gia quyến chuyển vào trong quân doanh, nhưng huynh đệ họ Tân chỉ chòng chọc chạy được có hai người, còn lớn nhỏ cả nhà thì không kịp dời đi, đã bị Thẩm Phối bắt giữ tất cả. Sở dĩ Tân Tỵ dám vượt vòng vây chạy đến xin Tào Tháo, một là để giải vây cứu Viên Đàm, hai là muốn mượn sức Tào Tháo hoặc bức Viên Thượng thả người, hoặc đánh phá Nghiệp Thành cứu gia quyến ra. Vì sợ sự tình khó nói nên ông ta mới đặc biệt nhờ vào mối thân tình giữa Tào Tháo với Tuân Du. Tào Tháo chậm trễ một ngày thì toàn gia sẽ phải thêm một ngày chịu khổ trong lao ngục. Nếu Viên Thượng hạ được Bình Nguyên tiêu diệt Viên Đàm, cả nhà họ Tân cũng sẽ bị luận tội cùng mà chịu chém. Cứ tiếp tục kéo dài thế này sao được?

Cho đến hết ngày thứ năm, nhìn vừng hồng lặn xuống phía trời tây, lại qua một ngày thì Tân Tỵ không thể chịu nổi nữa, xông bừa lên đại doanh trung quân kêu gào muốn gặp Tào Tháo. Quân lính canh cửa đâu thể nghe theo, vung đao thương chặn lại không cho vào. Tân Tỵ kêu gào hơn nửa canh giờ, chẳng làm kinh động được đến Tào Tháo, lại chỉ có Quách Gia cười hỉ hả chạy ra:

— Tối mịt thế này, ai còn làm ầm ĩ ở đó thế?... Ồ! Tá Trị huynh không ở khách trướng nghỉ ngơi, sao lại đến đại doanh trung quân làm ầm ĩ thế này? Phải chăng là bọn lính hầu có điều trễ nải? Đứa nào dám coi thường huynh, xin cứ việc nói cho tiểu đệ biết, người đồng hương này sẽ xử lý nỗi bực dọc giúp huynh.

Tân Tỵ vừa thấy Quách Gia, cơn giận dữ bỗng ở đâu kéo đến:

https://thuviensach.vn

— Họ Quách kia! Ngươi chớ có làm trò, mau dẫn ta đến diện kiến Tào công bàn việc xuất binh!

Quách Gia uể oải ngáp dài:

— Tá Trị huynh hà tất nóng vội như vậy. Chúa công đã bằng lòng cho viện quân giúp Viên Đàm, nhưng chiến sự còn đang gấp rút, nhất thời chưa dứt ra được mà thôi.

— Làm gì có chiến sự gấp rút nào? - Tân Tỵ giương mày trợn mắt, vô cùng giận dữ, - Đã mấy ngày liền Tào công cố thủ không đánh, nếu thế này chỉ cần sai một viên tướng canh giữ quan ải là được, hà tất ở lại đây cho mất thì giờ? Ta thấy Tào công chắc hẳn không tin tưởng thành ý của ta nên mới để huynh qua loa vờ vịt với ta, chuyện này nhất định phải nói rõ trước mặt ngài mới được.

— Cần gì chứ. - Quách Gia vẫn giữ thái độ hờ hững, - Đấy là chuyện của Tào công với họ Viên, có gì liên quan tới chúng ta mà lo?

— Cái này... Cái này... - Tân Tỵ giấu nỗi khổ tâm trong lòng, không tiện nói thẳng ra việc nhà mình, ngẫm nghĩ hồi lâu mới nói, - Thân là bậc tể phụ triều đình cũng nên giữ uy tín lời nói của mình, há có thể bỏ lời hứa sang một bên không thèm đoái hoài đến?

— Ô! Huynh nói năng cũng thật rành rẽ. Nhớ khi xưa đánh nhau ở Quan Độ, Viên Thiệu sai Trần Lâm viết hịch văn truyền khắp thiên hạ, sỉ nhục tổ phụ ba đời Tào công, nào là gian nịnh, nào là phản nghịch, sao bây giờ lại cho Tào công của chúng ta là bậc tể phụ triều đình chứ? - Quách Gia cười khanh khách.

— Ngươi, ngươi chớ nói những câu vô ích! - Tân Tỵ không muốn nhiều lời với Quách Gia, - Mau dẫn ta đến gặp Tào công!

Quách Gia đột nhiên nghiêm mặt không cười nữa:

— Huynh thực sự muốn gặp?

— Nhất định phải gặp!

— Được thôi... Lính đâu, hãy tránh đường, để Tân tiên sinh đi gặp chúa công nào. - Quách Gia vừa nói vừa lùi sang bên viên môn.

https://thuviensach.vn

Tân Tỵ coi như đã vượt được một cửa ải, nhưng làm sao để thuyết phục được Tào Tháo mới là chuyện khó. Ông ta sửa sang lại áo mũ, rồi vừa bước vào vừa suy nghĩ nên nói những gì. Lại nghe Quách Gia ở bên cạnh than thở rằng:

— Tay dài cũng không níu giữ được mệnh ngắn, không nghe lời khuyên nằng nặc đi tìm cái chết, ta còn có thể làm thế nào nữa? Ài... Tiểu đệ với huynh cũng coi như đồng hương, đệ sẽ ở đây đợi nhặt xác cho huynh vậy.

Tân Tỵ vụt quay đầu lại:

— Quách Phụng Hiếu, ngươi nói câu ấy là có ý gì?

Quách Gia khoanh tay, dướn mày nói:

— Tá Trị huynh một khi đã vào doanh này thì cái chết đã treo lơ lửng trên đầu rồi, lẽ nào vẫn chưa biết ư?

— Nói năng bừa bãi! - Tân Tỵ phất tay áo đi tiếp, nhưng đi được mấy bước lại bất giác quay đầu nhìn, thấy Quách Gia khoanh tay đứng cười, không hề có ý đi theo mình, thực sự không ngăn được tò mò. - Ngươi vừa nói ta sẽ chết, rốt cuộc là có ý gì?

Quách Gia cười hà hà bước lên:

— Hai quân chiến đấu, ai vì chủ nấy, có một số câu vốn không nên nói ra. Nhưng ta với huynh lại là đồng hương, nên cũng muốn nhắc nhở huynh mấy câu...

Tân Tỵ nuốt nước miếng, nhẫn nại nói:

— Đệ nói đi, ngu huynh xin được rửa tai lắng nghe.

— Huynh trưởng há không nghe chuyện "Chúc Chi Vũ khiến lui quân Tần"[300] ư? Viên gia với Tào công vốn là cừu thù, nay Viên Đàm nhất thời bị khốn mới cầu cứu bên ngoài, cứu hay không cứu thì có gì tốt với Tào công của chúng ta đâu? Viên Thượng, Viên Đàm lại là huynh đệ của nhau, đều có thể làm chủ Hà Bắc được. Nếu Tào công giúp Viên Đàm phá Viên Thượng, sau này kẻ thu được Ký Châu lại vẫn là người Viên gia, rốt cuộc vất vả một phen là để cho ai?

Tân Tỵ vội vàng biện bạch:

https://thuviensach.vn

— Tướng quân của chúng ta không phải mượn quân, mà là thành tâm đầu hàng...

— Chớ giở giọng rào đón lòe bịp ấy nữa! - Quách Gia bĩu môi, - Câu ấy thì lừa được ai chứ? Hôm nay nói một câu quy hàng, ngày mai phá được Viên Thượng rồi, tất sẽ trở mặt với chúng ta thôi.

— Nếu Tào công không tin, Viên Đàm có thể gửi con tin đến.

— Con tin? - Quách Gia ngửa mặt lên trời cười lớn, - Xa kỵ Tướng quân của các ngài ngay đến tình thủ túc còn chẳng thèm nhìn đến, kẻ lòng lang dạ thú như vậy, một con tin nhỏ nhoi có đáng gì chứ?

Một câu hỏi mà khiến Tân Tỵ cứng họng không nói được câu nào, rất lâu sau mới đáp lời:

— Vậy còn... còn những vùng đất ở Hà Nam như Thanh Châu, cũng có thể... có thể nhượng cho Tào công.

— Tân Tá Trị! Huynh chết là chết ở chính câu này đấy! - Quách Gia trừng mắt nhìn, - Đất Thanh Châu trừ huyện Bình Nguyên, Lạc An ra còn lại đều là những nơi phản loạn. Tang Bá, Tôn Quan ngày ngày tranh thành cướp đất, Thanh Châu sớm muộn sẽ thuộc về Tào công của chúng ta, cần chi Viên Đàm phải tặng cho? Huống chi mười ba châu khắp thiên hạ này, chỗ nào không phải là đất của thiên tử nhà Hán? Tào công phụng mệnh thiên tử thảo phạt kẻ bất thần, chính là phải quét sạch can qua, thống nhất về một mối. Huynh dám nói những câu như vậy, há chẳng phải là thừa nhận họ Viên ở Thanh Châu ư? Tào công không giết huynh thì còn đợi gì nữa?

Câu nói ấy khiến cho Tân Tỵ sợ đến tái mặt. Quách Gia thấy Tân Tỵ mặt mày biến sắc, lại đấu dịu:

— Tào công minh trí quyết đoán, không giống những kẻ tầm thường, huynh trưởng nói năng như vậy đến tiểu đệ cũng không thuyết phục nổi thì làm sao có thể lay động được Tào công chứ? Nếu lại nhất thời kích động, nói năng thất thố, Tào công nói giận mà xử tử huynh thì một dạ tài năng, một đời phú quý của huynh há chẳng trôi theo dòng nước ư? Một mình huynh chết thì cũng thôi, nhưng tính mạng mấy

https://thuviensach.vn

chục con người đáng thương của Tân gia cũng không biết trông vào đâu được.

— Ngươi... - Tân Tỵ thấy Quách Gia đã vén bức rèm che lên thì vô cùng kinh ngạc, lại nhớ đến Tuân Du mấy ngày nay tránh mặt không gặp, liệu rằng ông ta đã nói rõ với Quách Gia hết rồi, khóc không được, cười không xong, chỉ thở dài một tiếng. - Hóa ra ngươi đã biết rõ ẩn tình trong đó.

— Đâu chỉ có một tiểu đệ biết, ngay cả Tào công cũng đã biết rồi. - Quách Gia nắm lấy tay Tân Tỵ rất tự nhiên, vừa xoa vừa nói, - Tình ấy đáng thương, thù ấy đáng hận. Biết làm sao được, đời loạn thế này những chuyện như vậy quá nhiều. Tào công dù có nhân nghĩa, cũng chỉ biết thương vậy chứ chẳng thể giúp được. Nhưng tiểu đệ có thể gợi ý huynh trưởng mấy điều thế này, nếu muốn thuyết phục Tào công rút binh để lên phía bắc, cứu gia quyến huynh thoát khỏi khổ ải cũng không khó gì, nhưng không thể vì lợi ích của Viên Đàm mà phải mưu tính cho Tào công mới được!

Tân Tỵ im lặng gật đầu, nhưng nghĩ lại chợt thấy không ổn! Nhận ủy thác của Viên Đàm mà lại mưu tính cho Tào công, thế chẳng phải là phản chủ theo địch ư? Ông ta ngẩng đầu định cãi, chỉ thấy dưới ánh lửa chập chờn, nụ cười của Quách Gia đầy vẻ hữu hảo y như một làn gió xuân, nhất thời không biết nói lại thế nào.

— Tá Trị huynh, có câu này từ khi huynh đến ta đã muốn nói rồi. Ngày trước, khi Quang Vũ Đế trung hưng, đại tướng Mã Viện dưới trướng có nói rằng: “Đời nay, chẳng phải riêng có vua chọn bề tôi, mà bề tôi cũng chọn vua vậy.” Có câu rằng: “Chim khôn chọn cây mà đậu, tôi giỏi chọn chủ mà thờ.” Lúc Viên Thiệu còn tại thế, tuy chẳng thể hơn được Tào công nhưng cũng có thể kiêm tính được bốn châu, thành kẻ anh hào một phương, khi ấy huynh trưởng kháng lại lời trưng vời, không chịu về nam cũng là lẽ đương nhiên. Nói cách khác, ví như Viên Thiệu chết rồi, nhưng các con ông ta có thể giữ tròn đạo hiếu đễ, nuôi dưỡng thực lực, huynh tiếp tục theo giúp cho họ cũng coi như thôi. Thế nhưng Viên Thượng, Viên Đàm huynh đệ tương tàn, nồi da xáo thịt, coi

https://thuviensach.vn

cơ nghiệp của vong phụ như cỏ rác, làm lụy đến muôn ngàn tướng sĩ phải chết vì tranh giành trong nhà, dân chúng Hà Bắc đã chịu đủ khổ sở, ngay cả những hào tộc mà Viên Bản Sơ trọng dụng lúc sinh tiền cũng chẳng có điều gì tốt đẹp! Một đám ngu tối như vậy, còn theo giúp chúng làm gì?

Những đạo lý ấy Tân Tỵ há lại không hiểu? Nhưng một là ông ta theo giúp họ Viên đã lâu cũng có điều ân nghĩa, hai là bán chúa cầu vinh sẽ bị người đời chửi rủa, ba là huynh trưởng của ông ta là Tân Bình, tự Trọng Trị là tâm phúc của Viên Đàm, nên tuyệt đối không thể chạy theo Tào Tháo được.

Quách Gia hiểu thấu tâm tư Tân Tỵ, bèn đổi giọng mềm mỏng:

— Xin huynh trưởng hãy nghĩ lại, kẻ nào đã bắt giữ lớn nhỏ cả nhà huynh, chẳng phải là huynh đệ họ Viên ư? Cứ như tiểu đệ thấy huynh với Viên gia chẳng phải nghĩa chúa tôi mà là kẻ thù vậy! Nếu chẳng phải huynh đệ chúng bất hòa với nhau, sao đến nỗi gia quyến của huynh phải mắc nạn trong lao tù? Kế sách bây giờ chỉ có giúp Tào công đại phá Viên gia, đoạt Nghiệp Thành mới là con đường đúng đắn để phục thù mà thôi!

— Từ xưa trung nghĩa không thể lưỡng toàn, huynh đệ ta đã theo giúp Viên Đàm thì không thể tính toán nhiều được. - Tân Tỵ vẫn rành rọt nói, nhưng dường như không còn đủ sức lực nữa.

— Tá Trị huynh nếu thực không có ý thương nhớ gia quyến, đâu lại đi nhờ Tuân Du vì tình riêng mà nói giúp cho? - Quách Gia lại dùng phép khích tướng, - Thứ cho tiểu đệ nói thẳng, hôm nay nếu huynh không thay đổi mà về theo dưới trướng Tào công, chỉ e là ngày sau sẽ bị người trong thiên hạ chê cười.

Tân Tỵ cũng là người nóng tính, vừa nghe thấy câu ấy, lửa giận đã bốc lên:

— Cười cái gì ta chứ?

— Ha ha, họ cười huynh đệ họ Tân ở Dĩnh Xuyên có mắt không tròng, thờ nhầm chủ tối. Sau này Tào công quét sạch Hà Bắc, các vị

https://thuviensach.vn

đồng hương chúng đệ làm quan to cưỡi ngựa đẹp, còn huynh nhà tan người mất, lại phải xích chân gông cổ, chịu nhục trong quân!

— Đáng ghét! - Tân Tỵ đỏ mặt tía tai, chắp tay sau lưng hầm hầm đi đi lại lại trước cửa viên môn mấy vòng rồi mới dừng lại, nhưng khẩu khí đã thay đổi:

— Nếu có thể cứu được lớn nhỏ trong nhà thoát nạn thì danh tiết của cá nhân ta có xá gì? Khi xưa Trần Đăng nhận làm sứ giả cho Lưu Bị nhưng lại lập mưu cho Tào Tháo, đến nay cũng không ai nói ông ta có điểm gì không tốt. Nhưng lúc ta sắp đến đây, huynh trưởng đã dặn đi dặn lại, nếu ta quy hàng Tào Tháo, ngày sau còn mặt mũi nào gặp huynh trưởng Trọng Trị nữa?

Quách Gia xua xua tay:

— Phàm mọi việc đều có chỗ dung hòa lẫn nhau. Huynh trưởng của Tuân Lệnh quân là Tuân Thầm chẳng phải cũng làm quan ở Nghiệp Thành ư? Ngay cả Quách Đồ ngoan cố mười trâu không kéo nổi ấy, luận ra thì cũng là đồng tộc với đệ đấy. Tân Thao với huynh cũng là đồng tộc, ai vì chủ nấy, có liên can gì đến nhau? Sau này khi Tào công bình định Hà Bắc rồi, nhớ đến công lao của huynh cũng sẽ không để cho Trọng Trị huynh phải thua thiệt. Thế lớn trong thiên hạ như vậy, Tá Trị huynh chẳng qua là đến sớm trước một bước, còn lệnh huynh sớm muộn cũng sẽ phải theo bước của huynh thôi. Hãy suy nghĩ cho thấu đáo một chút, huynh đệ họ Viên tương tranh chẳng những làm hại cơ nghiệp của vong phụ, mà còn làm hại cả sĩ đại phu dưới trướng, hại cả ba quân tướng sĩ, hại cả muôn vàn dân chúng vô tội nữa! Chút lòng trung của huynh đệ đại huynh nếu đem so với những điều ấy thì đâu là nặng, đâu là nhẹ? Xin huynh hãy cân nhắc kỹ. - Nói đến câu cuối, giọng Quách Gia gần như khẩn khoản.

Dưới ánh lửa chập chờn, bóng người dài thượt như hình ma quỷ. Quách Gia nhìn chằm chằm vào Tân Tỵ, còn Tân Tỵ nhíu chặt hai mày suy nghĩ rất lung. Vệ sĩ canh cửa không dám thở mạnh, dưới cửa viên môn im ắng không một tiếng động, nghe thấy cả tiếng côn trùng rả rích

https://thuviensach.vn

trong đám cỏ đêm. Hồi lâu Tân Tỵ mới chậm rãi thở ra một tiếng, cất giọng run rẩy như tiếng nấc nghẹn:

— Việc đã thế này... ngu huynh cũng chỉ còn cách... chỉ còn cách... - Ông ta không tiện nói tiếp, nhưng đó cũng coi như đã chấp nhận quy thuận rồi.

Quách Gia không để Tân Tỵ phải khó xử, vội vàng vái một vái dài:

— Tá Trị huynh thấu hiểu đại nghĩa, ngày sau tất được triều đình trọng dụng! - Nói đoạn kéo tay Tân Tỵ đi luôn.

— Đi đâu vậy? - Tân Tỵ giật mình khựng lại.

— Ha ha ha!... Tào công đã đợi huynh từ lâu rồi!

Tân Tỵ lúc này mới hiểu - hóa ra bọn họ đã thông đồng với nhau cả rồi! Nhưng lời đã nói ra khỏi miệng, có hối cũng vô ích, đành cắn răng nhận mệnh.

Đại trướng trung quân đèn đuốc sáng choang, Tào Tháo đã chuẩn bị sẵn tiệc rượu, ngồi nghiêng mình vừa uống rượu vừa đọc sách, đối diện là hai chiếc ghế còn để trống. Quách Gia dẫn theo Tân Tỵ vẻ mặt hổ thẹn bước vào, Tào Tháo gật gật đầu rất tự nhiên, dường như đã liệu định được kết quả như vậy.

Quách Gia huých Tân Tỵ một cái, song Tân Tỵ chắp tay nhưng thực sự không biết nên gọi là “minh công” hay “chúa công”, nhất thời đứng lặng không nói câu nào. Tào Tháo cũng không làm ông ta khó xử, tự tay rót đầy một chén rượu nói:

— Tân tiên sinh ngàn dặm bôn ba đến đây giúp sức cho triều đình, lão phu xin kính ngài một chén.

Tân Tỵ đưa hai tay đón chén rượu nhỏ xíu mà thấy như nặng ngàn cân - rượu này đương nhiên là nặng rồi, chén rượu “ngàn dặm bôn ba giúp sức triều đình” này, trước khi uống thì ông là người giúp rập cho Viên gia, nhưng uống qua họng rồi thì chủ của ông sẽ là Tào Mạnh Đức! Tình thế ấy khiến Tân Tỵ không dám nghĩ tiếp nữa, ngửa cổ dốc

https://thuviensach.vn

nhanh chén rượu, không dám nhấm nháp xem chén rượu bán chủ ấy có mùi vị thế nào.

— Xin mời ngồi. - Tào Tháo chỉ chiếc ghế trống đã đặt sẵn trước mặt.

Rượu đã uống rồi, còn giả bộ trung thần làm chi? Tân Tỵ cũng không tránh né nữa, ngồi xuống chỗ của mình.

Tào Tháo vuốt râu cười nói:

— Lão phu chỉ hỏi ngài một câu, Viên Đàm đầu hàng là thực hay giả? Chắc không phải là mượn tay lão phu để phá Viên Thượng, còn hắn thì ngồi ngư ông đắc lợi chứ? Nếu như có sự dối trá, lão phu sẽ để huynh đệ hắn tàn sát lẫn nhau thêm một thời gian nữa, còn ta nhân khi ấy sẽ bình định Kinh Châu trước.

— Là thực hay giả có khác gì nhau đâu? - Tân Tỵ lúc này đã có sẵn chủ ý, một khi đã mưu tính cho Tào Tháo, cũng phải lộ rõ một chút tài năng thực sự của mình, không thể để cho bọn Quách Gia coi thường được, bèn đánh bạo nói, - Minh công không cần phải hỏi là thực hay giả, chỉ luận về tình thế là được.

— Ồ? - Tào Tháo bất giác chau mày, - Nói vậy là thế nào?

Tân Tỵ sang sảng nói:

— Viên gia thủ túc tương tàn, chẳng phải là do người khác ly gián mà ra. Cả hai anh em họ đều cho rằng đoạt được đại vị thì thiên hạ có thể về tay mình, trong nhà đánh nhau mà không thèm biết đến nghĩa lớn trong thiên hạ. Nay Viên Đàm cầu cứu minh công, có thể thấy là ngu tối thế nào. Viên Thượng tuy vây khốn Viên Đàm nhưng không thể hạ được, ấy là lực cạn rồi vậy. Bên ngoài việc quân chiến bại, bên trong giết hại mưu thần, huynh đệ tương tranh, nước chia đôi ngả, chiến phạt liên miên, giáp trụ sinh chấy rận. Lại thêm hạn hán sâu bệnh, đói kém mất mùa cùng nhau kéo đến, nước không có tích trữ, quân không có lương thảo, thiên tai giáng ở trên, nhân họa khốn ở dưới, dân chúng Hà Bắc bất luận là ngu hay trí đều biết đã đến khi đất sụp ngói tan, đó là lúc trời làm mất Viên Thượng vậy!

https://thuviensach.vn

Tào Tháo không thể nghĩ rằng Tân Tỵ lại có thể nói ra được những đạo lý lớn như vậy, vội rót đầy thêm cho ông ta một chén rượu nữa. Tân Tỵ không chối từ, ngửa cổ uống cạn, lại nói tiếp:

— Binh pháp có câu: "Hữu thạch thành thang trì đới giáp bách vạn nhi vô túc giả, bất năng thủ dã."[301] Nay minh công đến đánh Nghiệp Thành, nếu Viên Thượng không về cứu, Nghiệp Thành tất sẽ mất không còn chốn trở về. Nếu quay về cứu, Viên Đàm tất sẽ đem quân truy kích phía sau. Đem cái uy của minh công đi đánh đám giặc khốn cùng mệt mỏi, có khác nào cơn gió to quét sạch lá thu? Ông trời đã đem Viên Thượng ban tặng cho minh công, minh công không nhận lấy lại đi đánh Kinh Châu. Kinh Châu sung túc, trong nước chưa có họa loạn. Trọng Hủy[302] có nói: "Loạn giả thủ chi, vong giả vũ chi, thôi vong cố tồn, quốc chi lợi dã."[303] Ngày nay huynh đệ họ Viên không lo kế lâu dài, chỉ lo đấu đá lẫn nhau, có thể nói là loạn vậy. Kẻ ở không có cái ân, kẻ đi không có lương thực, có thể nói là mất vậy. Sáng không lo được chiều, mệnh dân chẳng sống nổi, minh công lúc này không tới lấy, còn đợi đến khi nào nữa? Nếu Viên Thượng diệt Viên Đàm rồi, may gặp năm sau ngũ cốc được mùa, lại biết hối lỗi trước mà nuôi dưỡng thực lực, minh công há chẳng phải đã để mất thời cơ tốt rồi sao? Như nay xuất binh là do Viên Đàm cầu xin, danh chính ngôn thuận, còn lợi gì hơn thế? Huống chi kẻ địch bốn phương chẳng đâu lớn bằng Hà Bắc, bình được Hà Bắc khí thế ba quân sẽ mạnh mẽ, ba quân mạnh mẽ sẽ chấn động cả thiên hạ, thiên hạ chấn động thì minh công có thể quét sạch can qua, thống nhất bốn bể mà thành đại nghiệp vậy!

Tân Tỵ đem hết cục thế trong thiên hạ ra nói liền một mạch, Tào Tháo vừa nghe vừa liên tục đập tay xuống bàn - Tân Tá Trị thật giỏi, người này đâu phải kẻ tầm thường! Tào Tháo nắm chặt lấy tay Tân Tỵ:

— Lão phu đúng là được thụ giáo không ít! Có Tá Trị đến đây mượn quân xin hàng, bất luận thực hay giả, lão phu nhất luật bằng lòng cho hàng.

— Vậy khi nào xuất binh? - Tân Tỵ vội vàng truy vấn.

https://thuviensach.vn

— Cái này... - Tào Tháo chợt ngưng lại, - Ở đây thì không có vấn đề gì, nhưng chưa biết chỗ Lưu Biểu, Lưu Bị không biết có còn quấy nhiễu không.

Đúng lúc ấy chợt nghe ngoài trướng có tiếng bẩm báo, Vương Tất vội vàng chạy vào:

— Khải bẩm chúa công, Lưu Biểu sai Kinh Châu Biệt giá Lưu Tiên đến nghị hòa!

— Nghị hòa? Ha ha ha!... - Khối đá tảng đang đè nặng trong lòng Tào Tháo coi như đã được bỏ xuống, ông vỗ vỗ vai Tân Tỵ nói, - Ta nghĩ, trong vòng một hai ngày tới có thể sẽ rút quân.

Việc công đã nói nhưng còn việc tư, Tân Tỵ tuy ngại ngùng nhưng vẫn không nén được cầu xin:

— Mong minh công nhanh chóng hạ được Nghiệp Thành, cứu lớn nhỏ cả nhà tại hạ thoát khỏi lao lung.

— Điều ấy đương nhiên! - Tào Tháo đứng dậy dặn dò Vương Tất. - Đi nói với Lưu Tiên, đất Nam Dương lão phu không tranh nữa, hãy bảo tên giặc tai to mau lui quân đi, lão phu cũng sẽ nhanh chóng lui binh. Hai nhà sẽ bãi chiến ở đây!

Vương Tất nghe mà vẫn mơ hồ:

— Nếu hắn ta hỏi vì sao chúng ta vô cớ công phạt Kinh Châu thì sao? Trận chiến này là do chúng ta gây ra mà!

— Hừ! Trong thời tao loạn này, lão phu muốn đánh ai thì đánh, cần gì lý do nào chứ? - Tào Tháo nói xong, chợt thấy mình đã lỡ lời, trả lời như vậy quả là mất tư cách của một vị Tư không đương triều, bèn đổi giọng nói, - Nếu hắn ta hỏi như vậy thật, ngươi hãy nói đó là thiên tử quở trách Lưu Biểu đã lâu không sai sứ đến triều kiến, làm mất đạo thần tử. Còn như muốn bàn bạc gì thì không nói ở đây được, hãy bảo hắn ta theo lão phu về Hứa Đô, đến kim điện của thiên tử mà nói. Đã hiểu chưa?

— Rõ! - Vương Tất miệng nói rõ nhưng trong lòng vẫn mơ hồ, đành dặn dò thế nào thì làm đúng như vậy thôi.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo đưa tay đỡ Tân Tỵ dậy:

— Lời lão phu nói, ông đã nghe hết rồi đấy, ngày mai quay về Hứa Đô tâu rõ với thiên tử, rồi chúng ta sẽ lập tức dẫn quân đến Lê Dương giải vây cho Viên Đàm... Đến khi ấy, chắc sẽ còn phải vất vả đến ông đấy!

Tân Tỵ biết, điều Tào Tháo nói đến là việc dẫn đường chỉ lối, liên lạc nội gián, vội vàng bằng lòng:

— Minh công an tâm, tại hạ xin làm hết khả năng của mình. - Không phải vì Tào Tháo thì cũng là vì gia quyến của mình.

— Không còn sớm nữa, ta xin tiễn Tá Trị về trướng nghỉ ngơi. - Quách Gia kéo tay Tân Tỵ vui vẻ cười nói đi ra.

Tào Tháo nhìn theo bóng Quách Gia, không ngăn được than thầm: “Lưu Biểu lui quân, Tân Tỵ xin hàng, tất cả đều đúng như mưu tính của Quách Gia. Kẻ giúp lão phu thành đại nghiệp, tất là người này vậy!”

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 88

Thiên tử phản công, Tào Tháo bị dọa hồn bay phách lạc

Hứa Đô chuẩn bị chinh chiến

Ngày Kỷ Tỵ tháng Mười năm Kiến An thứ tám (năm 203 sau Công Nguyên) là một ngày bình thường nhưng lại không hề bình thường. Tuy chưa xảy ra biến cố gì, nhưng hôm đó là ngày lập đông, triều đình Hứa Đô khôi phục lại đại lễ lập đông đã bị bỏ bẵng suốt mười lăm năm nay. Thượng thư lệnh Tuân Úc đã tính toán cho việc này từ rất lâu, Tào Tháo cũng thân chinh rời khỏi quân đội trở về Hứa Đô trước để tham gia đại lễ.

Theo quy định trong lễ chế, ngày này trước khi hết năm khắc của đêm hôm trước (tức là trước khi mặt trời mọc), văn võ toàn triều đều phải đổi sang mặc lễ phục màu đen, đến ngoại ô phía bắc thành để đón ngọn gió bắc đầu tiên, sau đó về phủ đổi sang mặc lễ phục màu tía vào cung triều hạ. Lễ phục tía này sẽ phải mặc cho tới tiết đông chí. Trong hoàng cung còn biểu diễn điệu múa Bát dật[304], tấu nhạc tổng chương, toàn bộ nghi thức mới coi như kết thúc. Trong thời gian này, tất cả các thự, nha trong triều đình đều tạm dừng công việc, hoàng cung cũng không thực hiện việc triều hội nghe chính sự.

Tào Tháo đã tới Hứa Đô từ đêm hôm trước, về đến mạc phủ không kịp chợp mắt thì trời đã sắp sáng, vội thay bộ lễ phục màu đỏ lên xe ra khỏi thành, cùng với đội ngũ bá quan đến ngoại ô phía bắc hành lễ. Trong những lễ nghi trọng đại như vậy, Tào Tháo không thể không

https://thuviensach.vn

tham gia, bởi ai cũng biết rằng buổi lễ mà không có Tào Tháo đích thân tham dự thì căn bản chẳng có ý nghĩa gì. Còn sở dĩ khôi phục lại những nghi thức thế này là để chứng minh cho thiên hạ thấy, triều Đại Hán vẫn là triều Đại Hán, tất cả mọi khuôn phép, lễ pháp vẫn còn.

Thực hiện xong nghi lễ nghênh khí, trời vẫn còn chưa sáng rõ, Tào Tháo vội gọi Tuân Úc đến xe của mình.

— Tào công muốn đi đâu? - Tuân Úc che miệng ngáp mãi, xem ra tối qua cũng không được ngủ tròn giấc.

— Lập tức vào cung. - Tào Tháo tỏ ra tràn trề sức lực. - Ta chỉ có thể ở lại Hứa Đô một ngày, sớm mai đã phải dẫn quân lên phía bắc, tất cả mọi việc đều phải xử lý xong trong ngày hôm nay.

— Theo lễ chế, chúng ta phải đổi mặc sang áo tía cho tốt lành, hay là trước tiên hãy hồi phủ đã.

— Không cần, ta đã sai Vương Tất mang đến sảnh trung rồi, cả bộ của ông cũng sai đi lấy rồi. Kinh Châu Biệt giá Lưu Tiên vẫn đang ở phủ của ta đợi vào triều kiến.

— Ồ. - Tuân Úc có vẻ buồn bực không vui. Theo lễ chế quy định, sau khi xong lễ nghênh khí thì không thể lại tiến hành triều hội nữa, đây là lễ chế mà chính Tào Tháo khôi phục, thế mà chính ông lại tự tay phá vỡ.

Tào Tháo đâu còn có tâm tư suy nghĩ những điều đó, trong đầu ông chỉ có chuyện đánh trận:

— Bản tấu của Chung Do trên đường đi ta đã xem rồi. Thái thú Hà Nội Vương Ấp từ chối không chịu vào triều, thủ hạ của y là Phạm Tiên, Vệ Cố mượn điều ý dân đòi giữ ở lại, nhất định lại là trò ma mãnh của Cao Cán! Tên tiểu tử này cùng một giuộc với huynh đệ Viên gia, nếu ta xuất binh lên Hà Bắc, hắn tất sẽ làm loạn ở Quan Trung, e là sẽ còn tệ hại hơn lần trước. Nghe nói dư đảng Khăn Vàng ở một rẻo Hào Sơn liên tục qua lại với Cao Cán, đám quân này cũng không thể xem thường.

https://thuviensach.vn

Thủ lĩnh giặc Khăn Vàng ở Hào Sơn là Trương Thạnh do quen cưỡi một con ngựa bạch nên có biệt hiệu là "Trương Bạch Kỵ", dưới tay có hơn một vạn quân phỉ. Vì các thế lực ở Quan Trung không thống nhất nên đám dư đảng Khăn Vàng này chẳng những không bị tiêu diệt mà mấy năm gần đây còn không ngừng lớn mạnh, nghiễm nhiên thành thế lực cát cứ một phương, hô ứng trong ngoài với rất nhiều thổ hào ở Hoằng Nông, lại ngầm câu kết với Lưu Biểu. Đám quân này nếu lại để cho Cao Cán nhúng tay vào, đến khi đó kẻ địch nam bắc sẽ liên thông với nhau.

Ngược với mọi khi, Tuân Úc lại chẳng hề có chút lo lắng nào:

— Tình thế đã khác rồi, Cao Cán đã không thể gây ra sóng gió gì được nữa.

— Ồ? - Tào Tháo rất ít khi thấy ông ta lạc quan như vậy.

— Lòng dân hướng về đâu đã rõ ràng, thiên hạ chiến loạn đã lâu, bách tính Quan Trung đều mong muốn được yên ổn, dù cho có mấy kẻ ưa làm loạn thì có thể làm được gì? Vương Ấp đâu phải không có dã tâm, chỉ là tham giữ thực quyền không chịu vào triều, đám Phạm Tiên, Vệ Cố chẳng qua chỉ là làm bừa theo. Còn như Trương Bạch Kỵ của Khăn Vàng, cũng không còn là đạo đồ của Thái Bình đạo, hô hào câu "Trời xanh đã chết, trời vàng đang lập" nữa, mà chỉ là vì tư lợi của mình mà thôi. Với uy vũ của triều đình và minh công, đám giặc mọn này có đáng kể gì. Lần trước, Quách Viện đánh Hà Đông, huyện trưởng Giáng Ấp là Giả Quỳ thà chết không chịu đầu hàng, Quách Viện đem ông ta ném xuống cái giếng khô, chỉ trong vòng một đêm đã được người khác thả đi rồi. Ngài nói xem, đó là vì sao?

— Vì sao? - Tào Tháo rất muốn nghe cao luận của Tuân Úc.

— Bởi vì lòng người muốn được yên ổn, sĩ dân đều biết uy tín của triều đình, không muốn đánh nhau nữa. Hôm trước, quận Hoằng Nông còn sai Công tào Tôn Tư vào triều dâng trình kế bạ[305], phía bắc đã chiến loạn mười lăm năm rồi, cuối cùng cũng đã được trông thấy kế lại ở địa phương! Điều ấy chứng minh những nỗ lực của ta đã không uổng

https://thuviensach.vn

phí, minh công nếu có thể một trận quét sạch Hà Bắc thì Lưu Biểu ở Kinh Châu đâu có bõ dính răng? Thiên hạ sắp được bình định rồi! - Tuân Úc vô cùng xúc động.

Tào Tháo liên tục vỗ đùi:

— Mượn câu tốt lành ấy của Lệnh quân, lão phu nhất định sẽ mở cờ đắc thắng, mã đáo thành công! Thăng quan cho Giả Quỳ, Tôn Tư, biểu dương bọn họ trước triều đình! - Sau khi kêu lên câu ấy rồi, Tào Tháo dần bình tĩnh lại. - Tuy nói vậy, nhưng Cao Cán sinh biến không thể không đề phòng. Chư tướng ở Quan Tây ỷ vào núi sông hiểm yếu, chiến mã mạnh hay, công nhiên chinh thảo, thế tất sinh loạn. Trương Thạnh cướp bóc ở Hào Sơn, Mẫn Trì, phía nam thông đồng với Lưu Biểu, phía bắc liên kết với Cao Cán, bọn Vệ Cố lại làm loạn theo, thế cũng đủ gây hại. Hà Đông dựa vào núi liền với sông, bốn phía nhiều biến động, chính là đất yếu địa trong thiên hạ ngày nay vậy. Lệnh quân cũng nên vì ta cử tiến một người tài trí như Tiêu Hà, Khấu Tuân để tiếp quản đất của Vương Ấp.

Tuân Úc mỉm cười:

— Người có thể lựa chọn đảm đương việc ấy, tại hạ đã tiến cử lên Tào công từ lâu rồi.

— Ai?

— Chính là Đỗ Kỳ đó!

— Đỗ Bá Hầu... - Tào Tháo thực sự hơi tiếc nuối. Đỗ Kỳ kia rất được coi trọng, tuy mới vào mạc phủ có mấy tháng nhưng nói đến ân sủng thì hơn hẳn tất cả các duyện thuộc. Tào Tháo rất coi trọng dư luận ở kinh sư, trong khi các hiệu sự trước đây là Triệu Đạt, Lư Hồng nhân phẩm thấp kém, bị người ta khinh bỉ, cho nên lại đặt ra chức ty trực, là thuộc hạ của Tư không, chuyên giám sát bách quan trong triều, sai Đỗ Kỳ sung vào chức ấy. Không lâu sau, lại chuyển sang nhận chức Hộ Khương hiệu úy, bước vào hàng ngũ đại quan trong triều. Khi Tào Tháo đóng quân ở Tây Bình, lại thăng huyện lên thành quận, cho Đỗ Kỳ làm Thái thú Tây Bình giám sát chư quân - chỉ trong vòng mấy

https://thuviensach.vn

tháng thăng liền ba cấp, từ khi mạc phủ được lập ra đến nay, chưa từng có một duyện thuộc nào được thăng chức nhanh như vậy.

— Chính là ông ta! - Tuân Úc liên tục gật đầu. - Người này xét về dũng có thể đương đầu được nạn lớn, xét về trí có thể ứng phó việc bất ngờ, lại là nhân sĩ ở Kinh Triệu, thông tỏ dân tình, quan hệ rộng khắp, việc trấn thủ ở Hà Đông không phải ông ấy thì không còn ai làm nổi.

— Được rồi, hãy để Đỗ Kỳ làm Thái thú Hà Đông, triệu Vương Ấp mau chóng vào triều, không cho kháng mệnh. - Nói xong Tào Tháo ngưng lại giây lát, tựa hồ lơ đễnh hỏi. - Có phải Lệnh quân có ý kiến gì với việc lập ra chức ty trực của lão phu chăng?

Vừa có hiệu sự, lại có ty trực, khiến cho bá quan ở Hứa Đô đều ngậm miệng không dám nói gì, Tuân Úc làm sao lại không có ý kiến cho được? Nhưng ông cũng không tiện phản bác ngay trước mặt, chỉ khéo léo nói:

— Năm xưa Hiếu Vũ Đế hùng tài đại lược, chỉ vì trọng dụng một kẻ tiểu nhân hay bới móc thị phi là Giang Sung mới khiến cho thái tử phải chết oan uổng, đến nỗi phải tự trách mình ở Luân Đài, minh công nên lấy đó làm gương.

Tào Tháo cũng không phản bác, nhưng lại nói:

— Nếu ông không nói đến chuyện Hiếu Vũ Đế giết con thì thôi, nhưng nếu nói cho kỹ thì ban đầu chính là Thừa tướng Ty trực Điền Nhân mở cửa thành cho thái tử Lưu Cứ chạy đi. Có thể thấy loại quan viên ấy cũng có kẻ tốt kẻ xấu. Nếu như nói quan hiệu sự là Giang Sung, vậy quan ty trực ấy chính là Điền Nhân, quân tử và tiểu nhân lão phu không những đều phải dùng, mà còn phải dùng cho hay.

Trong khi còn nói chuyện, xe ngựa đã tới cửa hoàng cung, không thể đi tiếp được nữa, Tào Tháo và Tuân Úc sánh vai cùng bước vào cửa đoan môn, qua nghi môn, đến ngự viên. Vì đông chí bãi triều nên bốn xung quanh đều vắng lặng im lìm, bất kể là triều thần hay quan viên đều trở về phủ đệ hết, chỉ có lác đác một vài quân hổ bôn vũ lâm canh giữ các cửa cung. Hai người đi đến trung đài đổi sang mặc lễ phục sắc

https://thuviensach.vn

tía, rồi lại đến điện Ngọc Đường. Hoàng cung Hứa Đô cũng đang từng bước được sửa sang mở rộng, năm nay lại làm thêm mấy tòa cung khuyết, cái khắc lậu bằng đồng xanh ở trước điện cũng mới được đúc lại. Lúc này mặt trời vừa mới lên, rọi vào những thứ đồ đồng tinh xảo ấy sáng chói hẳn lên.

Tuân Úc tuy vất vả cả đêm nhưng tâm tình vẫn như thường, đã lâu lắm ông không được trò chuyện thỏa thuê với Tào Tháo. Ông bước đi chầm chậm trước sân hoàng cung, ngắm nhìn dãy khắc lậu, nhật cữu[306] mới tinh, nói:

— Tại hạ còn nhớ, ngày trước ở Nam Cung, Lạc Dương còn có một đôi Hoãn thiên nghi và Địa động nghi[307].

— Đúng vậy, triều Hiếu Thuận Đế, Thái sử lệnh Trương Hành đã đích thân đôn đốc việc đúc tạo chúng. Nghe nói để đúc tạo ra hai thứ ấy, ông ta đã phải mất gần bốn năm trời. Tiếc rằng cuối cùng lại bị một mồi lửa của Đổng Trác thiêu hủy mất. - Giọng nói của Tào Tháo pha chút trào phúng.

— Tại hạ muốn tập hợp kẻ sĩ hiểu biết và thợ thuyền để đúc lại hai thứ ấy.

— Đúc lại? - Tào Tháo cười. - Hai thứ ấy thì có tác dụng gì? Hãy nói về cái Địa động nghi nhé, trước khi Trương Hành làm ra nó đã có động đất, sau khi làm ra nó rồi vẫn cứ động đất, không thể cứu nổi dân chúng khỏi cơn nguy nan, ngược lại khiến triều đình thêm loạn. Từ khi có cái Địa động nghi ấy, trong việc bãi miễn tam công lại có thêm một điều về động đất. Bàng Tham, Vương Cung đều là bậc phụ bật lương thần khi ấy, chẳng phải đã bị bãi miễn vì việc động đất ư? Ngay cả Hiếu Thuận Đế cũng không thể không hạ chiếu tự trách mình. Trong tấu sớ của Trương Hành đã viết rõ ràng: “Nghiệt tinh hiện ở trên, đất rung động ở dưới, ấy là ý trời răn đe vậy, phải nên kinh sợ. Nay đã thấy rồi, sợ hãi mà sửa sang lại chính sự thì sẽ chuyển họa thành phúc.” Ông ấy vốn chỉ muốn trừ diệt gian nịnh để giúp vua, nhưng kết quả lại làm hại nhiều bậc lương thần, gây oán hận khắp nơi. Một dạ trung thành

https://thuviensach.vn

nhưng lại làm một việc sai lầm, cuối cùng vì lời sàm ngôn mà phải chuyển đến Hà Gian làm chức Quốc tướng. Những kẻ nói xấu ông ta chẳng phải chỉ có bọn tiểu nhân, mà còn có cả người quân tử, tất cả đều sợ ông ta lấy chuyện thiên tai để dâng sớ đàn hặc vậy! Đổng Trọng Thư nói: "Xem xét việc đời trước đã làm, quan sát lúc trời người giao hòa." Cái thuyết "thiên nhân cảm ứng" của triều ta thực là ghê gớm.

— Ngài có tin điều ấy không?

Tào Tháo lắc lắc đầu:

— Ta trước nay chẳng tin cái gì gọi là ý trời, mệnh trời cả!

Tuân Úc hai mắt sáng ngời nhìn Tào Tháo, không biết nên nói gì - người không tin vào thiên mệnh cố nhiên sẽ không bị mê hoặc bởi thuyết sấm vĩ mê tín. Nhưng không tin thiên mệnh cũng có nghĩa là bất cứ việc gì cũng có thể làm! Đáng sợ nhất là, bây giờ không tin, nhưng sau này lại tin... Tuân Úc không dám nghĩ tiếp nữa, nói lảng sang chuyện khác:

— Tấu chương của Trương Bình Tử mà ngài cũng nhớ rõ như thế, thực là không đơn giản.

Tào Tháo lừ mắt nhìn Tuân Úc:

— Lệnh quân cho ta là kẻ thế nào, từ nhỏ chỉ là kẻ võ phu lỗ mãng ư? Năm xưa ta làm chức Nghị lang, đã có không ít thời gian ở Đông Quân, Lạc Dương đọc đủ thứ sách vở. Còn nhớ năm ấy có một con chó mặc áo mũ từ trong vườn ngự chạy ra, ta còn cùng với Trần Đam liên danh dâng sớ lật đổ được Thái úy Hứa Vực - kẻ cùng đảng với hoạn quan. Thời thế đổi thay, không ngờ bây giờ... - Tào Tháo cúi đầu nhìn vào tay mình, đôi bàn tay từng tròn trịa, trắng trẻo chỉ biết cầm quản bút này, bây giờ đã bị dấu ấn thời gian cùng những bôn ba chiến sự làm cho thô ráp, trong mỗi nếp nhăn không biết đã chứa bao nhiêu máu tanh và mạng người!

Tuân Úc cũng thở dài:

— Năm xưa tại hạ đảm nhận chức Thủ cung lệnh, chỉ lo việc giữ giấy bút cho thiên tử. Bây giờ là Thượng thư lệnh, ngày nào cũng chỉ

https://thuviensach.vn

huy các thượng thư, lệnh sử múa bút đua văn.

— Năm xưa, khi Lệnh quân còn chưa thành danh, Hà Ngung đã nói ông có tài phò vua giúp nước, có vị trí như ngày hôm nay cũng là lẽ đương nhiên thôi.

— Tài phò vua giúp nước... - Tuân Úc cười nhăn nhó. Tài phò vua giúp nước đúng thực không sai, nhưng rốt cuộc là phò giúp cho ai?

Tào Tháo chợt nhớ ra một việc:

— Trước khi ta xuống phía nam từng dâng sớ xin phong tước hầu cho mười mấy người. Những người khác đều đã có biểu tạ ơn, mà sao Lệnh quân lại không chịu nhận? - Những người Tào Tháo biểu tấu lần này đều là những công thần giúp việc cử binh khi xưa, có người đã làm quan trong triều, có người là tướng quân, có người là duyện thuộc. Tâu cho Hạ Hầu Đôn làm Cao An Đình hầu, Tuân Du làm Lục Thụ Đình hầu, Chung Do làm Đông Vũ Đình hầu... Tuân Úc được xếp đầu bảng, xin phong làm Vạn Tuế Đình hầu.

Tuân Úc lặng yên nhìn lên cung điện, rút một cuốn thẻ tre trong tay áo ra:

— Ngài nói cái này ư?

— Lệnh quân không trình nó lên thiên tử ư? - Tào Tháo nhận lại xem, quả nhiên là nét chữ của chính mình viết:

Thần nghe, lo toan là công đầu, mưu tính nên thưởng trước. Công tích ở ngoài chẳng qua được kẻ ở trong miếu đường, đánh trận tuy nhiều không vượt nổi công lao trong nước. Cho nên ban thưởng ở Khúc Phụ, không thua kém Doanh Khâu; quan tước của Tiêu Hà còn trước cả Bình Dương. Quý trọng mưu kế sách lược, vốn được ưa chuộng xưa nay. Thị trung thủ Thượng thư lệnh Tuân Úc, tích lũy đức hạnh, từ nhỏ đến lớn chưa hề thay đổi, gặp thuở loạn ly, một dạ trung vua, hằng mong thịnh trị. Từ khi thần cử nghĩa binh, chinh phạt khắp nơi, có Tuân Úc cùng đồng tâm hiệp lực, ở hai bên tả hữu lo sách lược cho nhà vua. Những mưu kế bàn bạc của Tuân Úc, không điều gì không có hiệu quả. Công nghiệp của Tuân Úc, thần cũng nhờ đó mà được thành tựu,

https://thuviensach.vn

vén hết mây mù, cho sáng soi nhật nguyệt. Bệ hạ may mắn có Tuân Úc ở gần bên tả hữu, một dạ trung thành cung thuận, lúc nào cũng lo lắng như bước trên băng mỏng, suy nghĩ mọi việc sao cho tinh diệu nhất, để vỗ về chúng dân, yên định thiên hạ. Ấy là công lao của Tuân Úc vậy. Vậy xin hãy ban cho được hưởng tước cao, để làm rõ công huân của Úc.

— Theo đúng như ý của minh công, tất cả các văn thư thiên tử muốn xem đều phải qua tay tại hạ. - Câu nói của Tuân Úc có vẻ miễn cưỡng.

— Lệnh quân tự khiêm quá. - Tào Tháo bật cười, đưa lại bản tấu chương cho ông ta, - Những điều ta viết ở đây có câu nào không đúng với công lao của Lệnh quân, vậy mà một tước vị đình hầu cỏn con ông cũng không chịu nhận? Hãy đem bản tấu dâng lên thiên tử đi.

Tuân Úc chỉ đứng yên, lắc đầu nói:

— Một là tại hạ chẳng qua là nhờ sự tin cậy của minh công mới có thể được chủ trì triều chính, không được coi là mệnh lệnh thực sự của thiên tử, nên không dám nói có công lao gì...

— Nói bậy! - Tào Tháo phất tay áo, - Ông làm chức Thượng thư lệnh lẽ nào lại không có chiếu mệnh của thiên tử? Chẳng lẽ lại là bọn Khổng Dung nói năng điều chi điên rồ?

Tuân Úc không nói phải, cũng chẳng nói không:

— Dù không có những câu tầm phào như vậy, tại hạ cũng không dám lĩnh nhận. Đất phong ấp mà ngài nhắc đến ấy chính là Vạn Tuế Đình ở huyện Tân Trịnh, không thể dễ dàng ban cho ngoại thần được. Tuân mỗ có tài đức gì mà dám tiếm vượt hai chữ "Vạn Tuế" ấy?

— Chẳng qua chỉ là một địa danh, đâu cần phải lo nghĩ quá nhiều. Với công lao của Lệnh quân thì phong ở đâu mà chẳng được? Hiện nay tả hữu trong triều chỉ có ta với ông, lão phu chinh chiến ở ngoài, Lệnh quân phụ chính bên trong, được hưởng công lao là lẽ đương nhiên. Nếu ông thấy áy náy trong lòng, vậy thì cứ học theo lão phu, ba lần từ chối rồi sau mới nhận là được chứ gì! - Tào Tháo cười lớn.

https://thuviensach.vn

Tuân Úc thực sự không hiểu vì sao Tào Tháo lại có thể cười được? Những năm gần đây giữa ông với Tào Tháo dường như có một bức tường vô hình ngăn cách, không thể nào tìm lại được cảm giác thân thiết như thuở mới sáng nghiệp ở Duyện Châu nữa. Tuân Úc nhận lại cuốn tấu chương, lặng lẽ hồi lâu mới nói:

— Còn một số việc nữa, tại hạ từ lâu đã muốn nói với minh công. Sau khi Trần Quần hết hạn thủ hiếu quay về triều, việc đầu tiên ông ta làm chính là tham tấu chỉ trích việc Quách Gia vơ vét của cải, không chịu sửa chữa hạnh kiểm, con cháu trong gia tộc gây chuyện thị phi ở ngoài! Lại còn Viên Hoán hiện làm chức Huyện lệnh ở quê minh công cũng dâng sớ nói Đinh Phỉ ỷ quyền cậy thế vơ vét tiền tài của dân, mượn cớ cấp trâu cày cho đồn điền để làm đầy túi riêng. Ngay cả Hứa Tử Viễn, Lưu Tử Đài cũng không nể nang. Lại còn... - Tuân Úc không muốn nói lại chuyện Tào Hồng vơ vét thêm lần nữa, chuyện này đã nói mấy lượt rồi.

Tào Tháo gãi gãi đầu có vẻ ái ngại, nhưng vẫn dạn mặt nói:

— Bọn họ đều là những người có công, vào sinh ra tử, chịu nhiều gian khổ, cũng không tiện quản giáo quá nghiêm... Trần Quần về kinh có dẫn theo người đồng hương là Đặng Triển không? Người này rất giỏi võ nghệ, Lệnh quân hãy biểu tấu cho ông ta một chức quan nhé.

Tuân Úc thấy Tào Tháo cố ý lảng sang chuyện khác, lại tiếp lời hỏi:

— Việc biểu tất tất nhiên tại hạ sẽ phải làm, nhưng mấy kẻ coi thường luật pháp kia minh công xử trí sao đây?

Tào Tháo vỗ vỗ lên tay Tuân Úc:

— Phiền Lệnh quân khuyên giải Trần Quần, Viên Hoán, hãy nể mặt mọi người một chút, ấy cũng là nể mặt lão phu vậy! Ta cũng sẽ nghiêm khắc giáo huấn để họ quy củ hơn, những tài vật vơ vét được, cái gì có thể trả lại phải trả lại hết, chúng ta hãy dẹp chuyện ấy đi cho yên là hơn.

https://thuviensach.vn

Đó rõ ràng chỉ là cách xoa dịu, chứ những kẻ như Tào Hồng, Đinh Phỉ là đầu thai chuyển thế của giống tì hưu từ thời thượng cổ, xưa nay chỉ có vào chứ chẳng có ra, những của cải chúng đã nuốt được rồi há có thể nhả ra được? Còn như Quách Gia không giữ lẽ cần kiệm, những món nợ mơ hồ như vậy biết tính thế nào? Tuân Úc thấy thái độ Tào Tháo như vậy cũng không biết làm sao, đành thở dài nói:

— Tạm theo lời của minh công vậy. Nhưng người đặt ra luật thì không thể phạm luật, nếu không thì chịu tổn thất sẽ lại là triều đình, cái bị mất đi chính là lòng dân, dám mong minh công suy nghĩ kỹ.

— Phải, phải, phải, lão phu nhớ kỹ rồi. - Tào Tháo vừa gật đầu vừa vươn vai.

— Còn nữa, về việc trưng vời Thịnh Hiến, Khổng Dung đã mấy bận trình bày với triều đình. Liệu có thể cân nhắc một chút không?

— Ôi dào! Lão Khổng Dung kia thật đáng ghét, việc gì cũng làm phiền lão phu.

— Minh công chớ nên trách ông ta, ông ta cũng chỉ là nghĩ cho triều đình thôi. Thịnh Hiến kia từng giữ chức Thái thú Cối Kê, có chút hiềm khích với họ Tôn, nếu như ngài không vời ông ta vào triều, chỉ e là sau này sẽ mất mạng bởi tay họ Tôn. Nếu minh công thấy chết không cứu, há chẳng phải làm tổn hại uy danh của mình sao? Lại còn Tôn Thiệu, tuy từng là thuộc lại cũ của Khổng Dung, nhưng cũng là tài sĩ một phương...

— Được rồi, được rồi! - Tào Tháo xua xua tay. - Vậy cứ làm theo ý Khổng Dung, chúng ta hãy tạm cho yên chuyện đã.

— Còn Trọng Trưởng Thống...

— Không được! Người này tuyệt đối không được. - Tào Tháo nói dứt khoát, - Lão phu không phủ nhận *Xương Ngôn* là tác phẩm hiếm có một đời, nhưng nếu theo cách ấy mà trị nước thì căn bản không thể thực hiện được. Đời loạn không thể làm theo cách thông thường, việc đánh trận trước mắt mới là việc quan trọng nhất. Nếu không thể bình định Hà Bắc, tiêu diệt Kinh Châu, tất cả chỉ là những câu bàn suông

https://thuviensach.vn

không thiết thực. - Đó cố nhiên là một lý do, nhưng quan trọng hơn là chuyện Tào Tháo cắt xén lời văn, đọc đúng câu "đem dũng khí để so thư hùng..." của Trọng Trưởng Thống nên đã có ấn tượng xấu với ông ta.

Tuân Úc liệu rằng Tào Tháo sẽ phản đối nên đã nghĩ sẵn lý do:

— Minh công chớ cho rằng Trọng Trưởng Thống là kẻ thư sinh mặt trắng, ông ta cũng từng chu du bốn bể, làm môn khách ở Tịnh Châu. Cao Cán vô cùng coi trọng người này, nhưng ông ta cho rằng Cao Cán khó thành được đại sự nên đã bỏ đến kinh sư. Nếu minh công cho ông ta theo trong quân, một khi Tịnh Châu có biến, có thể tùy lúc mà nhờ ông ta tham mưu cho.

— Ồ? - Vừa nói đến có ích cho việc quân, thái độ của Tào Tháo lập tức thay đổi, - Vậy thì... vời ông ta vào làm duyện thuộc.

— Không được, không được! "Phong chi tích dã bất hậu, tắc kỳ phụ đại dực dã vô lực",[308] chân duyện thuộc bình thường làm sao có thể dùng hết được tài năng của ông ấy?

— Ý Lệnh quân thế nào?

— Ít nhất cũng phải cho ông ta làm chức tham quân! - Tuân Úc nói dứt khoát.

— Chẳng qua chỉ là tham mưu việc quân ở Tịnh Châu, há có thể vừa vào mạc phủ đã được làm chức tham quân?

Tuân Úc nói vẻ khẩn thiết:

— Nếu minh công có thể lấy được Ký Châu thì người này tất có công dụng lớn...

— Công dụng lớn? Cũng được! Vậy cứ theo lời Lệnh quân. Vời Trọng Trưởng Thống ra làm Mạc phủ tham quân, lập tức có mặt trong hàng ngũ, ngày mai sẽ theo ta cùng xuất quân lên phía bắc. - Tào Tháo lấy lại tinh thần, - Còn bọn Tiên Vu Phụ, Điền Dự, Đổng Chiêu tất cả những người có quan hệ với Hà Bắc đều theo quân xuất chinh, lão phu muốn đánh một trận định xong đất bốn châu!

https://thuviensach.vn

— Mong minh công đại thắng hồi triều - Tuân Úc thấy Tào Tháo đã chịu dùng Trọng Trưởng Thống, trong lòng cảm thấy rất vui.

Tào Tháo đưa mắt nhìn khắc lậu:

— Đã quá giờ Thìn rồi, thiên tử chắc cũng đã chải đầu rửa mặt xong, lão phu không thể mất thì giờ thêm nữa. - Nói rồi ông đi nhanh đến bên quả chuông lớn trước điện, sai đầy tớ trong cung mau chóng đánh chuông.

Trong hoàng cung, trên đến vệ binh, dưới đến tạp dịch đều là những người quê ở huyện Tiêu, Bái Quốc, làm gì có ai không biết Tào Tháo? Chúng lập tức vung dùi đánh quả chuông lớn - tiếng chuông chính là tín hiệu triệu tập triều hội, chỉ cần tiếng chuông vang lên, bất kể là đông chí hay hạ chí, tất cả triều thần đều phải mau chóng vào cung. Tào Tháo chỉ ở lại Hứa Đô được một ngày, tất phải đối phó xong với chuyện triều kiến của Kinh châu Biệt giá Lưu Tiên.

Tiếng chuông vang rền truyền đi rất xa, Tuân Úc cũng không dám chậm trễ, về trung đài lấy cây hốt dùng khi lên điện. Tào Tháo nhìn theo vóc dáng gầy gò của Tuân Úc, bỗng nhiên thở dài, ông cũng cảm thấy mình với Tuân Úc đang ngày càng xa cách nhau hơn, tựa hồ đã có một tấm vách ngăn vô hình vậy. Nhưng ông cũng chưa nghĩ kỹ đến việc này, chỉ cảm thấy là một người chủ về quân sự, một người chủ về chính sự, giữa quân sự với chính sự khó tránh khỏi những va chạm nhỏ với nhau mà thôi, hoàn toàn không đem sự chia rẽ ấy liên hệ với những việc làm chuyên quyền triều chính của mình.

Dẫu sao, làm thế nào để đánh thắng trận trước mắt mới là việc mà Tào Tháo suy nghĩ nhiều nhất...

Hồn bay phách lạc

Nếu như không chính mắt trông thấy, văn võ cả triều chẳng ai có thể tin vào cảnh tượng đang diễn ra trước mắt. Ấn tượng của họ về Tào

https://thuviensach.vn

Tháo từ trước đến nay luôn như một con mãnh hổ chuyên quyền hống hách, nhưng những gì Tào Tháo thể hiện ra hôm nay lại y hệt một con cừu non. Kinh Châu Biệt giá Lưu Tiên phụng mệnh Lưu Biểu đến Hứa Đô, đầu tiên là để triều kiến thiên tử, thứ hai là để hòa giải việc chiến sự.

Nào ngờ sau khi dâng tấu chương thay cho Lưu Biểu xong, Lưu Tiên liền bắt đầu kể tội Tào Tháo. Nào là giả mượn thánh mệnh công phạt chư hầu, vô cớ hưng binh xâm phạm Kinh Châu, đem trách nhiệm trong cuộc chiến ở Nam Dương lần này đổ hết sang cho Tào Tháo, hơn nữa còn công nhiên nói quận Nam Dương vốn là đất của Kinh Châu, về lý nên thuộc quyền quản hạt của Lưu Biểu.

Chức Biệt giá chẳng qua chỉ là một chân giúp việc dưới quyền Thứ sử ở châu, nếu không có lý do đặc biệt thì căn bản không có quyền vào điện, ông Biệt giá họ Lưu này chẳng những được gặp thiên tử, lại còn dám công kích bậc tể phụ đương triều ngay trên điện, khiến văn võ cả triều đều phải há mồm tròn mắt, tất cả đều cho rằng Tào Tháo nhất định sẽ lấy mạng người này. Không ngờ Tào Tháo chỉ cầm hốt đứng yên không nói một lời, bất luận Lưu Tiên nói gì đều nhẫn nhịn, thậm chí còn bằng lòng với yêu cầu giao lại Nam Dương.

Hành động bức người quá đáng của Lưu Tiên, đừng nói đến phe của Tào Tháo, mà ngay cả những đại thần xưa nay không liên quan đến Tào Tháo cũng không thể chấp nhận. Điện Ngọc Đường vốn là chốn trang nghiêm, vậy mà các đại thần đều không nhẫn nhịn nói nghiêng đầu ghé tai, có kẻ thấy Lưu Tiên công kích Tào Tháo thì thầm lấy làm thích thú, có người cho việc này là nỗi nhục nhã với triều đình, lại có kẻ phẫn nộ bất bình thay cho Tào Tháo. Quang Lộc huân Hy Lự là nhân sĩ ở Sơn Dương, Duyện Châu, trước nay vẫn thân thiết với phe Tào Tháo, thấy cảnh tượng ấy liền bước ra nói chen vào:

— Những gì Lưu Biệt giá vừa nói đều là bịa đặt. Quận Nam Dương tuy ở Kinh Châu, nhưng cũng là của thiên tử, Lưu Kinh Châu chiếm đất của triều đình như vậy lẽ nào lại không phải là ngỗ nghịch?

https://thuviensach.vn

Lưu Tiên cũng là một nhân vật tiếng vang như chuông ở Kinh Châu, kiến thức không hề tầm thường. Ông ta đã nắm rõ đến tám chín phần mười đầu đuôi việc chiến sự ở Nam Dương rồi, liệu rằng Tào Tháo vội vàng lui quân là để lên phía bắc. Trong thời điểm quan trọng này, dù có đưa ra điều kiện hà khắc hơn nữa, Tào Tháo cũng không thể không bằng lòng nghe theo, nhân cơ hội này được thỏa sức cứ thỏa sức, cho nên mới dám đại ngôn ngay trước điện mà không kiêng dè gì cả, không ngờ giữa chừng lại có Hy Lự chặn lại. Khắp trong thiên hạ, đâu chẳng phải là đất của thiên tử, đó là lý do không thể tranh cãi. Tuy nói Tào Tháo chuyên quyền triều chính, nhưng chỉ cần lấy thiên tử ra làm chiêu bài, tất mọi lý do đều có thể không đánh tự tan. May cho Lưu Tiên nhanh trí, thoáng chút suy nghĩ, lập tức tranh biện:

— Khi xưa Lưu Sứ quân một mình một ngựa đến nhận chức, đã có công dẹp loạn thổ hào, đánh đuổi Viên Thuật, cho nên khi còn ở Tây Kinh, triều đình đã phong cho là Trấn Nam Tướng quân, Kinh Châu mục, phong tước Thành Vũ hầu, có quyền được mang cờ mao tiết. Đã có quyền mang cờ mao tiết thì có thể khống chế một châu. Hạ quan nếu chẳng nhớ lầm, Tào công cũng có quyền mang cờ mao tiết, nhưng quyền khống chế thì e chẳng phải chỉ dừng ở một châu?

Tào Tháo tuy nét mặt không lộ vẻ gì, nhưng trong lòng lửa giận đã bốc cao ba trượng, chỉ vì tình thế bức bách nên không thể phát tác ra mà thôi. Khi nãy Hy Lự bước ra biện bác, Tào Tháo cũng thầm hy vọng có thể cho Lưu Tiên kia thế nào là lễ độ, nào ngờ lại càng làm mình mất mặt thêm, Tào Tháo thực sự không thể nhẫn nhịn được nữa, cười nhạt nói:

— Không sai, bản quan đúng là có kiêm chức Duyện Châu mục. Nhưng việc đại sự quốc gia, chỉ có tế lễ và binh nhung, Lưu Sứ quân ở Kinh Châu tự ý làm lễ tế trời đất, e rằng đó không phải là kẻ có quyền mang cờ tiết mao được làm chứ?

Kẻ bề tôi mà tế trời đất là tiếm vượt, Tào Tháo nghĩ câu này có thể áp chế hoàn toàn Lưu Tiên, nào hay ông ta vẫn đối đáp như thường:

https://thuviensach.vn

— Lưu Kinh Châu là gan ruột của nhà Hán, đứng đầu một châu, lại gặp lúc vương đạo chưa yên, hung đồ nghễn lối, ôm ngọc bạch mà không có nơi nào cúng lễ, soạn tấu chương mà không được dâng vua, cho nên phải tế cáo trời đất để bày tỏ lòng thành vậy!

Câu "lại gặp lúc vương đạo chưa yên, hung đồ nghễn lối, ôm ngọc bạch mà không có nơi nào cúng lễ, soạn tấu chương mà không được dâng vua" của Lưu Tiên rõ ràng là trách mắng Tào Tháo bức thiên tử để ra lệnh chư hầu, làm cản trở vương đạo, ngỗ nghịch với thiên hạ. Quân thần nghe thấy câu này lập tức yên ắng hết cả, mọi con mắt đều trộm nhìn Tào Tháo. Trên đại điện phút chốc trở lên tĩnh lặng, có thể nghe thấy cả tiếng giọt nước của khắc lậu bên ngoài điện. Tào Tháo cầm cây hốt trong tay không hề động đậy, hai mắt dần lộ hung quang, nghiến răng gằn từng tiếng một:

— Hung đồ mà Lưu Biệt giá nói là ai?

— Nhìn thấy vô vàn! - Lưu Tiên không biết vì sợ hay vì không quan tâm, chẳng thèm ngẩng lên nhìn thẳng vào Tào Tháo.

— Nhìn thấy vô vàn? - Tào Tháo cuối cùng đã xoay người, bước một bước ra khỏi chỗ nói, - Bản quan có tướng sĩ anh dũng thiện chiến, bộ kỵ mười vạn, phụng mệnh điếu phạt, kẻ nào dám không phục? Lưu Biệt giá hãy lôi những kẻ hung đồ ra đây, ta nguyện sẽ thay thiên tử diệt trừ quốc tặc. - Vừa nói, Tào Tháo vừa tay trái cầm hốt, tay phải đã nắm chắc lấy chuôi kiếm. Trên đại điện vốn không thể mang theo binh khí, nhưng Tào Tháo ỷ có công dời đô, tự cho mình được quyền mang kiếm lên điện. Nhưng nếu làm việc hành hung trước mặt ngự giá thì lễ chế tôn kính thiên tử do chính tay ông lập ra sẽ bị phá vỡ.

Lưu Tiên bỗng nhiên quay mặt lại, chắp tay nhìn thẳng Tào Tháo nói:

— Vận nước nhà Hán suy bại, sinh linh tiều tụy, không có kẻ sĩ trung nghĩa phụ tá thiên tử bình định trong nước, khiến thiên hạ quy phụ bởi đức chính. Há không nghe câu "Thị binh tắc dân tàn, dân tàn tắc chúng phản"?[309] Thời buổi ngày nay không thể khiến bách tính an

https://thuviensach.vn

cư lạc nghiệp, ngược lại chỉ trưng binh mộ võ, chỉ e là chuyện Si Vưu[310], Trí Bá[311] lại tái diễn lại ở đời này mà thôi! - Mọi người nghe thấy ông ta lôi Si Vưu, Trí Bá là những kẻ chiến bại thân vong ra so với Tào Tháo thì đều sợ hãi hồn bay phách lạc, tất cả đều tim thọt lên cổ, đến liếc nhìn Tào Tháo cũng không dám nữa.

Không ngờ lúc lâu sau, Tào Tháo từ từ buông tay khỏi cây bội kiếm, khuôn mặt dữ dằn dần chuyển sang vẻ tươi cười:

— Giỏi... giỏi... Lão phu sẽ theo đúng như lời Lưu Biệt giá, cho dân an cư lạc nghiệp, không động can qua nữa. Cũng nhờ ông nói lại với Lưu Kinh châu, xin ông ấy cũng đừng làm những việc vô ích nữa, chúng ta cùng bãi binh ở đây.

— Vâng. - Lưu Tiên vái dài một vái, tim ông ta cũng đang đập thình thịch, đối mặt với một nhân vật như Tào Tháo, dù ngoài miệng nói cứng như vậy, nhưng trong lòng há lại không sợ?

Tuân Úc đứng bên cạnh nhìn, hai bàn tay nắm chặt túa đầy mồ hôi, thấy tình thế dù kinh hãi nhưng dã không còn nguy hiểm nữa, vội vàng bước ra quỳ xuống:

— Thần tấu thỉnh bệ hạ, Lưu Biệt giá là ngoại thần, nay việc triều kiến đã xong, xin lệnh cho trở về quân dịch, hôm khác sẽ gia phong ban thưởng.

Hoàng đế Lưu Hiệp vốn chỉ là bù nhìn, lời Tuân Úc đã nói há có thể không y theo? Nhưng còn chưa kịp cất lời, Tào Tháo bỗng lớn tiếng cắt ngang:

— Lệnh quân nói sai rồi! Lưu Tiên từ xa xôi ngàn dặm về tới kinh sư, không từ gian khó triều kiến thiên tử, việc làm trung nghĩa ấy sao lại đợi ngày sau mới ban thưởng? Chẳng bằng bây giờ ban thưởng cho Lưu Tiên làm Thái thú Vũ Lăng. - Quận Vũ Lăng cũng thuộc địa phận Kinh Châu, từ Biệt giá thăng lên làm Thái thú, đó đã là một bước thăng tiến rất lớn.

Lưu Hiệp thở dài một tiếng nhẹ như tơ, phẩy phẩy tay nói:

— Vậy cứ theo lời Tào công đi.

https://thuviensach.vn

— Đa tạ bệ hạ! - Lưu Tiên quỳ xuống tạ ơn, - Cung chúc bệ hạ vạn tuế khang cường! - Lại đứng dậy, quay sang Tào Tháo chắp tay nói, - Xin cũng đa tạ Tào công! - Rồi Lưu Tiên mới chỉnh đốn lại áo mũ chậm rãi lui ra ngoài điện, trong lòng thầm nghĩ: "Ta dựa vào chuyện đình chiến để công kích Tào lão tặc, vậy mà hắn không giận, ngược lại lại còn thăng quan cho ta. Kẻ này có cương có nhu, thực cũng là bậc hảo hán, Lưu Cảnh Thăng luận cả về tài về trí đều không thể sánh kịp, chỉ e là đất Tương Dương rốt cuộc sẽ rơi vào tay người này thôi..."

Văn võ trên điện nhìn theo Lưu Tiên đủng đỉnh bước xuống bệ ngọc, nỗi sợ hãi trong lòng nãy giờ mới dần tan đi, rất lâu không ai nói thêm một câu nào. Tuân Úc nghĩ đến chuyện Tào Tháo phá lệ triệu tập triều hội, nếu cứ để im lặng kéo dài thì không thể được, bèn bước ra tâu:

— Thần bẩm tấu bệ hạ, Thứ sử Thanh Châu Tang Bá hôm trước đã có tin báo tiệp, các quận Bắc Hải, Đông Lai đã được quân triều đình thu phục. Xin các vị đại nhân thương nghị nên lấy người nào tạm lĩnh chính sự hai quận này.

Lưu Hiệp vẫy vẫy tay, vẻ mặt thờ ơ nói:

— Vậy thì hãy bàn xem.

Thực ra ai cũng, biết rằng, có bàn cũng là bàn suông thôi, người quyết định cuối cùng vẫn là Tào Tháo. Đây chẳng qua là bước phải làm mang tính tượng trưng. Tư đồ Triệu Ôn vuốt chòm râu bạc cười nói:

— Thanh Châu gần đây đã thu phục lại được, nên chọn người đức cao vọng trọng làm Quận tướng. Quang Lộc huân Hy Hồng Dự là môn sinh của Trịnh Khang Thành, ở Bắc Hải rất được mọi người kính trọng, lại được sự tín nhiệm của Tào công, xin nhận mệnh cho ông ấy tạm thời làm quận thú cũng không ngại gì. - Triệu Ôn vốn nói tiếng là khôn khéo, đề cử Hy Lự vừa không làm mất uy nghiêm của triều đình, lại không làm mất mặt Tào Tháo.

https://thuviensach.vn

Hy Lự đứng dưới Triệu Ôn, nghe thấy ông ấy tiến cử mình, tuy biết rõ sẽ không thể như mong muốn nhưng cũng thấy mát mặt. Nào hay còn chưa dứt câu, Thiếu phủ Khổng Dung ngồi đối diện đã phản đối ngay:

— Triệu công nói sai rồi, thống lĩnh một quận, lo văn sửa võ chẳng phải là sở trường của Hy Hồng Dự vậy. - Ông ta đúng là giỏi làm xấu mặt người khác, phản bác như vậy ngay trước mặt người ta, chẳng những đắc tội với Hy Lự mà còn khiến Triệu Ôn không có đường lui.

Văn võ triều thần đều biết Hy Lự vốn thân cận với Tào Tháo, Khổng Dung không nể nang gì như thế, nào ai còn bàn được gì nữa. Đúng lúc ấy, thiên tử đã cất lời, vẻ bình thản:

— Thống lĩnh một quận không phải là sở trường của Hồng Dự, vậy Hồng Dự có sở trường gì chứ? - Trong giọng nói mang chút khẩu khí chế giễu khiêu khích.

Khổng Dung đáp:

— Theo thần, Hy Hồng Dự chỉ hợp với đạo thường, chưa xứng với quyền chức. - Câu "hợp với đạo thường" chính là ý nói Hy Lự cùng hòa đồng theo trào lưu thói thường, ngoài việc bám vào Tào Tháo ra thì không có tài cán thực sự nào cả.

Hy Lự vốn cũng là môn sinh xuất sắc của Trịnh Huyền, miệng lưỡi không kém gì Khổng Dung, há có thể để cho ông ta châm chọc mình như vậy? Hy Lự lập tức giơ cao cây hốt đốp chát lại:

— Thần hạ tài lực không đủ, chỉ hợp với đạo thường, chưa xứng với quyền chức. Nhưng Khổng Văn Cử xưa từng nhận chức Bắc Hải tướng, mà để chính sự tan tác, dân tình ly tán, thua binh mất thành, vậy xứng với quyền chức chỗ nào?

Triều thần nhà Hán rất chú trọng lễ nghi, dù có muốn nói Khổng Dung thế nào cũng nên kiêng nể. Hy Lự châm chọc như vậy cũng là quá đáng, những người trên điện không ai không thấy ngượng ngùng. Duy có Tào Tháo trong lòng thích thú, từ lâu ông đã không hài lòng với Khổng Dung rồi, Hy Lự nhiếc móc như vậy coi như cũng khiến Tào

https://thuviensach.vn

Tháo hả dạ. Nhưng Tào Tháo chỉ thầm cười nhạt, không ngờ lại có người bỗng phá lên cười - không phải ai khác, đó chính là thiên tử đang ngồi trên ngự tọa.

Lưu Hiệp hết nhìn trái, lại nhìn phải, thấy hai vị cửu khanh đại thần đang như hai con gà chọi, trong lòng đã nguội lạnh như băng - Được, được lắm! Đúng là một lũ thần tử bất tài vô dụng, nạn nước đang trước mắt, quyền thần nắm chính sự, chẳng những không thể đồng tâm hiệp lực ủng hộ trẫm, lại còn tố cáo lẫn nhau tranh giành không ngớt. Dựa vào đám quần thần không ra gì các ngươi, xã tắc đại Hán ta sao không mất chứ? Lão Tào Tháo kia há có thể không đoạt giang sơn của trẫm?... Nghĩ đến đó, hoàng đế bỗng dưng ngửa mặt lên trời cười lớn:

— Ha ha ha!... Ha ha ha!... - Tiếng cười bi ai thảm thiết ấy vang vọng mãi trong những chiếc cột kèo chạm trổ, khiến tất cả mọi người đều sợ hãi đứng lặng.

Tuân Úc trong lòng càng thấp thỏm không yên, vội tâu:

— Các việc triều hội đã bàn rồi, xin mời bệ hạ bãi triều.

Lưu Hiệp vẫn cứ cười như điên dại, không biết từ khi nào hai giọt nước mắt đã lăn dài xuống má, may mà có rèm tua mũ miện che đi. Hoàng đế chỉ yếu ớt đưa tay:

— Đi đi... Mau đi đi... Tào công hãy dừng bước, trẫm còn có chuyện muốn nói.

Phần lớn các công khanh đại thần ở đây chỉ là có cho đủ, làm gì có gan chống lại Tào Tháo, thấy cuối cùng cuộc đấu khẩu trong triều hội cũng đã chấm dứt, vội vàng cáo lui, lủi thủi đi ra như một đàn thỏ nhát. Khổng Dung với Hy Lự đứng sững nhìn nhau hồi lâu, ai nấy nhếch mép cười nhạt, rồi cũng theo triều ban cáo lui. Tuân Úc biết thiên tử đang uất ức trong lòng, vừa rồi có một trận cười khác lạ, giờ lại giữ một mình Tào Tháo ở lại, thực sự không yên lòng với hai người quân thần bọn họ, cũng lẳng lặng đứng lại. Tào Tháo chợt thấy bầu không khí có vẻ kỳ lạ, quỳ xuống trước bệ rồng nói:

— Không biết bệ hạ giữ lão thần lại có điều chi dặn dò?

https://thuviensach.vn

Lưu Hiệp đờ đẫn nhìn Tào Tháo, lơ đãng nói:

— Tuân Lệnh quân lui ra.

Tuân Úc không ngăn được chau mày, nhưng quân vương đã có lệnh, thần tử không thể không tuân theo, quay sang nhìn Tào Tháo, rồi cũng chậm rãi lui ra.

Lưu Hiệp lại chỉ vào các quan hoàng môn đang hầu trên điện và vệ sĩ hổ bôn:

— Các ngươi cũng lui hết cả ra.

Những người ấy tuy là hầu cận của thiên tử nhưng đều là hương nhân được Tào Tháo lựa chọn, bất ngờ nghe thấy thiên tử sắp đặt như vậy, không biết là nên đi hay ở, tròn mắt nhìn Tào Tháo, thấy ông khẽ gật đầu, khi ấy mới vội vã lui xuống.

Trên đại điện vắng lặng chỉ còn lại hai vua tôi, người này nhìn người kia, rất lâu vẫn chưa nói một lời. Tào Tháo dần cảm thấy không khí trầm lặng đến nghẹt thở, ông cũng không nhìn thấy được thần sắc của thiên tử bởi đã bị bức rèm châu trên vương miện che đi, cuối cùng phải cất tiếng hỏi:

— Bệ hạ giữ lão thần lại có chuyện gì?

Lưu Hiệp vẫn không đáp lời, ngồi lặng đi hồi lâu, bỗng nhiên đưa tay lên tự bỏ mũ miện của hoàng đế trên đầu xuống. Đại thần cũng không được nhìn thẳng vào diện mục của thiên tử, Tào Tháo cũng không dám phá vỡ quy tắc ấy, vội cúi thấp đầu xuống thì nghe thấy hoàng đế nói:

— Tào công, ngươi ngẩng mặt lên nhìn trẫm đi.

Tào Tháo thấy câu nói của hoàng đế lạnh như băng, vội vàng thỉnh tội:

— Thần không dám ngẩng mặt nhìn hoàng thượng.

— Không dám?... - Lưu Hiệp dường như bật một tiếng cười. - Trẫm thứ tội cho ngươi, ngươi cứ việc ngẩng đầu lên nhìn trẫm đi...

Tào Tháo vốn không sợ trời không sợ đất, giờ đây lại hơi run run. Biết rõ rằng vị thiên tử này vốn chẳng có thực quyền gì, nhưng vẫn

https://thuviensach.vn

không nén được nỗi lo lắng trước mỗi lời nói hành động của ông ta - đó chính là sự uy hiếp của hoàng quyền, cũng là giới hạn cuối cùng của đạo đức thần tử.

Tào Tháo chậm rãi ngẩng đầu lên, khẽ đưa mắt nhìn vị hoàng đế trẻ tuổi, rồi lại vội cúi đầu xuống - nét mặt Lưu Hiệp trắng trẻo, thanh gầy, tướng mạo rất anh tuấn. Nhưng hoàn toàn không phù hợp với khuôn mặt ấy là ánh mắt cam chịu và đầy vẻ chán nản, hai tròng mắt to tròn dường như không có chút ánh sáng nào, hệt một cái giếng cũ đã cạn nước. Đặc biệt, điều khiến người ta không nỡ lòng nhìn thấy là vị hoàng đế mới hai mươi tư tuổi xuân ấy, bên mái đầu đã lốm đốm những sợi tóc bạc.

Lưu Hiệp không phẫn nộ, cũng chẳng ai oán. Ông từng oán hận đến tận xương cốt kẻ quyền thần trước mắt, phải giết bằng được mới hả dạ, cũng từng vì cái chết của Đổng quý nhân mà đau đớn tưởng muốn đứt ruột gan... Nhưng giờ đây, tất cả đều đã tê liệt rồi. Người trong thiên hạ đã không còn nhớ rằng có một vị hoàng đế là ông nữa, văn võ cả triều chỉ nghe theo mệnh lệnh của Tào Tháo. Từ lâu ông đã không còn hy vọng hay đau đớn gì nữa, cái còn lại chỉ là một hiện thực mơ hồ:

— Tào công đã bao lâu không đến gặp quả nhân rồi?

Câu hỏi ấy khiến Tào Tháo không thể trả lời, ông thực sự không nhớ được mình đã bao lâu không đến diện kiến thiên tử. Suốt ngày nam chinh bắc chiến, vất vả ngược xuôi, bên tai chỉ nghe những lời khen ngợi, ca tụng công lao, dường như chỉ khi ông muốn chiêu hàng nạp phản một cách đường hoàng, thiên tử mới thực sự tồn tại. Tào Tháo phủ phục ở đó lặng đi hồi lâu, vẫn không thể nhớ ra lần gặp mặt hoàng đế trước là cách đây mấy tháng, bèn thỉnh tội:

— Lão thần chinh chiến bên ngoài, đã lâu không triều kiến, thực sự là không nhớ rõ. Nhưng thân vất vả là vì giang sơn xã tắc của bệ hạ, đợi đến ngày thần diệt hết phản tặc, đại công cáo thành, sẽ lại...

https://thuviensach.vn

— Trẫm không muốn nghe những điều ấy. - Lưu Hiệp cắt ngang những câu văn vẻ áo mũ của Tào Tháo.

Tào Tháo nghe câu ấy, cho rằng Lưu Hiệp lại sắp than vãn, vội gạt đi:

— Lão thần nhất định phải nói.

— Vậy ngươi nói đi. - Lưu Hiệp chán ngán lắc lắc đầu.

— Thưa, những điều thần làm có thể có chỗ chưa được xác đáng, nhưng đều một lòng vì bệ hạ. Nếu có thể diệt hết được bọn phản tặc, thống nhất thiên hạ, xã tắc nhà Hán sẽ hết tối lại sáng. Trên có thể xứng với liệt tổ liệt tông, lịch đại tiên hoàng, dưới có thể úy lạo lê dân bách tính, lớp lớp chúng sinh. Ngày mai thần còn phải lĩnh binh lên phía bắc chinh thảo nghịch thần Viên Thượng, mong bệ hạ có thể...

Tào Tháo nói được nửa chừng chợt ngẩng đầu lên, bất giác ngây người ra - Lưu Hiệp căn bản không nghe ông nói, chỉ ngẩng đầu nhìn lên những xà cột chạm vẽ trên nóc cung điện, hoàn toàn không quan tâm. Tào Tháo thấy bộ dạng hoàng đế như vậy, trong lòng rất không vui. Nếu là người khác dám không coi mình ra gì như vậy, ông dù không phanh thây kẻ đó thì cũng mắng cho một trận nên thân để bõ hận, nhưng làm sao được, đây lại là hoàng thượng, phải giữ chút đạo thần tử, chỉ có thể dò hỏi:

— Phải chăng bệ hạ có gì không bằng lòng với lão thần?

Lưu Hiệp dường như không hề sợ hãi, vẫn ngẩng đầu như cũ, lạnh nhạt nói:

— Không có... Trẫm không oán ngươi, trẫm chẳng oán ai cả... Trẫm chỉ đang nghĩ, tòa cung điện này bức bối đến độ khiến người ta thấy ngạt thở, giống y như một chiếc lồng son nhốt chặt trẫm ở đây, không hề được biết một năm bốn mùa, hoa nở hoa tàn... Nhớ trong thiên *Tiêu Dao Du*, sách Trang Tử có câu: “Liệt tử cưỡi gió mà đi, một cách êm ái nhẹ nhàng, trọn mười lăm hôm mới về. Đó là trí phúc, chưa từng bận lòng việc gì vậy. Nhưng nếu thuận theo cải chánh của trời đất, nương theo cái biến của lục khí mà lại qua trong cõi vô cùng, thì đó đâu

https://thuviensach.vn

còn phải chờ gì nữa.” Trẫm thực muốn rời bỏ tất cả những điều phiền muộn này, đi đến một nơi không còn vướng bận gì nữa...

Tào Tháo đột nhiên thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng mình, cảm thấy câu nói thanh tĩnh ấy lại vô cùng ma mị, không biết phải đáp lại thế nào, lập cập nói:

— Bệ hạ nếu... nếu cảm thấy buồn tẻ, sao người không dẫn hoàng hậu, hoàng tử ra ngự viên dạo chơi.

Lại một sự tĩnh lặng khiến người ta phải lo lắng... Lưu Hiệp bỗng nhiên lảo đảo đứng lên, chỉ tay vào long án, nhìn chằm chằm Tào Tháo, cất lời nói:

— Tào ái khanh, nếu khanh thực sự bằng lòng toàn tâm toàn ý phò tá trẫm, vậy hãy để trẫm tự chủ trì quyết sách! Còn nếu không bằng lòng phò tá trẫm, xin khanh hãy nương tay thả cho trẫm đi đi... Ta cam tâm vĩnh viễn ở nơi núi rừng, đời đời làm dân, ngôi vị này khanh hãy lên ngồi!

Tào Tháo nghe thấy câu ấy như sấm nổ bên tai, kinh sợ toát mồ hôi, ngồi bệt xuống đất.

Lưu Hiệp cất tiếng cười nhẹ như gió xuân, tay vẫn chỉ lên án rồng, giọng bình thản trong veo như nước:

— Khanh cứ việc lên ngồi vào chỗ này, trẫm chỉ muốn... muốn tự do.

Trong khoảnh khắc, Tào Tháo bị vị hoàng đế trẻ tuổi đánh gục hoàn toàn! Nếu như hoàng đế oán hận, nhục mạ hay kêu gào thì với tính cách của mình, Tào Tháo sẽ dám đáp lại. Nhưng hoàng đế lại muốn hai tay dâng tặng ngôi vị cho ông, chuyện luân lý cương thường như vậy há chẳng phải một đòn đau mà kẻ phàm phu tục tử có thể chống đỡ nổi? Đừng nói là Tào Tháo chưa từng có ý nghĩ như vậy, mà dù có từng trộm nghĩ đến khi nằm trong chăn lúc đêm khuya canh vắng đi nữa, cũng không dám làm như vậy! Huống chi thiên hạ còn chưa bình định, Tào Tháo vẫn tự khoe rằng phụng mệnh thiên tử thảo phạt kẻ bất thần, nếu như chính ông lại là kẻ bất thần trước, còn biết dựa vào

https://thuviensach.vn

điều gì để chinh thảo kẻ khác đây? Còn mặt mũi nào đứng trong thế gian nữa? Há chẳng bị ngàn người chỉ trích, quy mình cùng một giuộc với Vương Mãng, bị người thiên hạ phỉ nhổ mà chết ư!

Tào Tháo bỗng thấy lạnh run người, lưng như có gai đâm, ngũ tạng thiêu đốt, chỉ có một phản ứng duy nhất xuất hiện trong đầu, đó là bỏ chạy. Chạy... một kẻ không sợ trời, chẳng sợ đất như Tào Tháo lúc này hệt như một tên lính bại trận, một tên trộm bị chủ nhà phát hiện. Ông không còn cả dũng khí để từ biệt hoàng thượng, hốt hoảng vừa lăn vừa bò, lồm cồm chạy ra khỏi điện Ngọc Đường, run rẩy xuống được nửa bậc thì trượt chân ngã lăn quay từ trên thềm ngọc cao bảy tám bậc xuống.

— Tào công ngã rồi... - Mười mấy tên võ sĩ trước điện vừa kêu vừa chạy lại đỡ.

— Không được đến gần! - Tào Tháo mũ mão rớt một nơi, giày dưới chân không biết cũng văng đâu mất, mé trán bị đập vào bệ ngọc sưng tấy lên, nhưng ông mau chóng bò dậy được, chống kiếm trong tay, lớn tiếng quát, - Không kẻ nào được lại gần ta! Kẻ nào dám đến gần... lão phu sẽ giết chết! Lão phu sẽ giết cả nhà kẻ đó, gà chó cũng không tha! - Tiếng quát như hết hơi của Tào Tháo nghe đã lạc giọng đi.

Các võ sĩ không hiểu nội tình thế nào, sợ hãi tản ra xung quanh. Tào Tháo trợn đôi mắt đầy vằn máu nhìn một lượt mọi người. Tuy bọn họ đều là đồng hương ở huyện Tiều, Bái Quốc được Hạ Hầu Đôn tuyển chọn, nhưng trong tay họ vẫn có vũ khí. Theo quy chế cũ của nhà Hán, bậc tam công nắm giữ binh quyền, khi triều kiến thiên tử phải có hổ bôn võ sĩ hộ tòng. Lúc này đây trong lòng Tào Tháo tràn ngập nỗi sợ hãi, mọi thứ trước mắt đều khiến ông cảm thấy bất an. Dù cho những người kia không muốn mưu hại mình, nhưng nếu vũ khí trong tay họ không giữ chặt được, chạm vào người mình thì đáng sợ biết bao! Thật đáng sợ! Kẻ nào cũng đáng sợ như vậy!

Chạy thôi! Tiếp tục chạy thôi! Hoàng cung Hứa Đô, sau này sẽ không bao giờ đến nữa... Nghĩ đến đó, Tào Tháo càng gào hét to hơn,

https://thuviensach.vn

cho tới khi tận mắt thấy đám võ sĩ hổ bôn không biết làm sao đã lui hết ra khỏi cửa điện, Tào Tháo mới giơ cao kiếm, bước thấp bước cao đi ra phía cửa cung. Cứ run rẩy chạy như vậy rất xa, mới thấy Hứa Chử đang đốc suất đám tùy tòng tâm phúc trong mạc phủ chạy đến.

Hứa Chử vốn đang chờ sẵn ngoài cửa nghi môn, nghe thấy tiếng la hét, vội chạy vào, vừa thấy Tào Tháo mặt mũi méo xệch như bị trúng tà thì sợ hãi giật mình:

— Chúa công sao lại ra nông nỗi này?

Tào Tháo được Hứa Chử đỡ trong tay, chỉ một mực lắc đầu, hổn hển thở gấp. Đám vệ sĩ cũng sợ hết hồn, kẻ xoa ngực, người đấm lưng, cất giữ bảo kiếm, chỉnh đốn y quan cho Tào Tháo. Hứa Chử thấy bộ dạng thất thần của Tào Tháo, sốt ruột hỏi:

— Phải chăng có kẻ muốn hành thích chúa công?

— Không có... không có... - Tào Tháo mở to đôi mắt sợ hãi lắp bắp nói.

— Trong cung nếu có sự biến, chúa công không tiện nhắc đến, sao không nói với Lệnh quân?

Câu nói ấy kéo Tào Tháo quay về với thực tại. Mắt ông chợt sáng lên, rồi lại sầm xuống. Chuyện khó nói như vậy, sao có thể thổ lộ với Tuân Úc được, nếu để truyền ra ngoài há chẳng gây sóng gió ầm ĩ hay sao? Tào Tháo nghiến răng, nắm chặt lấy tay Hứa Chử, gằn giọng nói:

— Chuyện hôm nay, không được nói với bất kỳ ai... Ngươi đi nói với Đinh Xung, Hy Lự, đem tất cả những thị vệ hoàng môn túc trực ngày hôm nay giết hết cho ta!

— Vì sao vậy?

— Không cần phải hỏi vì sao! Giết hết!

Hứa Chử cũng là kẻ tâm địa lương thiện, lại nói:

— Bọn họ đều là đồng hương Bái Quốc chúng ta, nếu không có tội mà giết đi, ngày sau chúa công còn mặt mũi nào gặp hương thân phụ lão nữa.

https://thuviensach.vn

— Vậy... vậy thì hãy đuổi bọn họ ra khỏi kinh sư, vĩnh viễn không cho phép quay về Hứa Đô!

— Dạ. - Tào Tháo đã không chịu nói rõ, Hứa Chử cũng không dám hỏi thêm, đỡ ông chậm chạp ra khỏi đoan môn.

Rất nhiều duyện thuộc có công việc, thấy Tào Tháo mãi không quay ra, đều đang chờ ngoài cửa cung. Tận đến khi ngồi yên trên xe ngựa rồi, Tào Tháo mới dần hết run, nhắm mắt nhăn mày, buồn bã thở dài mãi. Trần Kiều chạy nhanh đến bên cạnh Tào Tháo bẩm báo:

— Chúa công, mới có tin tức từ Đông Thành chuyển đến, Trần Nguyên Long bảy hôm trước đã phát bệnh mà chết. Quả như lời Hoa Đà đã đoán định, vừa vặn đúng ba năm ạ!

Với Tào Tháo, cái chết của Trần Đăng vốn là một việc tốt, nhưng lúc này đây ông vẫn chưa lấy lại được tinh thần, chỉ xua xua tay:

— Ta biết rồi.

Đúng lúc ấy, chợt có tiếng vó ngựa dồn dập, từ phía chính nam có ba người cưỡi ngựa chạy tới, chính là Tào Phi, Tào Chân và Tào Hưu. Ba huynh đệ hôm nay vô cũng phấn chấn, ai nấy mình mặc võ phục, đầu đội mũ bì biền, lưng đeo bội kiếm. Tào Chân chạy đến trước xe đầu tiên, nhảy khỏi lưng ngựa, quỳ xuống đất:

— Cầu xin phụ thân cho con cùng theo xuất chinh, để được ra sức vì triều đình!

Chưa nói hết câu thì Tào Phi cũng đã tới nơi:

— Lời Tử Đan nói cũng là điều hài nhi muốn nói, hài nhi đã qua tuổi vũ tượng, nên theo phụ thân để công lập nghiệp.

Tào Hưu cũng nói:

— Mẹ con diệt nhi nhờ ơn cưu mang của thúc phụ, giờ cũng nên, trên thì báo ơn thiên tử, dưới là đền ơn thúc phụ. Xin người cho diệt nhi theo giúp sức nơi sa trường!

Tào Tháo ngồi ủ rũ trên xe, nhìn ba đứa trẻ. Cũng giống như tất cả cha mẹ trong thiên hạ, Tào Tháo không hề coi nhẹ Tào Phi, nhưng mấy năm nay mọi người đều bàn tán to nhỏ chuyện của Tào Tháo, nên ông

https://thuviensach.vn

không muốn để các con mình tham gia vào việc triều đình quá sớm. Một là để tránh điều tiếng, hai là sợ bọn chúng ỷ thế chuyên quyền hống hách. Nhưng bây giờ mọi việc đã khác, lúc này đây ông chỉ muốn vũ trang cho tất cả gia tộc, để con cháu bảo vệ ở bên mình... Khác hẳn với mọi khi, Tào Tháo đưa tay nắm chặt lấy Tào Phi:

— Nếu các con đã muốn, hãy đến đội hổ báo kỵ ở trung quân báo danh. Cha không thể lấy việc công để giúp việc riêng, hậu đãi người này mà bạc đãi kẻ kia được! Nhưng các con phải ở trong doanh trung quân của ta, nhất định phải dẫn quân bảo vệ thật tốt sự an toàn cho phụ thân!

Tào Phi vừa hưng phấn lại vừa ngạc nhiên, khẩu khí của phụ thân hôm nay khác hẳn mọi ngày. Chưa kịp hỏi thêm, lại thấy Vương Tất chen qua đám đông chạy đến trước xe:

— Khải bẩm chúa công, Lưu Lão Thường bá mất rồi! - Lưu Lão Thường bá, tức là thị trung Lưu Mạc.

Tào Tháo nghe thấy lại than thở một hồi. Lưu Mạc tuy vì chuyện bảo vệ gia tộc Lương vương trong vụ án "chiếu thư trong đai ngọc" mà có va chạm với Tào Tháo, từng làm một phen ầm ĩ, cuối cùng Vương tử Phục vẫn cứ bị khai trừ khỏi tông tịch, phải đổi thành họ Lý mới tạm coi như kết thúc. Thế nhưng, lão nhân gia dẫu sao vẫn là người có ơn với Tào Tháo. Bỗng nhiên nhớ lại chuyện chiếu thư trong đai ngọc, tâm tư mới tạm lắng xuống của Tào Tháo lại chợt lo lắng trở lại. Tấm lụa đẫm máu ấy dường như lại hiện lên trước mắt ông: *Giết tên nghịch thần ngông cuồng này!* Nét sổ thẳng của chữ cuối cùng kéo xuống thật dài, tựa hồ như đang nhỏ máu.

Vương Tất trước khi theo Tào Tháo từng là thuộc hạ của Lưu Mạc, nam nhi sắt đá là thế mà giờ đây khóc lóc như một đứa trẻ. Thấy Tào Tháo vẻ mặt thẫn thờ, cho là ông cũng thương cảm về chuyện Lưu Mạc, Vương Tất liền quỳ gối lết lên mấy bước, bám bên xe nói:

— Lưu Lão Thường bá không có con cái, cầu xin chúa công ân chuẩn cho thuộc hạ ở lại Hứa Đô lo việc tang cho lão đại nhân, coi như

https://thuviensach.vn

để báo ơn tri ngộ của người chủ cũ.

Tào Tháo chậm chạp gật gật đầu:

— Lần xuất binh này, ngươi hãy ở lại, sau khi lo tang ma cho Lưu Mạc xong, ngươi hãy tập hợp gia đinh bộ hạ, chiêu mộ một số con em thân tộc, tổ chức thêm cho ta một đội quân mã.

— Tổ chức thêm một đội quân? - Vương Tất ngạc nhiên hỏi.

— Đúng! Lão phu muốn ngươi thống lĩnh đội quân này để luôn đảm bảo an toàn cho mạc phủ và gia quyến ta.

— Thuộc hạ rõ rồi.

Tào Tháo bóp bóp trán, dặn dò thêm:

— Ngươi nói với Nguyên Nhượng giúp ta, bảo ông ấy cẩn thận đề phòng xung quanh Hứa Đô, nhất thiết không được sơ suất.

— Dạ!

— Còn nữa... nói với Lư Hồng, Triệu Đạt, theo dõi nhất cử nhất động tất cả văn võ trong triều, có điều gì phải lập tức báo cho ta biết ngay. Đặng Triển vốn tinh thông kiếm thuật, hãy gọi vào trong quân để bảo vệ cho ta, không cần phải nói với Mao Giới đâu, lập tức gọi hắn đến luôn!

— Dạ! - Vương Tất không hiểu vì sao Tào Tháo đột nhiên cẩn thận như vậy, nhưng vẫn nhất nhất làm theo.

Tào Tháo khi ấy mới tạm an tâm, nghiêng người tựa vào thành xe. Mọi người đều nhận thấy sắc mặt Tào Tháo không tốt, cho rằng căn bệnh đau đầu lại tái phát. Trần Kiều nói chen vào:

— Tại hạ thấy chúa công khí sắc không khỏe, danh y Hoa Đà kia đã rời khỏi Quảng Lăng nhiều ngày, nghe nói đang đi du ngoạn ở vùng Bành Thành, sao không gọi ông ta đến chữa trị cho chúa công một thời gian.

— Lão phu không có bệnh gì! - Tào Tháo mệt mỏi tựa vào thành xe, - Dù cho có thì cũng là tâm bệnh, tuyệt không phải bệnh mà giang hồ thuật sĩ có thể chữa trị được...

Tào Phi liền nói:

https://thuviensach.vn

— Phụ thân chớ nên từ chối, Hoa Đà kia chuyên trị bệnh nan y thiên hạ đều biết tiếng. Phụ thân còn nhớ lão binh Lý Thành năm ngoái chết vì bạo bệnh không ạ? Năm xưa, Hoa Đà chữa bệnh cho ông ấy có nói, mười tám năm sau bệnh sẽ tái phát, tính đến năm ngoái chẳng phải là đúng mười tám năm đấy ư?

Trần Kiều cũng nói:

— Hoa Đà chẩn đoán cho Trần Đăng và Lý Thành đều chính xác, chúa công hãy cứ cho gọi ông ta vào trong quân để tiện sai bảo, dù cho chúa công có khỏe mạnh, thì để ông ta chữa bệnh trị thương cho chúng tướng cũng là việc tốt.

Tào Tháo cũng đã mệt, nói:

— Tùy các ngươi làm vậy... Đi!

Hứa Chử bám vào bên xe hô to:

— Chúa công khởi giá, về mạc phủ!

— Không, không, không! - Tào Tháo liên tục xua tay, - Không về mạc phủ, lập tức ra khỏi thành đến nơi đóng quân.

— Ngày mai xuất quân lên phía bắc, chúa công không về nghỉ trong phủ một đêm sao?

Trong ánh mắt Tào Tháo vẫn lộ ra một tia sợ hãi:

— Không cần đợi đến mai nữa, tối nay đi luôn! Càng nhanh càng tốt! - Không biết vì sao, Tào Tháo bỗng cảm thấy kinh thành Hứa Đô do chính tay ông gây dựng lại đáng sợ đến thế, tựa hồ bất cứ lúc nào cũng có người xông ra đòi mạng ông. Ông không muốn ở lại lâu hơn nữa, phải nhanh chóng quay lại với chinh chiến thôi, trên chiến trường dù hai bên giao tranh nhưng còn an toàn hơn nơi này nhiều.

Từ sau sự việc lần ấy, Tào Tháo đến chết cũng không bao giờ dám một mình yết kiến thiên tử nữa...

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 89

Bệnh cũ tái phát, Hoa Đà trị chứng đau đầu cho Tào Tháo

Kết duyên cùng sói

Tào Tháo tiến vào đóng ở Lê Dương, Viên Thượng sợ mất Nghiệp Thành, vội bỏ Bình Nguyên về cứu, vì vội vàng rút quân nên bị Viên Đàm nhân cơ hội truy kích, tổn thất không ít binh mã. Bộ tướng của Viên Thượng là Lã Khoáng, Lã Tường thất bại trên chiến trường, lại hận huynh đệ họ Viên vô dụng, trong cơn thất vọng đã dẫn theo mấy ngàn binh mã đầu hàng Tào Tháo. Tào Tháo bắt đầu ngồi không ngư ông đắc lợi.

Đến cuối tháng Mười năm Kiến An thứ chín, tất cả các bộ quân của Viên Thượng đã co cụm hết về Nghiệp Thành không dám đánh nữa, còn Viên Đàm lại trơ trẽn chạy đến Lê Dương bái kiến "đại ân nhân". Tào Tháo cũng đối đãi theo cách xứng đáng với hắn, đừng nói đến chuyện bày tiệc úy lạo, ngay đến cửa thành cũng không cho Viên Đàm bước vào, lại còn cho quân dàn trận phòng bị dưới thành, chỉ dẫn theo các mưu sĩ gặp mặt Viên Đàm trên địch lâu.

Viên Đàm dẫn binh mã đến trước thành lâu, ánh nắng ảm đạm khiến khung cảnh trở nên mờ mịt. Đội quân uy vũ khi xưa Viên Thiệu thống lĩnh đã hoàn toàn không còn bóng dáng đâu nữa, thay vào đó là một đội quân tạp nham giật gấu vá vai của Viên Đàm. Đội quân ấy căn bản không ra một thế trận nào cả, rải rác lưa thưa kéo dài gần hai dặm đường, một số tên đến áo giáp cũng không có, bị vây khốn mấy tháng,

https://thuviensach.vn

lương thảo không đủ, vàng võ gầy còm chẳng còn chút tinh thần nào. Từ trên thành lâu đưa mắt nhìn xuống, cảnh tượng đập vào mắt vô cùng điêu tàn, tướng lĩnh thất thểu, binh sĩ mệt mỏi, chiến mã yếu ớt, binh khí hoen rỉ... Duy nhất có một thứ gây sự chú ý, đó là cây đại kỳ "Xa kỵ Tướng quân" đang phấp phới bay trong gió thu se lạnh, tự cảm thấy một sự tốt đẹp giống y như chủ nhân của nó.

Người ngoài cuộc sáng suốt hơn người trong cuộc, Tào Tháo liếc nhìn đội ngũ ấy liền biết ngay Viên Đàm tất sẽ bại vong. Ông chống tay lên bức tường, tự mình hô to:

— Vị nào là Xa kỵ Tướng quân, hãy bước ra nói cho lão phu biết!

Không lâu sau thấy hai kỵ mã từ đám đông chạy lên, người đi trước là Viên Đàm, người phía sau là Quách Đồ. Tuy thế quân đã yếu, nhưng Xa kỵ Tướng quân Viên Đàm còn giữ thể diện lắm. Y đầu đội mũ đâu mâu tua đỏ, mình mặc giáp sắt, bên ngoài khoác chiến bào màu mận chín, vẫn lộ rõ vẻ phong độ phóng khoáng như ngày nào. Quách Đồ cũng vẫn dáng vẻ khắc bạc, thâm hiểm, trên khuôn mặt đầy nếp nhăn không chút biểu cảm, chỉ có hai bên mái đầu đã thêm nhiều sợi bạc. Viên Đàm thúc ngựa phi lên, khi đến gần trước Tào quân, Quách Đồ sợ Tào Tháo bất ngờ ám hại, vội gọi y đứng lại, cách thành hào một tầm tên bắn, nói chuyện với Tào Tháo.

— Mạt tướng Viên Đàm tham kiến Tào công! - Viên Đàm vội vàng chắp tay, vẻ mặt hân hoan.

Việc đã đến nước này mà vẫn không biết xấu hổ, Tào Tháo thầm cười nhạt. Hứa Du cũng ở trên thành lâu, vừa thấy kẻ oan gia năm xưa bức mình phải chạy theo địch giờ cũng thất thểu tới đây, trong lòng vô cùng đắc ý, lấy giọng quát bảo:

— Viên Đàm to gan! Ngươi đã quy thuận triều đình, còn không xuống quỳ lạy, còn đợi đến bao giờ?

Tào Tháo liếc sang Hứa Du nói:

— Tử Viễn cần chi phải hà khắc thế, lão phu chẳng qua làm quan Tư không, còn người ta là Xa kỵ Tướng quân đấy!

https://thuviensach.vn

Câu nói ấy khiến mọi người trên lầu che miệng mà cười, nhưng vừa cúi xuống nhìn, đã thấy Viên Đàm nhảy xuống khỏi ngựa, ngoan ngoãn quỳ xuống đất.

Trông thấy y lạy phục xuống đất, Tào Tháo vừa thấy nực cười lại vừa thấy đáng buồn. Cố nhiên ông với Viên gia là cừu thù, nhưng dẫu sao khi xưa với Viên Thiệu cũng là nghĩa bằng hữu. Nhớ xưa từng làm quan đồng triều, cùng chống lại lũ hoạn quan, Viên Bản Sơ khí phách mạnh mẽ, kiêu căng ngạo mạn, bấy giờ nhìn đứa con bất hiếu phải quỳ gối trước kẻ địch, làm mất thể diện vong phụ, gia tộc bốn đời tam công từ đây suy bại, trong lòng Tào Tháo há lại không buồn sao được?

Tào Tháo thực sự muốn cho loạn tiễn bắn chết đứa con phá gia bại sản ấy, nhưng ông không hề tỏ vẻ gì, nắm chặt nắm tay, an ủi nói:

— Hứa Tử Viễn chẳng qua nói đùa vậy thôi, Viên tướng quân cũng thật đa lễ, lão phu không dám nhận đâu, mau đứng dậy đi...

Viên Đàm chẳng những không dậy, lại còn quỳ lết lên mấy bước:

— Nếu không có Tào công đến cứu, mạt tướng đã chết không có đất chôn rồi! Quỳ lạy hành lễ là xuất phát tự chân tâm, ơn cứu mạng của Tào công mạt tướng xin ghi khắc trong lòng. Sinh ra mạt tướng là phụ mẫu, cứu sống mạt tướng là Tào công! - Nói xong bỏ mũ đâu mâu, dập đầu mãi.

Những kẻ ngu xuẩn trong thiên hạ đều cho rằng mình có thể dễ dàng lừa được người khác, mà không hề biết rằng càng bày tỏ một cách khoa trương lại càng thất bại. Tào Tháo biết rõ Viên Đàm chỉ là giả ý vờ vịt, nên cũng trêu đùa hắn:

— Tướng quân khách sáo quá, lão phu chẳng qua là gây thanh thế từ xa, chính là tướng quân dũng mãnh hơn người, cương nghị quyết đoán mới đánh bại được Viên Thượng! Lão phu với cha ngươi cùng là bề tôi dưới điện, là chỗ thâm giao, từng kề vai sát cánh chinh thảo Đổng Trác. Năm xưa khi ta vào làm chủ Duyện Châu đã được cha ngươi tương trợ, đến nay mỗi khi nhớ đến lại cảm ơn vô cùng. Nay tướng quân có nạn, lão phu sao có thể ngồi nhìn mà không cứu? - Kỳ

https://thuviensach.vn

thực câu này giả dối đến độ không thể giả dối hơn nữa, lẽ nào trận chiến Quan Độ giết hại tới tám vạn người chính là cách Tào Tháo cảm ơn Viên Thiệu?

Viên Đàm vẫn chổng mông nằm phục ở đó, bộ dạng như một con chó vẫy đuôi với chủ, thành tâm thề bồi:

— Mạt tướng quy thuận Tào công, nguyện gan óc lầy đất, đem cái chết để báo đền!

— Không phải quy thuận lão phu, mà là quy thuận triều đình. Từ nay về sau chúng ta cùng dốc sức vì thiên tử. - Câu này Tào Tháo không biết là đã nói bao nhiêu lần, trước đây mỗi lần nói ra đều vô cùng cao hứng, nhưng nay sao thấy nhạt nhẽo như nhai sáp vậy.

Viên Đàm vẫn chưa chịu đứng lên, ngước mắt thăm dò nói:

— Mạt tướng đã là người của triều đình, vậy không dám tiếm vượt danh hiệu, xin Tào công ban cho quan tước.

Tào Tháo thấy y chủ động đòi quan tước thì bất giác chau mày. Chức Xa kỵ Tướng quân của Viên Đàm chỉ là tự xưng, chức Thứ sử Thanh Châu cũng là tạm lĩnh chứ chưa có danh phận chính thức. Nếu như mượn mệnh lệnh triều đình ban một chức quan cho y, ngày sau nếu ta dẫn quân đi tiễu trừ khác nào tự vả vào mặt mình? Trong khi ấy y là kẻ chân không chẳng sợ đi giày, bát vỡ nào ngại va chạm, muốn lật mặt là lật mặt ngay, không thể ban quan tước cho được. Tào Tháo đang suy nghĩ nên đáp lời thế nào thì Quách Gia đứng vịn bên tường thành nãy giờ đã kêu lên trước:

— Viên tướng quân, nhận mệnh quan tước đâu phải chuyện dễ dàng, Tào công của chúng ta còn phải viết biểu thỉnh tấu triều đình. Tước hầu mà em trai ngươi cướp của ngươi, nếu được triều đình ân chuẩn, có thể đem cả chức tước của phụ thân ngươi chuyển sang ban hết cho ngươi. Tào công chúng ta ngày sau còn phải nhờ ngươi giúp một tay để cùng thảo phạt Viên Thượng. Nay ngươi hãy tạm lĩnh Thứ sử Thanh Châu, đợi sau khi triều đình chuẩn tấu sẽ chính thức ban quan tước cho ngươi!

https://thuviensach.vn

Viên Đàm bán tín bán nghi, nói rằng đem tất cả quan tước của phụ thân chuyển sang cho mình, dường như không có khả năng lắm. Nhưng Tào Tháo đã muốn mượn sức của mình để đánh Viên Thượng, cũng không biết chừng sẽ hào phóng. Viên Đàm suy nghĩ một lát rồi vui vẻ nói:

— Đa tạ Tào công đã ban thưởng hậu. - Rồi mới chậm rãi đứng dậy.

Tào Tháo nhìn bộ dạng lôi thôi của y đã chán ngấy đến tận cổ, nhưng vẫn mỉm cười làm cho xong việc:

— Viên tướng quân, nghe nói ngươi có một đứa con gái?

Viên Đàm cũng liệu rằng Tào Tháo có thể sẽ đòi con tin, vội vàng đáp:

— Đa tạ Tào công đã quan tâm, tiểu nữ còn nhỏ, mới được bốn năm tuổi.

— Ờ. - Tào Tháo gật gật đầu, - Vừa hay lão phu cũng có một con trai, tên gọi Tào Chỉnh tuổi mới lên hai, nếu tướng quân không chê, có thể gả ái nữ cho con trai ta không?

Chuyện hôn nhân trẻ nhỏ hoang đường như vậy kỳ thực là ước định con tin mà thôi, nhưng có những chuyện không thể nói rõ, cũng coi như là nể mặt Viên Đàm. Viên Đàm làm sao dám cự tuyệt, vội vàng quỳ xuống lần nữa:

— Tiện nữ của tại hạ mà được sánh với hổ tử của Tào công, thực vô cùng vinh hạnh!

— Ha ha ha!... Chúng ta đã là thân gia, há có thể dùng đại lễ như vậy?

— Tào công nói rất phải. - Viên Đàm cũng cười tươi, - Tiểu nữ cũng đang ở trong quân, tại hạ sẽ sai người đưa vào thành bây giờ, không biết Tào công có cần đủ ba người môi, sáu người làm chứng không?

— Ta thấy một mình Tân Tá Trị là được rồi. Lão phu sẽ giữ ông ta lại trong trướng, mọi việc giữa ta và tướng quân đều thông qua ông ta,

https://thuviensach.vn

ngày sau nếu có sai sót lão phu cũng sẽ hỏi tội người này! Đợi phá xong Viên Thượng rồi, ta sẽ cho ông ta trở về dưới trướng tướng quân.

Kỳ thực Tân Tỵ đã được biểu tấu làm Nghị lang, căn bản không thể quay về được, Tào Tháo nói như vậy chỉ là để đánh lừa Viên Đàm mà thôi.

— Cũng được... - Viên Đàm không hiểu sự tình, vẫn thầm oán trách Tào Tháo giữ lại một mưu sĩ giỏi của mình.

— Tướng quân trận đầu thắng lợi, còn phải vỗ về quận huyện, lão phu cũng không giữ tướng quân ở đây lâu. Mong tướng quân mau về Bình Nguyên chỉnh đốn quân mã, ngày sau cùng đánh Viên Thượng. - Tào Tháo chỉ mong y biến về Bình Nguyên cho nhanh mà chỉnh đốn quân mã, tiếp tục tàn sát lẫn nhau với Viên Thượng.

Thực ra Viên Đàm cũng không muốn ở lại, chỉ mong nhanh chóng quay về chiêu tập binh mã, tích lũy lương thảo, sau này trước là diệt Viên Thượng, sau là đánh lại Tào Tháo, khôi phục đất đai của Hà Bắc, hai bên cùng muốn thế nhưng chẳng ai nói ra cả.

— Nếu đã như vậy, mạt tướng xin được cáo từ.

— Thân gia lên đường bảo trọng, ngày sau diệt Viên Thượng rồi, ta sẽ giúp tướng quân đoạt lại quan tước của phụ thân. Nếu tướng quân muốn lĩnh châu mục bốn châu thì không thể được, nhưng chỉ cần tướng quân chịu ra sức vì triều đình, bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh này có thể giữ lấy một, lão phu cho tướng quân cắt đất mà trị! - Tào Tháo nói những câu dối trá ấy mà không hề chớp mắt.

Viên Đàm nhảy lên lưng ngựa, vờ vịt nói:

— Tại hạ ra sức vì triều đình, tận lực vì Tào công, an định thiên hạ không cầu vinh hoa cho riêng mình.

Nếu chẳng phải cầu vinh hoa cho riêng mình, vậy sao đến nỗi tranh giành với đệ đệ một mất một còn như thế? Tào Tháo không buồn lật tẩy hắn, bảo:

— Tướng quân thấu hiểu đại nghĩa, thực là phúc cho nước nhà, may cho trăm họ, vinh dự cho lệnh tôn... - Câu nói ấy thực ra có ý chế

https://thuviensach.vn

giễu.

— Mạt tướng nhất định không phụ kỳ vọng của minh công, sau này sẽ xin báo đáp! - Viên Đàm cũng đáp lại một câu đầy ý tứ rồi quay ngựa định đi. Nhưng vừa giơ roi lên thì nhớ ra một việc, vội quay đầu lại, - Vẫn còn một việc này xin với Tào công. Bộ quân của mạt tướng lương thảo đang ngặt, có thể... có thể...

Lương thực cũng không còn, vậy mà vẫn ham hố đánh đấm. Tào Tháo thầm cười nhạo trong lòng, nhưng nét mặt lại ra vẻ như khó xử, chặc lưỡi mãi rồi nói với người bên cạnh:

— Ôi chao! Viên tướng quân thiếu lương, chúng ta lương thực có dồi dào không?

Đều là những kẻ tài trí, thấy Tào Tháo đã biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi thì hiểu ngay nên đáp ra sao. Biện Bỉnh chau mày nói:

— Khải bẩm chúa công, quân ta cũng không có dư lương thực đâu ạ! Đại quân mới đến Lê Dương, trong khi xe lương vẫn chưa đến. Liệt vị có cười cũng đành chịu, chứ mạt tướng hiện giờ còn đang bụng đói cồn cào đây! - Biện Bỉnh phụ trách việc khí giới vận tải, y đang đứng ở đây há lại có thể không có quân lương?

— Ôi chao... Viên tướng quân thực là may mắn, có thể tìm chúng ta để xin lương. Nhưng chúng ta biết tìm ai mượn quân lương đây. - Quách Gia cũng hùa theo.

Đổng Chiêu thấy bọn họ đều làm mặt lạnh, liền bước ra đóng vai tốt bụng:

— Nói thì nói vậy, nhưng một khi Viên tướng quân đã có lời, nếu một hạt gạo cũng không cho há chẳng phải làm xấu mặt triều đình ư? Hơn nữa, nếu Viên tướng quân không có lương, sao có thể về Bình Nguyên lo việc quân đây?

Tào Tháo đưa tay vuốt râu ra bộ trầm ngâm, tựa hồ phải hạ quyết tâm rất lớn, rồi mới đập tay lên tường đáp lời:

— Viên tướng quân xin chớ cười chê, trong quân của lão phu hiện vẫn thiếu lương. Nhưng tướng quân đã có lời, ta đâu thể khoanh tay

https://thuviensach.vn

ngồi nhìn. Hãy lấy trong số lương thảo ngày hôm nay ra một trăm hộc lúa để tặng cho Viên tướng quân, ngoài ra còn có một số tấm mạch và cám cũng xin được cho tướng quân hết, hãy tạm giải quyết việc gấp trước mắt vậy. - Chút lương thực ấy đối với quân Tào chẳng qua chỉ là chín trâu nhổ một sợi lông mà thôi.

— Vậy xin vô cùng tạ ơn... - Viên Đàm cảm ơn mấy bận rồi mới ruổi ngựa đi.

Tào Tháo nhìn đám bụi đất cuộn lên dưới móng ngựa của Viên Đàm, bất giác cười nhạt: "Viên Bản Sơ, đấy là con trai ngoan của ông đó! Cả đời ông thích giữ thể diện, để lại đứa con bất hiếu như vậy trên đời há chẳng phải là một sự sỉ nhục ư? Lão đệ phải cướp đất Hà Bắc của ông, đó chẳng phải vì bản thân ta, mà coi như ta với danh nghĩa bằng hữu cũ giúp ông dọn dẹp nhà cửa vậy..." Tào Tháo vẫn còn đang tưởng tượng, lại thấy Quách Đồ vẫn đứng lặng dưới thành, đang ngẩng đầu giận dữ nhìn mình, đôi mắt hệt mắt chim ưng sắc lẹm như dao.

Tào Tháo không thể chịu nổi, vội quay mặt đi nơi khác:

— Lão phu rất ghét tên Quách Đồ kia. Những câu nói dối lúc cho mượn lương vừa rồi, chỉ e là dối được Viên Đàm chứ khó mà lừa được người này.

Quách Gia đưa mắt liếc nhìn người họ hàng xa của mình, cười nói:

— Quách Công Tắc không biết hòa đồng với mọi người. Năm xưa khi tại hạ quy phụ chúa công, từng có ý khuyên ông ta cùng đi, ông ta quyết tâm đi theo Viên Bản Sơ. Hiện giờ họa đến trước mắt, vẫn còn chưa tỉnh ngộ. Viên Đàm làm loạn có một nửa nguyên nhân là do ông ta gây ra. Cũng là người thông minh, nhưng ông ta hành sự cực đoan, tám phần mười là điên rồi!

Lâu Khuê cười ha hả mỉa mai:

— Cũng khéo thật, ngày trước trong cuốn *Lễ Ký* chương cú gia truyền nhà Kiều công có dẫn một câu trong *Đại Đới Lễ*, xem ra rất hợp để nói về Quách Đồ với Viên Đàm: "Phú cung hữu bản năng đồ, tu nghiệp cư cửu nhi đàm."[312] Chỉ có điều hai bọn họ thì Đồ chẳng ra

https://thuviensach.vn

“đồ”, Đàm chẳng thể “đàm”, ngược lại chỉ như một tên điên phò tá cho một tên ngốc mà thôi. Quách Đồ không thể giàu có, cung kiệm mà giữ vốn gốc, Viên Đàm cũng chớ hòng lo nghiệp lâu dài!

Mọi người nghe thấy chẳng ai là không mỉm cười.

Tuân Du lại lắc đầu than thở:

— Ta với Quách Công Tắc cũng có mối giao tình cũ. Năm xưa danh sĩ Nam Dương là Âm Tu làm Thái thú Dĩnh Xuyên, lấy Chung Do làm công tào, Tuân Úc làm chủ bạ, Quách Đồ làm kế lại, tiến cử ta làm hiếu liêm. Khi ấy mọi người cùng ngồi với nhau đàm thiên thuyết địa như huynh đệ một nhà. Bây giờ ông ta lại ở cách chúng ta xa như vậy, thật không thể ngờ được... - Mắt thấy Quách Đồ phẫn uất rồi quay lưng bỏ đi, Tuân Du càng trầm ngâm mãi không thôi.

— Lão phu với Viên Thiệu nào phải không là chỗ thâm giao? - Tào Tháo vuốt râu cười nhăn nhó, - Việc rơi vào đầu biết làm sao được? Trong thiên hạ tình người vốn bạc, ngay cả... - Ngay cả thiên tử cũng chưa chắc có thể đối đãi chân thành hết mực được, suy nghĩ ấy dù thôi thúc đến đâu, Tào Tháo cũng không thể nói ra trước mặt mọi người được.

Thực ra muôn vàn khó khăn, khó khăn nhất chính là Tân Tỵ. Ông ta đã ngầm gửi thư cho huynh trưởng Tân Bình. Nhưng Tân Bình chẳng những không nghĩ đến việc quy hàng, còn gửi thư lại mắng nhiếc Tân Tỵ là phản quốc theo giặc, làm nhục gia môn. Hôm nay Viên, Tào gặp mặt, Tân Bình không hề lộ mặt, chính là không bằng lòng nhận đệ đệ của mình nữa. Tân Tỵ lòng đau như cắt, đứng lặng nhìn theo đám quân Viên đang quay về.

— Tá Trị! Việc giao cho ngươi đã làm xong cả chưa?

Tân Tỵ nghe thấy hỏi, giật mình sực tỉnh:

— Khải bẩm chúa công, tại hạ đã liên lạc với tướng giữ Nghiệp Thành là Tô Do. Người này rất được Viên Thượng trọng dụng, khi quân ta công thành sẽ cử binh nội ứng.

https://thuviensach.vn

— Tốt lắm. - Tào Tháo vỗ vai Tân Tỵ, - Việc hứa phong quan lão phu không so đo, cứ hết sức lôi kéo mọi người. “Con rết trăm chân, chết vẫn còn động”, muốn quét sạch toàn cõi Hà Bắc còn cần phải hao tổn tâm cơ.

— Dạ. - Với Tân Tỵ mà nói, giờ đây quét sạch Hà Bắc tất nhiên là cần gấp, nhưng quan trọng hơn là cứu được gia quyến thoát khỏi bể khổ. Thẩm Phối cũng cố chấp không kém gì Quách Đồ, gia quyến của ông ta ở Nghiệp Thành có khác nào đang ở trong miệng cọp.

Khi ấy chợt thấy Hứa Chử hét to một tiếng dữ tợn:

— Đứng lại! Các ngươi là thân phận thế nào mà dám xông lên địch lâu, còn có quy củ gì nữa không! - Hứa Chử tay cầm trường mâu đứng giữ cửa lâu, không cho bất kỳ ai tùy tiện lên gác.

— Trọng Khang! - Tào Tháo kêu Hứa Chử, - Làm sao huyên náo thế?

— Hàng tướng Lã Khoáng, Lã Tường đòi gặp chúa công.

— Bây giờ cùng là tướng của triều đình, ngươi cần chi phải so đo thân phận của họ? Hãy để họ lên đây đi... - Hai tiếng “triều đình” không biết đã thành câu cửa miệng của Tào Tháo từ khi nào, nhưng từ sau khi xảy ra chuyện trên kim điện, mỗi khi nhắc đến hai từ này Tào Tháo lại thấy vô cùng chua chát.

Hứa Chử tránh đường, Lã Khoáng, Lã Tường cũng tự biết hàng tướng của mình nên đã bỏ bội kiếm ra từ nãy, vừa vào đến cửa đã quỳ sụp xuống lạy:

— Chúng tại hạ xin thỉnh tội trước chúa công!

— Các ngươi có tội gì? - Tào Tháo thấy bọn họ mỗi người tay cầm một chiếc túi gấm, lại hỏi, - Cái gì vậy?

Lã Khoáng run rẩy đáp:

— Vừa rồi Viên Đàm sai bộ tòng đưa con gái vào thành, có một kẻ dáng vẻ bộc đồng tìm đến huynh đệ tại hạ, để lại hai cái ấn này và nói Viên Đàm hy vọng chúng tại hạ tiếp tục là bề tôi của họ Viên, không phò tá Viên Thượng thì có thể phò tá ông ta.

https://thuviensach.vn

— Ồ? - Tào Tháo mở túi gấm ra xem, hóa ra là hai chiếc ấn tướng quân bằng vàng, mỗi bề rộng khoảng bốn tấc, cầm không phải nhẹ, bèn không xem kỹ trả lại vào tay Lã Khoáng. - Đã là vật Viên Đàm tặng cho, các ngươi cứ nhận lấy.

— Không dám, không dám! - Lã Khoáng sợ hãi đánh rơi cả ấn vàng, vội dập đầu, - Chúng tại hạ đã quy thuận minh công, há lại chịu bán mình cho họ Viên. Nay Hà Bắc dân chúng đều đã quá khổ, binh lính bị giết hại, chúng tại hạ đã coi Viên Đàm như cừu địch. Nếu minh công không tin thành ý của chúng tại hạ, chúng tại hạ nguyện sẽ...

Tào Tháo cúi xuống nhặt chiếc ấn vàng lên, nhất định ấn vào lòng họ:

— Lão phu đã khi nào nghi ngờ các ngươi đâu? Viên Đàm kia không chịu sửa sang ân đức, hy vọng hão huyền, chỉ dựa vào hai chiếc ấn vàng mà muốn lôi kéo hai viên đại tướng, thiên hạ há có chuyện dễ dàng như thế? Các ngươi đã chịu đến đây bẩm báo thì lão phu vẫn đem nó ban cho các ngươi, ngoài ra còn ban thêm cho mỗi người một ấn ngọc nữa.

— Ấn ngọc? - Huynh đệ họ Lã quay sang nhìn nhau.

— Lão phu ghi công quy hàng của các ngươi, sẽ biểu tấu cho hai ngươi làm liệt hầu.

— Hả! - Huynh đệ họ Lã sững sờ hồi lâu, rồi đồng thanh nói, - Huynh đệ tại hạ dù gan óc lầy đất, thề chết đi theo chúa công!

Lã Khoáng, Lã Tường tuy không thể coi là danh tướng gì, nhưng Tào Tháo có ý muốn đem ngàn vàng ra mua lấy mẩu xương, chỉ cần hậu đãi hai người này rồi, sẽ chẳng lo những người Hà Bắc khác không về theo mình.

— Ha ha ha!... - Tào Tháo ngửa mặt cười lớn, nhìn theo bóng hai người xuống lầu, quay lại nói với mọi người, - Ta đã sớm liệu rằng Viên Đàm chỉ là trá hàng. Hắn định rằng để ta đánh Viên Thượng, sau đó nhân cơ hội chiêu binh mãi mã, cướp đất chiếm địa bàn. Đợi ta phá Viên Thượng xong thì hắn cũng chuẩn bị được kha khá. Lại nhân lúc

https://thuviensach.vn

quân ta mệt mỏi thì ra tay với lão phu. Nhưng hắn quên mất một điều rằng, một khi phá được Viên Thượng, quân ta sĩ khí mạnh mẽ, làm sao có thể mệt mỏi mà để hắn lợi dụng thời cơ? Đó thật là kế vô dụng!

Hứa Du lần này ôm bụng phục thù mà tới, đã không thể chờ đợi được nữa, xoa xoa nắm đấm nói:

— A Man huynh, chúng ta ra tay thôi! Trước tiên giết tên cẩu tặc Viên Thượng, sau đó khử luôn Viên Đàm!

— Không cần phải vội! - Tào Tháo dằn lòng, - Viên Đàm muốn ngư ông đắc lợi, nhưng lão phu có phải chẳng muốn thế đâu, để rồi xem cuối cùng ai sẽ đắc lợi! Huynh đệ tranh nhau quá lắm cũng là chuyện trong nhà, nhưng Viêm Đàm lại quỳ gối với ta có khác nào kẻ phản quốc theo giặc, cừu hận giữa anh em chúng sẽ càng lớn hơn, Viên Thượng há có thể dung cho kẻ phản đồ ngạo mạn ấy? Anh em chúng thà đem cho giặc ngoài chứ không cho tôi tớ trong nhà, hãy đợi xem, ta liệu rằng bọn chúng tất sẽ lại động can qua, chúng ta chỉ cần tọa sơn quan hổ đấu, lựa thời cơ mà hành động... Truyền lệnh các doanh, sáng sớm ngày mai toàn quân lui về phía nam.

— Chúa công định thu binh sao? - Mọi người quay sang nhìn nhau.

— Đã đến rồi thì phải ở lại chứ, sao có thể thu binh được. - Tào Tháo mỉm cười, - Sông Kỳ[313] đi qua Lê Dương chảy về phía nam, chúng ta sẽ dẫn nước sông đổ vào Bạch Câu[314], sau này lương thảo của quân ta có thể tiến thẳng đến Nghiệp Thành. Người thợ muốn việc được hay thì trước hết đồ dùng phải tốt. Cứ chuẩn bị thật tốt rồi ngồi đợi thời cơ đến!

— Minh công cao kiến, không ai sánh bằng!

Tào Tháo đã gạt hết những chuyện không vui trong triều đình sang một bên, trận chiến tuy chưa diễn ra nhưng mọi chuyện đã tính toán xong xuôi. Tào Tháo nhìn ra núi non phía xa xa, thở một hơi dài sảng khoái - bỗng loáng thoáng như có tiếng ca vẳng đến bên tai:

— Các ngươi nghe, bài hát gì vậy?

https://thuviensach.vn

Đang khi mọi người còn nói chuyện thì tiếng hát đã ngày càng rõ, dường như là một bài quân ca hào sảng, mọi người ngó đầu tìm kiếm, chỉ thấy tướng sĩ dưới thành ai lo việc nấy, kẻ cắt cỏ, người cho ngựa ăn, kẻ lại vận lương, nhưng bất luận đang làm gì chúng đều say sưa ngâm nga. Một người hát, trăm người hòa theo, âm thanh ngày càng đều, cuối cùng gộp lại thành một bài hát vang động đất trời:

Ngàn kỵ theo gió cuốn;
Muôn kỵ thực rồng bay.
Trống chiêng trên dưới động;
Giáo mác dọc ngang đầy.
Tiết mao tựa mây trắng;
Cờ đỏ sắc son ngời.
Đức thải vương nhờ đến;
Thành công biết chắc rồi.
Vượt qua rừng Vạn Tuế;
Lê Dương thẳng tới nơi.

— Hay! Hay! - Tào Tháo vô cùng hưng phấn, quay lại nhìn mọi người. - Bài thơ này khiến quân ta sĩ khí lên cao, là ai viết vậy?

Mọi người lũ lượt lắc đầu, ký thất Lưu Trinh từ phía sau chen lên nói:

— Khải bẩm chúa công, đó là thơ của đại công tử viết đấy ạ.

Tào Phi từ sau hôm được Ngô Chất chỉ dẫn, lâu nay vẫn mong ngóng có cơ hội được thi triển tài năng, dọc đường đi đã viết liền mấy bài thơ quân lữ, bố trí Tào Chân, Tào Hưu, Vương Trung, Chu Thước đi tuyên truyền khắp nơi, sau mấy hôm thì ngay cả quân hỏa đầu nấu bếp cũng biết.

Tào Tháo nghe nói là thơ của con trai viết, trong bụng vui như mở cờ nhưng vẫn ra bộ chê bai:

https://thuviensach.vn

— Câu cú vẫn còn hơi thô lậu, nhưng đem dạy cho binh lính cũng hợp. - Nói xong quay mặt nhìn ra phía ngoài thành, không để cho những kẻ bên cạnh nhận ra nụ cười của mình.

Lưu Trinh cũng là bạn thân của Tào Phi, vội nhân cơ hội nói giúp:

— Mấy hôm nay công tử đã rất dụng tâm, chẳng những làm thơ mà bây giờ còn đang vỗ về dân chúng ở trong thành đấy ạ!

Là con trai Tào Tháo, nào ai dám không khen ngợi? Lưu Trinh vừa khai mào ra, người khác lập tức đua nhau tán thưởng, ai cũng ca tụng phụ tử Tào Tháo là anh hùng nhất mạch tương thừa[315].

Đổng Chiêu cúi đầu, ghé đến bên Tào Tháo khen ngợi:

— Nếu đem so hiền ngu, rõ ràng nhi tử của Viên Bản Sơ đều là những kẻ tầm thường bất tài, còn nhi tử của Tào công chính là anh kiệt hơn người.

— Quá khen rồi, chẳng qua chỉ là một bài thơ thôi mà. - Tào Tháo đưa mắt nhìn ra xa, tủm tỉm cười.

— Có con giỏi kế thừa tổ nghiệp, là việc đắc ý nhất đời người ta. - Đổng Chiêu vừa nói vừa chú ý đến biểu lộ của Tào Tháo, - Chuyện cha con cùng là danh thần của bản triều ta, kể cũng không ít. Trước kia có Lý Cáp, Lý Cố hai đời hiền lương. Châu Cảnh, Châu Trung cha con cùng làm lên đến tam công. Nhà họ Dương đã bốn đời tể phụ càng không phải nói. Tại hạ thấy con trai Tào công cũng rất có hy vọng! Thử nghĩ tới đây đại công cáo thành, ngài trả lại chính sự cho thiên tử lui về chốn lâm tuyền, lại nhìn xem công tử phò tá triều cương, đại triển hùng tài, há chẳng phải một chuyện thú vị hay sao?

Tào Tháo mới đầu còn rất thích thú, nhưng nghe đến câu "đại công cáo thành... trả lại chính sự cho thiên tử" thì nụ cười chợt tắt. Thiên tử còn trẻ, ta thì đã quá nửa đời người, huống hồ thiên tử lại oán hận ta như vậy, nếu ta trả lại quyền bính, quay về chốn lâm tuyền, thiên tử há lại dung cho con cháu ta được đứng ở triều đường? Chỉ e lúc ấy, ngay cả tính mạng của già trẻ cả nhà ta cũng sẽ... Vừa nghĩ đến mối họa

https://thuviensach.vn

sau này, Tào Tháo lại thấy trong đầu dường thấy đau nhói, nụ cười tắt hẳn.

Những thay đổi rất nhỏ trên gương mặt Tào Tháo đã bị Đổng Chiêu nhìn thấy rõ ràng.

Thần y Hoa Đà

Lần gặp gỡ ở Lê Dương khiến Tào Tháo hiểu rõ bộ mặt của Viên Đàm, tuy đã kết thân gia với y, nhưng ông vẫn án binh bất động, ngồi nhìn huynh đệ họ Viên tàn sát lẫn nhau. Mặt khác, Tào Tháo lại cho đóng cọc đắp đập ở cửa sông Kỳ, dẫn nước đổ vào sông Bạch Câu đã cạn khô, đảm bảo đường tải lương chạy thẳng tới Nghiệp Thành, tất cả đã sẵn sàng, chỉ đợi huynh đệ họ Viên giao tranh ác liệt một lần nữa.

Trong đời loạn luôn không thiếu những kẻ ngu xuẩn. Khi Viên Thiệu còn tại thế, độc bá Hà Bắc, danh vang thiên hạ, vậy mà hai đứa con đến nửa phân minh trí của ông ta cũng không học được, lại còn coi lời dặn dò huynh đệ hòa thuận của phụ thân trước lúc lâm chung như gió thoảng ngoài tai. Viên Đàm thân là con trưởng, vì đấu đá với huynh đệ trong nhà đã không ngần ngại chạy theo kẻ địch bên ngoài, gửi trứng cho ác. Còn con thứ Viên Thượng biết rõ kẻ địch ở bên nhưng vẫn còn muốn cố liều tiêu diệt huynh trưởng.

Đến tháng Hai năm Kiến An thứ chín (năm 204 sau Công Nguyên), Viên Thượng thấy quân Tào ở Lê Dương không hề có động tĩnh gì, còn Viên Đàm ở Bình Nguyên đang ra sức chiêu mộ binh mã, khí thế có vẻ chấn hưng trở lại, bèn để quân sư Thẩm Phối, đại tướng Tô Do trấn thủ Nghiệp Thành, đích thân dẫn đại quân lần nữa đến Bình Nguyên liều mạng với huynh trưởng. Tào Tháo thấy cơ hội đã đến, lập tức dẫn quân tiến đến Nghiệp Thành. Tướng giữ thành Tô Do đã ngầm thông đồng với Tân Tỵ, cử binh làm nội ứng. Không ngờ sự việc bại lộ, bị quân của Thẩm Phối đánh bại, chạy đến sông Hoàn hội hợp với quân

https://thuviensach.vn

Tào Tháo. Nhưng do việc rối loạn này mà Thẩm Phối đã để lỡ mất thời cơ chặn đánh, Nghiệp Thành trọng trấn của Hà Bắc cuối cùng chưa đánh đã bị vây khốn rồi.

Quân Tào đắp núi đất, dựng thang mây, đào địa đạo, tìm đủ mọi cách công thành. Viên Thượng với Viên Đàm đánh nhau đang hăng, không có cách nào về cứu được, sai con của Thư Thụ là Thư Hộc đóng giữ Hàm Đan, Vũ An huyện trưởng Doãn Khải đóng quân ở Mao Thành, canh giữ con đường chính từ Nghiệp Thành đi đến U Châu, Tịnh Châu, đợi sẵn hai lộ cứu binh và lương thảo. Tào Tháo há lại để cho y được dễ dàng? Lập tức chia quân làm đôi, sai Tào Hồng tiếp tục vây khốn, còn mình dẫn bộ quân công phá Mao Thành trước, sau đó vây hãm Hàm Đan, từ đó cắt đứt hai lộ cứu viện ở Tây Bắc. Nhân tâm ở Ký Châu đều bị lung lay. Hàn Phạm Huyện lệnh Dịch Dương, Lương Kỳ Huyện trưởng Thiệp huyện dẫn cả thành ra hàng, được Tào Tháo gia phong làm Quan Nội hầu. Chưa đầy ba tháng, đồn doanh các nơi không nơi nào nghe tiếng mà không quy hàng, Nghiệp Thành hoàn toàn bị cô lập...

Nhưng Nghiệp Thành vốn là căn cứ địa của Viên Thiệu, không có nơi bình thường nào có thể so được. Lại thêm quân sư Thẩm Phối là một khúc xương rất khó nhằn, muốn hạ thành trì không phải ngày một ngày hai là có thể làm được. May có Tân Tỵ, Đổng Chiêu, Hứa Du từng giúp sức cho Hà Bắc, nên bọn họ đều thay phiên nhau ra trước trận khuyên hàng, ngày nào cũng có những quan viên, binh lính nhảy xuống thành đầu hàng. Cứ thế vừa đánh vừa khuyên, thế lực ở Nghiệp Thành suy yếu, lương thảo cũng dần cạn kiệt. Chiến sự tiến hành vô cùng thuận lợi, Tào Tháo cũng dần quên đi chuyện không vui ở Hứa Đô, hằng ngày ngoài việc kiểm tra doanh trại thì lại ở trong trướng phê chú binh pháp, vừa quan sát động tĩnh của Viên Đàm, Viên Thượng, vừa chờ đợi tình thế ở Nghiệp Thành có thay đổi, có thể nói là dĩ dật đãi lao.

Giống như mọi khi, Tuân Du với Quách Gia, Lâu Khuê ở trong trướng trù tính bước tiếp theo. Tân Tỵ với Hứa Du lại cầm cờ trắng đến

https://thuviensach.vn

dưới thành kêu gọi đầu hàng. Còn Tào Tháo chỉ việc thong thả, đủng đỉnh chỉnh sửa bản binh pháp mà mình chú giải, vừa vặn đọc đến câu "Dật năng lao chi, bão năng chi chi, an năng động chi. Xuất kỳ sở tất xu, xu kỳ sở bất ý."[316] Câu ấy dường như chính là nói chiến sự hiện nay vậy, Tào Tháo mừng như bắt được vàng, không ngăn được cầm bút chú rằng: "Cắt đứt đường lương thảo khiến chúng đói khát. Cho những cái mà chúng tất muốn, đi khỏi nơi chúng tất sẽ chạy đến, sẽ khiến kẻ địch không cứu được nhau vậy." Viết xong lại vừa nhẩm đọc, vừa mỉm cười.

Lộ Túy đang giúp Tuân Du sửa soạn giấy tờ, thấy Tào Tháo nét mặt vui vẻ, vội sán lại nịnh bợ:

— Chúa công mấy năm nay sao chép chú giải không ít binh thư, *Tam Lược, Lục Thao, Tư Mã Pháp, Uất Liêu Tử, Tôn Tử, Mặc Tử, Tôn Tẫn*, tất cả đã có đến mười ba thùng lớn, chỉ cần tổng kết sàng lọc lại một chút, tất sẽ là bộ binh thư tuyệt diệu nhất từ cổ chí kim vậy!

Tào Tháo xoa xoa chồng thẻ tre, lắc đầu mỉm cười nói:

— Lão phu năm xưa từng có chí hướng, muốn biên soạn một bộ *Binh pháp tiết yếu.* Nhưng bây giờ thiên hạ chẳng những rối loạn khắp nơi, bách tính lê dân lầm than rên xiết, một bộ binh pháp tuyệt nhiên không thể giải quyết được vấn đề, mà còn phải có kế sách lâu dài phục hưng xã tắc, tế thế an dân, cứu vớt trăm họ. Hôm trước Trọng Trường Thống có nói một câu với lão phu, có thể coi là danh ngôn chí lý: "Nước sở dĩ được coi là nước, là bởi có dân; Dân sở dĩ được coi là dân, là bởi có thóc gạo. Thóc gạo sở dĩ dồi dào là bởi có công người vậy." Từ khi xảy loạn Khăn Vàng đến nay, bách tính chết chóc, đói kém bệnh tật hoành hành, số dân trong thiên hạ không bằng một phần ba so với trước kia. Dù lão phu có quét sạch can qua, thiên hạ quy về một mối thì con đường phía sau cũng vẫn còn dài vậy. - Tào Tháo vốn có chút ác cảm với Trọng Trường Thống, nhưng tiếp xúc lâu dần lại thấy rất hứng thú với những bàn luận về chính sự của ông ta.

https://thuviensach.vn

Tuân Du bỗng cầm một bản tấu chương lên đưa đến chỗ Tào Tháo:

— Xin chúa công xem, đây là bản tấu của Lệnh quân từ Hứa Đô gửi tới. Tôn Quyền ở Giang Đông đã tiến đánh Giang Hạ rồi!

— Ồ? - Tào Tháo cứ ngỡ mình nghe nhầm, vội vàng cầm lấy xem - hóa ra từ sau khi kế vị cha anh đến nay, Tôn Quyền đã chăm lo sửa trị, chỉ trong thời gian hơn ba năm ngắn ngủi đã lấy lại thanh thế, một lần nữa tiến quân tấn công Giang Hạ, muốn bắt Hoàng Tổ để báo thù giết cha. Nhưng đáng chú ý hơn là, trước lúc Tôn Quyền xuất binh đã giết chết Thịnh Hiến - Thái thú Cối Kê trước đây, người mới được triều đình quyết định trưng vời, còn một vị danh sĩ lánh nạn khác là Tôn Thiệu thì bị Tôn Quyền nhận mệnh làm chức trưởng sử, cam tâm tình nguyện ở lại Giang Đông. Điều ấy có khác nào đưa ra tín hiệu rằng sự thỏa hiệp tạm thời giữa họ Tôn và Tào Tháo đã kết thúc.

Tào Tháo chợt chau mày, gõ gõ nhẹ ngón tay lên bản tấu chương:

— Lẽ nào tên tiểu tử Tôn Quyền thực sự muốn trở mặt với ta?

Lộ Túy cười nịnh nói:

— Tôn Quyền đánh Hoàng Tổ thật quá tốt rồi! Hắn với Lưu Biểu lại tranh chấp với nhau, chúa công sẽ rảnh tay chuyên chú vào việc ở Hà Bắc...

— Câm miệng! - Tào Tháo trừng mắt nhìn Lộ Túy. - Ngươi thì hiểu gì chứ, làm tốt việc của ngươi đi! - Trong mắt Tào Tháo, bọn Lộ Túy, Phồn Khâm, Lưu Trinh dù tài hoa đến đâu cũng chỉ là đám phụ trách văn thư, giúp ông việc câu chữ nói năng chứ không thể phát biểu ý kiến cá nhân gì về quân cơ trọng sự.

Quả nhiên, Tuân Du cũng không cho rằng đó là chuyện tốt:

— Họ Tôn vốn rất thiện chiến, Hoàng Tổ lại đã già, tại hạ e rằng sẽ không phải là địch thủ của họ Tôn. Nếu lại để họ Tôn chiếm lĩnh được những nơi hiểm yếu hai bên đông tây Trường Giang, sau này tất sẽ thành mối họa lớn. Nên sớm có phòng bị ngay.

https://thuviensach.vn

— Phòng bị à... - Tào Tháo nghĩ ngợi, - Hãy lệnh cho Lưu Phức sửa sang lại thành trì ở Hợp Phì để làm kế phòng thủ, chỉ cần giữ vững được đất Hoài An, sau này lão phu sẽ xử lý tên nhãi ranh Tôn Quyền đó! - Thứ sử Dương Châu mới được bổ nhiệm là Lưu Phức không thể đến được Đan Dương là nơi họ Tôn đã chiếm lĩnh để nhận chức, nên đã dừng lại ở Hợp Phì, gần đây ông ta chiêu mộ lưu dân, sửa sang Thược Pha[317], có nhiều công trạng.

Quách Gia đứng bên nói chen vào:

— Thuộc hạ có kế này, có thể giúp chúa công giữ được Hoài Nam không vấn đề gì.

— Mau mau nói ra xem! - Tào Tháo giờ ngày càng coi trọng mưu kế của Quách Gia.

— Chúa công đã thực hiện việc cho dân đồn điền ở Trung Nguyên, vậy sao không thực hiện việc cho binh lính đồn điền ở những vùng biên trấn? Thuộc hạ xin tiến cử Thương Từ ra làm chức Điển nông đô úy. Người này vốn là người gốc ở Hoài Nam, từng đảm nhiệm chức quận lại. Sai ông ta trở về chiêu mộ bách tính, huấn luyện binh mã, vừa trồng cấy vừa đồn thú, tự cấp tự túc, lại thêm có thành Hợp Phì kiên cố, nhất định có thể giữ vững được đất Giang Bắc không lo ngại gì. Không biết chừng còn có thể giúp chúa công huấn luyện được một cánh quân thiện chiến đấy ạ!

— Hay! Hay lắm! - Tào Tháo vỗ tay cười, - Hãy sai Thương Từ đi lo liệu việc này, nhưng không được để ông ta làm chức Đồn điền hiệu úy nữa, đã là đồn điền của quân đội, lẽ đương nhiên sẽ phải có sự phân biệt. Lão phu ban cho ông ấy một chức quan, gọi là “Tuy tập đô úy”. Tuy tập có nghĩa là bảo vệ biên giới, yên ổn dân cư vậy.

— Chúa công lập ý sâu xa, chúng tại hạ không ai sánh kịp. - Lúc nào nên đưa ra ý kiến, lúc nào cần tâng bốc, Quách Gia từ lâu đã nắm vững bí quyết.

Tào Tháo cười giây lâu, lại nhớ đến một việc khác:

https://thuviensach.vn

— Lúc Tôn Sách mới chết, cháu của Lưu Biểu là Lưu Bàn thường tự phụ có dũng lược làm loạn Giang Đông, mà sao gần đây chẳng những không thấy động tĩnh gì, ngược lại còn để Tôn Quyền chuyển từ thế thủ sang thế công như vậy?

Đổng Chiêu đứng bên cạnh, vẻ mặt bình thản nói chen vào:

— Tại hạ từng nghe Hoa Hâm nói rằng, Tôn Quyền nhận mệnh cho Thái Sử Từ ở Đông Lai làm chức Đô đốc Kiến Xương, người này tinh thông cưỡi ngựa bắn cung, quân sĩ dưới trướng cũng rất kiêu dũng, Lưu Bàn đã mấy lần đại bại dưới tay hắn, nên không còn dám tiến sang phía đông khiêu khích nữa.

— Thái Sử Từ ở Đông Lai... - Tào Tháo từ lâu đã nghe nói về người này. Trước đây khi Khổng Dung làm Bắc Hải tướng, bị giặc Khăn Vàng vây khốn trong thành, chính nhờ tài bắn cung của Thái Sử Từ nên mới thoát khỏi vòng vây, tìm được Lưu Bị đến cứu viện. Sau đó, Khổng Dung được điều về Hứa Đô, Thái Sử Từ sau thời gian lăn lộn lại quay về dưới trướng Lưu Diêu - Thứ sử Dương Châu trước đây. Khi Tôn Sách và Lưu Diêu đối địch với nhau, Thái Sử Từ chỉ dẫn theo một tên lính ra ngoài thành đi tuần, vừa vặn gặp Tôn Sách cùng bộ hạ mười ba tên quân kỵ đi đến, hai bên xuống ngựa đánh nhau. Tôn Sách đoạt được đoản kích đeo sau lưng Thái Sử Từ, Thái Sử Từ cũng lấy mất mũ đâu mâu của Tôn Sách. Hai người đánh nhau mới tỏ mặt nhau, sau đó Lưu Diêu bại trận, Thái Sử Từ đã được Tôn Sách thu nạp dưới trướng. Bây giờ Tôn Quyền chẳng những giữ những nhân sĩ lánh nạn như bọn Tôn Thiệu ở lại, mà còn giữ lại được cả những dũng sĩ như Thái Sử Từ nữa. Lúc binh lực của Tôn Sách lớn mạnh, phụ lão Giang Đông từng gọi hắn ta là Tiểu Bá Vương, xem ra Tôn Quyền cũng không thua kém gì vị huynh trưởng bá vương ấy của mình, quả thực là một nhà anh kiệt! Hiện nay tuy không thể phân thân, nhưng cần nghĩ cách chặt bớt vây cánh của họ Tôn. Những dũng tướng như Thái Sử Từ, nếu có thể mời về triều cho mình sử dụng được thì tốt biết bao.

Tào Tháo đang suy nghĩ xem có cách nào chế ước được Tôn Quyền, chợt thấy Hứa Chử chạy như bay vào trong trướng:

https://thuviensach.vn

— Khải bẩm chúa công, có tộc đệ của Nhậm Tuấn là Nhậm Phiên đến trong quân, muốn diện kiến chúa công gấp.

— Ông ta đến có việc gì? Lẽ nào... - Tào Tháo bỗng thấy ong ong trong đầu, một dự cảm không lành chợt đến.

Quả nhiên, đã thấy Nhậm Phiến mình mặc áo tang, khóc lóc quỳ sụp trước trướng - Nhậm Tuấn đã bị bệnh chết ở Hứa Đô!

Nhậm Tuấn, tự Bá Đạt, chẳng những là con rể nhà họ Tào mà còn là một cánh tay đắc lực của Tào Tháo. Ông ta đã ở bên Tào Tháo từ khi thảo phạt Đổng Trác, cùng đi với nhau từ lúc gian nan nhất tới nay. Trong trận Quan Độ, Nhậm Tuấn chủ trì việc vận chuyển lương thảo, quân Hà Bắc mấy bận mưu toan cắt đứt đường vận lương của quân Tào đều bị Nhậm Tuấn hóa giải hết. Nhưng công lao lớn hơn cả của Nhậm Tuấn chính là mở rộng phép đồn điền, đóng góp cho lực lượng binh mã đang dần lớn mạnh của triều đình, khiến Tào Tháo an tâm ở bên ngoài chinh phạt thiên hạ. Người đưa ra sách lược đồn điền đầu tiên là Táo Chi, nhưng người thực hiện lại là Nhậm Tuấn, đến nay cả hai người đã lần lượt theo nhau qua đời, Tào Tháo sao không đau lòng cho được?

Nhìn Nhậm Phiên đến báo tang đang quỳ gối lết tới trước mặt, Tào Tháo thực sự không cầm nổi lòng mình, nước mắt rơi lã chã như châu. Các mưu sĩ đã quen biết với Nhậm Tuấn nhiều năm, cũng có mấy người cất tiếng khóc to. Tào Phi, Tào Chân, Tào Hưu đang ở trong trường bên cạnh, nghe thấy tiếng khóc vội vàng chạy sang khuyên giải, mỗi người nói một câu, hồi lâu Tào Tháo dần ngưng tiếng khóc. Ông cầm tay Nhậm Phiên dặn đi dặn lại:

— Bá Đạt đang tuổi tráng niên chẳng may bệnh mất, người tuy không còn nữa nhưng công tích, còn đó, tước vị còn đây, ngươi hãy mau tấu thỉnh triều đình, đem tước phong của Bá Đạt cho con ông ta là Nhậm Tiên được thế tập. Lão phu chinh chiến bên ngoài không lo được việc tang của Bá Đạt, Tiên nhi tuổi còn nhỏ, phiền người cùng anh em trong tộc dốc sức lo liệu mới được.

https://thuviensach.vn

— Tại hạ tự sẽ hết lòng... - Nhậm Phiên đã khóc khản giọng từ lâu.

Lâu Khuê lo Nhậm Phiên còn ở đây sẽ càng làm Tào Tháo đau lòng, vội đỡ ông ta dậy, dỗ dành dắt ra ngoài. Tào Tháo một mình vẫn sùi sụt mãi không thôi, đang khi đau buồn, trong đầu chợt đau nhói, trước mắt trời đất quay cuồng, mọi vật như nhòe đi. Tào Tháo cho rằng là do nước mắt, dụi dụi mấy lần, nào ngờ chẳng những không thấy rõ hơn mà ngay cả những người đứng bên cạnh cũng thấy nhìn một hóa hai, hốt hoảng kêu lên:

— Mắt của ta... mắt của ta...

— Chúa Công! - Mọi người thấy Tào Tháo thần sắc bất thường, quên cả đau buồn vây đến quanh ông.

Tào Tháo chỉ thấy một bức màn mờ mờ trước mắt, không nhìn thấy rõ vật nữa, đưa hai cánh tay hươ loạn lên, không may làm đống tấu chương trên soái án lẫn rối vào nhau, rồi lại ôm chặt lấy đầu lăn lộn:

— Á! Đầu ta... á... đau chết mất!

Mọi người thấy vậy sợ tái mặt, từ sau năm xảy ra vụ án “chiếu thư trong hai ngọc”, Tào Tháo mắc phải căn bệnh đau đầu, tuy thi thoảng vẫn phát tác nhưng hiếm khi bị đau đến mức như hôm nay. Mọi người sợ Tào Tháo tự đập đầu mình mà bị thương, kéo nhau xô đến, người giữ tay, kẻ ấn huyệt nhân trung. Quách Gia nhanh tay nhanh mắt, cạy miệng đổ cho Tào Tháo một bát nước ấm, nhưng vẫn không giảm bớt chút nào. Chỉ thấy Tào Tháo hai mắt nhắm hờ giống như bị mù, mồ hôi trên trán theo tóc mai lăn dài xuống đất, không ngớt kêu gào, rên rỉ.

Lâu Khuê thấy tình hình không ổn, đi tìm hai viên quan lang trong một già một trẻ trong quân đến. Hai người ấy thấy tình trạng Tào Tháo như vậy cũng vô cùng kinh ngạc, lập tức chẩn trị, một người bắt mạch, một người vạch mi mắt ra xem. Rất lâu sau, vị lang trung già mới bỏ tay Tào Tháo ra, vuốt râu nói:

— Chúa công khí huyết bất hòa, lại thêm chứng đau đầu, hình như do nhiễm phong hàn gây nên.

https://thuviensach.vn

Người kia thì liên tục xua tay:

— Nóng giận hại gan, buồn đau hại phổi. Chúa công có thể bị đờm kéo làm hôn mê, đau buồn quá độ dẫn đến hôn mê, đau đầu.

— Không đúng, không đúng... Nếu luận theo chứng như ông nói, không đến nỗi tồi tệ thế này!

Người trẻ hơn cũng không phục:

— Tại hạ thấy lão ngài sai rồi, thời tiết tháng Năm, lấy đâu ra phong hàn.

Hai người này đều từng thăm bệnh cho hoàng đế trong cung, giờ đây lại ai giữ ý nấy tranh luận không dứt, mãi lâu sau cũng không tìm ra nguyên nhân bệnh, các mưu sĩ càng nghĩ càng lo sợ. Tào Tháo nhắm mắt một mực lắc đầu, chỉ kêu đau đầu chóng mặt, không nói thêm được gì rõ hơn. Người ta nói "phụ tử liền tâm", Tào Phi sốt ruột quá, cứ giậm chân mãi:

— Phụ thân... Rốt cuộc là phụ thân bị làm sao?

Tào Hưu chắp tay sau lưng đi đi lại lại mấy vòng, bỗng vỗ tay lên trán nói:

— Ôi trời! Hoa Đà tiên sinh chẳng phải đã được Trần Quý Bật mời đến trong quân rồi ư? Sao không gọi ông ấy đến xem xem!

Câu nói ấy khiến Tào Phi bừng tỉnh, hai người dắt nhau lao ra khỏi trướng, chạy thẳng tới đại trướng ở hậu doanh thì gặp Trần Kiều đang cầm bàn tính thanh toán quân lương với Trình Dục, Biện Bỉnh. Hai người nói rõ bệnh tình của Tào Tháo, cứ tưởng rằng ông ta sẽ nhanh chóng cho gọi Hoa Đà đến chữa trị, nào hay Trần Kiều nét mặt nhăn nhó:

— Con người Hoa Đà tính khí kỳ quái, ông ta tuy đã đến trong quân, nhưng không chịu chữa bệnh, e là...

Tào Phi cuống cuồng:

— Thời giờ gấp rút thế này, há lại làm lỡ được. Mau tìm ông ta đến đây.

Trần Kiều chặc lưỡi nói:

https://thuviensach.vn

— Nếu muốn mời ông ta, e là công tử phải đích thân đến.

— Được, được, được! Chỉ cần ông ta chịu, dù ta có phải chắp tay khấu đầu cũng được! Ông mau dẫn đường giúp cho! - Tào Phi không cần phân bua, lập tức lôi Trần Kiều chạy đi.

Hoa Đà, còn có tên là Hoa Phu, tự Nguyên Hóa, tuy là đồng hương với Tào gia nhưng đôi bên xưa nay chưa từng qua lại với nhau. Ông từ nhỏ đã thuộc lòng kinh sử, lại từng du học ở Từ Châu, được cha Trần Đăng là Bái Quốc tướng Trần Khuê xét cử hiếu liêm, nhưng do thông hiểu phép dưỡng sinh, thuật kỳ hoàng (tức đông y), lại hay giúp người nghèo, trị bệnh cho dân nên tài năng học vấn bị che khuất bởi danh tiếng thần y.

Hương dân ở Bái Quốc đều nói Hoa Đà là thần tiên tái thế, bất cứ chứng bệnh nan y nào cũng có thể chữa được, đến nỗi nghe một đồn trăm, nói ông từng nạo xương trị độc, cắt ruột rửa dạ dày, bổ đầu lấy rận, thậm chí là làm cho người chết sống lại, xương khô nảy cơ bắp, có thể đoán được thần quỷ âm dương.

Nhưng bản thân Hoa Đà lại chưa từng xem việc chữa bệnh là một nghề, mà chỉ coi nó như một sở thích, cho nên khi Trần Kiều mời ông vào doanh làm việc chữa bệnh bốc thuốc, Hoa Đà nhất quyết không đồng ý, sau do bị bức bách bởi uy của Tào Tháo, không còn cách nào khác, đành phải vào doanh Tào. Trần Kiều kính trọng tài năng của Hoa Đà, lại biết tính khí Tào Tháo vốn khinh mạn đám vu y thuật sĩ nên đã dựng riêng cho Hoa Đà một trướng nhỏ hậu doanh, sai bốn tên lính hằng ngày hầu hạ. Hôm nào tâm tư vui vẻ thì đi một vòng xem xét chữa trị cho tướng sĩ bị ốm đau, thương tật, còn lúc không vui thì ông ta buông rèm kín mít, ai gọi cũng mặc.

Hôm nay đúng là không phải lúc, Hoa tiên sinh kia lại buông rèm không tiếp bất cứ ai, chỉ cho một tên trẻ tuổi ăn mặc lối bộc dịch ở ngoài băng bó vết thương cho binh lính. Tào Phi đâu có để ý nhiều, mặc Trần Kiều ngăn lại, đuổi hết những người đứng ở cửa trướng ra rồi sải bước vào trong. Vừa vén rèm, chợt thấy mùi thuốc xộc vào mũi, lại

https://thuviensach.vn

thấy sách vở thành đống, hộp thuốc chất đầy, ở giữa có một cái giường, phía trên là một người lớn tuổi, đầu râu tóc trắng đang nằm, cuốn thẻ tre cầm trong tay đang giở ra che trên mặt, đọc rất say sưa.

— Ông là Hoa Đà? - Tào Phi đang sốt ruột nên quên hết lễ nghi.

Nào ngờ ông già ấy tựa hồ như không nghe thấy gì, trở mình nằm xoay mặt vào trong tiếp tục đọc sách. Tào Phi là công tử nhà hào môn, có khi nào thấy một kẻ vô lễ như vậy, tức giận chực kêu lên. Tào Hưu ở phía sau kịp thời ngăn lại, Trần Kiều cung kính rất mực, nhìn lưng ông lão vái bảo:

— Làm phiền Hoa tiên sinh nghỉ ngơi, có Tào công tử xin được bái kiến ngài.

Hoa Đà không quay đầu lại:

— Tại hạ bỉ lâu, không dám phiền quý nhân đa lễ, xin công tử hãy về cho.

Giọng ông ta nhẹ nhàng chậm rãi, nhưng Tào Phi lại cho là vô lễ, lửa giận đã bốc lên đầu, Trần Kiều vừa bịt chặt lấy miệng Tào Phi vừa nói:

— Tào công tử đến đây là để thỉnh cầu tiên sinh chữa bệnh cho chúa công, phiền ngài vất vả một phen.

Hoa Đà vẫn không hề động đậy, chỉ lạnh nhạt hỏi:

— Tào công có chỗ nào không khỏe vậy?

Trần Kiều lại càng thêm lễ phép:

— Tào công bị mắc chứng đau đầu đã lâu, khi còn ở kinh từng nhờ ngự y điều trị nhưng vẫn tái phát không khỏi. Hôm nay bệnh phát ra nặng quá, hai mắt nhìn vật không rõ, xin tiên sinh đến cứu chữa cho.

— Chứng đau đầu? - Hoa Đà cười vang lên ha hả.

Tào Phi đẩy tay Trần Kiều ra, hầm hầm tức giận nói:

— Tiên sinh đã phụng chiếu trưng vời, đến trong quân rồi, phải nên hết sức phục vụ cho ta. Vậy mà thân là thầy thuốc trong quân, chẳng những không đi chữa bệnh mà thấy chủ soái lâm trọng bệnh lại còn cười cợt, rốt cuộc là ý gì đây?

https://thuviensach.vn

— Công tử sai rồi. - Hoa Đà vẫn nằm quay mặt vào trong, từ tốn nói, - Tại hạ không cười Tào công bị bệnh trọng, mà là cười đám lang trung tầm thường trong quân không am tường bệnh lý. Nhìn thiển cận thì là đau đầu, nhưng nếu xét sâu xa là đầu phong. Đau đầu có thể tự nhiên bị, nhưng cũng dễ hết. Còn đầu phong thì phát tác không ngừng, càng phát càng nặng. Người mắc phải bệnh này phần lớn là do phẫn uất, tức giận mà ra. Giận dẫn đến tổn thương gan, uất thì hóa hỏa, khí hỏa bốc ngược phạm lên đỉnh đầu. Nếu gặp khi thời tiết thay đổi, trái gió trở trời, triệu chứng càng nặng, đau đầu khó chịu, mắt không nhìn thấy gì... Xin thứ cho tại hạ nói thẳng, lần này Tào công dụng binh chưa gặp phải khó khăn gì, mấy ngày gần đây cũng không phải vất vả, e là trước khi rời kinh đã có điều gì buồn bực trong lòng, nay tiết đông xuân giao mùa, lại gặp hư hỏa, hôm nay tất là gặp phải việc gì gấp gáp khiến bệnh cũ phát ra chăng?

Tào Phi nghe được câu ấy thì kinh hãi tột độ, phút chốc giận dữ trong lòng tan biến. Việc ở hoàng cung Hứa Đô hôm ấy tuy không rõ sự tình, nhưng nghĩ lại chính là nguyên nhân khiến Tào Tháo buồn bực, còn cái tin Nhậm Tuấn chết vừa rồi chẳng phải là lý do làm bệnh phát ra ư? Những điều này còn chưa hề nói cho Hoa Đà biết! Người này chỉ mới nghe mô tả căn bệnh đã có thể đoán ra được tám chín phần, chả trách được gọi là thần y. Lại nhớ đến chuyện sinh tử của Trần Đăng, Lý Thành, Tào Phi càng cảm thấy đã quá coi thường Hoa Đà, bèn vội sửa lại áo sống, với một vài dài:

— Vãn sinh Tào Phi xin có lễ với tiên sinh, khi nãy đã không phải với ngài.

— Công tử đa lễ rồi... - Hoa Đà lúc này mới trở mình ngồi dậy.

Tào Phi nhìn ngắm kỹ, chỉ thấy ông ta mình cao bảy thước, dáng vóc thanh kỳ, mặc bộ y sam vải thô màu xanh sẫm, râu tóc đều bạc trắng như tuyết, tuy tuổi đã cao nhưng nét mặt trắng trẻo không hề thấy nếp nhăn, mũi thẳng miệng gọn, mày thanh râu dài, đôi mắt sâu sáng lấp lánh. Đôi bàn tay thon nhỏ ngón dài cầm một cuốn thẻ tre, chẳng phải là *Nội Kinh* hay *Bản Thảo*, cũng chẳng phải là *Nan Kinh* hay *Tố*

https://thuviensach.vn

Vấn,[318] mà lại là cuốn *Xuân Thu* - một cuốn trong *Lục Minh*. Động tác của Hoa Đà nhẹ nhàng phiêu dật, quả đúng là tiên phong đạo cốt, khí chất phi phàm. Dân chúng Bái Quốc đồn rằng người này là thần tiên hạ thế, thậm chí nói ông ấy đã hơn một trăm tuổi rồi, chuyện ấy tuy hoang đường đáng cười, nhưng chuyện Hoa Đà tu thân dưỡng tính, tóc bạc mà khuôn mặt vẫn trẻ trung thì không hề sai.

Tào Phi càng nhìn tướng mạo người này càng mừng khôn xiết, liệu định rằng ông ấy biết rõ căn nguyên bệnh tình, tất có thể chữa trị được, vội thi lễ một lần nữa:

— Phiền tiên sinh thi triển thuật kỳ hoàng, chữa khỏi bệnh tình cho cha ta, tại hạ tất sẽ hậu tạ.

— Công tử quá lời rồi. - Hoa Đà mỉm cười, giữ tay Tào Phi lại, - Tại hạ tuy chưa từng bái yết Tào công, nhưng cũng biết ngài vốn là người dễ cảm xúc, vui buồn thất thường. Nhưng con người ta, hỷ nộ ai lạc, nếu quá mức tất sẽ dẫn đến tổn thương, giận thì khí lên, vui thì khí hòa, buồn thì khó tiêu, sợ thì khí xuống, kinh thì khí loạn, nghĩ ngợi thì khí uất kết. Lệnh tôn một ngày xử lý hàng vạn công việc, buồn bực trong lòng, lại quanh năm phải bôn ba không được nghỉ ngơi, thêm nữa đến tuổi ngũ tuần khí bệnh càng nặng, gân cốt tì vị cũng không còn vượng như trước kia nữa, mắc phải chứng đầu phong cũng là chuyện thường. Chỉ cần Tào công ổn định tâm thần, hòa hoãn khí tức, thường ngày không lo không giận, chớ nóng chớ vội, chứng bệnh này tất có thể giải quyết dần dần được.

— Giải quyết dần dần? Nhưng...

Hoa Đà không đợi Tào Phi nói hết câu, lại nói:

— Thế này đi, tại hạ sẽ kê một đơn thuốc, xin các vị lang trung ở bên cạnh Tào công tham khảo kỹ thêm là được. - Nói rồi lập tức lấy bút ra viết.

Trần Kiều cảm thấy Hoa Đà có ý làm qua loa cho xong, vội vàng đưa tay ngăn lại:

https://thuviensach.vn

— Hoa tiên sinh hay khoan, bệnh của Tào công rất gấp rồi, xin ngài hãy đích thân tới đó một phen.

Hoa Đà mỉm cười đáp:

— Các lang trung bên cạnh Tào công chắc hẳn cũng là những người hầu hạ thiên tử, tuy chưa chắc đã đụng tay vào là hết bệnh ngay, nhưng cũng là những bậc cao thủ. Tại hạ chẳng qua chỉ là một thầy thuốc lang thang sơn dã, há dám làm trò trước mặt cao nhân.

— Tiên sinh nói câu này sai rồi! - Trần Kiều cười nói, - Ngài phụng lệnh trưng vời mà đến thì cũng là duyên lại của Tào công. Bây giờ chúa công bị bệnh, lẽ nào lại trốn tránh? Tuy rằng có ngự y chăm sóc chúa công, nhưng nếu chúa Công cho gọi, ngài há lại không đến ư? Huống chi cũng nên nể tấm lòng hiếu tâm này của công tử chứ!

Hoa Đà ngoài mặt mỉm cười, nhưng trong lòng có phần khó xử. Ông vốn là người thông hiểu sách vở, có chí bước lên con đường sĩ hoạn, vốn tưởng có thể bước vào chốn triều đường dốc sức vì thiên tử, nhưng gặp buổi loạn ly, "chiến tranh vô nghĩa như thời Xuân Thu" này, ông không muốn đem tài học của mình phục vụ cho các thế lực cát cứ, chỉ chuyên tâm nghiên cứu y đạo, chữa bệnh cứu đời mà thôi. Nhận công việc này ở Tào doanh, thực ra là bị ép buộc không thể từ chối được, nếu thực sự chữa khỏi bệnh cho Tào Tháo, được ông ta coi trọng, giữ lại ở bên mình, vậy sao còn có thể đi khắp chín châu chữa bệnh cứu khổ đây? Hơn nữa, hiện nay ông đang có kế hoạch biên soạn một bộ y thư, nếu bị Tào Tháo lưu lại bên mình, sẽ chẳng được một lúc nhàn nhã. Thêm nữa, qua việc điều Trần Đăng đi làm quan nơi khác, Hoa Đà biết Tào Tháo là người cố chấp, đa nghi, có thể theo đúng lời dặn dò thuốc thang để chữa khỏi căn bệnh hay không vẫn còn chưa biết được! Chẳng may chữa không khỏi thì kết cục sẽ ra sao đây?

Trần Kiều lại nói đỡ một câu:

— Tiên sinh vốn nổi tiếng nhân từ, Tào công là bậc đương kim tể phụ triều đình, tính mạng liên can đến hàng ngàn hàng vạn con dân. Nếu tiên sinh chữa được khỏi bệnh cho Tào công thì chính là cứu được

https://thuviensach.vn

vô số lê dân bách tính vậy. Một việc có đức lớn như vậy, sao có thể không làm? Có câu rằng: “Thấy nghiêng mà không giúp, thấy ngã mà không đỡ, còn cần đến người dẫn dắt làm gì?” Người thầy thuốc phải có tấm lòng của bậc phụ mẫu vậy...

Hoa Đà có cặp mắt vô cùng tinh tường thâm sâu, đưa tay vuốt râu hồi lâu mới nói:

— Bậc tôn quý ở ngôi cao mà nhìn xuống bề tôi, kẻ bề tôi một dạ lo sợ mà tiếp nhận lấy. Tào công là bậc đặc biệt tôn quý trong thiên hạ ngày nay, tại hạ chẳng qua chỉ là một lão già quê mùa nơi sơn dã, e là không nghênh tiếp được chu đáo.

— Ôi chao! - Tào Phi lại vái một vài dài, - Cha tôi bệnh đã gấp gáp, chóng mặt hoa mắt, nếu tiên sinh đã hành y cứu thế, há có thể thấy bệnh mà không cứu ư?

Hoa Đà chỉ là một kẻ áo vải mà đã được Tào Phi hành lễ tới ba lần, chợt thấy bất nhân trong lòng, chau mày nói:

— Muốn tại hạ thi triển một vài ngón nghề cũng được thôi... nhưng, ta bình sinh có năm điều không chữa!

— Xin tiên sinh hãy cho biết rõ! - Tào Phi cung kính nói.

Hoa Đà nghiêm mặt nói:

— Kẻ tự ý thay đổi phương thuốc, không chữa; kẻ bất cẩn với bản thân, không chịu dưỡng bệnh, không chữa; kẻ cốt khí không đủ mạnh, không thể dùng được thuốc, không chữa; kẻ thích nhàn, lười nhác, bệnh nhỏ mà dưỡng nhiều, cũng không chữa.

Tào Phi vừa nghe vừa gật đầu, thấy Hoa Đà nói cũng có lý. Mấy điều này đều là nói người bệnh không nghe theo căn dặn của thầy thuốc làm bệnh tình kéo dài. Với một thần y chữa đâu khỏi đó như Hoa Đà, nếu một bệnh nhân nào đó không nghe theo lời dặn dò làm bệnh tình nặng thêm, há chẳng làm hỏng danh tiếng “Kỳ Hoàng diệu thủ”[319]. ư? Nhưng đếm đốt ngón tay mới chỉ nghe thấy có bốn điều không chữa, Tào Phi vội hỏi:

— Còn một loại người nào mà ngài không chữa nữa?

https://thuviensach.vn

Hoa Đà cười gượng, than bảo:

— Công tử há chưa nghe chuyện Biển Thước gặp Tề Hoàn Công[320] ư? Kẻ cố chấp, đa nghi, tránh bệnh, sợ chữa thì nhất thiết không thể chữa cho!

Tào Phi không hề do dự, nói luôn:

— Hoa tiên sinh, cha ta là tể phụ đương triều, thông tình đạt lý, kính trọng hiền sĩ, không phải là kẻ tránh bệnh, sợ chữa như Điền Ngọ. Huống chi bệnh trong người cha ta, đau ở thân cha ta, há có thể không nghe theo lời của tiên sinh? Ngài không cần phải lo lắng thế, mau mau theo ta đi thôi! - Nói xong liền kéo Hoa Đà đi, Trần Kiều, Tào Hưu cũng ở hai bên tả hữu lôi kéo.

Hoa Đà không còn cách nào khác:

— Chỉ mong được như lời công tử nói... các vị hãy từ từ, đợi tiểu đồ đệ mang theo các vật y dụng đã.

Hóa ra người trẻ tuổi ăn mặc theo lối bộc dịch kia chính là Lý Đang Chi - đệ tử vẫn đi hái thuốc giúp ông.

Lúc bọn Tào Phi ba người kéo Hoa Đà về đến đại trướng trung quân, Tào Tháo đã không còn kêu la như khi này nữa, chỉ nằm tựa một chỗ rên rỉ không ngớt, ánh mắt thất thần hoảng hốt. Đám mưu sĩ lo lắng chạy tới chạy lui như đàn kiến trên chảo rang, hai vị quan lang trung kia vẫn không có biện pháp gì, còn đang tranh luận với nhau xem nguyên nhân bệnh ở đâu.

Đã đến là bắt tay vào chữa trị, Hoa Đà cũng không còn khách sáo nữa, bước nhanh vòng qua chỗ hai vị quan lang trung đến bên cạnh Tào Tháo, xem xét kỹ hồi lâu rồi bảo đệ tử đốt một ngọn đèn dầu lên. Hoa Đà lấy từ trong người ra một túi vải, nhặt ra bốn cây kim bạc, hơ trên ngọn lửa đèn, rồi đưa tay định đỡ lấy đầu Tào Tháo. Hứa Chử đang đỡ ngang lưng Tào Tháo, thấy ông lão râu bạc kia tay cầm kim châm, vội vàng ngăn chặn lại:

— Cuồng đồ to gan, dám châm kim lên đầu đương triều Tư không ư?!

https://thuviensach.vn

Chữa bệnh cho Tào Tháo đâu có dễ dàng: Chưa cần nói đến bản thân ông, ngay cả những người ở bên cạnh Tào Tháo cũng không dễ dàng đồng ý. Tào Hưu gỡ tay Hứa Chử ra:

— Vị này là Hoa Đà tiên sinh vừa được trưng vời đến... Tiên sinh chớ ngại, xin hãy mau chóng dụng châm đi.

Hoa Đà thấy người bên cạnh đã không còn quấy rầy nữa, liền nhanh chóng đỡ lấy đầu Tào Tháo, để ông ngồi yên trên giường, lại nhẹ nhàng vòng tay rẽ búi tóc trên đầu Tào Tháo ra, rồi chỉ nói một câu:

— Tại hạ đắc tội.

Hai cây kim bạc một mũi châm giữa hai lông mày, một mũi châm lên đỉnh đầu.

Hai vị quan lang trung há mồm tròn mắt đứng nhìn, cũng không tranh cãi nhau nữa, ngơ ngẩn nói:

— Sách *Tố Vân* có nói: "Đầu thống cấp trọng giả, tiên thích đầu thượng cập lưỡng ngạch lưỡng mai chi gian trung xuất huyết."[321] Cách làm ứng phó khi cấp bách này, làm sao chúng ta lại quên khuấy đi mất. Vị tiên sinh này thân thủ nhanh quá!

Hai mũi kim châm xong rồi, Tào Tháo thở ra một hơi thật dài, Hoa Đà đỡ sau gáy cho ông, nhẹ nhàng hỏi:

— Dám hỏi minh công, mắt hoa thế nào?

Tào Tháo nhắm hờ hai mắt, mệt mỏi bảo:

— Thấy như tuyết vụn...

Hoa Đà lại hạ một mũi châm nữa, ở bên trái phía sau gáy[322]. Mũi châm này hạ xong, Hoa Đà vẫy tay gọi Tào Chân, Tào Hưu giúp mình đỡ lấy hai tay Tào Tháo, giữ cho thật vững, còn ông vừa xoa bóp phía sau đầu cho Tào Tháo, vừa nói:

— Tại hạ tìm chỗ bị bệnh cho minh công, nếu lúc nào thấy đau thì xin bảo cho tại hạ biết.

Tào Tháo đang hoa mắt chóng mặt cũng chẳng biết ai đang chẩn trị cho mình, chỉ hờ hững đáp lời rồi để cho Hoa Đà day ấn tìm tòi trên đầu mình, bỗng ông cảm thấy đau nhói đến tận tim, kêu to một tiếng:

https://thuviensach.vn

— Á! Là chỗ ấy... - Còn chưa dứt lời, Hoa Đà đã không hề do dự hạ ngay một mũi châm vào đó, Tào Tháo đau đớn hết nghiêng bên trái lại ngả sang bên phải, may có bọn Tào Chân ra sức giữ mới không bị ngã gục.

Mọi người trong trướng sợ hết hồn, viên quan lang trung giận dữ mắng:

— Đau đầu chữa đầu, đau chân chữa chân, đó là cách làm của bọn lang băm!

Hoa Đà chỉ cười mỉm:

— Há không nghe cách "Dĩ thống vi thâu"[323] ư? Để tán phát chỗ đau, thông với hệ thống kinh lạc cho hết đau vậy. - Ông vừa nói vừa nhẹ nhàng xoay xoay cây kim ở bốn chỗ.

Quả như được thần thánh giúp sức, chỉ một lúc sau, Tào Tháo lập tức thấy cơn đau bớt dần, cũng không còn rên rỉ nữa, chầm chậm mở mắt ra, nhìn đồ vật cũng đã thấy rõ nhiều, bốn chỗ châm kim thấy hơi tê tê, lại dần dần thấy nóng ấm lên. Hoa Đà ra hiệu cho mọi người mau buông rèm trướng xuống để tránh gió cho Tào Tháo.

Hai viên y quan thấy vậy tán thưởng không ngớt:

— Tiên sinh giỏi quá... Đúng là châm đến chứng tan... Chúng tôi được học hỏi không ít...

Hứa Chử hầm hầm trừng mắt nhìn bọn họ:

— Bây giờ thì rõ rồi, cần các ngươi để làm gì nữa? Không mau cút đi!

Hai viên y quan sợ hãi ôm đầu lủi mất.

Sắc mặt Tào Tháo đã tươi tỉnh, dần dần nở một nụ cười, chậm rãi cất lời:

— Đa tạ tiên sinh đã chữa trị cho.

Hoa Đà liền nói:

— Tại hạ xem minh công khí sắc vẫn tốt, thể chất còn khỏe, cho nên vội dụng châm tạm giải cơn đau, xin minh công thứ cho tội đường

https://thuviensach.vn

đột. Nhưng đây mới là chữa ngọn, chưa thể trừ hết bệnh, lát nữa còn phải chẩn mạch để tìm căn nguyên bệnh cho minh công.

Đổng Chiêu cũng có hiểu biết về thuật dưỡng sinh, nghe Hoa Đà nói vậy, liên tục chắp tay:

— Nhìn mà biết bệnh gọi là thần, nghe mà biết bệnh gọi là thánh, hỏi mà biết bệnh gọi là giỏi, bắt mạch mà biết bệnh gọi là khéo. Tiên sinh quả là đủ cả thần thánh giải khéo, chắc chắn là một vị danh y vậy!

Tào Tháo bây giờ mới nghĩ ra, để người ta chữa bệnh cho mình nãy giờ mà không hỏi gì đến tên tuổi, thật là thất lễ. Trần Kiều đứng bên bèn giới thiệu cặn kẽ, mới biết rằng là người đồng hương. Hoa Đà cũng là một vị hiếu liêm, lại là được danh thần Trần Khuê xét cử, có thể nói thân phận cao hơn gấp vạn lần so với đám thầy thuốc tầm thường, mọi người đều cùng hàn huyên khách sáo với Hoa Đà hồi lâu. Một lúc lâu sau, Hoa Đà rút các cây châm ra khỏi đầu Tào Tháo, để ông thay quần áo, rồi lại bảo Tào Tháo nằm xuống còn mình thì ngồi bên cạnh bắt mạch.

Bây giờ Tào Tháo đã không còn đáng ngại nữa, nằm trên giường không khỏi nhớ lại những công việc trước lúc bị đau đầu, rồi thở một hơi dài:

— Lão phu thực ân hận quá! Nếu biết tài của Hoa tiên sinh thế này, cũng nên mời ngài đến Hứa Đô chữa trị cho Nhậm Tuấn. Nếu có diệu thủ của tiên sinh, Bá Đạt chưa chắc đã phải tuổi trẻ mất sớm như vậy... Tử Đan, Văn Liệt, các ngươi chạy đi xem Nhậm Phiên đã đi chưa, an ủi thêm ông ta giúp lão phu.

Tào Chân, Tào Hưu y lệnh chạy đi. Vừa thôi chuyện ấy, Tào Tháo lại nhớ đến Tôn Quyền ở Giang Đông, vội dặn dò Quách Gia:

— Ngươi thay ta viết thư cho Khổng Dung, bảo ông ta thư từ với Trương Hoành, dựa vào quan hệ riêng thăm dò rõ đầu đuôi việc xuất binh của Tôn Quyền. Lão phu thật đáng trách, vì muốn xong gấp, năm xưa đã thả nhầm Trương Tử Cương, không ngờ rằng người này lại thực sự bạo gan giúp cho Tôn Quyền, đúng là bực mình quá...

https://thuviensach.vn

Từ trước đến nay, Hoa Đà chữa bệnh là do người ta tìm đến tận nhà, lần đầu tiên gặp phải một người có nhiều tâm ý như Tào Tháo, liền nhắc bảo:

— Xin minh công thả lỏng tâm thần, yên lặng một lát, chớ để cho lòng suy nghĩ đến những công việc bên ngoài.

Tào Tháo cho rằng chứng bệnh đã hết không còn đáng ngại nữa, vốn cũng không tin tưởng lắm vào việc này của Hoa Đà, nhưng cũng nể mặt ông ta vừa mới cứu mình nên không nói nhiều nữa.

Đúng lúc ấy, lại nghe thấy bên ngoài có tiếng người ồn ào, một tên lính đứng ngoài rèm bẩm báo:

— Khải bẩm chúa công, có tướng giữ Nghiệp Thành là Phùng Lễ mở cửa đột môn[324] cho quân ta vào thành!

— Sao? - Tào Tháo gạt tay Hoa Đà ngồi ngay dậy. - Vào đi!

Tên lính kia lúc này mới vào trong trướng quỳ xuống:

— Tướng quân Trương Tú dẫn hơn ba trăm quân đã đánh vào thành qua cửa đột môn, nhưng Thẩm Phối từ trên thành đã dùng đá tảng ném xuống, lại bít chặt mất cửa rồi ạ.

Thầy Tào Tháo nét mặt đăm chiêu, Quách Gia vội ngăn lại:

— Hơn ba trăm người chưa chắc đã có thể phá cửa tiến công được, chúa công cứ an tâm chữa bệnh, tại hạ đi xem sao. - Nói xong vội vã theo tên lính ấy đi ra.

Mọi người lại đỡ Tào Tháo ngồi xuống, lúc này ông đã quên khuấy mất bệnh tình của mình, bàn bạc hồi lâu mới nhớ ra đưa tay cho Hoa Đà xem mạch tiếp.

— Không cần nữa đâu, khi nãy đã hầu như rõ cả rồi. - Hoa Đà vuốt chòm râu bạc nói, - Quả nhiên là bệnh của minh công khởi tự tâm can ra.

— Ha ha ha!... - Tào Tháo bật cười, - Tiên sinh có cố tình làm ra vẻ bí hiểm không? Lão phu là bị đau đầu, sao lại nói bệnh tự tâm can?

— Sách *Nội kinh* có nói: “Hành khí huyết, doanh âm dương, quyết sinh tử, xử bách bệnh.”[325] Gốc của bách bệnh đều ở kinh mạch khí

https://thuviensach.vn

huyết. Khí là tướng của huyết, huyết là mẹ của khí, khí không có huyết thì không còn, huyết không có khí thì không lưu thông. Khí hành thì huyết hành, khí thịnh thì huyết thịnh, huyết hành thì phong tự diệt. *Tố Vấn* lại nói: "Tâm chủ huyết mạch, chư huyết giả tạ thuộc vu tâm."[326] Chúa công huyết không dưỡng tâm, tâm thần không được yên thì gây ra kinh hãi, đó là một nguyên nhân gây ra bệnh vậy. - Hoa Đà sợ Tào Tháo không hiểu, lại nói, - Xưa Đại Vũ trị thủy đã dùng cách khơi dòng, khiến nước lưu thông được dễ dàng. Huyết mạch cũng theo lẽ ấy, đau là vì không lưu thông, lưu thông sẽ không còn đau nữa.

Tào Tháo chỉ coi Hoa Đà như một thầy thuốc bình thường, không ngờ rằng ông còn lấy cả chuyện sử sách ra so, cũng thấy buồn cười.

Hoa Đà thì vẫn nghiêm túc:

— Minh công thường nhật hay nóng giận, cho nên làm tổn hại đến đường gan, khí đi ngược lên đầu, làm trở ngại cho đường não, cho nên mắc chứng đầu phong hoa mắt chóng mặt. Não là biển của tủy, bệnh này nếu không trừ tận gốc ngày sau sẽ nguy hiểm đến trăm mạch toàn thân vậy.

Tào Tháo thực sự không nén nổi, cười nhạt nói:

— Tiên sinh vừa mới cứu mạng, lão phu cảm ơn vô cùng. Nhưng ta tự thấy rằng toàn thân còn mạnh khỏe, tuổi đến ngũ tuần vẫn chưa trễ nải việc cưỡi ngựa bắn cung, chưa đến nỗi như tiên sinh nói đâu.

Hoa Đà thở dài, nhẫn nại giải thích:

— Gấp gáp thì chữa ngọn, thư thả thì chữa gốc. Tại hạ đã không chữa thì thôi, một khi đã chữa rồi thì phải trừ tận gốc. Chỉ cần minh công tăng cường nghỉ ngơi, uống thuốc theo đơn tại hạ kê, trong vòng mấy năm tất sẽ có chuyển biến, nhưng nhất thiết không được lo nghĩ nóng nảy!

Tào Tháo tuy không tin bệnh của mình nghiêm trọng như Hoa Đà nói, nhưng cũng cho rằng Hoa Đà có lòng tốt:

— Tiên sinh không cần phải nói nhiều nữa, lão phu cứ y theo như lời ngài là được rồi. - Nói xong tự tay cầm bút mực đến cho Hoa Đà

https://thuviensach.vn

viết.

Y quan dù có bản lĩnh đến đâu rốt cuộc cũng là phận mọn, không thể dùng đồ vật của chủ soái được, Tào Tháo lại tự tay đem bút mực của mình cho dùng, đó cũng là rất coi trọng Hoa Đà rồi. Hoa Đà đưa hai tay cầm bút, lùi sang một bên kê đơn thuốc, rồi lại gọi đệ tử Lý Đang Chi bưng hộp thuốc đến, chỉ chọn lấy các vị xuyên khung, đương quy, cát căn, ngô công, rồi cho quân lính đốt lò chuẩn bị sắc thuốc. Mọi người khi ấy mới vây đến bên Tào Tháo hỏi han.

Tào Tháo bình sinh không có bệnh gì nghiêm trọng, nhìn các vị thuốc chất đầy trong hộp rất hiếu kỳ, thấy một vật trông như dây khô uốn khúc, phía trên còn có năm nhánh xòe ra như ngón tay, không nén nổi tò mò cầm lại từ tay Lý Đang Chi, cười hỏi:

— Đây là thứ gì? Trong có vẻ kỳ cục vậy?

Lý Đang Chi vốn thật thà, lại chưa từng được gặp một vị quan lớn như vậy, chưa nói đã dập đầu trước:

— Vị thuốc này gọi là đương quy, là vị mà Thần Nông đã nếm qua, có thể trừ ôn ngược, giải hàn nhiệt, còn có thể giúp cho các tướng sĩ trị khỏi vết thương dao kiếm ạ. - Lý Đang Chi tuy chưa biết chữa những bệnh khó, nhưng nhiều năm theo bên cạnh sư phụ chế thuốc nên cũng là tay cao thủ về dược lý dược tính.

— Đương quy... Đương quy... - Tào Tháo lẩm nhẩm mấy tiếng, mắt chợt sáng lên. - Phụng Hiếu! Mau mang một chiếc hộp nhỏ đến đây, bỏ đương quy vào đó, chọn lấy một tên do thám giỏi, đi xuống phía nam đến huyện Kiến Xương, Dương Châu, chuyển vật này cho Thái Sử Từ!

Đổng Chiêu mới đầu giật mình rồi chợt ngộ ra - Thái Sử Từ vốn là nhân sĩ ở Thanh Châu phía bắc, bôn ba lưu lạc đến phía nam, đi theo họ Tôn, mà vị thuốc này có tên là "Đương quy", há chẳng phải là có ẩn ý gọi ông ta nên quay về hay sao? Ôi chao chúa công, trong người đang có, bệnh mà còn tinh tế như vậy, đúng là người thường không thể sánh kịp!

https://thuviensach.vn

Trong lúc mọi người nói chuyện, Quách Gia cũng đã về tới nơi, phía sau còn có Tân Tỵ, Hứa Du, lại cả một người lạ mặt toàn thân đầy đất.

— Tình hình thế nào? - Tào Tháo đứng vụt dậy.

Quách Gia lắc đầu mãi không thôi:

— Thẩm Phối đã lấp chặt đột môn rồi, ba trăm quân sĩ vào thành và cả Phùng Lễ đều chiến tử rồi...

— Ôi! - Tào Tháo vỗ mạnh vào đùi. - Sai một bước mà... Thẩm Phối kia thật đáng ghét!

Hứa Du kéo kẻ toàn thân đầy đất cát kia bảo:

— Nhanh lên! Đến bái yết Tào công đi!

Người ấy quỳ sụp xuống lạy:

— Tại hạ là Công tào Ngụy Quận Trương Tử Khiêm, đến quy hàng muộn, tội thật đáng chết, đáng chết! - Y là quan viên ở Hà Bắc, nhân lúc rối loạn nhảy ra khỏi thành đến hàng.

— Miễn lễ, miễn lễ! Tình hình trong thành thế nào? - Tào Tháo đưa hai tay đỡ y dậy. Một kẻ tiểu lại như Trương Tử Khiêm thực không có gì đáng kể, nhưng điều mà Tào Tháo quan tâm là tin tức trong thành.

Trương Tử Khiêm đi thẳng vào vấn đề:

— Nghiệp Thành thực sự khó đánh, Thẩm Phối sợ sĩ tốt trong thành hai lòng nên đã điều động bộ hạ, gia binh lên thành hiệp trợ canh giữ, lại cho con cháu tiếp quản lấy việc canh phòng ở các cửa, xem ra là muốn kháng cự đến cùng với Tào công vậy!

— Trong thành có bao nhiêu lương thảo?

— Lương thảo đã sắp cạn, trăm họ khổ sở không thể nói hết. Nhưng trước khi đánh nhau, Thẩm Phối đã đưa đến không ít trâu ngựa, gia súc. - Trương tử Khiêm nói năng bộc trực. - Thẩm Chính Nam này là tay chân sống chết của họ Viên, lại có tính cố chấp, dù có hết lương cũng sẽ chống cự tới chết. Hơn nữa, Viên Thượng mấy ngày trước đưa tin đến nói Viên Đàm liên tục thất bại, ông ta có thể sẽ sớm quay về cứu viện, minh công nên sớm nghĩ đối sách đi ạ!

https://thuviensach.vn

Tào Tháo nhíu chặt hai mày:

— Ta vốn có ý muốn vây thành đánh quân cứu viện, nhưng nếu Thẩm Phối với Viên Thượng đã thông tin được với nhau, nội ứng ngoại hợp, xem ra chiến sự còn nhiều biến số. Phải nghĩ cách cắt đứt mối liên hệ giữa Nghiệp Thành với bên ngoài. Các ngươi có kế sách gì không?

Nghiệp Thành chu vi gần bốn mươi dặm, dù cho có tới dăm ba vạn người cũng không thể vây kín được, doanh trại các nơi lực lượng phân tán, Viên Thượng với Thẩm Phối đưa tin qua lại với nhau hoàn toàn là việc có thể. Bọn Tuân Du, Đổng Chiêu chỉ một mực lắc đầu, ngay cả Quách Gia cũng lặng im không nói gì. Tào Tháo thấy bọn họ đều không có cách nào, lặng lẽ thở dài.

— Khụ! - Khi ấy chợt Hứa Du ho lên một tiếng. - Chút việc cỏn con ấy mà cũng khiến minh công và chư vị lo lắng đến thế ư?

— Ồ! - Tào Tháo quay lại nhìn Hứa Du, thấy ông ta đang lắc lư đầu ra vẻ đắc ý, tay vân vê chòm ria mép lưa thưa, biết rằng hẳn Hứa Du đã có chủ ý, - Tử Viễn có cách gì ư?

Hứa Du vòng tay, nói giọng the thé:

— A Man huynh! Huynh đúng là thông minh cả đời mà hồ đồ một lúc, khi xưa làm sao bắt được Lã Bố, lẽ nào lại quên rồi ư?

Hứa Du ỷ là bạn bè từ nhỏ với Tào Tháo nên gọi thẳng tiểu danh của ông ra, các mưu sĩ đều cảm thấy đáng ghét, nhưng Tào Tháo đang quan tâm đến kế sách nên chẳng buồn để tâm:

— Năm xưa, đào sông Tứ cho nước ngập Hạ Phì mới bắt được Lã Phụng Tiên. Ở đây tuy có sông Chương Hà, nhưng Nghiệp Thành là tòa thành lớn, sao có thể dùng kế lấy nước nhấn thành được?

— Không thể dùng nước nhấn chìm, nhưng có thể dùng hào ngòi vây khốn bọn chúng!

Tào Tháo cười nói:

— Hứa Tử Viễn à, Nghiệp Thành chu vi bốn mươi dặm, nếu muốn đào hào xung quanh thành, há lại là việc dễ dàng ư? Thẩm Phối lại

https://thuviensach.vn

không thể ngồi nhìn bị vây khốn, nếu hắn xông ra tập kích thì làm thế nào?

— Ôi chao! Bẩm Tư không đại nhân, ngài đúng là chọc người ta tức chết mất! - Hứa Du ghé đến sát bên tai Tào Tháo nói nhỏ, - Ban ngày chúng ta... Đến tối ta lại...

Tào Tháo hai mắt sáng lên, vỗ tay cười lớn, kêu liền ba tiếng:

— Hay Hay Hay! - rồi giơ tay vẫy Hứa Chử, - Ngươi mau chuẩn bị ngựa cho lão phu, gọi cả thêm một đội vệ binh, theo ta đến Chương Hà xem xét địa hình.

— Sức khỏe của chúa công... - Bọn Tuân Du có ý muốn ngăn lại.

Tào Tháo xua tay:

— Lão phu đã không sao rồi. Còn chưa diệt được kẻ địch, ta sao dám ốm chứ? - Nói rồi liền đội khôi mặc giáp đứng lên đi luôn, quên bẵng cả cơn đau đớn khi nãy của mình.

Hoa Đà vội vàng ngăn lại:

— Minh công đợi thêm chút nữa, dùng thuốc xong rồi hãy đi.

Tào Tháo cảm thấy Hoa Đà dường như làm quá lên, cười bảo:

— Thuốc sắc xong rồi, tạm hãy để trong trướng, lão phu quay về rồi uống cũng chưa muộn! - Nói xong Táo Tháo vòng qua Hoa Đà ra khỏi đại trướng, nhưng rồi quay lại nói, - Hoa tiên sinh đã châm cứu giải được bệnh cho lão phu, từ nay trở đi hãy chuyển vào trung quân để tiện việc điều trị! Ngài cứ an tâm, lão phu vị trí đứng đầu quần thần, sẽ không để ngài phải thiệt thòi...

Hoa Đà thấy Tào Tháo không nghe theo lời thầy thuốc dặn dò, lại sắp đặt như thế, trong lòng thầm trách phận, từ nay trở đi e là sẽ phải luôn ở bên cạnh Tào Tháo rồi. Khi nãy tuy ông ấy chưa nói thẳng ra, nhưng rõ ràng là không tin vào bệnh lý mà mình nói, chỉ là còn chưa nói ra câu “thầy thuốc chỉ giỏi chữa những bệnh không có rồi cho là tài” mà thôi. Hơn nữa Tào Tháo vui buồn thất thường, dễ bị kích động, lại không chuyên tâm điều trị, chỉ muốn dùng thuật châm cứu để khỏi

https://thuviensach.vn

cho nhanh... Ông trời ơi hỡi! Chẳng phải là Hoa Đà ta bất tài, Tào Tháo bệnh này tuy không nặng, nhưng thực sự khó có thể trừ tận gốc vậy!

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 90

Vây đánh viện binh, Tào Tháo đuổi Viên Thượng

Đi đến tự nhiên

Tháng Năm năm Kiến An thứ chín (năm 204 sau Công Nguyên), Tào Tháo được tin chiến sự ở Bình Nguyên có biến động, bèn thay đổi chiến thuật, đánh mạnh vào Nghiệp Thành, san phẳng đồi đất, chặn hết đường bộ, lại cho đào hào quanh Nghiệp Thành để cắt đứt đường liên lạc giữa Nghiệp Thành với Viên Thượng. Lúc đào hào, Tào Tháo đã dùng mẹo chỉ cho quân sĩ đào hào vừa nông vừa hẹp. Thẩm Phối đứng trên thành thấy vậy thì nghĩ bụng hào hẹp thế kia nhảy một cái là qua nên cũng không nghĩ đến việc cho quân ra quấy phá, lại còn chế nhạo quân Tào tốn công vô ích. Nào ngờ, Tào Tháo tương kế tựu kế, nhân lúc quân trong thành canh giữ trễ nải, liền hạ lệnh cho toàn quân tướng sĩ đào thông đêm, chỉ trong một đêm đào xong một con hào dài tới bốn mươi dặm, rộng hai trượng, sâu hai trượng bao quanh Nghiệp Thành, đồng thời đào thông với sông Chương Hà phía tây Nghiệp Thành, dẫn nước sông chảy ngập vào trong hào. Lúc này Thẩm Phối có ra cứu cũng đã muộn, Nghiệp Thành đã hoàn toàn cách ly với bên ngoài, chẳng những quân báo không thể truyền tin mà đến lương thảo cũng gần cạn kiệt, ngày nào cũng có dân chúng chết vì đói khát. Thẩm Phối bị vây khốn không có cách nào phá được vòng vây, hy vọng duy nhất là trông đợi Viên Thượng mau chóng đem quân về cứu viện.

Tào Tháo đã chuẩn bị đầy đủ cho việc quyết chiến, một mặt sai quân thám mã liên tục qua lại dò la quân tình của Viện Thượng, một

https://thuviensach.vn

mặt hạ trại ở ven hào phong tỏa các ngả đường trọng yếu. Nghiệp Thành là tòa thành lớn nhất ở Hà Bắc, quy mô không thua kém gì Hứa Đô, tường thành bao quanh cao tới gần ba trượng, riêng ngoại quách có tới bảy cửa thành, trong đó ở phía nam có ba cửa thành là Phượng Dương, Trung Dương, Quảng Dương, là nơi chủ yếu mà hai bên đối địch với nhau. Để đảm bảo việc phòng thủ ở phía này, Tào Tháo chẳng những đặt đại doanh trung quân ở phía nam mà còn dựng cửa trại ven hào, bố trí quân lính ngày đêm canh giữ, truyền lệnh cho tướng lĩnh, tư mã các bộ quân hằng ngày đều phải đích thân tuần tra, canh phòng nghiêm ngặt việc thám báo của quân Viên trà trộn vào vòng vây...

Những ngày này, Quách Gia ngoài việc đến trướng trung quân nghiên cứu quân cơ, chỉ cần có thời gian là lại chủ động xuống các doanh tuần tra. Cách đây không lâu, có tin tức của người nhà từ Hứa Đô chuyển đến, nói việc Trần Quần đàn hặc Quách Gia về chuyện không biết cung kiệm, vơ vét của cải đã lấp liếm cho qua. Quách Gia liệu rằng đó tất là nhờ Tào Tháo nói giúp với Tuân Lệnh quân, nên càng cảm kích ơn đức của Tào Tháo, làm việc càng tận tâm hơn. Quách Gia thay đổi hẳn tác phong văn sỹ hằng ngày của mình, mặc võ phục đội bì biền, đích thân đi xem xét nỗi vất vả của tướng sĩ, mỗi khi gặp các bộ tướng tu sửa viên môn, vận chuyển lương thảo, còn chủ động sai thân binh đến giúp đỡ, thành thử cũng được mọi người yêu mến.

Trưa hôm ấy, Hoa Đà đến châm cứu cho Tào Tháo. Tào Phi, Tào Chân, Tào Hưu cũng hầu cận ở bên cạnh. Thấy cha con Tào Tháo nói cười vui vẻ, Quách Gia lẳng lặng lui ra, rồi dẫn thân bình men theo con đường đạo giữa các doanh trại đi tuần. Lần bắc phạt này vô cùng thuận lợi, quân sĩ cũng coi việc nặng như nhẹ hơn, vừa thoải mái lại không mất kỷ luật. Tướng lĩnh, tư mã các bộ quân cứ theo mệnh lệnh đi tuần tra, qua lại như con thoi vô cùng nghiêm mật. Không biết đã đến chính ngọ từ khi nào, quân hỏa đầu các nơi đã bắt đầu nấu cơm, từng làn khói bếp bay thẳng lên trời xanh. Bỗng nhiên, Quách Gia thấy một hương thơm như mùi gạo hương thoang thoảng bên mũi, cũng thấy trong bụng réo sôi ùng ục, liền ngoặt cương ngựa lên phía bắc về doanh dùng bữa.

https://thuviensach.vn

Nào hay vừa đi ngang qua hai cửa trại, thấy đám đông lính ồn ào vây tròn lại một chỗ.

Quách Gia sai thân binh xua mọi người giải tán thì thấy có hai tên tiểu binh đang cởi trần quỳ xuống đất chịu roi, một bên là viên đốc tướng mình mặc áo giáp, tay cầm lệnh tiễn, ngồi trên lưng ngựa chửi rủa:

— Đánh! Đánh mạnh cho ta! Lũ ương ngạnh này không dạy dỗ cho tốt, đến khi ra trận thì thế nào đây!

Ba tên thân binh thủ hạ của ông ta cứ theo lệnh mà thi hành, vung roi vun vút, đánh cho hai kẻ chịu hình phạt toạc da rách thịt, luôn miệng xin tha mạng. Trong quân tuy kỷ luật nghiêm khắc, nhưng cũng không thể dùng hình quá nặng, đem sĩ tốt ra đánh ngay giữa đường mã đạo thế này thực sự không nên.

— Dừng tay! Làm sao lại dùng cực hình thế này? - Quách Gia vội vàng quát to ngăn lại.

Viên tướng ấy vội nhảy xuống ngựa chắp tay nói:

— Mạt tướng tham kiến Quách Tế tửu. Xin thứ cho mạt tướng đang mặc giáp trụ không thi lễ được chu toàn. Lão ngài tuần tra doanh trại vất vả, giờ này còn chưa dùng bữa, khiến mạt tướng sao có thể đành lòng?

Hắn ta lúc đánh đòn sĩ tốt thì dữ tợn như hùm beo, đến khi thấy quan trên lại ngoan ngoãn như cừu non. Quách Gia mới hơn ba chục tuổi mà hắn lại gọi hắn là "lão ngài", đám binh lính vây quanh đứng xem thấy hắn nịnh hót như vậy, đều bưng miệng cười thầm. Quách Gia vốn định mắng hắn một trận, nhưng thấy hắn vừa cất lời đã gọi ngay ra tên mình, lại còn ra sức nói rõ hay, giang tay chẳng đánh kẻ môi cười, Quách Gia nhảy xuống ngựa, khách sáo hỏi:

— Ngươi là tướng lĩnh bộ quân nào? Vì sao lại đánh quân lính ở đây:

— Khải bẩm Quách Tế tửu. - Viên tướng ấy bước lại gần thêm hai bước nói, - Mạt tướng là tư mã dưới trướng tướng quân Trương Tú,

https://thuviensach.vn

phụng mệnh tuần tra doanh trại. - Nói rồi, hắn đổi khẩu khí, quay về phía những người bị phạt, - Hai tên nhãi ranh kia canh giữ cửa trại, vừa nãy thấy quân hỏa đầu đã làm cơm xong bèn bỏ cả đại môn đi ăn vụng, nếu để cho do thám của quân Viên trà trộn vào thì sao? Ngài nói xem, bọn chúng có đáng đánh không

— Không dám, không dám! Chúng tại hạ thực sự không tự ý rời bỏ vị trí của mình... - Hai tên tiểu binh bị đánh máu me be bét, liên tục dập đầu biện giải với Quách Gia.

— Còn không chịu thừa nhận! - Viên tướng kia cầm lệnh tiễn cài vào cổ áo, túm lấy một tên thuận tay giáng cho một cái tát nổ đom đóm mắt, khiến cho tên lính ngã lăn ra đất kêu oai oái.

Tên còn lại lập tức đổi giọng:

— Tướng quân thứ tội, chúng tôi biết sai rồi, lần sau không dám nữa... lần sau không dám nữa...

Viên tướng kia nhổ toẹt nước miếng, hằm hằm nói:

— Quách Tế tửu, ngài có thấy không, đó chính là hai tên đầu bò đầu bướu! Khi nãy tại hạ dạy dỗ chúng mấy câu, chúng còn dám cãi lại, không đánh không được ạ!

Quách Gia nãy giờ quan sát viên tướng ấy, thấy y vào khoảng ba bốn mươi tuổi, trán to mặt lớn, miệng rộng mũi cao, khuôn mặt vàng khè, dưới cằm không để râu, mấy ngày nay đi tuần trong doanh trại vẫn chưa từng gặp qua, nhưng nét mặt trông rất quen. Hơn nữa người này mở miệng ra là “Quách Tế tửu”, tựa hồ rất quen biết mình. Trong quân tướng lĩnh các bộ rất đông, lại liên tục điều chuyển, nhiều người trông rất quen nhưng không nhớ được tên cũng là chuyện bình thường. Người này chắc hẳn trước đây từng có tiếp xúc. Quách Gia chợt thấy thư thái, ngẩng đầu lên nhìn cây đại kỳ trước cửa trại, cười bảo:

— Chỗ này là doanh trại của tướng quân Hạ Hầu Uyên, ngươi là bộ hạ của Trương tướng quân, đến chỗ này xử phạt sĩ tốt, tất nhiên người ta không phục rồi.

Nào ngờ viên tướng ấy vẫn rất nghiêm túc:

https://thuviensach.vn

— Tào công trị quân bình đẳng, bất kể là thuộc hạ của vị tướng quân nào, nếu vi phạm quân kỷ đều phải xử phạt. Mạt tướng đã đến đây, trông thấy tất nhiên sẽ phải quản!

Quách Gia thấy hắn nói năng đâu ra đấy, cũng không tiện làm trở ngại ý tốt của hắn, chỉ nói:

— Muốn quản cũng được thôi, nhưng chỉ có điều làm việc không được hà khắc quá. Xử phạt sĩ tốt là để quán triệt quân pháp, không phải là để xả bực tức riêng. Ngươi đánh mấy roi là được rồi, cứ đánh mãi đến toạc da rách thịt thế này, bọn chúng còn ra trận thế nào đây? Ngươi xem xem bốn xung quanh có bao nhiêu con mắt nhìn vào, cứ thỏa sức làm theo ý mình há không làm ảnh hưởng đến lòng quân ư?

— Vâng, vâng, vâng. Ngài dạy rất phải. Mạt tướng chỉ là kẻ thô lỗ, làm sao có kiến thức được như ngài chứ? May được lão ngài chỉ giáo, mạt tướng cũng vỡ vạc ra nhiều. Quân ta thực là may mắn có được một người nhân nghĩa như ngài, vậy còn lo gì không phá được Nghiệp Thành, không đánh bại được họ Viên... - Viên tướng cúi đầu gập lưng, không ngớt tán tụng.

Quách Gia thấy bộ dạng nịnh hót của y, không nhịn nổi bèn cắt ngang:

— Thôi đi, thôi đi! Ngươi chớ ở đây rầy rà ta nữa, mau thả hai tên lính kia ra, rồi tiếp tục việc tuần doanh của ngươi đi.

Viên tướng ấy với Quách Gia thì vô cùng cung kính, nhưng vừa quay mặt sang đám lính lập tức lộ rõ vẻ nịnh trên hiếp dưới, quát bảo:

— Nể mặt Quách Tế tửu, bản quan tha cho các ngươi, nhưng phạt các ngươi không được ăn cơm, tiếp tục canh giữ cửa trại. Nếu các ngươi không phục cứ việc đi tìm tướng quân của các ngươi mà tố khổ đi, có chuyện gì cứ bảo tướng quân của các ngươi đến chỗ ta mà nói!

Hai tên tiểu binh không dám đáp lại, nén đau vâng dạ lui đi.

Quách Gia đứng bên cười nhạt - đúng là một kẻ không biết sống chết là gì, Hạ Hầu Uyên há có thể dễ dàng gây sự, vừa là thân quyến của Tào Tháo, lại là đại tướng trong quân, ngươi chỉ là chức tư mã nhỏ

https://thuviensach.vn

nhoi ở một doanh mà dám buông ra những câu cuồng ngôn như vậy, sau này liệu tiểu tử ngươi có thể gánh chịu được không? Quách Gia nén cười rồi lên ngựa chuẩn bị hồi doanh, viên tướng kia lại sán tới:

— Mạt tướng kính tiễn Quách Tế tửu, trên chiến trường trong chớp mắt có muôn vàn biến động, mong ngài hãy bảo trọng.

Nói xong y mỉm cười, cùng ba tên thân binh thủ hạ cũng nhảy lên ngựa. Vừa nãy y đánh hai tên lính kia đau thế nào, mọi người đều trông rõ cả, giờ thấy y giơ cao lệnh tiễn đi qua, tất cả đều tránh thật xa nhưng vẫn bị y soi mói:

— Các ngươi là lính ở bộ quân nào? Tất cả hăng hái lên cho ta... Trên đường mã đạo không cho phép đào hầm nấu cơm, mau tránh cả ra... Mấy người các ngươi đều mù cả rồi ư? Đun nấu bên cạnh lều trại, nếu để xảy ra hỏa hoạn, các ngươi có chịu được tội không?... - Y ra vẻ gương mẫu gặp người nào cũng nhắc nhở, chỉ trỏ chỗ nọ chỗ kia, hướng về phía đông mà đi.

Quách Gia vừa tức vừa buồn cười, cũng không tiện can thiệp, dẫn đám thân binh tiếp tục đi. Nhưng không biết vì sao, khuôn mặt của viên tư mã ấy luôn lẩn quất trong đầu, dường như muốn gọi bật ra được tên của y. Nhưng vẫn không nhớ ra rốt cuộc đó là ai, bèn quay lại hỏi thân binh:

— Viên tư mã khi nãy, các ngươi có biết là ai không

— Tiểu nhân cũng không biết, chắc hẳn là mới được đề bạt nên tiểu nhân đắc chí. Cứ nhìn bộ dạng y là biết! Ghét nhất cái thứ nịnh trên hiếp dưới, hắn đâu có giống thuộc hạ của Trương Tú tướng quân chứ, hành vi ấy giống như người được Vu Cấm dạy dỗ hơn. - Tên thân binh ấy cái gì cũng dám nói ra.

— Câm miệng! Câu ấy há ngươi có thể nói được ra ư? - Quách Gia tuy miệng trách mắng nhưng trong lòng cũng thấy buồn cười.

— Thuộc hạ biết tội... Tên ấy nịnh nọt ngài như vậy, lẽ nào ngài cũng không nhận ra y ư?

Quách Gia cười nhăn nhó lắc đầu:

https://thuviensach.vn

— Hắn biết ta, nhưng ta không nhận ra hắn... mà cũng chẳng phải là không nhận ra, chỉ là không nhớ nổi tên thôi.

Tên thân binh cũng cười nói:

— Cũng không trách được ngài, bộ hạ của Trương Tú tướng quân đều là người ở Quan Tây, bỗng nhiên nảy nòi ra một tên tư mã nói giọng trung châu, tất là mới được điều ở chỗ khác đến.

Quách Gia đột nhiên gò cương ngựa:

— Lạ nhỉ! Tên đó đúng là nói giọng trung châu. Trương Tú ở đội tiền quân, lại là người theo hàng, việc điều động bộ hạ há lại có thể không báo cho chúa công biết? Khi nãy hắn thi lễ với ta, nói trên chiến trường trong chớp mắt có muôn vàn biến động, nhắc ta hãy bảo trọng, câu này là có ý gì nhỉ?... - Quách Gia càng nghĩ càng thấy lạ, nhận thấy có điều gì đó kỳ quặc đây, - Không được! Ta phải quay lại xem sao!

Mấy tên thân binh đều cho là Quách Gia đa nghi thái quá, nhưng nào dám nhiều lời, theo ông ta quay lại doanh trại của Hạ Hầu Uyên, nhưng viên tư mã kia đã không thấy tăm hơi đâu nữa, chỉ có hai tên lính bị phạt đòn khi nãy đang còn hậm hực đứng tựa cửa trại.

Quách Gia chỉ vào chúng hỏi:

— Viên tư mã vừa đánh mắng các ngươi đâu rồi?

Không hỏi thì thôi, vừa hỏi một câu lập tức hai tên đen đủi ấy liền lập tức bò lê bò lết đến trước ngựa Quách Gia:

— Xin Quách tiên sinh đứng ra làm chủ giúp chúng tại hạ... Chúng tại hạ thực sự không bỏ bê chức trách đâu... - Nói rồi nước mắt nước mũi đầm đìa.

— Rốt cuộc là chuyện thế nào?

Hai tên tiểu binh vừa khóc vừa nói:

— Chúng tại hạ phụng mệnh canh cửa trại, viên tư mã ấy cứ đòi xông vào bên trong. Tại hạ hỏi lệnh tiễn của ông ta, ông ta chẳng những không đưa lại còn hỏi chúng tại hạ có nhận ra ông ấy không? Chúng tại hạ nào biết ông ấy hỏi thế là có ý gì, bèn cứ có sao nói vậy rằng không biết. Ông ấy bèn bảo hôm nay sẽ cho chúng tại hạ biết ông ấy là ai!

https://thuviensach.vn

Thân binh thủ hạ của ông ta cũng chẳng cần hỏi rõ trắng đen, túm ngay lấy chúng tại hạ mà đánh... Ông ta chức lớn, chúng tại hạ cũng không dám chống trả...

— Đáng ghét! - Quách Gia cũng nhớ lại người ấy khi trả lời mình đã cầm lệnh tiễn cài vào cổ áo chứ chưa đưa ra cho xem rõ, - Các ngươi bị đánh oan, sao không báo cho tướng quân của các ngươi biết.

— Tướng quân của chúng tại hạ phụng mệnh chúa công đi áp tải lương thảo chưa về, không có ở trong doanh!

Quách Gia tức giận nghiến răng:

— Sự việc không thể ngẫu nhiên thế được, kẻ đó nhất định là thám báo của Viên Thượng sai đến, muốn trà trộn vào vòng vây để đến Nghiệp Thành báo tin!

Đám thân binh bên cạnh nói chen vào:

— Vậy làm sao hắn lại nhận ra được ngài?

Câu nói ấy khiến Quách Gia tỉnh ngộ, vừa nhớ đến bộ hạ của Viên gia, khuôn mặt lớn với vầng trán rộng ấy lại hiện lên trong đầu, lần này ông lập tức nhớ ra kẻ đó là ai. Đó chính là Ký Châu Tòng sự Lý Phu, tự Tử Hiến!

Trước trận Quan Độ, Quách Gia từng đến Nam Dương khuyên Trương Tú quy hàng, vừa hay Viên Thiệu cũng sai Lý Phu đến du thuyết, hai người còn đấu khẩu với nhau trước mặt Trương Tú. Khi ấy Lý Phu văn chương nho nhã, tay áo rộng phất phơ. Hôm nay chẳng qua chỉ cắt chòm râu đi, bôi mặt vàng lên rồi thay bộ trang phục khác mà thôi, nhưng cử chỉ rõ ràng là một tên võ phu tác oai tác phúc. Quách Gia thầm kinh hãi, người này thủ đoạn cải trang rất cao, không dám chậm trễ, một mặt sai thân binh chạy thẳng đến viên môn ở bên hào báo tin, một mặt ra roi quất ngựa chạy thẳng đến đại trướng trung quân.

Tào Tháo vừa châm cứu xong còn đang ăn cơm, Quách Gia xông thẳng vào trướng:

— Khải bẩm chúa công, Hà Bắc Tòng sự Lý Tử Hiến xông vào vòng vây đưa thư!

https://thuviensach.vn

Hoa Đà đang thu dọn hòm thuốc, đưa mắt lên nhìn Quách Gia, vô cùng kinh ngạc - người này có bệnh!

— Sao? - Tào Tháo chỉ quan tâm đến việc quân, - Hắn mang theo bao nhiêu quân mã xông vào doanh ta, vì sao quân xích hậu không thấy bẩm báo?

— Chỉ có bốn người. - Quách Gia không kịp giải thích rõ ràng, - Chúa công hãy mau hạ lệnh, lục soát toàn bộ doanh trại, chớ để chậm trễ kẻo hắn sẽ...

Còn chưa dứt câu, bên ngoài chợt thấy ầm ĩ, Hàn Hạo hấp tấp chạy vào quỳ sụp trước trướng:

— Chúa công! Có kẻ địch trà trộn vào trong quân làm bừa, đã xông ra khỏi cửa trại lội qua sông chạy vào Nghiệp Thành rồi!

Tào Tháo kinh ngạc, vội vứt bát cơm chạy ra ngoài xem sao. Bọn Quách Gia, Hứa Chử, Tào Phi dẫn theo thân binh lập tức chạy theo, đi thẳng lên phía bắc, chạy tới cửa trại bên hào ở phía nam Nghiệp Thành. Chỉ thấy viên môn mở toang, mấy tên lính canh bị trói cả vào lan can, miệng nhét giẻ chặt cứng. Sau khi giải thoát cho bọn chúng, hỏi rõ thì được biết khi này có một viên tư mã cầm lệnh tiễn đi đến, trách mắng bọn chúng là mải chơi tán chuyện, không chăm chỉ canh phòng, sau đó sai ba tên thân bình thủ hạ trói nghiến bọn chúng lại, phạt đánh đòn. Nào ngờ vừa trói xong, còn chưa dùng hình, bốn kẻ ấy đã mở cửa viên môn nghênh ngang bỏ đi. Tào Tháo biết sự tình, tức giận nghiến răng ken két, lúc ấy lại nghe trên Nghiệp Thành có tiếng hoan hô vang trời - đúng là Lý Phu đã vào được thành rồi.

Đã cẩn thận hết mực, vậy mà cuối cùng vẫn để kẻ địch trà trộn vào được, Tào Tháo trong lòng vô cùng tức giận, bất chấp sự khuyên can của chúng tướng và nhi tử, sai quân sĩ bắc cầu tạm, muốn đích thân đến dưới Nghiệp Thành nghe ngóng tình hình. Lập tức sĩ tốt hò nhau chuyển viên xa, ván gỗ đến, không bao lâu đã lắp xong cầu phao, các tướng tâm phúc Hứa Chử, Đặng Triển, Hàn Hạo, Sử Hoán dẫn theo thân binh bảo vệ Tào Tháo tiến sát bên thành, nhất cử nhất động trên

https://thuviensach.vn

thành đều nhìn thấy rất rõ. Nghiệp Thành bị bao vây đã hơn năm tháng, hôm nay coi như đã nhận được tin của Viên Thượng, quân lính vui sướng đến phát khóc, có kẻ còn vẫy cờ về phía quân Tào với vẻ đắc ý.

Tào Tháo không nhịn được chửi vang lên:

— Tên tặc tử Lý Phu được lắm! Dám chơi trò bỉ ổi đó với ta! Lão phu nhất định sẽ...

Còn chưa nói dứt câu, chợt nghe một tiếng "vút", một mũi tên đã soẹt qua ngay bên tai Tào Tháo, bắn trúng yết hầu một tên thân binh, tên lính lập tức ngã xuống mất mạng.

Tào Tháo kinh hãi ôm đầu tháo lui, đám thân binh hốt hoảng yểm hộ. Quân Viên trên thành đang hưng phấn, một loạt những tiếng hô giết vang lên, tên bay xuống rào rào như mưa, không ít thân binh bị bắn trúng, rơi xuống hào chết. Hàn Hạo, Sử Hoán ai nấy đều bị thương mới bảo vệ được Tào Tháo rút lui qua cầu phao về đến viên môn.

Lúc này chư tướng trong doanh được tin tự đến đông đủ, Tào Hồng lo lắng nói:

— Vừa rồi có quân xích hậu về báo, Viên Thượng đã bỏ Bình Nguyên khẩn cấp kéo quân về cứu viện, hiện chỉ còn cách Nghiệp Thành có ba mươi dặm!

— Hừ! - Tào Tháo không ngờ Viên Thượng lại về nhanh như vậy, - Viên Đàm có động tĩnh gì không?

— Viên Đàm chưa thấy truy kích ở phía sau, mà đem quân đi lên phía bắc, dường như muốn đánh lấy các huyện Bột Hải.

— Hừ. - Tào Tháo không ngăn được cười nhăn nhó. - Tên tiểu tử này quả nhiên lòng dạ khó lường, muốn để cho Viên Thượng với lão phu hai hổ đánh nhau, còn hắn nhân cơ hội mở rộng địa bàn. Tiếc rằng trò khôn lỏi ấy không thể cứu vãn được thế suy tàn của hắn.

Tào Hồng vẫn rất căng thẳng:

— Bộ quân Viên Thượng có hơn một vạn người, trang bị tinh nhuệ, phần nhiều là kỵ binh. Các cánh quân phân chia đi các nơi vẫn đang tụ tập đến dần, xin chúa công mau có quyết định!

https://thuviensach.vn

— Không phải vội. - Tào Tháo quay lại nhìn lên trên thành. - Một khi hắn đã sai Lý Phu vào thành, tất là muốn giao hẹn với Thẩm Phối trong ứng ngoài hợp giáp kích quân ta. Vào rồi cũng còn phải ra, các ngươi ai về doanh nấy chú ý canh giữ. Lão phu sẽ đích thân ngồi trấn ở đây, ta không tin thiên binh vạn mã thế này mà không bắt nổi một Lý Tử Hiến!

Quách Gia lại lắc đầu không thôi - năm xưa đánh nhau ở Quan Độ, Lý Phu còn có thể ngầm trốn qua Dự Châu đến thẳng Nam Dương, dãy doanh trại này có đáng kể gì? Người ta đã dám xông vào tất đã có cách để ra.

Chúng tướng nhận mệnh đi ra, nhưng Tào Hồng vẫn chưa chịu đi, lại cất lời nói:

— Lần này Viên Thượng đến đây binh lực rất mạnh, quân ta bao vây bốn phía, lực lượng phân tán. Quân pháp có câu "Quân quay về chớ cản", chẳng bằng ta hãy tạm mở một lối cho Viên Thượng vào thành, rồi chúng ta lại đem quân đánh mạnh, vây khốn tất cả bọn chúng trong thành.

— Không vội, - Tào Tháo cười nhạt nói, - Hãy sai quân xích hậu đi do thám cho rõ ràng.

Tào Hồng hơi sốt ruột:

— Binh mã của Viên Thượng chỉ còn cách chúng ta có ba mươi dặm thôi, nếu như...

— Lão phu tự có chủ trương. Hắn từ xa tới đây, không thể lập tức dụng võ, hơn nữa người ước hẹn còn chưa ra khỏi thành, đợi thăm dò rõ động thái của hắn thế nào rồi hãy bàn.

Tào Hồng buồn bực đi ra.

Có người mang ghế đến, Tào Tháo thản nhiên ngồi trong viên môn. Tướng sĩ trung quân bày trận ngoài cửa, ai nấy cung tiễn sẵn sàng canh phòng bên bờ hào, chỉ cần Lý Phu trở ra là lập tức bị bắn ngay. Hơn nữa, để phòng quân địch tập trung binh lực đột phá vòng vây, quân

https://thuviensach.vn

lệnh đã được truyền đi các doanh, men theo bờ hào quanh thành bốn mươi dặm, những chỗ quan trọng đều chuẩn bị sẵn sàng.

Ba quân tướng sĩ nghiêm trận chờ đợi, ước hơn một canh giờ vẫn không thấy phía địch có động tĩnh gì, trong khi tin tức của quân xích hậu thám thính được cứ truyền về liên tục như nước chảy:

— Viên quân cách thành hai mươi lăm dặm! Viên quân cách thành hai mươi dặm! Chỉ còn mười chín dặm...

Bất kể người quay về nói gì, Tào Tháo vẫn chỉ đáp lại một câu: "Tiếp tục thám thính!" Rồi đuổi quay ra. Tận đến khi trời gần tối, đèn đuốc được thắp lên, có người đến báo:

— Đại quân của Viên Thượng đã dừng lại ở Dương Bình đình, cách mười bảy dặn, chuẩn bị hạ trại đóng quân.

Vẻ mặt Tào Tháo bỗng trở nên nặng nề, đứng dậy khỏi ghế, gọi tên xích hậu vừa báo tin đến gần đích thân dặn dò:

— Dương Bình đình là đường cái quan lớn, bên cạnh có Tây Sơn, Phẫu Thủy hiểm trở, ngươi hãy quay lại trinh sát kỹ lưỡng, xem Viên Thượng đóng doanh ở trên đường hay đóng doanh dựa vào thế núi, rồi mau quay về báo ngay cho ta biết!

Tên xích hậu lĩnh mệnh đi ra, Tào Tháo dần trở nên căng thẳng. Ông không ngồi trên ghế nữa mà đi đi lại lại trước viên môn, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm một mình, khi lại chắp hai tay thật chặt như đang cầu nguyện. Một lúc sau, chợt nghe liên tiếp mấy tiếng động lớn, ba cửa lớn ở mặt nam Nghiệp Thành là Phượng Dương, Trung Dương, Quảng Dương đồng loạt mở toang. Quân Tào đã sẵn sàng chiến đấu, nhưng chưa kịp bắn tên thì tất cả đều đứng chết trân: Những người chạy ra không phải là Lý Phu, cũng không phải là Viên quân, mà là rất đông dân chúng.

Thành trì bị vây khốn hơn năm tháng, lương thực đã hết từ lâu, đám dân chúng này bị đói đến độ hóa điên, tất cả đều vàng võ gầy còm, thân hình như que củi, ra khỏi cửa thành là coi như sống lại từ chỗ chết, tựa như ba dòng nước lũ chen nhau tràn ra ngoài. Có kẻ giơ cao cờ

https://thuviensach.vn

trắng kêu to xin hàng, có kẻ cầm theo đuốc soi đường, có kẻ chẳng cần cái gì, chỉ mong thoát khỏi nơi chiến trường. Quân Tào trước tiên là kinh ngạc, lại nghĩ ra quân lệnh chưa có gì thay đổi, liền lập tức bắn tên ra như mưa.

Viên, Tào đánh nhau, lê dân có tội gì? Đáng thương cho những người dân đang dồn lại như sóng trước mặt phải trở thành hồn ma dưới mũi tên. Nhưng những người phía sau vẫn không ngừng chạy ra, mà phần lớn đều là những kẻ già yếu, bệnh tật, trong lúc chen chúc chợt lại nghe tiếng động lớn - ba cửa thành đóng lại, vậy là mấy ngàn người vô tội bị ném ra chiến trường.

Phía trước có hùng binh, phía sau không đường rút, đám dân chúng ấy bị dồn vào đường cùng. Những kẻ biết bơi liền nhảy xuống hào liều chết bơi sang bên kia, nhưng vừa bám được vào bờ liền bị đại đao quân Tào chặt tay. Đông hơn cả là số chen chúc nhau lên cầu phao thì lại bị quân Tào giáo đâm, tên bắn, xác chết nối nhau rơi xuống dưới hào. Tiếng gào thét thê thảm, tiếng kêu xin cứu mạng, tiếng nguyền rủa, tiếng kêu cha khác mẹ váng đất ầm trời, trong chớp mắt đã có mấy trăm người phải bỏ mạng dưới tay quân Tào, nước trong hào đều đã nhuộm thành màu đỏ.

Tào Tháo không thể ngờ rằng lại có sự việc như vậy, bị cảnh tượng tàn khốc ấy làm cho kinh hãi, đứng im bất động. Tuân Du chạy lại kéo áo Tào Tháo khuyên bảo:

— Chúa Công mau mau để một lối đi cho họ thôi! Nếu như tàn sát người vô tội thì uy tín của quân triều đình còn đâu nữa?

— Ôi! - Tào Tháo nhìn cảnh tượng giết chóc trước mắt, ngập ngừng nói, - Lý Phu tất là ẩn mình trong đó, nếu như không giết hết đám dân này, hắn sẽ nhân lúc rối loạn thoát ra ngoài về đưa tin cho Viên Thượng. Nhưng nếu giết hết số dân chúng kia, chẳng những lão phu không còn mặt mũi nào mà quân dân Nghiệp Thành sẽ trông vào đó mà oán hận, càng ra sức đánh trả quân ta. Thực là tiến thoái lưỡng nan... Thôi được! Công thành là hạ sách, công tâm là thượng sách,

https://thuviensach.vn

trong lúc này không thể kết oán với dân. Mau mau truyền lệnh, quân ta không được ngăn cản, tránh một đường đi cho bách tính ra khỏi thành!

Quân sĩ dần dừng tay cung, rẽ ra một lối đi, Tào Tháo cũng lui về đại doanh trung quân. Nhưng mệnh lệnh làm sao có thể nhanh chóng truyền đi hết bốn chục dặm hào cơ được? Không biết vẫn còn bao nhiêu người vô tội phải bỏ mạng! Tiếng gào thét thảm thiết của bách tính như bao phủ lên cả một khu đồn trại, doanh trướng nào cũng nghe thấy rõ mồn một. Tào Hồng chen ngược lại phía dòng người chạy ra, đến trướng trung quân:

— Chúa công hãy mau chóng ra lệnh tra xét, Lý Phu tất là ở trong số những người này.

Quách Gia lắc đầu vẻ bất lực:

— Trời tối rồi, đáy bể mò kim liệu có được không? Cho hắn ta đi đi...

Tào Tháo nhắm hờ hai mắt, nhíu chặt đôi mày nói:

— Ta thực coi nhẹ kẻ sĩ ở Hà Bắc. Viên Bản Sơ ngồi trấn Ký Châu gần mười năm, dưới tay có không biết bao nhiêu cao nhân. Lý Tử Hiến ra vào doanh trại của ta mà dễ như trở bàn tay, lại không biết Viên Thượng rốt cuộc hạ trại ở chỗ nào nữa? - Đó mới là điều Tào Tháo quan tâm nhất hiện nay. Bách tính đào vong hầu hết bị thất lạc tan tác, mẹ tìm con, em tìm anh, khóc lóc kêu gọi ầm ĩ gần nửa canh giờ mới tạm lắng xuống. Trên đường mã đạo giữa các doanh, khắp nơi đều thấy vết máu, xác người, tay nải hành lý. Tào Tháo nhìn thấy cảnh tượng thê lương đó càng thêm lo lắng, mắt đăm đăm nhìn ra phía ngoài doanh. Chúng tướng trước nay chưa từng thấy Tào Tháo căng thẳng đến độ đôi bàn tay run lên bần bật như thế.

Không biết trông ngóng như vậy bao lâu, trời đã tối mịt, chợt thấy tiếng vó ngựa vang lên lộc cộc, bóng dáng tên xích hậu kia đã dần hiện rõ trong ánh lửa. Tào Tháo thực sự không nén nổi nỗi lo lắng của mình, chẳng quan tâm đến thân phận bèn chạy ra đón, túm ngay lấy dây cương ngựa của y, lạnh lùng hỏi:

https://thuviensach.vn

— Viên Thượng đóng trại ở đường lớn hay ở sườn núi?

Tên lính bị Tào Tháo làm cho sợ hết hồn, hoảng hốt nói:

— Đóng trại men... men theo núi Tây Sơn.

Tào Tháo dường như không tin, giọng hơi run run:

— Ngươi nói lại xem, ở đâu?

Tên lính đã lấy lại được bình tĩnh, vội nhảy xuống ngựa, quỳ một gối xuống đất nói dõng dạc:

— Khải bẩm chúa công Viên Thượng đóng trại bên sườn núi ở Dương Bình đình!

Tào Tháo hít một hơi dài, lui lại hai bước, tựa hồ như trút được gánh nặng, xua tay ra hiệu cho tên xích hậu đi ra. Tào Hồng thấy Tào Tháo vẫn thong thả như thường, lo lắng kêu lên:

— Chúng ta hãy mau chóng giải vây đi. Đại quân của Viên Thượng đã hạ trại, Lý Phu cũng đã chuồn mất rồi, còn không lui sẽ bị chúng giáp kích đó!

— Đúng vậy! - Chúng tướng theo nhau phụ họa.

Vu Cấm xưa nay vẫn được Tào Tháo coi trọng, cũng lo lắng khuyên giải:

— Binh pháp có câu: "Quy sư hốt ác."[327] Quân ta bao vây Nghiệp Thành, binh lực không thể tập trung được, nếu Viên Thượng dồn toàn lực đánh vào một điểm của chúng ta, Thẩm Phối ở trong thành đánh ra tiếp ứng, bọn chúng trong ứng ngoài hợp thì công lao chinh chiến mấy tháng nay của chúng ta có thể bị hủy trong một buổi.

— Ha ha ha!... - Tào Tháo cứ cười mãi, mới đầu là cười mỉm, đến khi nghe các tướng nói thì ngửa mặt lên trời cười lớn hơn. - Việc của ta thành rồi! Chuyện Viên Thượng bị tiêu diệt coi như đã được định đoạt, lão phu thắng rồi! Tào mỗ ta đã lấy được Ký Châu rồi! Ha ha ha!... Các ngươi không tin ư?

Vu Cấm, Tào Hồng quay sang nhìn nhau, không hiểu vì sao Tào Tháo có thể quả quyết như vậy. Tuân Du, Lâu Khuê, Hứa Du đều mỉm cười lộ vẻ đã hiểu, Quách Gia càng hứng thú:

https://thuviensach.vn

— Cung hỷ chúa công! Chúc mừng chúa công! Ký Châu đã về tay, quét sạch họ Viên đã gần ngay trước mắt.

Tào Tháo thấy các tướng vẫn còn ngơ ngác, chắp tay sau lưng cười ha hả nói:

— Các ngươi cứ đợi xem, sẽ ứng nghiệm ngay thôi. - Nói đến đó ông lại thở dài một tiếng, - Bản Sơ ơi Bản Sơ, hai đứa con của ông đều không ra sao cả! Dù trong tay có Thẩm Phối, Lý Phu mà không thể dùng hết tài của họ thì có tác dụng gì? Lại dễ dàng đem mảnh đất mà ông phải vất vả mới giành được nhường cho người khác như vậy... Phá gia chi tử, thật đáng giận thay...

Tào Hồng đứng lặng nhìn Tào Tháo hồi lâu mới hỏi:

— Vậy quân ta bây giờ ứng phó thế nào?

— Ngày đêm chăm chú theo dõi Nghiệp Thành cho ta. Không đến ba ngày quân địch tất sẽ dốc toàn lực đột phá vòng vây. Thẩm Phối kia chó cùng dứt giậu, phải thật cẩn thận.

— Nếu như Viên Thượng...

— Không cần để tâm đến tên phá gia chi tử ấy! - Tào Tháo bực dọc gạt ngay đi, rồi đủng đỉnh quay về đại trướng.

Đánh tan Viên Thượng

Lúc nửa đêm ngày thứ hai sau khi Viên Thượng đóng quân ở Tây Sơn, quân giữ Nghiệp Thành dưới sự chỉ huy của Thẩm Phối đã chuẩn bị sẵn sàng để dốc toàn lực trong ứng ngoài hợp, quyết đánh một trận.

Mấy ngàn binh lính tập trung ở khoảng đất trống phía nam thành, nhất loạt dùng vải trắng quấn đầu để tiện phân biệt địch ta. Mấy hàng đầu là quân cảm tử, mình mặc áo giáp, đẩy viên xa, đột xa, bình bản xa nhằm lấp bằng hào cừ và bắc cầu tạm. Để chuẩn bị những vật liệu này, họ đã phải dỡ hết nhà dân trong thành, chuẩn bị sẵn sàng cho một trận sống mái. Đứng ở giữa là những tay cung thủ do Thẩm Phối rèn giũa

https://thuviensach.vn

kỹ càng. Bọn họ đã lắp tên lên cung, tập trung hết sức lực, chỉ cần xông ra khỏi cửa thành là sẽ cho quân Tào thấy rõ uy phong. Đại quân phía sau ngoài đội quân của Viên Thượng lưu lại, còn có bộ hạ và gia binh của Thẩm Phối, thậm chí còn có không ít dân chúng tự nguyện tham gia. Bất kể là thương mâu qua kích, cuốc xẻng gậy gộc, búa rìu dao liềm, chỉ cần là vật có thể giết được kẻ khác đều được lôi ra.

Tất cả mọi người đều đứng yên lặng. Dưới ánh lửa đuốc bập bùng, các loại vũ khí phản chiếu lên một thứ ánh sáng yếu ớt, u ám. Cuộc chiến còn chưa bắt đầu, nhưng tướng sĩ đều đã đồng lòng giết giặc, toát lên một luồng sát khí có phần hoang mang và bi tráng. Thẩm Phối đứng tít trên tường thành, ông ta cũng mặc giáp nhẹ, đầu quấn vải trắng, tay nắm chắc bội kiếm. Vì trận đánh này, ông ta đã đem hết của cải, tài vật, thậm chí cả tỳ thiếp để ban thưởng cho tướng sĩ. Thân là hào tộc bậc nhất ở Ký Châu, ông ta thề chết cũng phải bảo vệ sự thống trị của họ Viên. Đêm thu gió lạnh thổi buốt giá, khuôn mặt của ông ta đỏ lựng dưới ánh lửa bập bùng khi mờ khi tỏ, nhưng vẫn đứng bất động chăm chú nhìn ra ngoài thành.

Dãy doanh trại quân Tào tối đen yên ắng, toát lên một vẻ trầm tích, thâm u khó lường, tựa hồ Tào Tháo với đám tướng lĩnh của mình đều đã ngủ say, chỉ còn mấy tên lính đang tuần tiễn ở cửa viên môn bên bờ hào. Những bó đuốc cắm bên tường trại cứ cách mười mấy bước mới có một cây, nối nhau men theo bờ hào một vòng tròn lớn hơn bốn mươi dặm quanh thành, y hệt một con rồng lửa cuốn khoanh đầu rồi cắn vào đuôi, từ trên thành lâu nhìn ra vẫn thấy rất ấm. Nhưng trong lòng Thẩm Phối rất rõ, tất cả đều là giả dối, với một kẻ mưu kế sâu xa như Tào Tháo, tuyệt nhiên không thể lơi lỏng như vậy được, trong màn đêm đen yên tĩnh ấy, không biết ẩn chứa bao nhiêu phục binh! Trận đánh sắp tới tất sẽ là một trận đánh gay go... Bỗng nhiên, trong bóng núi thấp thoáng cao vút có mấy đốm lửa lóe lên, trong nháy mắt lại hết ngay, một lúc sau, những đốm lửa lẻ tẻ ấy dần trở nên rõ ràng hơn, rồi càng ngày chúng càng tụ lại lớn hơn thành một vùng lửa cháy sáng cả bầu trời. Thẩm Phối đã chờ đợi giờ khắc này suốt hơn năm tháng qua,

https://thuviensach.vn

việc đã đến lúc cấp bách, ông ta không có bất cứ lời hào hùng nào nữa, chỉ quay đầu lại nói nhỏ một câu với các thân binh:

— Đến lúc rồi, hành động thôi.

Rầm!... Tiếng mở cổng thành nghe như tiếng sấm rền xé tan màn đêm yên tĩnh. Tiếp ngay sau đó, tiếng hò hét của quân Hà Bắc ào ạt vang lên như thác đổ, những tên lính cảm tử cùng các cung thủ tràn ra từ phía cửa nam, điên cuồng lao tới tuyến phòng ngự của quân Tào. Nhưng đúng như dự liệu của Thẩm Phối, dãy doanh trại tối đen phía đối diện nhanh chóng sôi sục lên, chớp mắt vô số đuốc lửa giơ cao rọi cả bầu trời, cả bốn phía Nghiệp Thành sáng như ban ngày, trống trận cùng vang rền khí thế như ngựa chạy, quân sĩ ở khắp các đường mà đạo giữa các doanh trại đều tràn lên bờ hào, qua lại không ngừng như một đàn kiến.

Các tay cung tiễn Hà Bắc nhất tề bắn ra, tên bay như châu chấu nhắm thẳng về phía tường trại của Tào quân, khiến cho quân giữ cửa liên tục thoái lui, cung tên của hậu đội quân Tào lập tức bắn trả lại. Quân cảm tử chẳng cần biết trước mặt có bao nhiêu quân địch, chỉ ra sức cắm đầu đẩy xe xông lên, một số người cứ kêu lên thật to, cả người lẫn xe đều lao xuống dưới hào để làm đường đi cho người phía sau. Đại đội quân binh lập tức theo sau dồn lên, nhưng chỉ có một số ít vượt qua được cầu tạm, còn những người khác biết bơi hay không biết bơi cũng đều nhảy xuống nước hết, dẫm được lên thứ gì thì dẫm, kể cả xác người dưới hào để tiến sang.

— Giữ chặt! Giữ chặt! - Tiếng quát đanh thép của các đốc tướng quân Tào thúc giục từ phía sau, binh lính dưới sự yểm trợ của cung tên cầm trường mâu, đại kích tựa vào tường trại, chỉ thấy ánh lửa chói lòa, tiếng nước bì bõm trước mặt, rối hết cả mắt không còn nhìn rõ gì nữa, cứ vung binh khí lên mà đâm bừa qua lan can rào, chẳng bao lâu liền bị tên của quân Viên trên thành bời bời bắn xuống mà chết. Những tên lính hàng sau lập tức cầm lấy binh khí từ tay người chết, dẫm lên xác mà tiếp tục đánh. Bất kể là đột phá vòng vây hay là phòng thủ thì giờ đây cũng đều trở nên điên cuồng.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo đã ra khỏi đại doanh trung quân từ lâu, đến chỗ cách vài trượng bên ngoài chiến trường quan sát. Dù cự ly gần nhưng vẫn không nhìn thấy rõ, chỉ nghe thấy tiếng tên bay vù vù xen lẫn tiếng hò hét. Trải qua bài học từ lần trước, Tào Tháo đã biết rõ quân cung tiễn của Thẩm Phối lợi hại thế nào, không dám bất cẩn bước lên trước nửa bước, chỉ ở tại chỗ nghe thân binh qua lại báo tin do thám được. Dù vậy, các tướng vẫn rất lo lắng cho sự an toàn của Tào Tháo, vòng ngoài thì Tào Thuần đốc thúc quân hổ báo kỵ vây thành một vòng lớn, bên trong lại có bọn Hứa Chử, Đặng Triển mang khiên che chắn trước mặt. Tuân Du, Quách Gia cũng đều mặc áo giáp, tự mình cầm khiên, bàn tay ai nấy đều túa mồ hôi.

Đang lúc lo lắng thì có bộ hạ của Trương Tú là giám quân Vương Tuyển dẫn thân binh chạy tới:

— Quân Viên Thượng từ phía nam tấn công doanh mạt tướng.

Tào Tháo không ngoảnh đầu lại:

— Cứ để cho hắn đánh đi, hắn không nhằn được khúc xương cứng Trương Tú đâu.

— Chúa công không điều quân đến chặn đánh ư? - Vương Tuyển hơi ngạc nhiên.

— Yên tâm đi, quân Viên Thượng quân tâm bất ổn, không đánh vào được đâu. - Tào Tháo vừa nói vừa ló đầu nhìn, - Ngươi hãy thay lão phu đi truyền lệnh các nơi, trừ những trại vòng ngoài giữ nguyên vị trí, còn lại điều hết đến đây phòng thủ. Đêm nay không cần để tâm đến Viên Thượng, chỉ đánh Thẩm Phối mà thôi!

Vương Tuyển ngây ra:

— Thế... thế có phải là quá mạo hiểm không?

Quách Gia lừ mắt nhìn ông ta:

— Bảo người đi thì ngươi cứ đi đi, nhiều chuyện làm gì?

Vương Tuyển buồn bực lui ra, mọi người tiếp tục chăm chú theo dõi chiến trường. Đánh nhau ước non nửa canh giờ, quân Thẩm Phối vẫn rất dũng mãnh, quân Tào có tường trại làm chỗ dựa, các tay cung

https://thuviensach.vn

thủ Nghiệp Thành cũng dựng viên xa làm lá chắn, nấp ở đằng sau bắn tên. Quân sĩ xung phong liều sống cố chết, lớp trước lao lên lớp sau kế tiếp, mặc tên bay giao chiến với quân Tào. Bỗng nhiên lại nghe những tiếng động ầm ầm, tòa cổng trại phía nam đã bị quân Hà Bắc xô đổ, quân Tào bị đánh bật lại phía sau. Quân lính phía sau không hiểu nguyên do gì quay mình chực chạy, thành ra tự giẫm đạp lên nhau.

Thấy chiến sự nguy cấp, Tào Tháo rút bội kiếm quát to:

— Kẻ nào lùi bước, chém!

Quan truyền lệnh lập tức hét lên theo, các tướng sĩ lại ra sức đánh, lớp trước lớp sau chống cự, cuối cùng cũng đã đẩy lui được quân địch. Nhưng chiến sự vẫn rất gay go, số quân Viên vượt được qua hào đã đánh giáp lá cà với quân Tào, giáo phi mác đâm, máu tuôn xối xả, đại đao vung lên, tay chân rụng rơi. Quân Tào sợ bắn phải đồng đội nên không dám bắn tên nữa, nhưng quân từ Nghiệp Thành đột phá vòng vây xông ra đều xác định tất sẽ chết, nên những tay cung thủ trên thành không cần biết địch hay ta, vẫn ra sức bắn.

Một thân binh chạy về bẩm báo, tường trại phía nam đã hoàn toàn đổ sập. Tào Tháo chặc lưỡi mãi không thôi:

— Thẩm Chính Nam giỏi lắm! Đúng là muốn liều mạng với lão phu đây!

Tuân Du nhắc bảo:

— Lấy công làm thủ, bắt giặc tự lui!

— Được! Hơn nữa trận này đánh dữ dội như vậy, ta liệu rằng hắn cũng không còn sức để đánh một lần nữa. - Tào Tháo lớn giọng truyền lệnh, - Lệnh cho toàn quân tướng sĩ, xô đổ tường trại nhất loạt công thành!

Quan truyền lệnh một truyền mười, mười truyền trăm, chẳng bao lâu bốn mươi dặm tường trại xung quanh Nghiệp Thành đều bị quân Tào tự xô đổ hết, các tướng sĩ đem hết tường ấy ra làm cầu vượt qua hào nước xông vào trong. Những kẻ nhanh tay nhanh mắt đã dựng được thang mây trèo lên, tuy công thành thế này không hề dễ dàng bởi

https://thuviensach.vn

lực lượng phân tán, nhưng đã làm rối loạn hoàn toàn kế hoạch đột phá vòng vây của Thẩm Phối. Quân canh trên thành vội vàng bỏ cung tên chuyển đá tảng đến để ném xuống. Nhất thời ba mặt đông, tây, bắc đều cáo cấp, duy có mặt nam là còn giằng co.

Lúc ấy lại thấy từ mặt phía tây, một cánh quân nhỏ xông tới, dẫn đầu là Giám quân Hạo Châu:

— Khải bẩm chúa công, quân Viên Thượng đánh Trương Tú không được, đã chuyển sang phía tây đánh doanh trại của tướng quân Vu Cấm.

— Hừ! - Tào Tháo cười nhạt. - Ngươi nói với Vu Cấm giữ vững cửa trại, đứng chắc đánh chắc. Để cho Viên Thượng cứ chạy đi chạy lại vòng vòng ở bên ngoài, khắp đông tây nam bắc không có phía nào hắn có thể vào được.

— Dạ. - Hạo Châu lĩnh mệnh đi ra.

Cục thế trên chiến trường dần dần có sự thay đổi, chiến thuật lấy công làm thủ của Tào Tháo khiến quân Hà Bắc buộc phải lui về. Quân Tào hai mặt đông tây đã vượt qua hào nước, chạy tới phía nam để tăng viện. Quân Hà Bắc tuy ba mặt giáp địch nhưng tinh thần chiến đấu không hề giảm sút, tiếc thay đã không còn sức để thay đổi cục diện. Tướng sĩ hai bên đâm chém loạn xạ, dưới ánh lửa bập bùng, kẻ nào kẻ nấy đều trở nên vô cùng đáng sợ với máu me bê bết. Bỗng từ trên cao vang lên một hồi thanh la lanh lảnh - Thẩm Phối cuối cùng đã buộc phải gióng chiêng thu quân.

Nhưng đã đánh đến lúc này, đâu phải muốn thu quân là có thể thu được? Dường như đã có một bó đuốc cháy bén vào viên xa, một cột khói đen bốc lên cuồn cuộn trên cửa Phượng Dương, trong lúc rối loạn, quân sĩ chỉ biết vung bừa đao kiếm để tự bảo vệ mình, bất kể là kẻ địch hay đồng đội đều gục ngã trong vũng máu, tất cả mọi người đều chém giết đến đỏ mắt, dồn lại thành một đống, cuộn lại thành một đoàn... Lại có tiếng ầm ầm vang lên, cửa Phượng Dương đã bị đóng chặt. Quân Tào không đánh vào được nữa, nhưng vẫn còn hơn trăm dũng sĩ Hà

https://thuviensach.vn

Bắc cũng bị chặn lại bên ngoài, ngay sau đó lại nghe một loạt tiếng mõ vang lên, gỗ đá lăn ù ù từ trên thành xuống không thể đếm xuể, bụi bốc lên mù mịt rồi tất cả im ắng trở lại - tướng sĩ hai bên đang ra sức đánh nhau dưới cổng thành không còn một ai sống sót.

Tào Tháo đưa mắt nhìn chiến trường khốc liệt, cuộc chiến công thành ở hai mặt đông tây vẫn đang rất gay cấn. Ông bóp bóp vai nói:

— Đến đây dừng lại thôi, không cần phải đánh nữa...

— Cấp báo! - Lại thấy Giám quân Vũ Châu hầm hầm chạy tới, - Viên Thượng đánh doanh trại Vu Cấm không được, chuyển sang đánh doanh của mạt tướng Trương Liêu. Trương Liêu không nghe lệnh chúa công, đã mở cửa trại ra ngoài ứng chiến với giặc rồi!

— Khà khà khà... - Tào Tháo chỉ cười. - Bá Nam, lần này thì ngươi sai rồi. Có câu rằng: "Nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt."[328] Quân Viên Thượng hai lần đánh doanh trại không được, còn có thể gây được bao nhiêu sóng gió đây? Ngươi hãy đợi xem, một lát nữa nhất định sẽ có tin tốt từ chỗ Văn Viễn.

Những âm thanh huyên náo trên chiến trường đã dần lắng xuống. Những người bảo vệ Tào Tháo vô cùng thận trọng, bước lại phía trước bức tường trại đã bị xô đổ. Thi thể của quân sĩ hai bên nhiều không kể xiết, đã lấp đầy cả hào nước sâu. Cảnh tượng thê thảm trước cổng Nghiệp Thành càng khiến người ta phải động lòng. Thi thể của binh lính bị bắn chết, ném chết, đánh nhau chết đều bị gỗ lăn đá hộc đè nát, tay chân gãy rời, máu me tim óc tràn ngập trên mặt đất, dưới ánh lửa bập bùng u ám tựa hồ như nơi địa ngục dưới âm ty.

Tào Tháo đang định dặn dò thu dọn xác chết, chợt nghe tiếng mõ vang lên, trên thành lại bắn tên xuống, bèn vội lui về doanh trại:

— Thẩm Phối quả nhiên là tên cứng đầu, việc đã đến nước này mà vẫn còn muốn kháng cự. Đáng tiếc là chủ nhân của ông ta là kẻ không ra gì, ngay cả trại của lão phu cũng không xông vào được, khiến ông ta uổng phí một đêm dốc sức chiến đấu.

Quả đúng như dự liệu, Vũ Châu mặt mày hớn hở chạy lại:

https://thuviensach.vn

— Khải bẩm chúa công, Viên Thượng đã lui quân. Bọn chúng thoạt nhìn người đông thế mạnh, nhưng vừa thấy Trương Liêu ra đánh đã vội vàng lui quân ngay!

Tào Tháo vui mừng gật đầu:

— Viên Thượng cứu viện bất lực, từ giờ lòng quân dao động, có muốn đánh cũng không thể đánh tiếp được nữa. Truyền lệnh toàn quân tướng sĩ về doanh nghỉ ngơi, đợi sau khi trời sáng chia quân lấy một nửa theo ta đi đánh Viên Thượng, lão phu phải đánh thật đau con chó ngã ao này!

Viên Thượng vốn muốn trong ứng ngoài hợp, kết quả là trong ngoài đều tan vỡ, đành phải lếch thếch chạy về đình Dương Bình. Lại sợ bị quân Tào truy kích, ngay trong đêm lập tức nhổ trại, lui quân về đóng trại ven sông Chương Hà để bàn định đối sách tiếp theo. Nào ngờ, Tào Tháo được đà truy bức, không cho Viên Thượng được nghỉ ngơi chút nào, giờ ngọ ngày hôm sau lại dẫn quân đuổi đến bên sông Chương Hà, lập trại dàn trận khiêu chiến.

Quân Viên Thượng loanh quanh công phá Tào doanh cả đêm mà không thể đánh vào được, đành phải lui quân hạ trại, đến lúc này đâu còn lấy lại được sĩ khí nữa. Nhưng Tào Tháo quả là kẻ đánh cũng không lại, trốn cũng không xong với ông ta. Viên Thượng không dám trực tiếp ló mặt ra, chỉ hạ lệnh toàn quân tiến đánh. Quân Tào đang hăng hái, ai nấy đều vung thương bắn tên đánh vào khiến Viên Thượng chỉ có thể chống đỡ mà không thể đánh trả. Từ giờ ngọ quần nhau tới gần tối, Tào Tháo còn mang theo mấy chục chiếc trống trận gõ mãi không thôi, lại rêu rao rằng muốn bao vây đại doanh của Viên Thượng, khiến quân Hà Bắc ai nấy đều sợ hãi, cứ tiếp tục như vậy đến thủ cũng không thể thủ được. Viên Thượng giờ đây bị Tào Tháo bức bách, chẳng những không thể cứu nổi Nghiệp Thành mà những địa bàn khác lại bị Viên Đàm đánh chiếm, không làm thế nào được, chỉ còn cách khẩn cầu đình chiến, sai Âm Quỳ, Trần Lâm làm sứ giả đến Tào doanh xin đầu hàng, coi như một cách quyền biến.

https://thuviensach.vn

— Lần trước là Viên Đàm, giờ đến lượt Viên Thượng xin hàng, các ngươi bảo lão phu làm sao tin được chứ? - Tào Tháo nheo mắt nhìn hai người đến doanh trại thỉnh hàng.

Âm Quỳ là người nhu nhược, thấy Tào Tháo chẳng thèm nói hết câu, chỉ biết đứng run cầm cập. Còn Trần Lâm bản lĩnh hơn nhiều, hai tay dâng một cuốn thẻ tre:

— Đây là hàng thư chính tay chúa công chúng tôi viết, xin Tào công tiếp nhận.

Hứa Chử giật lấy hàng thư đưa lên trước soái án, nào hay Tào Tháo nhận rồi nhưng chẳng thèm đọc, đưa tay ném luôn vào trong chậu than:

— Không cần đọc đâu. Không cho hắn hàng.

Trần Lâm hốt hoảng giậm chân:

— Đó là chính tay tướng quân chúng tôi...

— Chính tay? - Tào Tháo cười ha hả, - Hịch văn của Viên Thiệu chinh thảo ta năm xưa cũng là chính tay hắn ta viết?

Trần Lâm sợ điếng người - khi xảy ra trận Quan Độ, ông ta phụng mệnh Viên Thiệu thảo hịch chinh phạt Tào Tháo, đã chửi rủa thậm tệ ba đời nhà họ Tào: Rằng Tào Đằng - tổ phụ của Tào Tháo là hoạn quan gian tà, cùng một giuộc với bọn ngũ hầu bức hại người trung lương nào là Tào Tung - cha Tào Tháo là đứa con hoang ăn mày được mang về nuôi, cấu kết với hoạn quan, phẩm đức tệ bạc, rồi Tào Tháo là gian tặc giống Vương Mãng, Đổng Trác, đào mồ cuốc mả, không việc ác gì không làm... Mối hận ấy có thể nói là không thể trả hết được.

Trần Lâm từng là duyện thuộc trong phủ Hà Tiến, cũng có thể coi là chỗ quen biết cũ với Tào Tháo, ít nhiều cũng biết tính khí của ông, càng quỵ lụy, nhu nhược càng không có kết cục tốt, bèn cứ quỳ xuống đất nói lớn:

— Ân oán giữa tại hạ với Tào công xin bàn luận sau, lần này đến là vì việc quân quốc đại sự. Xin Tào công mở đức khoan dung tha cho chúa công chúng tôi.

https://thuviensach.vn

— Ta dựa vào cái gì mà tha cho hắn? - Tào Tháo nhìn chăm chăm Trần Lâm nói, tựa như một con mèo vờn chuột.

— Viên gia chiếm cứ Hà Bắc mười năm, rất được lòng sĩ nhân. Nếu Tào công có thể bỏ qua hiềm cũ tha thứ cho chúa công chúng tôi, kẻ sĩ Hà Bắc tất không ai không cảm kích, các thế lực cát cứ trong thiên hạ sẽ lũ lượt học theo, đại nghiệp thống nhất có thể thành công vậy. - Câu này của Trần Lâm chỉ thuần túy là cách nói rào đón, thống nhất thiên hạ há có thể dễ dàng như vậy? Nếu thực sự chỉ dựa vào nhân nghĩa mà có thể được thiên hạ, bao nhiêu anh hùng xưa nay đều sống thừa hết.

Tào Tháo chỉ muốn đùa bỡn với ông ta, bèn nói vẻ thâm trầm:

— Viên gia vô tình vô nghĩa, giữa huynh đệ với nhau còn không thể hòa thuận, làm sao có thể thành tâm thành ý với lão phu? Hôm nay cho hàng, ngày mai trở mặt lúc nào không hay.

Trần Lâm chắp tay nói:

— Chúa công chúng tôi chẳng phải đã bị ngài đánh bại rồi ư?

— Nhìn cách Viên Thượng dựa vào núi hạ trại, ta đã biết hắn tất sẽ thất bại. - Tào Tháo bỗng nhiên đổi sắc, - Nếu hắn đóng trại trên đường lớn, tất sẽ thực tâm mong mỏi đến cứu viện, thống soái không màng sống chết, tướng sĩ tự nhiên sẽ tận lực. Nhưng Viên Thượng lại theo đường núi mà đến, còn chưa xông vào trận đã nghĩ đến việc dựa vào nơi hiểm trở để tự bảo vệ mình, hắn mà thắng được mới là sự lạ vậy! Viên Thiệu để lại cho hắn cả một Ký Châu to lớn như vậy, đến lúc nguy nan quan trọng, hắn cũng không thể cổ vũ sĩ tốt liều mình cùng đánh. Kẻ vô dụng như vậy, ta cần hắn làm gì? Ta thực buồn lòng thay cho Thẩm Phối, cho các tướng sĩ liều chết uổng mạng phá vòng vây đêm qua, có thứ chủ bất tài như vậy!

Bản thân Trần Lâm há lại không buồn lòng? Nghe những lời ấy thốt ra từ chính miệng kẻ địch, thật chỉ muốn tìm lỗ nẻ mà chui xuống. Nhưng ông ta thân mang trọng trách, chỉ có thể cầu xin thêm lần nữa:

https://thuviensach.vn

— Chẳng phải tướng quân chúng tôi không muốn gắng sức đánh, mà là không thể cố kết được lòng quân, cho nên...

— Cho nên mới định bày thế trận để dọa lão phu, khiến ta thấy khó khăn mà lui ư? - Tào Tháo cười nhạt một hồi, - Đáng tiếc Tào mỗ ta không phải kẻ nhát chết, mà đã lăn lộn trên đầu mũi kiếm từ xưa tới nay rồi! Lòng quân tan rã là do hắn tự gây ra thì phải tự chịu lấy, huynh đệ trong nhà quay giáo đánh nhau, kẻ làm lính còn ai bằng lòng liều mạng vì hắn nữa?

Trần Lâm than thở mãi không thôi, liên tục dập đầu nói:

— Xin minh công hãy mở cho một đường sống, cho phép tướng quân của chúng tôi được đầu hàng, cũng coi như là nể mặt tiên chủ của chúng tôi vậy.

— Không được! - Tào Tháo gằn giọng nói, - Năm xưa, khi Trần Khổng Chương ngươi thảo hịch văn, có nghĩ đến việc nể mặt ta không?

Câu hỏi ấy khiến Trần Lâm không thể trả lời lại được.

— Hãy về nói với Viên Thượng, bảo hắn rửa cổ cho sạch sẽ mà đợi chém. Ta sẽ thay cha hắn trừng trị đứa con không ra gì ấy, đó chính là sự nể mặt lớn nhất đó! - Tào Tháo phất tay áo, - Khắp trong thiên hạ này chỉ có thể nghe theo lời nói của ta, huynh đệ họ Viên tuyệt không thể để tồn tại, ta muốn chúng chết, chúng sẽ phải chết! Không có gì để nói nữa cả, ngươi về đi! - Đó rõ ràng là cạn tàu ráo máng rồi, không thể vãn hồi được nữa.

Âm Quỳ phủ phục dưới đất, nước mắt nước mũi đầm đìa:

— Viên Bản Sơ! Tiên chủ Đại tướng quân ơi... Thuộc hạ bất tài không bảo toàn được ấu chúa, đã phụ lời ủy thác của ngài lúc lâm chung... Hu hu hu...

Tào Tháo thấy ông ta khóc lóc thê thảm, cũng thấy động lòng:

— Tuy là nhu nhược, nhưng cũng là kẻ trung thần, niệm chút lòng trung này của các ngươi, lão phu cũng không làm hại các ngươi, ta sẽ sai người đưa các ngươi về đại doanh an toàn. Nhưng sáng sớm mai chúng ta vẫn tiếp tục đánh, đao thương không có mắt, các ngươi hãy tự

https://thuviensach.vn

bảo trọng! - Nói rồi ông phất tay, có thân binh chạy vào đỡ hai người kia dậy đưa ra ngoài.

— Hãy khoan! - Vu Cấm bước ra nói, - Họ Âm kia có thể thả, nhưng Trần Lâm thì không. Xưa kia hắn thảo hịch nhục mạ tổ phụ ba đời chúa công, há có thể dễ dàng bỏ qua cho hắn?

— Đúng! Đúng! Hãy phanh thây hắn đi! - Chúng tướng đều kêu to.

Tào Tháo giơ tay lên ngăn lại:

— Hai quân đánh nhau không được chém sứ giả, huống chi hôm nay hắn ta là kẻ đến xin hàng. Hãy đợi đấy xem, Viên Thượng đã tan vỡ đến nơi, lão phu sẽ còn gặp lại hắn ta, đến khi đó ta sẽ tính món nợ hịch văn ấy.

Trần Lâm nghe mà sợ dựng tóc gáy, còn chưa kịp nói gì đã bị đẩy ra ngoài cùng với Âm Quỳ.

Hai người họ vừa đi khỏi, Tào Tháo vội dặn dò:

— Thông báo tới tướng sĩ tiền quân, chỉ cần đợi hai người bọn họ vào doanh xong là tiếp tục đánh, đánh cả đêm cho ta. Phải dọa cho tên cẩu tặc Viên Thượng ấy sợ vỡ mật thì thôi!

Lúc này Hoa Đà đã đun xong bát thuốc, tự tay bưng đến trước mặt Tào Tháo:

— Chúa công mấy hôm nay đều không uống thuốc đầy đủ, bây giờ đã thắng trận rồi, xin mau uống thuốc cho nóng.

Tào Tháo không hề để tâm, vẫn tự hào khoe với chúng tướng:

— Lần này bị dọa bởi uy của lão phu, Viên Thượng xin hàng không được tất sẽ bỏ trốn ngay trong đêm, chỉ cần hắn bỏ chạy, nhân tâm sẽ tan vỡ, kẻ nào cũng lo trốn chạy giữ mạng mình, sau này muốn tụ tập quân sĩ cũng không thể tụ tập lại nữa. - Vừa nói Tào Tháo vừa vỗ vai Hoa Đà, - Đó có thể nói là bệnh đã ở trong xương tủy rồi, đã nguy hiểm tới tính mạng, không thể xoay chuyển được nữa.

Hoa Đà run rẩy, cái bát tuột khỏi tay rơi xuống đất vỡ tan, tâm huyết suốt nửa ngày trời thế là công cốc. Tào Tháo đang chìm đắm

https://thuviensach.vn

trong niềm vui của mình, đâu cần biết người khác đã bỏ ra bao tâm huyết, ông nhìn bộ dạng bối rối của Hoa Đà, cất tiếng cười vang...

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 91

Dừng ngựa chuyện trò, Đổng Chiêu xúi giục Tào Tháo mưu tính thiên hạ

Thế lớn đã mất

Tháng Bảy năm Kiến An thứ chín, Viên Thượng cứu viện Nghiệp Thành thất bại, bị Tào Tháo đánh cho tơi tả bên bờ sông Chương Hà, sai sứ giả đến xin hàng lại bị từ chối, vô cùng sợ hãi chạy trốn suốt đêm tới Kỳ Sơn[329] mới dừng lại. Tào Tháo truy đuổi kẻ cùng đường, y như quỷ sứ chạy theo bắt mạng, lại một lần nữa bao vây doanh trại của Viên Thượng, chẳng nói chẳng rằng chỉ ra sức mà đánh.

Quân Hà Bắc thấy quân Tào đến đánh đầy đồng khắp núi, kinh sợ đến độ không cầm nổi vũ khí. Thực ra nếu Viên Thượng không bỏ chạy, nỗ lực cổ vũ lòng người thì vẫn có thể tự bảo vệ được, đằng này lo chạy hết lần này đến lần khác đã đủ mệt, lòng quân rối loạn, tinh thần chiến đấu không còn, sĩ khí đã hết, nhân tâm tan rã, ngay cả sức chống cự cũng không còn nữa. Có kẻ sợ quá ôm đầu lủi trốn, có kẻ bỏ cả binh khí quỳ sụp xuống xin hàng, lại có kẻ nóng lòng đầu hàng, quay mũi giáo chạy đến đại trướng tìm giết Viên Thượng... Bộ tướng của Viên Thượng là Mã Diên, Trương Nghi lâm trận làm phản, doanh trại lập tức bị quân Tào công phá, quân Hà Bắc tan vỡ toàn tuyến. Viên Thượng thấy thế lớn đã mất, vứt bỏ quân sĩ, lương thảo, xe cộ cho tới ấn tín, phù tiết, chỉ dẫn theo mấy đi tên thân binh nhân lúc rối loạn bỏ trốn.

https://thuviensach.vn

Tướng sẵn sàng chết, quân không tham sống. Nay thống soái đã chạy mất dạng, quân lính há có thể liều mình vì một vị chúa như thế? Khói lửa chinh chiến đã tan, trên chiến trường chỉ còn lại một bầu không khí tĩnh lặng, quân Hà Bắc từng uy phong lẫm liệt dưới trướng Viên Thiệu là thế, giờ đã bị tiêu diệt hoàn toàn, chỉ còn lại một đám lính tráng hồn bay phách lạc đang quỳ mọc dưới đất xin tha chết. Lòng kiêu dũng, khẳng khái của dũng sĩ Yên Triệu đã mất sạch theo sự suy bại của gia tộc họ Viên...

Tào Tháo cưỡi ngựa đứng trên đầu núi, nhìn doanh trại tan tác của quân Viên, vui sướng không gì tả xiết. Trận đánh này Viên Thượng coi như đã hết sạch gia sản, không còn quân, không còn lương, cứ để cho hắn chạy. Viên Hy ở U Châu ít tướng thiếu quân, Cao Cán ở Tịnh Châu xa cách nghìn trùng, Tào Tháo không cần phải để tâm đến Viên Thượng nữa, cứ để cho vị huynh trưởng mà hắn coi như cừu thù xử trí hắn.

Quân lính kiểm kê những thứ Viên Thượng vứt lại, xe cộ khi giới còn đến mười mấy xe, trong đó có không ít những thứ ngọc ngà châu báu, Tào Tháo không ngăn được mỉa mai:

— Khi xưa Viên Thiệu đánh nhau ở Quan Độ đã mang theo một đống những thứ vớ vẩn, Viên Thượng cũng thật giống cha hắn. Tiếc rằng việc quan thì lại không hiểu gì, kém xa so với cha hắn vậy!

Mã Diên, Trương Nghi bỏ vũ khí, được quân hổ báo kỵ đưa đến trước ngựa của Tào Tháo, quỳ cả hai gối, hô lớn:

— Chúng tôi đến quy thuận chậm trễ, mong minh công thứ tội!

— Các ngươi không có tội mà còn có công, hãy mau đứng lên. - Tào Tháo thấy hai viên tướng quy hàng này thân hình cao lớn, lưng hổ eo gấu, nghĩ hắn là người kiêu dũng, bèn tấm tắc nói, - Viên Thượng có những dũng sĩ như các ngươi mà lại không thể ra sức chiến đấu, thực là đáng cười, đáng giận vậy.

Mã Diên là người thô mãng, bất giác chửi ầm lên:

https://thuviensach.vn

— Không giấu minh công, từ lâu tôi đã không muốn đi theo Viên Thượng rồi! Bọn chúng huynh đệ tàn sát, đấu đá lẫn nhau, còn ra giống khốn kiếp gì nữa? Gặp kẻ địch thì chỉ biết chạy, trận này đánh thật là bực mình! Cút khốn kiếp hắn đi, ông đây về theo Tào tặc, không phí mạng cho hắn nữa! - Y chỉ biết nói cho sướng miệng, buột mồm nói ra cả hai chữ "Tào tặc".

Mọi người trong Tào doanh thấy y nói thế lập tức định rút kiếm ra, Tào Tháo chỉ cười khà khà ngăn lại:

— Không hề chi, không hề chi, lão phu vốn không có ơn gì với họ, gọi một tiếng là "tặc" thì có sao chứ? Sau này lão phu hậu đãi cho sĩ nhân Hà Bắc, đến lúc đó bọn họ có còn coi ta là "tặc" không? Khà khà...

Trương Nghi có tu dưỡng hơn Mã Diên, quỳ xuống nói:

— Xin minh công thứ tội, sở dĩ bây giờ chúng tôi mới đến nương nhờ chẳng phải vì có tâm kiêu ngạo, cũng không phải chấp mê bất ngộ đi theo Viên Thượng. Mà là chúng tôi vốn xuất thân thảo mãng, được Viên Thiệu cất nhắc mà theo về hàng ngũ, nên muốn được báo ơn tri ngộ của tiên chủ mà thôi! Nào ngờ huynh đệ Viên Thượng lại chẳng ra gì như vậy... - Nam tử mình cao bảy thước, nói đến đây thì mắt hổ lệ rơi. Mã Diên cũng buồn rầu mãi không thôi.

Tào Tháo thầm nghĩ trong lòng: "Viên Bản Sơ ơi là Viên Bản Sơ, ông quả nhiên là kình địch của Tào mỗ ta, dù đã chết rồi mà vẫn còn nhiều người nhớ đến như vậy! Tuy bị thất bại ở Quan Độ, Thương Đình, nhưng nếu chẳng phải ông đã mất sớm, ta cũng không thể lấy được Ký Châu dễ dàng thế này. Nói một câu đúng với lương tâm, ta không thể hoàn toàn đánh đổ được ông, mà chính là bắt nạt hai đứa con ngốc nghếch của ông thì mới thành công vậy..." Nghĩ đến đó, Tào Tháo càng nhận thấy rằng, việc lung lạc nhân tâm ở Hà Bắc quan trọng nhường nào, vội học theo cách của người cố hữu Viên Thiệu, nói:

— Lão phu và Viên Bản Sơ từng là quan đồng triều, cùng nhau đánh đổ hoạn quan, ta rất hiểu điểm anh vĩ của ông ấy. Lần này ta đến

https://thuviensach.vn

không chỉ là thu lại đất Hà Bắc cho triều đình, kỳ thực cũng là giáo huấn cho đám con bất hiếu của ông ấy vậy! - Những câu giả dối đến mức không thể giả dối hơn thế này, đem ra lừa đám thảo mãng võ phu như Mã, Trương thì vẫn hữu hiệu.

Hai tướng ngưng lời ai oán, ai nấy móc trong người ra một chiếc hộp gấm, cung kính đệ lên trước mặt Tào Tháo. Hứa Chử, Đặng Triển e rằng có chuyện giả trá trong đó, vội nhận lấy trước rồi mở ra kiểm tra một lượt mới chuyển cho Tào Tháo xem. Chỉ thấy có một chiếc ấn vàng và một chiếc ấn đồng.

Ấn vàng là ấn Đại tướng quân của Viên Thiệu. Năm xưa, Tào Tháo đón thiên tử dựng Hứa Đô, tự nhận chức Đại tướng quân, lấy Viên Thiệu làm Thái úy. Viên Thiệu lấy làm nhục vì ở dưới Tào Tháo, có ý muốn nhân đó tiến đánh. Tào Tháo không dám gây sự, vội vàng nhường lại chức Đại tướng quân cho Viên Thiệu, lại sai Khổng Dung đến trao cho chiếc ấn vàng này. Giờ đây ấn còn đó mà người đã mất, có thể nói là vật về với chủ cũ. Lại nhìn đến chiếc ấn đồng, cũng khắc hoa văn hình hổ, trên khắc tám chữ triện: “Chiếu thư nhất phong, Kháng Hương hầu ấn”, là ấn tự tạo của Viên Thiệu, dùng khi mới cứ nghĩa binh hiệu triệu thiên hạ khi xưa. Trước đây, Tào Tháo đã từng thấy Viên Thiệu mang chiếc ấn này ra xem chơi, mới quyết tâm mỗi người mỗi ngả. Nghĩ lại, Viên Thiệu còn từng cho mình xem một miếng ngọc phác hiếm có, không chút tì vết, dường như có ý khi nào đại công cáo thành sẽ đem ra khắc ngọc tỷ, để mang theo nó lên ngồi ngôi báu, nhưng rốt cuộc là đem rổ thưa múc nước uổng công không, miếng ngọc phác đó không biết đã rơi lẫn vào cát bụi nơi nào rồi...

Tào Tháo phất phất tay, bảo Lộ Túy thu lấy giúp mình, mang về dâng lên triều đình. Khi ấy lại nghe thấy tiếng cười vui vẻ, Trương Tú cưỡi con chiến mã cao lớn, dáng vẻ nghiêm cẩn đi tới, bên cạnh còn có một đám lính tốt đang khiêng mấy đồ vật rất lớn: lưỡi phủ việt bằng vàng, cờ tiết mao và cờ xí lớn. Mất lưỡi phủ việt là mất đi quyền sinh sát, mất cờ tiết mao thì sẽ mất danh nghĩa thiết lập quân đội, mất cờ xí thì sự uy nghiêm của vị thống soái quân đội còn đâu?

https://thuviensach.vn

Trận đánh hôm nay vẫn là Trương Tú dẫn đầu đánh vào doanh trại địch đoạt lấy cờ xí. Tào Tháo mỉm cười chắp tay:

— Trương tướng quân vất vả, lập được công lớn rồi!

Trương Tú xuống ngựa lạy mừng:

— Tất cả là nhờ vào thần uy hiển hách của minh công! - Chính vì Trương Tú từng giết hại con trai của Tào Tháo, nên mỗi khi ra trận đều gắng sức vô cùng, lại không bao giờ dám ỷ vào công lao mà kiêu ngạo.

Tào Tháo không ngớt lời tán thưởng:

— Tướng quân thật không hổ là thân gia tốt của lão phu! Lão phu sẽ tâu lên triều đình, phong thêm ấp một ngàn hộ cho tướng quân.

Trương Tú hoảng hốt. Ông ta đã là Thiên hộ hầu, lại gia phong thêm một ngàn hộ nữa, đừng nói là các tướng trong Tào doanh đều không thể so được, mà tất cả quan viên trong triều trừ Tào Tháo ra cũng không ai bằng. Trương Tú xua tay từ chối:

— Mạt tướng không dám nhận!... - Nói rồi bỏ mũ đâu mâu định dập đầu.

Quách Gia đứng bên hiểu ngay, vội bước tới đỡ Trương Tú dậy, rồi ghé vào bên tai nói nhỏ:

— Ngài với chúa công có mối cừu thù, nhưng chúa công lại ban quan cao lộc hậu cho ngài, đó là để cho người trong thiên hạ nhìn vào! Nếu ngài không nhận, há chẳng phải làm hại danh tiếng chí công vô tư của chúa công ư?

Trương Tú khi ấy mới ngộ ra, nhưng nhận phần thưởng hậu hĩ như thế trong lòng vẫn thấy áy náy, ông ta không muốn nhắc lại việc ấy nữa, quay lại vẫy vẫy tay:

— Chúng bay đâu, đem kẻ thù của chúa công lại đây!

Theo những tiếng quát tháo chửi mắng, bọn thân binh đã lôi Trần Lâm đến. Lúc này ông ta đã thất vọng chán chường, đầu bù tóc rối, hai tay bị trói, vai bị buộc vào một cây trường mâu, hai mắt trống rỗng nhìn xuống đất, bước đi lảo đảo như kẻ mộng du. Lần trước Trần Lâm đến xin hàng thay cho Viên Thượng, Tào Tháo không tính toán với ông

https://thuviensach.vn

ta, lần này nhất định khó tránh được kiếp nạn, nợ mới nợ cũ sẽ phải trả bằng hết.

Tào Tháo mỉm cười nhìn Trần Lâm:

— Trần Khổng Chương, chúng ta lại gặp nhau rồi, đúng như lời lão phu trước đây đã nói phải không? - Tào Tháo vốn đã truyền quân lệnh từ trước, thấy Trần Lâm thì nhất định phải bắt sống.

Trần Lâm còn nói được gì nữa, chỉ biết cúi đầu im lặng.

— Âm Quỳ sao không ở cùng một chỗ với ông?

Trần Lâm hạ giọng nói:

— Đã chết trong đám loạn quân rồi.

Âm Quỳ không được "chiếu cố" như Trần Lâm, nên vừa giáp mặt với quân Tào liền bị chém chết ngay.

— Hãy tìm thi thể Âm Quỳ, kẻ trung thần phải được an táng chu đáo! - Tào Tháo cười nhạt một tiếng, lại nói, - Kẻ sống chưa chắc đã vui, kẻ chết chưa chắc đã buồn. Chết trong chiến trận có khi lại sung sướng, chứ sống thì phải chịu tội... Hà hà hà...

Một tràng cười nham hiểm khiến Trần Lâm lạnh run người, không biết Tào Tháo sẽ dùng loại cực hình gì để tra tấn mình. Ông định cất lời xin tha, nhưng dẫu sao cũng đã ngần này tuổi rồi, năm xưa lại cũng là môn khách trong phủ Hà Tiến, nếu hạ mình cầu xin tha mạng chẳng những khiến Tào Tháo coi thường, mà chính mình cũng thấy coi thường mình. Trần Lâm trong lòng lo lắng, cúi đầu suy nghĩ xem nên ứng phó thế nào.

Quả nhiên, Tào Tháo cười nham hiểm giây lâu, rồi chợt đổi sắc mặt, lớn tiếng quát bảo:

— Trần Khổng Chương! Lão phu với ngươi có oán thù gì mà người lại thảo hịch chửi rủa Tào gia ta thậm tệ đến vậy! Dù cho hai nước chiến tranh có phỉ báng lẫn nhau, thì có liên can gì đến ông cha của ta? Hôm nay nếu ngươi không nói được rõ ràng, lão phu sẽ băm vằm ngươi làm trăm mảnh trước ba quân!

https://thuviensach.vn

Cảnh ngàn đao băm vằm đang cận kề trước mắt, Trần Lâm cũng không kịp nghĩ ngợi nhiều, bước lên một bước quỳ xuống nói:

— Chuyện thảo hịch chỉ là tên đã lắp trên dây cung, không thể không bắn vậy!

— Ngươi nói gì?

— Tên đã lắp trên dây cung, không thể không bắn vậy! - Câu trả lời của Trần Lâm dường có vẻ qua loa, nhưng kỳ thực thâm ý rất sâu xa. Trần Lâm tự ví mình như mũi tên, còn dây cung khống chế chính là Viên Thiệu, Viên Thiệu bắt Trần Lâm thảo hịch thì ông ta chỉ có cách phải thực thi, chuyện ấy cũng như dây bắn tên đi, chứ tên không thể tự quyết được.

Tào Tháo nghe câu ấy nhất thời không nói được gì, hơi quay đầu nhìn lại, chỉ thấy bọn Lộ Túy, Phồn Khâm, Lưu Trinh, Nguyễn Vũ đều buông tay đứng im sau ngựa của mình. Tào Tháo dường như ngộ ra - nếu ngược lại, ta sai bọn Lộ Túy viết kịch chửi mắng Viên Thiệu, bọn chúng há dám không viết: Đôi bên chẳng phải giống nhau cả sao? Thân phận của Trần Lâm cao hơn nhiều so với bọn chúng, khi Hà Tiến giữ chính sự đã là chủ bạ trong mạc phủ, cũng coi như có chút tiếng tăm. Hiện đang là lúc cần lôi kéo lòng người ở Hà Bắc, ta cần gì cứ phải bắt ông ta vào con đường chết? Mã Diên, Trương Nghi là tướng, giết bao nhiêu quân của ta trên chiến trường mà còn có thể tha thứ được, thì cần chi phải làm khó một kẻ văn nhân lấy đạo bút làm gươm giáo? Thôi được...

Tào Tháo dần thu lại vẻ giận dữ:

— Cởi trói đi... Hay cho câu "tên đã lắp trên dây cung, không thể không bắn"! Viên Bản Sơ đã có thể là dây cung của ngươi, lão phu sao lại không thể chứ? Ta nhận mệnh cho người làm ký thất, từ nay về sau chưởng quản việc văn thư. Lão phu muốn mũi tên này của ngươi bắn ai, ngươi phải bắn kẻ ấy cho lão phu!

— Đa tạ Tào công đã khoan dung... - Trần Lâm được trở về từ cõi chết, hai mắt lệ chảy vòng quanh.

https://thuviensach.vn

Quân sĩ cởi dây trói cho ông ta, Tuân Du, Trần Kiều kẻ bên trái, người bên phải đỡ dậy. Nhớ lại năm xưa, Tuân Du cùng là duyện thuộc trong mạc phủ của Hà Tiến với Trần Lâm, còn Trần Kiều với ông lại là đồng hương Quảng Lăng. Những kẻ làm quan trong thiên hạ chạy không ra khỏi một cái vòng tròn, tình riêng cũng hậu lắm.

Khi ấy Biện Bỉnh - chưởng quản quân giới cũng đã đến, một tay cầm sổ sách, một tay cầm que tính, từ cách rất xa đã cười ha hả:

— Chúa công, trận này chúng ta phát tài rồi. Viên Thượng đem gia sản vứt hết lại cho chúng ta, chỉ riêng số giáp trụ, đâu mâu đã có tới hai vạn bộ, lại còn trường mâu, cung nỏ, khiên thuẫn nhiều không kể xiết. Đủ để chúa công trang bị cho mấy bộ binh mã nữa đấy!

Tào Tháo vừa vui mừng vừa có mấy phần kinh sợ. Quân đội của Tào Tháo cai quản là vương sư có danh phận chính đáng của triều đình, nhưng cũng chưa từng có nhiều giáp trụ, đâu mâu như thế, rất nhiều đội quân vẫn còn phải dùng khăn vải quấn đầu. Viên gia chỉ cát cứ một phương mà lại có nhiều quân giới tốt như vậy. Đó là còn bị mất một nửa trong trận Quan Độ rồi! Tào Tháo không thể không thừa nhận thực lực mà Viên Thiệu đã tích lũy được trong mười năm nay. Nghĩ đến đó, Tào Tháo càng thấy chiến sự không thể để lỡ, lập tức quay ngựa truyền lệnh:

— Quân ta nghỉ ngơi ở đây một đêm, hàng binh tạm giao cho các cựu tướng Hà Bắc là Chu Linh, Trương Cáp, Mã Diên, Trương Nghi thống lĩnh. Ngày mai quay về Nghiệp Thành hội hợp với Tào Hồng.

— Dạ! - Chúng tướng đồng thanh nhận lệnh, tiếng dạ ran vang động tận trời cao, uy phong của quân Tào đã không còn ai trong thiên hạ có thể sánh bằng.

Trong khi hồi quân, Tào Tháo lại soạn một bản tấu chương gửi về triều đình, khoe công lao của mình:

Trước, thần đã tâu rằng, nghịch tặc Viên Thượng quay về, lập tức sẽ cổ vũ quân tinh nhuệ mà đánh. Nay Thượng đã binh lính chấn động, bộ hạ không giữ được, phải dẫn quân bỏ trốn. Thần dẫn quân cầm

https://thuviensach.vn

gươm mặc giáp, cờ trống chói lọi, quân hổ báo thét gầm, giặc chỉ trông màu cờ đã chói mắt, nghe tiếng thét đã mất hồn, bỏ giáo cởi giáp, tự phải tan vỡ. Thượng một mình một ngựa trốn chạy, vứt bỏ cả tiết việt ngụy tạo, cùng một ấn Đại tướng quân, một ấn Kháng Hương hầu, mũ đâu mâu một vạn chín ngàn sáu trăm hai mươi cái, còn như giáo khiên, cung kích thì không thể đếm hết...

Bản tấu chương ấy với Tào Tháo cũng chẳng kém gì tiếng trống trận khiến Viên Thượng phải khiếp sợ, chỉ có điều người mà nó khiến cho khiếp sợ lại là thiên tử Lưu Hiệp...

Huyền diệu càng huyền diệu

Tào Tháo dẫn quân về Nghiệp Thành, đem tiết việt ấn thụ thu được bêu lên ngọn thương dài cho binh sĩ trên thành xem. Quân giữ thành thấy Viên Thượng đã thua, chẳng còn ai đến cứu viện nữa, sĩ khí liền tan biến, số nhảy xuống thành đầu hàng ngày càng nhiều. Nhưng quân sư Hà Bắc Thẩm Phối là kẻ thà chết không chịu khuất phục, vẫn không chịu mở cửa thành đầu hàng. Bên trong không còn lương thảo, bên ngoài không có quân cứu viện, cũng vẫn chống cự đến cùng, thậm chí còn đánh lui hai đợt công thành của quân Tào.

Viên Thượng sau khi thua chạy thì trốn đến Cố An, Viên Đàm coi như đã nắm được cơ hội báo thù, lập tức dẫn quân đuổi theo truy sát. Viên Thượng gục ngã không thể gượng dậy được, chỉ còn cách bỏ thành trì tiếp tục trốn chạy, lần này chỉ còn biết chạy đến U Châu đi theo nhị ca Viên Hy. Viên Thượng vừa đi khỏi, Ký Châu coi như hoàn toàn hết hy vọng, văn thư xin hàng của các huyện thành lũ lượt gửi đến Tào doanh, Viên Đàm về danh nghĩa đã đầu hàng Tào Tháo, duy nhất còn lại một tòa Nghiệp Thành lẻ loi này mà thôi. Trước tình thế như vậy, Tào Tháo quyết định không đánh nữa, chỉ cho quân đóng đồn bao

https://thuviensach.vn

vây Nghiệp Thành thật chặt, lấy nỗi sợ hãi và đói khát làm vũ khí đánh một trận cuối cùng với Thẩm Phối...

Chẳng mấy chốc đến cuối tháng Bảy, Thẩm Phối giẫy giụa đã hơn nửa tháng mà vẫn không có động tĩnh đầu hàng. Nhưng quân giữ Nghiệp Thành đã tuyệt vọng rồi, còn chưa đến đêm mà tiếng khóc của quân sĩ đã vang vọng rất xa, chỉ là vì sợ uy Thẩm Phối không dám làm phản bỏ trốn mà thôi.

Một đêm tối đen như mực, trên bầu trời xa tít chỉ có một vành trăng non, những áng mây âm u buông thấp khiến muôn vật trên thế gian như bị úp trong một chiếc bát khổng lồ, tối tăm mịt mù, u u ám ám. Tào Tháo cưỡi ngựa theo đường đi xuống phía nam tuần tra doanh trại, đi theo bên cạnh chỉ có Đổng Chiêu và bọn vệ sĩ Hứa Chử. Bởi thắng lợi đã gần trước mắt, trong lòng hoan hỷ, đoàn người càng lúc càng xa dần doanh trại, đến tận cánh đồng phía nam Nghiệp Thành.

Nhờ ánh đuốc bập bùng và ánh trăng mờ ảo, mọi người đưa mắt nhìn ra xung quanh, cảnh tượng đập vào mắt chỉ là những hình ảnh điêu tàn. Xung quanh Nghiệp Thành trước đây cũng là nơi trù mật dân cư đông đúc, nhưng hơn nửa năm chiến trận, mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi. Dân chúng kẻ đào vong, kẻ trốn trong thành, ruộng đồng hoang phế, nhà cửa dân cư đều bị quân Tào dỡ xuống dựng tường trại, lắp cầu phao, lũy đất của những trang viên cường hào đã bị quân Tào phá hủy từ lâu, cảnh vật chỉ còn là một đống hoang tàn đổ nát, không hề có một tiếng gà kêu chó sủa, mà chỉ nghe thấy tiếng sói tru ở phía xa xa.

Tâm tình vui vẻ của Tào Tháo dường như cũng vơi bớt:

— Mấy hôm trước có quân báo, Công Tôn Độ đem cho con trai hắn là Công Tôn Khang ấn thụ Vĩnh Ninh hầu ta ban cho, lại còn bắt giữ sứ giả Lương Mậu. Tên cuồng đồ ấy thật không biết điều, quả là muốn trở mặt với ta đây.

— Đúng là ếch ngồi đáy giếng, coi trời bằng vung, sớm muộn hắn cũng thành ma dưới đao của chúa công thôi. - Đổng Chiêu vui vẻ nói.

https://thuviensach.vn

— Lập nghiệp dễ, giữ nghiệp mới khó. Dù có hạ được Nghiệp Thành thì còn phải khôi phục lại diện mạo ngày trước, e là còn phải mất mấy năm trời!

Đổng Chiêu có vẻ như chẳng mấy để tâm:

— Chúa công phụng mệnh thiên tử chinh thảo bốn phương, dân chúng tất nhiên yêu mến kính trọng. Chiến sự qua rồi, khuyến khích nông tang đồn điền giúp dân, chẳng bao lâu dân cư sẽ lại trù mật, ngựa xe như nước. Nghiệp huyện đây đất giàu dân mạnh, căn cơ cao dày, phát triển trở lại cũng không phải là việc khó khăn gì. - Đổng Chiêu vừa nói chuyện vừa đưa mắt nhìn bốn bề xung quanh, thấy cách đó không xa có một gò đất không cao lắm, chỉ tay nói, - Chúa công cưỡi ngựa cũng mệt rồi, chúng ta hãy lên gò đất kia, xem xét động tĩnh trong Nghiệp Thành thế nào?

— Cũng được. - Tào Tháo mấy hôm nay kiên trì dùng thuốc của Hoa Đà, chứng đau đầu đã có chuyển biến tốt, giờ đây chẳng thấy mệt mỏi gì nên cũng muốn vận động một chút để tối về dễ ngủ.

Gò đất hoang ấy thực sự không có gì đặc biệt, trèo lên chơi cũng vô vị, chỉ là nhờ độ cao để có thể nhìn vào Nghiệp Thành cho rõ hơn mà thôi. Nhưng trong thành tối đen, chỉ thấy ánh đèn lác đác, tựa hồ quân giữ thành đã hết hy vọng, chỉ còn chờ chết. Đổng Chiêu như buột miệng than thở:

— Vì tranh đoạt tòa Nghiệp Thành này mà không biết bao nhiêu người đã phải máu nhuộm sa trường, lại còn bao nhiêu người ôm hận mà chết nữa!

Tào Tháo thấy ông ta thở ngắn than dài, nói:

— Công Nhân này, ông là người từng trải qua sóng to gió lớn, làm sao cũng than thở như kẻ thư sinh thế? Từ xưa đến nay công nghiệp của bậc đế vương tướng soái nào mà chẳng phải đổi bằng mạng người, tuy xương trắng đầy đồng, máu chảy thành sông, cũng vẫn được hậu nhân kính nể.

https://thuviensach.vn

— Tại hạ không phải là than thở công nghiệp thiên cổ, mà chỉ là than thở cho đất Nghiệp Thành tốt lành này thôi.

— Đất tốt lành ư? - Tào Tháo lấy làm khó hiểu.

— Nghiệp Thành này không giống như những huyện thành tầm thường khác, nó có thể giúp làm nên bá nghiệp vạn thế!

Tào Tháo cười:

— Ồ, chuyện ông nói là chuyện của Tề Hoàn Công. Năm xưa Hoàn Công tôn vương thất, trấn di địch, xây dựng Ngũ Lộc, Trung Mâu, Nghiệp Thành... chín tòa thành trì để cùng bảo vệ đất Hoa Hạ.

Đổng Chiêu trầm mặc hồi lâu, lại giải thích:

— Minh công hiểu sai ý tại hạ. Tại hạ không phải nói bá nghiệp thời Xuân Thu, mà là bá nghiệp trong thiên hạ hiện nay.

Tào Tháo lặng người một lúc, rồi lại cười lớn:

— Công Nhân này, ông lại nói chuyện cười với ta rồi. Ha ha ha!... Còn làm ra bộ thần bí như phương sĩ thế.

Đổng Chiêu đưa mắt nhìn Tào Tháo, cảm thấy lần này Tào Tháo cười không tự nhiên chút nào, lại nói tiếp:

— Chuyện cười cũng được, mà nhàn đàm cũng được, chẳng qua để minh công vui vẻ giải sầu. Cả ngày bận rộn việc quân, minh công đã đủ mệt nhọc rồi. Tại hạ từng làm chức Thái thú Ngụy Quận dưới trướng Viên Bản Sơ, biết rõ một số chuyện cũ ở đất này, minh công có hứng nghe không?

— Được, ông nói đi. - Tào Tháo nhìn vẻ mặt ung dung của Đổng Chiêu, dự cảm rằng ông ta muốn nói đến một chuyện không hề tầm thường.

Đổng Chiêu lấy giọng nói:

— Minh công đọc thuộc thi thư, thông hiểu kinh tịch, những chuyện xa xôi đời trước tại hạ không cần phải nói nữa, chắc hẳn minh công cũng đều đọc qua rồi. Tại hạ chỉ nói đến thủ lĩnh Khăn Vàng Trương Giác...

Tào Tháo vội cắt lời:

https://thuviensach.vn

— Này! Công Nhân làm sao lại nhắc đến kẻ phản tặc ấy thế?

— Phản tặc cũng thế, anh hùng cũng vậy, đều đã là người thiên cổ, chỗ này lại chẳng phải là kim điện ở triều đường, chúng ta nói một chút cũng chẳng sao chứ? - Đổng Chiêu thấy Tào Tháo không phản bác nữa, lại nói tiếp, - Trương Giác thủ lĩnh Khăn Vàng vốn là nhân sĩ ở Cự Lộc, từng đọc sách và làm một chân nha lại, tu tập theo kỳ thư *Thái Bình Kinh*, có bùa chú làm phép chữa bệnh cho người, môn sinh tín đồ đông nhất là người cùng quê, nhưng ngày khởi binh lại bỏ gần tìm xa, đến mãi tận Nghiệp Thành cử sự. Binh lực lớn mạnh, trước tiên đánh Chân Định, không xuống phía nam mà ngược lại tiến lên phía bắc, minh công có biết là nguyên do gì không?

Tào Tháo đã dần chú ý lắng nghe, bất giác chau mày lắc đầu:

— Chuyện này thực không hiểu vì sao! Năm xưa đồ đảng của Trương Giác là Mã Nguyên Nghĩa bị bắt ở kinh kỳ, bị tiên đế ngũ xa phanh thây ở chợ Lạc Dương, ta từng chính mắt được thấy. Trương Giác nghe được chuyện này vội vàng cử binh, tập hợp dân chúng khắp tám châu trong thiên hạ, ý muốn lật đổ xã tắc nhà Hán. Theo lý mà nói, muốn làm việc phi thường ấy, nên hỏa tốc tiến quân đến Hà Nam. Nhưng hắn ta chẳng những không vội xuống phía nam mà lại còn khởi từ Nghiệp Thành lên phía bắc lấy Chân Định, hành động ấy đúng là không hợp lẽ thường vậy!

Đổng Chiêu vuốt râu cười nói:

— Nếu minh công xét theo đạo dụng binh tất nhiên thấy không thông. Nhưng lấy âm luận ý thì không có gì thần bí trong đó. Cử sự ở Nghiệp Thành rồi trước tiên lấy Chân Định, thực ra là lấy ý mấy chữ ấy, với nghĩa là "Đại nghiệp có thể định" vậy!

Nghe Đổng Chiêu nói vậy, Tào Tháo đã hiểu ra, cảm thấy trong lòng thư thái:

— Trương Giác kia rốt cuộc là giang hồ thuật sĩ, dựa vào thủ đoạn ấy để lòe bịp ngu dân, chứ có làm nên được đại sự gì?

Không ngờ Đổng Chiêu lại nói một câu đầy thâm ý sâu xa:

https://thuviensach.vn

— Trương Giác chỉ là một tên giặc ngu dân, nhưng huynh đệ Viên Bản Sơ, Viên Công Lộ đâu phải là giang hồ thuật sĩ...

— Chuyện này có liên can gì đến họ Viên? - Nụ cười của Tào Tháo tắt dần.

— Sự can hệ không hề nhỏ trong đó, có liên quan đến một câu sấm ngữ. - Đổng Chiêu nói đến đó bỗng nhiên ngừng lại, quay sang nhắc, - Thẩm Phối ở Nghiệp Thành vẫn còn một số quân mã, nếu như hắn phát hiện chúa công đang ngầm dò xét ở đây mà mở trộm cửa thành sai quân đột kích thì rất không hay. Xin chúa công hãy cho dập hết đuốc lửa đi.

Tào Tháo thấy Đổng Chiêu lo lắng như vậy là hơi thừa, Nghiệp Thành binh thiếu lương hết, đã như cá nằm trong chậu, sao có khả năng đột phá vòng vây mà đến đây đột kích? Nhưng thấy Đổng Chiêu nhìn mình ánh mắt nghiêm túc, biết rằng hắn có duyên do gì trong đó, liền giơ tay lên bảo:

— Cũng được! Tắt hết đuốc lửa đi...

Hứa Chử vẫn luôn đứng hầu ở phía sau, vội bảo bọn vệ binh vứt đuốc lửa xuống đất, lấy chân dụi tắt.

Tối nay trời nhiều mây, ánh lửa vừa dập tắt lập tức chỉ còn một màn đêm đen, bốn bề tĩnh lặng không một âm thanh. Trên địch lâu Nghiệp Thành mấy đốm sáng tựa như trôi nổi trên không trung. Yên lặng hồi lâu, Đổng Chiêu mới nhẹ nhẹ thở ra một hơi, chậm rãi nói:

— Vừa nãy tại hạ nói đến một câu sấm ngữ, mà thực ra minh công nhất định cũng đã nghe qua rồi, đó là câu "Đại Hán giả, đương đồ cao"[330] trong *Xuân Thu sấm* có nói đến.

Trong màn đêm đen, chẳng ai nhìn thấy thái độ của Tào Tháo, chỉ nghe thấy ông chậm rãi nói:

— Trọng Khang, ta với Công Nhân có chút việc cần bàn, các ngươi hãy tạm lánh đi.

— Dạ. - Hứa Chử không dám hỏi nhiều, liệu rằng ở chỗ vắng vẻ này cũng không có nguy hiểm gì, Đổng Chiêu cũng không đến nỗi mưu

https://thuviensach.vn

hại chúa công, liền dẫn mọi người mò mẫm đi xuống dưới đồi.

Đợi tiếng móng ngựa lộp cộp đã xa rồi, Tào Tháo mới lại cất lời:

— Ta cho rằng ông có điều gì muốn nói, hóa ra lại là câu hại người vô cùng ấy. Khi xưa, Viên Thuật nhân câu này mà tiếm vị, phải rơi vào kết cục thế nào, Công Nhân ông đâu phải không biết.

— Đó là vì Viên Công Lộ đã giải không đúng. Đúng là chữ "đồ" trong "đương đồ" có thể đồng nghĩa với chữ "đồ" trong "lộ đồ", nhưng hoàn toàn không phải trong tên tự của ông ta có chữ "lộ" là ứng với thiên mệnh. Câu ấy, thực ra có một thâm ý khác.

Tào Tháo vừa thấy hiếu kỳ, vừa có một cảm giác mắc tội. Bàn luận về chủ đề này rõ ràng là phản nghịch, vì không tiện cất lời hỏi, liền cười nhạo nói:

— Học thuyết sấm vĩ[331] lão phu xưa nay không tin, không để tâm như Viên Thiệu. - Năm xưa trong trận Quan Độ, quân Tào cướp được đại doanh của quân Hà Bắc, trong quân trướng của Viên Thiệu có thu được lượng lớn sách vở về sấm vĩ.

— Tin hay không tin vốn chẳng có gì khác nhau. Có người cho dù hiểu rõ nhưng không phải là thiên mệnh quy về thì có ý nghĩa gì? Thực ra học thuật sấm vĩ vốn xuất phát từ *Hà đồ, Lạc thư*. Trong *Kinh Dịch* có nói: "Hà xuất đồ, Lạc xuất thư, thánh nhanh tắc chi."[332] Khi xưa Phục Hy ngẫu nhiên thấy long mã đội mai, có vằn đỏ chữ xanh, mai tựa mai rùa, rộng tới chín thước, phía trên có vẽ phương vị các ngôi sao củng số vận hưng vong của đế vương. Khổng Tử tuy nghiên cứu kỹ lưỡng về những bí ẩn trong đó, nhưng không dám sửa phép của tiên vương, vì vậy mới ngầm ghi vào vĩ thư, cất giấu để truyền cho bậc đế vương đời sau. Học thuyết sấm vĩ tương hợp với *Kinh Dịch*, lại theo lý luận về ngũ hành trong thiên *Hồng Phạm*, có thể thấy là cũng không hoàn toàn phi lý.

Tào Tháo thấy Đổng Chiêu cố gắng biện giải, cười nhạt nói:

— Học thuật của cổ nhân cao thâm khó lường, nhưng sấm vĩ của người nay lại là khiên cưỡng phụ họa giải ý lời văn sai lệch đi. Sao có

https://thuviensach.vn

thể sánh cùng với *Hà Đồ, Lạc Thư* mà nói được?

— Cũng không hẳn vậy. - Màn đêm đen đặc tiếp thêm cho Đổng Chiêu không ít can đảm, bởi không phải nhìn sắc diện Tào Tháo mà nói chuyện, - Tuy có Vương Mãng sùng tín sấm vĩ, ngụy tạo điềm lành, nhưng không thể vì lý do một người mà bỏ cả một nền học thuật. Đức Quang Vũ Đế triều ta là một bậc minh chủ trung hưng, cũng rất tin chuyện này. Ngài khởi binh ở Nam Dương là dựa vào câu "Lưu thị phục hưng; Lý thị phụ tá", đến khi dựng cờ xưng đế, lại dựa vào điềm lành của xích phục[333], tế cáo thiên địa, đều viện những lời sấm ngữ ra. Quang Vũ Đế dùng Tôn Hàm làm Đại Tư mã, Vương Lương làm Đại Tư không, cũng là bởi lời sấm văn mà chọn. Vân Đài nhị thập bát tướng, ứng với các vì tinh tú trên trời. Chỉ vì đêm đọc *Hà Đồ hội xương phù* mà phong thiện[334] ở Thái Sơn. Lại cho dựng Linh Đài, Tích Ưng, Minh Đường[335] công bố đồ sấm ra thiên hạ. Nếu cứ như minh công nói, lẽ nào những việc làm ấy của đức Quang Vũ cũng đều là sai hết ư? - Đổng Chiêu lấy "kinh nghiệm thành công" của hoàng đế khai quốc ra thì Tào Tháo phản bác làm sao đây?

Tào Tháo chỉ hừ một tiếng, tuy không nói nhưng trong lòng lại có vô vàn cảm khái: "Nếu một năm trước mà hỏi ta câu này, ta sẽ nói thẳng rằng Quang Vũ Đế mê tín sấm vĩ là sai, nhưng bây giờ thì ta không thấy thế nữa. Một người nếu từ dân thường tay trắng mà có thể bước lên ngôi vị đế vương, đó quả là một việc vô cùng vượt bậc! Nếu không nhờ thiên mệnh trợ giúp, sao có thể sai khiến người đời? Thiên mệnh suy cho cùng cũng là ý của con người mà thôi..."

— "Đại Hán giả, đương đồ cao." - Đổng Chiêu hồi lâu không thấy Tào Tháo nói gì, lại từ tốn giải thích, - Tại hạ từng nghe các vị thái sử bàn riêng với nhau, kỳ thực "đương đồ cao" chính là nói đến ngụy khuyết[336]. Cái ở hai bên đường lớn, mà lại cao hơn đường tất nhiên là thứ này, mà "ngụy khuyết" còn có nghĩa là triều đường. Hiện giờ dưới chân minh công chính là đất Ngụy Quận, Nghiệp Thành chính là đất

https://thuviensach.vn

phát tích cơ nghiệp của nước Ngụy. Nếu như theo đó mà nói, được đất "Ngụy" tức sẽ được triều đình, được thiên hạ.

Đổng Chiêu nói đến đó, Tào Tháo mới nói chen vào:

— "Ngụy khuyết" vốn là lầu gác, thực ra không liên can đến triều đường. Chẳng qua là trong sách *Trang Tử* có nói: "Thân ở ngoài chốn sông bể, lòng gửi dưới nơi ngụy khuyết", do vậy đám thư sinh sau này mới nói rằng nó có nghĩa là triều đường.

Nào hay, Đổng Chiêu lại cười, hỏi ngược lại:

— Câu ấy cụ thể xuất xứ từ thiên nào trong sách *Trang Tử* minh công có biết chăng?

— Có gì mà không biết, đó là thiên *Nhượng vương*. - Tào Tháo thốt ra hai từ này rồi, bỗng im bặt.

— Nhượng vương... - Đổng Chiêu trầm ngâm nói nhỏ, - Thiên hạ này cũng có thể kế nhau, nhường nhau vậy. "Trọng sinh, trọng sinh tắc khinh lợi",[337] chỉ cần có đức với dân chúng trong thiên hạ, ai ngồi trên ngôi vị ấy có khác gì nhau? Chỉ là người đời ngu muội vô tri, bỏ gốc lấy ngọn, không lo sửa văn đức công nghiệp, chỉ một mực tìm kiếm các loại sấm vĩ nên mới nối nhau bại vong. Viên Thuật tự cao tự đại, Trương Giác, Viên Thiệu lại tự cho rằng được Nghiệp Thành là có thể được xã tắc, nào có biết đâu chuyện Sở Vương hỏi cân nặng của đỉnh, nhưng nặng là ở đức chứ không phải ở đỉnh. Kẻ có thể lên ngôi cửu ngũ, an định thiên hạ tất phải là kẻ có đức tế độ chúng sinh... - Đổng Chiêu nói đến đó, hơi ngưng lại giây lát rồi lại nói thêm, - Nói cách khác, chỉ cần là người có đức cứu vớt được chúng dân là có quyền bước lên ngôi cửu ngũ, an định thiên hạ! Cơ gặp gỡ thiên cổ như ánh chớp đá lửa, nháy mắt sẽ qua đi, nếu như không thể nắm ngay lấy, chỉ có thể khiến cho hậu nhân nắm cổ tay than thở mà thôi.

Ý tứ lộ liễu như vậy, Tào Tháo há lại không nghe ra? Nhưng không biết vì sao, ông chẳng hề có phản ứng gì. Trong lòng Đổng Chiêu vô cùng thấp thỏm, tuy rằng những lời mình nói ra chỉ có Tào Tháo nghe, nhưng ai biết được Tào Tháo có tán đồng hay không? Vừa

https://thuviensach.vn

định đưa mắt nhìn trộm thần sắc của Tào Tháo, chợt có một đám mây đen bay qua, che nốt ánh trăng mờ mịt cuối cùng, bốn bề chỉ còn một màu tối đen, đến bóng người cũng không nhìn thấy nữa, trong màn đêm, chỉ nghe Tào Tháo hỏi nhỏ:

— Ngươi... nói hết chưa?

— Chưa. Minh công còn muốn nghe tiếp không ạ? - Đổng Chiêu lại hỏi ngược lại, nhưng rất lâu cũng không thấy Tào Tháo đáp lời, bèn lấy can đảm nói, - Tại hạ xin được nói liều, mong minh công nghe chơi vậy.

Trong màn đêm đen, tất cả đều tĩnh mịch, hai người đối diện mà không nhìn thấy nhau, lời Đổng Chiêu dần càng sâu xa hơn:

— Tại hạ từng nghe được mấy câu truyền ngôn, ban đầu thiên tử bị Lý Thôi, Quách Dĩ bức đi, lúc chúng binh bại ở Tào Dương vốn cũng định đi thuyền theo đường sông sang phía đông, đến Duyện Châu hoặc Ký Châu để yên thân. Nhưng Thái sử lệnh[338] Vương Lập nói: "Sao Thái bạch đi ngang qua bầu trời, ngược hướng với sao Huỳnh hoặc[339], thiên tượng không lợi cho thiên tử theo đường sông sang phía đông, cho nên mới đổi đi lên phía bắc, vượt sông qua cửa Chỉ Quan dời xa giá đến An Ấp.

— Đúng là đặt điều bịa chuyện! - Tào Tháo cười nhạt một hồi, - Chuyện này Đinh Xung cũng từng nói cho ta biết. Khi ấy Dương Bưu phản đối đi thuyền sang phía đông, nói Hoằng Nông có đến ba mươi sáu bãi cạn lớn nhỏ, sông ngòi giao cắt lẫn nhau không lợi cho việc đi thuyền. Thị trung Lưu Ngải từng làm Huyện lệnh huyện Thiểm, khá thuộc địa hình, cũng không đồng ý đi đường thủy, hoàng thượng nghe theo đề nghị của họ mới quyết định vượt sông đi An Ấp. Chuyện này căn bản không liên quan gì đến thiên văn!

— Đúng như lời minh công nói, đích thực là vì nguyên nhân ở đường sông. - Đổng Chiêu không hề phản đối, - Nhưng sau khi đến An Ấp, thiên tử lập đàn tế trời. Nếu chẳng phải thiên tượng có biến động, hoàng thượng chưa thoát được đại nạn, cớ chi lại vội vàng tế trời chứ?

https://thuviensach.vn

Tào Tháo không nói gì, tựa hồ bị câu hỏi của Đổng Chiêu chặn họng. Phát sinh chuyện dị thường, thiên tử tế trời, đó hoàn toàn là việc hợp đạo lý. Đổng Chiêu thấy Tào Tháo hồi lâu không đáp lại được, bèn tiếp tục nói:

— Lúc đặt chân đến An Ấp, Vương Lập có nói riêng với Lưu Ngải rằng, thiên tượng biến ảo không thể thay đổi được, có thể tránh một lúc nhưng không thể tránh cả đời. Sao Thái bạch đi ngang qua bầu trời, ngược hướng với sao Huỳnh hoặc, hai sao sớm muộn cũng sẽ gặp nhau tại một điểm, mà Hỏa với Kim tương ngộ ấy là tượng cách mệnh. Quốc tộ... Quốc tộ nhà Hán...

— Làm sao?

Đổng Chiêu hạ giọng nói nhỏ:

— Quốc tộ nhà Hán sắp tận, đất Ngụy, Tấn tất sẽ có tân thiên tử lập nên. - Ông ta nói đến đó, chỉ thấy Tào Tháo thở dài, không có bất kỳ phản ứng gì, liền đánh bạo, - Sau đó, Vương Lập lại nói với đương kim thiên tử rằng, thiên mệnh đến đi, ngũ hành bất thường, thiên hạ nhà Hán thuộc hành Hỏa, thay cho hành Hỏa là hành Thổ, kế thừa Hán thất chính là... - Đổng Chiêu căng thẳng vô cùng, tưởng như tim đã dâng lên tận cổ họng, không biết nếu nói tiếp thì phản ứng của Tào Tháo sẽ như thế nào. Nếu không may Tào Tháo nổi giận, cả nhà chín họ ắt sẽ mất mạng dưới đao. Nhưng nếu ông ấy không nổi giận, ngày sau mình nhất định sẽ được phú quý! Đổng Chiêu tuy đã quyết tâm đánh một canh bạc, nhưng lời đến đầu lưỡi vẫn không thể không giữ lại.

Lúc lâu sau, Tào Tháo lại cất giọng nói vẻ âm trầm:

— Ngươi nói nốt đi.

— Xin minh công chuẩn cho tại hạ một việc, tại hạ mới dám nói nốt.

— Việc gì?

Đổng Chiêu lập cập nói:

— Xin minh công hứa, tại hạ nói xong rồi, bất luận minh công có vui hay giận, xin cũng chớ trách tội tại hạ!

https://thuviensach.vn

— Hà hà hà... - Tào Tháo bỗng nhiên cất tiếng cười u ám, - Đổng Công Nhân, ở đây chỉ một màn đêm đen, giơ bàn tay nhìn không rõ năm ngón, lão phu dù có bằng lòng với điều kiện của ngươi, nhưng không có ai nhìn thấy, không có ai làm chứng, ngày sau ta hối lại thì ngươi làm gì được ta?

Đổng Chiêu chợt ngộ ra, sợ run lên: "Ta nhầm rồi! Tào Mạnh Đức cả đời có bao giờ chịu để ai khống chế? Thiên tử còn hay mất là nằm trong tay Tào Tháo, đời này làm gì có ai có thể chế ước được ông ta? Ta tuy có thể dâng lời nói nhưng không có quyền đòi điều kiện..." Nghĩ đến đó, Đổng Chiêu quỳ sụp hai gối xuống đất, biết rõ rằng Tào Tháo không nhìn thấy, vẫn dập đầu cồm cộp xin tha tội.

— Ván đã đóng thuyền, không thể thay đổi được, chỉ cần dựa vào những gì ngươi vừa nói, ta đã có thể giết ngươi rồi!

Đổng Chiêu run rẩy như cành cây trước gió:

— Xin minh công tha tội...

— Làm kẻ bề tôi, có những lời có thể nói, có những lời không thể nói. Nếu làm sai một bước sẽ phạm tội tày trời, không thể dung thứ được... - Giọng của Tào Tháo lạnh như băng, nhưng câu ấy lại mang hai ý nghĩa, tựa như đang trách mắng Đổng Chiêu nhưng lại như đang nhắc nhở chính mình.

Họa đã đến rồi vẫn cứ phải liều, việc đã đến nước này chỉ có thể tìm sự sống trong cái chết. Đổng Chiêu bấu chặt mười đầu ngón tay xuống đất, cắn răng đánh bạo, ngẩng phắt đầu lên nói:

— Đã là nói một câu đủ phải chết, nói hết ra cũng phải chết. Hạ quan chỉ một lòng trung thành vì minh công, xin cứ được nói hết với ngài vậy! Tượng trời đã chỉ, ấy là lòng người đã hướng về, kế thừa giang sơn Hán thất chính là xã tắc của nước Ngụy, người được thiên hạ ngày sau nhất định là họ Tào...

— Hỗn xược! Ngươi dám đem tà ngôn mê hoặc ta ư!

Đổng Chiêu chỉ thấy trên cổ mình lạnh buốt, tựa hồ có một cây kiếm sắc đã kề lên cổ mình. Bốn bề tối đen nhìn không thấy rõ, ông ta

https://thuviensach.vn

không dám làm bừa gì nữa, bất chấp hậu quả, biện bạch:

— Việc này muôn vàn xác thực! Năm xưa tại hạ phụng mệnh Trương Dương đến An Ấp, hoàn toàn không phải là nghe bàn tán ngoài đường! Thái sử lệnh Vương Lập hiện vẫn còn ở Hứa Đô, Thị trung Lưu Ngải ghi chép cho đương kim thánh thượng làm căn chứng, tại hạ há dám đặt điều cho bọn họ?...

— Câm miệng! - Tào Tháo quát to cắt lời.

Đêm tối như đặc quánh lại, vạn vật đều tan vào màn đêm đen vô tận, không có một tia sự sống. Đổng Chiêu tê liệt trên mặt đất, cảm thấy như mình đang rơi vào một vực sâu không đáy, mở to hai mắt mà chỉ nhìn thấy một màu đen đặc, nỗi sợ hãi như cây đao sắc đã đè chặt trên cổ. Ông ta không động đậy được, chỉ chờ số phận phán quyết.

Không biết bao lâu sau, bỗng nghe thấy tiếng nói ôn tồn của Tào Tháo vọng lại từ phía xa:

— Đêm nay đúng là tối đen như mực, chúng ta đều thành kẻ có mắt như mù rồi. Lời nói trong lúc này mới thực gọi là nói mò! Cổ nhân có câu: “Vua không cẩn mật thì mất bề tôi, Bề tôi không cẩn mật thì mất mạng”, những lời không ra đâu vào đâu này hãy bỏ qua đi, sau này không được nhắc lại nữa.

Thì ra Tào Tháo đã lẳng lặng đi xa...

Gió nhẹ thổi lại, mây đen tan đi, ánh trăng sáng lại trải đầy trên mặt đất, tất cả dần rõ ràng trở lại. Đổng Chiêu như trở về từ cõi chết. Ông bò lê trên mặt đất đứng thở hổn hển, lặng nhìn theo bóng Tào Tháo dẫn đám vệ sĩ đi xa dần mà trên cổ vẫn còn cảm giác lạnh ngắt, vội đưa tay lên sờ - làm gì có ai dí gươm trên cổ mình, chẳng qua chỉ là một cơn gió lạnh ngẫu nhiên thổi tới mà thôi.

Đổng Chiêu bật cười, cười mình đã quá nhát gan, lại quá lo xa. Con người ta luôn biết tùy theo cảnh ngộ mà thay đổi, muôn sự đều là nước chảy thành sông. Trên đời này không một ai có thể dẫn dắt tâm chí của Tào Tháo, tất cả đều do bản thân ông tự suy nghĩ vậy...

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 92

Nghiệp Thành thất thủ, Tào Tháo công phá đại bản doanh Viên gia

Nghiệp Thành thất thủ

Chớp mắt đã đến tháng Tám, tiết giữa thu xơ xác tiêu điều tràn ngập đất trời, gió tây giá buốt cuốn những đám lá khô, cỏ úa tít ra mãi xa vô tận, một đi không trở lại. Không biết bao nhiêu sinh linh sẽ kết thúc sinh mạng của mình trong những tháng ngày tàn khốc này. Mặc dù chúng từng dồi dào sức sống, từng thỏa sức vẫy vùng, từng vươn mình khoe sắc không chút e dè trên thế giới này, nhưng rốt cuộc vẫn không thoát khỏi cái chết. Giống như tòa Nghiệp Thành từng rực rỡ huy hoàng rồi lại phải chịu bao chiến loạn kia, dù cho có chống cự mạnh mẽ đến mấy cũng không thể thay đổi được số phận bị vùi dập.

Lương thực đã hết, ngựa bị giết sạch, vỏ cây đã bóc trụi, rễ cỏ đào trọi rồi, biện pháp duy nhất để không chết đói là ăn thịt người! Nhưng với tình thế hiện nay ở Nghiệp Thành, e rằng đến người cũng không thể ăn được nữa. Bị quân Tào vây khốn đã nửa năm, dân chúng và quân sĩ kẻ chết đói, người chết bệnh, kẻ bỏ trốn không biết bao nhiêu mà kể, để yểm hộ cho Lý Phu ra khỏi thành đưa tin, đã thả đi một lượng lớn dân chúng. Sau chiến dịch phá vòng vây, càng không còn mấy kẻ sống sót trở về, nếu lại dung túng cho việc ăn thịt người, chỉ sợ ngay đến quân giữ thành cũng không đủ nữa. Như vậy làm sao chống lại nổi quân Tào? Tuy đã dần bước vào thế tan rã, nhưng số quân Hà Bắc dù không nhiều vẫn tiếp tục cố thủ song ai nấy trong lòng đều hiểu rõ bên trong không có lương thảo, bên ngoài không có cứu binh, chuyện thất thủ chỉ

https://thuviensach.vn

là việc sớm hay muộn. Nếu nói trước khi Viên Thượng chiến bại, Nghiệp Thành vẫn còn một tia hy vọng thì giờ đây đã không còn trông mong vào đâu được nữa, tất cả mọi người đều vì lòng trung thành và sự cố chấp của Thẩm Phối mà phải chiến đấu.

Vị đại quân sư của Hà Bắc đã đứng trên thành liên tục ba ngày ba đêm, không ăn không uống, bị gió sương đầy ải không còn ra hình người nữa. Ông ta đầu bù tóc rối, mặt mũi tiều tụy, đói khát cộng thêm mệt mỏi khiến ông ta đứng mà lắc lư như ngọn đèn trước gió, nhưng tay vẫn bám trên tường nhất quyết cố thủ. Đôi mắt đỏ ngầu đầy những tia máu trông vẫn sắc lẹm, đang chăm chú nhìn ra ngoài thành mong chờ một điều kỳ diệu xảy ra: có lẽ Viên Thượng sẽ dẫn quân quay lại, hoặc đại công tử Viên Đàm sẽ hối hận quay về cùng phá Tào tặc, có thể Lưu Biểu ở Kinh Châu sẽ phát binh tập kích Hứa Đô, hay hậu phương Dự Châu có kẻ làm phản, thậm chí có thể sẽ có sấm sét từ trên trời giáng xuống đánh chết Tào Tháo, có thể và có thể... Nhưng tất cả những điều ấy đều chỉ là những ảo tưởng mà thôi.

Chợt một cơn gió lạnh thổi lại mang theo mùi xác thối, kéo Thẩm Phối đang suy tư miên man trở lại với thực tại. Trong hào nước bên thành đều là thi thể của tướng sĩ Hà Bắc, bọn họ vì đột phá vòng vây mà chết, do khu vực ấy nằm giữa tầm cung tên của cả hai bên nên đã hơn nửa tháng cũng không ai dám đi dọn xác, bây giờ chúng đã thối rữa, bốc mùi. Gặp phải vận hạn như vậy hoàn toàn không phải vì họ không cố gắng chiến đấu, mà vì là vị chúa trẻ đến tiếp ứng căn bản không thể đánh hạ được doanh lũy của quân Tào, cho nên họ mới đành bỏ mạng. Từ khi Viên Thượng thua chạy, doanh trại của quân Tào đã ngày càng tập trung lại phía Nghiệp Thành, bốn phương tám hướng vây chặt đến con kiến cũng chui không lọt, trong khi đó cờ tiết mao, lưỡi phủ việt cùng quân kỳ bị quân Tào cướp được đang treo trước viên môn, từng giờ từng phút đánh vào phòng tuyến tâm lý của lính giữ thành. Thẩm Phối không thể không đối diện với sự thật tàn khốc: Họ Viên đã sắp bại vong!

https://thuviensach.vn

— Tướng sĩ Nghiệp Thành nghe rõ đây! Tội thần Viên Thượng đã bỏ rơi các ngươi, trốn chạy đến U Châu... Hãy mau mở cửa thành nghênh đón vương sư... Tào công có lệnh, nếu các ngươi chủ động dâng thành, triều đình sẽ không bắt tội. Còn nếu chống cự đến cùng, một khi phá được thành sẽ không tha một mống nào... Tướng sĩ Nghiệp Thành nghe rõ đây! Tội thần Viên Thượng đã bỏ rơi các ngươi, trốn chạy đến U Châu... - Tiếng khuyên hàng mỗi ngày một bận của Tào quân lại bắt đầu, lần này là Tân Tỵ cưỡi trên lưng ngựa giơ cao cờ trắng, dẫn theo mấy chục tên lính ráng sức kêu gọi, tên nào tên nấy đều tỏ vẻ dương dương tự đắc.

Thẩm Phối trông thấy cảnh tượng ấy thì uất nghẹn trong lòng, cầm lấy cây cung vẽ chim công bên lưng, theo thói quen đưa tay tìm tên, định bắn Tân Tỵ ngã xuống ngựa. Nhưng sờ đi sờ lại, túi tên đã trống không từ bao giờ, khi ấy mới nghĩ ra số tên cuối cùng cũng đã bắn hết sạch rồi. Ông ta bèn tiện tay nhặt một hòn đá ra sức ném mạnh, viên đá chỉ vẽ được một đường cong ngắn rồi rơi xuống đống xác chết dưới thành, cách xa Tân Tỵ tới tám trượng. Thẩm Phối không nén được lửa giận, ra sức chửi bới:

— Tân Tá Trị, ngươi là tên tiểu nhân vô sỉ mặt dày! Ăn lộc của Viên gia mà lại đi nịnh bợ tên quốc tặc, bán chúa cầu vinh, bại hoại nước nhà. Đồ mặt người dạ thú ngươi còn mặt mũi nào gặp các phụ lão ở Hà Bắc nữa? Ta hận rằng không thể lột da, ăn thịt ngươi!

Tân Tỵ loáng thoáng nghe thấy tiếng la hét của Thẩm Phối, vội dong ngựa tiến gần thêm mấy bước, ngẩng đầu lên kêu to:

— Chính Nam huynh gần đây vẫn tốt chứ? Lâu nay giữ thành hẳn vất vả lắm, e là trong thành không còn gì ăn nữa rồi! Tiểu đệ có mấy câu chân tình xin được khuyên Thẩm huynh!

— Hừ! - Thẩm Phối lại chửi rủa, - Chớ có phí lời! Tên đê tiện bán chúa cầu vinh nhà ngươi, còn định hoa ngôn xảo ngữ lừa bịp ai?

Bán chúa vốn không phải ý của Tân Tỵ, nhưng việc đã đến nước này cũng giống như trát đất vàng vào đũng quần, chẳng phải phân cũng

https://thuviensach.vn

là phân. Giải thích cũng vô ích, ông ta đành chai mặt khuyên bảo:

— Thẩm huynh nói ta là kẻ bán chúa cầu vinh... Cũng được thôi! Tiểu đệ tạm thừa nhận rằng đệ đã bán rẻ đại công tử. Nhưng huynh đệ họ Viên tối tăm bạo ngược, chủ nhân vô đạo như thế còn theo làm gì? Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt, Tào công phụng mệnh vua đi thảo phạt, có hàng cũng chẳng phải là bất nghĩa!

— Nói láo! - Thẩm Phối cười nhạt, - Tào lão tặc là kẻ tiếm nghịch, hiếp bức thiên tử, ra lệnh chư hầu, đánh thành đoạt đất là để mưu lợi riêng mình. Đại trượng phu thì phải dám làm dám chịu, những lời bóng bẩy, đường bệ ấy há có thể lừa dối được người đời? Ngươi nghĩ dân trong thiên hạ đều ngốc cả sao?

Tân Tỵ thấy ông ta cố chấp không nghe, bèn nhìn lên những quân sĩ trên thành kêu gọi:

— Dân chúng và quân sĩ trong thành đã khổ như bị treo ngược trên cây, lẽ nào Thẩm huynh lại nhẫn tâm để cho bọn họ chết đói hết ư? Ai chẳng có phụ mẫu, ai chẳng có thê nhi, lẽ nào lại không suy nghĩ cho bọn họ ư? - Nói rồi, Tân Tỵ ném cây cờ trắng chắp tay, - Tiểu đệ nguyện xin thay cho bách tính ở Nghiệp Thành, mong Thẩm huynh nghĩ đến dân chúng mà mở cửa thành đầu hàng...

Những câu ấy đã đánh đúng vào tâm tư của quân sĩ thủ thành, bọn chúng ai cũng buồn thảm, mấy tên nghe xong còn rơi nước mắt. Thẩm Phối thấy tình cảnh ấy không khỏi lo sợ - muốn cho ngọc đá cùng nát, tuẫn tiết vì họ Viên xem ra không phải dễ dàng. Cung tên đã bắn hết rồi, gỗ lăn đá tảng cũng chẳng còn, bây giờ giữ thành chỉ còn có thể dùng gạch gói dỡ từ nhà dân và thi thể của lính tráng. Tào quân chỉ cần đánh mạnh mấy ngày nữa là tòa thành này nhất định sẽ thất thủ, nhưng họ lại không đánh nữa, căn bản không muốn hao phí binh lực, chỉ cần dùng đói khát và sợ hãi làm vũ khí là đủ rồi. Cảm giác tuyệt vọng giống y như bệnh thương hàn đáng sợ, chỉ cần manh nha là sẽ nhanh chóng phát triển. Những tướng sĩ khi xưa thề thốt bảo vệ Viên gia đều đã bị nhiễm bệnh rồi. Ngày nào cũng có người nhảy xuống thành đầu hàng,

https://thuviensach.vn

mà bọn Tân Tỵ, Đổng Chiêu, Hứa Du vẫn tiếp tục nghĩ đủ mọi cách để chiêu hàng nạp phản. Con người ai chẳng mong được sống. Cứ thế này tất nhiên sẽ sinh biến... Làm sao đây? Rốt cuộc phải làm sao?

Thẩm Phối nghiến răng, bỗng nhiên hét to:

— Im mồm! Đừng có giả nhân giả nghĩa ở đây nữa, ngươi lẽ nào xin xỏ cho bách tính ở Nghiệp Thành? Ngươi chỉ vì thân quyến của ngươi thôi, chỉ là lòng riêng vì mình! - Ông ta quay lại quát quân lính, - Người đâu! Đem cả nhà họ Tân giải lên thành cho ta!

Tân Tỵ nghe thấy câu ấy mặt mũi biến sắc:

— Ông, ông muốn làm gì?

— Làm gì? Ha ha ha!... - Thẩm Phối cười vẻ dữ dằn, - Ta muốn ngươi nếm thử mùi vị kết cục của việc bội tín phụ nghĩa, bán chúa cầu vinh là thế nào!

Tân Tỵ nhìn bộ mặt cười gằn của Thẩm Phối, sợ hãi dựng tóc gáy:

— Ngươi, nếu ngươi dám động vào một sợi lông chân của họ, thì ngày hạ thành ta sẽ không tha cho ngươi!

— Ha ha ha!... - Thẩm Phối ngửa mặt lên trời cười lớn, - Ta cũng chẳng muốn sống.

Bọn họ tranh cãi lẫn nhau làm kinh động cả Tào doanh, không ít binh lính đã xúm lại. Chỉ thấy trong khoảnh khắc, trên thành lâu đã đầy người đứng chen chúc, già có trẻ có, nam có nữ có, ai nấy đều phải mang gông kêu khóc rền rĩ. Thẩm Phối điên cuồng nói:

— Tân Tá Trị, chúc mừng ngươi, người vợ kết tóc của ngươi đã chết đói trong ngục rồi!

Tân Tỵ nghe thấy câu ấy thì vô cùng đau xót, mười mấy năm phu thê ân ái, không ngờ rằng đến khi chết lại không được gặp mặt nhau lần cuối... Còn chưa kịp định thần, lại thấy Thẩm Phối lôi một phụ nữ trung niên ra, ghì lên trên nữ tường. Đó chính là vợ của Tân Bình - huynh trưởng Tân Tỵ. Người phụ nữ ấy sợ quá, nước mắt đầm đìa, phục trên nữ tường khóc hu hu nhìn xuống huynh đệ ở dưới.

https://thuviensach.vn

— Tẩu tẩu phu nhân! - Tân Tỵ hét đến khản giọng, gân xanh nổi cả lên, - Thẩm Chính Nam, tên điên cuồng ngươi muốn làm gì!

— Ta muốn làm gì ư? Ha ha ha!... - Hai mắt Thẩm Phối lóe lên ánh tàn ác, quay sang tên lính bên cạnh vẫy nhẹ tay. Chỉ thấy ánh sáng lóe lên, máu tươi phọt ra, đầu của người đàn bà đã rơi xuống dưới thành.

— Tẩu tẩu phu nhân!... - Tân Tỵ giận dữ liên tục đập tay vào yên ngựa, lại thấy quân lính trên thành đẩy ra một vị lão nhân. - Thúc phụ đại nhân! Thẩm Phối ngươi mau dừng lại!...

Còn chưa kêu xong, cái đầu tóc trắng phơ phơ của ông lão đã rơi xuống đất.

— Ôi...! - Tân Tỵ kêu to một tiếng lăn xuống dưới ngựa, lồm cồm bò đến chân tường thành ôm lấy cái đầu bê bết máu khóc rống lên, - Thúc phụ ơi... Điệt nhi phải báo thù cho người!...

Thẩm Phối vẫn cười điên dại:

— Ngươi muốn tìm ta báo thù ư? Hồ đồ quá đấy, nếu như chẳng phải ngươi bán đứng đất Hà Bắc này, há lại có thể khiến cho họ đầu lìa khỏi cổ? - Thẩm Phối vốn chỉ muốn mượn việc giết người để lập uy, ngăn ngừa quân sĩ đầu hàng, nhưng giờ đây lại bị cảm giác trút hận chi phối, hành sự càng điên cuồng hơn. Gia quyến Tân Tỵ thấy tình hình này đều biết là đại hạn đã đến, người lớn khóc, trẻ nhỏ kêu, có người định vùng vẫy chạy trốn liền bị giữ lại, không thể động cựa được, những kẻ ra tay đều là bộ hạ riêng của Thẩm Phối. Không chỉ quân Tào dưới thành trông thấy như xé gan xé ruột, mà ngay cả lính canh giữ trên thành cũng kinh sợ trước cảnh tượng tàn nhẫn ấy, không ít người phải quay đầu đi không dám nhìn.

Thẩm Phối vung tay giáng cho tên lính đang bật khóc vì kinh hãi bên cạnh một bạt tai:

— Mở mắt ra nhìn thật rõ cho ta, kẻ phản chủ theo giặc có kết cục như thế đấy! Giết tiếp cho ta!

https://thuviensach.vn

Đám lính hổ lang không hề run tay, lại túm lấy ái thiếp của Tân Tỵ, kê đầu lên mép nữ tường, chẳng nói chẳng rằng chém luôn một nhát.

Cái đầu của người đẹp ngọc ngà rơi xuống đất, Tân Tỵ đau đớn tưởng đứt từng khúc ruột, ôm lấy cái đầu đầy máu me khóc ngất đi. Đang lúc bi thương, chợt lại nghe thấy âm thanh trầm đục của một vật rơi xuống đất, quay lại nhìn, hóa ra là đứa cháu mới bốn năm tuổi đã bị ném thẳng từ trên thành xuống, khiến xương cốt nát vụn, chết ngay lập tức. Ngẩng đầu lên nhìn, Thẩm Phối lại đã giơ cao đứa con trai mới hai tuổi của mình lên. Tân Tỵ kinh sợ hồn siêu phách lạc, không còn dám chửi rủa nữa, quỳ xuống đất dập đầu liên tục:

— Xin đừng động vào con ta... Tha cho nó đi! Tha cho nó đi... Ta cầu xin ông, cầu xin ông đấy!

— Ta tha cho nó ư? Vậy sao ông không tha cho Viên gia? Ha ha ha!... - Thẩm Phối ném mạnh đứa bé xuống dưới thành rồi ngửa mặt lên trời cười điên dại, âm thanh thê thảm ấy tựa như tiếng kêu khóc.

Tân Tỵ lăn lê bò quàng lại gần, bế đứa con rơi xuống đất lên xem, thấy nó đã vỡ bụng lòi ruột mà chết rồi. Ông ta khóc muốn đứt từng khúc ruột, ngửa mặt lên khản giọng quát to:

— Thẩm Chính Nam, ngươi đúng là súc sinh! Huynh đệ họ Viên tranh giành nhau có liên can gì đến nhà họ Tân chúng ta...? Ngươi cũng chớ điên rồ đắc ý, ngươi đã giết thê nhi già trẻ nhà ta, đến ngày hạ được thành, ta cũng sẽ giết thê nhi già trẻ cả nhà ngươi!

— Ha ha ha!... Hu hu hu!... - Không rõ Thẩm Phối cười hay khóc. - Giết thê nhi già trẻ nhà ta ư? Hai đứa con ta trong trận Quan Độ đã bị quân Tào bắt làm tù binh, rốt cuộc bị giết hại ở đâu ngươi hãy đi hỏi Tào tặc đi! Còn như thê thiếp đã bị ta giết hết từ lâu rồi, thịt của bọn họ đã chia cho quân sĩ ăn sạch rồi! Ha ha ha!... Hu hu hu!... Giết tiếp đi! Giết đi!

Từng loạt đầu người từ thành lâu rụng xuống như sung, Tân Tỵ hết ôm cái đầu này lại ôm cái đầu kia, toàn thân dính đầy máu me, cuối

https://thuviensach.vn

cùng xác chết đầy đất không nhận ra ai với ai nữa, chỉ biết phục xuống đất khóc đến chết đi sống lại. Vì việc giải cứu thân quyến mà phản bội Viên gia, không ngờ rằng kết quả ngược lại, khiến toàn gia phải chết thảm. Thẩm Phối khùng khục trong họng, cười nghiêng ngả:

— Còn muốn giết vợ con ta ư? Từ lâu ta đã nhà tan cửa nát rồi... Ha ha ha!...

Bất kể là tướng sĩ trên thành hay dưới thành đều đã mấy phen vào sinh ra tử, nhưng chẳng ai từng tận mắt chứng kiến thảm kịch như thế này, tất cả đều cúi đầu bịt tai, không nhẫn tâm nghe hay nhìn thêm nữa.

Chớp mắt, mấy chục mạng người đã táng mệnh dưới đao, đến gia nô của nhà họ Tân cũng không thoát được kiếp nạn, cuối cùng chỉ còn lại đứa con gái mười bốn tuổi của Tân Tỵ, tên là Hiến Anh. Thẩm Phối có biết nó, khi xưa có qua lại với Tân gia, còn từng khen nó thông minh, đến giờ lại muốn tự tay đẩy nó vào chỗ chết. Tân Hiến Anh trông thấy những xác chết không đầu máu chảy đầm đìa, ngổn ngang khắp đất, cũng chẳng dám nghĩ đến đau buồn, chỉ thấy sợ hãi run lẩy bẩy. Thẩm Phối vẫn không tha, bế nó lên, nhấc cao quá nữ tường định để Tân Tỵ trông thấy. Nhưng thấy Tân Tỵ đã khóc ngất đi, được mấy tên lính khiêng về đại doanh rồi.

Thẩm Phối như bị cụt hứng, đột nhiên ngừng tiếng cười, vuốt má Hiến Anh, nhẹ giọng nói:

— Đứa nha đầu này thật dễ thương, tiếc rằng phải sống trong thế đạo ngày nay, lại sinh vào nhà họ Tân. Lũ khốn kiếp đã chết cả rồi, ta cũng không muốn để mi phải chịu khổ trên đời nữa, thôi cho ngươi đi gặp bọn chúng luôn. - Nói xong rút cây bội kiếm định giết đứa con gái ấy.

— Dừng tay!

Một tiếng kêu lớn tưởng xuyên thấu địch lâu, mọi người đều đổ dồn mắt lại nhìn, chỉ thấy một người giẫm lên vũng máu chạy lên trên thành. Người ấy độ hơn ba mươi tuổi, mình cao hơn tám thước, mặt như mâm bạc, mắt sáng tựa sao, chòm râu rồng trông rất ung dung - đó

https://thuviensach.vn

chính là Thôi Diễm, người từng nhận chức Ky đô úy dưới trướng Viên Thiệu.

Thôi Diễm tự Quý Khuê, là hậu duệ vọng tộc ở Thanh Hà, từ khi còn rất trẻ đã thụ nghiệp Trịnh Huyền - một bậc Thái sơn Bắc đẩu về Kinh học, là đồng môn với Hy Lự, Quốc Uyên Tất, được Viên Thiệu nhận chức Ky đô úy. Sau khi Viên Thiệu chết, hai con trai tranh giành lẫn nhau, Viên Đàm, Viên Thượng đều tìm trăm phương ngàn kế để lôi kéo ông ta về phe mình. Thôi Diễm tiến thoái lưỡng nan, bèn từ quan không làm nữa, nào ngờ huynh đệ họ Viên dây vào cũng không được, trốn tránh cũng không xong, Viên Thượng trong cơn tức giận liền bắt Thôi Diễm giam vào ngục. May nhờ có bọn Âm Quỳ, Trần Lâm mấy phen cầu xin mới được thoát nạn. Hiện ông ta ở trong Nghiệp Thành, nhưng chỉ là một kẻ áo vải.

Thẩm Phối chậm rãi buông đứa bé ra, lạnh lùng liếc nhìn Thôi Diễm:

— Ông đến đây làm gì? Ai cho ông lên đây? - Ông ta biết Thôi Diễm là bậc nghĩa sĩ, do vậy trong lời nói cũng không có ý trách mắng.

Thôi Diễm rút trong người ra một cây lệnh bài, đung đưa nói:

— Ta phụng mệnh phu nhân đến đây, lệnh cho ông xá miễn gia quyến của Tần gia! - Phu nhân Lưu thị của Viên Thiệu, mẹ Viên Thượng cũng bị vây khốn trong thành, nghe nói Thẩm Phối muốn giết cả nhà họ Tân đã kinh sợ giật mình: nếu dung túng cho ông ta làm việc ấy, sau này thành bị phá, cả nhà họ Viên có được sống nữa không? Vội vàng sai người đi nhờ Thôi Diễm ra ngăn lại.

Thẩm Phối thấy ông ta đến đây vì chuyện ấy, chỉ tay vào đống xác chết đầy dưới đất, cười khanh khách:

— Đều ở dưới cả rồi...

— Thế này... Ôi! - Thôi Diễm thở dài chua xót, - Nhìn việc hay ho ông làm đi... mau thu dọn thi thể an táng cho họ.

— Hừ! Còn chưa biết có ai thu dọn thi thể của ta đây, mà bắt ta phải thu dọn thi thể cho kẻ khác! - Thẩm Phối nhổ một bãi nước bọt.

https://thuviensach.vn

Thôi Diễm thấy thái độ ngọc nát đá cũng tan của ông ta, vội lên giọng nhắc nhở:

— Ông nghe đây, mẫu thân chúa thượng bảo ta nói chuyện với ông...

— Đến giờ còn có gì để nói nữa? Ông quay về nói với chúa mẫu rằng, ta đã quyết cùng sống chết với Nghiệp Thành, nhất định không phụ ơn tri ngộ của tiên chúa, những lời vô ích khác không cần phải nói nữa. - Thẩm Phối đã đoán ra Lưu thị tham sống sợ chết, thấy không còn hy vọng gì nữa, tám phần là định đầu hàng để toàn mạng rồi.

Thôi Diễm lấy giọng quát hỏi:

— Thẩm Chính Nam, ông vẫn không tỉnh ngộ ư?

Thẩm Phối đứng im nhìn quân Tào dưới thành, rất lâu sau mới lẩm bẩm nói:

— Ta cũng biết rằng việc đến nước này không thể vãn hồi được nữa, nhưng tiên chủ sáng nghiệp không dễ dàng gì, chinh chiến Hà Bắc bao năm há có được nửa ngày nhàn nhã? Vậy mà nay... - Ông ta ngừng lại nghẹn ngào, rồi lại bật một tràng cười thê thiết. - Thiếu chủ dẫn quân cứu viện, chưa trông thấy bóng dáng đâu đã bị quân Tào đánh bại rồi. Ha ha ha... Thế là xong... Nhưng dù thế lớn đã mất, ta cũng thể không tham sống sợ chết. Thẩm mỗ ta được sự hậu đãi của tiên chủ, chỉ có chống đỡ đến chết để báo ơn tri ngộ mà thôi!

Nào hay nghe xong những lời phát ra tự tâm can của Thẩm Phối, Thôi Diễm chẳng những không xúc động mà ngược lại còn cười nhạt một hồi vẻ khinh miệt:

— Nếu ông muốn tuẫn tiết, ta tuyệt nhiên không ngăn cản, nhưng những người họ Tân bị ông giết hại kia có tội tình gì? Bách tính trong thành có tội tình gì? Suốt nửa năm nay, người chết đã đủ lắm rồi, ông còn muốn lôi những người còn lại tuẫn táng theo ông ư? Chớ quên rằng phu nhân và gia quyến của chúa công cũng đang ở trong thành đấy, ông muốn được nổi danh trung nghĩa, lẽ nào không sợ làm liên lụy đến đàn bà trẻ nhỏ phải chết ư?

https://thuviensach.vn

Trong mắt Thẩm Phối, tất cả những điều ấy dường như đều là lẽ đương nhiên, ông ta chỉ hững hờ nói:

— Ngày trước Điền Hoành tuẫn tiết vì nước Tề, khiến hơn năm trăm người phải chết, nào có ai chê bai ông ta cố chấp, ngược lại còn nói ông ta là dũng liệt một thời! Kẻ làm vợ phải tận tiết, kẻ làm con phải tận hiếu, chuyện này còn có gì phải nói? Ta giết cả nhà họ Tân chính là giết cái bất trung bất hiếu của chúng!

— Khen cho câu, kẻ làm vợ phải tận tiết, kẻ làm con phải tận hiếu! - Thôi Diễm càng cười nhạt, - Tiên chủ qua đời chưa đầy một năm, huynh đệ Viên Thượng, Viên Đàm liền trở mặt thành thù, nồi da xáo thịt. Viên Đàm chẳng những phản nước theo giặc, lại còn trong lúc cư tang quy hàng Tào Tháo. Viên Thượng ra sức bức bách huynh trưởng, nhưng khi gặp Tào Tháo thì sợ lủi như chuột, kẻ địch lớn trước mặt không thể dốc sức cứu vãn tòa thành phụ thân để lại, còn khiến thân mẫu phải hãm vào nơi nguy hiểm. Ông còn hy vọng bọn họ làm kẻ hiếu tử ư? Sao ông không giết cái bất trung bất hiếu của họ đi?

Thẩm Phối nhất thời cứng họng, yên lặng hồi lâu mới nói:

— Bọn họ có làm hiếu tử hay không ta không cần biết, nhưng ta thì phải làm trung thần!

— Trung thần? Ta thấy ông là kẻ mưu cầu danh lợi, muốn lấy cái chết để đánh cược lấy tiếng anh hùng nghĩa liệt!

Câu nói ấy đã xới vào nỗi đau của Thẩm Phối, ông ta hằn học nhìn Thôi Diễm, cố nén giận nói:

— Tùy ông nói gì thì nói, ý ta đã quyết phải cùng sống còn với Nghiệp Thành, ông chỉ là một tên áo vải chớ có nhiều chuyện. Người đâu! Đưa kẻ ngông cuồng luận bàn việc quân này xuống thành cho ta, nếu còn dám đến nữa, nhất định chém không tha!

— Ta có đại lệnh của chúa mẫu ban cho, kẻ nào dám...

Thôi Diễm còn chưa nói hết câu thì lệnh bài đã bị Thẩm Phối đoạt lấy, thuận tay quăng luôn xuống dưới thành:

https://thuviensach.vn

— Ở đây chỉ nghe theo lệnh của ta, đều sắp chết cả rồi, còn nghe đại lệnh gì chứ? Lôi xuống!

Hai tên thân binh túm lấy hai tay Thôi Diễm, đẩy ra phía sau. Ông ta kêu to lên:

— Thẩm Phối ơi là Thẩm Phối, ngươi đã mang ba đại tội trên mình, dù có chết chẳng qua cũng chỉ để cho thiên cổ chê cười, làm sao có thể trọn tiếng trung thần đây?

— Hãy khoan! - Thẩm Phối lửa giận phừng phừng, cầm kiếm lên nhìn sát vào Thôi Diễm, - Để cho hắn nói hết câu đã, những câu khoác lác không biết xấu hổ này, ta muốn nghe xem rốt cuộc ta có tội gì. Đã giết nhiều người như vậy rồi, giết thêm một tên nữa cũng chẳng sao.

Thôi Diễm cũng chẳng sợ chết, đạp lên đống xác chết bước mấy bước lại trước mặt Thẩm Phối, để cho mũi kiếm gí thẳng vào ngực mình, chỉ tay vào mặt Thẩm Phối quát:

— Họ Viên bốn đời tam công, chịu nhận ơn nước, tiên chủ cử binh là để tạo phúc cho thiên hạ, giải nỗi thống khổ của lê dân, còn ngươi lại vì bảo toàn tiếng tăm của mình, lạm sát người vô tội, bỏ mặc sự sống chết của bách tính, gốc ngọn đảo lộn, há có thể gọi là trung thần? Đó là một tội vậy. Ngươi không quan tâm đến hoạn nạn của gia quyến chúa công, làm việc nguy hiểm, gây ra họa lớn, liên lụy đến cả nhà họ Viên phải theo ngươi mà bỏ mình diệt tộc, không thể bảo toàn thê thất của chúa công thì sao gọi là trung thần? Đó là hai tội vậy.

Thẩm Phối nghe không lọt tai mấy câu này, nghiến răng ken két, kề kiếm vào cổ Thôi Diễm, tựa như đợi ông ta nói xong sẽ kết liễu luôn tính mạng:

— Được lắm, ngươi có dám nói ra cái tội thứ ba không?

— Tất nhiên ta phải nói! - Thôi Diễm không hề sợ hãi, sang sảng nói, - Hà Bắc sở dĩ có cơ sự hôm nay, họ Thẩm ngươi không thể trốn tránh được tội lỗi, làm bại hoại nước nhà là có tội của ngươi, ngươi có mặt mũi nào dám tự khoe khoang là trung thần?

https://thuviensach.vn

— Ăn nói xằng bậy! - Thẩm Phối túm chặt lấy cổ áo Thôi Diễm, - Ta một dạ trung thành báo đáp hai đời chúa công, sao dám nói ta làm bại hoại cơ nghiệp Hà Bắc!

— Ngươi mau quên thế! - Thôi Diễm đẩy tay Thẩm Phối ra, - Nếu không phải ngươi và Quách Đồ mỗi kẻ ôm một chủ tàn sát lẫn nhau, Hà Bắc há lại rơi và bước đường này? Chúa công muốn ngươi phò giúp Viên Thượng, nuôi dưỡng thực lực chứ đâu có bảo ngươi gây chuyện thị phi, trừ khử những kẻ khác mình! Ngươi thấy những kẻ đầu hàng kia vô cùng xấu xa, nhưng ngươi hơn họ ở chỗ nào? Nước mất nhà tan đã ở trước mắt, còn không biết sai ư? Sau này nếu ngươi được đi gặp tiên chủ ở nơi cửu tuyền, còn mặt mũi nào nhìn ngài không!

Keng! Thẩm Phối bỗng nhiên sợ hãi, cây bảo kiếm rơi xuống đất. Ông ta lui lại hai bước tựa vào tường thành, trợn đôi mắt kinh hoàng, không ngớt lắc đầu:

— Không đúng... Không đúng... Ta chỉ vì sự yên ổn của Hà Bắc mới làm như vậy, ta còn viết một phong thư cho Viên Đàm, khuyên công tử mau buông tay để huynh đệ hòa hảo, dặn dò kỹ lưỡng nhờ Lý Phu giao tận tay cho công tử...

Thôi Diễm không để cho ông ta ngụy biện:

— Lỗi lớn đã gây ra rồi, họa giáng xuống đầu mới biết cứu chữa, muộn rồi! Phế trưởng lập ấu là tối kỵ của quốc gia, năm xưa đáng ra ngươi không nên khuyến khích tiên chủ làm sai. Ngươi thân gánh trọng tội, chết không đáng tiếc, mong được mang danh trung nghĩa kể cũng đáng thương, nhưng lại bắt những người vô tội chịu nạn cùng ngươi, há chẳng phải sai chồng thêm sai ư?

Thẩm Phối lặng lẽ cúi đầu, tựa hồ có ý hối hận, nhưng bản tính cố chấp, liền nghiến răng nói:

— Thôi thôi thôi! Bề tôi trung nghĩa cũng được, chết chẳng đáng tiếc cũng được. Sai một bước là sai, thua tất cả cũng là sai, ván đã đóng thuyền, hối có được gì? Quân sĩ nghe đây, chuẩn bị củi khô chất vào các nơi xung yếu trong thành cho ta, nếu quân Tào đánh vào, lập tức

https://thuviensach.vn

phóng hỏa, tuyệt không thể để lại cho Tào lão tặc một mảnh ngói nào. - Thái độ của Thôi Diễm đã đủ cứng rắn rồi, nhưng Thẩm Phối chẳng những cứng rắn mà còn tàn ác.

— Dạ! - Đám vệ sĩ tay sai nhận mệnh đi ngay.

Thôi Diễm che bên trái, ngăn bên phải cũng không cản được, hốt hoảng chửi rủa ầm ĩ:

— Biết rõ là sai mà đến chết không chịu hối cải, thực là kẻ hại nước hại dân!

— Hại nước hại dân ta cũng xin nhận, nhưng ta phải liều đến cùng với Tào lão tặc! - Nói xong Thẩm Phối nhặt cây bội kiếm lên, lấy lại vẻ mặt hung dữ như trước, túm lấy cổ Tân Hiến Anh định giết. Lúc ấy chợt nghe ngoài thành có tiếng náo loạn, đưa mắt nhìn xuống, thấy quân Tào đã rầm rập từ doanh trại chạy đến, cờ quạt ào ào dồn cả lại mặt phía đông. - Việc gì vậy? Phía đông thành thế nào rồi? Là cứu binh U Châu ư? Chúa công dẫn quân đánh trở lại rồi! - Ông ta vẫn ôm kỳ vọng ấu trĩ như thế.

Quân Viên Thượng đã tan vỡ, sao có thể quay trở lại được, chợt có quân lính hốt hoảng chạy lên thành lâu:

— Đại sự hỏng rồi, lính canh cửa đông đã mở cửa thành cho quân Tào tiến vào!

Trong đầu Thẩm Phối như có tiếng nổ tung:

— Xong rồi!

Đang trong cơn hoảng hốt, ông ta chợt thấy tay trái đau điếng, hóa ra con bé Hiến Anh đã cắn cho ông ta một miếng, vùng khỏi tay chạy trốn. Quân sĩ trên thành bỗng nhiên hỗn loạn, kẻ cởi chiến bào, kẻ vứt vũ khí, tên nào tên nấy kéo nhau chạy trốn tán loạn, đứa bé lẩn vào đám đông không thấy đâu nữa.

Thôi Diễm không biết là nên khóc hay nên cười, lẩm bẩm nói:

— Đánh nhau, đánh nhau, đánh nhau hết ngày này sang ngày khác, tháng này sang tháng khác, năm này sang năm khác! Đánh đến nỗi rốt cuộc vì sao mà đánh cũng quên mất. Là sống hay chết, Chính

https://thuviensach.vn

Nam huynh cứ tự quyết đi, ta phải về mạc phủ đây, sau này còn phải nhờ Tào Mạnh Đức kia bảo vệ cho bách tính Hà Bắc. Chúng ta ai làm theo cách người ấy, hãy tự bảo trọng vậy... - Ông ta vái chào Thẩm Phối một vái dài, rồi tập tễnh bước đi.

— Thế là hết... - Thẩm Phối đứng lặng giây lát, cuối cùng dần cảm thấy một sự giải thoát nhẹ nhàng, chậm rãi nói với tả hữu. - Có kẻ sĩ trung nghĩa nào bằng lòng tuẫn tiết cùng ta không?

Chúa công đã chạy trốn không thấy bóng dáng đâu nữa, các tướng sĩ chẳng qua vì sợ uy Thẩm Phối không dám chạy, bây giờ quân Tào đã tiến vào rồi, mọi người đều nhân cơ hội chạy trốn, về lo cho vợ con hết cả, còn có tâm tư nào để ý đến ông ta nữa? Quân sĩ chạy tứ tán hết, chỉ còn lại mấy chục tên bộ hạ của Thẩm Phối. Một tên gia tướng quát:

— Huynh đệ tương tàn chẳng bằng chó lợn, ta chẳng cần biết đến chuyện của Viên gia! Nhưng đám môn khách chúng ta ăn của Thẩm gia, uống của Thẩm gia, Thẩm gia đối với chúng ta ân trọng như núi. Đại nhân đã nguyện tuẫn tiết vì Viên gia, chúng ta cũng nguyện vì ngài mà chết!

— Tốt! - Thẩm Phối hít một hơi lấy lại tinh thần, - Các ngươi hãy theo ta tận trung! - Đám môn khách ai nấy cầm binh khí thét lên những tiếng thê lương, cùng xông xuống địch lâu, chạy ngược lại hướng dòng người đang bỏ trốn, xông vào trận của quân Tào...

Thẩm Phối tử tiết

Ngày mồng Hai tháng Tám năm Kiến An thứ chín, Nghiệp Thành - trọng trấn của Hà Bắc thất thủ, cuộc chiến vây thành đã kéo dài hơn sáu tháng, thời gian kéo dài, thương vong nặng nề, bách tính vô tội bỏ mạng nhiều không kể xiết...

Đông môn Hiệu úy Thẩm Vinh bị tình thế bức bách, phải mở cửa đầu hàng. Các bộ quân của Vu Cấm, Nhạc Tiến tiên phong xông vào

https://thuviensach.vn

trong thành. Một tháng sau kể từ khi Viên Thượng thua trận, quân trấn thủ Nghiệp Thành đã không còn lòng dạ nào chống cự nữa, chỉ có đám tay chân của Thẩm Phối là liều mình chịu chết, cuối cùng gần như bị quân Tào giết sạch. Chẳng qua bọn chúng có người vì nhớ đến tiên chủ Viên Thiệu mà đánh, có kẻ vì tận trung với Thẩm Phối mà chết, rốt cuộc có ai tuẫn táng vì huynh đệ Viên Đàm, Viên Thượng không? Chẳng ai có thể nói rõ được.

Trong một canh giờ ngắn ngủi sau đó, quân Tào đã chiếm lĩnh những nơi xung yếu trong Nghiệp Thành, số quân Hà Bắc còn lại đều đầu hàng. Để đề phòng sinh biến, tất cả tù binh được áp giải ra khỏi thành. Đám quân này đều đã bị tước vũ khí, hai tay trói chặt, xâu nối với nhau vài chục người một, bị quân Tào kéo đi như súc vật. Đã chống cự hơn nửa năm nay, tất cả bọn chúng đều gầy như que củi, tinh thần ủ rũ, bước chân loạng choạng, y hệt như những xác chết di động.

Tào Tháo đã ra khỏi đại doanh đến dưới thành từ khi nào, nhìn theo toán tù binh cùng tòa thành kiên cố đã rơi vào tay mình, không nén nổi niềm vui sướng trong lòng, quay lại nhìn đám mưu sĩ nói:

— Lão phu từ khi cử binh đến nay không trận nào không thắng, nơi đáng gờm nhất chỉ có Hà Bắc thế mạnh binh nhiều. Đến nay coi như đã trừ được mối họa trong lòng. Từ nay về sau, thiên hạ không còn kẻ địch mạnh nào nữa!

— Chúa công thần uy, thiên hạ vô địch! - Mọi người đều đồng thanh hô theo.

— Ha ha ha!... Ha ha ha!... - Tào Tháo giang rộng hai tay, ngửa mặt lên trời cười vang, âm thanh ấy vang vọng trong cổng thành trống trải.

Tuân Du trong lòng kinh hãi - công nhiên khoe khoang không trận nào không thắng, lẽ nào Tào Tháo lại quên loạn ở Duyện Châu, thất bại ở Uyển Thành ư? Tào Mạnh Đức hình như đã hơi say sưa quá rồi.

Hứa Du ở bên thì gật gù:

https://thuviensach.vn

— A Man huynh! Nếu chẳng phải lão đệ đây hiến kế lấy Chương Hà vây thành, há có thể hạ được Nghiệp Thành? Khi xưa trong trận Quan Độ kẻ liên lạc báo tin là đệ, lần này vây đánh Nghiệp Thành lập được công đầu cũng là đệ, huynh thấy lão bằng hữu đệ đã đủ nghĩa khí chưa? - Ông ta công khai kể lể công lao của mình, khiến những người bên cạnh nghe thấy không khỏi cười khẩy.

Tào Tháo đang khi vui mừng, không hề để tâm:

— Không sai, không sai. Tử Viễn công lao rất lớn.

Hứa Du không hề khách khí:

— Đệ lập được công lao như vậy, A Man huynh còn không thưởng cho đệ ư? Trước đây đệ ở Hà Bắc vốn có sản nghiệp, nhưng đã bị bọn hào cường chiếm đoạt, những ban thưởng khác lão đệ không dám trông mong, chỉ xin A Man huynh chia cho đệ một số điền địa, lão đệ cũng học tập Thẩm Chính Nam kia, làm đại tài chủ một phương cũng tốt rồi.

Nụ cười trên mặt Tào Tháo dần tắt ngấm:

— Hứa Tử Viễn, ngươi nửa đời rồi mà bệnh cũ vẫn không sửa được. Ở Hứa Đô ngươi đã dung túng gia nô cưỡng đoạt ruộng đất của dân, tưởng rằng ta không biết ư? Nếu muốn trị tội ngươi thì đã phải trị đến mười lần rồi.

Hứa Du vốn định kiếm chác, nào ngờ chưa được ăn thịt dê đã bị bọ chét đốt đầy người, thấy Tào Tháo đổi sắc mặt chỉ còn cách vâng dạ lui lại. Tào Tháo thấy Hứa Du ngoan ngoãn rồi, cũng không nỡ để ông ta mất mặt:

— Nói ngươi mấy câu ấy, hãy ghi nhớ lấy là được, có công ta vẫn sẽ thưởng. Đợi xử lý xong mọi việc ở Nghiệp Thành, ngươi không lo không có phần.

— Đa tạ A Man huynh! - Hứa Du nghe thấy có tiền lại vui mừng trở lại.

— Ngươi gọi ta là gì?

https://thuviensach.vn

Hứa Du trong những lúc nói chuyện riêng vẫn thích gọi tiểu danh của Tào Tháo, nhưng trước mặt đông người thì không nên gọi như vậy. Khi nãy Tào Tháo đang vui vẻ, Hứa Du gọi một vài tiếng như vậy cũng không sao, nhưng bây giờ lại xét nét, khiến Hứa Du sợ hãi, vội đổi cách xưng hô:

— Đa tạ chúa công...

— Thế còn tạm được! - Tào Tháo lại nhìn Lâu Khuê, - Tử Bá theo quân có công cũng nên thăng thưởng, hôm nay từ Biệt bộ tư mã tấn thăng lên Hiệu úy.

— Tạ ơn chúa công. - Có bài học của Hứa Du, Lâu Khuê đã không gọi nhầm nữa. Nghĩ đến mình hai năm nay làm Biệt bộ tư mã mà trong tay không có nửa tên lính nào. Bây giờ thăng lên Hiệu úy rồi, chắc hẳn có thể cầm quân rồi chứ? Lâu Khuê định cất lời hỏi, nhưng thấy Tào Tháo đã quay mặt đi nơi khác, nên lại thôi.

Trong lúc nói chuyện, lại thấy Lưu Huân dẫn theo mấy tên thân binh đang quất roi vào mấy tên lính Hà Bắc ngã dưới đất. Hóa ra trong đám tù binh có một số là các lão binh theo trong quân từ lâu, thấy quân Tào áp giải như vậy thì sợ đến mất vía. Trước đây chúng đã nghe trong trận Quan Độ, Tào Tháo chỉ trong một đêm đã chôn sống hơn bảy vạn người. Nghĩ đến đó thì chân chúng đã run bắn lên, đến độ lảo đảo ngã quay xuống đất. Cả đám đông bị dây thừng buộc lại với nhau, một tên ngã thì tất cả đều ngã theo, vừa mệt vừa đói, càng nghĩ càng sợ, ngã xuống rồi là không bò dậy nổi. Lưu Huân đang áp giải bọn chúng, cho rằng chúng cố ý làm rối loạn, lập tức vung roi lên đánh.

Tuân Du thấy vậy chợt chau mày, vội khuyên can Tào Tháo:

— Trước kia chúa công từng chôn sống bọn lính Hà Bắc, cho nên quân dân Hà Bắc có ý sợ hãi. Đến nay đã được Ký Châu, nên khoan dung với dân để thu phục lòng người, tuyệt đối không thể làm lại việc như trước nữa.

Đổng Chiêu cũng tiến lên một bước, nói với dụng ý khác:

https://thuviensach.vn

— Lời quân sư nói rất đúng, Nghiệp Thành tuyệt nhiên không phải như thành trì bình thường, sự kính trọng của mọi người với chúa công mới là quan trọng nhất!

Tào Tháo biết Đổng Chiêu muốn nói gì, vội truyền quân lệnh không cho phép đánh mắng hàng binh Hà Bắc, cấm chỉ quân sĩ vào thành cướp đoạt của dân, bảo đảm an toàn cho gia quyến Viên Thiệu cùng các quan viên, kẻ nào mạo phạm sẽ phải chịu tội. Truyền lệnh xong, Tào Tháo còn muốn tự mình lên thành cho bách tính thấy mặt, nhưng đã bị các mưu sĩ ngăn lại, lý do là mới đoạt được thành nếu như có kẻ xấu hành thích sẽ rất phiền hà. Đúng lúc ấy lại nghe một loạt tiếng quát tháo chói tai, Tào Hồng dẫn quân áp giải Thẩm Phối đang bị trói chặt ra ngoài thành.

Quân của Thẩm Phối tử thương gần hết, nhưng bản thân thì chưa chết. Ông ta vốn muốn tuẫn tiết với họ Viên, nhưng đám gia binh một mực bảo vệ chủ, đem ông ta giấu xuống cái giếng cạn nhằm tránh sự truy tìm của quân Tào, sau đó tính kế trốn khỏi Nghiệp Thành tiếp tục đi theo Viên Thượng. Đáng tiếc là ông ta vẫn bị phát hiện. Với kẻ tử thủ trong tòa thành đơn độc, kháng cự hàng nửa năm trời như ông ta, há có thể để chết dễ dàng như thế? Binh lính trói chặt Thẩm Phối, buộc thừng kéo ra ngoài thành.

Đến lúc này, Thẩm Phối vẫn không hết ương ngạnh, toàn thân phía trên bị trói không cử động được, dưới thì một chân bị thương, nhưng vẫn không ngớt chửi rủa:

— Lũ các ngươi chớ có điên cuồng, chủ nhân của Hà Bắc chúng ta vẫn chưa chết đâu, ông ấy sẽ về đây tính sổ với các ngươi! Sống có gì vui, chết có gì sợ? Là hảo hán thì ra tay cho ta xem!...

Hứa Du vừa thấy kẻ oan gia của mình khi xưa giờ đây ra nông nỗi này, trong lòng hả hê, thúc ngựa tới trước mặt nói giọng mỉa mai:

— Ồ, đây chẳng phải là đại quân sư của Hà Bắc ta sao? Khi nãy còn ở trên thành điên cuồng giết người, bây giờ sao lại bị trói chặt như bó giò thế này?

https://thuviensach.vn

Thẩm Phối muốn nhổ vào mặt Hứa Du, nhưng đã bị quân lính ghì chặt không thể ngẩng được đầu lên, liền vặc lại:

— Hóa ra là tên hám của hại dân, bán chủ theo giặc, ỷ thế khinh người Hứa Tử Viễn! Ngươi còn mặt mũi nào quay về Nghiệp Thành này, không sợ bị người ta chửi rủa ư?

— Tên điên ngươi muốn nói gì thì nói, dù sao giờ ta cũng được làm quan cao, còn ngươi chẳng qua chỉ là tên tù mạt hạng mà thôi.

Thẩm Phối liếc xéo Hứa Du:

— Ta là trung thần Hà Bắc, còn ngươi là tên tiểu nhân bán chúa. Ta tuy sắp chết đến nơi, há lại hâm mộ kẻ vẫy đuôi xin sự thương hại như nhà ngươi? Nể mặt cùng là những kẻ dốc sức giúp cho Viên gia khi xưa, ta cũng muốn khuyên ngươi một câu.

— Ta không khuyên ngươi thì thôi, tên tử tù ngươi lại muốn khuyên răn ta ư?

— Tất nhiên là thế. - Thẩm Phối cười nhạt một hồi, - Ta khuyên tên tiểu nhân bất nghĩa ngươi hãy mau lột cái xác làm quan kia ra, tìm lấy một góc núi rừng mà lánh nạn đi, để khỏi phải làm tổn hại âm đức, không được chết hẳn hoi đâu!

— Ngươi... - Hứa Du bị mắng chửi giận sôi trong lòng, vung roi ngựa định đánh.

Nào ngờ lại có kẻ lửa giận mạnh hơn, phi ngựa chạy như bay đến trước mặt Thẩm Phối, gần đến nơi cũng chẳng thèm gò cương, nhảy phốc từ trên mình ngựa xuống, thuận thế co chân đạp Thẩm Phối ngã lăn lông lốc, tay vung roi ngựa lên nhắm thẳng mặt Thẩm Phối mà vụt. Đó chính là Tân Tá Trị.

Tân Tỵ nghe tin quân cố thủ đã dâng thành, không cần biết đến quân lệnh lập tức phi ngựa xông vào, lên đến thành lâu chỉ thấy xác chết đầy đất, trừ con gái là Tân Hiến Anh ra, còn lại mấy chục mạng người trong nhà đều bị hại cả. Cha con ôm nhau khóc lóc hồi lâu, sau đó lùng sục tìm Thẩm Phối như hóa điên. Gặp mặt kẻ thù lửa giận phừng phừng, Tân Tỵ vung mạnh roi, vừa đánh vừa chửi:

https://thuviensach.vn

— Tên sát nhân đáng băm vằm trăm ngàn mảnh! Ngươi chết chắc rồi! - Mới đánh mấy roi Thẩm Phối đã toác đầu rách thịt, máu tươi lăn theo khóe mắt ròng ròng nhỏ xuống.

Tào Hồng giật mình kinh hãi, để cho ông ta đánh chết hắn thì biết ăn nói thế nào? Vội gọi thân binh giữ tay đoạt lấy roi, rồi ôm chặt Tân Tỵ vừa khuyên vừa dỗ.

Thù sâu hận lớn như vậy, há có thể khuyên nhủ được? Tân Tỵ đã bị quân lính ôm chặt ngang lưng, vẫn cứ dậm chân chửi mắng:

— Tên súc sinh ngươi, hôm nay ta không giết ngươi không được!

— Hơ hơ... - Thẩm Phối bị đánh một trận đau, nằm bệt trên đất, máu me đầy mặt vẫn cười nhạt, - Tên cẩu tặc ngươi, Ký Châu bị thua tất cả là vì lũ bất trung bất nghĩa các ngươi. Ngươi muốn giết ta, ta cũng hận là không giết được ngươi đấy!

— Ta phải giết ngươi! - Tân Tỵ mặt mày dữ tợn, hai mắt nảy lửa.

Thẩm Phối hai tay bị trói, muốn đứng lên cũng không nổi, liếc nhìn Tân Tỵ nói:

— Tên thối thây ngươi bây giờ chạy theo Tào lão tặc, há dám chuyên quyền sinh sát? Việc sống chết của ta đâu đến lượt ngươi tự quyết. Hơ hơ hơ... - Ông ta vừa nói vừa cười khinh miệt, cố ý chọc tức Tân Tỵ.

Kẻ thù ở ngay trước mặt nhưng sức trói gà không chặt, Tân Tỵ lại không thể đẩy Thẩm Phối vào chỗ chết được, ông ta hận đến nghiến răng nghiến lợi. Tào Hồng khuyên bảo:

— Tiên sinh không cần phải tức giận, hãy tạm cho tên này sống thêm ít phút, đợi gặp chúa công rồi, tất có xử trí. - Nói rồi quay lại nắm tóc Thẩm Phối, lôi nghiến ông ta từ dưới đất đứng lên.

Tào Tháo cũng đã dẫn đám mưu sĩ thủng thẳng đi tới, nhìn khắp một lượt từ chân tới đầu kẻ đang bị trói. Ông chỉ biết Thẩm Phối vốn là môn sinh của Thái úy tiên triều Trần Cầu[340], lại là hào cường nổi tiếng ở Hà Bắc, chỉ không nghĩ rằng ông ta lại là kẻ cố chấp, cứng đầu đến như vậy. Giờ đây trông thấy ông ta đầu tóc bù xù, máu me bê bết vẫn

https://thuviensach.vn

cứ cứng đầu mạnh miệng không chịu khuất phục thì cũng bội phục đảm lượng của ông ta:

— Ngươi chính là Thẩm Chính Nam?

Thẩm Phối đoán rằng vị lão tướng trông dáng vóc không cao lắm đang đứng trước mặt đây chính là Tào Tháo, liền quay đi chỗ khác, cố tình không quan tâm.

— Quỳ xuống! - Quân lính tả hữu quát lên.

Thẩm Phối vẫn không chịu quỳ, Tân Tỵ đang đứng phía sau ông ta, nhân lúc ấy lại chen ra khỏi đám đông, nhằm lưng Thẩm Phối vụt mạnh một roi. Giờ đây chẳng những là quỳ, mà Thẩm Phối còn ngã sấp dưới đất. Hứa Chử thấy vậy, liền giằng lấy roi nói:

— Chúa công đã có lệnh, không được tự ý đánh người.

Tào Tháo thở dài nói:

— Cởi trói cho hắn.

— Chúa công... - Tân Tỵ nhận ra Tào Tháo dường có ý để cho Thẩm Phối sống.

— Tá Trị không cần phải đau buồn. - Tào Tháo xua xua tay, - Gia quyến của ngươi cũng vì quốc sự mà chết, ta sẽ ban thưởng tiền bạc để hậu táng cho họ, vả lại sẽ tâu rõ lên triều đình để biểu dương công trạng của họ Tân ngươi!

Người đã chết rồi, hậu táng để làm gì, biểu dương tác dụng gì chứ? Tân Tỵ không kìm được bưng mặt mà khóc.

Quân sĩ cởi trói cho Thẩm Phối, ông ta run rẩy đứng dậy - không phải vì sợ hãi mà vì bị thương quá nặng. Ông ta lấy hết sức để ra dáng một kẻ hiên ngang lẫm liệt, nhưng do đau quá không đứng thẳng người được, chân bị thương run lên bần bật, chỉ còn cách vươn thẳng cổ lên tỏ ý bất khuất. Từ xa nhìn lại, tư thế đầu ngẩng cao mà chân lê lết của ông ta thậm chí thấy hơi buồn cười.

Tào Tháo đủ cứng rắn, nhưng trông thấy bộ dạng của Thẩm Phối vẫn không khỏi giật mình, trong lòng thầm suy tính: “Tuy nói rằng Thẩm Phối làm việc thiên kiến cố chấp, nhưng ở vào tình thế trong

https://thuviensach.vn

không lương thảo, ngoài không viện binh mà có thể cố thủ trong tòa thành bị cô lập suốt hơn nửa năm trời, quả là vô cùng sắt đá! Đến khi thành bị phá vẫn có không ít người cam nguyện tử tiết vì ông ta, đủ thấy Thẩm Phối uy danh rất cao. Trước đây, Viên Thiệu đến Hà Bắc, đem lễ mời Lư Thực là người đầu tiên ra làm quân sư. Thẩm Phối đã có thể theo gót Lư Thực, há lại là kẻ tầm thường? Nếu có thể thu phục ông ta về dưới trướng, dù rằng chỉ để đấy cho đủ mặt thì cũng có thể thu được lòng người ở Hà Bắc...” Nghĩ đến đó, Tào Tháo cười nhạt:

— Ngươi có biết ai là người dâng thành không?

— Hừ! - Thẩm Phối nhổ bãi nước bọt lẫn máu, - Lũ ham sống sợ chết ấy, cần chi phải biết?

— Kẻ dâng thành chính là Đông môn Hiệu úy Thẩm Vinh, có phải là cháu của ngươi không?

Thật không ngờ mình thì cố sống cố chết nửa năm, chỉ để làm một kẻ trung thần không phải hổ thẹn, vậy mà cuối cùng kẻ mở cửa thành lại chính là người trong nhà. Thẩm Phối vừa đau, vừa hận:

— Tiểu điệt bất trung, mới để ra nông nỗi này!

— Hôm ấy ta dò xét động tĩnh của địch, ngươi bắn nhiều tên quá nhỉ! - Vì có Tân Tỵ bên cạnh nên Tào Tháo không tiện nói thẳng là để cho Thẩm Phối được sống, cho nên mới nói câu này để mở lối cho Thẩm Phối, nếu ông ta có thể nói ra một câu mềm mỏng kiểu như: “May mà không làm minh công bị thương”, thì việc sau đó cứ hợp lẽ mà làm.

Nào ngờ, Thẩm Phối liền giận dữ quát lớn:

— Ta còn hận rằng bắn ít tên quá, chưa bắn chết được tên gian tặc ngươi!

Chúng tướng thấy ông ta còn dám chống đối, vung roi lên định đánh.

— Khoan đã! - Tào Tháo giơ tay ngăn lại, nhìn thẳng vào mắt Thẩm Phối, - Ngươi bắn tên là vì trung thành với Viên gia, cho nên không thể không đối địch với lão phu, đúng không? - Ngầm ý của Tào

https://thuviensach.vn

Tháo là: Nếu như ông không phải theo Viên gia, mà theo Tào mỗ ta thì cũng sẽ trung thành như vậy chứ?

Thẩm Phối nghe thấy câu này, lòng đau như cắt, tên giặc này quả là hiểu mình! Thẩm Phối ta đời này đã sai lầm hết lần này đến lần khác! Khi xưa theo giúp Viên Thiệu có thể đã sai. Tự ỷ vào uy danh xúi giục phế trưởng lập ấu lại cũng là sai. Bày mưu tính kế cho Viên Thượng, đến nỗi khiến họ huynh đệ quay lưng càng là sai. Cố thủ trong thành làm liên lụy đến bách tính phải chết lại là sai càng thêm sai. Nếu như người mà ta theo giúp là Tào Mạnh Đức, há lại phải chịu nhục như ngày hôm nay... Hai mắt Thẩm Phối dần dần cụp xuống, nhưng giây lát lại trợn to lên. Không đúng, từ xưa kẻ trung thần không thờ hai chủ, con ngựa tốt không lắp hai yên. Điều mà Thẩm Chính Nam ta ngưỡng mộ là các bậc trung nghĩa lẫm liệt, Dự Nhượng đâm áo mong hành thích Triệu Tương, Điền Hoành tuẫn tiết vì Tề Quốc, bọn họ lẽ nào đã theo đúng chủ? Tự cổ được làm vua, thua làm giặc, sai thì sai cùng lắm là chết, cúi đầu xin được sống chẳng phải là việc họ Thẩm ta làm!

Tào Tháo lúc đầu còn thấy ông ta dường như có chút động lòng, nhưng chớp mắt đã thấy Thẩm Phối vẫn giữ nguyên tư thế lẫm liệt, bất giác chau mày, hiểu rằng đây là kẻ trung trực, liền nói thẳng:

— Ngươi hàng hay không hàng?

Thẩm Phối nghiến răng đáp:

— Sống là tôi của họ Viên, chết làm ma của họ Viên, ta không hàng!

Một câu nói vừa dứt, Tân Tỵ đã phục ngay xuống đất liên tục dập đầu:

— Tại hạ cầu xin chúa công, nhớ đến công lao dẫn đường phá giặc của tại hạ, mau đem tên giặc này xử quyết để an ủi cho mấy chục vong hồn họ Tân của tại hạ... - Mới nói được nửa câu ông ta đã nước mắt đầm đìa, nấc nghẹn nói không nên lời.

Từ sau khi Quan Vũ ra đi, Tào Tháo đã có một bài học, kẻ nào có thể dùng được thì không tính đến hiềm khích trước đây, còn nếu không

https://thuviensach.vn

thể dùng được thì thà giết đi chứ quyết không để kẻ đó giúp người khác. Huống chi Tân Tỵ cũng là hàng thần Hà Bắc, nếu vì Thẩm Phối mà không giúp Tân Tỵ báo thù, tất sẽ khiến thủ hạ thất vọng... Nghĩ đến đó, Tào Tháo nheo mắt lại, nén lòng hạ quyết tâm nói:

— Lão phu giúp ngươi làm một kẻ trung thần, cũng là báo thù rửa hận cho Tân gia! Giết!

— Ha ha ha!... - Thẩm Phối cười phá lên, - Đa tạ tên gian tặc đạo đức giả nhà ngươi, kiếp sau đầu thai, họ Thẩm ta sẽ còn đến tìm ngươi! Ha ha ha!

Tiếng cười của Thẩm Phối nghe dữ dằn gai góc, tuy đã là tên tù sắp chết những vẫn khiến người ta không yên lòng. Đám binh sĩ hò nhau xông lên, áp giải Thẩm Phối ra ngoài cửa thành khai đao.

Tào Tháo quay lại đỡ Tân Tỵ dậy:

— Tá Trị chớ có bi thương, đợi tới đây phá xong Viên Đàm, huynh đệ ngươi sẽ được đoàn viên. Ta mệnh cho ngươi làm giám trảm quan, ngươi hãy tự mình hạ lệnh đoạt mạng kẻ thù! - Nói rồi, rút cây lệnh tiễn đặt vào tay Tân Tỵ.

— Đa tạ chúa công... - Câu cảm tạ của Tân Tỵ chất chứa nỗi chua cay, ai oán và bất lực khôn tả.

— Buông ta ra! - Thẩm Phối vừa chống cự vừa kêu to lên, tay ông ta bị quân lính giữ chặt không thể động đậy được, chỉ ghì chặt hai chân nhất quyết không chịu đi. - Tào Mạnh Đức! Tào Mạnh Đức! Ông đây gọi ngươi đó!

— Im mồm đi! - Bọn lính túm chặt Thẩm Phối lôi đi.

Tào Tháo thực sự hơi sợ hãi kẻ cố chấp điên cuồng ấy, nghe tiếng kêu gào tưởng muốn xé gan xé ruột của hắn mà cảm thấy như có gai châm vào lưng mình, liền đáp lại:

— Ngươi còn gì muốn nói đây?

Thẩm Phối hùng hổ nói:

— Ta sống là tôi của họ Viên, chết là ma của họ Viên! Chúa ta hiện đang ở U Châu phía bắc, ta chết cũng phải quay mặt về phương

https://thuviensach.vn

bắc!

Lệ xử chém xưa nay tội nhân đều phải quay mặt về phía nam, quay lưng về phía bắc, nhưng Thẩm Phối đến chết lại đòi quay mặt về phía bắc trông về nơi có Viên Thượng. Đó không chỉ thể hiện mình là một trung thần, mà cũng là một nhát roi vụt vào những kẻ đầu hàng để được sống. Tào Tháo thầm than, đất Yên Triệu nhiều kẻ nghĩa sĩ như vậy, Viên Thiệu làm sao chẳng hưng thịnh? Có một nghĩa sĩ như vậy mà không biết quý trọng, Viên Thượng làm sao chẳng mất? Ông giơ tay lên nói:

— Cho phép ngươi được quay mặt về phía bắc chịu chết.

Thẩm Phối cuối cùng đã được toại nguyện, không nói thêm câu nào nữa, vươn đầu nhìn thẳng về phía bắc quỳ xuống. Tay đao phủ giơ cao cây đại đao lên. Tào Tháo thực sự không muốn xem tiếp nữa, bèn quay đầu đi.

Lệnh tiễn chưa ném xuống thì mạng Thẩm Phối vẫn còn, lệnh tiễn ném ra rồi thì lập tức mạng theo quỷ sứ. Nhưng Tân Tỵ tay giơ cao cây lệnh tiễn đột nhiên run rẩy, Thẩm Phối khi nãy vẫn khảng khái hiên ngang, giờ đối diện với cái chết cũng nhắm mắt bình thản vô cùng. Cả nhà Tân Tỵ phải mất mạng, lẽ nào lại hoàn toàn chỉ oán trách một kẻ điên cuồng này? Nhưng nếu không oán trách hắn, vậy oán trách ai đây? Là oán trách chính mình, hay oán trách Viên Đàm đã khiến cho toàn gia của ông bị cầm tù, hay oán trách Tào Tháo tấn công Nghiệp Thành? Rốt cuộc ai mới là người phải chịu trách nhiệm trong tấn bi kịch này, hay chẳng phải ai cả, muốn trách thì phải trách thói đời khiến người ta phải điên cuồng vậy... Tân Tỵ không dám nghĩ thêm nữa, hai mắt nhắm lại cầm cây lệnh tiễn quăng mạnh xuống đất, rồi ngửa mặt lên trời khóc thảm thiết...

— Khải bẩm chúa công, đã hành hình xong. - Quách Gia ghé vào tai Tào Tháo nói nhỏ.

Tào Tháo vẫn chưa quay đầu lại:

— Hãy chôn cất tử tế cho ông ta.

https://thuviensach.vn

Một lúc sau, đoán rằng quân lính đã đưa thi thể đi rồi, Tào Tháo mới từ từ quay đầu lại. Máu của Thẩm Phối đã nhuộm đỏ con đường lớn trước cửa thành, đó cũng là lần giết chóc cuối cùng của Tào Tháo sau khi hạ được Nghiệp Thành. Từ nay về sau, tòa thành trì gắn với câu sấm vĩ thần bí "Đại Hán giả, đương đồ cao", mang theo di hận của Trương Giác, Viên Thiệu, nay lại nghênh đón một chủ nhân mới.

Lúc ấy, hai tướng Vu Cấm, Trương Liêu từ trong thành phi ngựa chạy ra, đến gần thi lễ nói:

— Trong thành đã lục soát xong xuôi, mời chúa công vào thành.

— Được. - Tào Tháo hít một hơi dài lấy lại bình tĩnh, - Chư vị hãy cùng lão phu vào thành, trước tiên chúng ta đến mạc phủ xem sao. Gia quyến họ Viên bảo vệ cẩn thận đấy chứ?

Vu Cấm có vẻ khó xử, gượng cười nói:

— Đã có người vào Viên phủ rồi.

— Sao! - Tào Tháo nổi giận, - Lão phu đã truyền quân lệnh, không cho phép quấy nhiễu gia quyến họ Viên, kẻ nào dám vô pháp vô thiên như vậy? Lôi chúng ra trừng trị theo quân pháp!

Vu Cấm, Trương Liêu quay sang nhìn nhau, hai kẻ dũng mãnh thái độ khác hẳn bình thường, lúng búng nói nhỏ đến độ không thể nhỏ hơn:

— Là, là mấy vị công tử...

Lúc cần sáng suốt thì sáng suốt, lúc cần hồ đồ thì hồ đồ, con cháu của Tào Tháo vi phạm quân lệnh, đám mưu sĩ kẻ quay mặt đi nơi khác, người cúi đầu nhìn xuống hay giả tảng trò chuyện riêng với nhau, tất cả đều vờ như không nghe thấy gì cả.

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 93

Tào Phi được mỹ nhân, Tào Tháo xá miễn cho quan lại cũ của Viên thị

Phu nhân Chân thị

Phủ Đại tướng quân ở Nghiệp Thành ngổn ngang bừa bộn, quân Tào vừa vào thành lập tức xông tới đây trước tiên, Viên gia giờ chẳng những không có kẻ đàn ông nào lo việc, mà dù có cũng chẳng tác dụng gì. Ai chẳng biết chuyện Tào Tháo đã từng tàn sát năm thành ở Từ Châu, chôn sống hơn bảy vạn quân lính? Các duyện thuộc, lệnh sử ở sảnh đường đều cuống cuồng, kẻ ẩn nấp, người trốn chạy, có một số vì quá đói khát, đến chạy cũng không chạy nổi, cứ ngồi yên đợi chết. Cũng có một số gia binh của họ Viên thực sự trung thành, hò nhau lên lầu gác bắn tên, lại có kẻ trèo lên mái nhà dỡ ngói ném xuống, hy vọng dựa vào tòa nhà lớn cổng kín tường cao này đánh trận cuối cùng, rốt cuộc đều bị quân Tào bắn tên đầy mình như lông nhím.

Nhà sau lại càng ồn ào hơn sảnh trước, nạn lớn đến nơi, ai còn quan tâm được đến ai nữa? Kẻ hầu người hạ các nơi đều chạy hết, chạy người không còn tốt, có kẻ còn đục nước béo cò, hơn nữa huynh đệ họ Viên đều không ở đó, có vàng bạc châu báu ngọc ngà quý giá gì chúng liền vơ lấy rồi chuồn. Đám nha hoàn, vú già đều kinh hãi, ôm đầu chui lủi khắp sân. Phu nhân Lưu thị cũng không trấn áp được, chỉ có thể cùng đám đàn bà con gái trong nhà ôm nhau khóc lóc ở một nơi, phó mặc số mệnh vậy.

https://thuviensach.vn

Không lâu sau, quân Tào đã đánh vào cửa phủ, nháy mắt chiếm giữ được hết lầu gác tòa sảnh các nơi, hò hét om sòm. Nhưng cũng lạ, đám lính ấy hò hét thì hò hét, nhưng xông qua đường phục đạo vào đến hậu viện rồi dừng lại, không dám xông vào mà chỉ vây chặt xung quanh, tiếng hò hét cũng giảm dần: Tào Tháo đã có quân lệnh, không cho phép xâm phạm gia quyến Viên gia.

Lưu thị dẫu sao cũng là phu nhân của tướng quân, trước đây Viên Thiệu công thành chiếm đất ra sao ít nhiều cũng có biết. Trông thấy quân Tào vây kín hậu viện, giáo mác thấp thoáng ngoài sân, quân lính trên các lầu gác xa xa cũng vươn cổ nhìn sang chỗ này, trong lòng bất giác nguội lạnh quá nửa: nếu bị bắt chắc chắn sẽ không có kết cục tốt. Tào Tháo đến đánh là lấy danh nghĩa phụng mệnh thiên tử, thảo phạt kẻ bất thần, tám phần là muốn làm rõ ràng chuẩn mực để biểu dương quốc pháp. Mình lớn tuổi rồi chịu một đao chết thì cũng thôi, còn những kẻ trẻ tuổi lại có chút nhan sắc bị bắt gả cho đám lính tráng, thì những ngày tháng sau này ra sao đến nghĩ cũng không dám nghĩ tới nữa. Giờ đây không còn phân biệt chủ tớ gì nữa, nha hoàn, vú già, ca kỹ cũng đều tụ lại hậu đường, khóc lóc sụt sùi bàn tính đối sách...

Cũng không biết bao lâu sau, chợt nghe xa xa có tiếng nói cười càng ngày càng gần, đám nữ nhi gạt nước mắt, từ song cửa nhìn ra, thấy một toán người từ ngoài sân xăm xăm đi vào, tất cả đều mình mặc giáp nhẹ, đầu đội mũ võ biền, lưng đeo bội kiếm, xúm quanh một vị tướng quân trẻ tuổi như quần tinh ủng nguyệt. Người này mình cao bảy thước, cũng mặc giáp nhẹ, roi da nhưng khoác thêm một tấm bào đỏ, mặt đẹp như ngọc, răng trắng môi hồng, đôi lông mày rậm nghiêng xéo tới bên mái tóc, đôi mắt như mắt chim ưng sáng rực có thần, tai như ngọc nguyên bảo, mũi như mỏ chim ưng, dưới cằm trên mép vừa mới có lượt ria mịn như nhung, lông tơ hai bên má thật dày, uốn xoăn lên. Đám nữ nhi kia vẫn chưa biết rằng người thanh niên hào hoa kia chính là con trai của Tào Tháo - Tào Phi, tự Tử Hoàn.

Tào Phi hôm nay coi như được mở rộng tầm mắt, tiến vào Nghiệp Thành đúng là hoa cả mắt. Cậu tuy sống ở Hứa Đô đã lâu, cứ tưởng

https://thuviensach.vn

rằng dưới chân thiên tử là nơi tốt nhất, nhưng giờ mới thấy Nghiệp Thành của họ Viên kia so với Hứa Đô còn rộng lớn hơn nhiều. Tuy việc đánh nhau đã hủy hoại không ít nhà cửa, nhưng vẫn không che giấu hết được những con đường rộng lớn, phủ đệ tầng tầng lớp lớp, chỉ cần tu sửa một chút, đây sẽ là nơi phồn hoa đệ nhất thiên hạ. Tào Phi cùng Tào Chân, Tào Hưu dong ngựa đi sóng hàng, lại có bọn Đoàn Chiêu, Nhậm Phúc, Lã Chiêu hộ vệ hai bên, tiến vào cửa thành rồi thuận theo đường nam bắc đi thẳng, vô tình đến phủ Đại tướng quân lúc nào không hay, đưa mắt nhìn lên, quả là một tòa phủ đệ quý phái, đông tây rộng dài, lầu cửa cao ngất, trông như một tòa cung điện thu nhỏ, lớn gấp mấy lần phủ Tư không nhà mình. Ba vị công tử bàn bạc với nhau muốn vào trong xem, nếu là người khác canh giữ thì phải mất công một chút, nhưng vừa hay lại là Vương Trung dẫn theo Chu Thước canh giữ thì còn ngăn cản gì nữa?

Vào bên trong xem càng thấy thích: Lầu gác nối nhau, mái hiên cong vút, mái ngói vẽ vời cột kèo chạm trổ, phòng ốc gấm thêu đều có bột hồ tiêu trát tường, hai bên trước sân có cây xanh quanh năm, ngoài sân đỉnh hương, thú đồng sáng bóng, trên vách nhà là hình vẽ các vị danh thần lịch đại tổ tiên họ Viên, ngay cả thành giếng cũng được xây bằng gạch sứ xanh. Chu Thước mấy năm nay rất được Vương Trung coi trọng, tuổi còn trẻ mà đã tấn thăng làm quân hầu, đích thân dẫn đường cho mấy vị công tử đi xem loanh quanh. Con cháu Tào gia đi vào, làm gì có tên lính nào dám ngăn cản? Kẻ không biết còn cho rằng bọn họ đi tiền trạm cho chúa công. Tất cả các cửa viện, cửa gác, cửa sảnh đều tùy ý qua lại, loanh quanh thế nào lại xông vào tận hậu viện của Viên gia.

Đám đàn bà con gái thấy có người đến, giờ đây giữ mạng sống là quan trọng nhất, mấy kẻ đầy tớ già một dạ trung thành dũng cảm tiến lên hàng đầu, quỳ xuống ôm chặt lấy chân đám người đi vào, khóc lóc:

— Chư vị tướng quân tốt bụng xin hãy khai ân, tha cho chủ nhân của chúng tôi! - Nói rồi dập đầu côm cốp.

https://thuviensach.vn

Tào Phi vô cùng kinh ngạc, mấy người bọn họ tuy trong đội hổ báo kỵ nhưng không được coi là hàng tướng lĩnh, làm sao đám đàn bà con gái này đều gọi mình là tướng quân chứ? Cậu ta tuổi còn trẻ, thực sự không hiểu rằng người dân vào buổi loạn ly cứ thấy tên lính nào cũng đều gọi là tướng quân.

Đoàn Chiêu, Nhậm Phúc là hộ vệ của công tử, tuy rằng trước mắt đều là đám nữ lưu nhưng vẫn không dám trễ nải. Bọn chúng vội vàng chân giữ thế, miệng quát lớn:

— Tránh ra! Còn dám tới gần ta sẽ phanh thây các ngươi!

Đám đàn bà bị đá lăn lông lốc, không còn dám xông lên nữa, chỉ quỳ dưới đất khóc lóc.

Tào Hưu hiểu ra đầu tiên:

— Xem ra chúng ta đi nhầm lung tung, vào hậu viện rồi chăng?

Lã Chiêu vốn là gia đồng của Tào gia, hiểu rất rõ tính khí Tào Tháo:

— Mau đi nhanh thôi. Chúa công đã có lệnh không được xâm phạm đến gia quyến họ Viên, chúng ta đi chơi nửa ngày rồi, nhân lúc lão nhân gia chưa đến mau đi thôi.

Chu Thước lại nói:

— Hổ dữ chẳng ăn thịt con, Tào công quân pháp tuy nghiêm nhưng lẽ đâu lại trách phạt đến công tử? Chúng ta đi dạo là việc chúng ta, có họa gì ta xin gánh chịu!

Lã Chiêu lừ mắt nhìn tên tiểu tử ấy:

— Chức quân hầu cỏn con của ngươi có gánh nổi không?

Tào Phi từ khi xuất binh đến nay, viết quân ca rồi trọng đãi Hoa Đà đều rất được phụ thân khen ngợi, giờ đây không tránh khỏi có chút tự đắc, cười ha hả nói:

— Cha ta với Viên Thiệu vốn là cố nhân, mỗi người một chí hướng cũng bởi thế sự đưa đẩy. Ta thân là vãn bối, gặp mặt gia quyến Viên Thiệu thì có gì không được? Nếu như phụ thân có hỏi, ta tự biết cách giải thích, cũng không cần các ngươi ai đứng ra gánh chịu cả. -

https://thuviensach.vn

Nói xong chắp tay sau lưng, thủng thẳng tiến vào trong. Tào Chân, Tào Hưu sợ phạm quân lệnh nhưng lại hiếu kỳ, dùng dằng hồi lâu, cuối cùng cũng bước một bước hai theo sau.

Chu Thước tuy mắt không to nhưng lại rất tinh, thấy trên mặt đất có một cành như ý bằng ngọc nhương bảo chế tác rất tinh xảo, vội nhặt lên đưa tới trước mặt Tào Phi:

— Cái này đẹp quá, công tử mau thu lấy.

— Ở đâu ra?

— Cây đổ vượn tan đàn, ai biết tên nhãi nào ăn trộm đánh rơi dưới đất. Chúng ta nhặt được là của chúng ta! - Chu Thước nói xong liền dúi vào áo Tào Phi, rồi cúi đầu xuống nhặt lên một miếng ngọc bội lành lặn cất vào trong người, lại xua đám đàn bà tránh ra, nhìn ngó xung quanh tìm kiếm mãi.

Lã Chiêu vừa thấy đã giật nảy mình: Nếu là Tào Tháo ra lệnh, dù giết người phóng hỏa, đào mồ cuốc mả hắn cũng dám làm, nhưng giờ đây còn chưa có tướng lệnh đã lại tự ý lấy đồ vật mang theo trong người, nếu để người ta phát hiện ra thì không thể được! Vội quát lên:

— Công tử! Chiến lợi phẩm phải thu sung công sau đó mới ban thưởng, công tử tự lấy như vậy là ăn trộm đấy!

— Kêu cái gì? - Chu Thước trợn mắt, - Có giỏi thì huynh cũng lấy đi! Viên gia hôm nay đi đời rồi, đây đều là của diệt môn, không lấy cũng uổng!

Đám đàn bà đang quỳ vốn đã ngừng khóc, nghe thấy hắn nói ra hai chữ “diệt môn” lại tấm tức khóc lên.

Tào Phi trông thấy vẻ mặt tham lam của Chu Thước, cười mắng bảo:

— Đồ không ra gì, mới có chút châu ngọc này mà đã làm ngươi chết mê chết mệt rồi.

Chu Thước nghe thấy câu ấy chợt nảy ra ý, ném mấy thứ trong tay xuống, cười nịnh bảo:

https://thuviensach.vn

— Công tử tất nhiên không thích thú gì mấy món đồ này, nhưng còn có cái hay hơn công tử chưa được thấy đấy.

— Ồ? Có thứ gì hay, dẫn ta đi xem xem.

— Được thôi! - Chu Thước quay lại tóm lấy một bà vú già, - Dẫn chúng ta đi gặp phu nhân của các ngươi!

Bà già kia sợ hãi đến nỗi không đứng thẳng dậy được:

— Ở... ở... trong nhà...

— Hừ! - Chu Thước đẩy bà ta ngã ngồi xuống đất, rồi quay lại tươi cười nói. - Công tử, đi theo tại hạ, chúng ta đi xem món bảo bối thực sự!

Mọi người nghe thấy đều hồi hộp, bọn Đoàn Chiêu thì không cần phải nói, Tào Chân mới lấy vợ, Tào Hưu trước lúc xuất chinh cũng đã định hôn ước, món đồ hay mà Chu Thước nói tới là gì, mười phần đã đoán được tám chín. Chỉ có Tào Phi tuổi mới mười tám, cũng không biết là không hiểu hay giả bộ không hiểu, cứ hớn hở theo Chu Thước vào trong. Tào Chân nắm chặt lấy Tào Phi định kéo trở ra, nhưng cậu ta giằng tay bảo:

— Tử Đan không cần phải lo, xem một chút rồi đi ngay.

Chu Thước cáo mượn oai hùm, xông thẳng vào hậu đường, đám nữ nhi vừa thấy sợ hãi la hét mãi không thôi, hắn rút kiếm chém một nhát lên khung cửa, quát bảo:

— Chớ làm ồn! Ai còn dám lên tiếng nữa thì ông đây phanh xác!

Đám nữ nhi này chỉ quen sống trong thâm khuê ít khi ra ngoài, được nuôi dưỡng đối xử chu đáo, đã khi nào thấy một kẻ cuồng đồ như vậy? Sợ hãi bưng lấy miệng, không dám khóc thành tiếng, nước mắt cũng phải nuốt ngược vào trong.

Tào Phi nghênh ngang bước lên sảnh đưa mắt nhìn quanh, chỉ thấy trong nhà bài trí lộng lẫy, đồ đạc sang trọng, đến những cái móc treo màn trướng cũng đều làm bằng đồng, trên án bày nào là đàn nạm ngọc bằng gỗ nam mộc[341], nào là đầu hổ[342] bằng ngọc phỉ thúy, nào là đỉnh hương không biết đốt thứ hoa thơm cỏ lạ gì mà hương thơm ngan

https://thuviensach.vn

ngát. Nhưng nhìn xuống phía dưới thì thật thê thảm: Mười mấy nữ nhân run run rẩy rẩy ngồi đờ đẫn dưới đất, đầu tóc bù xù, váy áo xộc xệch, có kẻ còn bôi mặt mũi đen nhẻm, cũng không phân biệt nổi đâu là chủ đâu là tớ, mà dưới chỗ màn trướng, phía sau bình phong vẫn còn nấp mấy người nữa, cũng sợ hãi đến độ ôm chặt lấy đầu không dám ngẩng lên.

Đoàn Chiêu, Nhậm Phúc, Lã Chiêu nào dám tùy tiện đi vào trong, rút đao kiếm ra đứng ngoài chờ đợi, chỉ mong sao đại công tử nhanh chóng trở ra, nào biết Tào Phi sớm đã có tính toán. Đại công tử đã mười bảy mười tám, lại quanh năm không có phụ thân quản giáo, suốt ngày qua lại với bọn văn nhân phong lưu như Lưu Trinh, há lại không hiểu chuyện nam nữ? Đám thị nữ, nha hoàn trong phủ tất nhiên đã vụng trộm không ít, bây giờ chỉ là muốn xem xem trong Viên phủ đường này có cất giấu trang giai nhân tuyệt sắc nào không. Cậu vốn muốn tìm mấy kẻ vừa ý để mang về sung làm thị nữ, nhưng lúc này trông thấy đám nữ nhân thảm hại này thì không khỏi thất vọng.

Chu Thước từ khi tòng quân đến nay luôn đi theo Vương Trung. Trước đây ở Quan Trung, Vương Trung chưa từng có việc ác nào mà không làm, từ giết người, cướp của cho đến ăn thịt người. Chu Thước cũng là gần mực thì đen, ghé đến bên tai Tào Phi nói nhỏ:

— Thứ đồ đẹp thì phải rửa sạch sẽ mới nhìn được.

Tào Phi cười không nói gì, chỉ gật đầu.

Chu Thước uy phong như được thánh chỉ, lấy giọng nói:

— Đám tiện tỳ các ngươi xõa tóc bôi mặt thật là vô lễ, tất cả đi rửa mặt mũi sạch sẽ đi cho ta! Công tử của chúng ta là con trai của đương kim Tư không Tào công, các ngươi có đắc tội được không?

Lưu thị đang ngồi giữa đám nữ nhân, nghe thấy nói rửa mặt, trong lòng run rẩy, bà đã già cả rồi tất nhiên chẳng lo gì, nhưng đám dâu con, nha hoàn e là sẽ bị cướp đi làm nhục nên mới cố ý bôi bẩn mặt mũi như thế. Đến khi nghe thấy đây là con trai của Tào Tháo, chợt le lói một tia

https://thuviensach.vn

hy vọng. Giờ đây còn nghĩ gì đến thân phận, vai vế nữa, bà lết lên mấy bước, quỳ xuống trước mặt Tào Phi:

— Công tử thứ tội, tiện dân là Lưu thị, quả phụ của Viên Đại tướng quân...

— Đi, đi, di! - Chu Thước co chân đá bà ta ra, - Bây giờ lấy đâu ra Đại tướng quân nữa? Mau bảo bọn chúng đi rửa mặt!

Phu nhân của Đại tướng quân đã bao giờ bị đánh? Hôm nay lại bị một tên vô lại đá cho một đá, đúng là hùm thiêng mắc nạn bị chó khinh, bọn nha hoàn tả hữu vội vàng đỡ dậy.

Tào Phi cũng không tránh mắng Chu Thước, chỉ lạnh lùng nói một câu:

— Các ngươi không cần phải sợ, chỉ cần chịu nghe lời, ta tất không làm khó các ngươi. Phụ tử chúng ta là những người có đức khoan nhân.

Lã Chiêu đứng ngoài cười nhạt một hồi: Đúng là cha nào con nấy, chuyên mở mắt nói bừa, xông vào phủ người ta ức hiếp đàn bà con gái, còn dám nói là có đức khoan nhân?

Đám nha hoàn thấy họa đã đến nơi, nào dám chống cự lại? Vội vàng ra phía sau bê chậu nước lên, run rẩy làm đổ mất quá nửa, để xuống đất rồi liền tránh đi ngay. Chu Thước chỉ tay vào một nữ nhân trước mặt:

— Ngươi ra rửa mặt! - Nữ nhân ấy há dám bước ra, mà chỉ bò lùi lại mấy bước, - Không biết tốt xấu là gì! - Chu Thước nhảy xổ đến, túm ngay lấy tóc người đó ấn vào chậu nước, khiến cô ta ho sặc, tay chân ra sức vùng vẫy. Hắn "rửa mặt" cho cô ta như vậy một lúc, rồi lôi dậy cầm cằm quay mặt ra cho Tào Phi xem, thấy Tào Phi lặng im không nói, hắn liền đưa tay vả cho cô ta một vả, quát:

— Cút ra! Áo đỏ kia lại đây!

Có kinh nghiêm của người đi trước, kẻ tiếp sau không còn dám kháng cự gì nữa, khóc rấm rức bò lên, vục nước tự rửa mặt.

Chu Thước mắng:

https://thuviensach.vn

— Rửa nhanh lên cho ông xem nào! - Rồi lại nắm lấy mái tóc dài ấn xuống...

Tào Chân không chịu nổi nữa, nói nhỏ vào tai Tào Phi:

— Tên tiểu tử này chẳng quá đáng lắm ư?

Tào Phi chỉ trả lời qua loa một câu:

— Ngươi nói nhỏ thôi. - Rồi lại tiếp tục nhìn ngắm những cô nương khác.

Lưu thị thấy mà ruột gan như cắt, tưởng như mình đang trong cơn ác mộng. Ngày Viên Thiệu chết, bà ta từng hủy hoại dung nhan của năm người thị thiếp từng tranh sủng với mình, đầy đọa họ cho tới chết. Bây giờ nhìn lại, kết cục của bà ta e là còn không được bằng năm nữ nhân kia! Lưu thị chỉ muốn đập đầu chết ngay trên sàn nhà, nhưng có một đứa con dâu đang ôm ngang eo từ phía sau, khiến bà ta không cử động được.

Đúng lúc Tào Phi đưa mắt nhìn thấy:

— Người đằng sau phu nhân là ai? - Bước vào từ đầu đến giờ, cậu ta mới mở miệng nói một tiếng "phu nhân".

Lưu thị không đành lòng, nhưng không làm sao được, đành nói:

— Đây là vợ của Viên Hy con tôi.

— Bảo cô ta ngẩng đầu lên cho ta xem. - Tào Phi nói với vẻ lạnh lùng, tựa như không phải là nói với một vị quý phu nhân mà là một kỹ nữ vậy.

Lưu thị nhẫn nhục quay đầu đứa con dâu lại cho Tào Phi nhìn. Chỉ thấy một khuôn mặt trái xoan trẻ trung, tuy cố ý bôi không biết bao nhiêu tro than lên mặt nhưng vẫn khó che được vẻ thanh tú, xinh đẹp. Chu Thước thấy Tào Phi tự mình chọn lựa, vội buông đứa nha hoàn trong tay, bước tới lôi vợ của Viên Hy lại, túm chặt mái tóc định ấn vào thau nước.

— Khoan đã! - Tào Phi quát ngăn lại, bước lên nắm lấy cổ tay cô nương ta, ngắm nghía hồi lâu. - Để ta tự làm... nước đã bẩn rồi, lấy chậu nước khác lại đây.

https://thuviensach.vn

Chu Thước lại quay sang đám nha hoàn quát:

— Nghe thấy gì không? Mau lấy chậu nước khác lên đây.

— Ta bảo ngươi đi lấy! - Tào Phi trừng mắt nhìn hắn, - Rửa chậu sạch sẽ đi đã, rồi múc một chậu nước sạch lại đây cho ta.

Chu Thước ra oai nãy giờ, bây giờ mới bị dạy dỗ nhưng không dám ho he, cầm chiếc chậu đồng chạy ra giếng nước ngoài sân, rửa đi rửa lại rồi mới múc một chậu nước đầy. Vừa nhận được bài học, hắn không dám để chậu nước xuống đất, mà tự tay bưng đến trước mặt cô nương kia. Đại công tử xắn tay áo, đích thân vốc nước lên rửa mặt cho cô ta. Vị thiếu phu nhân này bình sinh đã khi nào gặp phải việc như thế, hết tránh bên trái lại né bên phải, vừa sợ vừa xấu hổ. Tào Phi cũng thật nhẫn nại, chẳng những không giận, trái lại thấy thích thú, nhẹ nhàng chậm rãi rửa sạch từng ly từng tí trên khuôn mặt cô ta. Chỉ riêng Chu Thước là bận rộn, bê chậu nước hết quay bên đông lại quay bên tây.

Rửa mặt xong, nhất thời không tìm được khăn lau, đại công tử liền kéo vạt áo mình lên lau khô cho cô ta. Bấy giờ nhìn lại, bọn nam nhi bất kể ở trong ngoài nhà đều kinh ngạc: Cô ta mặt đẹp như ngọc, da trắng như tuyết, sống mũi thanh tú lung linh tuyệt diệu, mày như nét mực vẽ, mắt như làn nước hồ thu, môi như đóa anh đào, cằm nhỏ xẻ mờ. Mái tóc tuy bung xõa nhưng càng thêm xinh đẹp; y sam tuy xộc xệch nhưng lại càng yểu điệu; tuy phải chịu bao nhiêu khổ sở, loạn ly nhưng cũng khó che giấu được vẻ tuyệt thế giai nhân, thực sự là một đóa hoa sen hé nở trên mặt nước, kiêu hãnh giữa muôn hoa mà không cần trang điểm!

Mọi người há miệng tròn mắt, đứng sững hồi lâu, chợt nghe ngoài sân có tiếng bước chân. Chu Thước lên tiếng trước tiên:

— Công tử, chúng ta...

— Cút ra kia! - Tào Phi còn lòng dạ nào để ý đến Chu Thước nữa, ánh mắt cậu không rời khỏi mỹ nhân kia một khắc, hết nhìn bên trái rồi đến bên phải, càng nhìn càng ưa, tự tay vuốt lại mái tóc cho nàng ta. Mỹ nhân ấy muốn tránh nhưng lại bị cậu túm chặt lấy vai, thuận tay

https://thuviensach.vn

vuốt ve xuống dưới, cuối cùng túm chặt lấy bàn tay nhỏ. Tào Phi nhìn ngắm như si dại, miệng lẩm nhẩm:

Có người thục nữ chốn khuê phòng,
Phòng trống người xa ta buốt lòng.
Sao chẳng bên nhau như uyên ương,
Để cùng bay liệng khắp bầu không!
Phượng ơi hoàng ơi đậu bên ta...[343]

Đúng lúc ấy, một giọng nói trầm nặng nối tiếp:

— Để được kết giao mãi một nhà.

Tào Phi thấy giọng nghe rất quen, vội quay đầu lại thì thấy Tào Tháo đang hằm hằm đứng ở cửa giữa, phía sau bọn Tuân Du, Quách Gia cùng các tướng lĩnh trung quân như Hứa Chử, Hàn Hạo, Sử Hoán đã đứng đầy sân. Lã Chiêu, Đoàn Chiêu, Nhậm Phúc chẳng biết đã bị mấy tên lính trói nghiến rồi áp giải xuống sân từ bao giờ, còn Tào Chân, Tào Hưu đang quỳ dưới đất dập đầu thỉnh tội. Tên Chu quân hầu mới đây còn tác oai tác phúc, giờ đã như có mỡ dưới chân chuồn mất dạng từ lúc nào.

Mỹ nhân ngượng ngùng đỏ mặt, vội vàng giật tay ra, trốn vào sau lưng Lưu thị. Tào Phi giờ mới thấy sợ, cũng vội vàng quỳ xuống:

— Nhi tử tham kiến phụ thân!

Đoàn Chiêu liếc nhìn cậu ta, lẩm bẩm nói:

— Đại công tử, gọi bao nhiêu lâu rằng "Chúa công đến rồi", mà cậu chẳng thèm để tâm đến lời tôi, rõ là...!

Nghe câu nói ấy, mọi người buồn cười mà không dám cười, chỉ mím miệng tủm tỉm mãi.

Tào Tháo trợn mắt nhìn con trai:

— Ta còn đang bận việc quân ở ngoài thành, vậy mà ngươi lại ở đây chim phượng tìm chim hoàng. Ngươi làm con giỏi nhỉ?!

— Hài nhi bất hiếu!

https://thuviensach.vn

— Ngươi chỉ bất hiếu thôi ư?

— Hài nhi tử có tội!

— Hừ! - Tào Tháo cười gằn, - Lão phu đã truyền quân lệnh xuống, bất kể người nào cũng không được mạo phạm gia quyến Viên gia. Giờ đây con trai lại phạm pháp, nếu không trừng phạt, há có thể khiến ba quân tướng sĩ phục đây... Người đâu!

— Dạ. - Chúng tướng dưới sân đồng thanh dạ ran.

— Trói ba tên Tử Hoàn, Tử Đan, Văn Liệt lại, lôi ra đánh mỗi tên ba mươi roi! - Tào Tháo rít qua kẽ răng.

— Hãy khoan! - Quách Gia quỳ xuống xin hộ đầu tiên, - Công tử lần đầu đi theo trong quân, chưa rõ quân pháp, xin chúa công nương tay.

Ông ta đã tiên phong nói trước, những người khác cũng vội vàng phụ họa theo, đều là những kẻ ăn cơm nhà họ Tào, sau này ra vào còn nhìn mặt nhau, nào ai nỡ để công tử bị đòn? Ngay cả Tuân Du cũng nói:

— Tử Hoàn còn niên thiếu chưa biết gì, xin chúa công hãy tạm tha cho lần này.

— Không được! - Tào Tháo quát to cắt lời, - Hôm nay tha cho nó, ngày mai là người khác thì có tha không? Phải giữ nghiêm quân pháp mới được! Người khác đánh ba mươi roi, riêng Tử Hoàn đánh năm mươi roi!

Chẳng khuyên can còn tốt, càng khuyên can lại càng bị đánh nhiều.

Tào Phi lết lên mấy bước, đến sát dưới chân Tào Tháo, ngẩng đầu lên nói:

— Phụ thân đánh cũng được, mắng cũng được, nhưng xin cha cho phép con một việc.

— Nói!

Tào Phi đứng thẳng người dậy, sải bước quay lại chỗ đám nữ quyến Viên gia kéo mỹ nhân khi nãy đến cửa sảnh quỳ xuống nói:

https://thuviensach.vn

— Hài nhi muốn lấy nàng này làm vợ, xin phụ thân tác thành cho.

Câu ấy vừa thốt ra, mọi người trong nhà đều ồ lên, trên đời đâu có chuyện tùy tiện cướp lấy một nữ nhân rồi lập tức thành thân? Ngay cả Tào Chân, Tào Hưu và bọn Lã Chiêu đang bị trói dưới sân cũng giật nảy mình, vốn chỉ nghĩ là cậu ta tùy tiện tìm một cô nương chơi đùa thôi, hóa ra lại là thật!

Lúc mới đến Tào Tháo bị con trai làm cho tức điên, không hề chú ý đến tướng mạo cô ta, giờ đây nghe thấy vậy không ngăn được cười thầm: "Tiểu tử ngươi mới ra khỏi bụng mẹ được mấy năm? Những thứ chưa được ăn, chưa được thấy còn nhiều lắm, mới gặp có một người đã cho là hay."

Nhưng Tào Phi thì một mực cương quyết:

— Nếu có được nàng ấy, đời này tâm nguyện của hài nhi không còn gì phải nuối tiếc.

Tào Tháo vừa giận vừa buồn, trước mặt bao nhiêu người mà đi nói những câu thế này, thật làm mất mặt Tào gia ta quá! Nhưng liếc sang cô nương đang quỳ bên cạnh, thấy mái tóc đen huyền, nghĩ chắc có vài phần nhan sắc, liền nén giận nói:

— Ngươi ngẩng đầu lên ta xem!

Vợ Viên Hy ấm ức "dạ" một tiếng nghe tựa tiếng loan kêu phượng hót, chỉ vừa ngẩng mặt lên, Tào Tháo đã thấy như được hít thở một luồng khí mát trong lành, ngưng lại giây lát rồi ngửa mặt lên trời cười lớn:

— Đây đúng là vợ của con ta thật!

Mọi người hiếu kỳ, từ ngoài nghển cổ tranh nhau nhìn vào, ai nấy đều ồ lên một tiếng.

Tào Phi thở phào một cái - không phải nuối tiếc rồi.

Lưu thị quỳ ở mãi đằng xa cũng thở phào - không lo phải chết nữa.

Quân sư Tuân Du lại có vẻ ngượng ngùng, ghé tai Tào Tháo nói:

https://thuviensach.vn

— Nên chăng sắp xếp ổn thỏa cho Lưu phu nhân trước, rồi hãy nói đến chuyện này?

Câu nói ấy nhắc Tào Tháo nhớ ra:

— Vị nào là Lưu phu nhân?

Lưu thị quỳ suốt nãy giờ, giờ mới nói chen một câu:

— Dân phụ là quả phụ của Viên Bản Sơ. - Lúc này Lưu thị đã không còn dám nhận mình là phu nhân của Đại tướng quân nữa.

Tào Tháo có ý muốn hỏi lai lịch của cô nương kia, nhưng ngại vì có nhiều người bên cạnh nên nhìn khắp một vòng, thấy Vương Trung đứng xa nhất phía sau mọi người, vội vẫy tay gọi:

— Vương Trung! Lão phu mệnh cho ngươi đưa tất cả nữ quyến Viên gia đang ở đây lánh sang nhà bên, chăm sóc tử tế, không được quấy rầy bọn họ, chỉ giữ lại phu nhân của Đại tướng quân. Tuân quân sư tạm lưu lại đây, còn mọi người trở lại tiền đường, ai lo việc nấy, nếu không có việc gấp không được vào đây.

— Dạ. - Mệnh lệnh vừa được truyền ra, ngoài sân chợt ồn ào hẳn lên. Mọi người không dám hỏi nhiều, lũ lượt lui ra, chỉ có Tào Phi trong lòng ngơ ngẩn, theo sau vợ Viên Hy sang nhà bên, không chịu rời xa. Còn bọn Đoàn Chiêu ba người đều đã được cởi trói từ nãy, Tào Tháo không nhắc lại, coi như không việc gì nữa. Đám đông ồn ào tranh luận lúc lâu mới dần yên ắng trở lại.

Tào Tháo thấy không còn người ngoài nữa, mới quay sang Lưu thị vái dài:

— Tẩu tẩu phu nhân đã phải kinh sợ rồi! - Khi xưa Tào Tháo gọi Viên Thiệu là huynh, cho nên mới xưng hô như vậy.

— Dân phụ không dám. - Lưu thị lại thi lễ lần nữa.

Tào Tháo không hỏi chuyện gì, lập tức hỏi thăm về cô nương ấy, Lưu thị cũng trả lời rành rọt. Thì ra cô ta là con gái của Thượng thái lệnh Chân Dật, nhân sĩ ở Vô Cực Trung Sơn nay đã mất, tên gọi là Chân Phục[344], thông minh xinh đẹp, am hiểu thi thư, được gả làm vợ Viên Hy. Vì Viên Hy ra ngoài trấn thủ U châu nên Chân Phục được lưu

https://thuviensach.vn

lại Nghiệp Thành hầu hạ mẹ chồng, tính ra hơn Tào Phi năm tuổi, hiện đã hai mươi ba.

Tuân Du ngồi bên cạnh, càng nghe càng thấy khó xử:

— Nữ nhân này đã có chồng, sánh với công tử e là không thỏa đáng? - Chỉ vì e ngại thanh danh mà quân sư đành can thiệp vào việc nhà của Tào Tháo.

Nhưng Tào Tháo thì không cho là vậy:

— Lão phu nghe nói Viên Hy kia cũng là người thận trọng, tiếc rằng huynh thì ác, đệ thì kiêu, hắn ta ở giữa lại không thể đứng ra hòa giải. Cổ nhân có câu: "Tu thân chính hạnh, bất năng lai phúc; chiến lật giới thận, bất năng tị họa."[345] Sớm muộn hắn cũng sẽ thành ma dưới lưỡi đao của lão phu, hắn chết rồi còn nói gì chuyện nữ nhân kia có chồng hay không? Con ta đã yêu mến thì cứ lấy là được. Nhưng đường tới Trung Sơn xa xôi cách trở, đành mượn tạm quý phủ vậy, ba ngày nữa sẽ nghênh hôn từ đây về doanh!

— Dạ. - Lưu thị quỳ ở đó há dám nói năng gì, trong lòng nửa mừng nửa lo. Lo là vì dâu con của Viên gia lại phải về tay kẻ cừu nhân, Tào Tháo còn nói ngay trước mặt mình rằng sẽ cho Viên Hy phải chết, có thể thấy là nam tử nhà họ Viên sẽ chẳng còn một ai. Còn mừng là vì từ nay sẽ có thêm một mối nhân duyên với Tào gia, mạng sống của mình coi như có thể giữ được.

Quả nhiên, Tào Tháo nói:

— Con dâu Viên gia đã cải giá cho con trai ta, lão phu cũng không làm khó các người. Phàm nữ quyến Viên gia cứ tiếp tục ở lại trong phủ, không cho phép bất cứ ai đến quấy rối. - Thực tế thì đó khác gì giam lỏng?

Nói xong câu ấy, Tào Tháo liền dẫn Tuân Du đi ra, Lưu thị nhìn theo bóng dáng họ, lại vái một vái, trong lòng không biết là đau buồn hay không đau buồn, càng không dám mong có thể được tái ngộ với con trai. Có thể sống bình yên cũng không phải là dễ...

https://thuviensach.vn

Tào Tháo vẻ mặt hoan hỷ, Tuân Du ngược lại buồn bực không vui. Bước vào mạc phủ chưa lo việc chính sự đã cướp con dâu nhà người ta, chuyện này thực không ra sao. Năm xưa, Tào Tháo nạp thẩm nương của Trương Tú, thu nhận vợ của Tần Nghi Lộc, bây giờ Tào Phi lại cướp con dâu của Viên gia, phụ tử Tào gia đúng là cha nào con nấy!

Nào ngờ Vương Trung từ phía trước chạy lại:

— Khải bẩm chúa công, có ba người xin được gặp mặt chúa công. Thuộc hạ đã sắp xếp cho họ đợi ở phòng mé đông ạ! - Vương Trung là người nhanh trí, Tào Tháo bảo ông ta trông nom đám nữ quyến, ông ta liền hiểu ngay: "Trộm chẳng chịu về suông, tuyệt sắc giai nhân bị con trai giành trước mất, ông ấy cũng không thể chịu trắng tay, vậy phải tìm cho ông ấy một mỹ nhân khác!"

— Ngươi rất biết việc đấy. - Tào Tháo vờ nghiêm nghị, - Hãy dẫn đường đi!

Ba người vừa đi vừa nói, đến dãy nhà mé đông. Tuân Du không rõ ý tứ, chỉ cho là phát hiện ra được bậc hiền sĩ nào, đến nơi mới biết lại là chuyện nữ sắc, bèn không vào nữa, hằm hằm giận dữ đứng đợi ở ngoài, Vương Trung cũng viện cớ không vào. Tào Tháo một mình vào trong, chỉ thấy trong phòng có ba thiếu nữ đang đứng ngoan ngoãn, hai người đẹp như hoa nở, vòng xuyến leng keng tựa hồ tiên nữ, còn một người tướng mạo thanh tú, chưa hề trang điểm, có vẻ là một nha hoàn.

Hai nàng trang điểm chau chuốt, một người họ Triệu, một người họ Lưu, là ca kỹ trong Viên phủ, vừa rồi thấy Chân thị lọt vào mắt xanh của công tử, ôm cầm thuyền khác ít ra cũng có chỗ nương thân, còn hơn là lọt vào tay bọn binh lính, cho nên mới mong được giống vậy. Đâu có đợi Vương Trung phải tìm kiếm, hai nàng đã chải lại đầu tóc, trang điểm phấn son, đeo hết lên cả những trâm hoàn thường nhật không dùng đến, thấy Tào Tháo bước vào, vội tiến lên thi lễ xưng tên.

Tào Tháo thấy hai nàng này tuy không bằng Chân thị nhưng dung mạo cũng xinh đẹp, tuổi mới đương thì, liền nói thẳng:

— Hai người các ngươi bằng lòng theo lão phu ư?

https://thuviensach.vn

Hai nàng đồng thanh đáp phải, đặc biệt là nàng họ Triệu nói năng ngọt ngào:

— Tỷ muội thiếp xuất thân thấp hèn, nếu được theo hầu đại nhân, ấy là phúc phận tu mấy đời mới có được ạ! - Tào Tháo cười ha hả, vội đỡ dậy, hai người nhân đà lấn tới giữ chặt lấy hai tay Tào Tháo, vừa nũng nịu vừa cười đùa.

Tuân Du đứng ngoài cửa liên tục chặc lưỡi, nhất định quay đi không nhìn.

Tào Tháo đưa mắt nhìn lại một lượt, thấy còn một thiếu nữ nãy giờ vẫn đứng im không nói, mặt mày cũng thanh tú, dáng vẻ yêu kiều, tuy nét mặt có vẻ sợ sệt nhưng lại càng lộ vẻ đáng yêu. Nha hoàn khác với ca kỹ, suốt ngày chỉ ở hậu viện hầu hạ gia quyến, gặp phải chuyện lớn như hôm nay thì sợ đến ngây người, đến khóc cũng không dám khóc.

— Ngươi tên gì?

Thiếu nữ nghe Tào Tháo hỏi mà sợ run, không thốt lên được một câu.

Ca kỹ họ Lưu kia sợ Tào Tháo nổi giận, vội vàng đáp lời thay:

— Cô ấy là A Vụ!

— A Vụ? Chữ Vụ nào thế? - Tào Tháo thấy rất hứng thú.

Ca kỹ họ Triệu cũng biết chút chữ nghĩa, cầm lấy tay Tào Tháo, lấy ngón tay viết chữ Vụ ấy, miệng lại nói chuyện:

— A Vụ muội muội từ nhỏ đã mồ côi cha mẹ, ở trong phủ hầu hạ các phu nhân. Đại nhân ngài là người nhân từ hiếu thiện, xin hãy thu nhận cả A Vụ muội muội ạ. - Nàng ta biết ăn biết nói, lại khéo dỗ dành, viết xong chữ Vụ ấy, thuận tay đưa kéo chòm râu Tào Tháo vuốt nhẹ.

Tào Tháo cảm thấy rất vui thích, lắc lư đầu nói:

— Khuất Nguyên có câu rằng: “Sớm rong ruổi chừ vụng sông; Chiều dừng nghỉ chừ bãi bắc. Chim xếp hàng chừ mái nhà; Nước uốn quanh chừ dưới gác.”[346] Một mỹ nhân thế này nên cho ở trong hoa đường gấm lụa, phải làm nha hoàn thực là đáng tiếc.

https://thuviensach.vn

Ca kỹ họ Triệu nũng nịu nói:

— Vậy đại nhân hãy đoái thương cho muội muội, ba người tỷ muội bọn thiếp cùng hầu hạ ngài...

— Ha ha ha!... Hay! Hay!

— Chúa công! - Tuân Du đứng bên ngoài thực sự không nghe tiếp được nữa, cắn răng cúi đầu xông vào, - Lần này cất quân đến lấy Hà Bắc là vì chuyện gì? Ngài sao có thể vừa vào Nghiệp Thành đã cướp ca kỹ thị nữ của người khác? Thế này... thế này... - Ông ta thực sự không biết nói sao cho phải.

— Cướp? - Tào Tháo cười ha hả nói, - Hai người các nàng nói xem, có phải lão phu muốn cướp các nàng không?

Ca kỹ họ Triệu nói:

— Vị đại nhân này nói sai rồi, là tỷ muội chúng tôi bằng lòng tự nguyện đi theo Tào công đó.

Tuân Du thấy bọn họ nói là tự nguyện thì thực sự đuối lý, hằm hằm nói:

— Chúa công đúng là kẻ hoang dâm vô đạo! - Nói xong phất tay áo đi ra.

Tào Tháo bỗng gạt hai ca kỹ ra, đưa tay giữ chặt tay áo ông ta lại, hạ giọng nói:

— Quân sư khoan đã! Sao lại nói lão phu là kẻ hoang dâm vô đạo?

Tuân Du bị Tào Tháo nắm chặt tay áo nhưng ngại ngùng không ngoảnh đầu lại, vẫn quay lưng về phía Tào Tháo, phẫn uất nói:

— Tham luyến nữ sắc, không nghe can gián!

— Ham mê nữ sắc có hại gì?

— Làm loạn chính sự, gây họa cho nước! - Tuân Du nói luôn, - Xưa nước Tấn có loạn vì Ly Cơ, nước Trần bị vạ vì Hạ Cơ, cho nên kẻ lo chính sự thì...

— Lý lẽ phiến diện! - Tào Tháo nghiêm mặt răn bảo, - Khi xưa, Quang Vũ Đế vì ái mộ Âm hậu mà phấn đấu, Tư Mã Trường Khanh

https://thuviensach.vn

nhờ Trác Văn Quân mà nổi danh. Chỉ nói về những kẻ hiếu sắc làm lỡ việc nước, sao lại không nói chuyện những người hiếu sắc mà thành đại sự?

Tuân Du bị hỏi khó, nhất thời không nói lại được gì.

— Vì vậy, chuyện tham luyến nữ sắc chưa hẳn đã là hoang dâm. - Tào Tháo từ từ buông tay áo Tuân Du ra, - Hơn nữa, bốn chữ "không nghe can gián" của ông... Chức vụ của quân sư là lo việc gì?

Tuân Du tất nhiên biết rõ chức trách của mình:

— Tính toán quyết sách, tham mưu việc quân cơ!

— Đúng vậy. - Tào Tháo mỉm cười, - Đã như vậy, quân sư sao lại can dự vào việc nữ sắc của lão phu?

— Cái này... - Tuân Du lại một lần nữa cứng họng.

— Đủ thấy rằng, không nghe can gián chưa hẳn đã vô đạo. - Tào Tháo dương dương tự đắc, - Cũng có thể thấy rằng, lão phu hoàn toàn không phải là kẻ hoang dâm vô đạo.

Tuân Du bị Tào Tháo cưỡng từ đoạt lý làm cho cứng họng, quay người lại chắp tay thỉnh tội nhưng vẫn không chịu đổi ý:

— Thuộc hạ nhất thời lỡ lời, mong chúa công khoan thứ. Nhưng đam mê nữ sắc dễ làm lỡ chính sự, nạp quyến thuộc của Viên gia lại có hại cho thanh danh, dám mong chúa công cân nhắc...

Vừa nói xong, chợt nghe ngoài sân có Lưu Đại đến bẩm báo:

— Khải bẩm chúa công, những văn thư giấy tờ trong phủ đã thu giữ toàn bộ theo lời chúa công dặn dò, tài vật đồ quý cũng đã tập trung niêm phong. Hơn ba mươi duyện thuộc bị bắt đều đã áp giải đến nhà mé tây, đợi chúa công quyết định.

Tào Tháo nghe xong cười nói:

— Nghe thấy không? Tất cả mọi việc đều ổn thỏa. Quân sư nói đam mê nữ sắc làm lỡ chính sự, nhưng lão phu đã để lỡ việc gì? Tào mỗ ta nửa đời tung hoành, muốn thu tám phương về một mối, lại cũng muốn thu sắc đẹp trong thiên hạ về dưới trướng. Có gì trái ngược với việc làm của bậc đại trượng phu? - Nói đến đây, đột nhiên Tào Tháo chỉ

https://thuviensach.vn

vào tì nữ A Vụ, - Ta thấy nàng kia rất có tư dung, xin tặng cho quân sư làm thiếp để an ủi ngài mấy năm vất vả theo trong quân.

— Ối! - Tuân Du giật nảy, - Không được, không được!

— Có gì không ổn ư? - Tào Tháo nắm lấy tay Tuân Du. - Ẩm thực, sắc dục là bản năng, thánh nhân đã nói như vậy, quân sư cứ thu nạp không ngại gì! - Nói rồi, Tào Tháo vẫy A Vụ lại gần.

Tuân Du cũng đã gần năm mươi tuổi, trước nay vẫn là người chính trực, thận trọng, nghe thấy vậy vội vàng tìm đường thoát thân, nhưng bị Tào Tháo giữ chặt lại, đành phải liên mồm từ tạ:

— Ý tốt của chúa công thuộc hạ xin nhận, việc này muôn vàn không thể được!

Tào Tháo lần đầu thấy ông ta bối rối như vậy, càng không chịu buông tay, cười nói:

— Đây là một việc tốt, quân sư cứ vui vẻ nhận là được, có gì mà xấu hổ? Lại đây, lại đây... A Vụ, mau thi lễ với quân sư!

A Vụ sợ ngây người ra, run rẩy không biết làm gì. Hai ca kỹ Triệu, Lưu đều nhanh nhẹn, bước lên kéo lại:

— Muội muội ngoan, còn không mau thi lễ với đại nhân đây?

Nhưng nàng ta vẫn không dám bước lại.

Tào Tháo trừng mắt:

— Nữ nhân ngươi thật không biết điều! Nếu không chịu hầu hạ quân sư của ta, chớ trách ta vô tình!

A Vụ nghe thấy câu ấy thì kinh hồn táng đảm, trông thấy Tào Tháo trợn mắt dựng mày vô cùng dữ tợn, nhưng vị tiên sinh đang bị ông ta túm chặt lấy kia lại rất nho nhã đôn hậu, mặt mũi hiền từ, liền khóc òa lên, quỳ sụp xuống đất nắm chặt vạt áo Tuân Du:

— Xin đại nhân cứu mạng!... xin đại nhân cứu mạng A Vụ!...

— Ha ha ha!... - Tào Tháo chuyển giận thành vui, - Nàng này có duyên với quân sư đấy! Nếu như quân sư không thu nạp, lão phu sẽ giết chết nàng ta, cứu hay không cứu, quân sư cứ tự quyết!

https://thuviensach.vn

Tuân Du rối bời trong dạ, vừa ngượng vừa giận, vừa thương vừa sợ, vội kéo lại vạt áo:

— Cô nương chớ khóc, có gì cứ từ từ nói... Bản quan đã ngần này tuổi tác rồi... Ôi chao! Chuyện này phải làm sao đây...

A Vụ như chết đuối bám được cọc, cứ khóc mãi không thôi.

Tào Tháo thấy Tuân Du khó xử, ghé lại bên tai khuyên, lần này đã gọi thẳng tên tự của Tuân Du ra:

— Công Đạt hiền đệ, đệ chớ chối từ. Ta biết đệ con cái dưới gối cũng hiếm hoi, nếu tương lai nàng này có thể sinh hạ cho đệ được mụn trai gái nào, há chẳng phải việc tốt ư?

Tuân Du quả đúng là con cái hiếm hoi. Ông ta nguyên có một trai tên là Tuân Tập, thông minh hiếu học, tiếc rằng tuổi mới hai mươi đã chết yểu. Sau đó lại thêm một con nhỏ là Tuân Thích, bệnh tật đầy mình, có thể nuôi lớn nên người hay không cũng khó nói. Nhưng Tuân Du theo trong quân đã nhiều năm, tính rất nghiêm khắc, lúc trước Tân Tỵ với Tân Thao bàn bạc việc xin viện binh của quân Tào, đến Hứa Đô rồi, Tân Thao muốn hỏi chuyện xuất binh có được đồng ý không, Tuân Du còn không chịu tiết lộ thì mong gì ông ấy thổ lộ nỗi buồn khổ về chuyện con cái với người ngoài. Bây giờ Tào Tháo nhắc đến chuyện này, khiến Tuân Du trong lòng không khỏi buồn lo. Nhưng dù như vậy, Tuân Du vẫn không chịu nghe, nhẫn lòng giật mạnh vạt áo về, lạnh lùng nói:

— Tuân thị tại hạ là danh môn ở Dĩnh Xuyên, há có thể làm việc bất nghĩa cướp người nạp quyến này?

— Ồ? Nếu đã như vậy... - Tào Tháo vuốt râu cười, - Lưu Đại! Lôi nha hoàn này ra chém!

Lưu Đại đâu cần biết đen trắng thế nào, Tào Tháo cứ có lệnh là nhất loạt thi hành, xông lên định lôi đi. A Vụ khóc lóc thảm thiết, vội vàng ôm chặt lấy chân Tuân Du:

— Đại nhân xin cứu thiếp! Cứu thiếp với! A Vụ đời này dù làm trâu làm ngựa cho ngài cũng cam lòng!... Đừng giết thiếp!...

https://thuviensach.vn

Tuân Du cuối cùng cũng mềm lòng, nghe cô nương đáng thương khóc lóc tưởng nát lòng nát dạ, bỗng vội vàng ôm vào lòng bảo vệ:

— Ta, ta... đồng ý!

— Ha ha ha!... - Tào Tháo cười vẻ khoái trá, - Thế mới đúng chứ! Chúc mừng, chúc mừng... - Rồi cùng Lưu Đại bước ra cửa đi.

Không biết Quách Gia đã chạy đến từ lúc nào, vẻ mặt láu cá bảo:

— Chúa công thật thiên vị, đã thưởng cho quân sư, sao không thưởng cho tại hạ?

— Ồ! Ngươi đến nhanh vậy? - Tào Tháo biết Quách Gia phong lưu háo sắc, cùng một giuộc với mình, - Con mèo đói ngươi lại ngửi thấy mùi cá tanh chạy đến đấy ư?

— Tại hạ là ngửi thấy mùi son phấn mà đến ạ. - Quách Gia gật gù nói.

— Nợ phong lưu của tiểu tử ngươi còn ít lắm sao?

— Biết háo sắc thì mới thích sắc đẹp, tại hạ trước nay chưa bao giờ cho nữ nhân là phiền hà. Chỉ cần chúa công chịu thưởng, tại hạ sẽ không từ chối một ai, càng nhiều càng tốt!

— Trong sân bên có đấy, ngươi tự mình chọn đi, muốn bao nhiêu lão phu thưởng cho bấy nhiêu!

— Tuân mệnh! - Quách Gia mồm mép láu lỉnh, - Người đời vẫn nói Chu Văn Vương có trăm con trai, lẽ nào đều chung một bụng mẹ sinh ra? Có thể thấy rằng Văn Vương cũng có không ít thê thiếp. Chúng ta có cướp nữ nhân, nạp cơ thiếp cũng có thể coi là học theo bậc thánh hiền chứ?

— Ha ha ha!... - Tào Tháo cười mãi không thôi, - Đúng, đúng, đúng. Hai chúng ta và quân sư tối nay phải nghiên cứu "đạo của thánh nhân" cho kỹ mới được! Ha ha ha!...

Tuân Du ở trong phòng nghe thấy rõ ràng, càng ngượng ngùng lấy tay áo che mặt, run rẩy như cành khô trước gió.

https://thuviensach.vn

Thuộc hạ cũ của Viên thị

Sân sau tình xuân lai láng, nhưng ở sân trước cảnh tượng lại khác hoàn toàn. Các thuộc hạ cũ của Viên gia bị bắt đều đứng cả ở giữa sân, có kẻ là duyện thuộc trong phủ Đại tướng quân, có kẻ là quan lại địa phương ba cấp châu, quận, huyện[347], có kẻ là thủ lĩnh những gia tộc đi lại thân thiết với Viên gia. Mấy chục người chen nhau đứng hồn bay phách lạc, lại thêm thời gian gần đây chịu đói chịu khát, đứng cũng không vững. Quây quanh bọn họ là đám Tào binh khôi giáp đen kịt, tay lăm lăm trường mâu, chỉ cần một câu ra lệnh là lập tức cho bọn họ chết ngay tại chỗ.

Cách chỗ họ đứng không xa là hai đống chất cao như hai quả núi nhỏ. Một là những đồ vàng bạc châu báu, vải lụa ngọc ngà; một là giấy tờ sổ sách thu được trong Viên phủ, cũng có binh lính canh gác, không cho bất cứ ai động vào.

Tào Tháo vừa bước vào Viên phủ đã có "thu hoạch", giờ đây vẫn còn đang hứng chí, nhìn một lượt tất cả những người bị bắt, nói giọng vô cùng ngạo mạn:

— Khi xưa Tiêu Hà vào Hàm Dương, trước tiên thu các sách vở điển chương. - Vừa nói, Tào Tháo vừa tiến đến đống sách vở giấy tờ.

Vương Trung vội vàng tỏ ý ân cần, bước xấn lên trước, tự tay bê một hòm lớn đến:

— Mời chúa công xem, đây là di vật của Viên Thiệu. Nghe bộc đồng trong phủ nói, đây là những thứ ông ta thường xem trước khi chết.

— Ồ? Có lẽ chính là sách sấm vĩ đấy! - Tào Tháo đưa tay cầm đại một cuốn lên xem, thấy trên sách ghi sáu chữ triện rất đẹp: "Ứng Trọng Viễn ở Nhữ Nam soạn".

Ứng Thiệu, tự Trọng Viễn, khi Tào Tháo làm Thứ sử Duyện Châu thì ông ta làm Thái thú Thái Sơn. Năm ấy ông ta không kịp nghênh đón phụ tử Tào Tung, Tào Đức, khiến họ bị bọn phản tướng ở Từ Châu giết

https://thuviensach.vn

hại. Sau sự việc đó, Ứng Thiệu sợ Tào Tháo bắt tội, bỏ quan chạy trốn theo Viên Thiệu. Không nhìn thấy sách thì thôi, vừa trông thấy sách lòng thù hận lại trỗi dậy:

— Ứng Thiệu có bị bắt không?

— Thưa, vẫn chưa bắt được.

— Ha ha ha!... - Một người trong đám thuộc lại bị bắt chợt ngửa mặt lên trời cười lớn. - Ứng Trọng Viễn đã chết mấy năm nay rồi, ngài không bắt được ông ta đâu...

— Câm mồm! - Vương Trung xông tới định đánh.

— Dừng tay! - Tào Tháo ngăn Vương Trung lại, liếc nhìn người vừa nói.

Người này độ hơn ba chục tuổi, mình cao tám thước, lưng vượn eo ong, vai rộng đầy ôm, mặt tựa mâm bạc, mắt như sao sáng, tuy cũng bị đói ăn khốn khổ, nhưng giọng nói vẫn như chuông rền đầy đủ khí lực, đặc biệt là chòm râu rồng, văn nhân mà tướng võ, lộ rõ phong thái tự tại. Ông ta đứng cao hơn hẳn mọi người một cái đầu, chắp hai tay sau lưng, nét mặt vẫn tươi cười, không hề có chút sợ hãi nào cả. Tào Tháo trong lòng thầm khen ngợi tướng mạo người này, nhưng vẫn cố ý cúi đầu giở sách, chỉ nói:

— Chết rồi là có thể coi như xong ư? Trong thành có con cháu nhà họ Ứng không?

Vương Trung vẫn ngạc nhiên không biết Tào Tháo hỏi ai, tên duyện thuộc vừa nói lại chen vào:

— Ông ta có em trai tên là Ứng Tuân, cháu là Ứng Dương hiện đều ở trong thành, ngài muốn thế nào?

Tào Tháo vẫn không đáp lời, vừa giở sách vừa gằn giọng nói:

— Hứa Chử nghe lệnh!

— Có tiểu nhân! - Hứa Chử cầm ngang cây mâu lớn.

— Ta mệnh cho ngươi nhanh chóng đi bắt cha con Ứng Tuân, Ứng Dương mang về trong quân, lão phu phải... - Nói được nửa câu, Tào Tháo bỗng bị hút vào nội dung cuốn sách: *Việc lớn trong nước, chẳng*

https://thuviensach.vn

gì bằng biên chép sách vở. Sách vở được ghi chép, sẽ rõ được những chỗ hiềm nghi, tỏ được điều sai đúng, thưởng phạt nên thế nào, xem trong đó đều biết cả, những kẻ hậu nhân ngày sau sẽ có chỗ để soi xét mãi mãi. Cho nên Giao Tây tướng Đổng Trọng Thư khi già yếu về trí sĩ, mỗi khi triều đình bàn bạc chính sự, đều mấy bận sai Đình úy Trương Thang đích thân tới nơi nhà cỏ, hỏi điều được mất. Vì vậy ngài mới soạn sách Xuân Thu Quyết Ngục gồm hai trăm ba mươi hai việc, để khi cần thì đối đáp, đều nói rõ ràng. Nghịch thần Đổng Trác, làm điên đảo vương thất, điển tịch hiến chương đều bị thiêu hủy, không còn lại chút nào, từ khi có trời đất đến nay, chưa có gì tàn khốc hơn thế. Nay đại giá đi sang phía đông, tuần thị đất Hứa Đô, bước ra khỏi chỗ nguy hiểm, có mệnh duy tân...

Đây là bản chép lại một cuốn biểu tấu đây! Tào Tháo bỗng nhiên nhớ lại, chín năm trước, khi dời xa giá tới Hứa Đô, Ứng Thiệu từng dâng tấu lên triều đình, cùng một bộ *Hán Nghi*. Bản thân ông vì việc quân bận rộn nên chưa từng được đọc, nhưng theo như Tuân Úc nói, sách ấy đã ghi chép kỹ lưỡng các lễ nghi, chế độ của triều đình.

Tào Tháo bỏ cuốn biểu tấu xuống, tiếp tục tìm kiếm trong hòm, quả nhiên tìm thấy một cuốn trong số đó, mở ra xem, thấy tràng giang đại hải những điều ghi chép, chú giải tỉ mỉ nhiều vấn đề từ chức quan, bổng lộc cho đến thuộc viên, chức trách. Tào Tháo chợt nhớ năm xưa khi ở Duyện Châu, Ứng Thiệu từng nói muốn soạn một bộ sách để đính chính lại lễ nghi, đợi khi xây dựng lại triều đình sẽ dùng đến. Hiện nay lễ nghi trong triều đình do Tuân Úc xây dựng, tất nhiên là học tập được không ít từ bộ sách này. Sách *Quản Tử* nói: "Lễ nghĩa liêm sỉ, quốc chi tứ duy, tứ duy bất trương, quốc nãi diệt vong."[348] Chính là vì làm sáng rõ lễ nghi, Hứa Đô mới có thể vời được nhiều người ra giúp sức như vậy. Bao mối cảm khái chợt ùa vào lòng Tào Tháo: Ứng Thiệu tuy chạy theo Viên Thiệu, nhưng lại lập được công lớn cho triều đình Hứa Đô, bản thân ông đến nay mới ngộ ra được.

Hứa Chử vẫn đang đợi nửa câu sau của Tào Tháo, hồi lâu sau không thấy ông nói gì, bèn hỏi lại:

https://thuviensach.vn

— Bắt phụ tử họ Ứng đem về trong quân xử trí thế nào ạ?

Tào Tháo cẩn thận cuộn cuốn sách lại, nhẹ nhàng để vào hòm, nhận sai chữa sai, bảo:

— Ta không nói là bắt, mà là mời! Ngươi nghe nhầm rồi! Ứng Trọng Viễn có công biên soạn sách *Hán Nghi*, lão phu muốn mời em trai ông ta là Ứng Tuân về làm duyện thuộc, con trai ông ấy là Ứng Dương thì để bọn Phồn Khâm, Lộ Túy kiểm tra một chút, nếu có tài cũng sẽ ban cho chức vị.

— Dạ. - Hứa Chử nghe thấy mơ mơ hồ hồ, mấy việc này vốn đâu phải việc hắn lo, nhưng lại không dám hỏi nhiều, vội lĩnh mệnh đi ngay.

Sao lại có chuyện để kẻ thô lỗ như hắn đi mời người chứ? Mọi người đều thấy kỳ lạ.

Tào Tháo lật giở sách vở trong cái hòm ấy, ngoài sách bàn về chính sự ra, còn có cả binh pháp: "Xem ra những năm tháng cuối đời, Viên Bản Sơ đã thực sự thay đổi, tiếc rằng người đã gần đất xa trời, quá muộn rồi!" Tào Tháo lại phát hiện một cuốn sách được gói cẩn thận trong vải gấm vàng, mở ra xem thì biết đó là sổ hộ tịch ở Ký Châu. Cầm lên đọc kỹ, thấy số hộ dân ở Ký Châu quả nhiên đông đúc, còn đông gấp mấy lần so với Dự Châu - Trung Nguyên. Tào Tháo trong lòng mừng rỡ, bất giác cười vang một tiếng:

— Nếu như đại cử trưng binh, có thể mộ được ba mươi vạn quân, Ký Châu đúng là nơi nhân khẩu trù mật!

Vừa nói xong, lại thấy có người hét to:

— Ông sớm muộn cũng đi theo vết xe đổ của Viên Thiệu, tới bước đường nước mất nhà tan thôi!

Bất kể kẻ thắng hay kẻ bị bắt làm tù binh, nghe thấy câu ấy đều giật mình kinh hãi, tên kia muốn tự tìm đến cái chết ư? Tào Tháo quay sang nhìn, lại là tên mắt hổ râu rồng nói càn khi nãy. Nói chen vào một hai câu thì cũng thôi, bây giờ lại chửi rủa như vậy, bọn lính đều dồn hết

https://thuviensach.vn

cả tới, mười mấy cây trường mâu đã dí sát khắp trước sau hắn ta. Người đó vẫn không hề sợ hãi, xoa xoa chòm râu dưới cằm, cười bảo:

— Các ngươi muốn giết ư? Giết đi! - Hắn lại liếc sang Tào Tháo, - Lời tại hạ nói không đúng sao?

Tào Tháo lại không hề giận dữ. Một là, ông thực sự yêu mến tướng mạo người này, đặc biệt là chòm râu rồng kia, có tìm khắp cả trên dưới Tào doanh cũng không tìm được một ai tiêu sái phong độ hơn người này. Thứ nữa là dù có đôi phần gay gắt, nhưng câu nói của người này dường như không có ý chống đối gì cả. Tào Tháo thản nhiên cười hỏi:

— Tiên sinh nói ta sớm muộn cũng nước mất nhà tan là có ý gì?

Người kia chậm rãi đáp lời:

— Thiên hạ phân ly, chín châu chia cắt, huynh đệ họ Viên thủ túc tương tàn, dân chúng Hà Bắc khổ sở không sao kể xiết. Ký Châu vừa được bình định, chưa thấy quân triều đình vỗ về bách tính, giữ gìn phong tục, ngược lại vừa vào Nghiệp Thành đã tính toán quân số. Tào công hành sự như vậy, còn hy vọng bách tính Ký Châu ủng hộ cho ngài ư? - Ông ta vốn tiếng như chuông rền, tướng mạo khôi vĩ, bây giờ can gián giọng nói sang sảng, y hệt như một con hổ đang nổi giận vậy.

Tào Tháo vừa kinh sợ vừa cảm thấy kỳ lạ. Kinh sợ là vì người này cốt cách cứng cỏi, đối diện với dao búa mà chẳng hề nể nang; kỳ lạ là vì từng câu can gián hoàn toàn không phải là đồng đảng với Viên thị. Tào Tháo vái một vái dài, nói:

— Đa tạ tiên sinh chỉ giáo... - Bình thường Tào Tháo không dễ chịu khuất phục bởi lời nói của người khác, hôm nay lại cố ý làm ra vẻ kính trọng hiền sĩ để quan viên ở Hà Bắc nhìn vào, - Vẫn còn chưa thỉnh giáo, quý tính đại danh của tiên sinh?

— Không dám. - Người kia vái đáp lễ lại, nhưng nói năng vẫn rất đối chọi, xem ra không phải là cố ý kiêu ngạo, chỉ là thái độ này, giọng nói này không thay đổi được, - Tại hạ là Thôi Diễm ở Thanh Hà.

https://thuviensach.vn

— Ồ! - Tào Tháo bật cười. - Nghe danh đã lâu, sao tiên sinh không cho biết sớm?

Thôi Diễm cười hỏi:

— Nói sớm thì có thể thế nào? - Ngay cả khi cười, ông ta cũng trợn mắt như thế.

— Tiên sinh là cao túc của Trịnh Khang Thành, hai ngài Hy Hồng Dự, Quốc Tử Ni đã nhiều lần tiến cử, nếu sớm biết là tiên sinh hà tất phải xa cách như thế, xin mời qua bên này.

Thôi Diễm lắc lắc đầu:

— Xa cách một chút cũng tốt, nếu vừa rồi không có mấy bận thăm dò, tại hạ làm sao biết rằng có thể phụ tá minh công hay không?

Tào Tháo liên tục gật đầu, trong lòng thầm cảm thấy may mắn.

Lúc này bọn mưu sĩ Quách Gia, Hứa Du, Tuân Diễn, Lâu Khuê vừa từ trên nhà đi lại, Hứa Du vừa thấy Thôi Diễm liền cười gọi to:

— Thôi Quý Khuê! Con hổ mắt trợn ông đúng là không mở mắt, chớ đứng trong ấy nữa, đi ra đây đi! - Người khác đều không dám nói năng tùy tiện, duy có Hứa Du ỷ là bạn bè cũ của Tào Tháo nên nói năng hành xử tùy tiện, giáo huấn thế nào cũng không được.

Thôi Diễm nheo mắt nhìn Hứa Du, châm chọc:

— Ông cho rằng ta cũng không biết liêm sỉ giống ông ư? Đều là người quen biết cũ, có trò gì của ông giấu được ta đâu? Chớ có cáo mượn oai hùm, chó cậy uy chủ nữa!

Câu nói ấy đúng ý Tào Tháo, trong lòng thấy cũng đỡ bực, liền bảo:

— Nghe nói tiên sinh từng bị huynh đệ họ Viên hạ ngục, hiện nay cũng không thể tính là duyện thuộc trong phủ được, sao vẫn chưa chịu bước ra? Chẳng lẽ không bằng lòng theo ta ư?

Thôi Diễm vẫn lấp lửng:

— Tại hạ đã không theo Viên, cũng không theo Tào, chỉ theo những người lo lắng cho thiên hạ mà thôi.

https://thuviensach.vn

— Vậy theo sở kiến của tiên sinh, lão phu vẫn chưa được coi là người lo lắng cho thiên hạ ư?

Thôi Diễm chậm rãi chỉ một vòng quân giáp sĩ vây quanh, nói:

— Minh công nếu đã có chí vì thiên hạ, sao lại đem giáp binh để uy hiếp? Ngài và Viên gia dù có thù không đội trời chung, nhưng chúng tôi thì có tội gì? Quan viên thuộc lại Hà Bắc có tội gì? Bách tính trong Nghiệp Thành này có tội gì? Thẩm Phối ngoan cố chống cự đã hơn nửa năm, bách tính đói khát khổ sở không sao kể xiết, minh công còn không mau đem lương ân ra cứu dân? Lòng lo cho thiên hạ, ta thấy minh công còn cách xa lắm!

Đạo lý lớn lao ấy, mọi người ai cũng biết, nhưng chẳng ai dám nói thẳng. Thôi Diễm là kẻ di thần của Viên gia lại đứng trước mọi người thẳng thừng can gián với Tào Tháo, hơn nữa lại còn lớn tiếng, vểnh râu trợn mắt, khiến mọi người xung quanh đều ngây ra nhìn.

Thực là vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cá tính của Tào Tháo cũng không hề nhỏ, vậy mà gặp Thôi Diễm lại không hề phát tác được chút nào, chỉ khà khà cười. Kỳ thực đạo lý tuy giống nhau, nhưng cũng phân biệt ai nói, nói thế nào. Tào Tháo rất thích phong thái nói năng trượng nghĩa của ông ta, bộ râu rồng kết hợp với cử chỉ uy nghiêm, thực sự là hào sảng, phong độ.

— Tất cả đều nghe theo lời tiên sinh... - Tào Tháo cười xong, giơ tay vẫy Lưu Đại, - Ngươi đi truyền lệnh cho Biện Bỉnh, bảo ông ta phân phát một số lương thực cho bách tính. Quân mã các nơi không được tự ý di chuyển, cho phép dân chúng trong thành được ra ngoài thu lượm di thể của người nhà.

— Dạ.

— Khoan đã! - Thôi Diễm gọi giật Lưu Đại lại - Binh mã loạn lạc, tất có bọn gian tà thừa cơ giết người, cần nghiêm cấm thân sĩ bách tính lợi dụng cơ hội báo thù riêng. Còn nữa, tử thi ngoài thành nhất loạt trong vòng ba ngày phải đem chôn, không được tẩm liệm lâu ngày, chôn cất linh đình, gây thói xa hoa.

https://thuviensach.vn

Lời nói tuy có lý nhưng là Thôi Diễm truyền lệnh, đời nào Lưu Đại chịu nghe, đứng nguyên tại chỗ quay ra nhìn Tào Tháo không biết làm sao.

— Ngươi điếc sao? Còn không theo như lời Thôi tiên sinh mà làm! - Tào Tháo giả vờ mắng mỏ.

— Dạ. - Lưu Đại vội vàng đi ra, miệng lẩm bẩm: "Còn chưa quy thuận mà chúa công đã chịu nghe lời ông ta, lão râu rậm này rồi chắc chắn sẽ làm quan to hơn ta thôi!"

— Vậy những thuộc lại cũ của Viên gia nên thế nào đây? - Thôi Diễm không để Tào Tháo được thở, lại hỏi luôn.

Tào Tháo nhìn một lượt những người bị bắt, có sợ hãi chưa hoàn hồn, có kẻ nét mặt hổ thẹn, có kẻ cố ra vẻ trấn tĩnh, có kẻ giận dữ bất bình. Nghiệp Thành lương thảo cạn kiệt trong thời gian dài, đại đa số mọi người đều mặt mày vàng võ, đã phải chịu đủ sự giày vò. Thực ra phụng mệnh thiên tử, thảo phạt kẻ bất thần, cũng nên theo điển chương mà làm. *Hán Luật* có quy định, phàm những kẻ có qua lại với tội nhân quá ba ngày đều tính như đồng tội, huống chi lại là quan lại thuộc hạ của Viên gia? Nhưng tình hình hiện nay có cho phép làm như vậy không? Nếu phải trị tội, quan viên bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh, có kẻ nào không có tội đây? Trước mắt chẳng qua chỉ là một lũ những kẻ không may bị kẹt lại trong phủ, những kẻ trốn tránh bên ngoài còn không biết là bao nhiêu. Hơn nữa, không thể thay đổi toàn bộ quan lại cả ba cấp châu, quận, huyện được, sau này cai trị Hà Bắc vẫn cần dùng đến những người này... Nghĩ đến đó, Tào Tháo cao giọng tuyên bố:

— Những người cùng làm với Viên gia, nhất loạt xá miễn, không truy cứu. - Nói như vậy có nghĩa là ngoại trừ huynh đệ Viên Thượng ra, việc làm của tất cả mọi người trước đây đều được tha thứ hết.

Lệnh này vừa ban ra, những người được xá tội đều thở phào nhẹ nhõm, binh sĩ lập tức hạ vũ khí xuống. Thôi Diễm chỉnh đốn áo mũ, bước lên trước mấy bước, cẩn thận làm đại lễ tham bái:

https://thuviensach.vn

— Tại hạ Thôi Diễm vốn từng giữ chức Ky đô úy, nguyện quy thuận Tào công, xin được mở cho con đường mới.

Tào Tháo ban đầu cho rằng Thôi Diễm đơn thuần là can gián, nhưng thấy ông ta tham bái mới hiểu ra huyền cơ trong đó - xá miễn là xá miễn, trưng vời là trưng vời, nghe tựa như quanh quẩn, lắt léo nhưng kỳ thực lại không hề rối loạn. Được xá miễn tức thành người vô tội, rồi lại trưng vời người vô tội, như vậy chẳng ai bắt bẻ được gì. Đối với mình mà nói, người được trưng vời là người không có tội, không thể nói là bao che cho tội nhân. Đối với ông ta mà nói, khi được xá miễn mới theo giúp mình, đó cũng không thể nói là phản chủ theo địch. Chẳng những không gây hại cho thói đời, lại chẳng vượt phép tắc của triều đình, quả nhiên là một tay cao minh.

Tào Tháo vội vàng đỡ dậy:

— Tiên sinh tài năng xuất chúng, lại dám can gián thẳng thắn. Xin mời đứng dậy, đứng dậy.

Thôi Diễm vừa quy hàng, phía sau có năm sáu duyện thuộc trẻ tuổi liên quỳ xuống theo, họ đều nguyện ý quy thuận nhưng vẫn còn do dự. Lúc ấy trong đám đông có một văn sĩ chòm râu đốm bạc, cất giọng nói lớn:

— Đa tạ minh công đã tha thứ, tại hạ xin được cáo từ! - Nói xong quay lưng đi ra. Người này tựa hồ rất có uy danh, ông ta vừa đi, rất nhiều người cũng cúi đầu đi theo.

Lúc này dù có là kẻ ngốc cũng nhận ra, Tào Tháo xá miễn là để gọi bọn họ quy thuận, giờ tất cả đều về nhà không làm quan nữa, xá miễn còn có ý nghĩa gì? Quân sĩ lại cầm binh khí giơ lên, khiến đám người này sợ hãi lùi cả lại, Tào Tháo hận không thể nuốt lời, đem kẻ dẫn đầu kia ra cho muôn đao phanh thây.

Lúc ấy, Tuân Diễn chợt từ đám quân lính chen ra, túm ngay lấy văn sĩ dẫn đầu kia:

— Tứ đệ! Đệ làm gì vậy!

https://thuviensach.vn

Hóa ra người này chính là Tuân Thầm, tự Hữu Nhược, em của Tuân Diễn, anh của Tuân Úc, đứng hàng thứ tư trong nhà. Hơn mười năm về trước Tào Tháo có gặp ông ta, giờ đã quên mặt. Đã là huynh đệ của Tuân gia, nói gì thì nói cũng không thể giết được.

Tuân Thầm giằng ra khỏi tay Tuân Diễn:

— Các hạ chớ có nói bừa.

Tuân Diễn nghe thấy câu ấy tưởng như toàn thân giá buốt:

— Hữu Nhược sao không quy hàng?

Tuân Thầm không để cho ông ta nói hết câu:

— Tại hạ là bề tôi của Viên gia, còn ngài là quan của triều đình. - Ông ta nói đến hai chữ "triều đình" giọng dường như châm biếm, - Ta với ngài không quen biết nhau, giao du ít không thể nói nhiều. - Nói xong lại dấn bước ra ngoài.

— Hữu Nhược! Ngay đến cả huynh đệ ruột thịt cũng không nhận ư?

— Huynh đệ ruột thịt? - Tuân Thầm lạnh lùng nói, - Ta không có huynh đệ. Huynh đệ ruột của ta từng thề bồi cùng ta phò giúp Viên gia thành đại nghiệp, sau đó đệ đệ tuổi thơ chí đoản đã trốn đi, ca ca thì cũng bội tín phụ nghĩa. Từ đó trở đi, ta đã không có huynh đệ nữa, ta chính là một viên Tòng sự Ký Châu, rời khỏi Ký Châu ta không có thân quyến.

Tuân Diễn đứng lặng đi, không nói lại được câu nào. Tào Tháo vội bước mấy bước đến trước mặt Tuân Thầm:

— Tuân Hữu Nhược, ông không nên cố chấp...

Tuân Thầm quay lại Tào Tháo vái một vái dài, nói:

— Minh công đã xá miễn tất cả bề tôi của Viên gia, ta đã vô tội thì có thể tự do đi lại, có câu "Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy", lẽ nào tam công đương triều còn muốn nuốt lời ư?

Tào Tháo bị ông ta vặc lại không biết trả lời thế nào, một thoáng suy nghĩ xong lại nói:

https://thuviensach.vn

— Lão phu đã là người trong phủ tam công đương triều, tất có quyền trưng vời nhân sĩ, ta nhận mệnh cho ông làm duyện thuộc trong mạc phủ của ta.

Tuân Thầm lại chắp tay đáp:

— Biểu trưng hiền của triều đình còn chưa tới, lệnh vời của tam công cũng có thể không theo, chuyện đó không phạm quốc pháp. Thảo dân không bằng lòng nghe lệnh trưng vời, xin hãy thứ cho thảo dân được sống đến già nơi rừng núi. Minh công thân là đương triều tể phụ, hẳn sẽ không tự mình làm hỏng vương pháp?

Thật không hổ là huynh đệ Tuân gia, nói câu nào cũng đầy đủ lý lẽ, đổi là người khác Tào Tháo cần gì biết có lý hay không, lưỡi đao chính là lý lẽ! Nhưng người của Tuân gia sao có thể xuống tay được?

Mọi người thấy chủ ý của Tuân Thầm sáng suốt, lũ lượt quỳ xuống:

— Chúng tôi cũng không muốn lại làm quan nữa, cầu xin Tào công thả cho chúng tôi về nhà... - Bọn họ không có thân thích trong Tào doanh, vừa cầu xin vừa dập đầu.

Tào Tháo không hiểu vì sao bọn họ lại có thái độ như vậy, do dự hồi lâu, cuối cùng phẩy tay nói:

— Tránh đường...

Quân lính rẽ ra thành một lối đi, Tuân Thầm dẫn đầu, tất cả đều ồn ào rối rít. Hứa Du và Lâu Khuê bỗng nhiên chen tới, chặn một viên lại già mặc áo đen lại, cười hì hì hỏi Tào Tháo:

— Chúa công nhìn xem đây là ai?

Tào Tháo nhìn ngắm thật kỹ, thấy người này mặt đầy nếp nhăn, nước da đen sạm, râu tóc đều đã hoa râm nhưng có một cảm giác rất thân quen, đang sợ sệt nhìn mình.

— Vị tiên sinh đây là...

Hứa Du cười nói:

— Bằng hữu cũ năm xưa sao lại quên rồi ư? Tào gia đại nhân với người ta là thế giao cũ đấy.

https://thuviensach.vn

— Ôi! - Tào Tháo vô cùng kinh ngạc, - Là Nguyên Bình huynh? Làm sao mà...

Người ấy chính là Thôi Quân - con trai tiên triều Thái úy Thôi Liệt. Sau khi Đổng Trác về kinh, những người có ý cử binh trốn chạy khắp nơi, Thôi Quân trốn đến Bột Hải đi theo Viên Thiệu, cũng có thể coi là bề tôi sáng nghiệp của Viên gia. Nhưng trong ấn tượng của Tào Tháo, Thôi Quân vẫn là một người cao lớn, khuôn mặt đỏ hồng, đầy vẻ anh võ, sao lại thành ra bộ dạng thế này?

Thôi Quân run rẩy thi lễ:

— Tội thần bái kiến Tào công, mong ngài nể mặt người trước mà không trách tội tại hạ...

Tào Tháo chợt buồn:

— Nguyên Bình huynh, ta sao có thể trị tội huynh được?

— Đa tạ Tào công... - Nói xong câu ấy, Thôi Quân lật đật quay đầu bỏ chạy, vấp phải bậc đá thiếu chút nữa thì ngã quay.

Tào Tháo ngẩn người nhìn theo bóng ông ta:

— Sao lại ra nông nỗi thế?

Hứa Du biết chút ẩn tình, liền nói:

— Viên Bản Sơ đối đãi với ông ta không tốt, trước sau vẫn không cho Thôi Quân thăng quan, lại thường xuyên trách mắng. Thôi Quân tuy có tài nhưng không được thi triển, lại suốt ngày nơm nớp lo sợ, như đi trên băng mỏng vậy... - Nói đến đó, Hứa Du vốn xưa nay luôn thoải mái cũng buồn rầu than thở, - Kỳ thực, ta chẳng phải cũng bị Bản Sơ bức bách mà chạy sang với ngài ư? Thế cũng vẫn còn là tốt, chứ như Trương Cảnh Minh, Lưu Tử Hoàng đều bị Viên Thiệu giết cả, chẳng hề nghĩ đến chút tình cũ nào...

— Chuyện ấy cũng không hoàn toàn trách Viên Thiệu. - Thôi Diễm đang đứng bên cạnh nói chen vào. - Ông ta vốn là nhân sĩ Nhữ Nam đến đất Hà Bắc, tất phải trọng dụng người bản địa để thu phục nhân tâm. Nếu không lôi những kẻ quyền cao chức trọng trước đây

https://thuviensach.vn

xuống, lấy gì để bổ nhiệm cho người bản địa? Lấy gì để mượn tay hào cường củng cố cho mình?

Tào Tháo vẫn thẫn thờ.

Thôi Diễm chậm rãi bước lại nói:

— Cai trị ở Hà Bắc không giống với việc cai trị ở Trung Nguyên của minh công. Những người vừa rồi hầu hết đều có điền sản ở ngoài thành, trang viên rộng lớn, nông phu đông đúc. Trong khi chính sách của minh công ở Trung Nguyên lại làm ngược lại, hưng đồn điền hạn chế hào tộc. Trong trận Quan Độ lại chôn sống hơn tám vạn quân Hà Bắc, những người ấy làm sao có thể an tâm phụ giúp ngài? Bọn họ là sợ ngài vậy...

Tào Tháo đưa mắt nhìn một lượt những người quy hàng còn ở lại, trừ những duyện thuộc ra còn đều là những người trẻ tuổi. Những kẻ thực sự có danh vọng, có thực lực chỉ có Thôi Diễm. Đây đúng là một vấn đề nan giải. Đám hào tộc kia sợ ông bức hại, nhưng đâu phải ông không sợ bọn họ? Đều là danh gia vọng tộc, nếu không thu phục được tâm chí của họ, để bọn họ ai về nhà nấy, không chịu quy phục, thậm chí tụ tập dân chúng nổi dậy làm phản, có được Ký Châu cũng không thể yên, đó khác gì dùng đay trói sói, đôi bên dè chừng lẫn nhau!

— Chẳng phải muốn lão phu cho bọn họ uống định tâm hoàn ư? - Tào Tháo thở một hơi dài. - Ta có cách... Trừ ta ra, chẳng ai nghĩ được cách này cả.

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 94

Tào Tháo khóc Viên Thiệu, người Nghiệp Thành quy tâm

Mèo già khóc chuột

Tào Tháo thực sự có cách của mình, hơn nữa lại là cách mà người khác không thể đoán được. Ba ngày sau, những tử thi trên hào cừ ngoài Nghiệp Thành đều đã được xử lý ổn thỏa. Quan lại, dân chúng trong ngoài cơ bản đã ổn định, Tào Tháo bỗng nhiên hạ lệnh, muốn dẫn theo tất cả bộ hạ cùng các thuộc lại của Viên gia đến bái tế lăng mộ Viên Thiệu. Người chiến thắng viếng mộ kẻ thất bại, đây có thể nói là chuyện kỳ lạ trên thế gian!

Mộ Viên Thiệu[349] nằm cách Nghiệp Thành mười sáu dặm về phía tây bắc, vì ông ta là dòng dõi môn đệ hiển hách, khi qua đời gia nghiệp chưa suy bại nên tòa lăng mộ này được xây dựng vô cùng to lớn, nằm trên một khu đất vừa dài vừa rộng. Mộ cao hơn ba trượng, tựa như một ngọn núi nhỏ, xung quanh tùng bách um tùm, hai bên đường thần đạo dựng nhiều tượng người tượng thú bằng đá, vô cùng trang nghiêm. Tuy vậy, đối với kẻ thần tử mà nói, quy mô thế này đã vượt quy chế triều đình.

Hôm nay Tào Tháo chủ ý mặc trang phục giản dị, lại đổi sang cưỡi một con bạch mã. Còn các duyện thuộc trong Tào doanh và quan lại ở Hà Bắc đều mặc hiếu phục đi bộ theo, ngay cả quân lính hộ vệ cũng đều thắt lưng bằng đai vải trắng, đội ngũ xếp hàng rồng rắn dài tới hơn một dặm đường, đưa mắt nhìn chỉ thấy một màu trắng xóa. Có

https://thuviensach.vn

người cầm cành phan chiêu hồn, có người bưng đỉnh hương, đồ cúng, lại có cả nhạc công xướng khúc ai điếu: *"Sương ngọn kiệu; Dễ tan sao! Sương tan mai giọt lại gieo; Người đà khuất bóng khi nao mới về?..."* Không khí bi thương cảm động đất trời, lại thêm gió thu xao xác thổi khiến lá khô bay lả tả, cứ y như lại phát tang Viên Thiệu một lần nữa vậy.

Nghi thức bái tế Tào Tháo đã suy tính đâu đấy, bộ thuộc của ông nhất loạt sắp hàng đứng bên mé tây, nhường vị trí chủ phía đông cho các quan lại ở Hà Bắc. Vợ góa của Viên Thiệu là Lưu thị dẫn theo đám nữ quyến quỳ ở bên mộ tạ lễ. Mọi người ai đứng vào chỗ nấy, quân lính đã bày xong hương án, khiêng vật tế, quả, rượu lên. Thôi Diễm, Thôi Quân làm bồi tế bày một loạt bài vị của bọn Thẩm Phối, Điền Phong, Bàng Kỷ, Thư Thụ cho đến Nhan Lương, Văn Sú.

Tào Tháo nghiêm trang nói:

— Các con của Viên Bản Sơ đều bất hiếu, làm bại hoại gia nghiệp, gây loạn Hà Bắc, tuy sống cũng như chết. Đem bài vị của chúng bày cả lên!

Lưu Đại, Lã Chiêu đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe lệnh lập tức bước lên đem bài vị của Viên Đàm, Viên Hy, Viên Thượng và cả Quách Đồ cùng bày lên bàn thờ. Những nhân vật ngoan cố chủ chốt của Viên gia đều có tên cả, riêng vì nể mặt Tân Tỵ nên không có tên Tân Bình mà thôi, đó là để sau này sẽ xá miễn. Kỳ thực về danh nghĩa Viên Đàm đã quy hàng, đem bài vị của y bày lên rất không thỏa đáng, nhưng bây giờ, Tào Tháo đã "hết địa đồ, lộ chủy thủ"[350] rồi, cũng không ai dám nói điều gì.

Tế phẩm đã bày biện đầy đủ, ba chén rượu cúng đã được rót đầy, Tào Tháo nhảy xuống ngựa đến tế bái trước tiên. Ông chậm rãi bước đến trước hương án, nhìn sang bên phải, bọn Thôi Diễm, Thôi Quân, Tuân Thầm nét mặt bi ai như mất cha mất mẹ. Nhìn sang bên trái, những người trong Tào doanh hầu hết đều mặt mày đờ đẫn, thậm chí có người còn có vẻ không vui - màn kịch này không dễ diễn! Đoạn đường

https://thuviensach.vn

chỉ có mấy bước chân mà Tào Tháo đi rất chậm, vừa đi vừa nhớ lại những kỷ niệm với Viên Thiệu thời tuổi trẻ, tiếc rằng ông với Viên Thiệu tuy từng có những cảm mến lẫn nhau, song đó là việc đã quá lâu rồi, nó không thể che giấu được niềm vui chiến thắng bây giờ. Tào Tháo chỉ còn cách nghĩ sang chuyện khác, tìm cách lôi tất cả những nỗi thống khổ oan ức trong đời ra, nghĩ đến chuyện mình từ nhỏ đã đáng thương vì mồ côi mẹ, nghĩ đến mấy vị thúc phụ nối nhau qua đời, phụ thân và đệ đệ giữa đường gặp bất trắc, Bào Tín chết thảm, Trần Cung làm phản, Điển Vi hi sinh ở Uyển Thành, lại còn Ngang nhi bị trúng tên mà chết, thi thể cũng không tìm được... Cũng không biết rốt cuộc là câu chuyện nào đã khơi gợi mối thương tâm trong lòng Tào Tháo, khiến nước mắt chợt tràn mi.

Mọi người hai bên đều nhìn thấy rõ ràng, phút chốc ngạc nhiên đến nỗi ngây người - nào ai biết giữa Tào Tháo với Viên Thiệu còn có mối thâm tình như vậy?

Nước mắt lăn xuống gò má thì Tào Tháo cũng vừa vặn bước đến trước án, ông cầm một nén hương, châm lửa, cung kính cắm vào giữa đỉnh hương, rồi lại cầm một chén rượu lên rưới xuống đất, rồi mới quay lại phía mọi người nói to:

— Trước kia ta với Bản Sơ cùng làm quan ở Lạc Dương, khi ấy hoàng cương suy yếu, quốc gia nguy nan, bên ngoài có Khăn Vàng làm phản, bên trong có hoạn quan gây họa. Danh sĩ thiên hạ chẳng ai không bị cấm cố, lê dân bách tính khổ không sao kể xiết... - Tất cả điếu văn được viết sẵn từ trước, mấy ngày nay sau khi xử lý xong công việc, Tào Tháo rảnh rỗi lại bỏ công học thuộc lòng, - Một nhà họ Viên, bốn đời tam công, phò tá quân vương, nhiếp lý âm dương. Bản Sơ từ nhỏ đã có chí khí, quảng giao nghĩa hiệp, nhỏ máu rạch gan, đêm ngày lo lắng vất vả. Đại tướng quân Hà Tiến ghét lũ hoạn quan, Viên Thiệu tấm lòng nghĩa khí trỗi dậy, được ban cho chức Đốc ty giúp nghĩ kế sách. Khi bọn hoạn quan gây loạn, Bản Sơ lại dẫn quân xông vào cung, vung giáo trên điện, khiến hoạn quan sợ run, giết chết lũ gian tà, hành động thật anh dũng, thiên hạ đều biết!

https://thuviensach.vn

Thực ra những câu này đều là tô vẽ, Viên Thiệu quả từng phụ tá Hà Tiến mưu trừ hoạn quan, nhưng hành sự bất cẩn dẫn Đổng Trác về kinh, xét ra tội còn nặng hơn công. Nhưng người chết đã chết rồi, cũng nên tốt đẹp phô ra xấu xa đậy lại, huống chi mục đích của Tào Tháo là thu phục nhân tâm, tất nhiên phải nói những lời hay ho dễ nghe. Những quan lại cũ của Hà Bắc có mặt lúc này đây cũng chưa từng nghĩ rằng chủ nhân của mình lại có thể cao thượng đến vậy, nhưng thấy Tào Tháo lệ nóng tuôn trào, thao thao bất tuyệt thì cũng bị dẫn dắt theo những lời này, càng nghĩ càng thấy có lý, nỗi oán hận bị vây khốn nửa năm tự nhiên cũng vơi bớt đi vài ba phần.

Tào Tháo lau nước mắt, khẳng khái nói tiếp:

— Đổng Trác về kinh bá chiếm triều đường, thí sát thiếu đế, giết hại thái hậu. Cha anh của Bản Sơ đều ở ngôi cao, vẫn không sợ di họa cho cả nhà, treo trả cờ tiết, mưu tính lập nghiệp ở Hà ngoại. Đứng đầu xướng nghĩa, khuông phù Hán thất, tụ tập anh hùng, hưng binh trăm vạn, đem quân đến đóng ở Mạnh Tân, cắt máu ăn thề ở Chương Hà. Đáng hận thay, cố Ký Châu mục Hàn Phức giữ lòng trái ước, ý muốn chuyên quyền, cắt tuyệt quân lương, làm cho việc thảo tặc không thành. Đổng tặc thỏa ý tàn độc, hại cả thiên hạ, cả nhà Viên Ngỗi cùng một ngày phải chết. Dù đến chim muông còn phải thương khóc! Mối thù xương máu há có thể quên! Bản Sơ biết trung hiếu hai đường không thể lưỡng toàn, từ đó thề nguyện quét sạch loạn lạc, phục hưng Hán thất, tiễu trừ phản loạn, nêu tên trong sử xanh! Bèn tính toán mưu lược, những người trung nghĩa đi theo, đoạt lấy Ký Châu, dựng nên cơ nghiệp! - Dẫu sao, khi Viên Thiệu diệt Hàn Phức, Tào Tháo vẫn chưa trở mặt với ông ta, khen ngợi một chút cũng không có hại gì cho mình, - Lại có bọn giặc Khăn Vàng hơn chục vạn đốt phá hai châu Thanh, Duyện, lũ thảo khấu Hắc Sơn bạo ngược ở Hà Bắc, Bản Sơ đông phá tây ngăn, nam chinh bắc chiến, những nơi tiến quân tới, chẳng chỗ nào không tan tành! Các vị cao hiền ở phía đông tranh nhau đi theo, các dũng sĩ ở U Châu, Tịnh Châu nhất tề hưởng ứng! Công Tôn Toản tàn hại Lưu Ngu, lũ hổ lang tiến xuống phía nam, Bản Sơ hành quân đêm

https://thuviensach.vn

ngày, đọ sức với chúng, đạp bằng sương tuyết, chẳng kể hiểm nguy, trải qua trăm trận, cuối cùng hạ được Dịch Kinh! Các bộ tướng văn võ, đều là bậc anh tài, dựa vào oai trời, yên định bốn châu! - Nói đến đó, Tào Tháo lại nâng chén rượu thứ hai, vẩy mạnh lên trước lăng Viên Thiệu.

Điều đáng khen ngợi nhất của các quan lại Hà Bắc chính là ở việc phụ tá Viên Thiệu trong thời kỳ kiến công dựng nghiệp. Nhớ lại khi ấy, tru diệt Khăn Vàng, đánh tan Hắc Sơn, tiêu diệt Công Tôn Toản, ai chẳng từng lập được chút công lao? Ai chẳng từng đồng cam cộng khổ với Viên Thiệu? Nghe Tào Tháo nhắc đến chuyện này, chính đánh vào chỗ đau đớn nhất trong lòng họ, tiếng kêu khóc lập tức vang lên, bi thảm thấu trời. Hơn nữa, Tào Tháo lại nói rất rõ ràng, "các bộ tướng văn võ, đều là bậc anh tài" ấy chính là nói về bọn họ vậy. Nếu đã đều là hào kiệt, cũng không có gì để nói là xưa sai nay đúng, việc cai trị của Tào Tháo cũng là hợp lẽ, có thể giải thích là sự nối tiếp cho Viên gia. Không biết từ lúc nào, tâm lý đối địch đã vơi đi quá nửa.

Những lời điếu viếng thương nhớ cố nhân của Tào Tháo bắt đầu nói đến chỗ khó nhất, bởi tiếp sau đó chính là chuyện trở mặt giao chiến giữa Viên Thiệu với ông, khen cũng không được, mà chê cũng không xong. Nhưng nỗi bi thương có thể lây truyền lẫn nhau, Tào Tháo thấy các quan viên Hà Bắc khóc lóc thảm thiết, khiến ông cũng dần có tình cảm như vậy, bỗng nhiên nhớ lại chuyện mình và Viên Thiệu đã chuyện trò tương đắc trong đám tang Hồ Quảng, nhớ lại bao nhiêu nỗ lực của mình và Viên Thiệu khi cứu giúp đảng nhân, lại còn những ngày kinh hồn động phách mà cả hai cùng trải qua trong phủ Hà Tiến... Chợt một mối bi thương giống như hòn than bị tro tàn che phủ nay chợt bừng cháy, tuôn trào bất tuyệt, Tào Tháo không kìm chế được khóc to lên:

— Tiếc thay! Tiếc thay! Ta với ngài vốn tình như thủ túc, rốt cuộc lại thành xa cách Sâm, Thương[351], thế là vì sao? Vì sao!

Câu nói ấy vừa thốt ra, mấy kẻ tâm phúc bên mé tây như Tuân Du, Quách Gia đều thầm ngạc nhiên - Không phải rồi! Đấy đâu phải là lời

https://thuviensach.vn

điếu văn đã chuẩn bị từ trước, nội dung phải là than thở việc Viên Thiệu quay lưng với triều đình, từ đó chìm đắm trong kiêu ngạo, sao Tào Tháo lại không nói đến?

Tình cảm trỗi dậy, nào còn nhớ được những lời giả nhân giả nghĩa nữa? Nào là phụng thiên tử, tôn đại nghĩa, nào là dối đời, trộm danh... mấy câu ấy đều bị vứt đi đâu cả rồi! Tào Tháo quay người lại, lặng nhìn phần mộ Viên Thiệu, than khóc:

— Bản Sơ! Nếu gặp đời thái bình, ngài và ta tất đã thành mối giao tình gan ruột, nhưng bá chủ trong đời loạn này chỉ có một, người chẳng biết lo cho mình thì trời tru đất diệt, ta mới bất đắc dĩ mà làm vậy! Ngài đã quy tiên, những oán thù trước đây hãy xóa bỏ hết, hôm nay lão đệ đến viếng ngài đây... Nhớ lại năm xưa, khi cử binh ngài có nói với ta rằng: “Phía nam dựa vào Hoàng Hà, phía bắc có đất Yên, Đại cách trở, lại thêm người Nhung, Địch, quay về phía nam mà tranh thiên hạ, có thể cứu vớt cho dân chúng không?” Ta bèn nói: “Ta dựa vào trí lực trong thiên hạ, lấy đạo lý mà chế ngự, chẳng có gì là không thể!" Hôm nay nhìn lại, ngài và ta ai đúng ai sai?... Ngài học cách của đức Quang Vũ dấy binh ở Hà Bắc trung hưng thiên hạ, vốn có thể trở thành vô địch thiên hạ, nhưng lại tự làm theo ý mình, coi thường quần hùng, cho nên mới có tình cảnh hôm nay. Chỉ là vì ngài ngông cuồng... ngài ngông cuồng... ngài ngông cuồng gì chứ! - Tào Tháo lau nước mắt, chỉ khắp một lượt những người bên mé đông, - Ngài có biết quần thần thuộc hạ phải chịu bao đắng cay? Ngài có biết dân chúng Hà Bắc đang kêu gào đói khát? Ngài có biết sau khi ngài chết bao nhiêu người đã vì ngài tận tiết mà chết? Tại sao ngài lại ương ngạnh tự quyết, không nghe lời trung ngôn chứ? - Người ta luôn nhìn thấy rõ người khác nhưng lại không nhìn thấy rõ chính mình, tuy nói câu nào cũng có lý nhưng Tào Tháo lại quên rằng có những lúc ông cũng ương ngạnh, cuồng vọng chẳng kém gì Viên Thiệu, - Bản Sơ à! Có câu “Biết con không ai bằng cha”, cũng đáng trách ngài lo việc không chu đáo, lập con kế thừa không rõ ràng, lại thêm hai con kiêu ngạo, ngu muội, lỗ mãng, dẫn tới nước mất nhà tan... Ta thực giận thay! Hận ngài nuôi dạy ra hai tên phá

https://thuviensach.vn

gia chi tử ấy! - Nói đến đó, Tào Tháo đã nước mắt đầm đìa, - Bản Sơ... Ngài và ta đời này thương mến lẫn nhau, nhưng lại thành như nước với lửa. Lão đệ xin nói thẳng, không thể tha cho cốt nhục dưới gối ngài được! Nhưng ta thực sự kính phục ngài ba điểm: Kính phục ngài đi trước mọi người, dám dẫn đầu thiên hạ; kính phục ngài không tiếc tiền của, coi vàng bạc như đất cát; kính phục ngài không sợ an nguy, vững như bàn thạch! Nếu nói đến mấy điểm ấy, dù cho ngài có nằm dưới đất, ta đứng trên đây thì ta vẫn cứ thua ngài. Ân oán giữa ngài với ta là bởi ông trời đã định. Nếu như có kiếp sau, tiểu đệ nguyện cùng ngài dong ngựa chung đường! Bản Sơ huynh... - Những lời lẽ từ tận đáy lòng đến đây thì ngừng, có thể nói là có trầm có bổng, có trước có sau, Tào Tháo phục trên hương án, khóc than thảm thiết.

Có sao nói vậy đôi khi lại dễ làm người khác cảm động hơn những ngôn từ đã được sắp xếp từ trước. Sau khi nghe xong, các quan viên Hà Bắc càng thêm thương cảm. Có người nhớ đến ơn tri ngộ của Viên Thiệu, đấm ngực thùm thụp, gào khóc vang trời; có người cám cảnh vợ con ly tán, nước mất nhà tan, nức nở tưởng đứt từng khúc ruột; có người tiếc thương cho bại vong của họ Viên, không khóc nên lời, ủ ê chán chường.

Lưu thị phu nhân khóc tưởng mờ mắt, nấc nghẹn quay đầu lại nhìn, thấy một căn lều cỏ[352] dựng bên cạnh lăng. Đó là nơi con đẻ của bà là Viên Thượng đã ở trong thời gian cư tang cha. Xưa khi mới chôn cất Viên Thiệu, Viên Thượng, Viên Hy ở ác thất thủ hiếu, còn Viên Đàm bị giam lỏng trong phủ không tận hiếu được, đối đãi với huynh đệ khác biệt như vậy, sao không nảy sinh oán hận? Bà bỗng nhớ đến câu nói của Viên Thiệu trước lúc lâm chung: “Tuyệt đối không được làm khó Đàm nhi!”, đến bây giờ mới hiểu hết thâm ý trong đó, bà hối hận là đã không nghe lời ông, dẫn đến họa tự trong nhà, gia bại nhân vong. Ngoảnh đầu nhìn lại, thấy bài vị của ba con trai để trên hương án, đời này trừ khi xuống suối vàng, khó còn có cơ hội gặp lại được nữa. Lưu thị vừa buồn, vừa hối, vừa tức, vừa hận, chợt thấy những bài vị trên bàn thờ quay tít, cuối cùng khóc ngất xuống bên lăng.

https://thuviensach.vn

Những người của Tào doanh đứng ở bên tây xúc cảnh sinh tình, cũng không ít người khóc, nhưng chỉ là ngẫu nhiên do tình cảnh gây ra. Hứa Chử khóc là khóc Điển Vi đã chết bi thảm; Tân Tỵ khóc là khóc mấy chục oan hồn trong nhà; Tào Hưu khóc là khóc vì cảnh mẹ con phải bôn ba chạy nạn, muôn cay ngàn đắng; Quốc Uyên khóc là khóc tôn sư Trịnh Huyền, bậc cự nho một đời phải chết trong quân; Lý Điển khóc là khóc vì Trương Liêu - kẻ thù giết thúc phụ của mình - giờ lại đang đứng bên cạnh mà không thể báo thù được. Tuân Diễn khóc là khóc anh em thủ túc một mẹ sinh ra lại đang đứng đối diện bên kia đường, gần trong gang tấc mà như người xa lạ... Muôn hình vạn trạng kỳ quái của những mối bi tình trong loạn thế đều xuất hiện cả trong lúc này.

Nhưng cũng có kẻ sắt đá, Nhạc Tiến khoanh tay đứng giữa đám đông, chẳng kêu khóc lấy một tiếng, sắc mặt tỏ vẻ coi khinh. Y là kẻ võ phu thô lỗ, tất nhiên không hiểu kế thu phục nhân tâm của Tào Tháo, lại thấy Đặng Triển đang đứng bên cạnh cũng lau nước mắt, tức giận bảo:

— Ta thấy lũ các ông đúng là mắc dịch! Họ Viên kia đánh nhau với chúng ta chẳng phải quyết liệt lắm ư? Bắt chúng ta phải bái tế hắn, thật không hiểu chúa công nghĩ thế nào nữa. Ông không quen biết Viên Thiệu mà cũng khóc theo được thế ư!

Đặng Triển vốn là hiệp khách khẳng khái, bình sinh trọng tình trọng nghĩa, khẽ bảo:

— Viên Thiệu tốt hay xấu ta không biết... Nhưng ta thấy chúa công khóc thảm quá, cũng không kiềm chế nổi...

— Khóc cái gì mà khóc? Thực ra không nên bái tế Viên Thiệu, đừng làm mất mặt nữa!

Từ Tuyên cũng mặt mũi sa sầm, nghe thấy Nhạc Tiến nói liền phụ họa theo:

— Nhạc tướng quân nói rất đúng, tại hạ cũng thấy việc này không thỏa đáng. Đối chọi nhau như cừu thù tạm không cần nói đến, lẽ

https://thuviensach.vn

thưởng phạt của bậc tiên vương xưa là để trừng ác khuyến thiện, làm tấm gương sáng cho đời sau. Viên Thiệu kia xưa nay vẫn mang lòng phản nghịch, trên nhòm ngó đến ngôi báu, dưới thì can dự vào kỷ cương. Chúa công lần này lại đến đây khóc lóc trước mộ kẻ nghịch thần, gia ơn tới quyến thuộc kẻ tham tàn, tuyệt không phải là lễ chính đạo. Dù có được lòng sĩ nhân Hà Bắc, cũng là việc làm mất thể diện.

Đứng cách ông ta không xa là Trần Kiều, hai lão oan gia này không có việc gì là không tranh cãi với nhau, nếu Từ Tuyên nói đông, Trần Kiều tất sẽ nói tây. Lúc này nghe thấy lời Từ Tuyên nói, Trần Kiều lập tức phản bác:

— Lời Bảo Kiên sai rồi! Khi xưa Cao Tổ và Hạng Vũ cùng nhận mệnh của Hoài Vương, ngoài miệng thề ước huynh đệ, cho nên Hạng Vũ chết rồi, Cao Tổ đã hậu táng long trọng. Lẽ nào đó cũng không phải là chính đạo? Viên Thiệu với chúa công từng là bạn cũ, trong khi thảo Đổng lại là minh chủ nghĩa quân, tuy đông tây hai đường, nhưng chiếu cố đến tình xưa có gì không đúng chứ? Vì nghĩa chung mà thảo phạt, lấy ơn riêng mà khóc thương, không đem ân phụ nghĩa, cũng không vì nghĩa mà bỏ ân, đó chính là chỗ khoan dung, độ lượng của chúa công vậy!

Những câu ấy đánh đúng vào mục đích mà Tào Tháo muốn, mọi người cùng lũ lượt gật đầu.

Từ Tuyên nào chịu kém, lập tức đốp lại:

— Đã ở ngôi cao cũng nên làm việc thận trọng, chúa công đâu phải dân thường mà là đại diện cho triều đình, há có thể cúi mình bái tế kẻ địch? Những lời ông nói chỉ là cưỡng từ đoạt lý thôi.

— Quan viên, bách tính vốn cùng là một, đó là thường tình của con người, ông mới chính là cưỡng từ đoạt lý. Khi xưa...

Hai người càng nói càng to tiếng, khiến những người khác cũng không khóc nữa, đều ngoảnh cả lại xem bọn họ tranh cãi. Tuân Du vội vàng can:

https://thuviensach.vn

— Trật tự! Có gì về nhà hãy nói, đã đến đây thì phải yên tĩnh, chớ có làm phiền người khác!

Quân sư lên tiếng, hai người mới ngưng lại. Tuân Du quay đầu lại, thấy Tào Tháo vẫn còn lau nước mắt, cũng không khỏi cảm khái. Những điều Trần Kiều, Từ Tuyên nói ai cũng đều có cái lý của mình, Tào Tháo khóc thương như vậy có lẽ bởi ông thực sự cảm động. Nhưng đoạt đất của người rồi lại đến bái tế, mèo già khóc chuột, há lại có chân tình? Hoặc là thực thực giả giả, trong hư có thực mà thôi. Giống như chuyện tì nữ A Vụ kia vậy, ông tặng cho ta nàng ấy, rốt cuộc là thực lòng thương ta tuyệt hậu, hay vì cái tiếng cướp đoạt nữ nhân của Viên gia không hay ho gì nên muốn lôi ta vào gánh chịu cùng? Ai chẳng biết Tuân mỗ ta là người phẩm cách đoan chính, đức cao vọng trọng trong quân, qua chuyện này e là khó tránh khỏi những lời dị nghị rồi. Hoặc cũng có thể bởi ta có uy vọng cao trong quân, cho nên ông ấy mới muốn nhân cơ hội để làm giảm bớt tiếng tăm của ta, cô nương kia... Tuân Du nghĩ đến đó chợt đỏ mặt, người ta đang khóc mộ mà mình lại nhớ đến nữ nhân, thực là quá bất kính, vội vàng cúi đầu xuống thật thấp.

Khóc lóc tế lễ đến nửa canh giờ, Tào Tháo mới dần ngưng tiếng ai oán, lấy tay áo che mặt, hé mắt quan sát, thấy các quan viên bên đông đã khóc đến chết đi sống lại, trong lòng mừng thầm - tạm ổn rồi đây. Khi ấy Tào Tháo mới cầm chén rượu cuối cùng lên nhẹ nhàng rưới xuống, trong miệng thầm khấn: “Phục duy thượng hưởng...” Nói xong, Tào Tháo hít một hơi thật sâu, lấy lại tâm trạng bình thường, tựa như người vừa đau đớn khóc lóc khi nãy không phải là ông. Liệu rằng đã bắt đầu tốt đẹp, kết thúc cũng phải tốt đẹp, Tào Tháo bước lại gần phía dưới lăng, cẩn thận vái một vái với đám nữ quyến của Viên gia. Lưu thị phu nhân đã mấy lần khóc ngất đi, quỳ không đứng lên được nữa, mấy người con gái, con dâu trong họ phải đỡ hai bên mới đỡ được Lưu thị, ấn đầu cúi xuống để đáp lễ. Người ta nắm quyền sinh quyền sát, có không thích đến mấy thì cũng phải đáp lễ.

https://thuviensach.vn

— Xin tẩu tẩu phu nhân bớt đau buồn... - Tào Tháo nói đến đó, cố ý lấy giọng nói to, tựa hồ muốn cho tất cả những người có mặt đều nghe thấy. - Ta với Bản Sơ huynh là chỗ chí giao, vì tình nghĩa xưa sẽ không làm khó mọi người. Tài sản của Viên gia ở Nghiệp Thành, ta không tơ hào một chút nào, toàn bộ hoàn trả cho các người, lại tặng thêm cho ba xe lụa là để tỏ thành ý...

Tào Tháo nói to, khiến đám quan lại cũ của Viên gia ở bên đông nghe thấy lại một phen sùi sụt. Tình này cảnh này thực sự khiến người ta phải đau lòng, thậm chí tất cả mọi người đều quên mất rằng, đến con dâu của Viên Thiệu cũng bị cha con Tào Tháo cướp đi. Trong những tiếng bi ai, không có ai nghe rõ câu nói sau đó của Tào Tháo:

— Viên Đàm, Viên Hy, Viên Thượng là những kẻ ngỗ nghịch bất hiếu, nếu như lão phu bắt được bọn chúng, sẽ đem quốc pháp, gia pháp ra cùng trị tội, mong rằng tẩu tẩu phu nhân đại nghĩa diệt thân. Tẩu tẩu hãy coi như không có mấy đứa con đó vậy!

Tào Tháo lại thi lễ lần nữa rồi lùi sang bên, liền ngay sau đó, quần thần ở Hà Bắc cùng kéo nhau lên quỳ lạy hành lễ. Bọn Thôi Diễm, Tuân Thầm, Thôi Quân, Trần Lâm đều khóc than thảm thiết, đám lệnh sử, duyện thuộc chen chúc phía sau vẻ mặt cũng đều đau buồn. Bọn họ đứng dậy thì lại tới các bộ thuộc ở Tào doanh, thực sự khóc không được thì cũng phải bưng mặt gào suông mấy câu. Ngay cả Tào Tháo cũng đã khóc, bọn họ há có thể không khóc?

Khi mọi lễ nghi đã xong xuôi thì đám quan lại của Hà Bắc đã than khóc đến khản giọng, chỉ còn biết lau nước mắt. Tào Tháo ngồi ngay ngắn trên lưng ngựa, nhìn những kẻ đang nhớ đến chủ cũ, than thở hồi lâu rồi mới dẫn đội ngũ quay về đại doanh. Mới đi được ba bốn dặm, bỗng thấy một người cưỡi ngựa phóng lại - chính là Trưởng sử Lưu Đại đang giữ đại doanh.

— Ngươi đến đây làm gì?

Lưu Đại xuống ngựa bẩm báo:

https://thuviensach.vn

— Có bộ hạ của Viên Thượng là Ký Châu Tòng sự Khiên Chiêu đến doanh đầu hàng!

— Ta từng nghe về người này, cũng có thể coi là kẻ trung nghĩa, ngươi chạy đến đây chỉ vì chuyện này, đợi ta về rồi gặp không được sao?

Tào Tháo từng nghe nói về Khiên Chiêu. Năm xưa họ Hà nắm quyền trong triều, huynh đệ khác mẹ của Hà Tiến là Hà Miêu làm Xa kỵ Tướng quân, vời danh sĩ Hà Bắc là Lạc Ẩn ra làm duyện thuộc, Khiên Chiêu kia chính là đệ tử của Lạc Ẩn. Hôm xảy ra chính biến, Hà Miêu chết dưới loạn đao, Lạc Ẩn cũng mất mạng theo. Khiên Chiêu không ngại binh hỏa loạn lạc, bôn ba ngàn dặm từ U Châu đến Lạc Dương để an táng cho sư phụ, đã thành câu chuyện được truyền tụng một thời.

— Không phải chỉ vì người này... - Lưu Đại chắp tay, - Khiên Chiêu từ Tịnh Châu đến đây.

— Ồ? - Tào Tháo đã đánh hơi thấy có mùi khác thường, - Có ẩn tình gì chăng?

— Trong lúc chúa công cho quân vây Nghiệp Thành, Viên Thượng từng sai Khiên Chiêu trốn đến Tịnh Châu cầu cứu Cao Cán. Cao Cán cự tuyệt không cứu, lại còn đem ông ta bỏ ngục, ông ta đã trốn ra mới tới được đây.

— Cự tuyệt không cứu... Dụng tâm của hắn mới độc địa làm sao! - Tào Tháo nheo mắt. “Cao Cán không cứu Viên Thượng, nghe tựa hồ đã giúp Tào Tháo đoạt lấy Nghiệp Thành, nhưng sự thực thì không phải vậy. Ký Châu đã bình định rồi, tiếp theo đây phải tìm cớ để đánh Viên Đàm ở phía đông, hoặc lên phía bắc tiến đánh U Châu. Đánh Viên Đàm ở phía đông còn dễ, nhưng lên phía bắc đánh U Châu đường xa hiểm trở, quân Tào sẽ càng xa Tịnh Châu hơn, nếu Cao Cán nhân cơ hội tiến vào xâm phạm Quan Trung, đại quân ta sẽ không có cách nào cứu viện, há chẳng phải lại rơi vào thế nguy hiểm cận kề như trận chiến Bình Dương ư? Hơn nữa tranh giành giữa Lưu Biểu và Tôn Quyền đã kết

https://thuviensach.vn

thúc, phía Kinh Châu có thể tùy lúc xuất binh tiếp ứng, Hào Sơn gần đó lại có bọn Trương Bạch Kỵ cùng trong ngoài hô ứng, kẻ địch phía nam phía bắc có thể hội hợp với nhau. Một khi Quan Trung thất thủ, mối liên hệ với Lương Châu cũng sẽ bị cắt đứt, phía tây Lạc Dương không khống chế được nữa, chiến lược thống nhất miền bắc sẽ bị đảo lộn hoàn toàn."

— Chúa công không cần phải lo lắng. - Không biết Quách Gia đã thủng thẳng đi theo phía sau từ bao giờ, - Có một không thể có hai, lần trước là Cao Cán xuất kỳ bất ý, đột kích đúng lúc, còn lần này Chung Do, Đoàn Ổi đã có chuẩn bị. Hơn nữa, chức Thái thú Hà Đông đã có Đỗ Kỳ đảm đương. Quân đến tướng đỡ, nước lên đất ngăn, dù cho Cao Cán có xuống phía nam làm loạn cũng không đáng ngại.

— Không đáng ngại? - Tào Tháo vuốt râu trầm ngâm, - Đau thì có thể dứt, nhưng ngứa lại không chịu được.

Quách Gia đã có tính toán trong lòng:

— Viên Đàm vì tranh giành nối ngôi mà phản lại huynh đệ, từ lâu đã mất hết lòng người, không khó để phá vậy. U Châu tuy nằm trong tay Viên Hy, Viên Thượng nhưng đất rộng người thưa, Hồ, Hán hỗn tạp, lại thêm Công Tôn Độ cát cứ Liêu Đông tự thành một phe, số binh mã có thể điều động là không nhiều. Hiện nay, nhân tâm Hà Bắc dao động, chúa công sao chẳng... - Ông ta chỉ nói đến đó, rồi không nói tiếp nữa, nếu như nói ra cả, sao có thể khiến Tào Tháo bộc lộ sự cao minh của mình được?

Tào Tháo được Quách Gia chỉ dẫn cũng hiểu ra:

— Sau khi hồi doanh lập tức điều các bộ tướng cũ ở U Châu là Tiên Vu Phụ, Tiên Vu Ngân, Điền Dự quay về chiêu hàng nạp phản. Con chó sói đang chờ đợi ta tiến quân lên phía bắc để nhân cơ hội đột nhập vào, lão phu sẽ không đi nữa! Kích động bộ hạ của Viên Hy tạo phản, giúp chúng ta thu U Châu!

— Chúa công thật là kỳ mưu đốc trí, thuộc hạ không thể bì kịp. - Rõ ràng là Quách Gia đã nghĩ trước mọi việc, khéo léo dẫn dụ Tào

https://thuviensach.vn

Tháo nói ra, nhưng lại ra sức ca tụng.

Trong lúc nói chuyện, Tuân Du, Tuân Diễn cũng đã tới nơi.

— Quân sư có chuyện gì vậy?

— Chúc mừng chúa công. - Tuân Du vái một vái dài, - Bái tế Viên Thiệu quả là cách hay! Khi nãy Thôi Diễm vừa nói cho tại hạ biết, đại đa số mọi người đã bằng lòng đi theo chúa công, giải tán gia binh, một số hào tộc sĩ nhân còn tình nguyện hiến tặng một phần điền sản cho triều đình. Người người đều nói chúa công có tình có nghĩa, thực là hào kiệt, công tư phân minh, không quên tình cũ, luận về tài đức còn hơn Viên Bản Sơ ba phần!

— Ha ha... - Tào Tháo chỉ cười hai tiếng, lập tức ghìm lại rồi quay đi. Phía sau còn rất nhiều người đi theo, có câu "Khóc thì không ca", vênh vang đắc ý có thể khiến người khác nhìn ra chân tướng giả dối.

Quách Gia vội vàng lấp liếm giúp Tào Tháo:

— Ôi... đó đều là tấm chân tình của chúa công vậy, khiến người khác không thể không bị cảm hóa.

Tào Tháo giả vờ giả vịt gật đầu, thấy Tuân Diễn vẫn buồn bã cúi đầu bèn hỏi:

— Hữu Nhược, lẽ nào Hữu Nhược vẫn không chịu quy hàng?

Tuân Diễn buồn rầu lắc đầu:

— Ông ta đã chịu nhận tại hạ là tam ca rồi, nhưng lại nói thề chết không thờ hai chủ, giúp sức cho triều đình cũng không làm, vẫn chỉ muốn ẩn dật lâm tuyền. Tại hạ còn biết khuyên làm sao?

— Nếu đã như vậy, lão phu cũng không cưỡng ép làm khó, giúp ta hay không cứ tùy ông ấy. - Tào Tháo ngửa mặt thở dài, - Viên Thiệu ơi Viên Thiệu, dưới trướng ông sao nhiều nghĩa sĩ đến vậy! - Lúc này tự hỏi lại lòng mình, chuyện khóc lóc cúng tế khi nãy trong thực có giả, trong giả có thực, đến chính bản thân Tào Tháo cũng không thể nói được rõ ràng...

https://thuviensach.vn

Phép thuế khóa mới

Cùng với việc các bộ hạ cũ của Viên thị lũ lượt quy thuận, Tào Tháo đã nắm chắc được cục diện Ký Châu. Ông dâng tấu lên triều đình nhượng lại chức Duyện Châu mục kiêm nhiệm, đổi nhận chức U Châu mục. Để biểu thị sự thẳng thắn, chân thành với sĩ nhân Hà Bắc, lại nhận mệnh Thôi Diễm làm Trưởng sử Ký Châu. Nhưng những kẻ tinh tường đều biết rằng Duyện Châu là đất khởi binh của Tào Tháo, quyền hành chính thực tế từ lâu đã bị ông nắm chắc rồi, quân lương lúc bắc phạt đều được Hạ Hầu Uyên điều động từ đó, nhường lại chức Duyện Châu mục, đổi lĩnh chức U Châu mục chẳng qua chỉ là nói suông, lĩnh thì lĩnh thật, nhưng nhường không phải nhường thật.

Cùng với đó, một tin tức ngoài dự liệu của mọi người truyền tới, Cao Cán lâu nay vẫn giữ quân ở Tịnh Châu dâng thư tới Tào Tháo xin hàng. Tào Tháo tuy nhận hàng thư và lấy danh nghĩa triều đình lệnh cho Cao Cán tiếp tục đảm nhiệm chức Thứ sử Tịnh Châu, nhưng trong lòng vô cùng hoài nghi, cho gọi Trọng Trường Thống - người từng làm tân khách trong phủ Cao Cán - đến soái trướng để hỏi han.

Trọng Trường Thống, tự Công Lý, người huyện Cao Bình, Sơn Dương, từ nhỏ đã đọc nhiều hiểu rộng, thông minh hiếu học. Ông ta tuy tuổi tác còn trẻ, nhưng từng du học khắp các châu Thanh, Từ, Tịnh, Ký, lặn lội khắp nơi, nhìn thấy hết những suy vi của nhà Hán, những thống khổ của bách tính, cảm khái viết nên cuốn *Xương Ngôn*, cũng nhân đó được Tuân Úc ra sức tiến cử, làm chức tham quân dưới trướng của Tào Tháo.

Nhưng từ khi vào Tào doanh đến nay, Trọng Trường Thống vẫn chưa lập được công lao gì. Bàn chuyện chính sự còn được, chứ làm việc quân thì ông ta không biết gì cả, mấy tháng nay hầu như chỉ mơ mơ hồ hồ đi theo, cho dù có công việc thì cũng là Lâu Khuê, Quách Gia làm thay cho. Một người tuổi mới hai mươi sáu, vừa vào mạc phủ đã làm chức tham quân, hơn nữa lại ăn không ngồi rồi trong quân doanh

https://thuviensach.vn

chẳng làm gì cả, người khác há lại không điều ra tiếng vào? Trọng Trường Thống trong lòng lo lắng không yên, cho nên hôm nay gặp Tào Tháo thì vô cùng căng thẳng.

Tào Tháo thấy ông ta không được tự nhiên, chỉ vào cái ghế bên cạnh nói:

— Ngươi không phải lo lắng, cứ ngồi xuống nói chuyện.

— Dạ. - Trọng Trường Thống hồi hộp không yên, ngồi xuống.

— Lão phu chỉ hỏi một chuyện. Theo như ý ngươi, Cao Cán là hàng thật hay là trá hàng?

Trọng Trường Thống nghĩ ngợi hồi lâu, cảm thấy chắc chắn không có sơ sót mới đáp lời:

— Ti chức cho rằng đó là giả hàng.

— Sao ngươi thấy thế?

— Cao Nguyên Tài ở Tịnh Châu trọng nghĩa khinh tài, ra sức thu phục lòng người.

Tào Tháo nghĩ lại, đúng là như vậy. Quách Viện là cháu của Chung Do, không đến triều đình làm quan mà lại bị Cao Cán lôi kéo sang phía mình. Mã Đằng, Hàn Toại ở Lương Châu, hắn cũng nghĩ đủ cách để kết giao. Thậm chí một kẻ là dư đảng Khăn Vàng như Trương Bạch Kỵ cũng muốn giao hảo tương trợ. Ngay cả vị văn sĩ trước mặt mình đây, năm xưa chẳng phải từng là thượng khách của hắn sao? Nếu như không có chí gì khác, Cao Cán há lại có thể dốc hết tâm sức như thế? Trong suốt quá trình chinh phạt Hà Bắc, Cao Cán chẳng những không tận lực cứu họ Viên mà cũng không thành tâm quy thuận, tựa như đang chờ cơ hội để ngư ông đắc lợi, sự nham hiểm của hắn còn hơn cả huynh đệ họ Viên vậy!

Nghĩ thấu điểm ấy rồi, Tào Tháo nhè nhẹ gật đầu:

— Kẻ sĩ ở bắc Hoàng Hà có khen rằng, Cao Nguyên Tài văn võ hơn người, ngươi từng làm môn khách trong phủ hắn, thấy hắn là người thế nào?

Trọng Trường Thống đứng dậy thi lễ:

https://thuviensach.vn

— Năm xưa khi ti chức rời khỏi Tịnh Châu, Cao Cán đi tiễn, lúc chia tay ti chức có nói với y: "Ông có hùng chí nhưng không có hùng tài, mến kẻ sĩ nhưng không biết chọn người."

— Ha ha ha!... - Tào Tháo đập bàn mà cười, - Nói hay lắm! Viên Thượng gặp nạn mà không cứu, há chẳng phải bất tài? Kết giao với đám vong mạng, há chẳng phải không biết chọn người? Công Lý nói hay lắm.

Trọng Trường Thống được mấy câu khen ngợi, trong lòng không còn căng thẳng nữa, nói:

— Tại hạ muốn tiến cử với chúa công một người, chính là tòng đệ của Cao Cán, con trai của Thục Quận đô úy Cao Cung tiên triều, tên là Cao Nhu, tự Văn Huệ. Năm xưa Cao Cung mất ở đất Thục, Cao Nhu từ ngàn dặm tới lo việc tang, lăn lộn ba năm mới trở về được, đáng gọi là đại hiếu tử, hơn nữa Cao Cán cũng rất tin tưởng Cao Nhu. Chúa công trưng vời người này, chẳng những có thể lập thanh danh trong thiên hạ, mà còn có thể coi như con tin. Cao Cán thấy tòng đệ bị khốn sẽ không dám làm phản.

Tào Tháo thầm cười Trọng Trường Thống rốt cuộc vẫn là kẻ văn nhân, quá tin tưởng vào sự ước thúc của thân tình đạo đức. Viên Đàm, Viên Thượng là huynh đệ ruột mà còn tàn sát lẫn nhau, hai kẻ huynh đệ họ hàng thì có thể có ràng buộc gì? Tào Tháo trong lòng nghĩ vậy, nhưng ngoài miệng lại nói:

— Tất cả mọi việc cứ theo lời ngươi. Lão phu chẳng những muốn trưng vời Cao Nhu mà còn muốn phái mấy vị quan lại địa phương tới Tịnh Châu. Nếu như hắn trá hàng thì ta cũng vờ hồ đồ, để cho chúng tưởng rằng ta tin là thật, xem xem cuối cùng là ai lừa ai!

— Chúa công minh trí, thuộc hạ không bì kịp. - Câu nói ấy là Trọng Trường Thống học được từ Quách Gia, nói xong lại thi lễ chuẩn bị cáo lui.

— Công Lý hãy ở lại, ta còn có chuyện quan trọng cần thương nghị. - Tào Tháo gọi ông ta lại, mỉm cười đọc một đoạn văn, - "Kẻ lo

https://thuviensach.vn

việc chính sự, chỉ biết thu nhận tất cả, thì không thể so sánh phân biệt đâu là hiền ngu, để mở ra vận số thịnh suy vậy. Ngày càng không được như xưa, càng ngày càng xa hơn, há chẳng phải vì vậy sao?"

Trọng Trường Thống giật mình - đó chẳng phải là câu trong *Xương Ngôn* của ta ư?

Tào Tháo hồi đầu đọc bâng quơ một đoạn mở đầu thiên *Lý Loạn*, cho rằng Trọng Trường Thống cũng là kẻ cùng một giuộc với Khổng Dung, chẳng qua chỉ nể mặt Tuân Úc mới nhận mệnh ông ta làm tham quân. Mấy ngày nay nghỉ ngơi chỉnh đốn quân mã, được nhàn nhã mới đọc kỹ lại từ đầu đến cuối, phát hiện ra những bàn luận trong ấy không phải là phong khí thói đời, mà là trình bày về đạo trị nước, lại chẳng phải là bàn suông như các sách chư tử bách gia khác, mà phân biệt kỹ lưỡng những đổi mới và biến hóa về thuế khóa từ cổ chí kim. Tào Tháo như bắt được của báu, khi ấy mới biết lời của Tuân Úc không sai.

Trọng Trường Thống thấy Tào Tháo thuộc lòng văn mình, đánh bạo hỏi:

— Chúa công thấy thế nào?

— Hay! - Tào Tháo đứng dậy chắp tay nói, - Lão phu vốn nghĩ rằng Tuân Lệnh quân đưa đến cho ta một người văn chương viết lách, nào hay ông ấy đã có tính toán sẵn, rằng ta có thể hạ được Ký Châu nên chuẩn bị cho ta một kẻ sĩ trị loạn an dân.

Trọng Trường Thống kinh hãi đáp lễ:

— Không dám... không dám...

— Ký Châu từ lâu trải qua chiến loạn, muôn sự hoang tàn đang đợi chỉnh đốn, ta muốn làm mà không có cách nào. Theo như ý Công Lý, chuyện cần nhất bây giờ là gì? - Thực ra đây là câu hỏi thăm dò, Tào Tháo vốn đã nghĩ nên làm gì rồi.

Trọng Trường Thống nói ngay:

— Nên loại trừ những tệ cũ mà Viên thị dung túng! - Trọng Trường Thống không giỏi bày mưu tính kế, nhưng nói tới thời chính thì hai mắt sáng ngời.

https://thuviensach.vn

— Đó thực là kiến thức của kẻ già dặn việc nước. - Những lời Tào Tháo nói khi nãy đều là khách sáo, thấy Trọng Trường Thống nói trúng vào đề mới tin phục thực sự.

Trọng Trường Thống bắt đầu thực sự coi Tào Tháo là người tri kỷ, bèn thổ lộ hết tâm can:

— Ấp có một vạn hộ, ghi vào sổ sách không tới vài trăm, thu tô nạp thuế ba phần không được một. Vời ra cho làm quan thì không đến, trưng binh lao dịch thì không làm, chính lệnh của nước thì không theo, hưng binh đánh phạt thì không phục. Loạn lạc trong thiên hạ đều bởi thói tệ đó!

Tào Tháo bèn nói:

— Lão phu có một việc suy nghĩ mãi mà không có lời giải. Viên Thiệu từ khi chiếm cứ Hà Bắc đến nay, trọng dụng hào cường, tín nhiệm vọng tộc, làm sao vẫn có thể binh mã lớn mạnh, lương thảo sung túc?

— Trị lý thiên hạ không chỉ có một cách, tuy đều có thể hưng thịnh, nhưng gốc ngọn không giống nhau vậy. Thánh nhân trị nước lấy gốc ở dân, không sợ ít, chỉ sợ không đều, không sợ nghèo chỉ sợ không an, cho nên lê dân an lạc, mới có thể binh mã lớn mạnh, văn giáo sáng thịnh, nhờ đó mà không thua trong thiên hạ. Viên gia trị dân đều ủy nhiệm cho tư đảng cường hào, cha ông kiêu ngạo phóng túng, con cháu ăn sung mặc sướng, quyền bính tập trung vào một nhóm, của cải tụ hội vào cửa nhà, chẳng vì việc an dân mà chỉ là ôm tiền, quyền để tự củng cố! Cho nên con em thân tín quá nửa làm quan, giáp trụ khí giới bày đầy trước sân, vàng ngọc châu báu chất đầy trong kho, vũ nữ ca kỹ ngồi kín nơi nhà lụa, chó ngựa được trang sức, đồ đạc được phủ gấm. Trông tựa như quân mã lớn mạnh, thiên hạ giàu có, thực lại là bóc lột dân đen, thỏa mãn dục vọng xa xỉ, đạo nghĩa vùi lấp, quan lại vô sỉ, trăm họ chẳng qua là nhất thời nhẫn nhịn mà thôi! Đời Viên Thiệu, chí sĩ ở bên, có thể miễn cưỡng hưng thịnh một thời. Dù hưng thịnh mà vẫn còn có bọn lưu dân Trương Yên cố thủ nơi thâm sơn, thề không quy hàng.

https://thuviensach.vn

Viên Thiệu vừa chết đi, những kẻ hậu bối kém cỏi, chỉ biết ngồi luận đạo suông, đã chẳng có đức như Tào Tham kế thừa quy củ của Tiêu Hà, lại không đủ tài chấn hưng lớn mạnh, thì cái chết có còn xa không? - Trọng Trường Thống sang sảng đàm luận, như mây trôi nước chảy, ngôn ngữ mạnh mẽ, càng thêm mấy phần khí thế hào sảng.

Tào Tháo nghe mà ngây ngất, mấy điểm này ông đều rất tán đồng, thực ra còn nghĩ sâu hơn một bậc - từ góc độ triều đình mà nói, hào tộc cướp điền sản của dân chúng, tranh thuế tô với quốc gia. Nếu theo cách nhìn của chính Tào Tháo, hào tộc nắm trong tay lượng lớn điền sản và của cải, có thể dựa vào quyền thế bước vào con đường quan chức và quân đội, thế tất sẽ can thiệp vào quyền độc đoán của ông, điều đó càng khiến Tào Tháo không thể nhẫn nhịn được. Thực ra khóc tế Viên Thiệu đã có thể coi là một kiểu thỏa hiệp rồi.

Tào Tháo nghĩ tới đó, bèn xoa xoa tay nhấp nhổm muốn thử:

— Theo ý Công Lý, có cách gì hay để hạn chế cường hào?

Trọng Trường Thống vái đáp:

— Hạn dân danh điền[353], không cho vượt quy chế.

Tào Tháo nghe thấy mấy chữ ấy, lập tức trầm ngâm không nói. Thực ra Tuân Úc từ lâu đã thảo luận trên triều đường về vấn đề hạn điền, Thị trung Tuân Duyệt thậm chí còn dâng sớ yêu cầu cấm chỉ mua bán điền thổ, đã bị Tào Tháo bác trả lại. Nguyên nhân rất đơn giản: Không dám làm vậy. Việc kiêm tính thổ địa của hào cường không phải việc ngày một ngày hai, từ cuối đời Tần đã có manh nha, trải qua năm tháng càng ngày diễn biến càng mạnh, bao nhiêu minh quân hiền tướng đều không quản nổi, muốn dùng biện pháp một đao cắt phăng để giải quyết chẳng phải quá vội vàng ư? Trước đây Vương Mãng đưa ra chính sách ruộng công thuộc tư, chẳng những không thể an định thiên hạ, ngược lại còn khiến cho quốc gia suy vong, thân bại danh liệt. Quang Vũ Đế là chúa hùng kiệt một thời, làm việc giới hạn ruộng đất một lần mà trùng trùng khó khăn. Những bậc thiên tử đời thái bình ấy đều không làm được, trong đời loạn này sao có thể thành công chứ? Nếu

https://thuviensach.vn

như mình đoạt ruộng của người ta, người ta có thể không đi theo mình, mà dù cho có theo mình cũng có thể tạo phản. Bài học từ việc phản loạn ở Duyện Châu trước kia còn không đủ thê thảm ư? Ngay cả trong quân mã chủ lực ở Tào doanh cũng có không ít hào cường. Ví như Lý Điển, gia tộc hơn ba ngàn người, điền sản khắp các huyện Thành Vũ, Thừa Thị, đích thị là một đại địa chủ. Nhưng người ta có công, Duyện Châu là nhờ Lý gia liều mình đánh nhau lấy lại cho Tào Tháo. Lã Kiền ở Thái Sơn, Lý Thông ở Nhữ Nam đều là những nhà hào cường vũ trang, chỉ là những người này còn biết bổn phận mà thôi. Lại còn bọn Tào Hồng, Hứa Du, Lưu Huân, Quách Gia, tậu ruộng mua nhà tính làm sao cho hết? Chỉ cần xem xét sự phiền phức của Ký Châu ngay trước mắt thôi là đủ, Viên Thiệu thống trị đã lâu, hào tộc khắp chốn cùng quê. Ngay cả kẻ sĩ can gián thẳng thắn như Thôi Diễm cũng là một trong số đó, nếu như lại khiến họ mất lòng thì những nỗ lực trước đây coi như phí hoài, khóc Viên Thiệu chẳng phải khóc uổng ư? Chinh chiến sau này còn đánh thế nào? Tào Tháo cúi đầu nghĩ ngợi hồi lâu, cuối cùng cảm thán nói:

— Trị nước lớn như nấu cá nhỏ vậy...

Trọng Trường Thống nghe câu này liền biết Tào Tháo không thể hạ quyết tâm, những khó khăn ấy ông ta cũng hiểu được, chỉ khi nhất thống thiên hạ mới có thể giải quyết, liền không cố khuyên nữa:

— Nếu đã không thể chế ước kẻ mạnh, vậy cần phải ra sức nâng đỡ kẻ yếu. Chúa công có thể miễn giảm tô thuế cho Ký Châu một cách thích đáng, đồng thời giáo dụ quan lại các nơi cũng như các nhà đại hộ ở quận huyện, khiến họ khoan hậu với nông nô, giảm bớt việc kiêm tính, đem những ruộng đất vô chủ sau chinh chiến chia cho bách tính.

Mấy biện pháp ấy tuy không trị tận ngọn, nhưng cũng có thể có chút tác dụng.

— Được, vậy cứ theo như ngươi nói. - Tào Tháo bóp bóp trán, lại nói, - Hà Bắc dụng binh nhiều năm, dân chúng khổ không sao kể xiết,

https://thuviensach.vn

tô thuế không thể theo như cách tính ở Trung Nguyên, ngươi xem xem bao nhiêu là thích hợp?

— Mười phần lấy một. - Trọng Trường Thống đã nghĩ kỹ, - Chế độ của hào cường Hà Bắc tại hạ biết rõ, ít thì ngồi không thu ba phần, nhiều thì lấy một nửa, theo y như đồn... - Thiếu chút nữa thì ông ta nói rằng "theo y như đồn điền tính thu năm phần", nhưng thấy không ổn, vội im bặt.

Chế độ đồn điền là tác phẩm của Tào Tháo, nhưng lương thực sản xuất ra bị trưng thu mất một nửa là quá cao, chỉ có điều số lương thực ấy không phải là vào túi riêng mà là vào kho quốc gia mà thôi, chẳng khác gì biến triều đình trở thành một cường hào địa chủ lớn nhất. May mà những đồn dân ấy không giống như những nông dân cày cấy bình thường, mà là dân lưu tán vì chiến loạn, căn bản không có ruộng đất của mình, nay có thể có đất trồng, có cơm ăn là đủ lắm rồi. Trọng Trường Thống cứ theo phong cách làm việc trước đây của Tào Tháo mà phán đoán rằng: Tào Tháo nhất định cảm thấy mười phần thu thuế một phần thì quá ít, và sẽ tăng thêm.

Nào ngờ Tào Tháo cười nói:

— Mười phần thu thuế một thì cao quá, ta thấy mỗi mẫu ruộng thu bốn thăng lương thực là được rồi.

Trọng Trường Thống kinh ngạc thiếu chút nữa ngã ngửa ra sau - như vậy thì quá thấp!

Cứ tính thử mỗi hộ một trăm mẫu ruộng, sản lượng một mẫu là hai hộc lương, mười phần thu thuế một thì mới thu có hai mươi hộc. Nếu theo cách tính của Tào Tháo, mỗi mẫu ruộng thu bốn thăng, một trăm mẫu ruộng thuế chỉ có bốn hộc. Huống chi hiện nay nông dân đã tinh thông cách chăm bón, sản lượng mỗi mẫu ruộng tốt có khi tới mười hộc, người nào trồng cấy giỏi một mẫu ruộng là đủ trả thuế cho cả trăm mẫu rồi.

Tào Tháo nhìn bộ dạng lúng túng vì kinh ngạc của Trọng Trường Thống, khẽ mỉm cười:

https://thuviensach.vn

— Chỉ riêng vùng Ký Châu như vậy thôi, các châu quận khác vẫn thực hiện theo cách cũ. Hơn nữa quy định lần này còn có thể thay đổi mà, sau này nếu quốc khố thâm hụt sẽ lại tăng thêm, với tình hình năm nay thế này thì miễn giảm.

— Vậy còn hộ điều[354] thì sao? - Trọng Trường Thống lại hỏi.

— Mỗi hộ nộp hai xấp lụa, hai cân tơ là được. Nghiêm lệnh các quận huyện không được thu thêm khoản khác.

Tô thuế thấp, hộ điều ít như thế, thực là từ đời Tần Thủy Hoàng đến nay chưa từng có. Trọng Trường Thống trầm ngâm suy nghĩ, tựa hồ nhận ra điều gì: Tào Tháo vừa được Ký Châu, nóng lòng thu phục nhân tâm, hơn nữa tô thuế thấp như vậy sẽ không còn ai chịu đi làm thuê nữa. Tuy không thể hiện là đối phó với cường hào, nhưng thực ra đã hạn chế được sự kiêm tính đất đai sau này. Tất nhiên, mức tô thuế thấp như vậy không thể để lâu dài được, sau này khi thiên hạ thống nhất, binh cách không còn nữa, e là sẽ phải một phen sửa đổi rộng lớn... Nhưng phàm việc có lợi tất cũng có hại, tô thuế thấp có nghĩa là lợi ích của việc kiêm tính sẽ càng lớn? Rốt cuộc lại phải xem ở người chấp pháp, nếu hạn chế nghiêm khắc có thể giảm bớt việc kiêm tính, nếu không sẽ để cho hào cường tranh thủ kẽ hở, tất phản tác dụng.

Thấy Tào Tháo cầm bút lên định viết bản chính lệnh ấy, Trọng Trường Thống lại nghĩ đến một việc đại kỵ, không để ý tới thân phận nắm ngay lấy cổ tay Tào Tháo nói:

— Chúa công! Giảm thuế dễ, nhưng tăng thì khó vậy...

Tào Tháo trước mắt chỉ nghĩ đến việc làm sao để trấn áp được sĩ nhân ở Ký Châu, quét sạch đám nghiệt tử hiện còn của Viên gia ở Thanh Châu, U Châu, đâu có cần để ý đến những phiền hà sau này? Ông đẩy tay Trọng Thường Thống ra, rồi viết:

Kẻ có nhà có nước, không sợ ít chỉ sợ không đồng đều, không sợ nghèo chỉ sợ không yên ổn. Khi Viên gia cai trị đã dung túng hào cường, thân thích kiêm tính, hạ dân nghèo đói, cả đời chỉ nộp tô thuế, đến độ bán sạch gia tài cũng chẳng đủ nộp. Gia tộc Thẩm Phối, thậm

https://thuviensach.vn

chí còn bắt giữ tội nhân, để giữ chân không cho trốn khỏi nhà chủ. Muốn cho bách tính đi theo, binh giáp cường thịnh, há có thể được ư? Nay chỉ thu điền tô một mẫu bốn thăng, hộ điều hai xấp lụa, hai cân tơ mà thôi, những khoản thu khác đều không được tự ý đặt ra. Các tướng trông coi nơi quận quốc phải kiểm sát rõ ràng, không để cho kẻ mạnh có che giấu mà kẻ yếu phải thêm tô thuế vậy.

Trọng Trường Thống nhìn bản sắc lệnh, đứng lặng đi. Bất luận ngày sau thế nào, trước mắt dân chúng Ký Châu sẽ không còn lo cái ăn cái mặc, được an lạc thái bình rồi. Tào Mạnh Đức rõ ràng là vời ta tới, nhưng chỉ để hỏi han chứ không nghe lời ta, xem ra đạo chính trị mà ta đề xướng ông ấy chưa chắc đã thực sự trọng thị!

Tào Tháo vô cùng thỏa mãn với "kiệt tác" của mình, lại cười ha hả nói:

— Lần này đánh Nghiệp Thành được thuận lợi, quân lương đầy đủ có dư, lại còn tiếp nạp thêm kho tàng của họ Viên. Trước đây triều đình vẫn thường xuyên ban thưởng cho bá quan trong triều, từ khi chiến loạn đến nay đều dừng cả. Lão phu tuy sáng lập Hứa Đô, nhưng trước đây tiền lương khó khăn, lực bất tòng tâm. Như nay đã có dư sức rồi, lão phu tính sẽ dâng sớ lên triều đình, xin ban thưởng vàng lụa cho các quan viên từ bậc tam công trở xuống, hơn nữa sau này cứ ba năm ban thưởng một lần, đặt thành lệ thường. - Tào Tháo vung tiền ra cứ như một nhà đại phát tài, thực ra rất có thâm ý, đó là lấy lòng bá quan ở Hứa Đô!

Tào Tháo định rút cuộn thẻ tre soạn tấu chương, chợt thấy Tuân Du hộc tốc chạy vào trướng nói:

— Chúa công, Viên Đàm dẫn quân xâm phạm quận Bột Hải, cướp địa bàn của chúng ta. - Nói xong, vị đại quân sư xưa nay vốn thành thực, thận trọng chợt nở nụ cười bí hiểm.

Tào Tháo cũng cười - Viên Đàm trên danh nghĩa đã quy thuận, nếu như không tranh địa bàn, nhất thời không thể tìm được lý do để

https://thuviensach.vn

diệt hắn. Bây giờ quá tốt rồi, hắn đã tự nạp mạng, đó chính là mưu phản.

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 95

Trừ diệt Viên Đàm, Tào Tháo thôn tính bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh

Trận chiến Nam Bì

Trong lúc Tào Tháo vây đánh Nghiệp Thành, Thẩm Phối từng viết một bức thư cho Viên Đàm, hy vọng hắn ta có thể "sửa chữa lỗi cũ, khắc chế bản thân, khôi phục lễ nghĩa, hàn gắn tình thân ruột thịt như xưa", cùng với Viên Thượng bỏ qua hiềm khích cũ, cùng bắt tay kháng Tào. Viên Hy đứng giữa hai huynh đệ, tiến thoái lưỡng nan, cũng từng sai người đến khuyên giải, thậm chí ngay cả Lưu Biểu xa xôi mãi Kinh Châu cũng từng gửi thư đứng ra khuyên giải cho hai anh em họ. Nhưng Viên Đàm đều bỏ ngoài tai, nhất quyết đấu đến một mất một còn với đệ đệ của mình. Cho nên sau khi Viên Thượng thua chạy đến U Châu, hắn ta còn ráo riết hơn cả Tào Tháo, ra sức tiến đánh địa bàn của đệ đệ. Cùng với đó, những bộ quân cũ được Tào Tháo sai quay về U Châu cũng ra sức lôi kéo xúi giục, khiến thuộc hạ của Viên Hy là các bộ tướng Tiêu Xúc, Trương Nam làm phản đầu tiên, chúa tôi tiến đánh lẫn nhau. Thái thú Ngư Dương Vương Tùng được Mạc liêu là Lưu Phóng đề nghị, cũng đem đất một quận đầu hàng Tào Tháo. Cục diện hỗn loạn ở U Châu đã không thể vãn hồi.

Viên Thượng, Viên Hy thất bại thảm hại, Tào Tháo bận lung lạc nhân tâm ở Nghiệp Thành. Viên Đàm nhân cơ hội ấy ra sức cướp chiếm địa bàn, đánh lấy các quận ở phía đông Ký Châu như Trung Sơn, Cam Lăng, An Bình, Bột Hải, Hà Gian, dường như thanh thế đang hồi phục, đâu biết rằng mình đang giải khát bằng thuốc độc. Những khu vực ấy

https://thuviensach.vn

đều đã dâng thư quy thuận Tào Tháo. Nếu muốn gán tội cho thì thiếu gì cách, huống chi Viên Đàm lại còn chủ động chuốc lấy vạ vào thân? Những hành động ấy đã giúp Tào Tháo tìm được lý do trở mặt. Tào Tháo lập tức gửi thư cho Viên Đàm khiển trách và đem đứa con gái của Viên Đàm đợi hứa gả cho Tào Chỉnh trả về để tỏ rõ quyết liệt, rồi xuất binh từ Nghiệp Thành tiến đánh sang phía đông. Viên Đàm tự biết thực lực tích lũy chưa đủ, bèn bỏ Bình Nguyên, lui về vùng Nam Bì phòng thủ.

Nhưng Tào Tháo tốc chiến tốc thắng tiến vào ngày càng sâu. Đến tháng Giêng năm Kiến An thứ mười (năm 205 sau Công Nguyên), đại quân đã tiến sát dưới thành Nam Bì[355] Viên Đàm đánh đuổi đệ đệ, phản lại Tào Tháo, cự tuyệt Lưu Biểu, đã đắc tội với tất cả mọi người, biết rằng thiên hạ sẽ không ai chịu đến cứu, nếu bị bao vây nhất định đi theo vết xe đổ của Thẩm Phối, chỉ còn cách dốc toàn bộ quân mã tử chiến với Tào Tháo...

Hai bên hội quân ở phía đông thành Nam Bì, còn chưa chính thức vào trận sát khí đã đằng đằng. Viên Đàm đem tất cả vốn liếng dốc hết vào trận chiến này, chẳng những tụ tập tất cả đội ngũ, lại đem tiền của ra chiêu mộ quân cảm tử, thậm chí chiêu tập không ít thổ phỉ sơn tặc, cường đạo ác bá, đem ra chiến trường một lũ những kẻ liều mạng ảo tưởng có thể dựa vào chiến công để bước vào con đường phú quý. Có những kẻ đến một mảnh giáp cũng không, mình mặc áo vải, đầu quấn khăn thô, tay cầm dao bầu, đứng lẫn trong đám quân đội chính quy, khắp đồng khắp núi chen chúc nhốn nháo, căn bản không thành trận thế gì cả. Viên Đàm mặc giáp cầm gươm, đích thân đốc suất tiên phong, lấy thế của kẻ quyết tâm đập nồi dìm thuyền liều mạng. Quách Đồ tựa hồ xác định hôm này chính là ngày cuối cùng, đến mũ đâu mâu cũng không cần đội, đầu trần tóc xõa như một gã điên, chỉ mặc bộ giáp mềm làm bằng những lá đồng, bên ngoài khoác tấm chiến bào màu đỏ chói mắt, dừng ngựa trên gò cao, hai tay ôm cây lệnh kỳ màu nâu vàng chỉ huy toàn cục. Sau lưng ông ta còn một toán đông những tay nhạc hiệu, trong thời tiết giá lạnh căm căm mà để vai trần. Có kẻ đánh trống trận

https://thuviensach.vn

mồ hôi đổ như tắm, có kẻ thổi tù và đến đỏ mặt tía tai, tiếng quân nhạc ấy khí thế như ngựa phi, chấn động cả hồn phách. Nhìn khắp một lượt, quân Viên từ tướng soái đến binh sĩ đều hừng hực một khí thế bi tráng, đủ khiến người ta phải run sợ.

Chiến trận đã đánh đến mức này, còn có gì để nói nữa? Tào Tháo chỉ quay sang viên quan truyền lệnh bảo một câu:

— Xông lên!

Ba quân tướng sĩ bước những bước vững chắc, trận thế chỉnh tề tiến tới gần quân Viên. Đội quân của Trương Tú lại một lần nữa đi tiên phong, trái có Từ Hoảng, phải có Nhạc Tiến, phía sau Tào Nhân, Tào Hồng, Hạ Hầu Uyên, Vu Cấm, Trương Liêu, Chu Linh, Lý Điển, Trình Dục, Lưu Huân, Trương Cáp, Lộ Chiêu, Phùng Khải, Trương Hý, Vương Trung, Ngưu Kim... các bộ quân mã đều được điều động tới. Hôm nay là trận đại quyết chiến sào diệt Viên quân.

Quách Đồ biết rõ đây là một canh bạc, đâu cần phải đánh giữ chắc chắn? Bèn giơ cao lệnh kỳ, ra sức vẫy cả hai bên tả hữu. Quân Viên tựa như cơn lũ được mở cửa đập, reo hò xông sang phía quân Tào.

Thông thường khi đánh trận, trước tiên hai bên bắn tên sang phía nhau, một lúc sau mới đối địch bằng trường mâu, rồi xông lên giáp kích. Hôm nay đâu còn gì để mất, quân Viên đội mưa tên xông lại phía quân Tào, vừa bắt đầu đã rút đao kiếm đâm chém kịch liệt. Tào quân lại không liều mạng như kẻ địch, làm gì có kẻ nào muốn bỏ cả gia nghiệp mà liều mình với chúng? Đội quân hàng đầu giơ cao khiên thuẫn, co gọn thân mình, chỉ ngăn cản chống đỡ mà thôi, miệng lầm bầm chửi rủa, cố sức giữ vững vị trí, tuy trận thế không hề rối loạn hay bị đẩy lùi lại, nhưng thực sự đã bị đám quân liều mạng kia đánh cho không dám đáp trả.

Trống thúc thùng thùng, tù và thổi không ngừng, Viên Đàm giơ cao trường mâu đốc thúc quân sĩ ra sức xông lên. Quách Đồ bộ dạng điên cuồng, múa cờ lệnh quay tít như bánh xe, lại không ngừng gào hét đến lạc giọng:

https://thuviensach.vn

— Giết cho ta! Giết!

Tiếng nhạc hiệu thê lương bi thảm hòa lẫn vào tiếng gào thét, những kẻ liều mạng ấy như bị ma nhập, mắt đỏ ngầu vung đao xông lên phía trước. Đây cũng như chơi trò húc đầu bờ tường, húc đổ được thì quyền thế, phú quý ào ào chảy tới, còn húc không đổ thì vỡ đầu đổ máu mà chết. Sống hay chết là ở một thời khắc này!

Tào Tháo dừng ngựa dưới lọng che, nhìn chiến trường cuồn cuộn, bàn tay nắm dây cương đã toát mồ hôi từ khi nào. Con người không phải là sắt đá, dù có là kẻ cứng rắn đến đâu cũng có lúc mệt mỏi, sĩ khí dù ngang tàng đến mấy cũng không thể giữ mãi được. Chỉ cần chống đỡ được qua đợt tấn công này, đợi quân địch sức cùng lực kiệt sẽ phản công.

Tướng sĩ quân Tào người nọ ken sát người kia, những tên lính phía sau dùng khiên thuẫn đỡ lưng cho những tên lính hàng trước, mỗi khi có một làn sóng kẻ địch tràn lên, mọi người lại hét to một tiếng "Dô ta!" cùng chặn đỡ lại, cả đội ngũ giống như khối đá trơ lì không suy suyển. Quân Tào liên tục chiến thắng, Nghiệp Thành còn hạ được, làm gì có chuyện dễ dàng tan vỡ như thế? Giằng co suốt nửa canh giờ mà vẫn chưa thấy quân Viên có ý mệt mỏi.

Các tướng Trương Tú, Nhạc Tiến đều là những kẻ mạnh mẽ, trước nay ra trận đều không nghĩ tới sống chết, giờ đây lại để cho quân địch đánh áp đảo, thực sự đã không nhịn nổi nữa. Nhạc Tiến không đợi quân lệnh gì cả, quẳng cái khiên trong tay đi, giơ cao trường mâu kêu to:

— Mẹ kiếp! Tưởng rằng lão đây dễ bắt nạt lắm sao? Giết chúng cho ta!

Câu ấy vừa hét xong, bộ quân của Nhạc Tiến bèn kẻ quẳng khiên, người vung thương, lập tức giáp lá cà với quân địch. Các tướng Trương Tú, Từ Hoảng thấy có người đã ra tay, bèn cũng đánh theo.

Tào Tháo thấy mấy tên võ biền ấy đã xông ra đánh rồi, lại liệu rằng sĩ khí của quân Viên cũng đã hao đi ít nhiều, bèn truyền lệnh toàn quân xuất kích, tướng sĩ hai bên bắt đầu giao chiến trực diện. Lâm vào

https://thuviensach.vn

đường cùng nên quân Viên vật lộn lâu như vậy mà nhuệ khí vẫn không giảm, quân Tào cũng như mãnh thú xổ chuồng, trận đánh trở nên kịch liệt khác thường. Những mũi tên sắc nhọn hòa theo tiếng gió từ trên không sa xuống như mưa, xuyên qua lớp lớp giáp mũ, làm bật lên những tiếng kêu thảm thiết trước khi chết. Trường mâu cắm phập vào ngực bụng, làm bung ra những ổ ruột trắng hếu cùng những vòi máu phun dài. Đại đao chém vun vút, phạt những mảng dầu văng đi, những cái thây còn chưa đổ xuống đứng sững dang tay, khiến máu phun vọt lên không. Những chiến mã bị đại kích cắm vào cổ hí lên điên cuồng, xông sang trái, lao sang phải, dẫm lên cả quân địch lẫn quân mình, khiến kẻ cưỡi trên lưng văng lên không trung. Những tử thi đổ xuống đất bị chân người vó ngựa dẫm đạp, dẹp thành bánh, vụn thành cục, nát thành bùn... Tất cả mọi người đều hò hét đến khản cổ, giết người như một cái máy, thả sức hung tàn không còn nhớ mình là ai nữa.

Viên Đàm cũng chẳng phải kẻ bất tài, có thể phẩm chất tính cách có thiếu sót nhưng đánh trận cũng không phải tệ. Năm xưa, khi Viên Đàm được Viên Thiệu phái đến Thanh Châu mới chỉ có địa bàn là mấy huyện thành nhỏ, chính hắn đã đuổi Điền Khải, đánh bại Khổng Dung, diệt quân Khăn Vàng, đánh bọn hải tặc, liều mình giành lấy cả đất Thanh Châu. Cũng chính bởi vậy nên hắn mới không phục khi Viên Thượng kế thừa ngôi vị. Hôm nay họa đã đến nơi, Viên Đàm lại dốc hết vũ dũng trước kia ra, hắn mặc giáp trụ, đội đâu mâu rất dày, tay múa cây giáo dài, dẫn theo thân binh xông lên trước. Quân sĩ thấy chủ soái đã liều mình, càng không dám nghĩ đến sống chết mà xông lên, thương mâu gãy rồi lại dùng đại đao. Đại đao mất rồi thì dùng nắm đấm, tay bị chém rồi lại lấy răng cắn, húc đầu... Quả là vô cùng điên cuồng. Quách Đồ lúc này đã vứt cả lệnh kỳ. Không còn phép tắc gì nữa thì còn chỉ huy thế nào? Tên cuồng đồ ấy rút bội kiếm ra thúc ngựa tới lui, cổ vũ toàn quân tướng sĩ:

— Giết chúng mau! Đánh giết Tào tặc thì các ngươi sẽ có công danh phú quý! Vàng bạc mỹ nữ toàn thiên hạ đều là của các ngươi! Giết đi!...

https://thuviensach.vn

Trận đánh bắt đầu từ sáng sớm kéo dài suốt hơn hai canh giờ vẫn không phân thắng bại, cho đến gần giờ Ngọ, quân sĩ hai bên đều đã rệu rã. Những tên lính bị trọng thương nằm vật xuống đất không thể bò dậy nổi nữa, những dũng sĩ liều chết đánh giết bước chân cũng đã loạng choạng, vung loạn binh khí vẽ thành những vòng tròn. Cung cứng tên nhọn cũng bị kéo gãy, trên tay quân cung tiễn đầy những vết chém máu chảy đầm đìa. Quân kỵ cưỡi ngựa chiến cả một buổi sáng, giờ đây cũng đã tê cả hai đùi. Bên phía quân Viên, đám nhạc hiệu trợ uy cũng đã không còn sức lực, quăng hết trống phách. Chỉ có Quách Đồ vẫn đang gào hét đến rách họng, đã không còn ai nghe ra ông ta kêu gào cái gì nữa... Hai bên đều đã mệt mỏi, nhưng đem ra so sánh thì quân Viên vẫn mạnh hơn một bậc, dẫu sao bọn chúng cũng là đánh vì đã bị bức đến đường cùng. Dù có mệt không thở ra hơi, vẫn phải dẫm lên những xác chết mà xông lên. Quân Tào cũng chiến tử quá nhiều, trận thế dần dần rệu rã, đã có người bắt đầu tháo lui.

Tào Tháo cũng không ngờ rằng trận này lại có thể quyết liệt tới mức này. Chân không chẳng sợ đi giày, Viên Đàm, Quách Đồ đã không còn lựa chọn nào khác, không liều mạng cũng chết. Nhưng Tào Tháo thì không thể đem bát vàng ra chọi với vò sành. Cao Cán ở Tịnh Châu liệu có tạo phản không? Ba quận Ô Hoàn liệu có nhân loạn đến xâm phạm không? Công Tôn Độ ở Liêu Đông đã vượt biển đến cướp đất rồi. Nếu như để binh mã phải lăn lộn đến sức tàn lực kiệt, thương vong nặng nề thì kẻ địch phía sau biết ứng phó thế nào? Chiến cuộc ác liệt này, Tào Tháo thực sự không thể tiếp tục đứng nhìn được, lặng im hồi lâu cuối cùng mới cất lời:

— Gõ chiêng thu quân...

— Khoan đã! Chúa công muôn vàn không thể thu quân!

— Ồ! - Tào Tháo không nghĩ rằng lại có kẻ dám ngăn cả quân lệnh, hơn nữa lại chính là thống lĩnh quân hổ báo kỵ - Tào Thuần.

Tào Thuần nét mặt nghiêm trang nói:

https://thuviensach.vn

— Quân ta ngàn dặm đến đánh giặc, tiến mà không hạ được, lui tất sẽ mất uy. Huống chi chúng ta chỉ đem quân đơn lẻ xâm nhập vào, nếu không hạ được thành trì của Viên Đàm thì khó có thể duy trì được lâu. Quân địch gặp may thắng một chút tất sẽ sinh kiêu, quân ta bại một chút sẽ lo sợ. Lấy lo mà địch với kiêu tất có thể hạ được! Xin chúa công hô hào dũng sĩ trung quân đồng loạt tiến lên, đội ngũ chúng tại hạ cũng phải ra trận, khích lệ tướng sĩ tiếp tục gắng sức, hôm nay nói gì cũng phải diệt được Viên Đàm!

Tào Thuần chưa nói dứt câu, Hứa Chử ở phía sau đã kêu to:

— Tử Hòa nói đúng lắm, việc đến nước này, chúng ta cũng phải liều mình thôi! Tại hạ cũng đã lâu chưa giết giặc rồi!

Đặng Triển rút phăng bảo kiếm ra nói:

— Hôm nay đúng là ngày tốt, ta cũng phải cho binh khí được thỏa sức nào!

Các tướng lĩnh hộ vệ Hàn Hạo, Sử Hoán cũng đều hưởng ứng.

Tào Tháo trong lòng dứt khoát, vỗ đùi nói:

— Được! Hôm nay không giết Viên Đàm, thề không lui binh. Lão phu từ lâu cũng không ra trận tiền rồi, hôm nay cùng xông lên với các ngươi!

Tào Chân, Tào Hưu ở phía sau cũng nóng ra trận:

— Chúng con nói là đi đánh trận, vậy mà chẳng giết được một tên địch nào. Phụ thân cần gì phải đích thân ra tay, chúng hài nhi xin ra trận thay người!

— Lui xuống! - Tào Tháo quát, dẫu sao ông vẫn là trâu mẹ giữ con.

Hai tên tiểu tử nhảy khỏi lưng ngựa, quỳ sụp xuống đất, Tào Chân nghiêm trang nói:

— Phụ thân và chư vị thúc bá tuy còn khỏe mạnh, nhưng dẫu sao cũng đều đã gần ngũ tuần, cũng nên để vãn bối chúng con ra trận giết giặc! Cốt nhục của Tào gia lẽ nào lại có thể thua người ngoài?

https://thuviensach.vn

Tào Tháo chợt xúc động trong lòng. Đúng vậy! Tào Mạnh Đức ta đã là kẻ quyết tâm làm đại sự thì con cháu trong nhà đương nhiên phải lập đức, lập công, lập ngôn với đời, cũng nên để bọn chúng tích lũy chút kinh nghiệm rồi... Ông liền khẽ gật đầu, bảo:

— Được! Bê nghé mới sinh không sợ hổ, các ngươi đi đi!

— Đa tạ phụ thân! - Tào Chân reo lên một tiếng, rồi nhảy lên lưng ngựa.

Tào Thuần liền ghé tai bảo:

— Các ngươi nên theo sau ta, không được chạy lung tung, có hiểu không?

— Dạ hiểu. - Tào Chân đã có tính toán trong lòng.

Tào Phi cũng muốn xuất chiến, nhưng vẫn còn chưa kịp nhảy lên lưng ngựa đã bị Tào Hưu lôi xuống:

— Thêm một người cũng chẳng nhiều, bớt một người cũng chẳng ít! Há có thể đi hết ư? Công tử phải bảo vệ chúa công chu toàn! - Nói thì có vẻ to tát, nhưng trong đó vốn có tình riêng. Đã chết mất một Tào Ngang rồi, há có thể để đại công tử xông pha mạo hiểm ư? Vừa mới cướp được con dâu xinh đẹp của Viên gia, vạn nhất lại thành ra một quả phụ trẻ thì có được không? Tào Hưu ngoài mặt thì mắng mỏ, nhưng thực tế là để bảo vệ an toàn cho Tào Phi, lấy lý do ấy để công tử không bị mất mặt.

Tào Phi cũng rất thông minh, tất nhiên hiểu ý tốt của Tào Hưu, rút bội kiếm ra tiến lên trước ngựa phụ thân nói:

— Xin phụ thân an lòng! Vạn sự đã có con! - Rồi vờ ra vẻ đại nghĩa hiên ngang, những người không rõ nội tình cũng phải khen ngợi mấy câu.

Một người liều mạng, muôn kẻ khó ngăn, huống chi dưới trướng Viên Đàm có tới vài vạn kẻ cố cùng liều thân? Quân Tào đã dần chuyển sang thế yếu, quân sĩ mệt mỏi đã mất dần ý chí chiến đấu, chẳng qua chỉ vung bừa binh khí chống đỡ lại đám liều mạng, mong sao cho trận

https://thuviensach.vn

đánh kết thúc sớm một chút. Nào hay tiếng chiêng thu quân mãi vẫn không thấy, lại nghe thấy một loạt những tiếng hô mạnh mẽ:

— Phá địch giết giặc chỉ có một hôm nay! Kẻ nào muốn lập công, hãy theo ta giết chúng!...

Quân sĩ ngoái cổ lại nhìn, chỉ thấy trung quân hiệu úy Đặng Triển tay cầm trường kiếm, xông ra giữa trận. Ông ta vốn không giỏi cưỡi ngựa bắn cung, chỉ dựa vào thân thủ nhanh nhạy, kiếm thuật cao cường. Trên sa trường hỗn loạn, đầy rẫy binh khí, xác chết nhưng ông ta bước chân chạy nhảy như bay, nhẹ nhàng như đi trên phố lớn ở Hứa Đô vậy, vừa còn ở phía trước đám kỵ binh, nháy mắt đã xông đến trước quân Viên. Giao đấu binh khí với nhau, phải biết rõ "dài gặp ngắn, không được hoãn; ngắn gặp dài, không được vội", có hai tên Viên quân tay cầm trường mâu, thấy Đặng Triển cầm kiếm ngắn xông tới, lập tức dựa vào ưu thế binh khí hò nhau xông tới. Nào hay Đặng Triển nhắm đúng thời cơ, tung mình nhảy lên, dẫm hai cây trường mâu xuống rồi vung kiếm chém mạnh, phạt gãy ngọn mâu, đoạn xông tới phía trước, vung liền mấy đường kiếm, đâm chết luôn hai tên lính.

Quân Viên phía sau như đàn ong vỡ tổ, hò hét lao về phía Đặng Triển. Một mình ông ta dĩ quả địch chúng mà không hề hoang mang, khi chém khi đâm, lúc phải lúc trái, múa tít thanh trường kiếm như bánh xe chạy, lựa thế ra tay, lại hạ thêm một tên khác. Phía sau, bọn Tào Hưu, Hứa Chử, Hàn Hạo, Sử Hoán dẫn theo quân hổ báo kỵ đã đến nơi, tất cả đều reo hò xông vào trong trận giặc. Quân Viên đã chiến đấu một buổi sáng, bị cánh quân dũng mãnh như hổ beo ấy đột kích tới, ngay cả quân kỵ cũng chạy dạt tứ tung. Thực ra một đội quân ngàn người khó có thể xoay chuyển được chiến cuộc, nhưng lại có thể ảnh hưởng lớn đến sĩ khí. Quân sĩ thấy đội hổ báo kỵ đã xông trận, khí thế lập tức phấn chấn, không ít người lại lấy lại tinh thần vung thương xốc tới. Đúng lúc ấy lại nghe từng đợt trống trận vang động núi non, mọi người ngoảnh đầu lại nhìn, thấy một viên lão tướng chòm râu đã đốm bạc, cởi chiến bào ra, đứng trên viên xa, vung tay gõ trống - đó chính là Tào Tháo.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo thấy mọi người đều đang nhìn mình, biết rằng ba quân tất được cổ vũ, bèn giả vờ ra vẻ kinh ngạc, nhìn về phía trận địa giặc hô to:

— Mau nhìn xem! Quân Viên bại rồi! Đuổi theo...

Bọn Tuân Du, Quách Gia, Tào Phi giật mình một chút, rồi lập tức hiểu ra, cũng kêu to theo:

— Quân giặc đang định trốn, mau đuổi theo!

Trên chiến trường, mỗi người đều chỉ như giọt nước giữa biển khơi, căn bản không nhìn được hết toàn cục.

Người quan sát trận địa nói quân địch đã bị đẩy lui thì binh lính đều tin là thật. Chủ soái đánh trống, thân binh xung phong, thắng lợi ở ngay trước mắt, tướng sĩ liền quên hết mệt nhọc, cùng xông về phía quân Viên, tuy bị quân Viên ngoan cố chống cự, cũng chỉ cho rằng đó là quân chặn hậu đánh yểm hộ cho việc rút lui.

Đến lúc này, quân Viên đã ở vào thế nỏ mạnh hết đà, không thể ngờ rằng Tào quân lại bất ngờ phấn chấn lên như vậy. Gắng chống đỡ một hồi, thấy quân Tào kẻ trước xông lên, người sau tiếp nối như mãnh hổ vồ mồi, quân Viên bèn giảm thế tiến công, dần co lui lại. Chuyện lui ấy cũng không có gì, nhưng quân Tào lại cho rằng quân Viên đã bại, càng dồn hết sức thừa thắng truy kích, các tướng Tào Hưu dẫn đầu càng hò hét:

— Viên quân bại rồi!

Một số binh sĩ tiền tiêu biết rõ có sự lạ, nhưng cũng cứ gọi những người phía sau kéo nhau xông lên. Còn biết làm sao nữa? Liều thôi!

Phàm những kẻ liều mạng thì trong lòng tất lo sợ, chỉ là tình thế bức bách mới bột phát ra thôi. Quân Viên tự biết đã vào thế không thể lui, lúc này bên tai chỉ nghe thấy từ “Thua rồi!”, lại thấy quân Tào chiêng trống vang trời, người người phấn chấn thì cũng cho rằng mình bại thật rồi, nhất thời nỗi bi thương, tuyệt vọng, bất lực, hối hận đều dâng tràn trong lòng. Có kẻ cướp đường chạy trốn, có kẻ vứt binh khí quỳ sụp xuống xin tha mạng, trận thế phút chốc trở nên rối loạn.

https://thuviensach.vn

Viên Đàm thấy tình hình ấy thì vô cùng sợ hãi, vội hô lớn:

— Chúng ta không thua! Không thua!

Nhưng tiếng hét của một mình hắn làm sao địch nổi với hàng ngàn hàng vạn tên lính Tào, quân Viên vẫn không ngăn được đà tan vỡ. Viên Đàm rút bảo kiếm định giết bọn lính bỏ chạy để lập uy, chợt thấy đau buốt, một mũi tên bắn trúng cánh tay, lúc này đám thân binh cũng giật mình kinh hãi:

— Tướng quân trúng tên rồi!... Chạy thôi!... - Việc đã đến nước này, giữ mạng sống là quan trọng nhất, ai còn quan tâm đến chủ nhân nữa, tiền quân vừa tan vỡ, phía sau không hiểu ra sao cũng tan vỡ theo, bại cục đã không thể vãn hồi được nữa.

Viên Đàm nhổ phăng mũi tên định chiến đấu tiếp, ngoảnh đầu nhìn bốn xung quanh mới phát hiện ngay cả thân binh cũng đã chạy tứ tán, đâu còn ai nghe mệnh lệnh của mình nữa? Còn đang kinh ngạc, quân Tào đã đánh đến nơi, một cây đại đao vụt tới trước mặt, Viên Đàm vội vàng phục xuống lưng ngựa, chỉ nghe choang một tiếng, đầu thì giữ được, nhưng cả mũ đâu mâu lẫn búi tóc đều đã bị chém bay. Nhát đao ấy đã tước nốt ý chí chiến đấu còn sót lại cuối cùng của Viên Đàm, hắn hoảng hốt ngoặt đầu ngựa bỏ chạy.

Quân hổ báo kỵ hoàn toàn không biết đó là Viên Đàm, nhưng một viên tướng tóc tai rũ rượi mặc chiến bào gấm thêu thì vô cùng nổi bật, nên tất cả nhất loạt đuổi theo. Viên Đàm chỉ muốn chạy về thành Nam Bì để cố nhẫn thêm thời gian nữa, nhưng lại bị đám bại binh của mình cản mất đường đi, đạp ngã liền mấy người rồi, cuối cùng hắn bị con ngựa chiến hất văng xuống đất. Viên Đàm hốt hoảng bò dậy, đã thấy quân Tào đang giơ cao đại đao như quỷ đoạt hồn dồn cả lại trước mặt.

Giờ khắc ấy, bao nhiêu lòng dạ tranh cường hiếu thắng, bao nhiêu tôn quý bốn đời tam công cũng tan biến hết, nỗi sợ trước cái chết khiến hắn gào to:

— Tha cho ta! Ta có thể cho các người phú quý... - Còn chưa nói dứt câu, đầu đã bị chém bay lên lưng trời.

https://thuviensach.vn

Quách Đồ đứng trên gò cao, nhìn thấy rõ cả. Hết rồi! Thế là hết... Cuối cùng đã hết. Có lẽ từ buổi xúi giục Viên Đàm tạo phản, Quách Đồ đã đoán được kết cục thế này, kỳ thực từ lâu ông ta đã không còn để tâm đến chuyện sống chết, hơn nữa nếu không xúi giục Viên Đàm tạo phản, bọn hào tộc bản thổ Thẩm Phối nắm quyền cũng sẽ không để một kẻ sĩ nhân đất khác như ông ta được một ngày yên ổn, kết cục chẳng phải cũng giống như nhau ư? Chẳng thà đem sự hưng vong của họ Viên ra đánh một canh bạc, còn hơn sống những ngày tháng uất ức dưới cái bóng của Thẩm Phối. Người đi để danh, nhạn bay để tiếng, chẳng cần biết là tốt hay xấu. Bây giờ đã thua bạc rồi, Quách Đồ quăng thanh bội kiếm trong tay, để mặc cho đám thân binh tứ tán chạy trốn, ông ta ngồi yên trên lưng ngựa đợi chờ cái chết... Chỉ nháy mắt, kỵ binh, bộ binh Tào quân đã dồn hết lại, y như một cơn sóng triều xô tới.

Quách Đồ không hàng, không chạy, chỉ cười điên dại, giang rộng hai tay, hét to:

— Đến đây! Đến đây! Quách mỗ ta dù chết trên sa trường cũng phải có trước có sau! Ha ha ha!... - Cùng với tiếng cười điên dại thê lương, bảy tám cây trường mâu đứng đầu tiên cùng lúc đâm thẳng vào người Quách Đồ. Bọn lính cũng có lòng muốn để cho ông ta được toàn thây, nhưng làm sao được khi đám đồng đội sau lưng không hiểu gì vẫn cứ hò hét xông lên, chen lấn nhau một hồi, bảy tám cây trường mâu đâm qua chém lại, cuối cùng đã bằm nát thi thể Quách Đồ.

Tào Tháo vẫn chưa dám trễ nải, còn ra sức đánh trống, chợt thấy khói bụi trên sa trường chợt tĩnh lặng, binh mã quân Viên đã chim muông tan tác. Thành công rồi! Họ Viên đi đời rồi! Thiên hạ không còn cường địch nữa rồi! Trận mạc bao nhiêu năm như vậy, cuối cùng thắng lợi đã ở trước mắt, vì ngày hôm nay mà ta đã phải nếm trải bao gian khổ, mệt nhọc... Đầu tiên Tào Tháo chợt như ngây dại, liền sau đó cầm dùi trống quăng lên không trung, múa hai tay ngửa mặt lên trời kêu to:

— Ta thắng rồi! Vạn tuế!... Vạn tuế!...

https://thuviensach.vn

Từ khi sinh ra đến nay, Tào Phi chưa từng thấy phụ thân hưng phấn như vậy bao giờ, hoa tay múa chân như điên dại, bèn cũng hô vang theo:

— Vạn tuế... Vạn tuế... - Đám mưu sĩ, duyện thuộc, vệ binh đều hét lên theo.

Chớp mắt trên chiến trường, người hô ngựa hí, tất cả quân tướng đều vung vũ khí hô vang theo, nhưng họ lại hô là: "Tào công vạn tuế!" Âm thanh ấy càng ngày càng lớn, càng hô càng đều; âm thanh vang tai chói óc vang vọng trên bình nguyên bao la như sấm động rung trời, tựa hồ muốn quét bằng cả mặt đất.

— Tào công vạn tuế!... Tào công vạn tuế!... Tào công vạn tuế!...

Tất cả mọi người đều hô vang, chỉ có Tuân Du là đứng im như gỗ, chìm trong suy nghĩ: "Tào công vạn tuế? Ba quân tướng sĩ đều đang hô vang Tào công vạn tuế. Hai chữ "vạn tuế" há có thể tùy tiện hô như vậy?"

Tào Tháo vẫn còn đang hò hét điên cuồng chưa thôi, chợt Quách Gia phi ngựa tới:

— Dư nghiệt của giặc vẫn còn, chúa công sao không nhanh chóng nhân thời cơ đoạt lấy Nam Bì?

Một câu nói nhắc cho Tào Tháo tỉnh ngộ, vội nhảy lên lưng chiến mã, rút kiếm hô to:

— Đoạt lấy Nam Bì, xông lên!

Ba quân tướng sĩ lúc này đều như bị trúng tà, nào hò hét, nào hoan hô, điên cuồng xông tới thành trì của giặc như một cơn sóng thần cuộn đến. Viên Đàm và Quách Đồ đều đã chết, làm gì còn kẻ nào có lòng dạ giữ thành? Bốn cửa thành Nam Bì mở rộng, quân giữ thành vứt mũ quẳng giáp liều mình trốn chạy. Nhạc Tiến xông tới đi trước nhất, phóng ngựa nhảy qua thành hào, gặp giặc là giết, gặp người là đâm, xông vào trong thành đầu tiên.

Tào Tháo chạy tới cửa thành liền gò cương chiến mã, nhìn ba quân anh dũng, lại hét vang lên:

https://thuviensach.vn

— Giết đi! Giết đi! Giết hết cả nhà Viên Đàm, Quách Đồ cho ta! Các ngươi đều là công thần của Tào mỗ ta đó! Tất cả mọi thứ trong thành đều thưởng cho các ngươi! Cứ thả sức cướp!

Quân sĩ nghe thấy vậy càng thêm hưng phấn, giơ cao trường mâu, đại kích xông vào trong, chẳng cần biết là dân chúng, đàn bà trẻ em, gặp người là giết, thấy đồ là cướp, chỉ hận không dốc ngược được tòa thành Nam Bì này lên. Chỉ cần chủ tướng hạ lệnh cho cướp, quân binh và thổ phỉ cũng chẳng khác gì nhau.

Các mưu sĩ chạy tới phía sau, thấy thảm cảnh trần gian ấy chẳng ai không kinh ngạc. Bỗng nhiên có một quân sĩ xông đến trước mắt Tào Tháo, cầm mũ ném mạnh xuống đất, lớn tiếng mắng nhiếc:

— Tào Mạnh Đức! Cuối cùng ông đã hiện nguyên hình rồi! Trò mua chuộc lòng người giờ không làm nữa ư?

Câu mắng ấy như gáo nước lạnh giội vào mặt, Tào Tháo lập tức tỉnh ngộ. Đám thân binh bên cạnh đâu cần biết phải trái thế nào, thấy có kẻ dám nhục mạ chủ soái, lập tức bảy tám cây trường thương đâm tới.

— Dừng tay! - Quách Gia rất tinh mắt, vội vàng nhảy xuống ngựa, - Xin chúa công hãy tha mạng cho người này, ông ta chính là Tòng sự Ký Châu Lý Phu.

Tên quân binh ấy quả nhiên là Lý Phu cải trang, thấy Quách Gia nói ra tên mình, bèn cất tiếng cười vang:

— Ha ha ha!... Ta cho rằng Tào Mạnh Đức đại danh đỉnh đỉnh là một bậc quân tử nhân nghĩa yêu dân như con, không ngờ rằng lại là tên giặc hại dân, quỷ đội lốt người.

Tào Tháo giật mình ớn lạnh - việc mua chuộc lòng người Hà Bắc thiếu chút nữa bị hủy trong một lúc. Vội vàng truyền gõ chiêng thu quân. Tào Tháo xưa nay trị quân nghiêm khắc, mệnh lệnh truyền ra ba quân không dám không lui, may mà tướng sĩ chưa vào sâu trong thành, chỉ mới cướp đoạt giết chóc một rẻo gần cửa thành. Dù vậy, cũng đã có không ít người vô tội bị chết oan. Tào Tháo vội vàng chắp tay nói:

https://thuviensach.vn

— Tiên sinh ngầm vượt qua bao nhiêu doanh trại vào Nghiệp Thành đưa thư, rồi lại trà trộn vào quân ta mà thần không biết quỷ không hay, thực là một bậc kỳ tài trên đời. Lão phu khi nãy đường đột, may được chỉ giáo!

Lý Phu cúi mình thi lễ:

— Tào công không cần phải khen nhiều, việc cần kíp bây giờ là ổn định lòng người trong thành.

— Có cách nào hay?

— Nên sai những người Hà Bắc mới quy hàng gần đây vào thành tuyên thị rõ cho họ hiểu, làm rõ kỷ luật trong quân, như vậy thì bách tính tự sẽ yên.

Tào Tháo lấy trong túi trên yên ngựa ra một cây lệnh kỳ nhỏ, ném về phía Lý Phu:

— Vậy ông cứ theo ý mà làm!

Lý Phu nhanh tay tinh mắt, bắt lấy lệnh kỳ, hai người nhìn nhau một giây rồi cùng khẽ cười - người mới quy hàng vào thành tuyên thị, nhận lệnh kỳ này tức là cũng quy hàng rồi.

Lý Phu khi ấy mới quỳ xuống đất:

— Xin hỏi tuyên thị nói thế nào?

— Chỉ cần bách tính yên ổn, nói gì cũng được, cứ tùy theo ý ông.

— Dạ. - Lý Phu đứng dậy, mượn ngựa của Quách Gia, kêu lớn, - Bách tính trong thành, ai yên phận nấy, không được xâm phạm của nhau! - Rồi phóng thẳng vào trong thành.

Tào Tháo vuốt râu cười:

— Người này có thể dùng được.

Lúc này quân sĩ vào thành cướp bóc đã lui ra ngoài hết, các tướng lĩnh đầu hàng, hoặc bị bắt làm tù binh, cũng đã được áp giải tới. Các tiểu tướng Vương Đồ, Trương Hý, Ngưu Kim, Nghiêm Khuông đều xách đầu giặc tới thỉnh công. Giữa đám đông ồn ào náo nhiệt, lại thấy Tân Tỵ đầu tóc rũ rượi chạy tới, kéo tay một viên tướng bị bắt làm tù binh quát hỏi:

https://thuviensach.vn

— Tân Trọng Trị huynh trưởng ta ở đâu?

Người kia hai tay bị trói, sợ hãi đến chết khiếp, ấp a ấp úng nói:

— Ông ấy... ông ấy...

— Nói đi! - Tân Tỵ vung tay cho hắn một bạt tai.

— Ông ấy chết rồi.

— Sao? Huynh trưởng ta chết rồi?

Người kia run rẩy nói:

— Tân Bình tiên sinh nghe nói ông theo giúp Tào Tháo, lại làm cho quyến thuộc cả nhà bị hại, nên ông ấy... ông ấy giận quá chết rồi...

— Hả! - Tân Tỵ kêu to một tiếng, ngã ra đất bất tỉnh.

Quách Gia, Tào Phi vội vàng xông lên đỡ lấy, vừa xoa ngực, vừa đấm lưng, hồi lâu ông ta mới dần tỉnh lại. Tân Tỵ sắc mặt nhợt nhạt, hai con mắt sắc như dao nhìn chằm chằm Quách Gia, lảm nhảm:

— Ngày trước ông khuyên ta bán chúa quy hàng, đâu có ngờ được lại có ngày hôm nay? Tân Tá Trị ta tự phụ thông minh, thực là có mắt như mù vậy... Huynh trưởng...

— Chớ nóng ruột... - Tào Phi ân cần bóp vai ông ta. - Cha ta nhớ đến đại công của ngài, nhất định sẽ để ngài thiệt thòi đâu. Ngài chẳng phải vẫn còn con gái ư? Hãy nên nghĩ cho con gái đã...

Quách Gia sớm đã dự liệu rằng giải cứu cả nhà Tân thị không phải là chuyện dễ, nhưng không ngờ kết cục lại thê thảm tới mức này. Giờ đây thấy Tân Tỵ, quy tội cho mình, sợ hãi lùi lại mấy bước. Lại thấy dưới chân trơn trượt, cúi đầu xuống nhìn, hóa ra dẫm lên một cái xác máu me be bét, da thịt tan tành, không biết là kẻ nào mang tới kể công. Tuy cái xác ấy đã không còn nguyên vẹn, nhưng Quách Gia vẫn nhận ra khuôn mặt khắc bạc, đầy nếp nhăn ấy, chỉ thấy một cảm giác nghẹt thở trong ngực...

Bàn lập lại chín châu

https://thuviensach.vn

Trừ chút sóng gió trong ngày tru diệt Viên Đàm ra, công việc thu dọn ổn định Nam Bì được tiến hành rất thuận lợi. Đã có kinh nghiệm từ việc tiếp nhận Nghiệp Thành, sau khi được Lý Phu chỉ bảo, Tào Tháo về đến đại doanh bèn thảo một sắc lệnh "Xá tội cho Viên gia và đồng đảng", xác định ba chuẩn tắc lớn là: xá miễn đồng đảng, cấm chỉ giết chóc trả thù, cấm chỉ hậu táng. Điều này chẳng những phù hợp với Hà Bắc mà còn có thể dùng để tiếp quản bất cứ thành trì nào...

Tào Tháo đứng lặng trên lầu cửa Tây thành Nam Bì, nhìn xuống đội quân đứng dày đặc như rừng ở dưới. Cảnh tượng này từ lâu chỉ xuất hiện trong mơ, nay đã thành sự thật. Xuất binh đánh Hà Bắc chẳng những chỉ là công thành đoạt đất, mà còn thu được lượng lớn quân mã như: Lã Tường, Lã Khoáng, Mã Diên, Trương Nghi dẫn cả đội ngũ đến quy hàng, lại còn rất nhiều người bị bắt rồi đầu hàng nữa. Nhưng binh mã ở đây vẫn chưa phải là toàn bộ, còn quân trấn giữ ở Nghiệp Thành, đồn trú ở Hứa Đô, sai đến U Châu nữa... Đối với một vị tướng mà nói, thống lĩnh đội quân càng đông sẽ càng thấy vẻ vang, ở phương diện này thì Tào Tháo đã thỏa mãn rồi.

Mấy ngày trước có tin truyền tới, Viên Thượng, Viên Hy đã bị các phản tướng dưới trướng đánh bại, bỏ U Châu chạy sang bộ lạc Ô Hoàn. Mặt Thanh Châu cũng đã thu được gần hết, chỉ có quận Lạc An vẫn còn chống cự. Địa vị bá chủ của Tào Tháo tại Trung Nguyên đã không thể suy suyển được nữa. Tiệc rượu mừng công rồi, những kẻ có công thưởng rồi, những kẻ quy hàng được phong ban rồi, tiếp sau đây sẽ làm việc gì?

Hiệu sự Lư Hồng đứng sau lưng Tào Tháo. Ông ta mới từ Hứa Đô đến để bẩm báo tình hình trong triều gần đây. Nhưng những điều ông ta bẩm chẳng phải là việc quân quốc trọng sự gì, mà là chuyện các vị đại quan quý nhân trong triều thường ngày làm gì, nói gì, qua lại với ai. Tào Tháo tuy không ở Hứa Đô, nhưng nhất cử nhất động của bá quan trong triều đều rõ như lòng bàn tay.

Lư Hồng vừa cao vừa gầy, khuôn mặt dài như mặt ngựa. Ông ta xuất thân thấp hèn nhưng thông minh, năng nổ. Tào Tháo rõ ràng đang

https://thuviensach.vn

quay lưng lại phía ông ta, nhưng ông ta vẫn cúi đầu khom lưng, không dám cao hơn Tào Tháo nửa phân, miệng lại lải nhải:

— Phục Hoàn lại bị ốm một trận. Tại hạ nghe người ta nói hoàng hậu gần đây thường viết thư cho Phục Hoàn cha mình, nhưng Phục Hoàn trước nay chưa từng đọc, nếu không đốt đi thì lại trả mang về. Cụ thể là thư viết gì thì cũng không ai biết...

— Hừ! - Tào Tháo cười nhạt một hồi. Viết cái gì chứ? Chẳng có gì khác ngoài việc bảo phụ thân bà ta nghĩ cách "điều trị" lão phu! Tiếc rằng Phục Hoàn không có cái gan ấy, dù cho có đi nữa cũng không làm nổi, lo lắng đến độ bệnh tật đầy mình, ốm không dậy nổi, đến thư của con gái cũng không dám xem nữa... Tào Tháo đưa tay ngắt lời Lư Hồng, lạnh lùng hỏi, - Gần đây Hoa Tử Ngư, Vương Cảnh Hưng, Khổng Văn Cử làm những gì?

Lư Hồng bẩm báo:

— Hoa Hâm hằng ngày giúp đỡ Trung đài lo việc chính sự, chỉ nghe theo lệnh của chúa công, chẳng có chỗ nào không ổn cả. Vương Lãng trừ khi triều hội, còn lại đều đóng cửa ở nhà, không qua lại với ai. Khổng Dung gần đây không gây phiền hà gì, nhưng cả ngày ở trong phủ tụ tập uống rượu, lần nào uống cũng say khướt.

Tào Tháo ngày càng không thể chịu nổi hành vi của Khổng Dung. Lần trước đánh Nghiệp Thành, không ít đại thần đều gửi thư tới chúc mừng, Khổng Dung cũng viết thư mừng, nhưng trong thư lại nói: "Vũ Vương phạt Trụ, lấy Đát Kỷ thưởng cho Chu công." Ai chẳng biết chuyện Lã Vọng xử tử yêu phi Đát Kỷ? Tào Tháo không hiểu ý, lại cho là trong cuốn cổ thư nào có nói thế, gửi thư lại hỏi lai lịch điển cố này, Khổng Dung bèn gửi thư lại nói: "Lấy chuyện ngày nay mà so, nghĩ chính là như vậy." Đó rõ ràng là châm biếm chuyện Tào Phi nạp Chân thị. Thế nên vừa nghe nói Khổng Dung tụ tập uống rượu, Tào Tháo lập tức chú ý ngay:

— Ông ta uống rượu với ai?

https://thuviensach.vn

— Nghị lang Tạ Cai, Thái y lệnh Chi Tập, lại có cả Dương Tu - con trai của Dương Bưu.

— Mấy kẻ đó thì cũng không làm loạn gì được.

Nghị lang Tạ Cai là người có học vấn, trừ việc nghiên cứu *Tả Truyện* ra ông ta chẳng tham gia chuyện gì cả. Chi Tập là người đôn hậu, hiền lành, tuy rất thân thiết với Khổng Văn Cử nhưng với Tào Tháo cũng vẫn vâng vâng dạ dạ, hơn nữa một ông quan nhỏ lương sáu trăm thạch thì có thể làm được gì? Còn tên tiểu tử Dương Tu, đến cả cha hắn cũng còn cáo bệnh không màng đến thế sự nữa là. Nhưng dù như vậy, Tào Tháo vẫn không thể khoan dung, bực tức bảo:

— Khi ngươi về triều hãy thay ta nói với Tuân Lệnh quân, quốc gia nguy nan, lương thảo không đủ, lập tức cấm rượu!

— Dạ. - Lư Hồng đột nhiên nhớ ra một chuyện, - Gần đây Khổng Dung có viết một bài văn.

— Văn gì? - Tào Tháo cảnh giác.

— Tại hạ đọc cũng không hiểu, hơn nữa đó là viết cho Trần Quần. Hình như tiêu đề là *Nhữ, Dĩnh ưu liệt luận* gì đó. Trần Quần luôn nói quê hương Dĩnh Xuyên của ông ta sinh ra nhiều hiền tài. Khổng Dung bèn đem sĩ nhân ở Nhữ Nam ra so sánh. Ôi! Chẳng qua cũng là vui đùa đấu khẩu thôi!

— Vui đùa? Hừ! - Tào Tháo lại không cho là vậy. Các mưu sĩ dưới trướng của ông như gia tộc Tuân gia, Quách Gia, Chung Do đều là người Dĩnh Xuyên, còn Nhữ Nam là quê hương của Viên Thiệu. Bài văn này Khổng Dung biện luận về sĩ nhân Dĩnh Xuyên và sĩ nhân Nhữ Nam ai hay ai dở, há chẳng phải là cố ý làm loạn? Tào Tháo lại có ý muốn trừng trị Khổng Dung, nhưng nghĩ lại, ở Liêu Đông còn có các danh sĩ như Bỉnh Nguyên, Quản Ninh, Vương Liệt vẫn chưa vời về Trung Nguyên được, bây giờ vẫn chưa thể giết danh sĩ. Suy đi tính lại không biết làm sao, Tào Tháo căm tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Đúng lúc ấy, Tư không Trưởng sử Lưu Đại dẫn theo Đổng Chiêu lên thành lâu, hai người cũng vái chào Tào Tháo. Lưu Đại để Đổng

https://thuviensach.vn

Chiêu ở lại, còn mình lễ phép lui xuống. Tào Tháo đã dặn dò từ lâu, khi Lư Hồng, Triệu Đạt tâu việc, nếu không có việc gì đặc biệt thì không được ở bên nghe.

Đổng Chiêu cũng tự thấy ngại ngùng:

— Chúa công gọi tại hạ có điều chi dặn dò?

Tào Tháo không đáp lời, thấy Lưu Đại định đi, vội gọi bảo:

— Ngươi chạy đi mang bút mực sổ sách tới đây... Lư Hồng, tiếp tục nói đi, còn chuyện gì nữa?

Lư Hồng liếc nhìn Đổng Chiêu, nín lặng không nói. Tào Tháo bèn bảo:

— Không hề gì, cứ nói đi đừng ngại. - Từ sau cuộc nói chuyện đầy huyền cơ lần trước, Tào Tháo đã coi Đổng Chiêu là tay chân tâm phúc, thậm chí còn có phần hơn cả Quách Gia.

— Dạ. - Lư Hồng nói tiếp, - Trong ngoài Hứa Đô có kẻ truyền ngôn rằng: Hiện giờ những kẻ làm quan đều là những người có quân công, còn nói...

— Nói gì?

— Một đám võ phu nắm đất nước...

— Lòng dạ thật đáng giết. - Tào Tháo gằn giọng. Vừa lúc ấy Lưu Đại ôm bút mực sổ sách lên, thấy tình hình không ổn, liền để đồ xuống rồi lui ra luôn. Tào Tháo suy nghĩ giây lát, sa sầm nét mặt nói, - Nhờ Công Nhân viết giùm, ta muốn ban một đạo giáo lệnh.

— Dạ. - Đổng Chiêu nhận mệnh, nhưng hết nhìn bên phải lại bên trái, trên thành không có cái bàn nào, chẳng lẽ lại nằm bò trên tường thành mà viết?

Tào Tháo quay lại chỉ vào Lư Hồng:

— Quỳ xuống!

— Ơ! - Lư Hồng giật nảy mình, lại không dám không nghe, chỉ biết quỳ phục xuống đất.

— Ông để trên lưng ông ta mà viết.

https://thuviensach.vn

Đổng Chiêu vâng lời, khoanh chân ngồi xuống, để cuốn thẻ tre cùng bút mực lên lưng Lư Hồng, thật là vừa vặn.

— Ta nói, ông viết... *Những kẻ bàn tán cho rằng quan lại trong quân tuy có công lao, nhưng đức hạnh không đủ đảm đương việc nơi quận quốc.* - Nói đến đó, Tào Tháo chợt ngừng lại, bỗng nhiên nhớ đến câu Khổng Dung châm biếm Hy Lự trên điện hôm nào: "Chỉ hợp với đạo thường, chưa xứng với quyền chức", chợt cười nhạt, ý văn tuôn ra ào ạt, - *Những kẻ bàn tán cho rằng quan lại trong quân tuy có công lao, nhưng đức hạnh không đủ đảm đương việc nơi quận quốc, chính như câu: "Chỉ hợp với đạo thường, chưa xứng với quyền chức" vậy. Quản Trọng nói: "Khiến cho người hiền tài được hưởng theo tài năng của mình thì vua được tôn, tướng sĩ được hưởng theo công lao của mình thì quân không sợ chết, hai điều ấy được lập rõ trong nước thì thiên hạ trị. Chưa từng nghe rằng, kẻ không tài năng, quân không chiến đấu, đều được lộc thưởng, mà có thể giúp lập công hưng quốc vậy. Cho nên, minh quân không cho những bề tôi vô công làm quan, không thưởng cho những quân sĩ không biết chiến đấu. Thời thái bình tôn sùng người đức hạnh, lúc hữu sự ban thưởng kẻ công lao. Lời của những kẻ bàn luận ấy, thực giống như ếch ngồi đáy giếng vậy.*

Đạo giáo lệnh này có thể nói là một mũi tên trúng hai đích, vừa bác lại những kẻ bất mãn với những người làm quan xuất thân quân nhân, đồng thời cũng giáo huấn cho Khổng Dung mấy câu. Khổng Dung với Hy Lự tranh cãi nhau ầm ĩ ngay trên điện, Tào Tháo nhắc lại câu: "Chỉ hợp với đạo thường, chưa xứng với quyền chức", câu này người tinh ý đều hiểu là đang nói ai, chẳng khác nào vả vào miệng Khổng Dung trước mặt mọi người.

Đổng Chiêu viết xong, đem đến trước mặt Tào Tháo, Tào Tháo không cần nhìn lại, chỉ nói:

— Ông làm việc cẩn thận, ta yên tâm! - Rồi lại hỏi Lư Hồng, - Còn bàn tán gì nữa?

https://thuviensach.vn

Lư Hồng quỳ rạp trên nền gạch thành lâu lạnh ngắt đã lâu, lưng đau gối mỏi, mãi mới bò dậy nổi, thở hổn hển nói:

— Cũng không còn gì nữa, có chăng chỉ là những chuyện bàn tán trong quân doanh, liên quan đến Trần Kiều thôi. Có người nói rằng, Trần Kiều vốn gốc họ Lưu đi làm con nuôi họ Trần, mà lại lấy vợ họ Lưu, vốn là tộc muội của mình, ai cũng bảo là không hợp với quy định không kết hôn với người trong họ, làm hại đến nhân luân.

— Thật đáng ghét! - Tào Tháo trợn hai mắt. Câu ấy có vẻ là nói Trần Kiều, kỳ thực cũng có liên quan trực tiếp đến Tào Tháo. Tào Tung - cha Tào Tháo cũng là con nuôi, gốc là họ Hạ Hầu, Tào Tháo vốn là hậu duệ của họ Hạ Hầu. Vậy mà con gái của Tào Tháo lại gả cho Hạ Hầu Mậu - con của Hạ Hầu Đôn, chuyện ấy có khác gì chuyện của Trần gia với Lưu gia. Nói Trần Kiều kết hôn với người trong họ, làm hại nhân luân, Tào Tháo nghe có khác gì là nói chính mình.

Đổng Chiêu cũng hiểu ra ý ấy, nhưng không liên hệ chuyện đó với bản thân Tào Tháo, mà quay ra nói:

— Nói xằng nói bậy là một việc tệ hại xưa nay. Quan Tư không dưới triều Hiếu Thuận Đế là Đệ Ngũ Luân vốn rất trung hậu, lo lắng việc nước, là bậc năng thần một đời, nhưng có kẻ lại nói ông ấy đánh nhạc phụ. Sau đó tra xét kỹ thì Đệ Ngũ Luân trước sau chỉ lấy ba người vợ mồ côi, vốn không hề có nhạc phụ!

Câu này khiến Tào Tháo liên tục gật đầu. Đệ Ngũ Luân với Viên An - cao tổ của Viên Thiệu - cùng lo chính sự, hai người cùng là hiền thần, nhưng chính kiến khác nhau, lấy Đệ Ngũ Luân ra nói cũng là có ý hạ thấp Viên gia. Đổng Chiêu chỉ nói đôi ba câu mà đã chuyển lửa sang cho kẻ khác rồi. Tào Tháo vuốt râu giây lát nói:

— Lại viết thêm một bản giáo lệnh chỉnh đốn lại phong tục...

Lư Hồng thiếu chút nữa khóc ròng, vừa mới được duỗi thẳng lưng, lại phải ấm ức quỳ xuống. Chẳng biết Đổng Chiêu có phải là cố ý chơi xỏ ông ta hay là thực sự có chuyện gấp, vẫn không vội cầm bút, lại quay ra nói với Tào Tháo:

https://thuviensach.vn

— Tại hạ có một cầu xin hơi quá thế này, xin chúa công không nói thẳng đến chuyện của Trần Kiều trong đạo giáo lệnh này.

— Ý ông là gì?

— Khi nãy chúa công dẫn câu "Chỉ hợp với đạo thường, chưa xứng với quyền chức" của kẻ nịnh thần... - Đổng Chiêu không nhắc đến Khổng Dung, chỉ nói là "kẻ nịnh thần", - Tại hạ cho rằng kẻ đưa ra những điều bàn tán này tâm địa thực khó lường! Hợp với đạo thường, thuận theo thế sự cũng là đức lớn vậy, có tổn hại gì? Lão Tử nói: "Hòa kỹ quang, đồng kỳ trần",[356] chính là đạo xử sự làm chính trị. Người trong thiên hạ, nếu có thể làm việc hợp với lẽ đạo, nước tất không có loạn vậy. Những kẻ to gan cuồng ngôn này, có kẻ là bởi vô tâm, có kẻ là phẩm hạnh kém, cũng có kẻ có tâm địa khó lường, đó chính là lũ giữ lòng hiểm ác, kết đảng loạn chính. Chúa công hãy nên lấy việc chỉ trích chuyện nói xằng bậy, phê phán kết bè kết đảng là phụ, mà thống nhất dư luận, làm rõ thị phi là chính! - Đổng Chiêu đem những điều thị phi, té nước theo mưa nói thành những chuyện liên quan đến thời sự, cho việc đàm luận sự thật quy hết về chuyện kết bè kết đảng, mưu đồ phản nghịch. Y tứ sâu xa chính là xin Tào Tháo hạ lệnh, từ nay về sau toàn thiên hạ đều phải ngoan ngoãn nghe lời một người, tuân mệnh một người, ca ngợi đức độ một người, không cho phép xuất hiện những lời bàn bạc nào khác.

Tào Tháo chỉ ừng hờ nói:

— Ta hiểu rồi, ông viết đi. - Nói xong, Tào Tháo ngẫm nghĩ hồi lâu, rồi bắt đầu đọc rành mạch, - *Kéo bè kết cánh là chuyện bậc tiên thánh xưa nay căm ghét. Nghe trong tục Ký Châu, cha con khác phái còn chê khen lẫn nhau. Xưa Trực Bất Nghi không có anh trai, mà thế nhân lại đồn là cướp chị dâu. Đệ Ngũ Bá Ngư ba lần đều lấy cô nữ, lại bị bàn tán rằng đánh cha vợ; Vương Phượng chuyên quyền, mà Cốc Vĩnh lại đem so với Thân Bá; Vương Thương trung nghĩa thì Trương Khuông lại nói rằng tà đạo. Đó đều là những kẻ đổi trắng thành đen,*

https://thuviensach.vn

dối trời lừa vua vậy. Ta muốn chỉnh đốn lại phong tục, bốn cái ấy không trừ được, ta thực lấy làm hổ thẹn...

Đạo giáo lệnh này viết xong, Đổng Chiêu cảm thấy vô cùng thất vọng, nó không hề nói về việc thống nhất ngôn luận, chỉ là nói chuyện sơ sơ, nhưng cũng không tiện nói thêm gì. Lư Hồng phải quỳ xuống làm bàn xem ra vất vả hơn cả việc giám sát người khác. Quỳ suốt nãy giờ, hai chân đã tê cứng không đứng dậy nổi. Tào Tháo bước đến trước mặt ông ta lạnh lùng hỏi:

— Có biết hôm nay vì sao ta bắt ngươi quỳ không?

Lư Hồng ngước cặp mắt trắng dã:

— Thuộc hạ không biết...

— Bởi vì ngươi mượn danh nghĩa công việc, sách nhiễu tiền của dân chúng, cho rằng ta không biết ư? - Tào Tháo vốn đã có tính toán, ông từng nói với Lư Hồng, Triệu Đạt rằng ai làm việc tận tâm sẽ được thăng lên làm duyện thuộc, thậm chí có thể sung nhậm trực ban, nhưng hai người chỉ có thể thăng cấp được một. Cho nên hai người Lư, Triệu không những chỉ soi mói những cái sai của người khác, mà còn bới cái sai của nhau, kẻ nào có vết xấu gì, kẻ kia lập tức bẩm báo lên. Đó chính là chỗ cao minh của Tào Tháo.

Lư Hồng liên tục dập đầu.

Tào Tháo mắng như tát nước:

— Ngươi là con chó của lão phu! Ta bảo ngươi cắn ai ngươi mới được cắn, không được tùy tiện cắn lung tung, càng không được ra ngoài làm loạn! Nếu không người ta sẽ chửi vào mặt ta đấy!

— Tiểu nhân biết tội... biết tội... - Lư Hồng run như cầy sấy, liên tục dập đầu, - Tiểu nhân là chó... là chó...

Nói đến đó, Tào Tháo thở dài một tiếng, lại đổi giọng hiền hòa:

— Được rồi, lần này lão phu không bắt tội ngươi. Chỉ cần các ngươi lúc nào cũng suy nghĩ cho ta, ta tất sẽ không để các ngươi thiệt thòi. Hôm nay phải làm bàn lâu như vậy, ta sẽ thưởng cho ngươi, ngươi hãy đi tìm Lưu Đại lĩnh tiền thưởng đi, nhân tiện cầm về cho Triệu Đạt

https://thuviensach.vn

nữa, bảo hắn cũng phải gắng sức! - Tào Tháo chẳng những cần dùng tiểu nhân, lại còn xúi giục cho chúng đấu đá lẫn nhau, để tránh bị bọn chúng thông đồng che đậy. Cách giám sát người này ông học được từ phụ thân Tào Tung của mình.

— Đa tạ chúa công! Đa tạ chúa công!

— Đi đi!

Lư Hồng quỳ đã quá lâu, lại dập đầu đến hoa mắt chóng mặt, muốn đứng cũng không đứng dậy nổi, đúng là hệt như một con chó, bò lết mà đi ra...

Trên thành lâu chỉ còn lại Tào Tháo và Đổng Chiêu. Kiến nghị khi nãy không được tiếp thu nên ông ta cúi đầu đứng hầu, không dám nói thêm câu nào nữa, Tào Tháo ánh mắt sáng quắc hữu thần, chăm chú nhìn ra ngoài thành, hồi hâu mới nói:

— Công Nhân, phải chăng ông thấy đạo giáo lệnh của ta quá nhẹ?

— Không dám.

— Thực ra ông nói rất có lý, chỉ là... đường đi phải bước từng bước một, không thể bước quá dài, cũng không thể quá ngắn. Kiến nghị của ông vẫn còn sớm quá, hiện giờ vẫn cần có người lên tiếng. - Trong lòng Tào Tháo đã có tính toán: Ông có thể bước lên ngôi cửu ngũ chí tôn, nhưng tuyệt không thể cô đơn bước xuống được, tất cần phải có cả một đám đông bước ra ca tụng, đó cũng là muốn có người khác gánh chịu phỉ báng chung với mình. Đợi đến khi thiên hạ nhất thống, sẽ lại ban hành pháp lệnh cấm đàm luận.

— Dạ. - Đổng Chiêu chỉ vâng một tiếng. Đó rốt cuộc là một thứ âm mưu quỷ kế, làm kẻ thuộc hạ chẳng những không thể phản bác, mà cũng không thể ca ngợi, thuận miệng đáp vâng là tốt nhất.

— Cho nên... - Tào Tháo quay lại, - Ta gọi ông đến đây là muốn hỏi, hiện giờ bước đi thế nào mới không dài, cũng không ngắn.

Đổng Chiêu đã có suy tính từ trước, nhưng vẫn cứ vờ ra vẻ suy nghĩ lung lắm, hồi lâu sau mới lên tiếng:

https://thuviensach.vn

— Đất Hà Bắc vừa mới được thu hồi, thiên hạ loạn lạc đã lâu, nên khôi phục lại chế độ xưa để chỉnh đốn lại thói đời. Như ý tại hạ thì... có thể khôi phục chế độ chín châu[357].

Điều Đổng Chiêu nói dường như là vì dân chúng thiên hạ, nhưng thực tế là ngầm có cơ mưu. Đổi lại thành chín châu, có nghĩa là quy hoạch lại khu vực hành chính trong thiên hạ, mười ba châu hợp lại thành chín châu, chỉ với Ký Châu mà nói sẽ tăng thêm những khu vực vốn thuộc về U Châu, Tịnh Châu, thậm chí ngay cả quận Hà Đông vốn thuộc đất Tam Hà cũng đều quy về đây. Tào Tháo hiện giờ kiêm chức Ký Châu mục, lại có quyền cầm cờ tiết, phàm các quận huyện thuộc quản hạt của Ký Châu ông có thể tự thực thi chính sự, không cần qua thỉnh thị triều đình. Cũng có thể nói là, Ký Châu gần như là một vương quốc độc lập của Tào Tháo, nếu như khôi phục lại chế độ xưa, mở rộng Ký Châu ra, sẽ lại tăng thêm Duyện Châu mà Tào Tháo vốn nắm trong tay khi xưa...

Ngoài ra còn có một tầng ý nghĩa được che giấu rất kỹ, nhà Hán chưa từng thực hiện chế độ chín châu trong thiên hạ, chỉ có Vương Mãng khi soán ngôi nhà Hán, lập ra triều Tân là từng thực hiện qua. Hiện giờ lại đưa nó ra, há chẳng phải là một tín hiệu thay đổi triều đại ư? Tào Tháo vừa nãy nói, muốn để cho mọi người lên tiếng, việc cải cách chế độ này giống như chuyện chỉ hươu bảo ngựa khi xưa, chuyện này đưa ra bàn bạc, ai tán thành, ai phản đối sẽ tự có thái độ, trong đục sẽ lập tức phân minh ngay.

Nét mặt Tào Tháo vẫn bình thản, ngay cả Đổng Chiêu cũng không nhìn ra được ông đang nghĩ gì, rất lâu sau mới những hờ nói:

— Dò đá qua sông vậy... ngươi cứ thử xem sao.

— Dạ. - Đổng Chiêu đã hiểu, câu "ngươi cứ thử xem sao" cũng chính là đồng ý cho phép mình dâng tấu lên triều đình đề xuất việc thay đổi rồi, còn bản thân Tào Tháo sẽ không trực tiếp tham gia. Đổng Chiêu lại thấy khó xử, ấp úng nói, - Tại hạ chỉ e... chỉ e...

https://thuviensach.vn

— E là Tuân Lệnh quân phản bác? - Tào Tháo nói thẳng ra vấn đề. Thực ra chính bản thân Tào Tháo cũng đâu phải không e ngại? Để có được thành tựu như ngày nay là do ông với Tuân Úc, một người lo ngoài, một người lo trong cùng nhau tạo dựng. Mà Tuân Úc là người thế nào, Tào Tháo đâu phải không biết? Đem đại nghĩa thiên hạ ra thì không bao giờ tranh biện được, chỉ có thể dựa vào mối thâm giao, sự ăn ý và tình cảm trong bao nhiêu năm cùng nhau sáng nghiệp này mới cảm hóa được ông ấy...

Đổng Chiêu cúi đầu thật thấp, không dám thở mạnh. Ông ta hiểu rằng luận về thực lực thì căn bản không đấu nổi với Tuân Úc, bất kể là trong mạc phủ hay là triều đường, thậm chí trong quân đội cũng không tìm được một ai không có quan hệ với Tuân Úc. Làm cho Tuân Văn Nhược nổi giận, ông ấy chỉ cần chửi một câu tiểu nhân nịnh bợ, rồi sai những người khác mỗi người nhổ một bãi nước bọt cũng đủ để dìm chết mình rồi!

— Thế này đi. - Tào Tháo đưa ra một cách, - Ông không phải dâng biểu, trước hết hãy viết một lá thư cho Tuân Lệnh quân, nói chuyện riêng với ông ấy trước đã, đợi thời cơ thuận lợi rồi hãy công khai dâng sớ.

— Dạ. - Đổng Chiêu tuy vâng lời, nhưng trong lòng vẫn không an tâm chút nào.

— Yên tâm đi. Ông với Lệnh quân đều là tay chân của ta, dù rằng có chút tranh chấp, lão phu cũng sẽ không thiên vị ai đâu...

— Cấp báo! - Bọn Lưu Đại, Hứa Chử đã chạy lên thành lâu, - Chúa công! Có người chôn cất cho Viên Đàm!

— Ồ?! - Tào Tháo giật mình, - Lão phu đã truyền lệnh, kẻ nào chôn cất cho Viên Đàm sẽ phải chết! Hãy ra xem xem kẻ nào to gan như vậy. - Rồi lại quay lại nhìn Đổng Chiêu, - Đại khái là như thế, ông cứ theo đó mà làm đi. Hai đạo giáo lệnh đó, lát nữa hãy cho ban ra...

Lưu Đại, Hứa Chử dẫn đường, cũng không xuống thành, cứ đi từ thành lâu phía tây sang mặt phía nam. Vừa đi, Tào Tháo vẫn không

https://thuviensach.vn

quên dặn dò Lưu Đại:

— Ngày mai ngươi hãy cùng Phi nhi, Chân nhi và Biện Bỉnh về Hứa Đô một chuyến.

— Chúa công có điều chi dặn dò?

— Đưa hết cả gia quyến của lão phu về Nghiệp Thành.

— Chuyển nhà ạ? - Lưu Đại ngạc nhiên, - Sẽ ở vào đâu ạ?

Tào Tháo cười nói:

— Ta đã lệnh cho bọn Đặng Triển đến Nghiệp Thành, đuổi hết cả nhà Lưu thị ra khỏi phủ rồi.

Lưu Đại tuy là Tư không Trưởng sử nhưng rất ít khi đưa ý kiến, nhưng hôm nay thấy Tào Tháo nói một đằng làm một nẻo, có phần hơi quá:

— Việc này e là không thỏa đáng? Đuổi vợ góa của Viên Thiệu ra khỏi phủ, có khiến cho người ta dị nghị không?

— Hừ! Hôm qua khác, hôm nay khác. Bây giờ đã không còn là lúc lão phu khóc tế Viên Thiệu nữa. Viên Đàm chết, Viên Thượng trốn, hai đạo giáo lệnh đã ban ra rồi, những bề tôi cũ của Hà Bắc ai còn dám nói này nói nọ với lão phu nữa? - Tào Tháo cũng không nhìn Lưu Đại, hai mắt chỉ chăm chú ngó con đường dưới chân, - Lão phu kiêm nhiệm chức Ký Châu mục, gia quyến đi theo đến nơi làm quan cũng là hợp tình hợp lý. Đưa cả nhà Lưu thị ra khỏi phủ đệ ở Nghiệp Thành, tiền bạc có thể trả cho họ, nhưng phủ đệ phải lưu lại cho ta, đó là phủ châu mục của bản quan! - Trong lúc nói chuyện, đã đi tới thành lâu trên cửa nam. Hứa Du, Lâu Khuê, Trần Kiều, Trọng Trường Thống đều đã đến từ lâu, đang chỉ chỉ trỏ trỏ xuống dưới thành.

Đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy mấy chục thi thể đang nằm ngổn ngang dưới nắng. Đó là toàn gia của Viên Đàm và Quách Đồ, ngay cả cô con gái nhỏ làm con dâu tượng trưng của Tào Tháo cũng trong số đó. Trước thi thể Viên Đàm, có một người ăn mặc rách rưới, thân hình gầy gò đang bị quân lính trói gô lại. Tào Tháo cất giọng hỏi to:

https://thuviensach.vn

— Lão phu đã có lệnh, Viên Đàm là kẻ phản quốc bất trung bất hiếu, kẻ nào chôn cất hắn tất sẽ bị xử tội chung, ngươi là ai mà dám trêu đùa với pháp luật?

Người ấy bị quân sĩ ấn quỳ xuống dưới thành:

— Biệt giá Thanh Châu Vương Tu.

— Vương Tu? Vương Thúc Trị? - Những người trên thành nghiêng đầu ghé tai bàn tán.

Tào Tháo cũng không ngờ người này lại tự mình sa vào lưới:

— Ngươi tuy là bề tôi Viên gia, biết hối cải sửa sai có thể tha thứ, nhưng lại thu dọn chôn cất cho Viên Đàm thì không thể xá tội được!

Vương Tu khóc đáp:

— Tại hạ được hậu ân của Viên gia, lại từng làm quan dưới trướng Viên Đàm, nếu được thu dọn chôn cất cho Đàm rồi, có chết cũng không ân hận.

Trọng Trường Thống vốn sẵn thiện tâm, ghé đến bên tai Tào Tháo nói nhỏ:

— Không quên chủ cũ là việc làm của kẻ nghĩa sĩ! Xin chúa công hãy tha tội cho ông ta.

Thực ra đâu cần Trọng Trường Thống nói nhiều? Vương Tu ở Thanh Châu tiếng tăm lừng lẫy một phương, lại từng đảm nhiệm chức Biệt giá, có được người này như có được một nửa lòng dân Thanh Châu.

— Vậy ta theo lời Công Lý nói. - Tào Tháo thuận nước đẩy thuyền, hướng xuống dưới thành nói, - Vương Thúc Trị! Chiếu theo luật lệ triều đình thì sẽ phải xử tử ngươi, nhưng lão phu niệm tình ngươi là kẻ trung nghĩa, không khép ngươi vào tội chết, cho phép thu dọn an táng Viên Đàm! - Tào Tháo từ trước đến nay đều đưa triều đình ra trước tiên, bây giờ đã tự mình đứng ra mua chuộc lòng người.

— Đa tạ minh công... - Vương Tu dập đầu bái tạ.

— Ngươi gọi lão phu là gì? - Tào Tháo xua xua tay, - Gọi không đúng thì không cho cởi trói!

https://thuviensach.vn

— Đa tạ sứ quân...

Tào Tháo vẫn không thèm nghe, đứng im chăm chú nhìn ông ta.

Thân hình gầy gò của Vương Tu run lên mấy lần, suy nghĩ rất lâu, không làm sao được, cuối cùng đành dập đầu, run run nói:

— Đa tạ chúa công...

— Cởi trói đi! - Tào Tháo cười, - Ngươi đã gọi ta là chúa công, coi như đã là duyện thuộc trong mạc phủ, ba ngày sau hãy đến doanh đợi lệnh. - Một khi đã muốn làm đại sự, Tào Tháo tất phải ra sức thu nạp hết nhân tài trong thiên hạ.

Thấy việc trước mắt đã xử lý ổn thỏa, Trần Kiều tiến đến trước mặt Tào Tháo nói:

— Chúa công khi nãy vừa đi đâu? Quân sư đang sốt ruột tìm ngài.

Tào Tháo cười nói:

— Ta giúp ông khỏi bị bực mình bởi lời đàm tiếu đấy. - Ý Tào Tháo muốn nói về chuyện ban đạo giáo lệnh khi nãy.

— Ồ? - Trần Kiều không hiểu ý Tào Tháo.

Tào Tháo cũng không giải thích nhiều:

— Quân sư tìm ta có chuyện gì?

Trần Kiều nói vắn tắt:

— Tiêu Xúc giả nhận chức Thứ sử U Châu, chiêu tập quan viên toàn châu lại uống máu ăn thề, công khai quy thuận chúa công. Nhưng bọn thổ phỉ trong địa bàn là Triệu Độc, Hoắc Nô nhân loạn làm phản, lại câu kết với người Ô Hoàn, nghe nói Viên Thượng, Viên Hy cũng tham gia trong đó. Chúng đang tập kết đội ngũ, dự định đánh tới U châu. Tiên Vu Phụ tuy cùng liên thủ với Hiệu úy Diêm Nhu là Hộ Ô Hoàn, nhưng chỉ e trong ngoài cùng tấn công thì không thể đánh lui được giặc, xin ngài phái quân đến cứu viện.

— Cả người Ô Hoàn cũng bị huynh đệ họ Viên lôi kéo đến đây. Cũng được, lão phu sẽ thu dọn luôn một thể.

https://thuviensach.vn

— Còn nữa, - Trần Kiều lại nói, - Cũng là tin tức vừa mới nhận được. Thái thú Liêu Đông Công Tôn Độ mắc trọng bệnh, đã đột ngột qua đời ba tháng trước rồi. - Đường xá xa xôi nên tin tức trễ nải, tin từ ba tháng trước đến nay mới được biết.

— Ồ? Chết thì hay lắm! - Công Tôn Độ nhiều dã tâm lại vũ dũng, thiện chiến, thậm chí còn bắt giữ cả Lương Mậu, Thái thú Nhạc Lãng do triều đình cử đến. Hắn cũng là một kẻ địch tiềm tàng của Tào Tháo, - Ai kế thừa hắn cai trị Liêu Đông?

— Vợ cả của Công Tôn Độ không có con trai, con trưởng do người thiếp sinh ra là Công Tôn Khang kế vị. - Trần Kiều liếc nhìn lại nói, - Nghe nói tên Công Tôn Khang kia còn cuồng vọng hơn cả cha hắn, chẳng những không thả Lương Mậu, lại còn tự xưng là Liêu Đông Vương, đem ấn thụ Vĩnh Ninh hầu mà ngài ban tặng tự ý chuyển cho em trai hắn là Công Tôn Cung. Hai anh em hắn căn bản không coi triều đình ra gì cả!

— Không cần vội, chúng ta sẽ đối phó với từng tên một. - Tào Tháo lại rất bình thản, - Hãy truyền lệnh của ta, toàn quân tướng sĩ nghỉ ngơi chuẩn bị, ba ngày sau sẽ tiến lên phía bắc cứu viện U Châu, trước hết đánh lui quân Ô Hoàn, sau đó tính tiếp.

Trần Kiều nhất thời không kịp phản ứng:

— Không phải là đưa toàn quân đi chứ ạ?

— Đúng vậy, cho toàn quân xuất kích.

Trần Kiều vẻ mặt lo lắng:

— Đại quân tiến lên phía bắc, cách xa Trung Nguyên, nếu như Cao Cán ở Tịnh Châu làm phản thì...

— Hắn không phản thì đánh thế nào đây? Điều ta đang cần là hắn làm phản! - Nụ cười của Tào Tháo toát lên vẻ dữ dằn, - Trong bốn bể không thể để lại một mối họa nào! Điều Tuân Diễn làm Giám quân Hiệu úy, quyền lĩnh các việc quân chính ở Ký Châu; Chia Nhạc Tiến, Lý Điển hai cánh quân lẳng lặng quay về Ký Châu để đề phòng Cao Cán, chỉ cần có dấu hiệu tạo phản là lập tức xuất kích.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo sang sảng truyền mệnh lệnh xong, chợt thấy vắng lặng hơn mọi khi, hôm nay chẳng những không có ai cùng bàn luận chiến thuật, mà cũng không thấy có lời ca tụng công đức nào, bèn hỏi:

— Quân sư và Phụng Hiếu đâu?

Trọng Trường Thống bẩm:

— Phụng Hiếu thấy trong người mệt mỏi, xin được ở nhà nghỉ ngơi ạ! Có thể là vì trông thấy thi thể của Quách Đồ nên trong lòng có điều bất nhẫn. Quách Gia không có mặt, nên quân sư cũng không tiện rời khỏi đại doanh trung quân.

— Ôi chao... - Tào Tháo lắc đầu cười nhăn nhó, - Lúc đầu hỏi Quách Gia có tha cho Quách Công Tắc hay không, ông ta dứt khoát nói không cần thiết. Bây giờ giết rồi lại không nhẫn tâm, hãy nể mặt Quách Gia đem thi thể của Quách Đồ đi an táng chu đáo.

Thực ra đó chẳng khác gì sáng ban lệnh, chiều thay đổi. Rõ ràng nói là không cho phép chôn cất, cuối cùng thì xác Viên Đàm, Quách Đồ cũng đều được an táng cả. Nhưng Tào Tháo không nhận ra điều đó, còn người khác thì thấy rõ, nhưng có ai dám nói gì?

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 96

Di cư Nghiệp Thành, bước đi đầu tiên trong việc thay nhà Hán tự lập của Tào Tháo

Chinh phạt Cao Cán

Quả như dự tính của Tào Tháo, Thứ sử Tịnh Châu Cao Cán nghe nói quân chủ lực của Tào Tháo bắc tiến thảo phạt Ô Hoàn, biết rằng đó là cơ hội cuối cùng, lập tức bỏ tù những quan viên từ Hứa Đô sai đến, một lần nữa khởi binh tạo phản. Cùng thông đồng với Cao Cán còn có Trương Bạch Kỵ - thủ lĩnh quân Khăn Vàng ở Hào Sơn, Trương Diễm - cường hào ở Hoằng Nông, cùng với bọn Vệ Cố, Phạm Tiên là bộ tướng cũ của Thái thú Hà Đông Vương Ấp. Nhưng tất cả những điều ấy đều nằm trong tính toán của Tào Tháo, nên không thể gây được cơn sóng gió như lần trước nữa.

Thái thú Hà Đông Đỗ Kỳ không phụ sự tiến cử của Tuân Úc, mới ra trận đã khống chế được cánh quân của Vệ Cố, Phạm Tiên. Huyện lệnh Mẫn Trì là Giả Quỳ chỉ vờ thuận theo Trương Diễm cũng đã lừa được hắn ta ra khỏi thành. Huyện thành những nơi quân mã của Trương Bạch Kỵ tiến đến đều đóng chặt cửa nghiêm trận chờ sẵn, đánh không được, cướp cũng không xong, quân lính dưới trướng lại là ô hợp từ khắp nơi đến, chỉ còn cách phải liên lạc với Lưu Biểu ở Kinh Châu cùng hành động. Nhưng viện quân Kinh Châu còn chưa đến thì Chung Do đã điều đại quân của Mã Đằng ở Tây Lương đến, chẳng tốn công nhọc sức đã đánh tan các lộ phản quân, bọn phản tặc Trương Bạch Kỵ,

https://thuviensach.vn

Vệ Cố, Trương Diễm đều bị tiêu diệt. Lưu Biểu bị mất đi nội ứng, một lần nữa đành từ bỏ ý định bắc phạt. Cao Cán vốn lên kế hoạch dương đông kích tây, đột kích Nghiệp Thành, nhưng các lộ quân hưởng ứng đều nối nhau thất bại, đội quân mà hắn sai đến Ký Châu cũng bị Tuân Diễn tiêu diệt gần hết. Ngược lại còn để Nhạc Tiến, Lý Điển vượt núi Thái Hàng, tiến thẳng tới ải Hồ Quan trọng yếu gần quận Thượng Đảng. Chiến hỏa cuộc phản loạn lần này chẳng những không làm hại được Tào Tháo, trái lại thiêu cháy chính bản thân Cao Cán.

Tháng Tám năm Kiến An thứ mười, đại quân của Tào Tháo tới U Châu, tiêu diệt phản tặc Triệu Độc, Hoắc Nô và hội hợp cùng với Độ Liêu Tướng quân Tiên Vu Phụ, Hộ Ô Hoàn Hiệu úy Diêm Nhu, bày trận ở Quánh Bình quyết chiến với ba quận Ô Hoàn. Đám người Ô Hoàn ấy chẳng qua là mượn danh nghĩa họ Viên muốn nhân loạn cướp của, đâu có thực lòng muốn báo thù cho Viên Thượng, Viên Hy? Vừa thấy Tào Tháo ầm ầm khí thế tiến đến, biết rằng không thể gây sự được, liền mang theo những tài vật cướp được trốn ra ngoài ải ngay trong đêm. Huynh đệ họ Viên bị tình thế bức bách cũng chỉ còn cách bỏ đất cũ mà chạy theo.

Ba quận Ô Hoàn chưa đánh đã chạy, cục diện U Châu nhìn chung đã yên ổn. Tào Tháo lập tức hồi quân quay sang phía đông, hành quân tới núi Thái Hàng hội hợp với Nhạc Tiến, Lý Điển, đem mấy vạn đại quân tiến sát Hồ Quan[358], lại phân chia các lộ binh mã phong tỏa chặt các con đường quan trọng từ Tịnh Châu xuống phía nam, ngày tàn của Cao Cán đã không còn xa nữa...

Dãy núi Thái Hàng chạy từ bắc xuống nam, chia cắt cao nguyên Tấn Trung với bình nguyên Hoa Bắc. Quận Thượng Đảng nằm ở giao giới của Tịnh Châu với Ký Châu, là đường giao thông trọng yếu giữ phía đông và phía tây núi Thái Hàng. Quận Thượng Đảng vì "vị trí rất cao, đồng đảng với trời" cho nên mới có tên gọi như vậy. Nơi đây địa thế hiểm yếu, dễ phòng thủ khó tấn công, tự xưa đã là nơi tranh đoạt của binh gia. Trong đó, Hồ Quan lại là hiểm địa trong hiểm địa, nằm ở giữa kẽm núi Thái Hàng, toàn bộ huyện này bị địa hình hạn chế, hai

https://thuviensach.vn

đầu hẹp, ở giữa rộng, tựa như hình dạng một cái hồ lô, cho nên có tên gọi như vậy. Chỗ này thế núi nam bắc chót vót dựng đứng, ở giữa hoặc dốc đứng, hoặc thung lũng, chỗ rừng, chỗ suối địa hình phức tạp, chỉ có một con đường hẹp gập ghềnh quanh co có thể đi qua được, nên người địa phương gọi là "đường dốc ruột dê", quả thực là một người giữ ải, muôn người khó phá.

Lần trước Cao Cán rõ ràng là trá hàng, nhưng Tào Tháo cũng chẳng cần xem xem là thực hay giả mà bằng lòng luôn, cố nhiên là tính toán phá Viên Đàm, Viên Thượng trước đã, nhưng quan trọng hơn là e ngại địa thế Hồ Quan. Nếu không tiêu diệt hết những kẻ địch sau lưng thì Tào Tháo tuyệt nhiên không dám phạm vào chỗ hiểm yếu này. Giờ đây chỉ còn Cao Cán là chưa dẹp được, Tào Tháo mới hạ quyết tâm đánh một trận.

Đường dốc ruột dê quanh co uốn khúc, hàng trăm hàng ngàn lối ngoặt, hai bên không dốc đứng thì vực sâu, căn bản không có đường hành quân, những đoạn hẹp nhất chỉ có thể cho một hai người đi qua được. Đến chỗ này binh mã càng nhiều càng phiền phức. Đến khinh binh của Nhạc Tiến, Lý Điển vượt qua còn không dễ dàng gì, huống hồ mấy vạn đại quân của Tào Tháo, hơn nữa gặp đúng ngày đông tháng giá, có thể nói là đã khó càng thêm khó. Quân sĩ đều dồn cả lại trên con đường ruột dê nhỏ hẹp gập ghềnh, kéo dài thành một con rồng dài ngoẵng, một ngày cũng không đi nổi mười dặm. Xe cộ vận chuyển lại càng nan giải, có ngựa cũng chỉ có thể dắt bộ, xe lương hoàn toàn dựa vào sức người kéo đẩy, vô cùng khó nhọc. Quy tắc phân phát lương ăn cũng phải sửa đổi, lương ăn được lấy từ xe cuối cùng, từng người một chuyền tay nhau đưa lên trên, sáng bảnh mắt ra đã bắt đầu chuyền tay nhau lương ăn, có khi mất nửa ngày mới có thể chuyển tới người trên cùng. Lúc này đang ngày đông tháng giá, ở vùng núi non gió lại càng mạnh, gió bắc ù ù bên tai, mặc bao nhiêu quần áo cũng không ngăn nổi khí lạnh, quân sĩ run rẩy đi trên con đường hiểm trở, chỉ cần hơi loạng choạng là ngã xuống vực tan xương nát thịt ngay. Những kẻ đẩy xe chỉ cần lơ đãng là cả xe lương thảo quân giới lập tức lộn xuống.

https://thuviensach.vn

Quân Tào chịu đủ muôn vàn gian khó cuối cùng cũng đã đến được địa giới Hồ Quan, tuy không còn vách treo dốc đứng, nhưng hẻm núi vừa vắng lặng vừa lạnh lẽo đến ghê người. Đường đi gập ghềnh khúc khuỷu, trước sau không thấy dấu chân người, hẻm núi giá lạnh, tuyết đọng không tan. Những cọc tiêu của bọn Nhạc Tiến, Lý Điển đi trước đánh dấu đã bị tuyết che lấp hoàn toàn, không sao tìm thấy được, đoàn quân chỉ còn cách vừa gạt tuyết vừa đi, thậm chí những chỗ chưa có đường còn phải khai mở lấy lối. Chẳng những thế, nơi đây còn là đầu nguồn của con sông Lộ Hà, sông suối chằng chịt, thác nước rất nhiều, thường xuyên phải bắc cầu tạm mới đi qua được. Tào Tháo cắn răng chịu đựng, một dạ kiên trì, cuối cùng cũng đã đi qua được, khi đại quân hội hợp được với cánh quân của Nhạc Tiến, Lý Điển thì đã là tháng Giêng năm Kiến An thứ mười một.

Thắng bại trong cuộc chiến cuối cùng này vẫn còn có cơ tranh đoạt, nhưng cuộc chiến với đất trời chưa đến hồi kết thì chưa dám nói bừa kết quả, vượt qua được quãng đường trên một cách thành công, ba quân tướng sĩ còn mừng hơn cả thắng trận, cứ như từ cõi chết trở về. Tào Tháo cho đóng quân ở ngoài thành Hồ Quan, lại đặt đại trướng trung quân trên sườn núi Bách Cốc[359] ở mé bắc, nhìn xuống toàn bộ chiến cuộc. Không đích thân đến tận nơi thì không thể hiểu được rằng, sở dĩ Cao Cán dám tạo phản chính là ỷ vào kẽm núi hùng quan này. Cảnh hiểm trở thiên tạo này chỉ dựa vào nhân lực thì không thể đoạt được. Nhạc Tiến, Lý Điển được phái đến trước, tuy đã kiềm chế được quân địch nhưng việc công thành thì vô kế khả thi.

Dù Tào Tháo đích thân đến đây cũng không nghĩ ra được cách gì hay, chỉ có cách duy nhất là vây khốn, đợi quân địch cạn kiệt lương thảo, mở cửa đầu hàng...

Tuy đã bước vào mùa xuân, nhưng ông trời vẫn không có dấu hiệu ấm áp lên, đặc biệt đến đêm, gió bắc thổi ù ù không ngớt, âm thanh ấy vang vọng giữa thung lũng tựa như tiếng ma quỷ khóc than. Trong trướng trung quân tuy đã đốt nhiều chậu than nhưng chẳng ấm lên được chút nào, gió từ góc trướng thổi vào khiến người ta phải ong đầu buốt

https://thuviensach.vn

óc. Tào Tháo thực sự khó mà ngủ được, bèn khoác tấm áo cừu đi ra ngoài trướng xem xét.

Quân trướng đặt trên lưng chừng núi, vốn có thể quan sát được toàn bộ xa gần quanh Hồ Quan, nhưng giờ đã bị đêm đen che phủ. Đuốc lửa soi không xa quá mấy trượng, tất cả đều mờ mờ ảo ảo, đám binh lính đã say ngủ từ lâu, chỉ có lẻ tẻ vài ánh đuốc lay lắt trong kẽm núi, vô cùng mờ ảo. Không biết từ đâu vọng lại tiếng tru thê lương của những con sói trong rừng. Đêm lạnh lẽo thế này, đến cả những con vật đang ngủ đông cũng khó có thể chịu nổi. Trên thành Hồ Quan phía xa xa, đuốc lửa sáng như ban ngày, ngay cả những cành chạc rào, cự mã[360] đều nhìn thấy rõ ràng, Cao Cán bị vây hơn ba tháng nhưng vẫn không hề trễ nải, không biết còn phải vây khốn bao lâu nữa, mong là hắn sẽ không ngoan cố như Thẩm Phối?

— Chúa công còn chưa nghỉ ư? Đã gần canh ba rồi, ngài phải giữ gìn sức khỏe chứ! - Cùng với tiếng nói từ xa, một người men theo con đường núi đi lên, tay cầm bó đuốc tiến lại gần.

Tào Tháo dần thấy rõ khuôn mặt tuấn tú, thanh gầy của người đang đến:

— Ồ... Là Phụng Hiếu ư, đêm khuya lạnh lẽo, gió bắc rít gào, lão phu không thể ngủ được. Ngươi sao cũng không nghỉ đi?

Quách Gia cầm bó đuốc đưa cho thân binh giữ trại, bước vội mấy bước đến trước mặt Tào Tháo:

— Vừa nãy lính áp tải lương thảo báo cáo, những xe lương hậu đội của chúng ta đều bị hỏng cả, e là sẽ phải nhỡ mất một thời gian.

— Xe lương bị hỏng?

— Vâng. - Quách Gia cười nhăn nhó, - Khi thì đi trên đường dốc ruột dê, khi thì bên núi vực lắc lư, lại phải qua cầu tạm nữa, đa số xe đều bị rơi bánh, dồn cả trước kẽm núi chưa qua được. Tại hạ đã thương lượng với Biện Bỉnh, sai mấy trăm quân đi chặt cây, mau chóng đóng loạt xe mới để đưa lương đến đây, nếu chỉ dựa vào sức người mang vác thì không phải là giải pháp. Nếu hai ngày nữa mà lương thực vẫn chưa

https://thuviensach.vn

đến, e là mọi người sẽ phải chịu đói rồi. Ngoài ra, nước uống cũng là một vấn đề, những sông suối ở đây đều đóng băng cả, ít nhất cũng phải đợi một tháng nữa mới có thể tan chảy, hiện giờ mọi người đều phải gặm băng mà nhai, rất hại tỳ vị.

— Ngày mai ta sẽ truyền lệnh, cơm ăn tạm thời rút xuống hai bữa một ngày, trước khi lương thực được chuyển đến, mong mọi người chịu khó một chút. Còn nước uống, phải để cho họ nấu tan băng ra rồi hãy uống. Thời tiết đầu xuân rất dễ mắc bệnh, nếu thực phải gặm băng rồi mắc bệnh, lâu dài sẽ không phải chuyện chơi đâu. Cái chốn quỷ tha ma bắt này... - Tào Tháo nguyền rủa một câu, đưa mắt sang nhìn Quách Gia, thấy ông ta hai mắt hõm sâu, thần thái phờ phạc, - Mấy ngày nay ngươi vất vả quá, sau khi đến Hồ Quan cứ y như thành một người khác vậy, cũng không nghe thấy ngươi nói cười, suốt ngày chỉ biết lo công việc. Những việc lương thảo này, ngươi không phải lo lắng đâu!

Quách Gia cúi mình nói:

— Thuộc hạ chịu ơn tri ngộ của Chúa công, đương nhiên phải dốc sức báo đền.

Tào Tháo thấy bộ dạng nghiêm trang của Quách Gia thì bật cười trêu chọc:

— Xem ngươi nói gì mà nghiêm túc thế, nửa đêm nửa hôm, lại chỉ có hai chúng ta thế này, ngươi làm thế cho ai xem? Việc không phải của ngươi mà ngươi đi lo, lão phu cũng không khen thưởng đâu, đó chính như câu: “Không phải ma nhà mình mà cúng tế, là siểm nịnh vậy.”[361]

Quách Gia hoàn toàn không có ý nói đùa, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng:

— Siểm nịnh hay không siểm nịnh, ngày sau tất có công luận. Tại hạ không sợ kẻ khác bàn tán, chỉ mong chúa công thấu hiểu tâm ý của tại hạ thôi.

— Ồ? - Tào Tháo tựa hồ đã đoán ra, từ sau khi Trần Quần đàn hặc Quách Gia không rèn hạnh kiệm, bòn rút của cải, Quách Gia càng tận tâm tận lực hơn trước, nhưng ông lại không tiện nói thẳng ra, chỉ cười

https://thuviensach.vn

bảo, - Có nhiều việc ngươi không cần nghĩ nhiều, những lúc cần thiết lão phu tất sẽ nghĩ thay cho ngươi.

Quách Gia vội vàng lắc đầu:

— Chúa công không trách tội, ấy là lòng khoan hồng của chúa công, nhưng thuộc hạ tất phải suy nghĩ. Dấy binh đánh trận vốn để an định lê dân, vậy mà thuộc hạ lại ỷ công lao mà kiêu ngạo, chiếm đoạt tiền bạc của bách tính, đó chẳng phải là mình lại làm trái với mình ư? Trước nay tại hạ chỉ ham công danh, xử sự không nghiêm túc, nhưng mấy ngày gần đây đã suy nghĩ lại, những điều bình sinh tại hạ làm thực sự có quá nhiều chỗ sai rồi!

— Công nghiệp còn chưa xong, ngươi nghĩ nhiều vậy làm gì? - Tào Tháo chợt chau mày, - Báo cho ngươi biết một tin mừng, lão phu đã dâng biểu lên triều đình, phong ngươi tước Vị Dương đình hầu. Chẳng phải ngươi vẫn thích có được tước vị như Lệnh quân và quân sư đấy ư? Bây giờ thì tiểu tử ngươi cũng có rồi.

— Đa tạ Chúa công. - Quách Gia tuy tạ ơn nhưng không biểu lộ vui mừng, - Tại hạ xuất thân bình dân, ít từng trải, cũng không có công lao lớn gì, vốn không dám sánh ngang với quân sư. Con trai tại hạ là Quách Dịch còn nhỏ dại, nếu ngày sau nó có chỗ nào không khuôn phép, dám mong Chúa công bao dung.

Tào Tháo như bị rơi vào giữa mịt mù mây phủ, đây đâu còn là Quách Phụng Hiếu vui cười giận chửi, phóng túng không câu thúc nữa? Tào Tháo vỗ vỗ lên vai Quách Gia nói:

— Tiểu tử ngươi hôm nay làm sao vậy, lại nói ra những câu hồ đồ thế. Suốt mấy năm nay đã có khi nào ngươi là kẻ ăn không ngồi rồi đâu? Lão phu bình định Hà Bắc, tất cả là dựa vào kế sách của ngươi. Chớ nói rằng trong nhà ngươi có mấy kẻ phạm chút lỗi nhỏ, dù thực sự có làm điều gì sai trái cũng có thể tha thứ. *Thiên Bát Tịch*[362] trong *Chu Lễ* lẽ nào lại không phải là của thánh nhân lưu lại? Luận công lao, luận tài cán, luận cần mẫn có điều nào ngươi không làm được? Chớ có suy nghĩ lung tung nữa!

https://thuviensach.vn

Quách Gia quả thực có nỗi lòng không thể thổ lộ cùng ai, chỉ đành thuận ý đáp theo:

— Dạ. Tại hạ không nghĩ nữa... Không nghĩ nữa...

Tào Tháo thấy Quách Gia dường như đã thoải mái hơn, quay đầu lại hít một hơi khí lạnh, lại nhìn kẻm núi tối đen âm u, miệng lẩm bẩm:

— Tên tiểu tử Cao Cán đúng là một con sói, nếu không diệt trừ hẳn, sớm muộn cũng sẽ thành họa hại. Lão phu đã quyết định rồi, bằng bất cứ giá nào cũng phải hạ được Hồ Quan, chỉ cần bình định được Tịnh Châu, vùng đất phương bắc sẽ không còn mối họa lớn nào nữa. Còn như Lưu Biểu ở Kinh Châu, Lưu Chương ở Ích Châu, Tôn Quyền ở Giang Đông, chẳng qua cũng chỉ là mỗi kẻ chiếm cứ một góc mà thôi, với hùng binh của ta, lại có danh nghĩa chính đáng của triều đình, ắt phá rất dễ!

Lần này Quách Gia không hề xưng tụng Tào Tháo anh minh thần võ như bình thường nữa, mà lại nói vẻ thực sự cầu thị:

— Việc thống nhất bắc phương đã gần ngay trước mắt, Ô Hoàn, Công Tôn Độ chẳng qua chỉ là bọn thảo khấu biên đình, chúa công cũng nên sớm suy nghĩ kế sách nam hạ. Bây giờ Giang Đông đã không còn là vùng đất hoang sơ, man dã như xưa nữa, nghe nói Tôn Quyền trên đường dẫn quân về từ Giang Hạ lại sai bộ tướng là Chu Trị, Hạ Tế trấn áp vùng Sơn Việt, chiếm đoạt không ít địa bàn. Đương quy chúa công gửi cho Thái Sử Từ đến nay vẫn chưa thấy hồi âm, đủ thấy Tôn Quyền giỏi ổn định nhân tâm, chúa công tuyệt đối không thể coi thường Giang Đông.

Tào Tháo dường như không chú ý, chỉ lặng nhìn kẽm núi âm u, tưởng tượng ra bao nhiêu điều, rất lâu sau chợt ngâm một bài thơ:

Núi Thái Hàng tiến quân lên bắc;
Gian nan thay chất ngất núi cao.
Ruột Dê đường dốc cheo leo;
Gập ghềnh hỏi bánh xe nào chẳng tan.

https://thuviensach.vn

Cây cối những điêu tàn xơ xác;
Ù ù nghe gió bắc buồn thay.
Gấu beo trước mặt ngồi đầy;
Bên đường hổ báo từng bầy gào kêu.
Nơi khe núi chẳng nhiều dân chúng;
Tuyết trắng riêng sa xuống bời bời.
Ngóng dài cổ, thở than hoài;
Biết bao nhiêu nỗi lo người đường xa.
Vì đâu khiến lòng ta uất ức;
Một niềm mong mỏi được về đông.
Sông sâu cầu lại tuyệt không;
Giữa đường luống những trong lòng ngẩn ngơ.
Mơ hồ lối đường xưa mất dấu;
Buổi chiều hôm trú náu không nơi.
Hành quân ngày đã lâu rồi;
Đói ăn, khát uống ngựa người như nhau.
Gồng gánh bước chân mau lấy củi;
Đẽo tuyết băng nấu thổi uống ăn.
Buồn thay một khúc Đông Sơn;
Khiến người dạ lại sầu hơn mấy lần.[363]

Quách Gia nghe thấy cảnh tang thương thê thảm trong bài thơ, lộ rõ tâm tình buồn bã, hoàn toàn không giống như sắp giành được thắng lợi, đột nhiên nghĩ đến Tào Tháo cũng có tâm sự gì. "Buồn thay một khúc Đông Sơn; Khiến người dạ lại sầu hơn mấy lần." Bài thơ *Đông Sơn* trong *Kinh Thi* ca ngợi Chu Công, nhưng Tào Tháo rốt cuộc là muốn làm một bậc thánh nhân như Chu Công, hay là muốn làm một kẻ thoán ngôi đê tiện như Vương Mãng? Việc thống nhất phương bắc gần trong gang tấc, hai con đường ấy đều đã bày ra trước mắt, Tào Tháo sẽ lựa chọn thế nào?

https://thuviensach.vn

Quách Gia dần ý thức được đó là một vấn đề rất đáng sợ, tuyệt nhiên không nên tham mưu, khuyên Tào Tháo tự lập thay cho nhà Hán thì quá nhẫn tâm, nhưng khuyên ông không được làm như vậy thì cũng rất trái lòng. Nói thẳng ra, những người như ta quá nửa đều là vin rồng bám phượng, mưu cầu phú quý cho bản thân và con cháu đời sau, nếu Tào Tháo tương lai không nắm quyền lực, thì ta còn dốc sức vì ai đây?... Quách Gia dẫu sao cũng không phải loại người như Đổng Chiêu, hơn nữa chuyện này e là bản thân ông cũng chẳng ngáng trở được gì. Quách Gia không dám suy luận quá nhiều về vấn đề này, vội chắp tay nói:

— Chúa công cũng nên nghỉ ngơi sớm một chút.

— Được. - Tào Tháo vẫn đắm chìm trong ý thơ, - Ngươi cũng về nghỉ ngơi đi.

— Thuộc hạ tuần tra một vòng quanh doanh trại rồi sẽ về ngủ.

— Ôi chao! Đã có người canh tuần rồi, đâu cần ngươi phải lo lắng.

Quách Gia vái một vái dài nói:

— Tại hạ được thi thố chí bình sinh, tất cả là nhờ được chúa công đoái thương, có vất vả một chút cũng là việc nên làm, mà dù vất vả đến chết cũng khó báo đền được ơn của chúa công!

— Nói năng lung tung! Làm sao lại nhắc đến cái chết làm gì? Mưu sĩ trong quân, ngươi là người trẻ tuổi nhất, những việc từ nay về sau lão phu còn phải trông cậy vào ngươi nhiều đấy!

Quách Gia chợt nước mắt vòng quanh, may mà trời tối nên Tào Tháo không trông thấy. Quách Gia cắn răng, cố nén đau buồn nói:

— Thuộc hạ không nói lung tung nữa... không nói lung tung nữa...

Tào Tháo ngáp dài:

— Thế mới đúng chứ! Lão phu nghỉ ngơi đây, ngươi cũng về nghỉ đi, ngày mai còn phải bàn bạc chiến sự.

Quách Gia vái chào tiễn Tào Tháo về trướng, còn mình vẫn chưa chịu về mà vẫn bước thấp bước cao xuống núi. Vệ binh giữ trại thấy ông ta quên bó đuốc, vội kêu lên:

https://thuviensach.vn

— Quách tiên sinh! Đuốc của ngài... - Quách gia dường như không nghe thấy, cứ bước xuống con đường núi tối thui mà đi tuần tra doanh trại trong cơn hàn phong.

Hoa Đà và Lý Đương Chi lúc này đang sắp xếp lại tay nải, hộp thuốc, trông thấy Quách Gia đờ đẫn bước vào thì giật nảy mình.

Quách Gia chẳng buồn hàn huyên lấy một câu, đột nhiên ngồi thụp xuống:

— Hoa tiên sinh, mới nửa đêm gà gáy, thầy trò tiên sinh đã thu dọn đồ đạc đi đâu thế này?

Hoa Đà và đệ tử quay sang nhìn nhau, gượng cười đáp:

— Nơi này là Bách Cốc sơn, tương truyền là nơi Thần Nông nếm trăm thứ cỏ, thầy trò chúng tôi cũng muốn đi hái ít thuốc. Tranh thủ trời còn chưa sáng, đi sớm về sớm để đỡ lỡ việc Tào công sai khiến.

— Có việc gì cứ giao cho đệ tử làm, Hoa tiên sinh hà tất phải đích thân đi? - Quách Gia vẫn cúi thấp đầu.

Hoa Đà cười nói:

— Đương Chi tuổi còn trẻ, vẫn cần lão hủ phải chỉ bảo ít nhiều.

Quách Gia liếc nhìn thầy trò họ:

— Hừ! Ta thấy Hoa tiên sinh là muốn bỏ quan trốn việc, cao chạy xa bay hẳn?

— Ngài... - Câu hỏi khiến thầy trò Hoa Đà mặt mày biến sắc.

Quách Gia hít một hơi thật sâu, thẳng người đứng dậy, hai mắt rực lên nhìn thẳng Hoa Đà:

— Chứng tức ngực khó thở của tại hạ đã lâu ngày, từ năm ngoái đến nay bệnh càng thêm nặng. Hôm trước tại hạ thấy trong đờm có vệt máu, đến chỗ tiên sinh nhờ thăm bệnh, ngài chẳng dùng châm cứu lại không cho thuốc thang, chỉ nói chứng bệnh này của tại hạ không có gì đáng ngại, vài tháng hoặc một năm tất sẽ hết hẳn. Tại hạ càng nghĩ càng thấy ngạc nhiên, không thể ngủ được, muốn đến đây hỏi rõ, nếu không cho thuốc thì bệnh này làm sao có thể trừ tận gốc được?

Hoa Đà nhất thời không nói được gì, nghĩ ngợi rồi mới đáp:

https://thuviensach.vn

— Tiên sinh đến Hà Bắc không hợp thủy thổ, chẳng qua nhất thời phạm chứng đàm khí, cứ yên tâm nghỉ ngơi mấy ngày sẽ hết.

— Tiên sinh nói sai rồi! Trước khi đi theo Tào công, tại hạ đã từng làm quan ở Hà Bắc, sao lại nói là thủy thổ không hợp? - Quách Gia vạch trần câu nói dối, - Không phải là bệnh của tại hạ đã vào đến cao hoang, sắp chết đến nơi nhưng tiên sinh không nỡ nói rõ đấy chứ?

Hoa Đà đã chữa cho vô số người nên vẫn giữ được vẻ nghiêm trang, nhưng Lý Đương Chi vốn thật thà, sợ hãi đến bủn rủn chân tay, đánh rơi cả hộp thuốc xuống đất, các vị thuốc bắn tung tóe khắp nhà. Hoa Đà định thần lại, vừa nhặt thuốc vừa nói:

— Quách tiên sinh xin chớ suy nghĩ lung tung, chẳng ai khỏe mạnh suốt ngàn ngày, gặp chút bệnh nhỏ có gì đáng sợ?...

Lúc Quách Gia bước vào thấy thầy trò họ sắp xếp đồ đạc, trong lòng đã nguôi ngoai đến tám chín phần, bây giờ nhìn dáng vẻ họ bối rối như vậy, tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến mất, thở dài nói:

— Hoa tiên sinh không cần phải giấu giếm, tại hạ theo chúa công vào sinh ra tử, từ lâu đã không lo sợ những chuyện này rồi. - Tuy nói vậy, nhưng giọng ông ta vẫn run rẩy, - Người thầy thuốc có tấm lòng như cha mẹ, há có thể thấy chết không cứu? Tiên sinh cứ trả lời lấy lệ với ta như vậy, chắc hẳn là chữa không nổi rồi, nếu như ngay cả ngài cũng không chữa được, vậy còn có thể trông mong vào ai được nữa? Đó là số mệnh của Quách mỗ đã định như vậy!

Hoa Đà thấy không thể giấu giếm được nữa, đành thở dài, vái bảo:

— Tiên sinh quả nhiên thông minh tuyệt đỉnh, chẳng thể lừa được ngài. Thực không dám giấu, bệnh của ngài đã... đã không thuốc nào chữa được.

Tuy việc này cũng đã là sự thật, nhưng chính tai được nghe, Quách Gia vẫn cảm thấy đầu óc quay cuồng, tay bám vào bàn mới khỏi bị ngã:

— Bệnh này vì đâu mà ra?

— Cái đó phải hỏi chính tiên sinh thôi.

https://thuviensach.vn

— Nói vậy là sao?

Hoa Đà biết rõ có sợ cũng chẳng tác dụng gì, bèn ngồi xuống nói:

— Người trong thiên hạ quá nửa khẩu thị tâm phi, hành sự phóng túng, tự cho là có thể lừa dối được cả thiên hạ mà không hề biết rằng khó lừa dối nhất lại chính là bản thân mình. Mở cửa ra thì bàn luận đến đại sự thiên hạ, đóng cửa lại thì mưu tính tửu sắc, của cải. Trước mặt người thì cao đàm khoát luận, sau lưng người thì yến vũ oanh ca, kỳ thực kẻ bị tổn thương lại là chính mình! Chứng bệnh mà ngài mắc phải là chứng ác sái[364], còn gọi là bệnh lao, là chứng không thể trị được. Một năm gần đây ngài gầy đi rất nhiều, lẽ nào lại không tự biết ư? Ho ra máu mới chỉ là bắt đầu, sách *Tố Vấn* có chép: "Kẻ bệnh lao, xương cốt khô đét, cơ bắp teo đi, trong ngực tức nghẹn, hít thở khó khăn, trong thì đau lên đến đầu vai, mình nóng, thịt tiêu, xương lộ", dần dần ngài sẽ cảm nhận thấy hết. Sái, tức là tật khổ. Lao, tức là mệt nhọc. Nếu chỉ có là mệt nhọc, tật khổ thì cũng thôi, người ta thường nói rằng mười phần mệt nhọc thì chín phần là do sắc dục, e là trong chuyện nam nữ ngài cũng đã phải hao tổn nhiều? Lão hủ từ lâu đã nhìn thấy ngài mắc phải chứng nan y, nhưng đành bó tay không có cách nào, vậy làm sao nói rõ được đây? Thật xấu hổ, xấu hổ...

Quách Gia hiểu ý Hoa Đà muốn nói gì. Căn bệnh này nói thẳng ra là ông tự làm phải tự gánh chịu. Họ Quách ở Dĩnh Xuyên vốn không phải là danh môn vọng tộc gì, xuất thân của Quách Gia lại kém xa dòng dõi của Quách Đồ. Suốt nửa đời người, Quách Gia phải đem hết tài năng của mình ra mới có được ngày hôm nay, nếu không phải sống trong đời loạn, chuyện ông ta có thể đứng lên tự lập được hay không vẫn còn chưa biết thế nào. Bởi vậy, từ khi được Tào Tháo trọng dụng đến nay, Quách Gia cũng đã ra sức hưởng thụ, chiếm đoạt ruộng đất, lấy vợ nạp thiếp, mỗi khi có dịp về Hứa Đô là lại chìm đắm trong ca kỹ, tửu sắc hết đêm này qua đêm khác. Trần Quần tố cáo ông ta "không rèn hạnh kiểm" thực không oan chút nào. Nhưng Quách Gia lại là người ưa hơn thiệt, có chân tài thực học, biết a dua nịnh nọt, không chịu thua kém người khác, tranh cường hiếu thắng khắp nơi. Tửu sắc

https://thuviensach.vn

tổn thương bên trong, muôn sự tổn hại bên ngoài, ham mê công danh phú quý không một ngày nào an nhàn, giờ rơi vào kết quả như vậy thì có gì mà bất ngờ? Nghĩ đã thông, Quách Gia bật cười cay đắng, hỏi:

— Đội ơn tiên sinh chỉ bảo, nhưng việc đã đến nước này, tại hạ chỉ hỏi ngài một câu, tại hạ còn sống được bao lâu nữa?

Hoa Đà có vẻ khó xử, do dự hồi lâu mới hạ giọng nói nhỏ:

— Lão hủ đã nói với ngài rồi đó thôi.

— Nửa năm đến một năm tất sẽ hết hẳn... Hóa ra là vậy. Đến khi đó mạng đã không còn, tất nhiên cũng sẽ hết bệnh. - Quách Gia gật đầu, nhớ lại chuyện Hoa Đà dự đoán trước ngày chết cho Trần Đăng, Lý Thành, chắc chắn là không thể sai được. Quách Gia bất giác nhẩm đi nhẩm lại, - Một năm, một năm cuối cùng... một năm... - Rất lâu sau mới lại nói, - Tiên sinh định bỏ trốn trong đêm, là vì sợ chúa công ép ngài phải trị bệnh cho ta ư?

— Ối! - Hoa Đà vô cùng kinh ngạc, thầm nhủ: "Người này đến giờ phút này vẫn có thể nhìn rõ được chân tơ kẽ tóc như vậy, thực đáng bậc mưu sĩ kỳ tài!"

Chuyện tàn khốc nhất thế gian, không gì bằng nhìn thấy cái chết đang đến gần. Biết rõ ngày phải chết mà không thể cứu vãn được, cho nên Hoa Đà không đành lòng nói hết ra. Nhưng điều khiến ông lo lắng hơn là, Quách Gia là sủng thần của Tào Tháo, được Tào Tháo yêu mến không kém gì con cháu của mình. Trông thấy bệnh chứng này thần tiên cũng khó cứu được, nếu như nói ra chân tướng mà Tào Tháo cứ dứt khoát bắt mình cứu mạng Quách Gia, mà mình lại bó tay đành chịu, đến khi ấy kết cục sẽ ra sao? Hoa Đà vừa lắc đầu vừa than thở, ba phần là cho Quách Gia, mà bảy phần là cho chính mình.

Quách Gia đã nắm rõ từ lâu:

— Tiên sinh nghĩ đơn giản quá. Tiên sinh bỏ đi mờ ám thế này, há chẳng phải là hủy bỏ danh tiếng "Kỳ Hoàng diệu thủ" của mình sao? Huống chi chúa công đã sắp đạp bằng Hà Bắc, chỉ e là thiên hạ tuy lớn nhưng cũng khó có chỗ cho tiên sinh dung thân. Tiên sinh cũng đã theo

https://thuviensach.vn

chúa công một thời gian rồi, tính khí của chúa công thế nào tiên sinh đã rõ, nếu không chào mà đi, đến khi bị bắt trở lại, kết cục ra sao chắc hẳn tiên sinh có thể dự liệu được?

Hoa Đà lặng im không nói, nhưng trong lòng rất rõ: chỉ có thể là con đường chết.

Quách Gia đứng dậy chắp tay:

— Tại hạ cảm tạ tiên sinh đã nói thật cho biết, xin lấy việc giúp ngài tránh khỏi kiếp nạn này để báo đáp lại! Tiên sinh không cần phải bỏ trốn, đợi qua mấy tháng nữa có thể viện cớ thân nhân trong nhà mắc bệnh xin chúa công cho về. Một là tiên sinh đã có công trị khỏi chứng đầu phong của chúa công, hai là cũng là đồng hương huyện Tiều, chúa công tất sẽ không ngăn cản. Đến khi ấy, tiên sinh quay về quê hương bản quán, vừa vặn tại hạ sẽ... - Nói đến đó, Quách Gia nghẹn ngào, - Vừa vặn tại hạ sẽ phát bệnh mà chết. Chúa công cho rằng tại hạ mắc bạo bệnh mà chết, sẽ không quy tội cho tiên sinh. Như vậy tiên sinh có thể tránh được việc này, lại vẫn giữ được chức y quan để thăng tiến. - Nói xong Quách Gia không buồn vái chào, thất thểu bước ra ngoài.

Hoa Đà nhìn theo bóng Quách Gia, vái một vái dài:

— Lão hủ vô cùng cảm kích... - Ông cũng đã nghĩ đến biện pháp này, chỉ có điều không có cách nào mở miệng cầu xin nên đành thôi. - Có thể tránh được kiếp nạn này cũng là may mắn, còn như giữ được chức y quan để mà thăng tiến thì... Con đường làm quan đâu phải là sở nguyện bình sinh của lão hủ. Chỉ cần có thể giữ được tấm thân hữu dụng này, tiếp tục trị bệnh cứu người là đủ rồi. Thực không dám giấu, từ ngày đầu tiên vào Tào doanh, lão hủ đã không muốn nhận công việc giao phó, mà chỉ muốn được làm mây nhàn hạc nội mà thôi.

Quách Gia đưa tay vén rèm trướng, khẽ quay đầu lại nhìn Hoa Đà - giữa người với người thật khác nhau. Cả đời này Quách Gia chỉ muốn cao quan hậu lộc, vẻ vang gia đình, cho nên mới bỏ Viên theo Tào, nhiều phen hiến kỳ mưu, chẳng từ cả thủ đoạn nịnh bợ săn đón của tiểu nhân. Còn những nhân vật chỉ muốn làm mây nhàn hạc nội, chẳng để

https://thuviensach.vn

tâm đến quan trường, ông chỉ coi là đám bỉ lậu, không có chí tiến thủ. Nhưng hôm nay tai nghe những lời Hoa Đà nói, Quách Gia dường như như lĩnh ngộ, cung kính vái tạ, rồi mới buồn rầu đi ra...

Quách Gia lê bước về đến trướng của mình, chẳng buồn đốt đèn đuốc, cũng chẳng gọi thân binh, một mình ngồi trong bóng tối. Có những việc nên suy nghĩ cho kỹ lưỡng, nói đến hiến kế sách thì công lao của Quách Gia cũng không kém bọn Tuân Du, Tuân Úc, nói đến từng trải thì cũng không phải ít, nhưng người ta đã được phong hầu từ mấy năm trước, còn mình bây giờ mới được có tước vị. Lẽ nào chỉ vì xuất thân của mình thấp kém hơn bọn họ? Lại nữa, từ khi vào Tào doanh đến nay đã hơn mười năm mà vẫn chỉ là chức Tế tửu trong quân, chẳng qua chỉ là hạng duyện thuộc, trước nay chưa từng tấn thăng, đó lại là vì sao? Bây giờ nghĩ lại tựa hồ đã rất rõ, không phải là Tào Mạnh Đức không muốn đề bạt, mà là khí độ của mình chưa đủ, phẩm hạnh khó lọt vào mắt những bậc chính nhân quân tử. Ở trong Tào doanh tuy rằng tiếng tăm vang dậy, chỉ e là trong con mắt triều thần, mình chẳng qua chỉ là kẻ tiểu nhân đắc chí mà thôi.

Mấy ngày nay, tối nào Quách Gia cũng mơ thấy ác mộng, nhưng không phải là sợ hãi cái chết đang đến, mà là mấy chục vong hồn nhà họ Tân và cái thây nát bét của kẻ tộc nhân Quách Đồ cứ luôn đến vây lấy ông, lại còn ánh mắt oán hận của Tân Tỵ cũng thỉnh thoảng lại hiện lên trong tâm trí... Nghĩ kỹ lại, bình sinh mình cũng đã mắc nợ với không ít người rồi!

Quách Gia ngồi bất động, muốn nhớ lại lần lượt tất cả những chuyện tốt đẹp trong suốt ba mươi lăm năm đời mình, nhưng đầu óc như trống rỗng, chẳng có gì hết - những thứ tốt đẹp mà Quách Gia muốn tìm kiếm vẫn còn ở ngày mai, chứ không phải là trong quá khứ. Nhận ra điều ấy, hai hàng nước mắt của ông lại lăn dài xuống gò má. Làm sao lại khóc? Là bi ai hay hối hận, là lưu luyến hay không cam lòng? Chính Quách Gia cũng không rõ nữa.

Ông lau nước mắt rồi đứng dậy, muốn ra bên ngoài hít một hơi khí lạnh, vén rèm lên mới phát hiện trời đã sáng từ lúc nào. Bên lưng

https://thuviensach.vn

chừng núi, mặt trời buổi sáng đỏ như hòn lửa đang dần nhô lên từ phía đông, một hy vọng mới lại đến rồi, buổi xuân ấm hoa nở đã không còn xa nữa, giữa đất trời sức sống còn hừng hực như vậy, y như bá nghiệp của Tào Tháo cũng đang tiền đồ tựa gấm.

Ngắm nhìn cảnh đẹp ấy, Quách Gia nở một nụ cười - con người vốn chỉ là con người, chẳng cần phải mất công suy nghĩ xem làm người thế nào. Cuộc đời vốn chỉ là cuộc đời, hà tất phải hao tổn tâm cơ để xử thế? Quách Phụng Hiếu ta có gan của tráng sĩ, có trí của mưu sĩ, có lưỡi của biện sĩ, không hổ là đại trượng phu đùa bỡn trong đời loạn, sợ gì lời nói của người khác? Chớ nói là còn có thể sống một năm, dù chỉ sống được một ngày thì đã sao chứ? Buổi sáng nghe đạo, buổi chiều có thể chết cơ mà. Nếu như có thể đổi làm một vầng hồng nhật bay lên trời, cuộc đời này còn có gì phải hối tiếc?

Bình định Hà Bắc

Nhà lớn sắp đổ, một cột khó chống, Cao Cán tuy cũng có chút tài văn võ, nhưng Tịnh Châu rốt cuộc ở thế bị bao vây, sĩ tốt mệt mỏi, lương thực cạn kiệt. Hắn ta vất vả chống đỡ được nửa năm, đến tháng Ba năm Kiến An thứ mười một thì tướng giữ thành Hồ Quan cuối cùng không chịu nổi mệt nhọc đã dâng thành đầu hàng, cửa ngõ hiểm trở của Tịnh Châu đã mất. Cao Cán chạy sang cầu cứu Hung Nô, Thiền vu Hô Trù Tuyền đã có bài học trong trận Bình Dương lần trước, không còn dám chống chọi với Tào Tháo nữa, biết rõ đây là mối họa, đến gặp cũng không thèm gặp, lập tức đuổi Cao Cán ra khỏi Bình Dương. Tịnh Châu bị vây khốn đã lâu, tướng lĩnh không muốn đánh nhau nữa, quân Tào gần như đao không dính máu đã hạ hết thành trì các quận. Cao Cán lâm vào đường cùng bèn giả dạng cải trang, dẫn theo mấy kẻ tâm phúc từ Quan Trung đi đường vòng xuống phía nam chạy theo Lưu Biểu, không ngờ giữa đường bị một tên Bổ đạo đô úy cỏn con ở huyện

https://thuviensach.vn

Thượng Lạc phát hiện ra, lập tức bị bắt chém đầu. Tịnh Châu từ đây được bình định.

Nhớ khi xưa Viên Thiệu khai phá Hà Bắc, đánh nhau vất vả gần mười năm mới giành được bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh, vậy mà chỉ vì đám gà nhà đá nhau mà không giữ được đại nghiệp, đem cơ nghiệp Hà Bắc hai tay dâng lên cho kẻ khác. Công cuộc thống trị oanh liệt của họ Viên kết thúc một cách ảm đạm như hoa quỳnh sớm nở tối tàn. Thay đổi cờ hiệu, đặt lại quan viên, lung lạc nhân tâm, đo đạc ruộng đất, tất cả đều phải thay đàn đổi dây. Chẳng những toàn bộ địa bàn châu quận đều dâng cho Tào Tháo, mà ngay cả phủ đệ mạc phủ của Viên Thiệu cũng trở thành sản nghiệp của Tào gia. Lưu thị phu nhân đã mất chồng mất con, được khách sáo "mời" ra ngoài, còn thê thiếp nội quyến của Tào Tháo thì hớn hở vui mừng dọn vào đó ở. Từ đó người mới thay chủ cũ, tòa Nghiệp Thành mang theo lời sấm vĩ huyền bí kia đã trở thành nhà của Tào Tháo... Cột vẽ xà chạm, nhà gấm cửa thêu, bao nhiêu đình đài lầu các, tì nữ bộc đồng đông như mắc cửi, duyện thuộc tòng sự đầy nơi phòng xá, tòa phủ châu mục này còn to hơn cả phủ Tư không ở Hứa Đô. Nhưng có thể coi là vẫn không đánh mất bản sắc, ở chỗ phủ đệ tuy lớn, nhưng đồ trần thiết các nơi tất thảy đều đơn sơ, không có gì hoa lệ.

Cuối cùng đã có thể đàng hoàng ưỡn ngực mà ra lệnh cho Trung Nguyên rồi. Tào Tháo vẻ mặt cao ngạo ngồi trên sảnh đường, nghe đám thuộc hạ mới cũ bẩm báo những tin tức tốt lành, cảm giác ấy thực sự vô cùng sảng khoái.

Chính lúc này đây, có một kẻ đang lo lắng như đi trên băng mỏng, liên tục khấu đầu bái lạy trên sảnh đường, không phải ai khác chính là Trương Yên - vị thống lĩnh quân Hắc Sơn từng một thời hét ra lửa. Cuối cùng y đã dẫn theo dân chúng, ra khỏi rừng sâu núi thẳm đến bái phục dưới chân Tào Tháo. Nghe nói người này vốn họ Chử, vóc dáng nhanh nhẹn, giỏi cưỡi ngựa bắn cung nên có biệt hiệu là "Phi Yến", nhân tiếp thu giáo nghĩa của đại hiền lương sư Trương Giác, nên mới đổi thành họ Trương. Năm xưa y đã tập hợp mấy chục vạn quân nông

https://thuviensach.vn

dân, đánh thành cướp đất, mở mang địa bàn, cùng giao đấu với Công Tôn Toản, Viên Thiệu bất phân thắng bại, cũng có thể coi là anh hùng một thời. Vậy mà bây giờ quỳ dưới chân Tào Tháo, hắn lại giống hệt một lão nông sợ hãi trước quan lớn, còn đâu khí phách anh hùng ngày trước nữa: thiên hạ tổng cộng có mười ba châu[365], bản thân Tào Tháo đã nắm giữ bảy châu ở nam, bắc Hoàng Hà, thế lực còn lan tới tận Tây Lương, Giang Hoài, U Yên, uy lực như thế, khắp trong thiên hạ có ai không sợ?

— Minh công ban bố chính lệnh, sửa đổi chính hà khắc của Viên thị, mỗi mẫu ruộng chỉ thu thuế bốn thăng. Đất Hà Bắc có thể gặp được vị chúa khoan dung, lại có quân đội khí phách vang dội sơn hà, bách tính Hắc Sơn chúng tôi há có thể không hàng ư? - Trương Yên lời lẽ tuy vô cùng hoa mỹ nhưng cũng không phải xấu hổ với lòng mình. Quân nông dân Hắc Sơn trên danh nghĩa vẫn còn mười vạn người, nhưng đại bộ phận là đàn bà, trẻ nhỏ và người già yếu, những kẻ có thể ra trận được chẳng đến một hai phần mười, có thể coi là cố giữ hơi tàn. Nay tô thuế giảm xuống thấp như vậy, ai còn tạo phản làm gì nữa? Quan trọng hơn là thái độ đối xử với nông dân của Tào Tháo và Viên Thiệu hoàn toàn khác nhau. Trừ Hắc Sơn ra, các đội quân nông dân lớn nhỏ năm xưa hoạt động ở Hà Bắc còn đến mấy chục như: Lưu Thạch, Thanh Ngưu Giác, Hoàng Long, Tả Hiệu, Quách Đại Hiền, Lý Đại Mục... đều bị Viên Thiệu tiêu diệt cả, thực là thây chất thành núi, máu chảy thành sông. Nhưng Tào Tháo đối đãi với nông dân khởi nghĩa thì không hề chém hết giết sạch, tất nhiên ông muốn giữ những người này lại để trồng cấy cung cấp quân lương, nhưng rốt cuộc quan hệ với những đội quân này chỉ là kết oán chứ không kết thù. Cho nên Trương Yên thề chết không hàng Viên Thiệu, lại có thể chấp nhận quỳ gối trước Tào Tháo.

Lúc này, Tào Tháo nói với tư thế của một kẻ chiến thắng:

— Trước kia thiên hạ hỗn loạn, nhân nghĩa lụi tàn, Viên Thiệu bạo ngược tàn hại bách tính, bức người ta không còn cách nào khác phải tạo phản. Nay ngươi đến hàng, đó là việc theo về nẻo thiện, lão phu sẽ

https://thuviensach.vn

dâng biểu lên triều đình nhận mệnh cho ngươi làm Bình Bắc Tướng quân, gia phong An Quốc đình hầu.

Chức quan không nhỏ, tước hầu cũng giành được rồi, còn việc có thực quyền hay không hãy tạm chưa bàn đến. Trương Yên khấu đầu đáp tạ:

— Đa tạ triều đình khoan hồng, Tào công vun vén! Tại hạ thân là kẻ đứng đầu bách tính Hắc Sơn, có thể vì mười vạn dân đói mà tìm được con đường sống đã là may mắn lắm rồi... Nhưng tại hạ vẫn còn một thỉnh cầu hơi quá thế này. Gia quyến thê nhi của tại hạ từ lâu ở nơi thâm sơn cùng cốc, huyện Chân Định quê nhà cũng không có sản nghiệp gì, xin Tào công mở lượng hồng ân, cho phép gia quyến tại hạ được đến Hứa Đô sinh sống, để họ được hưởng chút phú quý.

Câu nói vừa dứt, bọn Hứa Du, Lâu Khuê đứng hầu bên cạnh đều quay sang nhìn Trương Yên với ánh mắt khác lạ: Thực không ngờ rằng, tên giặc đầu sỏ này lại có tính toán như thế. Đó không phải là hưởng phú quý, mà là nộp con tin vậy! Một nhân vật từng giữ trong tay mười vạn binh mã, nếu không cho Tào Tháo nắm được chút gì trong tay há có thể bình yên trọn đời? Lão yêu già này thật biết nói năng, rõ ràng là nộp con tin mà lại làm ra vẻ như cầu xin Tào Tháo vậy. Thực ra cũng không có gì lạ, đều là những kẻ từng trải bể dâu, nếm đủ thói đời ấm lạnh, có thô lậu đến đâu cũng có thể rèn luyện thành một kẻ thông minh!

Tào Tháo tất nhiên đồng ý, thuận nước đẩy thuyền bảo:

— Tốt lắm, nhưng bắt họ phải xa rời quê hương cũng không ổn, đến chút giọng nói quê nhà cũng không được nghe. Ta thấy không cần phải đến Hứa Đô đâu, cứ cho gia đình tướng quân ở Nghiệp Thành đi. Nhà cửa đàng hoàng không thiếu, tướng quân cứ tùy ý lựa lấy! Lão phu sẽ bỏ tiền ra sửa sang lại. Từ nay đại bản doanh của Tào gia sẽ chuyển đến Nghiệp Thành, không cần phải đưa con tin đến tận Hứa Đô nữa.

Trương Yên liên tục dập đầu:

https://thuviensach.vn

— Không dám, không dám... Nếu chúa công không có gì sai khiến nữa, tại hạ xin...

— Đi đi, đi đi! Sớm sắp xếp ổn thỏa cho gia quyến, tướng quân cũng được yên lòng. - Kỳ thực chính bản thân Tào Tháo cũng có thể yên lòng.

Trương Yên vâng dạ lui ra, đến cửa sảnh đường vừa hay gặp gia tướng Lã Chiêu bước vào, vị Bình Bắc Tướng quân lại cung cung kính kính lui sang một bên tránh đường cho tiểu tướng. Lã Chiêu vào bẩm:

— Khải bẩm chúa công, ba món đồ đạc hôm trước tìm thấy trong kho của Viên gia đều đã chuyển tới cho Biện phu nhân rồi ạ. Bộ kỷ án chạm trổ thếp vàng ấy, phu nhân hiềm là xa hoa, bộ đóng bằng tre trúc lại nói là quá đơn sơ, cuối cùng phu nhân chọn bộ đóng bằng gỗ hoàng tùng. - Lã Chiêu xuất thân gia nô, cho nên mọi việc trong ngoài đều có thể làm. - Phu nhân lại nói: “Lấy bộ đẹp nhất là tham lam, lấy bộ kém nhất là giả dối, cho nên lấy bộ ở giữa.”

— Ờ. - Tào Tháo gật gật đầu, rất vừa ý với lựa chọn của Biện thị nhưng không nói gì. Tam công đương triều không thể khen vợ trước mặt mọi người.

Ông không khen, nhưng người khác thì có thể khen, Lâu Khuê vội nói:

— Phu nhân đúng là hiền đức, thực làm rạng rỡ thêm cho minh công!

Tào Tháo không kìm được nụ cười, dặn Lã Chiêu:

— Các vị nội quyến từ Hứa Đô đến đây cũng đã vất vả, ngươi đi bảo hậu đường bày tiệc, mời các vị phu nhân cùng đến, cũng bảo cả phu thê Tử Hoàn cùng ra tiếp đãi. - Chân thị tuy là cướp về, nhưng vợ chồng lại rất hòa thuận, lấy nhau mới hơn một năm liền sinh một trai, đặt tên là Tào Duệ[366], được Tào Tháo rất yêu quý.

— Dạ. - Lã Chiêu chạy đi làm luôn.

Hứa Du cười nói:

https://thuviensach.vn

— Ôi chao, A Man huynh, thực là chủ mới thay chủ cũ. Trước đây thê thiếp của Viên Thiệu ở trong phủ này suốt ngày đấu đá tranh giành lẫn nhau, có thời người ta còn nói nhà này phong thủy không tốt. Bây giờ thê nhi của huynh ở đây lại hòa thuận vui vẻ, có thể thấy rằng Viên Thiệu phúc mỏng, không trấn nổi nơi này. Ta thấy hắn ta chẳng những đánh trận không bằng huynh, mà đến trị gia cũng không bằng huynh được! Ha ha ha!...

Tào Tháo nghe thấy lấy làm sung sướng, nhưng ngoài miệng lại bảo:

— Thôi, nói vào chuyện chính đi. Viên Thượng, Viên Hy trốn ra ngoài ải giờ ở chỗ nào, phải nhanh chóng điều tra rõ ràng, cái mầm họa này tất phải trừ tiệt. Lại còn tên Công Tôn Khang ở Liêu Đông nữa, càng ngày càng không chịu an phận, còn sai bộ tướng Liễu Nghị liên hệ với cướp biển Quản Thừa, lẽ nào chúng thực sự muốn cướp đoạt Thanh Châu với lão phu ư?

Lâu Khuê căn bản không coi kẻ địch ở Liêu Đông ấy ra gì:

— Công Tôn Khang tuy có chí, nhưng không gặp thời. Cao Cán ngồi giữ một châu mà đại quân đến nơi còn như trúc chẻ tro bay, huống chi là mảnh đất biên thùy quận Liêu Đông? Nếu tại hạ chỉ huy quân mã, trước hết bắt lấy huynh đệ Viên Thượng, chứ không phải để ý đến hắn làm gì.

Hứa Du cười khanh khách nói:

— Nói đến Cao Cán có câu chuyện cười thế này, không biết các ngài đã nghe chưa? Người bắt được hắn ta là đô úy Thượng Lạc Vương Diễm. Ta nghe người ta đồn rằng, sau khi Vương Diễm bắt được Cao Cán, vợ ông ta ở nhà khóc lóc lăn lộn, nói rằng chồng mình vốn chức quan nhỏ nghèo khó, giờ đây lập được đại công tất sẽ được phú quý, sau này lấy lẽ nạp thiếp, họ tranh sủng với bà ta thì làm thế nào đây? Ha ha ha!... Thiên hạ đều là vợ nhờ chồng mà vẻ vang, vậy mà bà ấy lại sợ chồng phú quý rồi sẽ đổi vợ, các ngài nói xem có buồn cười không?

https://thuviensach.vn

Nào ngờ vừa dứt lời, sắc mặt Tào Tháo chợt sa sầm, rồi chẳng nói thêm câu nào đứng dậy đi vào hậu đường.

Lâu Khuê đưa cùi chỏ huých huých Hứa Du vẫn còn đang cười ngất:

— Cái mồm thối của ông, suốt ngày chỉ biết nói năng lung tung, lại lỡ lời rồi...

— Có gì mà lỡ lời chứ, - Hứa Du vẫn không để ý gì, - Chuyện cười ấy mà!

— Chuyện cười? Ông không biết chuyện Mạnh Đức đuổi người vợ chính thất Đinh thị đi ư? Lại còn dám nói cái gì mà giàu sang đổi vợ, ông không muốn sống nữa ư?

Hứa Du tròn mắt cứng họng, đập đập mãi lên trán:

— Ôi chao! Quên mất, quên khuấy mất!

— Hừ! - Lâu Khuê lừ mắt nhìn Hứa Du, - Suốt ngày chỉ biết cậy mình có công nói năng bừa bãi, sớm muộn cũng chuốc họa vào thân, từ sau nói năng phải cẩn thận một chút!

Hứa Du vẫn không phục:

— Chớ nói riêng tôi, ông cũng không nói lỡ lời khi nào ư? Vừa nãy còn đem mình ra so với chúa công, tật cũ tái phát mà cũng không biết! Cái miệng lại gây họa cho cái thân rồi!

Hai kẻ từ khi còn trẻ đã thích đấu khẩu với nhau lại bắt đầu cãi vã, nói đi nói lại rốt cuộc khó phân ai hơn ai kém...

Tào Tháo thực sự bị câu "phú quý đổi vợ" làm cho đau lòng - Vương Diễm chẳng qua chỉ là một tên đô úy cỏn con mà chuyện trong nhà còn lan truyền ầm ĩ, vậy thì người đời không biết sẽ nghị luận thế nào về Tam công đương triều đây? E là sẽ không tránh khỏi việc nói ta là vô tình vô nghĩa, có mới nới cũ đây! Tào Tháo cúi đầu chậm chạp bước qua hành lang, bỗng nhiên lại nghe thấy tiếng hát hòa cùng với tiếng đàn thánh thót:

Mỹ nhân có kẻ;

https://thuviensach.vn

Y phục lụa là.

Phong tư diễm lệ;

Tươi đẹp như hoa.

Má hồng ưng ửng;

Tóc mây la đà.

Đánh đàn gõ nhịp;

Hát khúc vì ta.

Bổng trầm đều nhịp;

Trong trẻo hài hòa

Hôm nay vui thích;

Cần chi khóc mà.

Hay! Câu ca đẹp quá... Tiếng hát ngọt quá... Tào Tháo thầm khen ngợi, lần theo tiếng hát đi xuống hậu đường, vừa hay thấy Tào Phi đang gảy đàn, còn Chân thị vừa ca vừa múa. Ngồi bên dãy mé phải có các phu nhân Biện thị, Hoàn thị, Tần thị, Vương thị, Đỗ thị, Doãn thị, Châu thị, Lý thị, hai tiểu thiếp vừa mới nạp thêm là Triệu thị, Lưu thị thì đứng hầu bên cạnh. Còn các công tử lớn nhỏ Tào Chương, Tào Thực, Tào Xung, Tào Bưu, Tào Huyền, Tào Quân, Tào Lâm thì ngồi mé bên kia. Ngay cả hai con gái là Tào Tiết, Tào Hiến cũng đến. Hà Yến, Tần Lãng cũng có mặt trên tiệc, chỉ có mấy đứa còn đang quấn tã là không bế đến mà thôi.

Chân thị đang hát đến đoạn hay, vừa ngước mắt lên chợt thấy Tào Tháo, ngượng đỏ mặt, vội thi lễ. Đám thê nhi cũng vội vàng kẻ thi lễ, người quỳ lạy.

— Đứng dậy cả đi. - Chỗ chính vị của Tào Tháo vẫn được để trống, ông sải bước tới trước án xem các món ăn, chỉ có một ít rau quả thanh nhã, hoàn toàn không có cá thịt, cũng không có rượu. Chắc hẳn lại là Biện thị chủ trương tiết kiệm nên chỉ cho bày biện như vậy.

Phụ thân đến rồi, đám con cái không dám ngồi nữa, đều ngoan ngoãn đứng dậy trước bàn tiệc. Tào Tháo khoanh chân ngồi, bảo:

https://thuviensach.vn

— Tân hôn không phân biệt lớn nhỏ, quy củ để sau hãy nói, hôm nay mọi người cứ thoải mái đi.

Rồi vẫy tay gọi hai đứa con yêu nhất là Tào Xung và Tào Lâm mới hơn năm tuổi đến, cho mỗi đứa ngồi một bên đùi. Khi đó mọi người mới dám ngồi. Tào Xung giật giật chòm râu phụ thân, cười nói:

— Bài hát khi nãy, cha nghe có hay không?

— Hay! Hay lắm! - Chỉ cần cậu nhóc Tào Xung nũng nịu là Tào Tháo bao nhiêu buồn bực cũng tan biến hết, - Hát hay, đàn ngọt, câu ca càng tuyệt diệu! - Nói xong, Tào Tháo đưa mắt nhìn Chân thị.

Hôm nay Chân Phục trang điểm nhẹ, mặc bộ áo váy dài màu xanh đậm, càng lộ rõ vẻ xinh đẹp khiến người khác phải động lòng. Thực ra nếu không phải là Tào Phi nhanh tay, cũng chưa biết nữ nhân này sẽ thuộc về ai.

Tào Xung lại cười hi hi nói:

— Câu ca hay như thế, cha có biết là của ai viết không?

Tào Tháo quay nhìn Tào Phi:

— Không giống thơ của Tử Hoàn, với tài cán của nó thì không viết được tác phẩm vi diệu thế này.

Câu nói ấy khiến Tào Phi ngượng ngùng.

Tào Lâm là con của Đỗ thị, tuổi còn nhỏ, nói năng vẫn ngây thơ, đưa tay chỉ sang dãy mé đông nói:

— Con biết, đó là Thực nhị ca ca viết đấy ạ!

— Ồ? - Tào Tháo ngạc nhiên nhìn Tào Thực, vẻ không tin, - Con viết ư? Không phải là Lưu Trinh, Ứng Dương viết thay đấy chứ?

Tào Thực mới mười sáu tuổi, vóc dáng không cao bằng Tào Phi, nhưng hai anh em cùng do Biện thị sinh ra, diện mạo rất giống nhau, cả hai đều văn nhã trắng trẻo, nhưng mắt Tào Thực to hơn một chút, càng lộ rõ vẻ thông minh, lanh lợi. Nghe phụ thân hỏi, Tào Thực đứng dậy đáp:

— Loại thơ phú ấy chuyên viết về tâm tình nhi nữ, chẳng qua là thơ của hài nhi viết chơi thôi ạ, làm sao dám phiền đến ngài Ký thất

https://thuviensach.vn

viết dùm? - Tào Thực cũng giấu nỗi ngại ngùng, đúng là không có ai viết hộ cả, nhưng em chồng lại viết những khúc ca như vậy cho chị dâu hát, cũng không được thỏa đáng cho lắm.

Tào Tháo lại không xét thấy tâm tư của Tào Thực với Chân thị, chỉ nói:

— Nếu như con nói là thơ mình làm, vậy hãy làm thêm một bài nữa cho ta nghe xem... Ngồi xuống mà nghĩ!

Tào Thực vâng lời, lại bảo:

— Hài nhi có thể làm, nhưng cũng xin phụ thân...

— Chuyện gì?

— Hài nhi bạo gan, xin phụ thân cho phép hài nhi uống rượu thì mới nghĩ ra được.

Biện thị chợt chau mày:

— Thực nhi! Con...

Tào Tháo xua xua tay:

— Nàng chớ lo! Mang rượu cho nó... Không! Bảo người dưới lấy thêm ít rượu lên đây, mọi người cùng uống. Hôm nay là bữa tiệc gia đình, cũng phá lệ một chút, chớ nên chay tịnh quá.

Lát sau, nha hoàn bưng rượu lên, bên mỗi bàn tiệc đều có một vò. Không lâu sau, Tào Thực liền cười bảo:

— Hài nhi đã nghĩ xong rồi.

— Ngâm lên nghe xem.

Tào Thực nhìn ra ngoài cửa sổ, nở nụ cười mỉm, tựa như nhìn thấy cảnh mùa xuân, chậm rãi ngâm nga, nhịp nhàng trầm bổng:

Khuê phòng khoác áo bước ra;
Ung dung dời gót dạo qua hiên ngoài.
Phòng không tĩnh mịch nào ai;
Sân thềm xem đã mọc dài cỏ xanh.
Gió lùa cửa trống thênh thênh;

https://thuviensach.vn

Trăm loài chim đã rời cành về nam.

Tình xuân kia há dễ quên;

Ưu sầu riêng bạn với em bây giờ.

Tình lang mãi ở nơi xa;

Cô đơn phận thiếp ai là người thân.

Hợp hoan khó lại một lần;

Chi lan đâu dễ úa tàn lại tươi.

Tình xưa người thảy bỏ rơi;

Lòng chàng há giống thói đời thế gian?

Nữ la nương bóng tùng quân;

Cảnh bèo trôi nổi nhờ phần nước xanh.

Nâng khăn sửa áo gửi mình;

Lơ là chểnh mảng dám đành sớm hôm.

Nhìn nhau ví vẫn được ơn;

Tấm chung tình thiếp mãi còn tình chung.

Bài thơ này vẫn là viết về giai nhân, nhưng lại là thơ về người vợ bị bỏ rơi, câu từ đẹp đẽ đầy ắp tình cảm, quả là bõ công Tào Thực đã ấp ủ suy tư, thực sự làm lay động lòng người. Tào Tháo khi nãy ở nhà trước nghe thấy câu nói của Hứa Du, thấy mất mặt nên mới tránh đến đây, không ngờ bài thơ của con trai lại nói đến chuyện bỏ vợ, không hiểu sao tự dưng liên tưởng đến thân phận Đinh thị, lẩm nhẩm đọc:

— *Hợp hoan khó lại một lần; Chi lan đâu dễ úa tàn lại tươi... Tình xưa người thảy bỏ rơi; Lòng chàng há giống thói đời thế gian?...* Đừng ngâm nữa!

Tào Thực giật nảy mình, vội vàng quỳ sụp xuống:

— Hài nhi làm không hay! Xin phụ thân trách phạt. - Tuy nói như vậy, nhưng Tào Thực cũng không hiểu mình sai chỗ nào.

— Không! - Tào Tháo cười gượng nói, - Bài thơ này rất hay, rất đẹp... Con chẳng những làm thơ hay mà lại còn rất hiếu thuận, đòi rượu

https://thuviensach.vn

nhưng cũng không uống. Kỳ thực là cố ý kiếm lý do để các vị phu nhân được uống rượu vui vẻ, có đúng không? Con rất hiểu biết đấy...

Tào Thực thấy lời nói dối bị nhìn thấu, lại nghe phụ thân liên tục ngợi khen, mặt chợt đỏ bừng lên. Chư vị phu nhân cũng nghiêng đầu ghé tai không ngớt tán thưởng. Tào Phi thì nét mặt có vẻ khó chịu, hết nhìn Tào Thực đang nghiêm trang mỉm cười, lại nhìn Tào Xung đang ngồi trong lòng phụ thân, trong lòng bỗng thấy trĩu nặng.

Tào Tháo buồn bã không yên, giơ tay gọi Triệu thị, Lưu thị:

— Các nàng cũng hát một bài nghe đi.

Hai người vốn xuất thân ca vũ vội vàng chối từ, Triệu thị vốn giỏi ăn nói, liền đáp:

— Chư vị công tử và các tỷ tỷ đều có mặt cả, chúng thiếp đâu dám khoe khoang tài nghệ. Thế chẳng phải là thành trò cười ư?

— Không ngại, cứ hát đi! Nhưng hát những khúc xưa ấy, đừng hát bài của Thực nhi. - Tào Tháo muốn nghe khúc hát khác cho đỡ thương cảm, nào hay hai phu nhân không hiểu ý, lại hát bài này:

Lụa Tề Hoàn mới cắt;
Trắng muốt như sương tuyết.
Khâu thành quạt hợp hoan;
Tròn vạnh như vầng nguyệt.
Ra vào trong tay chàng;
Nhẹ đưa làn gió mát.
Thường sợ tiết thu sang;
Lạnh xua cơn nóng hết.
Bỏ bẵng trong hòm rương;
Ân tình nửa đường dứt!

Đó là bài *Oán ca hành* của Ban Tiệp Dư khi xưa, bà vốn là sủng phi của Hán Thành Đế, sau đó Thành Đế chuyển sang sủng ái chị em Triệu Phi Yến. Ban Tiệp Dư sống buồn tủi trong thâm cung đã viết bài

https://thuviensach.vn

ca này để bày tỏ nỗi lòng mình. Lại là một bài thơ về người vợ bị ruồng bỏ!

"Bỏ bẵng trong hòm rương; Ân tình nửa đường dứt." Tào Tháo thực sự lòng dạ rối bời, sao mà trốn cách nào cũng không trốn được thế này? Ông bỏ hai đứa con xuống, đứng dậy nói:

— Vẫn còn nhiều việc phải làm, mọi người cứ tự nhiên đi.

Nói rồi thở dài đi ra. Cúi đầu buồn bã, thả bước tới giữa hoa viên, bỗng nghe phía sau lưng có người gọi:

— Phu quân...

Tào Tháo quay lại nhìn, hóa ra Biện thị đã theo ra tới nơi.

— Nàng ra đây làm gì? Hãy cùng uống rượu với bọn họ đi, nói với các con hôm nay vui chơi thỏa thích, cứ tùy tiện một chút không hề chi.

— Chàng nghĩ gì thiếp đều biết cả... - Biện thị nhẹ nhàng cầm lấy tay phu quân.

Đúng vậy, dưới gầm trời này còn có người nào hiểu Tào Tháo bằng Biện phu nhân? Tào Tháo vỗ vỗ lên tay Biện thị, không thể giấu được nữa:

— Nàng nói xem, có phải là ta đã già rồi không? Đi đánh trận ở ngoài làm sao lại quên mất cả chuyện của Đinh thị như vậy! Nàng ấy bây giờ vẫn còn ở Hứa Đô chứ? Vừa rồi đáng ra phải cùng đón cả đến, bây giờ thành ra thế này, ta còn mặt mũi nào nữa? Để người thiên hạ nói ta thế nào đây. - Tào Tháo có vẻ hổ thẹn với Đinh thị, nhưng quan trọng hơn nữa là sợ người ta chê cười.

Biện thị ôn tồn cười bảo:

— Thiếp đã sớm nghĩ thay chàng rồi. Lúc đến đây có đưa theo cả tỷ tỷ cùng đi. Biện Bỉnh, Đinh Phỉ đang lo tìm kiếm một ngôi nhà nhỏ ở ngoài thành cho tỷ tỷ, cũng có cả nô bộc hầu hạ.

— Ôi! - Tào Tháo vô cùng mừng rỡ, - Hiền thê à, nàng tốt quá... Nhưng nếu đã đến đây, làm sao không đưa thẳng vào trong phủ?

— Tỷ tỷ không đồng ý vào. - Biện thị lắc đầu, - Nếu không phải là người của Đinh gia nói dối là phải chuyển nhà thì ngay cả đất Hà Bắc

https://thuviensach.vn

tỷ tỷ cũng không bao giờ bước đến. Cứ như ý thiếp... hay là chàng... - Biện thị không dám nói tiếp nữa.

— Ta sẽ đi đón nàng ấy! - Tào Tháo không cố chấp nữa, - Nói gì thì nói cũng phải đón nàng ấy về nhà, dẫu sao nàng ấy cũng là phu nhân của ta.

— Tỷ tỷ tính cách cứng rắn, chàng hãy nói tốt câu, muôn vàn không được cãi vã với tỷ tỷ. Sống trong một nhà, dàn xếp ổn thỏa là hơn cả, chàng và tỷ tỷ hòa thuận thì không gì bằng. - Biện thị liên tục dặn dò.

— Được rồi, được rồi. Nàng nói gì ta cũng nghe hết, nàng nói chuyện lúc nào cũng dễ nghe như vậy. - Tào Tháo vừa nói vừa đưa tay vuốt tóc Biện thị.

— Đã là vợ chồng già rồi, chàng còn làm gì thế...

— Ôi chao, hiền thê! Nàng có tóc bạc rồi này. - Tào Tháo chợt kinh ngạc.

Biện thị cười buồn:

— Thiếp tuổi đã quá tứ tuần, sao lại không có tóc bạc chứ? Chàng cũng soi gương thử xem, cũng bao nhiêu tóc bạc rồi đấy!

— Hoa Đà tinh thông thuật dưỡng sinh, trở về ta sẽ đến hỏi ông ấy xem có thuốc bổ gì cho nữ nhân các nàng dùng không. Ôi... Đại cục thiên hạ đã định, chỉ cần hàng phục Ô Hoàn, xuống phía nam quét sạch Giang Đông, sẽ không cần phải đánh nhau nữa rồi... Đến khi ấy chúng ta cùng chung hưởng những tháng ngày sau đó... - Câu nói ấy Tào Tháo đã nói từ hồi tuổi trẻ, đến nay không biết là nói bao nhiêu lần rồi.

Biện thị thực sự không dám mơ tưởng có một ngày như vậy thật, nhưng vẫn thuận theo ý Tào Tháo, nói:

— Được rồi... Được rồi... Nhưng chớ có chỉ đối tốt với chúng thiếp, chàng còn phải đối tốt với Đinh tỷ tỷ nữa.

Thực ra trên đời này, thê thiếp bao giờ chẳng muốn phu quân yêu mình hơn người khác một chút, rất ít người lại khuyên chồng đối tốt với người đàn bà khác. Nhưng chỗ khéo léo của Biện thị chính ở điểm

https://thuviensach.vn

ấy, dù cho Đinh thị có trở về cũng không thể khôi phục được tình cảm với Tào Tháo như trước kia nữa, việc này bất luận có thể thành hay không thành, người để lại ấn tượng hiền đức cho phu quân chính là nàng. Nếu nói thực lòng muốn tác hợp, sẽ không tránh khỏi coi thường bụng dạ của Biện thị; nếu nói là cố ý để được sủng ái, dường như lại xúc phạm đến lòng tốt của Biện thị. Trong thực có giả, trong giả có thực. Tục ngữ có câu rất hay rằng: "Không phải người một nhà, không vào chung một cửa", Biện thị với Tào Tháo có thể nói là một cặp trời sinh vậy.

Không thể quay về

Tào Tháo bước xuống xe ngựa, vừa nhìn khoảng sân vắng lặng ấy đã thấy tâm tình thư thái. Không ngờ rằng ngay cạnh Nghiệp Thành lại có một nơi đẹp đẽ, tinh tế đến vậy, vừa đơn sơ lại không mất vẻ trang nhã, hàng rào xanh mướt, mấy cây dâu, cây du cao lớn, sân giếng cổ kính, lại còn mấy đóa hoa nhỏ không rõ tên gọi là gì lẫn trong những bụi cỏ. Tất cả đều hợp với sở thích của Đinh thị, xem ra Biện Bỉnh, Đinh Phỉ đã bỏ không ít công sức.

Đương triều Tư không đón người vợ bị ruồng rẫy về nhà, chuyện thế này có lẽ mới có lần đầu tiên kể từ khai thiên lập địa đến nay. Tất nhiên không thể để người ta chú ý chê cười, cho nên Tào Tháo chỉ ngồi một cỗ xe ngựa bình thường, ngay cả thân binh vệ sĩ cũng không đem theo, chỉ có Hứa Chử đánh xe, Biện Bỉnh, Đinh Phỉ cưỡi ngựa theo sau.

Biện Bỉnh đỡ tỷ phu xuống xe, chỉ ngôi nhà nói:

— Chỗ này vốn là một nơi trang viên của Thẩm gia, hiện giờ tường bao đã phá đi rồi, ruộng đất ở lân cận cũng đã chia hết, chỉ để lại nhà cửa mấy chỗ. Tỷ phu an tâm, hiện giờ ở đây đều là gia nô bộc phụ trong phủ, một là họ đã theo chúa công bao nhiêu năm như vậy, cũng

https://thuviensach.vn

nên cho họ có chút sản nghiệp, hai là tiện thể hầu hạ việc nhà cho phu nhân.

Tào Tháo vừa ý gật gật đầu, bước lên trước đưa tay định đẩy cánh cổng tre, lại ngừng lại, quay đầu hỏi:

— Còn người trong nhà này...

Biện Bỉnh lại tranh lấy đáp lời:

— Đệ đã bảo đám nô bộc về nhà cả rồi, bây giờ chỉ còn một mình phu nhân, tỷ phu cứ việc đi vào. - Lúc nào thì gọi là chúa công, lúc nào thì gọi là tỷ phu, bấy giờ Biện Bỉnh đã nắm vững như lòng bàn tay.

— Ờ. - Tào Tháo sợ bọn họ nghe trộm chuyện riêng nhà mình, phất tay áo nói, - Các ngươi cứ ra sau cả đi.

— Dạ. - Hai người Biện, Đinh nín cười, lùi lại mấy bước dài, cả Hứa Chử cũng dắt xe ngựa lui ra ngoài.

Tào Tháo khi ấy mới đẩy cổng vào sân, biết rõ là không có ai dám theo vào nhưng vẫn thuận tay kéo cửa lại, vợ chồng gặp nhau mà cứ như đi ăn trộm. Nói gì thì nói, chẳng qua là vẫn sợ mất mặt.

Ngôi nhà này vô cùng đơn sơ, hai bên chỉ có mấy gian nhà nhỏ, dường như là nhà bếp và nơi ở của nô bộc, cửa phòng chính mở rộng, có thể thấp thoáng trông rõ bên trong. Đinh thị đang ngồi quay lưng ra cửa chính, tay vẫn không ngừng công việc, âm thanh lách cách vọng ra cho biết bà đang dệt vải - khung cửi là người bạn duy nhất của bà. Từ khi bước vào cửa nhà họ Tào, bà đã cả ngày bận rộn với việc dệt may kim chỉ, cứ y như mọi thứ trong nhà đều phải trông cậy vào công việc mưu sinh này vậy. Sau khi Tào Ngang chết, bà càng coi khung cửi là sinh mệnh của mình, cả ngày cũng không nói mấy câu. Dù đã đến đây rồi, bà cũng vẫn dệt vải. Thật không hiểu nổi, bà dệt nhiều vải như vậy, thêu nhiều túi thơm như vậy là để cho ai dùng.

Tào Tháo bước nhanh vào phòng, khi ấy mới nhìn thấy rõ người vợ của mình: Đinh thị tóc đã bạc trắng, mặc bộ váy áo bằng vải thô, nếu chỉ nhìn phía sau thì chẳng khác gì một bà lão nơi thôn dã. Trong khoảnh khắc, Tào Tháo bỗng thấy buồn tủi, nỗi thương cảm trào dâng

https://thuviensach.vn

trong lòng. Trên đường ông đã suy nghĩ Đinh thị khi nhìn thấy mình sẽ có thái độ thế nào, là hổ thẹn hay kiêu ngạo? Bây giờ xem ra chuyện ai đúng ai sai đã không còn quan trọng nữa, cả hai đều đã ngoài ngũ tuần, làm gì còn có tâm tình nhi nữ nữa. Hãy cứ cởi bỏ hết mối kết trong lòng, sống nốt những ngày yên ổn thôi. Tào Tháo bỗng thấy sợ hãi khi phải đối diện với Đinh thị, không biết khuôn mặt tuy không xinh đẹp nhưng từng trẻ trung ấy bây giờ đã già nua đến thế nào.

Đinh thị đã biết Tào Tháo sẽ đến, bây giờ nghe thấy có tiếng người loạt xoạt vào phòng, cũng đã đoán ra là ai. Nhưng bà không nói gì, cũng chẳng quay đầu lại, chỉ hơi dừng tay lại giây lát, rồi lại lách cách dệt vải.

Tào Tháo đứng sau lưng Đinh thị, đắn đo hồi lâu cũng không biết nên bắt đầu câu chuyện thế nào, cuối cùng đành hắng nhẹ vài tiếng, rồi mặt dạn mày dày lên tiếng:

— Ta đến rồi đây...

Lách cách... lách cách...

— Bà vẫn ổn chứ?

Lách cách... lách cách...

Đinh thị đến đầu cũng không buồn ngẩng lên, chứ đừng mong là sẽ bảo Tào Tháo ngồi xuống nói vài câu thân tình, bà cứ để mặc cho vị phu quân thân phận cao quý ấy đứng trơ ra đó. Tào Tháo thấy tính cách quật cường của Đinh thị không thay đổi chút nào, trong lòng cũng thấy hơi bất mãn, nhưng nhìn xung quanh phòng, chỉ có vài chiếc bàn và đồ đạc đơn sơ cũ kỹ, đến cái hộp trang điểm cũng không có, lại có ý thương cảm cho Đinh thị - đã đến đây rồi, cũng lấy hết bản lĩnh nói năng ngọt ngào thời trai trẻ ra, hạ mình tiếp tục dỗ dành vậy.

— Đầu năm nay, ngày giỗ Ngang nhi của chúng ta, ta bận đi đánh trận ở Tịnh Châu, cũng không thoát ra được, mới bảo bọn Phi nhi đặt linh vị bái tế trong phủ. - Đứa con đã chết là niềm thương nhớ duy nhất của Đinh thị, Tào Tháo đem chuyện con trai ra nói, hy vọng có thể khiến cho bà mở lời, nào ngờ Đinh thị vẫn chẳng thèm để tâm, bèn nói

https://thuviensach.vn

tiếp, - Ngang nhi của chúng ta nếu còn sống, năm nay cũng đã gần ba chục tuổi rồi. Có lẽ ta cũng già rồi, gần đây nằm mơ cũng luôn mơ thấy nó. Nếu như nó còn sống, cha con ta cùng sóng ngựa mà tung hoành thiên hạ thật tốt biết bao! - Đó đúng là câu nói chân tình, - Hiện giờ đại cục Hà Bắc tuy đã ổn định, nhưng Thanh Châu vẫn còn chút loạn lạc. Công Tôn Khang ở Liêu Đông nhân loạn vào cướp, có ý đồ đánh chiếm vùng đất duyên hải. Nếu Ngang nhi của chúng ta còn sống, có thể sai nó dẫn quân thay lão phu dẹp yên giặc cướp, vậy thì ta có thể yên tâm ra ải diệt hết mầm họa Viên Thượng rồi, đến khi đại công cáo thành, cha con ta cùng hợp binh một nơi xua quân xuống phía nam...

Tào Tháo ngẩn ngơ nói hồi lâu mới ý thức rằng đây không phải là thương thảo chiến sự với chư tướng, vội vàng ngừng lời, lại tiến hai bước đến trước mặt Đinh thị:

— Ta biết bà không thích ồn ào, chỗ này non xanh nước biếc, lại không có mấy những kẻ quan lại quyền quý, bà có thích không? Mấy hôm trước, bọn Hoàn nhi mới nhắc đến bà, mọi người đều nói bà rất tốt, các con cũng rất nhớ bà... - Vừa nói, Tào Tháo vừa thăm dò đặt bàn tay lên vai Đinh thị.

Đinh thị tuy không kháng cự, nhưng vẫn cúi đầu dệt cửi.

— Chúng ta về nhà đi, đều ngần này tuổi rồi, cứ như thế này còn ra sao nữa? - Tào Tháo xoa xoa lên lưng Đinh thị, thấy bà vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, bèn hạ giọng quyết liệt, - Coi như ta sai rồi, ta không nên đuổi bà đi, ta xin tạ lỗi với bà còn không được ư? Bà có nghe thấy không? Lẽ nào ta không bỏ bà mà bà lại muốn bỏ ta ư? Thực sự muốn tuyệt tình vợ chồng với ta ư?

Lách cách... lách cách...

Đinh thị vẫn không ngẩng đầu lên, tựa hồ chẳng hề quan tâm đến bất cứ điều gì. Tào Tháo đứng lặng nhìn Đinh thị hồi lâu - bà cũng thật cố chấp, cũng có thể cái chết của Ngang nhi đã làm bà tổn thương quá lớn, cũng có thể vì hôm ấy ta đánh bà ấy nên bà ấy đã ôm hận trong lòng, cũng có thể người đàn bà này còn rất nhiều mối thắt khó hiểu

https://thuviensach.vn

trong lòng không thể cởi bỏ được. Nên làm thế nào đây? Thôi được rồi, hãy để bà ấy nghĩ thêm ít ngày nữa vậy, có thể qua vài tháng hoặc một năm sẽ muốn về nhà thôi. Tào Tháo vẫn ôm một tia hy vọng, vỗ vỗ lên vai Đinh thị nói:

— Bà không thèm để ý đến ta thì ta đi vậy. Mấy hôm nữa, ta sẽ lại đến thăm bà, bà hãy suy nghĩ cho kỹ. - Nói xong Tào Tháo bước ra vừa đi vừa ngoảnh lại nhìn, hy vọng Đinh thị sẽ cất lời giữ ông lại, nhưng mãi khi Tào Tháo đi đến cửa, Đinh thị vẫn không có phản ứng gì, Tào Tháo chỉ biết thở dài ra khỏi cửa.

— Tào A Man...

Bỗng nhiên Tào Tháo nghe thấy Đinh thị gọi mình, chân vừa bước ra khỏi bậc cửa liền rụt ngay trở lại. Giọng nói đã xa cách từ rất lâu ấy chính là giọng nói đã giúp ông vượt qua không biết bao nhiêu đêm buồn tủi thuở còn chưa đắc chí!

— Bà... bà chịu theo ta về chứ? - Tào Tháo giọng run run, nét mặt lộ vẻ mừng rỡ y như đứa trẻ được cho kẹo. Nếu nói là ông còn yêu Đinh thị thì dường như hơi dối lòng, nhưng cảm tình ấy lại là tình mến thương thân thiết cùng nhau trải qua, vượt qua hết thảy hoạn nạn.

Đinh thị vẫn không hề quay đầu lại, nhưng đã ngừng thoi dệt trong tay, tựa hồ bà đã phải nín thở hạ quyết tâm rất lớn.

— Thế nào? Bà theo ta về đi! Chúng ta cùng sống những ngày tốt đẹp... - Tào Tháo cảm thấy chỉ cần cố gắng thêm một chút thì nhất định có thể đưa được Đinh thị về nhà.

Nhưng Đinh thị vẫn không đáp lời, vẫn ngồi quay lưng lại phía Tào Tháo, hồi lâu sau mới chậm rãi nói:

— Từ sau ông đừng đến đây nữa.

— Sao? - Tuy đang giữa ngày hè mà Tào Tháo cảm thấy lạnh buốt từ đầu đến chân. Phút chốc ông cảm thấy một nỗi sợ hãi không tên, dường như có thứ gì đó bị lôi ra từ tận đáy lòng, rồi tất cả đều tan biến. Lúc này không còn bất cứ sự tôn nghiêm nào của một vị đương triều quyền thần nữa, Tào Tháo bất giác cầu xin, - Không được! Bà phải về

https://thuviensach.vn

với ta! Bà là vợ của ta mà... Ta, ta từ nay về sau nhất định sẽ đối tốt với bà. - Vừa nói, Tào Tháo vừa bước nhanh tới trước mặt nắm lấy hai vai Đinh thị, - Bà đánh ta đi! Đánh ta đi! Nếu không bà mắng chửi ta, trút giận vào ta cũng được! Từ nay bà đánh, bà mắng ta sẽ không chống cự, từ nay ta...

— Thôi đi! - Đinh thị vùng ra khỏi tay Tào Tháo, giọng lạnh như băng, - Ông đừng thề bồi hứa hẹn với tôi nữa, tôi sẽ không về nhà ông nữa đâu.

— Bà nói gì... - Tào Tháo ngạc nhiên sững sờ, - Vì sao?

Đinh thị toàn thân run rẩy, vẫn không hề ngẩng đầu lên:

— Vì sao ư? Vì tôi đã nghe quá đủ những lời dối trá của ông rồi! Tôi không bao giờ tin ông nữa. - Bà ngừng lại một chút, nói rành rọt từng từ một, - Không chỉ mình tôi, khắp thiên hạ này còn có người nào tin vào lời nói của Tào A Man ông không?

Tào Tháo chợt thấy đầu óc quay cuồng, lùi lại mấy bước. Câu nói của Đinh thị như một nhát búa giáng mạnh, khiến Tào Tháo bẹp dúm tan tành, cõi lòng tan nát. Ngay cả Tào Tháo cũng không nhớ rõ mình đã hứa hẹn phải đối tốt với vợ bao nhiêu lần, nhưng những câu thề bồi ấy có được thực hiện không? Đinh thị đã không còn muốn tin nữa.

Lách cách... lách cách...

Tiếng dệt vải lại tiếp tục vang lên, Đinh thị lại quay lại với công việc của mình, vô cùng tập trung vô cùng quyết liệt, tựa hồ như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chưa từng có người nào bước đến. Chỉ có Tào Mạnh Đức hồn bay phách lạc, như một kẻ bại trận đang đứng lặng ở đó. Lúc này đây, ông không còn là một vị quyền thần đương triều, cũng không phải là một tướng quân uy quyền hiển hách, mà chỉ là một kẻ đáng thương bị người vợ của mình chối bỏ mà thôi. Đầu óc ông trống rỗng, loạng choạng bước đến giữa sân, đứng lại dưới nắng chói chang, tựa như muốn để ánh mặt trời xua tan đi cơn ớn lạnh từ trong tim bốc lên...

https://thuviensach.vn

Biện Bỉnh, Đinh Phỉ đứng bên ngoài hàng rào, tuy không nghe thấy câu chuyện bên trong nhưng vẫn loáng thoáng nhìn thấy tình hình trong đó. Thời tiết lúc này đang nóng nực, ai đi ra ngoài cũng tìm bóng râm mà đứng, nhưng Tào Tháo lại đầu trần đứng im giữa sân. Hai người thấy tình cảnh ấy đã đoán ra Đinh thị không chịu quay về, cũng có ý muốn bước vào khuyên Tào Tháo mấy câu, nhưng chưa được sự cho phép nên không dám vào. Chuyện của vợ chồng họ, người ngoài can thiệp vào sao tiện.

Ước độ qua một khắc, Tào Tháo mới mở cổng bước ra, mặt trắng bệch như tờ giấy, nhìn dáng vẻ thất thần của ông, tựa hồ chớp mắt đã già đi hàng chục tuổi. Đinh Phỉ lúc này mới dám bước lên đỡ:

— Phu nhân vẫn không chịu quay về? Tính khí bà ấy ngoan cố quá, tỷ phu chớ nên để tâm, hôm khác tại hạ sẽ bảo tiện nội đến khuyên nhủ bà ấy...

Tào Tháo dường như không nghe thấy Đinh Phỉ nói gì, mệt mỏi ngồi ngả người ra sau, hồi lâu mới cất tiếng:

— Bà ấy không bằng lòng đi theo ta nữa, ta thấy cũng không cần phải cưỡng cầu... Ông hãy bàn bạc với bà ấy xem làm thế nào, nếu bà ấy còn muốn cải giá thì tìm một người nào tốt mà cho cải giá, còn nếu muốn hồi hương, ta sẽ bỏ tiền của đưa bà ấy về huyện Tiều dưỡng lão.

Đinh Phỉ thật không thể ngờ, bao nhiêu tâm sức như vậy mà đổi lại kết cục thế này, trong lòng thầm than thở: “Nói thì dễ thế, nữ nhân của Tào Mạnh Đức ông cải giá, thiên hạ này há có nam nhân nào dám lấy? Đã quá năm mươi tuổi rồi còn bị đuổi về nhà, còn mặt mũi nào gặp hương thân phụ lão nữa? Bà ấy chẳng thể đi đâu được, cuộc đời này coi như hết rồi...” Đinh Phỉ trong lòng nghĩ vậy nhưng không dám nói ra, chỉ ấp úng:

— Tình vợ chồng đã hơn ba chục năm, sao có thể nói cắt đứt là cắt đứt ngay được, để tại hạ tới khuyên bà ấy thêm... Đoạn vội chạy vào trong sân.

https://thuviensach.vn

Tào Tháo liên tục lắc đầu. Đích thân đi còn chẳng tác dụng, Đinh Phỉ thì làm được gì chứ? Dù có bắt Đinh thị ấm ức quay về thì cũng có ý nghĩa gì? Đinh thị lòng đã nguội lạnh rồi. Ông bèn thôi không đợi nữa, quay sang đưa tay vẫy Hứa Chử, uể oải nói:

— Về phủ thôi...

Hứa Chử chỉ việc làm theo mệnh lệnh, còn chuyện nhà của Tào Tháo thì không cần hỏi, vung roi dong xe ngựa mà đi. Biện Bỉnh xưa nay vốn tính hiếu sự, lần này cũng không nói một câu - Đinh thị bị bỏ đã chắc chắn rồi, như vậy với Biện thị sẽ có ý nghĩa gì đây? Chính là cờ đã đến tay vậy.

Xe bắt đầu chuyển bánh, rèm cửa hạ xuống, Tào Tháo giang rộng hai tay nằm trên sàn xe. Ông thấy mệt mỏi, không hiểu vì sao sống cả đời đến giờ, chưa bao giờ thấy mệt mỏi như vậy. Trước đây gặp những chuyện thế này, nhất định ông sẽ bị chứng đầu phong phát tác, nhưng qua hai năm chữa trị, bệnh này đã không còn tái phát nữa. Nhưng hôm nay Tào Tháo chỉ hy vọng đầu mình bị đau, tỉnh táo thế này còn khó chịu hơn cả bị đau đầu. Cơ bản ông có thể coi như đã công thành danh toại, nhưng đó không phải là cảm giác ông muốn có. Tựa như cánh cửa hằng mong mỏi đã được mở ra, nhưng bên trong lại không phải là thứ mình mong đợi. Câu nói cuối cùng của Đinh thị vẫn hiển hiện rõ trong đầu óc ông: “Khắp thiên hạ này còn có người nào tin vào lời nói của Tào A Man ông không?”

Cũng có thể đúng là như vậy! Ông từng nói phải đối tốt với vợ, nhưng kết quả là hại bà ấy đến thân tâm tiều tụy. Ông từng nói phải an định bách tính, nhưng lại dung túng bộ hạ thân tín chiếm đoạt tài sản của dân. Ông từng nói muốn chiêu mộ danh sĩ trong thiên hạ, nhưng lại không cho phép họ tùy ý ngôn luận. Ông từng nói muốn phục hưng Hán thất, nhưng lại đi đến tình huống khó xử như ngày hôm nay. Đinh thị nói không sai chút nào, lời nói của Tào Mạnh Đức ông, người trong thiên hạ còn tin là thật được không?

https://thuviensach.vn

Nhưng Tào Tháo vẫn thấy ấm ức, không phải là ông không muốn thực hiện lời hứa của mình, mà là cuộc đời đã khiến cho ông không thể làm như thế được. Lẽ nào thực sự vì mối thù của con trai mà giết chết Trương Tú, để mất một viên tướng kiêu dũng? Nghiêm khắc bó buộc bộ hạ, không cho phép những người vào sinh ra tử kiếm chút lợi ích trong cuộc chiến ư? Để cho đám danh sĩ thanh lưu ấy tự do bàn bạc, làm vướng chân mình ư? Lẽ nào thực sự phải trả lại chính sự cho thiên tử ngay bây giờ, chờ đợi bãi bỏ gươm đao... Hãy thử mở sách sử ra xem, bao nhiêu người công thành danh toại xưa nay, nhưng có ai chưa từng làm trái với lời hứa và bản nguyện của mình? Kẻ muôn sự đều không hổ với lòng mình có tồn tại trên đời này không?... Đó là một con đường không quay trở lại, thực ra từ khi đặt bước chân đầu tiên lên đó đã chắc chắn là không thể quay đầu lại, và nó sẽ đi tới đâu, ngay cả bản thân người đi trên đường cũng không thể xác định. Những trò diễn và lời nói xúc động lòng người có thể lừa dối người khác, nhưng làm sao lừa dối được chính mình?

Xe ngựa tiến vào Nghiệp Thành, nháy mắt đã về đến trước cổng mạc phủ, Biện Bỉnh vội vàng tự tay vén rèm, Tào Tháo còn chưa xuống xe đã thấy Tuân Du, Đổng Chiêu, Thôi Diễm, Quách Gia đi tới - đã đi lâu quá rồi, rất nhiều việc đang chờ ông quyết định.

Thi lễ xong, Thôi Diễm tranh bẩm báo trước:

— Quản Thống - Thái thú An Lạc ở Thanh Châu không chịu đầu hàng, xin chúa công phát binh thảo phạt...

Tuân Du nâng một cuốn thẻ tre nói:

— Vừa có tin quân báo chuyển đến, Viên Thượng, Viên Hy cùng thủ lĩnh Ô Hoàn là Đạp Đốn đóng quân ở Liễu Thành, mối họa này không trừ Hà Bắc khó mà yên ổn được...

Quách Gia cũng bẩm báo:

— Công Tôn Khang ở Liêu Đông tập kết quân mã, tiền bộ đô đốc là Liễu Nghị đã được Quản Thừa tiếp ứng đổ bộ lên bờ, cướp bóc vùng

https://thuviensach.vn

duyên hải. Giặc Khăn Vàng ở Thanh Châu cũng nổi dậy theo, vây đánh thành Tế Nam. Xương Bá lại làm phản theo, đây đã là lần thứ năm rồi...

— Im hết cả đi! - Tào Tháo thấy đầu óc như bị nổ tung, hét lên một tiếng.

Tất cả mọi người đều im bặt, sợ hãi nhìn ông. Tào Tháo biết mình thất thố, nhẹ hít một hơi, dịu giọng nói:

— Hôm nay ta không muốn nghe gì hết. Những gì có thể xử trí các ngươi tự sắp đặt, những gì không xử lý được... sáng mai hãy nói vậy.

— Dạ. - Mọi người không dám hỏi thêm nhiều.

Rõ ràng là đã dặn dò như vậy, Đổng Chiêu vẫn chậm rãi bước đến bên xe, nói với giọng nhỏ đến không thể nhỏ hơn nữa:

— Về việc đổi lại chế độ chín châu... Lệnh quân có bức thư gửi tới chúa công.

Tào Tháo sai Đổng Chiêu viết thư cho Tuân Úc để thương thảo, nhưng Tuân Úc lại trực tiếp gửi thư cho Tào Tháo, có thể thấy ông ta rất giỏi xét đoán.

— Ồ. - Liên quan đến chuyện này, Tào Tháo không thể không quan tâm, - Đưa ta xem nào.

Đổng Chiêu biết hôm nay Tào Tháo tâm trạng không tốt, nên không dám phiền ông nhọc lòng, tự mình mở văn thư, bước lại trước mặt cho Tào Tháo đọc:

Nay nếu theo quy chế xưa, đất Ký Châu thống lĩnh tất có thêm các vùng: Hà Đông, Phùng Dực, Phù Phong, Tây Hà, U, Tịnh. Ngài vừa diệt Nghiệp Thành, khiến trong nước rung động kinh sợ, đâu cũng lo không giữ được đất đai bờ cõi, tập hợp quân để tranh giành. Nay nếu một nơi bị xâm phạm, nghĩa là sẽ có nơi tiếp theo bị đoạt mất, nhân tâm dễ dao động. Nếu như có chuyện phát sinh, chưa chắc đã mưu tính thiên hạ được. Mong ngài trước tiên ổn định Hà Bắc, sau đó sửa lại kinh đô cũ, phía nam tiến đến đất Sính nước Sở, trách tội chúng không chịu triều cống. Thiên hạ đều biết ý ngài, ai nấy sẽ tự yên. Nên đợi hải

https://thuviensach.vn

nội đại định rồi, hãy bàn đến lập lại quy chế xưa, đó là cái lợi lâu dài của xã tắc vậy.

Tuân Úc là người vô cùng thông minh, khôi phục lại chín châu có ý nghĩa gì, ông ta không phải không biết. Bây giờ lại gửi thư tỏ ý phản đối, ý tứ thế nào Tào Tháo cũng không phải không hiểu. Tất cả những lý do chính đáng đưa ra đều chỉ là cái cớ, nói đến cùng thì là Tuân Úc tuyệt không cho phép bất kỳ ai thay đổi vương triều đại Hán của họ Lưu.

Thực ra đâu chỉ có Tuân Úc, trong thiên hạ không biết vẫn còn bao nhiêu người vẫn lưu luyến với nhà Hán. Làm sao đây? Có nên tiếp tục đi tiếp hay không...? Tào Tháo hồi lâu không nói, hết lắc đầu rồi lại gật đầu, nói:

— Lệnh quân nói rất có lý, nếu không có ông ấy nhắc nhở... lão phu lại sai rồi. - Bản tính thì không sao thay đổi được, Tào Tháo lại bắt đầu nói khác lòng mình. Nhưng có che giấu thế nào thì, những người có mặt đều có thể cảm nhận thấy: Giữa Tào Tháo và Tuân Úc đã xuất hiện những rạn nứt.

Đổng Chiêu thấy Tào Tháo không phản bác Tuân Úc, liền cũng nói theo:

— Kiến thức của Lệnh quân già dặn cẩn trọng, chuyện bàn bạc xác lập lại chín châu hãy tạm gác qua một bên... - Là tạm gác lại chứ không phải là bỏ đi.

Tuân Du cũng cầm thư lên đọc, đọc xong kinh sợ khiếp vía, nhưng cố nén tâm tình nói xoa dịu đi:

— Ngoài ra, Lệnh quân còn chủ trương khôi phục lại kinh đô cũ, đề nghị ấy rất hay. Trước kia Lạc Dương bị nghịch tặc Đổng Trác thiêu hủy, theo lý mà nói nên xây dựng lại từ lâu rồi, nhưng mấy năm nay bốn phương chinh chiến, ngân khố của triều đình lại không dồi dào, nên đến nay vẫn chưa có điều kiện để làm. Hiện giờ Hà Bắc đã đại định, cũng nên suy nghĩ đến chuyện ấy. Vật liệu thi công, lại còn vấn đề nhân công nữa, dân số ở Hà Nam ít ỏi, gần đây lại lắm tai họa... -

https://thuviensach.vn

Tuân Du chỉ muốn lái câu chuyện ra khỏi chủ đề đáng sợ đó, nên thao thao bất tuyệt nói mãi không thôi, thực ra miệng nói những gì đến chính bản thân ông ta cũng không rõ nữa.

Đổng Chiêu liếc nhìn Tuân Du, vội vàng lôi trở lại câu chuyện:

— Thiên hạ loạn lạc đã lâu, những nơi cần sang sửa há chỉ có một tòa thành Lạc Dương? Khắp bốn phương có chỗ nào không từng hứng chịu loạn binh đao? Những việc cần làm nhiều lắm. Cứ lấy các vương quốc tôn thất ra mà xem, hiện giờ tám phong quốc: Tề, Bắc Hải, Phụ Lăng, Hạ Phì, Thường Sơn, Cam Lăng, Tế Bắc, Bình Nguyên đều không còn ra bộ dạng gì nữa. Các công tôn vương thất hoặc chết, hoặc mất tích, hậu duệ lại tản mát trong dân gian, gọi là quận cũng chẳng phải, gọi là quốc cũng chẳng xong, khiến cho chính lệnh triều đình khó mà thi hành... - Nói đến đó, Đổng Chiêu cụp mắt xuống, cố ý không nhìn vào Tào Tháo, - Nếu như vậy không tiện, tại hạ thấy cứ phế béng tám phong quốc này đi cho rồi.

Ông ta nói sơ sơ như vậy nhưng bọn Tuân Du thì sợ bắn người - phế bỏ các nước chư hầu của họ Lưu! Đó là việc đại cấm kỵ, lại còn phế liền một lúc tám nước, vậy người thiên hạ sẽ nghĩ gì đây? Lời đề nghị này còn động chạm đến quan hệ quân thần nghiêm trọng hơn cả việc đổi lại chín châu.

— Chắc rằng Lệnh quân cũng sẽ không đồng ý đâu... - Tào Tháo lại vô cùng bình thản, vỗ nhẹ nhẹ lên đùi, rồi đột nhiên ngẩng đầu lên nhìn hết lượt mọi người, - Các ngươi thấy thế nào?

Tào Tháo bỗng đẩy vấn đề trở lại, khiến mọi người bị bất ngờ.

Tuân Du cảm thấy trong lòng khó chịu như bị dao đâm, muốn phản đối, muốn gào thét, muốn ngăn cản, nhưng đối diện với Tào Tháo, tất cả những lời chất chứa trong lòng đều nghẹn lại nơi cổ họng, không thốt nên lời. Cố nhiên đó là sợ sự vui buồn thất thường của Tào Tháo, nhưng quan trọng hơn là bao nhiêu năm nay ai đã là người bày mưu tính kế giúp ông ta đi đến bước đường hôm nay? Phản đối Tào Tháo thì có khác gì phản đối chính bản thân mình?

https://thuviensach.vn

Thôi Diễm thì đã đứng ngây người, trước kia Viên Bản Sơ khắc ngọc tỷ, ôm lòng phản nghịch, hôm nay thì Tào Mạnh Đức bàn việc phế các nước chư hầu, thiên hạ này quạ nào cũng đen như nhau. Thực ra ai làm hoàng đế thì có gì khác nhau? Chỉ cần trăm họ được an cư lạc nghiệp, ai thống trị thiên hạ cũng không cần phải bàn. Thôi Diễm lại thấy chẳng có gì có thể, cũng chẳng có gì không thể. Hơn nữa, ông đã đứng vào dưới trướng Tào Tháo, gặp phải vấn đề nhạy cảm như vậy, cũng không tiện nói nhiều.

Đổng Chiêu đưa ra câu ấy là cố ý thăm dò Tào Tháo, xem những việc sắp tới nên làm thế nào, làm đến mức nào, nào ngờ Tào Tháo quá thông minh, không biểu lộ thái độ gì mà lại ném ngược trở lại. Trông thấy mọi người đều không tỏ thái độ gì, Đổng Chiêu là người bắc cầu cũng không tiện ra sức xúi giục.

Vậy là ba người đều cúi đầu không nói, thở cũng không dám thở mạnh. Biện Bỉnh đứng hầu bên cạnh, cứ vờ như không nghe thấy, cùng trò chuyện bâng quơ chuyện nhà với Hứa Chử. Thấy mọi người đều không tỏ thái độ gì, Tào Tháo lắc lắc đầu, cũng không truy vấn nữa, chậm rãi bước xuống xe, chỉ hờ hững nói một câu:

— Chuyện này để sau hãy bàn, ta muốn yên tĩnh một chút. - Rồi mặc mọi người đang đứng lặng ở đó, tự đi vào trong phủ.

— Chúa công! - Đúng lúc gay go ấy, Quách Gia lại bước ra, vẻ mặt trịnh trọng không có chút nào vẻ phóng khoáng vui cười trước đây, - Lẽ nào vì Bá Di, Thúc Tề giữ mình trong sạch không chịu làm quan với nhà Chu, mà Vũ Vương không đánh Thương Trụ ư?

Bước chân Tào Tháo chợt khựng lại.

Câu nói đầy ẩn ý ấy khiến người ta không rét mà run. Ngay cả Biện Bỉnh tự coi mình là người ngoài cuộc cũng giật mình kinh hãi, nhất thời bầu không khí khác thường khiến người ta muốn nghẹt thở.

Một lúc lâu sau, Tào Tháo mới chậm rãi quay đầu lại, không nhìn Quách Gia mà đưa mắt nhìn Đổng Chiêu:

https://thuviensach.vn

— Chuyện phế phong quốc... cứ theo ý ngươi mà làm, không cần phải hỏi ý kiến người khác nữa. Mau chóng xử lý xong đi, chớ để lỡ mất việc chính, còn phải tiếp tục đánh trận đấy! - Chỉ nói mấy câu ấy, rồi Tào Tháo lại tiến bước vào cửa phủ...

— Dạ... - Mọi người nhìn theo bóng Tào Tháo nhốn nháo đáp lời, có người sung sướng, có người mừng vui, có người buồn bã, có người chết lặng, ai nấy ngổn ngang trăm mối. Chỉ có con chim chích bông trong vòm lá kêu mãi không thôi, nguyền rủa ngày hè nóng nực khiến người ta bứt rứt.

Tín hiệu phế bỏ tám nước đã được bật lên, con đường tiếp theo không nói cũng đã rõ. Hơn nữa, có kêu lên rằng "phục hưng Hán thất" cũng chẳng còn ai tin nữa, vậy thì cứ thẳng tay mà làm thôi.

Con đường không trở về được, chẳng có cách nào quay đầu, đành dằn lòng, tiếp tục tiến lên thôi...

https://thuviensach.vn

♠ Chú thích ♠

[1] Viên môn: ngày xưa vua đi tuần ở ngoài, đến chỗ nào nghỉ thì xếp xe vòng xung quanh làm hàng rào, dành một chỗ ra vào, hai bên để xe dốc xuống càng xe chổng lên làm hiệu. (Toàn bộ chú thích trong sách là của dịch giả và biên tập viên.)

[2] Chức quan phụ trách truyền đạt ý chỉ của hoàng hậu, quản lý các sự việc trong cung hoàng hậu.

[3] Chức quan trông nom việc tô thuế, tiền lương, muối sắt và chi thu tài chính quốc gia.

[4] Là nơi triều đình trao đổi vàng bạc, vài vóc, dầu muối lấy ngựa của các dân tộc thiểu số ở vùng biên cương.

[5] Nằm trong thành Lạc Dương thời Đông Hán, vị trí giữa Ung môn và Thượng Tây môn, là khu công thương nghiệp của thành Lạc Dương.

[6] Dịch nghĩa: Người mà không có lòng tin (tín) thì chẳng thể khá được.

[7] Dịch nghĩa: Thấy nghĩa không làm là kể không có dũng.

[8] Dịch nghĩa: Hiếu, là gốc... là gốc của đức, từ đó... từ đó mà ... mà có việc dạy dỗ...

[9] Nghĩa là: Khổng tử nói: “Bậc tiên vương có đức lớn đạo trọng, để cho thiện hạ thuận theo, dân nhờ thế mà hòa thuận, trên dưới không oán than. Ngươi có biết là gì không?”

[10] Quỷ đạo: Tức là theo phương thức, cách thức không thực, giả dối.

[11] Ở đây, Hạ Hầu Uyên hiểu lầm quỷ đạo mà A Man nói là ma quỷ, ma quái nên mới nói như vậy.

[12] Dịch nghĩa: Phép dùng địa hình, kẻ làm tướng đến nhậm giữ, không thể không xem xét...

https://thuviensach.vn

[13] Thạch: đơn vị đo thể tích thời xưa ở Trung Quốc, một thạch tương đương mười đấu. Chế độ tính lương cho quan chức triều đình khi xưa được dựa vào số lương ăn được cấp. Nên có cách tính như vậy.

[14] Nghĩa là: Đến tuổi sáu mươi, nghe cái gì cũng xuôi tai.

[15] Hiếu liêm, Mậu tài, Minh kinh, Hữu đạo: là những cách thức tuyển cử, đề bạt quan chức dưới thời Hán. Hiếu liêm: xét những người có hiếu hạnh và liêm khiết; Mậu tài: tức tú tài, vì kiêng húy Hán Quang vũ Lưu Tú nên đổi gọi thành "Mậu tài"; Minh kinh: là khoa thi chọn những người thông hiểu kinh sách. Hữu đạo: là xét tuyển những người có đạo đức hoặc tài nghệ.

[16] Người giám sát cai quản công việc.

[17] Tên các loại đá quý thời xưa.

[18] Tượng đúc những hình người theo các động tác hoạt động khác nhau dùng để trang trí.

[19] Các cơ quan phụ trách những phần việc khác nhau trong cơ cấu một bộ thời xưa.

[20] Loại bình dùng tiêu khiển trong khu uống rượu của quý tộc xưa. Trong tiệc rượu, người ta sẽ thi ném thẻ (hoặc mũi tên) vào trong một chiếc bình cổ hẹp gọi là bình đầu hồ, ai ném trượt sẽ bị phạt rượu.

[21] Đây là một đoạn trong bài thơ *Ly tao* của Khuất Nguyên. Bản dịch của Đào Duy Anh và Nguyễn Sĩ Lâm.

[22] Nghĩa là: Con hổ có bộ mặt cười.

[23] Nghĩa là: Không mở miệng.

[24] Nghĩa là: Nịnh bợ để được ưu ái

[25] Công đài: chỉ ngôi tam công. Thái úy, Tư đồ, Tư không: Ba chức vụ thuộc hàng tam công trong triều đình xưa.

[26] Bể hoạn: dịch chữ hoạn hải, con đường làm quan thăng giáng không chừng, nổi chìm bấp bênh, không khác chiếc thuyền con lênh đênh trên mặt bể.

https://thuviensach.vn

[27] Bộ *Kinh Dịch* do Mạnh Hỉ tự Trường Khanh (người Lan Lăng, Đông Hải) – một đại nho đời Hán chú giải. Bộ *Mạnh Thị Dịch* của ông có sức ảnh hưởng rất lớn đến đời sau.

[28] Vân Đài nhị thập bát tướng: chỉ hai mươi tám đại tướng cùng giúp Hán Quang Vũ – Lưu Tú thống nhất thiên hạ, dựng lại giang sơn nhà Hán. Khoảng niên hiệu Vĩnh Bình thời Hán Minh Đế, Minh Đế nhớ đến các danh tướng công thần theo phụ hoàng giành lại giang sơn Đông Hán, đã lệnh cho tô tượng hai mươi tám công thần ở Nam Đài trong Nam Cung, Lạc Dương, gọi là: "Vân Đài nhị thập bát tướng". Dân gian sau này truyền rằng, hai mươi tám vị tướng ở Vân Đài chính là hai mươi tám vì tinh tú trên trời giáng sinh xuống trần.

[29] Theo *Hậu Hán Thư – Đảng Cố truyện tự* có chép: "Độ Thượng, Trương Mạc, Vương Khảo, Lưu Nho, Hồ Mẫu Ban, Tần Châu, Phiên Hướng, Vương Chương là "Bát Trù". "Trù" tức là nói có thể đem tiền của ra mà cứu người vậy".

[30] Phiên phi: Phi tần của phiên vương. Vì hoàng đế Lưu Hoành không phải con của Hoàn đế, mà là con của Đình hầu Lưu Trường – tôn thất, hậu duệ của Hán Chương đế. Đổng thị là vương phi của Lưu Trường chứ không phải phi tần của Hoàn đế, chỉ có con là được chọn đưa về làm vua, nên theo quy chế nhà Hán không được lập làm thái hậu.

[31] Hoàng môn: Một cách gọi khác của các thái giám hầu hạ trong cung. Hoàng môn lệnh: Chức quan phụ trách truyền lệnh, đứng đầu một nhóm thái giám.

[32] Ngoài mặt thì sửa đường sạn đạo, nhưng lại ngầm đi qua Trần Thương. Kế của Hàn Tín khi xưa dùng bình định vùng đất Tam Tần. Năm 206 TCN Hàn Tín được phong làm đại tướng để bình định đất Tam Tần. Ông giả cách sai người đi sửa đường sạn đạo, vốn mất rất nhiều công sức thời gian, khiến Tam Tần yên trí rằng quân Hán còn lâu mới ra được cửa ải. Nhưng thực ra Hàn Tín dẫn quân đi theo đường Trần Thương đi qua huyện Cố Đạo đánh úp.

https://thuviensach.vn

[33] Dịch nghĩa: Người quân tử không giống như đồ vật, chỉ dùng được vào một việc.

[34] Dịch nghĩa: việc binh là đạo giả dối.

[35] Dịch nghĩa: thân cận mà li gián.

[36] Dịch nghĩa: Tin hết vào sách thì chẳng bằng không có sách.

[37] Nghĩa là: Tấn công, trừ diệt, chiến đấu, phòng thủ - Các thuật ngữ trong binh pháp xưa.

[38] Chỉ năm vị vua hàng đầu thời Xuân Thu. Có nhiều cách nói khác nhau khi nhận định ngũ bá, nhưng theo *Sử Ký* của Tư Mã Thiên: Tề Hoàn công, Tống Tương công, Tần Mục công, Tấn Văn công và Sở Trang vương.

[39] Vệ Thanh (?-106 TCN), còn gọi là Trịnh Thanh, nguyên là người huyện Bình Dương, Hà Đông, tự là Trọng Khanh, là tướng lĩnh nhà Hán, em trai của hoàng hậu Vệ Tử Phu. Dưới thời Hán Vũ Đế (140 TCN – 87 TCN), ông vào cung làm thị vệ, trải qua các chức vụ Kiến Chương giám, Thị trung, Thái trung đại phu, Xa kị tướng quân rồi Quan nội hầu, Đại tướng quân và Đại tư mã, đồng thời được Hán Vũ Đế phong tước Trường Bình hầu, thực ấp lên tới 16.700 hộ, ngoài ra Vũ Đế còn đem Bình Dương công chúa gả cho Vệ Thanh. Trong những năm từ 129 TCN đến 119 TCN, Vệ Thanh từng bảy lần đại thắng quân Hung Nô ở phía bắc, lập được công lao lớn cho triều đình.

[40] Hoắc Khứ Bệnh (140 TCN – 117 TCN), là người huyện Bình Dương, quận Hà Đông, đại tướng chống Hung Nô của nhà Hán.

[41] Tố giác tội trạng quan lại.

[42] Tử Đô: Là mỹ nam nổi tiếng Trung Quốc thời xưa. Tử Đô tức Cơ Át, còn gọi là Công Tôn Át – quan đại phu nước Trịnh thời Xuân Thu. Tống Ngọc: là người nổi tiếng về tài năng văn học, nhà từ phú nước Sở thời Chiến Quốc. Ông có nhiều tác phẩm nổi tiếng như: *Cao Đường phú, Thần Nữ phú, Phong phú...*

[43] Đây là bài *Khủy biển* thuộc phần *Tiểu nhã – Kinh thi*. Bản dịch của Tạ Quang Phát, có sửa vài chữ.

https://thuviensach.vn

[44] *Kinh thi* là một bộ tổng tập thơ ca của Trung Quốc, một trong năm bộ sách kinh điển của Nho giáo. Các bài thơ trong *Kinh thi* được sáng tác trong khoảng thời gian 500 năm, từ đầu thời Tây Chu đến giữa thời Xuân Thu, gồm 311 bài thơ. *Kinh thi* chia làm ba bộ phận lớn là *Phong, Nhã và Tụng*. Nguồn gốc các bài thơ trong *Kinh thi* khá phức tạp, gồm cả ca dao, dân ca và nhạc nhã triều đình, với các tác giả thuộc mọi tầng lớp trong xã hội đương thời. Từ lĩnh vực dân gian, âm nhạc được chuyển sang lĩnh vực thành văn rồi thành kinh tịch. Phần *Nhã* chia ra *Tiểu nhã* và *Đại nhã,* cộng 105 bài. Trong mỗi *Đại nhã* và *Tiểu nhã* lại phân thành "chính" và "biến". Theo Chu Hy – một nhà Nho nổi tiếng, *Chính Đại Nhã* là nhạc dùng ở triều hội, *Chính Tiểu Nhã* là nhạc dùng ở yến tiệc.

[45] Đây là bài *Tương Trọng Tử* thuộc *Trịnh Phong – Kinh thi*. Bản dịch của Tạ Quang Phát có sửa vài chữ.

[46] Đây là một bài thơ trong nhóm *Cổ thi thập cửu thủ* (Mười chín bài cổ thi) khuyết danh, xuất hiện dưới thời Hán.

[47] Quản việc bổ nhiệm, bãi miễn, thăng chức, điều động quan lại.

[48] *Thượng thư* hay còn gọi là *Kinh thư* là một trong các bộ kinh điển của Nho gia, là bộ tổng tập các văn kiện thời Tiên Tần, nội dung ghi chép chủ yếu là các đối thoại giữa vua tôi các triều đại thời Thượng cổ như Hạ, Thương, Chu... *Thiên Hồng phạm:* Ghi chép lại lời hội thoại giữa vua Vũ Vương và Cơ Tử, nội dung liên quan đến ngũ hành.

[49] *Mãnh hổ hành* còn gọi là *Bình điệu khúc* – tên một bài thi ca thuộc nhạc phủ đời Hán. Các nhà thơ đời sau nhiều người dùng tên bài nhạc phủ này để làm đề.

[50] Quan viên quản lý trị an vùng phía Bắc của Lạc Dương. Vì Lạc Dương là kinh đô nhà Hán, đất đai rộng lớn, cho nên cần có bốn Huyện uý quản lý trị an của bốn vùng Đông, Nam, Tây, Bắc.

[51] Bế môn thang: Bế môn tức là đóng cửa, thang nghĩa là canh. Thành ngữ ý chỉ đóng cửa không cho vào, không tiếp kiến bất cứ người nào.

https://thuviensach.vn

[52] Lý tức là làng. Ngày xưa chỗ dân ở 25 nhà gọi là lý.

[53] Cam La là cháu của Cam Mậu (thừa tướng nước Tần, được xem như là vị thừa tướng đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc), nổi danh thần đồng, 12 tuổi đã trở thành tiểu thừa tướng.

[54] Nhắc đến bài *Đại phong ca* của Lưu Bang (Hán Cao Tổ). Nguyên văn: "Đại phong khởi hề vân phi dương; Uy gia hải nội hề quy cố hương; An đắc mãnh sĩ hề thủ tứ phương." Dịch nghĩa: "Gió lớn nổi lên chừ, mây bay tỏa ra; Thêm oai ở hải nội chừ, trở về quê cũ; Muốn có được tướng khỏe chừ, giữ bốn phương". Năm 195 TCN, Lưu Bang thảo phạt phương nam đánh Hoài Nam Vương Anh Bố, trên đường trở về qua nhà ở Huyện Bái, mời phụ lão, lão đệ tử ở đây yến ẩm. Trong tiệc có 120 đứa bé ca hát trợ hứng. Lưu Bang gẩy đàn làm bài ca này, Bài này cũng thể hiện cục diện của ông lúc đương thời, tuy đã có thiên hạ, nhưng chưa củng cố vững chắc được vương vị.

[55] Thời xưa, 1 cân bằng 16 lạng. Ngày nay 1 cân bằng 5 lạng, 2 cân bằng 1kilogram.

[56] *Hán thư* là một tài liệu lịch sử Trung Quốc cổ đại viết về giai đoạn lịch sử thời Tây Hán từ năm 206 TCN đến năm 25. Cuốn sách này do Ban Bưu khởi xướng. Sau khi ông chết, người con trai cả Ban Cố (tự là Mạnh Kiên) tiếp tục hoàn thành cuốn sách, lên tới tổng số 100 tập và gồm nhiều bài luận về pháp luật, khoa học, địa lý và văn chương.

[57] Đông Phương Mạn Thiến cũng tức là Đông Phương Sóc.

[58] Hán Hoàn đế (132-167) tên thật là Lưu Chí, là vị hoàng đế thứ 11 nhà Đông Hán trong lịch sử Trung Quốc.

[59] *Quảng Lăng tán* là một trong Trung Hoa thập đại danh khúc. Có nhiều câu chuyện liên quan đến khúc nhạc này. Trong đó có thuyết kể rằng, Phụ thân của Nhiếp Chính thời Chiến Quốc phụng mệnh đúc kiếm cho Hàn Vương, do trễ ngày giao kiếm nên bị thảm sát, Nhiếp Chính vì phụ thân trả thù luyện đàn mười năm, nổi tiếng khắp nơi được Hàn Vương triệu vào đàn. Nhiếp Chính nhân cơ hội này giết chết Hàn

https://thuviensach.vn

Vương rồi hủy dung nhan, tự tử để khỏi liên lụy thân nhân. Người đời sau vì cảm khái câu chuyện này mà soạn nên khúc *Quáng Lăng tán.*

[60] Sư khoáng: tự Tử Dã, người Hồng Động, Sơn Tây, nhạc sư nước Tấn thời Xuân Thu, tinh thông âm luật, giỏi đàn cầm, có thể nghe âm thanh biết điềm lành dữ.

[61] Câu này trong thiên *Tiên tiến – Luận ngữ.* (Do Khổng Tử và các học trò ghi chép lại)

[62] Chu Hy giải thích về "phú", "tỉ", "hứng" như sau: "Phú là trình bày sự việc rồi viết thẳng ra. Tỉ là lấy vật kia so sánh với vật này. Hứng là trước nói đến một vật khác để dẫn đến lời của thơ". Nói một cách dễ hiểu thì "phú" là để trần thuật, "tỉ" là ví dụ so sánh, "hứng" là qua một vật, một việc để gợi hứng cho bài thơ.

[63] Khởi, thừa, chuyển, hợp: các khái niệm trong lý luận văn học cổ Trung Quốc, được coi là một kết cấu cơ bản của một bài văn. Khởi: mở đầu. Thừa: diễn rộng ý. Chuyển: chuyển hướng nội dung. Hợp: thâu tóm kết luận.

[64] Cung, thương, giốc, chủy, vũ là hệ thống ngũ âm trong âm nhạc cổ Trung Hoa.

[65] Một loài chim cắt nhỏ, mỏ quặp, rất khôn, bay rất nhanh, người ta nuôi dùng để đi săn, còn có tên là *cốt linh.*

[66] Đế Lâm: là một trong những bài hát dùng trong lễ tế giao. Trong đó: *Đế Lâm* hát để cúng tế Trung ương Hoàng đế, *Thanh Dương:* hát để cúng tế Đông phương Thanh đế, *Chu Minh:* hát để cúng tế Nam phương Xích đế, *Tây Hạo:* hát để cúng tế Tây phương Bạch đế, *Huyền Minh:* hát để cúng tế Bắc phương Hắc đế. Vân kiều, *Dục Mệnh:* là tên các điệu múa trong lối múa Bát Dật dùng tế trời đất khi xưa. Trong "Hậu Hán Thư – Tế tự chí – Trung" có chép: Mười tám ngày trước ngày Lập thu,... tế Hoàng đế hậu thổ... múa các điệu "Vân Kiều", "Dục Mệnh" trong lối Bát Dật.

[67] Người xưa có quan niêm mùa thu thuộc hành kim, mọi vật điêu tàn, khí nghiêm khắc sát phạt, phù hợp cho việc săn bắn và xử tội

https://thuviensach.vn

phạm nhân.

[68] Hai câu này nằm trong bài *Lộc minh,* thiên *Tiểu nhã, Kinh thi*. Nghĩa là: Hươ hươ hươu kêu, ăn cỏ bình ở đồng nội.

[69] Dưỡng Do Cơ cũng gọi Dưỡng Diêu Cơ. Ở đây nguyên văn là chữ Diêu không phải Do (606 TCN-559 TCN) là người nước Sở thời Xuân Thu. Ông là một danh tướng dưới hai đời vua Sở Trang Vương và Sở Cung Vương, nổi tiếng về tài bắn cung "bách bộ xuyên dương" (cách xa 100 bước bắn xuyên qua lá dương).

[70] Thành ngữ "kinh cung chi điểu" có trong điển tích *Chiến quốc sách*. Canh Luy đứng trước Ngụy Vương, giương cung không có tên, giả bắn một phát, con chim nhạn rơi xuống. Canh Luy giải thích với vua rằng: "Sở dĩ như vậy là vì con chim này bị thương, vết thương chưa lành và lòng khiếp sợ chưa tan, cho nên thấy giương cung lên là sợ hãi". Nghĩa bóng: Bị nạn hụt một lần thì e ngại, sợ hãi, hoảng hốt.

[71] Huyện Đốn Khâu: tên một huyện đặt từ thời Tây Hán, vị trí ở Tây nam huyện Thanh Phong, tỉnh Hà Nam ngày nay.

[72] Bài thơ *Phỉ Phong* thuộc phần *Cối Phong, Kinh thi*. Bản dịch của Tạ Quang Phát, người dịch Châu Hải Đường có sửa vài chữ.

[73] Em vợ.

[74] Thiền vu là tước hiệu của các lãnh đạo tối cao của dân du mục ở Trung Á trong 8 thế kỷ, bắt đầu từ thời kì nhà Chu (1045 – 256 TCN) và thay thế nó là tước hiệu "khả hãn" vào năm 402. Tước hiệu này được thị tộc Luyên Đê của người Hung Nô sử dụng dưới thời nhà Tần (221 – 206 TCN) và nhà Hán (206 TCN–220 SCN).

[75] Là tước hiệu của người đứng đầu dân du mục vùng Trung Á, tước hiệu này tồn tại từ khoảng năm 1045 – 256 TCN, sau đó được thay thế bằng tước hiệu Khả Hãn.

[76] Từ xưng hô, dùng để gọi cha.

[77] Từ xa chạy về lo đám tang cho cha mẹ.

https://thuviensach.vn

[78] Lư giao còn có tên là Lư bì giao, ô giao, cao da lừa, là keo chế từ da con lừa, có vị ngọt, tính bình. Có tác dụng bổ huyết, chỉ huyết, tư âm, nhuận phế. Dùng cho trường hợp thiếu máu nhược sắc, hoa mắt chóng mặt (huyễn vững), hồi hộp, tim đập mạnh, khái huyết, thổ huyết, tiện huyết, xuất huyết, các đốm xuất huyết do giảm tiểu cầu, mất ngủ, tay chân lạnh, cơ địa hay bị cảm cúm.

[79] *Tả truyện* hay *Tả thị Xuân Thu* là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc viết về lịch sử phản ánh giai đoạn từ năm 722 TCN đến năm 468 TCN.

[80] Gia thục: là lớp học do gia tộc tự mở giảng dạy cho người trong tộc và người ngoài.

[81] Một đoạn trong chương *Thái Bá*, sách *Luận ngữ.*

[82] Thơ *Đào Yêu* thuộc phần *Quốc Phong – Chu Nam* trong *Kinh thi*. Bản dịch của Tạ Quang Phát.

[83] Một đoạn thuộc chương *Vương Huệ Vương thượng* - sách Mạnh Tử.

[84] Một đoạn trong chương mở đầu sách Hiếu kinh – Bản dịch của Đoàn Trung Còn và Huyền Mặc Đạo Nhân.

[85] Đây là thiên *Văn Vương* trong *Đại nhã – Kinh thi*, bản dịch của Tạ Quang Phát, có sửa vài chữ.

[86] Đây là bài *Lộc Minh* trong *Tiểu Nhã – Kinh thi*, bản dịch của Tạ Quang Phát, có sửa vài chữ.

[87] Ngày xưa vua quan ra chầu đều cầm cái hốt, hoặc làm bằng ngọc, hoặc làm bằng tre, ngà có việc gì định nói thì viết lên giấy để phòng cho khỏi quên.

[88] Hai câu trong *Ly tao* – của Khuất Nguyên - Nhượng Tống dịch.

[89] Nay thuộc thành phố Bạc Châu, tỉnh An Huy. (Toàn bộ chú thích trong sách là của người dịch và biên tập viên).

https://thuviensach.vn

[90] Đá móc ngược, một chân làm trụ, chân kia đá ngược ra sau từ dưới lên.

[91] Câu này xuất hiện trong bài *Quan thư* sách *Kinh thi*, nguyên văn trong *Kinh thi* là chữ cầu 逑 : nghĩa là lứa đôi. Còn ở đây Tần Nghi Lộc lại dùng chữ cầu 球 là quả cầu.

[92] Lối phục sức nhà Hán, mũ của quan Thị trung thường thị đều cắm đuôi con điêu, đúc con ve vàng đeo vào cho đẹp, vì thế gọi các kẻ quyền quý là nhị điêu, hoạn quan gọi là điêu đang.

[93] Thời Hán có các chức Hoàng môn lệnh, Tiểu hoàng môn, Trung hoàng môn... hầu hạ hoàng thượng và các gia tộc quyền quý, thời Đông Hán đều là hoạn quan đảm nhiệm chức vị này. Cho nên đời sau đều gọi hoạn quan là Hoàng môn.

[94] Người đứng đầu trong quá trình xây dựng cung thất, lăng tẩm, tông miếu. Tương đương với tổng giám sát công trình của thời hiện đại.

[95] Đề hồ quán đỉnh: đề hồ là váng sữa bò đông đặc, nó được coi là tinh hoa của sữa bò nên thường được ví với Phật pháp tối cao. Đề hồ quán đỉnh nghĩa đen là dùng váng sữa bò xối lên đầu, trong Phật giáo thuật ngữ này dùng để chỉ sự truyền thụ trí tuệ, khiến người nghe giác ngộ một cách triệt để.

[96] Nghĩa là: Vua bất chính, bề tôi muốn thoán ngôi, con chó kỳ quái đội mũ đi ra.

[97] Nghĩa là: Chó đội mũ quan.

[98] Duyện thuộc, là quan lại giúp việc. Đời Hán từ Tam công đến huyện quận, đều có duyện thuộc. Nhân viên giữ chức này sẽ do quan chủ quản tự tuyển lựa, không do triều đình bổ nhiệm sai phái. Từ thời Ngụy Tấn về sau, đều do bộ Lại bổ nhiệm bãi miễn.

[99] Nghĩa là: Con thỏ chết thì con chồn thương xót, tỏ ý sự yêu thương đồng loại trước cảnh ly biệt.

[100] Xá là đơn vị đo chiều dài ngày xưa. Khoảng đường quân đi trong một đêm gọi là xá, khoảng 30 dặm.

https://thuviensach.vn

[101] Làm ma tránh cho hổ. Theo quan niệm dân gian Việt Nam, người nào bị hổ ăn thịt thì hồn của người đó sẽ đi theo con hổ (gọi là hổ tránh hay ma tránh) và giúp con hổ tìm người khác bắt ăn để trở thành ma tránh thay thế cho họ, để họ thoát khỏi kiếp làm ma.

[102] Dịch nghĩa: Già mà chẳng chết, thực là kẻ sâu dân mọt nước. Câu này dùng để mắng người già mà không có đức hạnh.

[103] Chu Á Phu (Thế kỷ II TCN - 143 TCN) là nhà quân sự và Thừa tướng nhà Hán trong lịch sử Trung Quốc, con trai quan đại thần khai quốc nhà Hán, Chu Bột. Năm 154 TCN, khi bảy nước chư hầu làm loạn, ông được lệnh dẫn quân đánh dẹp. Với tài năng quân sự xuất sắc, Chu Á Phu nhanh chóng đánh tan liên quân bảy nước, lập được công lớn cho nhà Hán, được thăng đến chức Thái úy rồi Thừa tướng (150 TCN). Về sau do không được lòng em trai của vua Hán là Lương vương nên ông chủ động xin từ chức. Cuối đời, Chu Á Phu bị Hán Cảnh Đế nghi kị, bắt bỏ ngục. Ông uất ức, tuyệt thực 5 ngày, cuối cùng thổ huyết mà qua đời.

[104] Nguyên là câu: “Ao ao lộc minh, Thực dã chi bình” trong bài *Lộc minh - Kinh thi*. Ở đây Tần Nghi Lộc nhớ lầm.

[105] Chức quan cai quản các việc trong vườn ngự của hoàng gia.

[106] Thời cổ đại, khi con trai đến tuổi trưởng thành sẽ được làm lễ đội mũ.

[107] Một giống thú giúp đem lại giàu sang trong truyền thuyết.

[108] Đây là bài *Kỳ úc* trong phần *Vệ Phong - Kinh thi*, nội dung là khen tặng vua tiến ích việc tu thân. Bản dịch của Tạ Quang Phát, có sửa vài chữ.

[109] Đây là bài *Phú điền* thuộc phần *Tiểu Nhã, Kinh thi*. Bản dịch Tạ Quang Phát.

[110] Chữ Mặc Tử đọc gần giống chữ Ma Tử (nghĩa là cối xay). Ở đây Hạ Hầu Uyên không biết Mặc Tử nên nghe không ra.

[111] Ý nói con cái khi phụng dưỡng cha mẹ, khó nhất là ngoài mặt phải vui vẻ hòa nhã, không cáu giận.

https://thuviensach.vn

[112] Trong quan chế triều Hán, phàm chức quan nào có thêm chữ Giả phía trước, đều có nghĩa là ở vị trí thứ hai. Giả Tư mã ở đây có nghĩa là chức phó của Tư Mã.

[113] Nghĩa là: Cùng vui hòa mình với vạn vật. Chữ trong *Đạo Đức Kinh* - Lão Tử.

[114] Tạm dịch: Vào rừng săn hươu, mà không có người dẫn đường.

[115] Những người được phong tước vương hầu đều có đất phong để hưởng sự cung phụng, trở về đất phong gọi là "tựu quốc". Trên thực tế, "tựu quốc" thường là bị tước mất thực quyền, đuổi khỏi triều đình.

[116] Nguyên văn: "Trị đại quốc nhược phanh tiểu tiên". Câu này xuất xứ từ sách Lão Tử, ý nói việc trị nước lớn phải cẩn thận như nấu con cá nhỏ, chỉ một sơ suất cũng có thể hỏng nát mất!

[117] Phụ cô: Con dâu mẹ chồng.

[118] Họ Phục không tranh đấu.

[119] Tiếng Hán cổ đại (văn ngôn) khó nhất là cách dùng hư từ. "Chi, hồ, giả, dã, yên, tai.." là những hư từ của tiếng Hán cổ. Nắm vững cách dùng mấy chữ này thì phần văn pháp coi như đã thông, không cần học cú pháp, văn phạm gì cả. Các cụ đồ nho ta xưa học chữ Hán cổ, đọc chữ nho không biết "văn phạm" là cái gì mà viết vẫn hay, ấy là nhờ nắm vững hư từ "chi, hồ, giả, dã..." vậy.

[120] Theo thiên *Hồng phạm* sách *Thượng thư*, ngũ phúc bao gồm: "Nhất viết thọ, nhị viết phú, tam viết khang ninh, tứ viết tu hiếu đức, ngũ viết khảo chung mệnh." Tạm dịch: Thứ nhất là thọ (mệnh không đứt gãy tuổi thọ dài lâu), thứ hai là phú (tiền tài đủ đầy địa vị tôn quý), thứ ba là khang ninh (thân thể dẻo dai tâm tình thư thái), thứ tư là tu hiếu đức (tính tình thiện nhân khoan dung độ lượng), năm là khảo chung mệnh (sống trọn tuổi thọ, có thể biết trước thời điểm mình chết).

[121] Tạm dịch: Việc binh là đại sự quốc gia, là chỗ sống chết, là đạo tồn vong.

[122] Thời Xuân Thu, Sở Trang vương dàn quân ở Lạc Thủy, thị uy với nhà Chu. Nhà Chu sai sứ giả đến úy lạo, Sở Trang Vương bèn hỏi

https://thuviensach.vn

về cửu đỉnh - tương truyền do Hạ Vũ đúc khi trị thủy, được coi là quốc bảo thời Tam Đại - lớn nhỏ nặng nhẹ thế nào, hàm ý muốn đoạt thiên hạ của nhà Chu. Sau dùng chữ "vấn đỉnh" để chỉ ý muốn mưu đồ vương vị.

[123] Ý chỉ tấu biểu ủng hộ việc lên ngôi.

[124] Là người được nhận ý chỉ của vua để thuận tiện hành sự, có thể ban phong chức tước.

[125] Chương hiển tức là biểu dương ca ngợi. Ở đây giữ nguyên âm Hán Việt vì ngay câu sau có nhắc đến tên của con trai Tào Tháo là Tào Chương, để độc giả tiện theo dõi.

[126] Tạm dịch: Nhận mệnh ở trời, lâu bền hưng thịnh.

[127] Viên đạn bắn có thể làm cho băng tan chảy.

[128] Tuổi bất hoặc: tức tuổi bốn mươi. Vốn có nguồn gốc từ *Luận ngữ*: "Tử viết: Ngô thập hữu ngũ nhi chí vu học; tam thập nhi lập; tứ thập nhi bất hoặc; ngũ thập nhi tri thiên mệnh..." Tạm dịch: Khổng tử nói: Ta mười lăm tuổi để chí vào việc học, ba mươi tuổi thì lập nên, bốn mươi tuổi thì không nghi hoặc gì, năm mươi tuổi thì biết mệnh trời...

[129] Khoảnh: đơn vị đo diện tích điền địa của Trung Quốc xưa, tương đương 100 mẫu.

[130] Vương Khuông ở đây chỉ thủ lĩnh quân khởi nghĩa Lục Lâm trong thời gian giữa Tây Hán và Đông Hán, đã có công giữ thành trong trận chiến Côn Dương, không phải là Vương Khuông đã nói đến trong những chương trước.

[131] Minh phủ: Cách gọi tôn xưng với quan Quận thú đời Hán. Lý Hiền đời Đường chú thích *Hậu Hán thư - Trương Trạm truyện* viết: Nơi ở của Quận thú gọi là "Phủ". Còn "Minh" là cách nói tôn xưng.

[132] Chỉ lộc vi mã: Chỉ vào hươu nói là ngựa. Theo *Sử ký - Tần Thủy Hoàng bản kỷ*, Triệu Cao định làm loạn, sợ quần thần không nghe, mới thử xem có ai dám phản đối mình không. Ông ta bèn đem dâng một con hươu lên Tần Nhị Thế và nói: "Đây là con ngựa!" Nhị Thế cười bảo: "Thừa tướng lầm ư? Lại bảo hươu là ngựa." Bèn hỏi tả

https://thuviensach.vn

hữu, tả hữu hoặc im lặng, hoặc nói là ngựa theo ý Triệu Cao. Còn kẻ nào nói đó là hươu thì Cao ngầm mà trừ đi. Ở đây ý nói là Tào Tháo nói giả vờ để thử thăm dò.

[133] Tiệc Hồng Môn. Theo *Sử ký*, truyện *Hạng Vũ bản kỷ*, năm 206 TCN, Hạng Vũ dẫn đại quân vào ải đóng ở Hồng Môn (nay ở phía đông bắc Lâm Đồng, Thiểm Tây), chuẩn bị để diệt Lưu Bang. Nhờ thúc phụ của Hạng Vũ là Hạng Bá điều đình, Lưu Bang đích thân đến Hồng Môn bái yết Hạng Vũ. Hạng Vũ bày tiệc tiếp đãi, mưu sĩ Phạm Tăng mệnh cho Hạng Trang múa kiếm làm vui, lựa cơ giết Lưu Bang. Hạng Bá biết vậy cũng rút kiếm ra múa để bảo vệ Lưu Bang, nên Lưu Bang thoát được. Ở đây chỉ yến tiệc nhằm làm hại khách mời.

[134] Âu Dương Hấp tự Chính Tư, nhà chính trị thời Đông Hán. Thời Vương Mãng làm chức Trường Xã tể, sau theo Canh Thủy đế Lưu Huyền làm chức Nguyên Vũ lệnh, sau khi nhà Đông Hán được kiến lập, làm chức Hà Nam doãn, phong Phồn Dương hầu, sau lại đổi thăng lên làm Nhữ Nam Thái thú, niên hiệu Kiến Vũ đời Hán Quang Vũ, lên làm tướng, nhận chức đại tư đồ. Tuy rất có tiếng tăm, nhưng Âu Dương Hấp lại không biết tự trọng, ỷ vào quyền thế, tham lam vô độ. Một lần, Quang Vũ đế sai quan thanh tra điền địa của các quan lương từ hai ngàn thạch trở lên, đã tra ra trong thời gian làm Thái thú Nhữ Nam, Âu Dương Hấp đã gian dối trong việc đo đạc đất dai, tham ô hơn ngàn vạn tiền, nên bị bắt vào giam, sau phải chết trong ngục.

[135] Theo *Sử ký - Hạng Vũ bản kỷ*, Hạng Vũ đánh nhau với quân Tần, sau khi qua sông bèn sai đập hết nồi, dìm hết thuyền biểu thị quyết tâm phải chiến thắng, chỉ tiến không lui.

[136] Hàn, Bành: tức Hoài Âm hầu Hàn Tín và Kiến Thành hầu Bành Việt, hai danh tướng theo phụng sự Hán Cao tổ, sau đều bị giết cả.

[137] Nghĩa là Hỡi ôi, đau đớn thay! Cụm từ này thường được sử dụng trong văn tế, ý ở đây ám chỉ Đào Khiêm chưa kịp thao túng Lưu Bị thì đã chết rồi.

https://thuviensach.vn

[138] Mũ điêu thiền: tức điêu thiền quan, loại mũ bằng lông điêu - một loại cáo, có gắn trang sức hình ve sầu phía trên. Là loại mũ dùng cho quan lại, quý tộc đời xưa.

[139] Cân của Trung Quốc tương đương với 1/2 kg chuẩn. Tức là 40 cân = 20kg.

[140] Tam thiên: ba lần dời chỗ ở. Ở đây Tào Tháo nhắc đến tích Mạnh mẫu khi xưa ba lần đổi chỗ ở để dạy con phải học hành.

[141] Quá đình: Đi qua sân. Câu này Tào Tháo nhắc đến chuyện con trai Khổng Tử là Khổng Lý, khi đi qua sân gặp Khổng Tử đang đứng ở đó. Khổng Tử liền hỏi Khổng Lý về việc học *Kinh thi*, và bảo: "Không học *Kinh thi* thì lấy gì để nói." Lại lần khác như vậy, Khổng Tử lại hỏi con về việc học Lễ, lại bảo: "Không học Lễ thì lấy gì để lập thân. Qua 2 câu thơ trên, Tào Tháo muốn nói việc mình không còn mẹ, cha để được dạy bảo.

[142] Mã thủ thị chiêm: Trong chiến trận xưa, binh sĩ nhìn đầu ngựa chủ tướng mà hoặc tiến hoặc lui, ví chỉ hành động theo người khác, lấy đó làm khuôn mẫu mà theo.

[143] Ngàn ngôi sao vây quanh một vầng trăng.

[144] Không phải những điều đạo đức, nhân nghĩa, lễ nhạc tốt đẹp thời không nói.

[145] Bán hạ và hậu phác là tên hai cây thuốc trong Đông y.

[146] Đồng Thủy: Tên sông, ở huyện Lâm Tuyền, tỉnh An Huy ngày nay.

[147] Tam lão: Tên gọi chung chức quan đảm nhiệm việc giáo hóa, chia lần lượt ba cấp là hương, huyện và quận thời xưa.

[148] Người này sau làm Trưởng sử trong mạc phủ của Tào Tháo, cùng tên với Lưu Đại là Thứ sử Duyện Châu, không phải một người.

[149] Quẻ này Tượng là một người tài đức xuất chúng, lại gặp thời đắc chí, làm việc gì cũng thuận cả, nhất là việc kiến hầu, hành sư cũng

https://thuviensach.vn

thuận lợi lắm. Kiến hầu nghĩa là phong đặt tước hầu để quản trị nhân dân trong một nước. Hành sư: đem quân đi đánh giặc.

[150] Hổ bôn là một chức thuộc cấm vệ quân, dũng sĩ bảo vệ hoàng đế thời cổ.

[151] Lục kinh: Sáu bộ sách kinh điển của Nho gia gồm *Kinh Thi, Kinh Thư, Kinh Lễ, Kinh Nhạc, Kinh Dịch, Kinh Xuân Thu.*

[152] Lục thượng thư sự: Chức vị thuộc bộ Thượng thư, bắt đầu được đặt ra từ đời Chương Đế nhà Đông Hán, nhưng không phải là một chức độc lập mà cần có kèm thêm nhiều chức quan trọng yếu của triều đình.

[153] Nước Tống: Tên một nước chư hầu đời nhà Chu (không phải triều đại nhà Tống về sau), nay là một dải thành phố Thương Khâu, tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

[154] Do chiến loạn, một số quan chức hành chính được triều đình trung ương bổ nhiệm nhưng không đến nhận chức được. Cả Bành Thành tướng Lưu Ngải, Tả bằng dực Hàn Bân, Đông Lai Thái thú Dương Chúng đều thuộc các quan của triều đình không có cách nào đến nhận chức vẫn còn tồn lại. Bọn họ đều không có thực quyền.

[155] Hồng Đô Môn: Tên gọi của một trường học đặt tại Lạc Dương từ năm Quang Hòa (178 SCN) đời Linh đế nhà Đông Hán, chuyên dạy dỗ học tập thi từ ca phú thư họa, học sinh đều do các châu, quận và tam công gửi tới, sau khi học thành đều bổ cho các chức quan cao cấp hoặc trong các lĩnh vực công việc có liên quan.

[156] Tam độc tọa: Gồm Thượng thư lệnh, Tư lệ hiệu úy, Ngự sử trung thừa đều có phân quyền giám sát, khi trên triều đường, ba người ngồi riêng một chiếu, không ngồi cùng với những đại thần khác nên mới có tên gọi này.

[157] Tướng tác đại tượng: Một chức trong hàng khanh, trông coi việc xây dựng, tu tạo tôn miếu, cung thất, lăng viên, thông thường là để chắt lọc xem xét khi thăng cấp, thăng chức.

https://thuviensach.vn

[158] Theo điển trong sách *Luận ngữ* của Khổng Tử, là tam thập nhi lập (30 tuổi thì lập thân), lại quá tuổi nhi lập 6 năm tức là 36 tuổi.

[159] Bạch mao: Tượng trưng cho sứ giả của thiên tử, có ý thay trời tuần giám.

[160] Kim việt: Tượng trưng cho chỉ huy tối cao trong quân sự, có toàn quyền sinh sát.

[161] Tiếm: Xưa chỉ người ở địa vị ở dưới vượt quá danh phận, bổn phận của mình, giả mạo, lạm dụng danh nghĩa hoặc lễ nghi, khí vật của người có địa vị ở trên mà làm chuyện xấu.

[162] Lục khanh: Là sáu gia tộc quyền thần giữ chức Khanh, được hưởng thế tập ở nước Tấn thời Đông Chu.

[163] Khánh Kị: Người nước Ngô thời Xuân Thu, con trai của Ngô vương Liêu. Xuất thân con nhà tướng, từ nhỏ luyện võ, dũng mãnh như hổ báo, thường săn thú lớn, sức địch muôn người, người đời vô cùng khâm phục võ công của ông. “Khổ nhục kế” trong *Tam thập lục kế* có nhắc tới cái chết của Khánh Kị khi bị Yêu Ly ám sát.

[164] Nữ giới: Một bộ sách được coi là một tác phẩm gây ngạc nhiên lớn, bao gồm bảy chương, mang nội dung hướng đến việc dạy dỗ, khuyên răn con gái, nữ giới về việc học, việc nhà, nên xử lý công việc quan hệ gia đình ra sao... một chủ đề bấy giờ rất hiếm khi được đề cập đến. Trong tác phẩm này, những quan điểm về việc làm vợ, làm mẹ của thời kỳ phong kiến đã được Ban Chiêu trình bày rất cụ thể và rõ nét. Có thể liệt ra đây một trong những điều nổi bật là: “Với phụ nữ, chồng còn quan trọng hơn cả trời, vậy nên cần kính yêu chăm sóc; phụ nữ không hiền hậu ắt không có chồng, phụ nữ không có chồng chính là sự trái nghịch với luân lý”. Bộ sách này của Ban Chiêu ban đầu vốn là cuốn giáo khoa riêng của gia đình để khuyên răn con gái gia tộc họ Ban, không ngờ về sau những bài viết này được truyền tay chép trong khắp kinh thành, rồi sau nữa truyền ra và nổi tiếng khắp cả nước và được lưu truyền đến tận bây giờ.

https://thuviensach.vn

[165] Họ Lão: Nguyên văn trong bài thư viết là “Lão thị”, tức Lão Tử.

[166] Cừ Viện: Đại phu nước Việt thời Xuân Thu.

[167] Vấn đỉnh: Thời Xuân Thu chiến quốc, Sở Trang Vương bày binh ở Lạc Thủy thị uy với Chu Vương. Chu Vương cho sứ giả ra úy lạo, Sở Vương hỏi cửu đỉnh to bé nặng nhẹ. Ý ở đây là nói Sở Trang Vương có ý muốn đoạt thiên hạ nhà Chu (Xem *Tả Truyện - Hoàn Công tam niên*). Sau này dùng “Vấn đỉnh” để chỉ mưu đồ đoạt lấy chính quyền, ý cũng nói quyết giành phần thắng trên một phương diện nào đó.

[168] Sơ bất gián thân: Ý chỉ việc người có quan hệ sơ viễn không thể xen vào những người có quan hệ thân cận.

[169] Bài *Hao Lý Hành* - một trong những bài thơ nổi tiếng của Tào Tháo.

[170] Nguyên văn: *Trung nhị thiên thạch*, theo Nhan Sư Cổ chú *Hán thư - Tuyên đế kỷ* giải thích: Theo chế độ nhà Hán, phẩm trật nhị thiên thạch, một năm được lĩnh một ngàn bốn trăm bốn mươi thạch, thực tế không đủ hai ngàn thạch. Còn trật *trung nhị thiên thạch*, thì một năm được lĩnh hai ngàn một trăm sáu mươi thạch. Lấy tròn là hai ngàn, cho nên gọi là “trung nhị thiên thạch”.

[171] Du kỵ là chỉ kỵ binh đảm nhiệm việc tuần tra trước khi đột kích, tấn công.

[172] Các nhà trạm dành cho các quan đi qua nghỉ chân.

[173] Câu này vốn xuất xứ từ *Tả truyện - Thành Công thập tam niên.*

[174] Tới giờ ăn thì phải đánh chuông để gọi người về ăn và khi ăn thì phải bày vạc lớn ra mà ăn. Chỉ nhà quyền quý. Gọi tắt là “chung đỉnh” hoặc “đỉnh chung”.

[175] Quân không có vị thế bất biến, nước không có hình dáng cố định.

https://thuviensach.vn

[176] Nhỏ qua lớn lại, tốt lành vậy, hanh thông vậy.

[177] Mũ điêu thiền: Là mũ của các vị cận thần của thiên tử như Thị trung, Hoàng môn thị lang, Thị ngự sử, trên mũ thường dùng đuôi chồn (điêu) và sức hình cánh ve (thiền, sau gọi chệch thành thuyền) để trang trí. Vương Doãn từng giữ chức Thị ngự sử nên có chiếc mũ này. Tương truyền, mỹ nhân Điêu Thuyền là thị nữ chuyên quản mũ điêu thiền trong cung.

[178] Hạ Bì thuộc tỉnh Giang Tô, thời xưa được gọi là Bì Quốc, Hạ Bì. Là đô ấp thời Thương Chu, vào thời Xuân Thu, Tống Tương Công đã cho tu tạo thành thành ấp, thời Tần được gọi là huyện Bì. Đến thời nhà Hán, Hạ Bì từng là kinh đô nước Sở, khi Hàn Tín được phong làm Sở vương đã đóng quân tại đây. Thời Đông Hán được đặt làm Hạ Bì Quốc, quản hạt 17 thành, bắc giáp tỉnh Sơn Đông, nam kéo dài đến Gia Sơn tỉnh An Huy, tây đến Đồng Sơn tỉnh Giang Tô, đông đến đất Liên Thủy.

[179] Một loại binh khí cổ.

[180] Có tâm làm điều thiện, dù thiện cũng không thưởng. Vô tâm làm điều ác, dù ác cũng không phạt.

[181] Quyền giết kẻ vi phạm quân lệnh triều đình.

[182] Loài ngựa có mồ hôi đỏ như máu.

[183] *Tả truyện* hay *Tả thị Xuân Thu* là tác phẩm sớm nhất của Trung Quốc viết về lịch sử phản ánh giai đoạn thời Xuân Thu, từ năm 722 TCN đến năm 468 TCN.

[184] Viên Diệu Khanh, tức Viên Hoán. Trong cuộc chiến loạn cuối thời nhà Hán, Viên Hoán phiêu dạt dọc vùng Giang, Hoài. Ban đầu đi theo Viên Thuật, sau dưới trướng Lã Bố. Năm Kiến An thứ ba (năm 198), Tào Tháo tiêu diệt Lã Bố, Viên Hoán lại quay sang đi theo Tào Tháo, được phong làm Nam bộ đô úy, về sau được bổ nhiệm các chức vụ như Gián nghị đại phu, Lang trung lệnh. Luôn tận tâm làm tròn chức trách, dám nói những lời ngay thẳng.

[185] Một loại binh khí cổ.

https://thuviensach.vn

[186] Người quân tử không phải là khí cụ.

[187] Nhà tích điều thiện tất có dư niềm vui.

[188] Vì bằng hữu không tiếc mạng sống.

[189] "Phong" nghĩa là to lớn, "hi" là lợn, "tu" nghĩa là dài, "xà" là rắn. Phong hi tu xà chỉ kẻ cầm thú.

[190] Binh lính ngoài biên chế ở địa phương.

[191] Đến tuổi thành niên.

[192] Từ thiếp lên làm vợ.

[193] Tam Minh Lương Châu: Chỉ ba vị tướng nổi tiếng người Kinh Châu cuối thời Đông Hán là Hoàng Phủ Quy (tự Uy Minh), Trương Hoán (tự Nhiên Minh) và Đoàn Cảnh (tự Kỷ Minh).

[194] Yết giả bộc xạ: Yết giả là chức quan, giống như đặc phái viên của triều đình. Yết giả bộc xạ là người đứng đầu, phụ trách lễ nghi của triều đình và truyền đạt mệnh lệnh đi. Khi cần có thể đảm nhiệm việc xử lý các vụ án oan, dẹp yên đám quan phản loạn.

[195] Thời xưa, rượu chia thành năm hạng: phiếm, lễ, ang, đề, thẩm. Trong *Chu quan - Lễ Chính* đã ghi, theo thứ tự trên, chất rượu tinh trong dần, vị nồng dần. Rượu lễ là loại rượu ủ men ngày nay, vị ngọt như đồ uống vậy. Người xưa thường dùng rượu ủ ngon đãi khách, đem rượu lễ đãi khách sẽ bị coi là thất thố.

[196] Xa điếm: Nơi Lưu Tú uống rượu mượn cờ, tức thị trấn Xa Điếm thuộc huyện Xã Kỳ, thành phố Nam Dương, tỉnh Hà Nam ngày nay.

[197] Đồ đựng rượu miệng nhỏ, thân to, có nắp đậy.

[198] Dùng binh không có quy tắc cụ thể, nước không có hình dạng cố định.

[199] Một đảo nhỏ giữa sông Trường Giang, các dòng chảy hợp lưu tạo thành, ngày nay ở Vũ Hán, Hồ Bắc vẫn còn vài vết tích.

[200] Địa danh cổ, nay thuộc đông bắc Hoắc Sơn tỉnh An Huy.

[201] Nước sông đục ngầu, một thạch nước thì có sáu đấu bùn cát.

https://thuviensach.vn

[202] Có thể sai khiến dân làm theo điều ta muốn, không thể để dân biết điều ta muốn.

[203] Thời Tần Nhị Thế, Thừa tướng Triệu Cao muốn tiếm quyền, nhưng sợ các đại thần khác không ủng hộ bèn dâng biếu Tần Nhị Thế một con hươu và nói: "Đây là con ngựa". Nhị Thế cười: "Thừa tướng lầm rồi, sao lại bảo hươu là ngựa". Triệu Cao lại hỏi các quan đại thần thì người bảo là hươu người bảo là ngựa. Sau đó Triệu Cao âm thầm giết chết những người nói là hươu.

[204] Quốc gia hưng phế là bởi việc chính sự. Chính sự được mất là do người phò trợ. Kẻ trị quốc phải coi người phò trợ làm gốc, phải biết trọng dụng hiền tài, bởi hiền tài chính là cánh tay phải đắc lực.

[205] Ý nói ngựa thả về núi Nam Hoa Sơn, không dùng để ra trận nữa.

[206] Nước nhỏ thuộc phía bắc bán đảo Triều Tiên và phía đông bắc Trung Quốc xưa.

[207] Nước nhỏ thời xưa của người Triều Tiên.

[208] Làm quan làm chức Chấp kim ngô, lấy vợ phải lấy được người như Âm Lệ Hoa (hoàng hậu thứ hai của Lưu Tú, tính nết nhu mì, hiền thảo).

[209] Khi đất nước chiến tranh thì làm gia binh, hòa bình làm tá điền.

[210] Trong vạn điều ác thì dâm đứng đầu, xét hành vi chứ không xét nhân tâm; trong trăm việc thiện thì hiếu đứng đầu, xét nhân tâm chứ không xét hành vi.

[211] Xưa bóp trán biểu thị sự may mắn.

[212] Một chức quan lớn.

[213] Dũng sĩ nổi tiếng thời Đông Chu liệt quốc.

[214] Kẻ dốt đặc cán mai bị gọi là bạch địa (đất bạc màu).

[215] Đừng trông chờ kẻ địch sẽ không tới, mà lúc nào cũng phải chuẩn bị sẵn sàng để đối phó. Đừng trông mong kẻ địch không tấn

https://thuviensach.vn

công, mà phải có kế sách vẹn toàn khiến kẻ địch không thể tấn công.

[216] Tu thành trì, thủ khí cụ, đủ củi ngô, lại được chư hầu bốn phía ứng cứu, nơi đó có thể giữ.

[217] Ý Thư Thụ nói rằng có lẽ lần này một đi không trở về.

[218] Loài thú thần trong truyền thuyết.

[219] Loại đao có hai lưỡi và ba đầu nhọn hoắt.

[220] Với ba quân, có thể làm tiêu tan nhuệ khí, với tướng lĩnh, có thể làm dao động quyết tâm.

[221] Người giỏi cầm quân, trước tiên không để bị thất bại, sau đó tìm cơ hội đánh bại quân địch. Không thể thắng là do mình, có thể thắng là do địch. Thế nên người giỏi cầm quân có thể làm cho quân địch không thể thắng được mình, nhưng chưa chắc có thể đánh thắng được quân địch. Cho nên nói: Có thể đoán trước được chiến thắng nhưng chưa chắc đã giành được chiến thắng.

[222] Có thể đoán trước được chiến thắng nhưng chưa chắc đã giành được chiến thắng.

[223] Cuối thời Đông Hán, thủ lĩnh Đạo giáo Trương Lỗ chiếm cứ Hán Trung, dùng tôn giáo để cai quản bách tính, do vậy, người theo đạo phải nộp năm đấu gạo, nên được gọi là Ngũ đấu mễ đạo, triều đình thì gọi là "giặc gạo".

[224] Đánh trận cốt phải giành thắng lợi, đánh lâu sẽ làm nhụt ý chí chiến đấu của binh sĩ.

[225] Nếu đông hơn địch mười lần thì nên vây địch, hơn năm lần thì tấn công, hơn hai lần thì hãy nên chia ra mà đánh.

[226] Chỉ sự bận bịu của sáu nước thời Chiến quốc chẳng qua là để chuẩn bị cho việc nhà Tần lật đổ nhà Chu. Ý Thư Thụ nói rằng, sự hỗn loạn của chư hầu khắp nơi hiện nay chính là để phục vụ cho sự nghiệp thống nhất thiên hạ của Tào Tháo.

[227] Nồi đáy bằng có tai.

[228] Cái siêu có quai.

https://thuviensach.vn

[229] Giỏi thi kinh thì là nho sinh, tinh thông chuyện cổ kim là người thông thái, giỏi diễn giải, tấu ký là đám văn nhân, có thể kết hợp văn chương một cách tinh tế đều là những bậc học giả uyên thâm.

[230] Không quân nhu sẽ chết, không lương thực sẽ chết, không tích lũy sẽ chết.

[231] Không có đủ ba điều này, bị diệt vong là điều tất yếu.

[232] Xe bắn đá.

[233] Chỉ kẻ ngồi địa vị cao, hưởng bổng lộc nhiều mà tầm nhìn nông cạn.

[234] Dùng binh không câu nệ dối trá, lừa lọc.

[235] Quân tử tác chiến tuy có trận pháp, nhưng lòng dũng cảm mới là gốc rễ.

[236] Kẻ sĩ thà chết chứ không chịu nhục.

[237] Đá tảng rơi xuống, ầm ầm ào ào, tựa như tiếng sấm.

[238] Sáng sớm khí thế mạnh, giữa trưa thì lười biếng, tối đến thì rệu rã.

[239] Phụng uy linh nhà Hán, dẹp yên vũ trụ.

[240] Nay là khu vực tây nam huyện Lâm Chương, Hà Bắc, Trung Quốc, gồm Nghiệp Trấn và thôn Tam Thai kéo dài sang phía đông.

[241] Sáng sớm khí thế mạnh, giữa trưa thì lười biếng, đêm tối thì rệu rã.

[242] Nhanh như gió, chậm như rừng, xâm lược như lửa, bất động như núi.

[243] Đông tào; cơ quan chủ quản việc bổ nhiệm, bãi miễn hay điều động các quan lại thời Hán.

[244] Bất hoặc: 40 tuổi.

[245] Nhược quán: 20 tuổi.

[246] Không có chức tước gì.

[247] Lưu Lương, tự Mạn Sơn, nhà tản văn thời Đông Hán. Tác phẩm *Biện hòa đồng chi luận* đề xướng: "Được nhờ hòa mà có; mất do

https://thuviensach.vn

đồng mà nên", là tác phẩm tản văn nổi tiếng cuối thời Đông Hán.

[248] Ý nói người đi qua ruộng dưa, đứng dưới gốc mận, tuy không ăn trộm quả nhưng không khỏi khiến người khác nghi ngờ. Câu thành ngữ "Sửa dép ruộng dưa" (qua ruộng dưa cúi xuống sửa dép) cũng có ý tương tự.

[249] Thời Lỗ Chiêu Công, đại phu Quý Bình Tử và Hậu Chiêu Bá vì tệ chọi gà mà sinh hiềm khích. Hậu Chiêu Bá dẫn quân vây nhà Quý thị. Thúc Tôn thị, Mạnh Tôn thị cùng làm thượng khanh với Quý thị bèn đến cứu viện, tru diệt Hậu Chiêu Bá. Sau đó ba nhà Quý thị, Thúc Tôn thị, Mạnh Tôn thị liền nắm giữ quyền lực của nước Lỗ càng ngày càng kịch liệt. Sử sách gọi là "Sự biến chọi gà".

[250] Tam ty: cũng như Tam công, tức ba ngôi: Thái úy, Tư đồ, Tư không.

[251] Hai ông Trương đất Giang Đông.

[252] Giang Biểu: khu vực phía nam sông Trường Giang, Trung Quốc.

[253] Hạng Lương là thúc phụ của Hạng Vũ, bị tướng Tần là Chương Hàm giết chết. Sau Chương Hàm nhân bị Triệu Cao đố kỵ lại dẫn quân đầu hàng Hạng Vũ, Hạng Vũ bèn bẻ mũi tên thề không làm hại ông ta, ngược lại còn phong làm Ung Vương.

[254] Lưu Diễn là huynh trưởng của Lưu Tú, vì Chu Vĩ dâng lời sàm tấu nên bị Canh Thủy Đế Lưu Huyền ghép tội mưu phản mà xử tội chết. Sau đó Lưu Tú tây chinh, Chu Vĩ đem thành Lạc Dương quy hàng, Lưu Tú bèn chỉ sông mà thề không làm hại, ngược lại còn phong Chu Vĩ làm chức Thiếu phủ - một trong hàng cửu khanh, khiến ông ta được phú quý đến cuối đời. Hai tích trên đây đều là điển hình cho việc đế vương chỉ để tâm đến công lao toàn cục mà không tính đến thù riêng.

[255] Thời phong kiến, con vợ lẽ vẫn phải nhận vợ cả là mẫu thân, còn mẹ đẻ đối với bên ngoài vẫn không được gọi là mẫu thân.

[256] Ngựa vía phá xe, vợ dữ phá gia.

https://thuviensach.vn

[257] Thất xuất: còn gọi là "thất khứ", xuất xứ từ *Lễ Ký*, là bảy điều kiện cho phép đàn ông được bỏ vợ thời xưa. Bảy điều đó là: Không hiếu thuận với cha mẹ chồng, không có con trai, dâm loạn, ghen tuông, mắc phải bệnh ác, lắm lời nhiều chuyện, trộm cắp tài vật nhà chồng.

[258] Tên tự của Tào chân.

[259] Mệnh lệnh do thiên tử ban ra thì gọi là sắc, do vương hầu ban ra chỉ gọi là giáo.

[260] Cao hoang: người xưa gọi phần màng mỡ đầu tim là "cao", bộ phận giữa cơ hoành và tim gọi là "hoang".

[261] Lâu xa: một loại máy gieo hạt thời xưa.

[262] Đời Hán coi nghề y là việc của người hạ đẳng, quy vào với vu sư thuật sĩ, cùng hàng với thợ thuyền, buôn bán, không thể nhập sĩ làm quan. Trước Hoa Đà, Trương Cơ, thời Đông Hán cũng có danh y Phí Trường Phòng làm thuốc cứu đời, cũng là người vừa trị bệnh vừa bắt quỷ, chưa hình thành một hệ thống nghề nghiệp độc lập.

[263] Sơn Việt: đời Hán, các dân tộc thiểu số ở phương nam như người Choang, người Động, người Mèo... được gọi chung là Sơn Việt. Vì họ có rất nhiều chi hệ nên còn gọi là Bách Việt. Đời Hán, các thế lực Sơn Việt còn rất lớn mạnh, gần như bao trùm cả các khu vực Giang Tô, Giang Tây, Triết Giang... Sau đó mới dần dần bị người Hán đồng hóa.

[264] Lễ thái lao: một trong những đẳng cấp về đồ tế phẩm trong việc tế lễ thời xưa. Thương thường tế tự thiên tử dùng lễ thái lao, tức là dùng ba con vật (tam sinh) là lợn, trâu, dê để cúng tế; tế tự chư hầu thì dùng lễ trung lao chỉ có trâu, dê mà không có lợn.

[265] Ký thất: chức quan phụ trách việc khởi thảo văn thư.

[266] Phục duy thượng hưởng: câu cuối thường dùng trong văn tế xưa. Đại ý là: Cung kính quỳ phục xuống đất, xin người được tế bái thụ hưởng đồ cúng lễ.

[267] Viên Thiệu có ba con trai đã thành niên, con trưởng Viên Đàm tự Hiển Tư, con thứ hai Viên Hy tự Hiển Ung, con thứ ba Viên

https://thuviensach.vn

Thượng tự Hiển Phủ. Ngoài ra còn một con trai út là Viên Mãi tuổi còn nhỏ.

[268] Hồng Câu: còn gọi là Lang Đãng Cừ, là vận hà nhân tạo đầu tiên trong lịch sử Trung Quốc, nối liền hai con sông lớn là Hoàng Hà và Hoài Hà. Bắt đầu được đào vào đời Ngụy Huệ Vương thời Chiến Quốc, sau đó trải qua các đời Tần, Hán, Ngụy Tấn, Nam Bắc triều dần dần được hoàn thiện, từ đó có rất nhiều chi lưu.

[269] Run rẩy sợ sệt, như đến vực sâu, như trên băng mỏng.

[270] Quân tử luôn thản nhiên như không, tiểu nhân thì thường lo sợ.

[271] Xe nhỏ lọng trắng nườm nượp; từ Hà Gian đến vui hòa.

[272] Quân tử theo chức vị của mình mà làm, không muốn làm ra ngoài phận sự ấy.

[273] Kháng Hương: địa danh thuộc thành phố Nhữ Châu, Hà Nam, Trung Quốc.

[274] Lê Dương: nay là huyện Tuấn Nghi, Hà Nam, Trung Quốc.

[275] Phàm kẻ giữ thành, lấy việc gây tổn hại cho địch làm đầu, còn kéo dài thời gian chờ đợi cứu viện là kẻ không biết việc phòng thủ vậy.

[276] Hai người đồng lòng thì sắt thép cũng có thể bẻ gãy.

[277] Phàm phép dùng quân, toàn vẹn được nước là hơn cả, phá nước là thứ yếu.

[278] Dẫn quân đuổi dài vào sâu, vây hãm đô thành, tuyệt đường trong ngoài, khiến cả nước địch đều phải đến hàng là hơn cả, còn lấy việc đánh phá mà Có được thì là thứ yếu.

[279] Trung đài: tức Thượng thư đài, là nơi các quan viên hàng thượng thư làm việc. Ô đài: tức Ngự sử đài, lại gọi là Hiến đài, là nơi làm việc của các quan viên hàng Ngự sử trung thừa. Vì thời Tây Hán, trên những cây bách trong sân Ngự sử đài có luôn có rất nhiều quạ đến đậu, nên thường được gọi là ô đài.

https://thuviensach.vn

[280] Vu Điền Quốc: một thuộc quốc của Tây Vực thời Hán, nay là vùng đất men theo phía nam bồn địa Tarim, Tân Cương. Danh thần thời Đông Hán là Ban Siêu từng có thời gian thu phục Tây Vực, đuổi thế lực Hung Nô, được nhận mệnh làm Tây Vực Đô hộ. Sau nhân chiến tranh Khương - Hán kéo dài, đến thời Hán Hoàn Đế, nhà Đông Hán đã hoàn toàn để mất sự khống chế đối với Tây Vực, nhưng vẫn có một bộ phận những nước nhỏ có quan hệ hữu hảo với Trung Nguyên. Theo *Hậu Hán Thư - Hiến Đế kỷ* ghi chép, năm Kiến An thứ bảy, Vu Điền Quốc từng sai sứ giả đến Hứa Đô tiến cống voi nhà.

[281] Trời dịch chuyển mạnh mẽ, người quân tử tự cường phấn đấu, vươn lên không ngừng nghỉ.

[282] Đánh hổ thành anh em thân thiết, ra trận như quân sĩ cha con.

[283] Phù Dư Quốc: một nước của dân tộc thiểu số thời cổ đại, ở khu vực sông Áp Lục, Trung Quốc hiện nay, trong nước có nhiều bộ lạc, trong đó bao gồm cả tổ tiên của người Triều Tiên, người Mãn.

[284] Chứng bệnh mà Trần Đăng mắc phải có lẽ là bệnh "sán lá gan", một loại bệnh ký sinh trùng. Căn cứ vào giải phẫu thi thể cổ nhân phát hiện, từ thời Tần, Hán, loại bệnh này đã phát sinh ở khu vực duyên hải đông nam Trung Quốc, phần lớn là do ăn các loại hải sản như tôm, cá sống mà mắc phải.

[285] Vọng, văn, vấn, thiết: bốn thuật ngữ trong Đông y. Vọng: nhìn, quan sát, xem bệnh; Văn: nghe giọng nói người bệnh; Vấn: hỏi han người bệnh về bệnh tình của họ; Thiết: bắt mạch.

[286] Quân tử bất khí: Ý nói người quân tử không phải đồ vật, chỉ dùng vào được một việc.

[287] Nem ngũ vị, tương bát hợp là món ăn nổi tiếng đời Hán Ngụy. Nem ngũ vị (ngũ vị bô) là món ăn chính, được chế biến từ thịt bò, dê, hươu, lợn rừng, lợn nhà. Tương bát hợp (bát hợp tê) là thứ nước tương chấm được làm từ các loại gia vị như tỏi, gừng, quất, mơ, hạt dẻ, gạo nếp, muối, dấm bằm nát trộn đều. Cuối đời Hán ở Trung Quốc vẫn còn chưa xuất hiện cách chế biến món ăn bằng cách rán, mà chủ yếu là

https://thuviensach.vn

dùng cách hấp, nấu, nướng, muối. Và thường có kèm theo tương chấm, rưới, tương tự như cách ăn uống của người phương Tây.

[288] Khởi nguyên của lễ, bắt đầu từ ẩm thực.

[289] Thư tá: chỉ chức văn thư tá quan thông thường trong các công phủ, địa vị ở dưới duyện thuộc, lệnh sử.

[290] Ký thất: gọi đầy đủ là ký thất lệnh sử, là người chuyên phụ trách việc soạn thảo các biểu tấu công văn ở bên cạnh Tam công, Đại tướng quân, có địa vị cao hơn thư tá.

[291] Giấy Sái Hầu: loại giấy được làm ra bằng phương pháp của Sái Luân đời Đông Hán. Nghề làm giấy của Trung Quốc tuy được phát minh sớm nhưng không được sử dụng rộng rãi, thời Đông Hán người ta vẫn chủ yếu ghi chép bằng thẻ tre, vải lụa, da dê... Vì được làm một cách kỹ lưỡng nên giấy vô cùng quý giá.

[292] Sau này Tào Phi viết sách *Điển Luận*, trong đó đã xếp Khổng Dung, Lưu Trinh, Nguyễn Vũ cùng với những người quy phụ Tào Tháo sau này là Trần Lâm, Vương Xán, Tử Cán, Ứng Sướng, suy tôn văn chương thơ phú của bảy người này, đời sau gọi chung là "Kiến An thất tử".

[293] Cổ Công Đản Phụ: ông nội của Chu Văn Vương, đã dẫn tộc Chu từ đất Mân dời sang Kỳ Sơn, khiến cho nhà Chu từ đó được hưng vượng. Thái Bá, Trọng Ung: hai con của Cổ Công Đản Phụ, đã nhường ngôi cho cha của Chu Văn Vương là Quý Lịch, rồi huynh đệ cùng đi xuống phía nam lập lên nước Ngô. Trọng Sơn Phủ: danh thần thời Chu Tuyên Vương, nắm mọi chính lệnh triều đình, phẩm đức cao thượng. Án Anh, tự Bình Trọng, hậu thế tôn xưng là Án tử, là quan đại phu nước Tề thời Chiến Quốc, làm quan trải ba triều Linh Công, Trang Công, Cảnh Công, tài trí hơn người, trị nước có quy củ.

[294] Đây là một khổ thơ trong bài *Trúc Can* thuộc *Vệ Phong*. Bản dịch của Tạ Quang Phát.

[295] Vũ tượng: chỉ con trai ở độ tuổi từ 15 đến 20.

https://thuviensach.vn

[296] Vũ tượng là múa võ vậy, ấy là điệu múa nhỏ có dùng giáo và khiên.

[297] Nay là phía tây nam huyện Phương Thành tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

[298] Nguyên văn Hán Việt: "hi" nghĩa là lợn lòi, lợn rừng.

[299] Quá thiệp diệt đỉnh: qua sông lội ngập đầu - Chữ trong hào Thượng Lục, quẻ Đại Quá, Kinh Dịch. Vương Bật chú: gây lỗi quá nhiều sẽ đến nỗi bị trừ diệt.

[300] Chúc Chi Vũ: người nước Trịnh thời Xuân Thu. Năm 630 trước Công Nguyên, hai nước Tần, Tấn hợp binh vây nước Trịnh, Chúc Chi Vũ liền đến Tần doanh, trình bày sự lợi hại với Tần Mục Công, cuối cùng đã khiến Tần Mục Công rút quân không đánh nước Trịnh nữa, cứu được nước Trịnh khỏi cơn binh hỏa.

[301] Có thành đá hào sâu, quân sĩ mặc giáp hàng trăm vạn mà không có lương thực cũng không thể giữ được.

[302] Trọng Hủy, hay Lai Chu là danh thần thời Ân Thương, từng phò tá Thương Thang, cùng với Y Doãn là hai tướng tả hữu. Câu: "Kẻ loạn thì ta đoạt lấy, kẻ mất thì ta lấn át" được trích trong *Tả Truyện.*

[303] Kẻ loạn thì ta đoạt lấy, kẻ mất thì ta lấn át, lật đổ nơi vong đạo, củng cố nơi có đạo, đó là lợi cho nước vậy.

[304] Bát dật: điệu múa có tám hàng, mỗi hàng tám người.

[305] Kế bạ: đời Hán, các địa phương mỗi năm đều có báo cáo lên triều đình về các vấn đề như chính trị, kinh tế, tư pháp... gọi là chế độ "thướng kế", người phụ trách việc đưa trình gọi là "kế lại", những báo cáo đưa trình lên gọi là "kế bạ".

[306] Ngày xưa dùng nước nhỏ giọt để tính thời gian, chia mỗi ngày thành một trăm khắc, mỗi khắc khoảng 15 phút. Còn nhật cữu thì dựa vào bóng nắng để dự tính thời giờ.

[307] Hoãn thiên nghi và Địa động nghi là hai thiết bị tính toán đường đi của thiên thể và đo địa chấn thời cổ.

https://thuviensach.vn

[308] Gió chưa góp đủ thì không thể đỡ được đôi cánh lớn.

[309] Ỷ vào binh thì dân tàn, dân tàn tất nhiều phản loạn.

[310] Si Vưu: theo truyền thuyết thượng cổ của Trung Quốc, là tù trưởng bộ tộc Cửu Lê, vì xâm phạm với bộ lạc của Hoàng Đế nên bị Viêm Đế, Hoàng Đế liên kết với nhau đánh bại trong trận Trác Lộc.

[311] Trí Bá, tức Tuân Dao là một trong sáu quan khanh thời mạt kỳ của nước Tấn đời Xuân Thu. Họ Trí tiêu diệt họ Trung Hành, họ Phạm, trong trận chiến ở Tần Dương bị họ Triệu, họ Hàn, họ Ngụy cùng nhau đánh bại, từ đó nước Tấn bị chia thành ba nước: Hàn, Triệu, Ngụy.

[312] Nghĩa là giàu có, cung kiệm có vốn thì có thể mưu tính, an cư lo nghiệp lâu ngày tất sẽ lớn. Chữ Đồ nghĩa là mưu tính, Đàm nghĩa là to lớn, trùng với tên của Quách Đồ và Viên Đàm.

[313] Sông Kỳ: một nhánh của sông Hoàng Hà xưa, nay ở phía bắc tỉnh Hà Nam, Trung Quốc.

[314] Bạch Câu: đoạn phía trên sông Vệ Hà bây giờ, bắt nguồn từ khu vực núi Thái Hàng. Sông cổ Bạch Câu đời Hán đã gần khô cạn, công trình lần ấy của Tào Tháo đã khiến sông Kỳ chảy lên hướng đông bắc đổ vào Bạch Câu, thông thẳng tới sông Hải, đổ ra biển ở thành phố Thiên Tân, Trung Quốc ngày nay.

[315] Tiếp nối mạch nhà anh hùng, tương đương với câu “hổ phụ sinh hổ tử”.

[316] Nhàn có thể làm cho mệt, no có thể làm cho đói, yên có thể làm cho động. Đi khỏi chỗ địch tất sẽ đến, kéo đến chỗ địch không để ý.

[317] Thược Pha: công trình thủy lợi do Tôn Thúc Ngao - quan Lệnh doãn nước Sở, thời Xuân Thu cho xây dựng ở Hoài Hà. Người đời sau gọi là “An Phong Cừ”, ở phía nam Thọ Huyện, An Huy, Trung Quốc ngày nay. Cuối đời Hán, Lưu Phức đã cho tiến hành tu sửa và mở rộng Thược Pha.

[318] *Nội Kinh* tức *Hoàng Đế Nội Kinh*; *Bản Thảo* tức *Thần Nông Bản Thảo Kinh; Nan Kinh* tức *Hoàng Đế Bát Thập Nhất Nam Kinh; Tố*

https://thuviensach.vn

Vấn tức *Hoàng Đế Nội Kinh Tố Vấn* - đây là bốn bộ sách quan trọng trong Đông y được người xưa biên soạn trong thời gian từ thời Tiên Tần đến trước thời Đông Hán, bao gồm các học thuyết về sinh lý, âm dương...

[319] Kỳ Hoàng diệu thủ: Kỳ Hoàng là chỉ Kỳ Bá và Hoàng Đế, tương truyền là hai vị tổ của y gia Trung Quốc, vì vậy người ta dùng hai chữ này để chỉ y thuật. Kỳ Hoàng diệu thủ: nghĩa là cao thủ trong nghề y.

[320] Tề Hoàn Công ở đây không phải là Tề Hoàn Công Khương Tiểu Bạch - một trong ngũ bá thời Xuân Thu, mà là Điền Ngọ - vị vua thứ ba của nước Tề, họ Điền thời Chiến Quốc. Vì Điền Ngọ từng dời đô đến Thượng Thái, cho nên trong một số sách vở còn gọi là Thái Hoàn Công.

[321] Người bị đau đầu quá, trước hết châm trên đỉnh đầu, cùng giữa hai lông mày trên trán cho chảy máu ra.

[322] Huyệt Thiên trụ, chữa chóng mặt hoa mắt. Trong Châm cứu giáp ất kinh có chép: do việc hoa mắt có nhiều mức độ khác nhau, nên phân biệt ra châm bên phải hay trái.

[323] Lấy đau để khỏi: câu này có trong Hoàng đế Nội kinh, tức là huyệt Á thị mà đời sau nói đến. Huyệt này không cố định, mà là nói đến việc hạ châm ở cạnh bên trái chỗ thấy đau. Vì khi tìm huyệt này người bệnh thường đau quá mà kêu “Á!” nên có tên gọi là “Á Thị”.

[324] Đột môn: một loại cửa ngầm ở tường thành thời xưa, chỉ để một lớp tường thành mỏng phía bên ngoài, còn phía trong thì đào sâu vào trong tường, nấp sẵn phục binh để quân giữ thành có thể bất ngờ phá lớp tường thành mỏng xông ra tập kích quân công thành, khiến họ trở tay không kịp. Loại cửa ngầm này chỉ có quân trong thành mới nhìn thấy, sau khi sử dụng có thể xây lấp kín lại, cho nên bên tấn công không dễ phát hiện ra và hạ thủ ở chỗ ấy. Dưới thời Chiến Quốc đã có loại cửa giúp cho hoạt động phòng ngự như vậy, trong sách Mặc Tử, *Thiên Thủ* thành đã có những ghi chép liên quan.

https://thuviensach.vn

[325] Lưu thông khí huyết, nuôi dưỡng âm dương, quyết định sinh tử, xử lý bách bệnh.

[326] Tâm là chủ của huyết mạch, mọi huyết mạch đều thuộc về tim.

[327] Quân trở về, chớ ngăn cản.

[328] Tiến đánh lần đầu thì khí thế, lần thứ hai đã giảm sút, lần thứ ba thì hết hăng hái.

[329] Kỳ Sơn: theo những ghi chép trong các sách vở xưa còn có tên là núi Lam Tha, ở thành phố An Dương tỉnh Hà Nam ngày nay. Không phải địa danh Kỳ Sơn là nơi mà Gia Cát lượng đóng quân khi bắc phạt.

[330] Nguyên âm Hán Việt: "Đại Hán giả, đương đồ cao" (Kẻ thay thế nhà Hán là "Đương đồ cao"), là một câu sấm ngữ có thời gian lưu truyền dài nhất, ảnh hưởng lớn nhất trong lịch sử Trung Quốc. Nó cũng được chép trong *Hán Vũ cố sự*, đồng thời trong *Hậu Hán thư, Tam quốc chí, Tấn thư* cũng đều nhiều lần nhắc đến, với cách giải thích khác nhau.

[331] Sấm vĩ: tên gọi chung Đồ sấm và Vĩ thư thời cổ. Sấm là những ẩn ngữ và hình vẽ dự báo việc cát hung do những người làm phương thuật tạo ra, Vĩ là một loại sách phái sinh ra trong việc phụ hội cho kinh nghĩa của Nho gia. Những sách được nhắc đến ở đây như *Xuân Thu sấm, Hà Đồ hội xương phù* đều là danh mục trong tám mươi mốt bộ sách sấm vĩ thời Lưỡng Hán. Sấm vĩ là sản phẩm mê tín phái sinh của học thuyết Nho gia, không có căn cứ khoa học, nhưng một lượng nhỏ trong đó đã dần diễn biến thành văn hóa truyền thống chủ chốt của Trung Quốc. Ví dụ như lý luận về tam cương: "Quân thần", "Phụ tử", "Phu phụ" là có xuất phát từ sấm vĩ.

[332] Sông Hà xuất hiện đồ, Sông Lạc xuất hiện thư, bậc thánh nhân lấy đó mà y theo.

[333] Nguyên văn Hán Việt "Xích phục chi thụy" (điềm lành của xích phục). Lưu Tú nhiều lần được quần thần khuyên can vào kinh đô

https://thuviensach.vn

không chịu xưng đế. Tận đến khi có người sao lấy một tờ "Xích phục phù" từ trong sấm vĩ ra, trên đó viết: "Lưu Tú phát binh bắt kẻ vô đạo, man di bốn phương tụ tập tranh đoạt lẫn nhau, đến khoảng bốn bảy lửa làm chủ." Lưu Tú xem xong, tự cho rằng được thiên mệnh, mới lên xưng đế.

[334] Phong thiện: chỉ vua chúa Trung Quốc thời xưa thường lên núi Thái Sơn cúng tế trời đất.

[335] Linh Đài, Tích Ưng, Minh Đường đều là những kiến trúc theo lễ chế cổ đại của Trung Quốc. Linh Đài là nơi dùng để quan sát thiên văn tinh tú, Tích Ưng là nơi dùng để giảng dạy lễ nghĩa, Minh Đường là nơi dùng để công bố chính lệnh.

[336] Ngụy khuyết: còn gọi là khuyết, song khuyết, là kiến trúc theo lễ chế cổ xưa, chỉ vọng lâu ở hai bên cửa cung điện.

[337] Trọng sự sống thì sẽ coi nhẹ lợi ích.

[338] Thái sử lệnh, gọi tắt là Thái sử, là chức quan giữ việc biên chép sử sách, thiên văn lịch pháp... trực thuộc về Thái thường tự, địa vị không cao.

[339] Thái bạch tức sao Kim, Huỳnh hoặc tức sao Hỏa. Việc sao Thái bạch đi ngang qua bầu trời, ngược hướng với sao Huỳnh hoặc, thực ra là chỉ việc quan sát thiên văn thấy sao Kim và sao Hỏa trùng lên nhau, từ góc độ hiên đại xem xét thì chỉ là một hiện tượng bình thường trong vận động của các hành tinh.

[340] Trần Cầu: danh thần hai triều Hán Hoàn Đế, Hán Linh Đế, cũng là thúc phụ của Trần Khuê, thúc tổ của Trần Đăng. Trong các tư liệu ghi chép và văn bia mộ của Trần Cầu cũng có tên Thẩm Phối trong số các môn sinh.

[341] Nam mộc: một loại gỗ lim.

[342] Đầu hổ: loại binh dùng trong trò chơi ném thẻ phạt uống rượu trong những buổi tiệc thời xưa của Trung Quốc.

[343] Đây là bài thơ kèm theo bản đàn *Phượng Cầu Hoàng*, nghĩa là: chim phượng (phượng hoàng trống) tìm chim hoàng (phượng hoàng

https://thuviensach.vn

mái) của Tư Mã Tương Như làm khi tỏ tình với Trác Văn Quân.

[344] Nguyên văn chữ Hán 甄 宓: chữ có hai âm Mật và Phục. Các tài liệu được dịch ở Việt Nam trước đây đều phiên là Chân Mật, nhưng theo ghi chú cách đọc của tác giả cũng như các tài liệu Trung Quốc hiện nay, thì tên 甄 宓 được chú âm đọc là Chân Phục.

[345] Tu thân chính hạnh, không hẳn có phúc; cẩn thận đề phòng, không chắc tránh họa.

[346] Đây là mấy câu trong bài *Tương Phu Nhân*, thuộc *Cửu Ca* trong *Sở Từ* của Khuất Nguyên. Câu đầu nguyên văn Hán Việt là: "Triêu sính vụ hề giang cao", vì có chữ "vụ" (nghĩa là ruổi ngựa) trùng với chữ tên của A Vụ, nên Tào Tháo nhắc đến mấy câu thơ này.

[347] Nghiệp Thành là trị sở của Ngụy quận, Ngụy quận là quận đứng đầu Ký Châu, cho nên có đủ quan viên ba cấp: châu, quận, huyện.

[348] Lễ, nghĩa, liêm, sỉ là bốn giềng mối trong nước, bốn giềng mối này không được dựng ra, nước sẽ diệt vong.

[349] Mộ Viên Thiệu hiện có tên gọi là "Tiền Cao long Hoa cổ mộ", nằm ở địa phận thành phố Thương Châu, tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc ngày nay.

[350] Câu này xuất xứ từ *Chiến Quốc Sách - Yên Sách tam*. Nói chuyện Kinh Kha nước Yên, giấu chủy thủ (dao ngắn) trong cuộn địa đồ, vờ đi sứ dâng địa đồ cho Tần Thủy Hoàng để hành thích. Khi giở đến cuối bản đồ, lưỡi chủy thủ lộ ra.Ý nói, âm mưu đã đến hồi kết, bản chất thực lộ rõ.

[351] Sâm, Thương: sao Sâm và sao Thương là hai ngôi sao ở hai chòm sao khác nhau, sao này mọc sao kia lặn. Người xưa lấy đó để chỉ sự tránh né, bất hòa, bạn bè cách tuyệt trong quan hệ xã hội.

[352] Người xưa rất nghiêm khắc trong việc thủ hiếu, nhiều người còn dựng một căn nhà cỏ sơ sài bên mộ người chết để ở trong thời gian thủ hiếu, gọi là "ác thất".

[353] Hạn dân danh điền: là chính sách Đổng Trọng Thư thời Tay Hán đã đề ra. Chủ trương quy định giới hạn điền sản của một cá nhân,

https://thuviensach.vn

để chế ngự việc thôn tính đất đai. Nhưng do trở lực quá lớn nên chưa thực hiện được.

[354] Hộ điều: là các loại đóng góp khác của người dân, trong đó một nửa là bông, vải lụa, tơ tằm... nộp theo hộ. Có học giả cho rằng chế độ tô điều do Tào Tháo là người đầu tiên lập ra vào năm Kiến An thứ chín, nhưng có một số sử liệu lại chứng minh từ cuối đời nhà Hán đã tồn tại rồi.

[355] Nay là khu vực đông nam tỉnh Hà Bắc, Trung Quốc.

[356] Nghĩa là cùng hòa hợp với muôn vật bình thường. Câu này trong *Đạo Đức Kinh*.

[357] Chế độ chín châu (Cửu châu chi chế): cách phân chia địa lý có ghi lại trong thiên *Vũ Cống*, sách *Thượng Thư*. Theo đó chín châu là: Ung Châu, Ký Châu, Lương Châu, Duyện Châu, Dự Châu, Thanh Châu, Từ Châu, Kinh Châu, Dương Châu. Từ thời Hán Vũ Đế, nhà Hán thi hành chế độ mười ba châu (trong thời kỳ riêng lẻ, có lúc chia thành mười hai châu), và chưa dùng chế độ chín châu, duy có Tân triều do Vương Mãng lập ra từng có thời gian ngắn thực hành theo.

[358] Hồ Quan: nay thuộc huyện Hồ Quan, thành phố Trường Trị, tỉnh Sơn Tây, Trung Quốc.

[359] Núi Bách Cốc: nay gọi là núi Lão Đính, là ngọn núi phía bắc trên kẽm núi Thái Hàng, tương truyền là nơi Thần Nông nếm các thứ cỏ khi xưa.

[360] Cự mã: một loại chướng ngại vật có thể di động, làm bằng gỗ, thường dùng để chặn trước cửa ngăn cản quân địch.

[361] Nguyên văn Hán Việt "Phi kỳ quỷ nhi tế chi, siểm dã". Câu này trong thiên *Vi Chính*, sách *Luận Ngữ*.

[362] *Bát Tịch* là những ghi chép liên quan đến việc miễn giảm hình tội trong *Chu Lễ*. Trong đó quy định tám trường hợp, đối với người thân (thân thích), cố (quan hệ cũ), hiền (tài), năng (giỏi), công (có công), quý (quý tộc), cần (chăm chỉ), tân (khách) thì có thể xử lý khoan hồng. Sau này cháu nội của Tào Tháo là Tào Duệ định ra luật mới, đổi

https://thuviensach.vn

Bát tịch thành *Bát nghị*, chính thức viết vào trong pháp điển, các đời sau kế thừa liên tục cho tới thời nhà Thanh.

[363] Đây là bài *Khổ hàn hành* của Tào Tháo, thuộc thể loại Tương họa ca - thanh điệu khúc trong nhạc phủ đời Hán.

[364] Ác sái: tức bệnh kết hạch, khối u trong phổi.

[365] Mười ba châu: bao gồm Tư Lệ, Ký Châu, Thanh Châu, U Châu, Tịnh Châu, Duyện Châu, Từ Châu, Dự Châu, Kinh Châu, Ích Châu, Lương Châu, Dương Châu, Giao Châu. Đến năm Kiến An thứ mười một, Tào Tháo chiếm cứ bảy châu: Tư Lệ, Ký, Thanh, Tịnh, Duyên, Từ, Dự và khống chế hơn nửa U Châu. Mã Đằng, Hàn Toại ở Lương Châu trên danh nghĩa thuộc về triều đình quản lý. Dương Châu, khu vực từ Trường Giang lên phía bắc cũng bị Tào Tháo nhúng tay vào.

[366] Tào Duệ (曹 叡): có tài liệu phiên âm là Tào Tuấn. Chữ 叡 theo *Thuyết Văn Giải Tự và Khang Hy Tự Điển* đều chú âm "Dĩ nhuế thiết", tức đọc là Duệ. Theo chúng tôi, phiên âm là Tào Duệ chính xác hơn.

https://thuviensach.vn

MỤC LỤC

1.
2. 1. Viên Thiệu đại bại, Tào Tháo bá chủ Trung Nguyên
3. Hồi thứ 81
    1. Tào Tháo liên tục đánh bại quân Hà Bắc, Viên Thiệu tính mệnh nguy cấp
4. Hồi thứ 82
    1. Trong nhà lục đục, Tào Tháo bỏ người vợ Tào Khang
5. Hồi thứ 83
    1. Áo gấm về quê, Tào Tháo phong thưởng cho hương thân phụ lão
6. Hồi thứ 84
    1. Viên Thiệu qua đời, Tào Tháo bớt một mối họa lớn vẫn canh cánh trong lòng
7. Hồi thứ 85
    1. Gặp trở ngại, Tào Tháo lui quân tạm hoãn thôn tính Hà Bắc
8. Hồi thứ 86
    1. Tào Tháo vờ đánh Lưu Biểu, khiến hai con Viên Thiệu tranh quyền
9. Hồi thứ 87
    1. Viên Thượng, Viên Đàm huynh đệ tương tranh. Tào Tháo ngư ông đắc lợi
10. Hồi thứ 88
    1. Thiên tử phản công, Tào Tháo bị dọa hồn bay phách lạc
11. Hồi thứ 89
    1. Bệnh cũ tái phát, Hoa Đà trị chứng đau đầu cho Tào Tháo
12. Hồi thứ 90
    1. Vây đánh viện binh, Tào Tháo đuổi Viên Thượng
13. Hồi thứ 91

https://thuviensach.vn

    1. Dừng ngựa chuyện trò, Đổng Chiêu xúi giục Tào Tháo mưu tính thiên hạ
14. Hồi thứ 92
    1. Nghiệp Thành thất thủ, Tào Tháo công phá đại bản doanh Viên gia
15. Hồi thứ 93
    1. Tào Phi được mỹ nhân, Tào Tháo xá miễn cho quan lại cũ của Viên thị
16. Hồi thứ 94
    1. Tào Tháo khóc Viên Thiệu, người Nghiệp Thành quy tâm
17. Hồi thứ 95
    1. Trừ diệt Viên Đàm, Tào Tháo thôn tính bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh
18. Hồi thứ 96
    1. Di cư Nghiệp Thành, bước đi đầu tiên trong việc thay nhà Hán tự lập của Tào Tháo
19. ♠ Chú thích ♠

https://thuviensach.vn

https://thuviensach.vn

Table of Contents

Hồi thứ 81

Tào Tháo liên tục đánh bại quân Hà Bắc, Viên Thiệu tính mệnh nguy cấp

Hồi thứ 82

Trong nhà lục đục, Tào Tháo bỏ người vợ Tào Khang

Hồi thứ 83

Áo gấm về quê, Tào Tháo phong thưởng cho hương thân phụ lão

Hồi thứ 84

Viên Thiệu qua đời, Tào Tháo bớt một mối họa lớn vẫn canh cánh trong lòng

Hồi thứ 85

Gặp trở ngại, Tào Tháo lui quân tạm hoãn thôn tính Hà Bắc

Hồi thứ 86

Tào Tháo vờ đánh Lưu Biểu, khiến hai con Viên Thiệu tranh quyền

Hồi thứ 87

Viên Thượng, Viên Đàm huynh đệ tương tranh. Tào Tháo ngư ông đắc lợi

Hồi thứ 88

Thiên tử phản công, Tào Tháo bị dọa hồn bay phách lạc

Hồi thứ 89

Bệnh cũ tái phát, Hoa Đà trị chứng đau đầu cho Tào Tháo

Hồi thứ 90

Vây đánh viện binh, Tào Tháo đuổi Viên Thượng

Hồi thứ 91

Dừng ngựa chuyện trò, Đổng Chiêu xúi giục Tào Tháo mưu tính thiên hạ

Hồi thứ 92

Nghiệp Thành thất thủ, Tào Tháo công phá đại bản doanh Viên gia

https://thuviensach.vn

Hồi thứ 93
Tào Phi được mỹ nhân, Tào Tháo xá miễn cho quan lại cũ của Viên thị
Hồi thứ 94
Tào Tháo khóc Viên Thiệu, người Nghiệp Thành quy tâm
Hồi thứ 95
Trừ diệt Viên Đàm, Tào Tháo thôn tính bốn châu Ký, Thanh, U, Tịnh
Hồi thứ 96
Di cư Nghiệp Thành, bước đi đầu tiên trong việc thay nhà Hán tự lập của Tào Tháo
♠ Chú thích ♠

https://thuviensach.vn